Het Pad van de Ahl al-Soenna

door
HÜSEYN HİLMİ IŞIK

HET PAD VAN DE AHL AL-SOENNA

Deel 1

NUTTIGE INFORMATIE

Ahmed Cevdet Pasha

Deel 2

VERSCHILLENDE INFORMATIE

Samengesteld door:

Hüseyn Hilmi Işık

Hakîkat Verlagshaus GmbH
Am Kühlturm 4, 44536 Lünen (Duitsland)
Tel: +49-231-98627148 Fax: +49-231-98627168
e-mail: info@serhendkitabevi.com
– 2021 –

INHOUD

HET PAD VAN DE AHL AL-SOENNA

VOORWOORD

Laten we het boek beginnen met de basmala,
De Naam van Allah biedt de beste bescherming.
Zijn gunsten passen niet binnen een maateenheid of berekening,
Hij is de Heer die zeer genadig is en houdt van vergeving!

Allah de Verhevene heeft mededogen met alle mensen op de wereld, en schept en zendt hen nuttige dingen. Hij zal in het hiernamaals (de âkhira) de gelovigen (mu'minûn) die op aarde berouw hebben getoond (tawba hebben verricht) voor hun zonden – ongeacht hoe groot hun zonden ook zijn – welzeker vergeven. Van de gelovigen die zijn gestorven zonder berouw te hebben getoond en die naar de Hel (de Jahannam) moeten gaan, zal Hij degenen die Hij wil vergeven en hen tot het Paradijs (de Janna) toelaten. Degene die elk levend wezen schept, die al het bestaande elk moment in bestaan houdt, en die hen allen beschermt tegen vrees en verschrikking, is enkel Hij. We beginnen met het schrijven van dit boek door onze toevlucht te zoeken bij de eervolle Naam van zo'n Heer.

Moge lofprijzing (hamd) aan Allah de Verhevene zijn! Zegeningen en begroetingen aan de Gezant van Allah (Rasûlullâh)! Moge gunstige smeekbeden aan zijn reine Familieleden (Ahl al-bayt) zijn en aan elk van zijn rechtvaardige, trouwe Metgezellen (Sahâba) (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen)!

De uitdrukking: **"De wereld** (dunyâ) **is een strijd"**, moet men niet als iets onzinnigs beschouwen. We bevinden ons steeds in een strijd, zij het tegen de natuurkrachten, zoals de extreme hitte in de zomer of de ijzige kou wanneer het sneeuwt in de winter, of tegen de aanvallen van slechte mensen of niet-moslims, tegen hun bedrog en laster, die ze met hun spirituele en materiële wapens uitvoeren. Om tegen een vijand te strijden, is het noodzakelijk om die eerst goed te kennen. Anders zouden we in de veronderstelling dat we onszelf beschermen, onze buren en vrienden kunnen schaden. Zaken die de mens nodig heeft om een goed leven te leiden, worden **goederen** en **bezittingen/eigendom** genoemd. Alles – van naald en draad tot een huis of appartement – valt onder 'bezittin-

gen’. Allah de Verhevene heeft sommige personen en volken toegestaan om gebruik te maken van sommige goederen. Deze goederen en de echtgenote, kinderen, buren en familieleden van een man zijn zaken die hem ten goede komen. Iedereen maakt gebruik van zijn goederen en eigendom in de mate dat Allah de Verhevene hen dit toestaat. Er meer dan deze mate gebruik van maken of onrechtmatig gebruikmaken van andermans eigendom, is geenszins toegestaan. Er is een bekend Turks gezegde dat luidt als volgt:

Wees niet trots op je goederen en bezittingen,
en zeg niet: ‘Is er iemand zoals ik?’
Wanneer een tegengestelde wind waait,
werpt het alles in het rond als hooi!

Goederen en eigendom die op een verboden (harâm) manier worden verkregen, worden **dunyâ** (werelds) genoemd. De dunyâ, met andere woorden de verboden (harâm) en afkeurenswaardige (makrûh) zaken, zijn schadelijk. Of iets nuttig of schadelijk is, wordt in verschillende boeken op verschillende wijzen beschreven. Het meest correcte onderscheid is dat wat door Allah de Verhevene is gemaakt.

De geboden van Allah de Verhevene worden **fard** (verplicht; mv. farâid) genoemd en de zaken die Hij heeft verboden, worden **harâm** (verboden; mv. mahârim) genoemd. De geboden van de Profeet worden **soenna** (traditie van de Profeet; mv. sunan) genoemd en zijn verboden worden **makrûh** (afkeurenswaardig; mv. makrûhât) genoemd. Deze vier worden tezamen **‘islam’** genoemd. Het teken dat erop wijst dat men geloof (îmân) heeft in zijn hart, is het goedkeuren en aanvaarden van de voorschriften van de islam (ahkâm al-islâmiyya). Wie ook maar één soenna niet goedvindt, verliest zijn geloof (îmân) en wordt een ongelovige (kâfir). Iemand die geloof (îmân) heeft maar een voorschrift van de islam niet naleeft, wordt een **fâsiq** (zondaar) genoemd. De islam niet naleven is een **zonde**. Een ongelovige zal eeuwig in de Hel branden; een zondaar daarentegen zal in de mate van zijn zonden branden in de Hel en zal daarna naar het Paradijs worden gebracht. Iemand die geloof heeft en de islam naleeft, wordt een **sâlih** (rechtschapen) **dienaar** genoemd. Iemand die in de bergen of de woestijn leeft en geen weet heeft van de islam, wordt door zijn onwetendheid geen ongelovige of zondaar. Hij zal na verantwoording afgelegd te hebben op de Dag des Oordeels, het Paradijs en de Hel niet betreden. Zulke mensen zullen net als de dieren vernietigd worden. Van de geopenbaarde religies is de islam een zeer grote gunst (ni’ma) die leidt tot grote gelukzaligheid (sa’âda). Zij die de waarde van deze gunst niet inzien, zullen hun straf hiervoor ondergaan.

Iedere moslim dient elke dag vijf keer **het gebed te verrichten**. Deze gebeden zijn een teken dat men geloof (îmân) heeft in zijn hart. Wie niet gelooft in deze gebeden, wordt een **kâfir** (ongelovige). De niet-moslims die geloven in een geopenbaarde religie die is vervalst, worden **ahl al-kitâb** ('mensen van het boek'; aanhangers van een boekreligie) genoemd. Wie ook niet in zo'n religie gelooft, wordt een **mushrik** (niet-moslim zonder een boek, polytheïst) genoemd. Onder de niet-moslims zijn sommige joden en de meeste christenen polytheïst. Vandaag de dag is er op aarde vrijwel geen niet-moslim die geen polytheïst is. Moslims die sommige uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem) verkeerd begrijpen en vertellen, worden **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie'; de afgedwaalden) genoemd. De sjiieten en wahhabieten zijn moslims die behoren tot de afgedwaalden. Degenen onder hen die niet geloven in ook maar één van de uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem), worden kâfir. De moslims die geloven in de uitspraken van Muhammad (vrede zij met hem) zonder er enige verandering in aan te brengen, worden de ware moslims van de **ahl al-soenna** ('mensen van de soenna') genoemd. De leider van deze ware moslims is Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit. De ware moslims die de geloofsleer ('aqîda) van de ahl al-soenna aanhangen, zijn wat betreft het verrichten van aanbidding ('ibâda) onderverdeeld in vier rechtsscholen (madhâhib; enk. madhhab): de **haafî, shâfi'î, mâlikî** en **hanbalî** rechtsscholen. De moslims die behoren tot deze vier rechtsscholen beschouwen elkaar als broeders. Zij verrichten achter/met elkaar het gebed. Men dient deze ware moslims niet te verwarren met de verdorven afgedwaalden (ahl al-bid'a). Zij die behoren tot de afgedwaalden vernietigen de islam van binnenuit. Alhamdulillâh (lofprijzing zij aan Allah)! Vandaag behoren de meeste moslims op de wereld tot de geloofsrichting van de **ahl al-soenna**, welke het rechte pad is. Het aantal wahhabieten en sjiieten – die zich op het verdorven pad bevinden – neemt af.

Degenen die zichzelf moslim noemen, zijn in drie groepen verdeeld. De eerste groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen (de Sahâba al-kirâm). Zij worden **ahl al-soenna**, **sunnî** (soenniet) of ook wel de **firqa al-nâjiyya** (groep die gered zal worden van de Hel) genoemd. De tweede groep bestaat uit degenen die vijandig zijn tegenover de eervolle Metgezellen. Zij worden **râfidî**, **shî'î** (sjiiet) of de **firqa al-dâlla** (afgedwaalde groep) genoemd. De derde groep bestaat uit degenen die vijandig zijn tegenover zowel de soennieten als de sjiieten. Zij worden **wahhâbî** (wahhabiet) of **najdî** genoemd, omdat ze voor het eerst verschenen in de stad Najd (of Nadjd) in Arabië.

Zij worden ook wel de **firqa al-mal'ûna** (vervloekte groep) genoemd, omdat ze de moslims polytheïsten (mushrikûn) noemen. Dit staat geschreven in onze boeken **Kıyâmet ve Âhıret** en **Se'âdet-i Ebediyye** [en respectievelijk de Engelse vertalingen: **Advice for the Muslim** en **Endless Bliss**]. Onze Profeet (vrede zij met hem) heeft degenen vervloekt die de moslims kâfir noemen. Het zijn de joden en de Britten die de moslims hebben verscheurd in deze drie groepen.

Er zijn duizenden waardevolle boeken geschreven die de geloofsleerstellingen, de geboden en verboden van de islam juist verkondigen. De meeste hiervan zijn vertaald naar andere talen en verspreid over alle landen. De islamgeleerden die deze juiste boeken hebben geschreven, worden de **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Aan de andere kant, kortzichtige mensen die enkel aan hun eigen plezier denken en dwazen die omwille van positie en/of geld door de Britten zijn omgekocht, hebben te allen tijde het nuttige, gezegende en verlichte pad van de islam aangevallen. Ze hebben geprobeerd de geleerden van de ahl al-soenna te bevlekken, de islam te veranderen en de moslims te misleiden. Deze strijd tussen moslims en niet-moslims heeft zich elke eeuw voorgedaan en zal tot de Laatste Dag voortduren. Allah de Almachtige heeft in de oereeuwigheid bepaald dat dit zo zou zijn.

De geleerden van de ahl al-soenna hebben al hun kennis geleerd van de eervolle Metgezellen, die het hadden overgenomen van de Gezant van Allah (Rasûlullâh). De eervolle Metgezellen verspreidden zich over verre landen om de islam te verkondigen. Om deze reden hebben zij geen tijd kunnen vinden om hun kennis in boeken vast te leggen. Onder de geleerden die tweehonderd jaar na hen kwamen, waren er personen die hun eigen opvattingen, de natuurwetenschappen uit hun tijd en de woorden van de oude filosofen vermengden met de religieuze kennis. Zo ontstonden de 72 verdorven **bid'a** (afgedwaalde) groeperingen. De joden en de Britten zijn van grote invloed geweest bij het ontstaan van de bid'a-groeperingen.

Wie zijn ziel van begeerte (nafs) volgt en wiens hart (qalb) verdorven is, zal naar de Hel gaan, ongeacht tot welke groepering hij behoort. Iedere gelovige (mu'min) dient te allen tijde veelvuldig **"lâ ilâha illallâh"** ("er is geen andere god dan Allah") op te zeggen voor de zuivering van zijn ziel van begeerte, dus om zich te zuiveren van het ongeloof (kufr) en de zonden die eigen zijn aan de aard van de ziel van begeerte. Ook dient men **"astaghfirullâh"** ("ik vraag Allah om vergiffenis") op te zeggen voor de reiniging van

zijn hart, met andere woorden, om zich te verlossen van het ongeloof en de zonden die afkomstig zijn van de ziel van begeerte, de duivel (shaytân), slechte vrienden en schadelijke, verdorven boeken. De smeekbeden (du'âs) van degene die de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya) naleeft, zullen zeker aanvaard worden. Van degenen die het gebed (de salât) niet verrichten, die kijken naar onbedekte vrouwen en naar degenen die hun lichaamsdelen waarvan het verplicht is ze te bedekken ('awra plaatsen) niet bedekken, en die eten en drinken van dat wat verboden (harâm) is, is het duidelijk dat ze de islamitische voorschriften niet naleven. Hun smeekbeden zullen niet aanvaard worden.

De moslims bestaan uit twee categorieën: de elite (khawâs), dus de geleerden, en de gewone mensen ('awâm), dus de ongeschoolden, de onwetenden. In het Turkse boek **Dürr-i Yektâ** staat vermeld: "Gewone mensen zijn degenen die geen kennis hebben van de methoden en regels van de morfologie (sarf), syntaxis (nahw) en literatuurwetenschappen. Zij kunnen de fiqh- en fatwaboeken niet begrijpen. Het is verplicht (fard) voor hen om de kennis van het geloof (îmân) en de daden van aanbidding ('ibâdât) te vragen aan en te leren van de geleerden van de ahl al-soenna. En voor de geleerden is het verplicht om met hun woorden, lezingen en teksten eerst het geloof te onderwijzen, en daarna de vijf daden van aanbidding die de basis vormen van de islam. In de boeken **Zahîra** en **Tâtârhâniyya** wordt vermeld dat het vóór alles noodzakelijk is om de zuilen van het geloof en de geloofsleer ('aqîda) van de ahl al-soenna te onderwijzen." Het is om deze reden dat de grote geleerde, Sayyid 'Abdulhakîm Efendi (moge Allah hem genadig zijn)[1], die deskundig was in de zintuiglijke (zâhir) [door studie leerbare] en buitenzintuiglijke (bâtin) wetenschappen, kort voor zijn overlijden het volgende zei: "Ik heb in de moskeeën van Istanbul bijna dertig jaar lang geprobeerd om alleen maar het geloof (de îmân), de geloofsleer van de ahl al-soenna en de mooie ethiek (akhlâq) in de islam te verkondigen." Daarom vermelden ook wij in al onze boeken de geloofsleer van de ahl al-soenna, de mooie ethiek in de islam, en dat het noodzakelijk is om goed te doen tegenover iedereen en om de staat te dienen en te steunen. De verdeeldheid zaaiende teksten van mensen die onwetend zijn over de religie en van personen die geen rechtsschool volgen [de ketters (zanâdîq)], die mensen ophitsen tegen de staat en broeders tegen elkaar opzetten, keuren wij niet goed. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"De religie bevindt zich onder de schaduw van de zwaarden"**, en duidde hiermee aan dat de

---

[1] Sayyid 'Abdulhakîm al-Arwâsî overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.] te Ankara.

moslims in rust kunnen leven onder de bescherming van de staat en de wet. Zolang de staat sterk is, zullen rust en vrede toenemen. Ook de moslims die comfortabel leven en hun religieuze plichten vrijelijk uitvoeren in niet-moslimlanden zoals in Europa en Amerika, dienen zich niet te verzetten tegen de wetten en de regering die hen deze vrijheid geeft, en dienen zich niet tot instrument te maken voor fitna (chaos, onrust) en anarchie. Dit is wat de geleerden van de ahl al-soenna ons opdragen te doen. De geleerden die behoren tot een van de vier rechtsscholen worden **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd.

Opgelet: Over de hele wereld zijn er verschillende soorten landschappen. De mens kan maar geen genoeg krijgen van het bezichtigen ervan. Zijn deze allemaal uit zichzelf ontstaan? Alles wat bestaat is altijd volgens bepaalde berekeningen en geordend; het is net alsof alles uit eenzelfde machine is gekomen. Alles is afhankelijk van de fysische, chemische, biologische en astronomische wetten. In het bijzonder de harmonie en de orde in de schepping van de mens! Het samenwerken van onze inwendige organen, net zoals de onderdelen van een machine, brengt degenen die dit inzien in verbijstering. Zelfs de bekende Brit Darwin, die geen moslim was, zei: "Wanneer ik denk aan de orde en subtiliteiten in de bouw van het oog, is het net alsof ik mijn verstand ga verliezen van verbazing." Alles wat bestaat is middels onveranderlijke wetten aan elkaar verbonden. Degenen die een religie aanhangen zeggen dat er een **Khâliq** (Schepper) bestaat die deze allemaal schept en kent. De niet-moslims die in geen enkele religie geloven daarentegen, menen dat alles willekeurig en per toeval is ontstaan. De Schepper zendt echter ook boodschappen middels Zijn profeten. Hij zegt: **"Ik heb alles geschapen. Ik ben de Eigenaar van jullie allen. Als jullie in Mij geloven, zal Ik jullie in Mijn Paradijs plaatsen. Ik zal jullie talloze gunsten geven. Jullie zullen leven in eeuwig plezier en gelukzaligheid. Degenen die niet geloven in Mijn profeten, zal Ik eeuwig doen branden in de Hel."** Als het Paradijs en de Hel niet bestaan en degenen die hebben geloofd in de profeten het mis hadden, dan zullen zij helemaal geen schade ondervinden. Maar aangezien de woorden van de profeten waar zijn, zullen degenen die niet in hen geloven of die hun woorden veranderen, eeuwig branden in de Hel.

Het is met dankbaarheid te zien dat islamgeleerden over heel de wereld steeds dit juiste pad van de ahl al-soenna trachten te verspreiden en te verdedigen. Hoewel er wordt vernomen dat enkele onwetenden die de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna niet hebben gelezen of niet hebben kunnen begrijpen, verbazingwekkende uitspraken doen of merkwaardige teksten schrijven,

smelten deze weg ten aanzien van het sterke geloof (îmân) van de moslims en hun onderlinge broederlijke liefde; deze hebben geen ander effect dan het tonen van de onwetendheid en zieligheid van de eigenaar van deze woorden en teksten.

Zij die verdeeldheid zaaien onder de moslims en onrust stoken, proberen de geleerden van de ahl al-soenna en de grote geleerden van tasawwuf (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te bevlekken. De geleerden van de ahl al-soenna hebben hen de nodige antwoorden gegeven en hebben de onbetwistbare betekenissen die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) uit de edele Koran (Qur'ân al-karîm) heeft afgeleid, beschermd tegen verandering. In dit boek van ons verklaren wij elk afzonderlijk het rechte pad en het verkeerde pad. Wij verrichten smeekbeden tot onze verheven Allah, dat onze waardevolle lezers door het bestuderen van dit boek met hun gezond verstand en hun zuiver geweten tot een rechtvaardig oordeel komen, dat ze zich vastklampen aan ons boek dat het rechte pad toont en zich verenigen, dat ze leugenaars, lasteraars en afgedwaalde personen vermijden, en dat ze zo beschermd worden tegen het belanden in eeuwig onheil.

Verklaringen die later zijn toegevoegd op sommige plaatsen van ons boek, zijn tussen vierkante haakjes [ ] geplaatst. Al deze verklaringen zijn overgenomen uit betrouwbare boeken.

Mîlâdî	**Hijrî shamsî**	**Hijrî qamarî**
(maanjaar n.h.)	(jaar n.Chr.)	(zonnejaar n.h.)
2021	**1399**	**1442**

KALIMAT AL-TANZÎH

"Subhânallâhi wa bi-hamdihi subhânallâhil-'azîm" ("Verheven boven elk gebrek is Allah en geprezen is Hij. Verheven boven elk gebrek is Allah, de Machtige"). Wanneer iemand deze kalimat al-tanzîh ('het woord van het vrijspreken van Allah de Verhevene' van alle onvolmaaktheden) 's morgens en 's avonds honderd keer opleest, dan zullen zijn zonden vergeven worden. Hij zal beschermd worden tegen het opnieuw begaan van zonden. Deze smeekbede (du'â) staat geschreven in de 307e en 308e brief uit het 1e volume van het boek **Maktûbât**. Het leidt tevens tot de verlossing van alle problemen.

Deel 1

NUTTIGE INFORMATIE

(MA'LÛMÂT AL-NÂFI'A)

Het eerste gedeelte van ons boek is een werk van Ahmed Cevdet Pasha. Het origineel bestaat in totaal uit 21 pagina's. Ahmed Cevdet Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) heeft de islam een grote dienst verleend door het zeer waardevolle boek **Mecelle** samen te stellen, waarbij hij de voorschriften van de Koran (ahkâm al-Qur'âniyya) in de vorm van een wetboek presenteerde. Hij heeft de meest betrouwbare en uit twaalf volumes bestaande 'Ottomaanse geschiedenis' geschreven en is de schrijver van het bekende boek **Kısas-ı Enbiyâ** ('Verhalen van de profeten'). Hij werd geboren in 1238 n.h. [1823 n.Chr.] te Lovetsj en overleed in 1312 n.h. [1894 n.Chr.]. Zijn graf bevindt zich in de tuin van de Fatih-moskee in Istanbul.

Cevdet Pasha zegt het volgende: Deze wereld ('âlam), dus alles wat zich daarin bevindt, was onbestaand. Allah de Verhevene heeft dit alles uit het niets doen ontstaan. Hij heeft bepaald dat deze wereld tot de Laatste Dag door mensen tot bloei zal worden gebracht. Hij schiep Âdam (vrede zij met hem) uit klei en versierde de wereld met zijn nakomelingen. Hij eerde sommigen onder hen door hen aan te stellen als profeet, om aan de mensen de zaken mede te delen die noodzakelijk zijn om op de wereld en in het hiernamaals goed en gelukkig te leven en de gelukzaligheid te bereiken. Hij onderscheidde hen van de andere mensen door hen een hoge rang te verlenen. Zijn geboden en verboden heeft Hij aan deze profeten (vrede zij met hen) medegedeeld middels de engel genaamd **Jabrâîl** (Gabriël) (vrede zij met hem). Zij verkondigden op hun beurt deze geboden, zoals ze deze van Jabrâîl (vrede zij met hem) ontvingen, aan hun gemeenschappen (umam; enk. umma). De eerste der profeten is Âdam (vrede zij met hem) en de laatste profeet die is gekomen, is onze Profeet, Muhammad Mustafâ (vrede en zegeningen zij met hem). Tussen deze twee zijn er

veel profeten geweest. Enkel Allah de Verhevene weet hun aantal. De 27 van hen van wie de namen bekend zijn, zijn als volgt:

Âdam (Adam)**, Shîth** [Shît]**, Idrîs** (Henoch)**, Nûh** (Noach), **Hûd** (Heber)**, Sâlih** (Methusalem)**, Ibrâhîm** (Abraham)**, Ismâ'îl** (Ismaël)**, Ishâq** (Isaak)**, Ya'qûb** (Jacob)**, Yûsuf** (Jozef)**, Ayyûb** (Job)**, Lût** (Lot)**, Shu'ayb** (Jetro)**, Mûsâ** (Mozes), **Yûsha', Hârûn** (Aäron)**, Dâwud** (David), **Sulaymân** (Salomo), **Yûnus** (Jona)**, Ilyâs** (Elia)**, Alyasa'** (Elisa)**, Dhu'l-kifl** (Jesaja)**, Zakariyyâ** (Zacharia)**, Yahyâ** (Johannes)**, 'Îsâ** (Jezus) en **Muhammad Mustafâ** (vrede en zegeningen zij met hen). Behalve Shît en Yûsha', worden de andere 25 van deze profeten genoemd in de edele Koran. '**Uzayr** (Ezra)**, Luqmân** en **Dhu'l-qarnayn** worden ook vermeld in de edele Koran. Echter, onder onze geleerden zijn er sommigen die verklaren dat deze drie, alsook Tubba' en Khidr, profeet waren, terwijl anderen verklaren dat ze behoorden tot de awliyâ (vrienden van Allah, personen die dicht bij Allah staan).

Muhammad (vrede zij met hem) is Habîbullâh (de geliefde van Allah). **Ibrâhîm** (vrede zij met hem) is Khalîlullâh (de goede vriend van Allah). **Mûsâ** (vrede zij met hem) is Kalîmullâh (degene met wie Allah gesproken heeft). **'Îsâ** (vrede zij met hem) is Rûhullâh (degene die werd ingeblazen met de ziel die Allah heeft geschapen). **Âdam** (vrede zij met hem) is Safiyyullâh (degene die Allah als uitverkorene rein heeft geschapen). **Nûh** (vrede zij met hem) is Najiyyullâh (degene die door Allah [van de zondvloed] werd gered). Deze zes zijn superieur aan de andere profeten. Zij worden **ulû'l-'azm** (de vastbeslotenen) genoemd. De meest superieure onder hen is **Muhammad** (vrede zij met hem).

Allah de Verhevene heeft op aarde honderd suhuf en vier grote boeken geopenbaard. Deze werden allemaal gebracht door Jabrâîl (vrede zij met hem). Dat er tien suhuf werden geopenbaard aan Âdam (vrede zij met hem), vijftig suhuf aan Shît (vrede zij met hem), dertig suhuf aan Idrîs (vrede zij met hem) en tien suhuf aan Ibrâhîm (vrede zij met hem), staat geschreven in een eervolle hadîth (overlevering van de Profeet Muhammad). [Sahîfa (mv. suhuf) betekent in deze context 'een boek van kleine omvang'. Het betekent niet 'één kant van een vel papier', zoals wij het kennen.] Van de vier boeken werd de Thora (Tawrât) geopenbaard aan Mûsâ (vrede zij met hem), de Psalmen (Zabûr) aan Dâwud (vrede zij met hem), het Evangelie (Injîl) aan 'Îsâ (vrede zij met hem) en de edele Koran (Qur'ân al-karîm) aan de Profeet van het Einde der Tijden [dat wil zeggen, de laatste Profeet] Muhammad (vrede zij met hem).

In de tijd van Nûh (vrede zij met hem) vond de zondvloed plaats waarbij de hele wereld onder water liep. Alle mensen en dieren die zich op aarde bevonden, verdronken. Echter, de gelovigen die samen met Nûh (vrede zij met hem) op de ark zaten, werden gered. Omdat Nûh (vrede zij met hem) van alle dieren een paar had meegenomen toen hij aan boord ging, hebben de dieren zich uit deze paren voortgeplant.

Nûh (vrede zij met hem) had drie zonen op de ark: Sâm (Sem), Yâfath (Jafet) en Hâm (Cham). De mensen die zich nu op aarde bevinden, zijn de afstammelingen van deze drie. Om deze reden wordt Nûh (vrede zij met hem) 'de tweede vader' genoemd.

Ismâ'îl en Ishâq (vrede zij met hen) zijn de zonen van Ibrâhîm (vrede zij met hem). De zoon van Ishâq (vrede zij met hem) is Ya'qûb, en de zoon van Ya'qûb (vrede zij met hem) is Yûsuf (vrede zij met hem). Ya'qûb (vrede zij met hem) wordt ook wel 'Isrâîl' (Israël) genoemd. Om deze reden werden zijn kinderen en kleinkinderen 'Banû/Banî Isrâîl' genoemd, dus 'zonen van Israël'. De zonen van Israël namen in aantal toe en onder hen zijn er veel profeten gekomen. Mûsâ, Hârûn, Dâwud, Sulaymân, Zakariyyâ, Yahyâ en 'Îsâ (vrede zij met hen) en de moeder van 'Îsâ (vrede zij met hem), de edele Maryam (Maria), behoorden tot hen. Sulaymân (vrede zij met hem) is de zoon van Dâwud (vrede zij met hem), en Yahyâ (vrede zij met hem) is de zoon van Zakariyyâ (vrede zij met hem). De edele Maryam is de dochter van 'Imrân en Hunna. Hunna is de schoonzus van Zakariyyâ (vrede zij met hem). Hârûn (vrede zij met hem) is de broer van Mûsâ (vrede zij met hem), en Yûsha' (vrede zij met hem) is de zoon van de zus van Mûsâ (vrede zij met hem). De afstammelingen van Ismâ'îl (vrede zij met hem) zijn de Arabieren en uit de Arabieren is Muhammad (vrede zij met hem) voortgekomen.

Net zoals Hûd (vrede zij met hem) werd gezonden naar het volk van 'Âd, en Sâlih (vrede zij met hem) naar het volk van Thamûd, werd Mûsâ (vrede zij met hem) gezonden naar de zonen van Israël. Ook Yûsha', Hârûn, Dâwud, Sulaymân, Zakariyyâ en Yahyâ (vrede zij met hen) werden gezonden naar de zonen van Israël. Zij brachten echter geen nieuwe religies; ze nodigden de zonen van Israël uit tot de religie van Mûsâ (vrede zij met hem). Hoewel het boek 'de Psalmen' werd geopenbaard aan Dâwud (vrede zij met hem), bevatte het geen sharî'a [dus, voorschriften, geboden en daden van aanbidding]. Het stond vol met aansporingen en adviezen. Om deze reden heeft het de Thora niet opgeheven (naskh). Met andere woorden, het heeft de Thora niet ongeldig gemaakt.

Integendeel, het heeft deze zelfs versterkt. Daarom bleef de religie van Mûsâ (vrede zij met hem) voortbestaan tot aan de tijd van 'Îsâ (vrede zij met hem). Wanneer 'Îsâ (vrede zij met hem) kwam, hief zijn religie de religie van Mûsâ (vrede zij met hem) op. Dit betekent, dat de Thora ongeldig was geworden en het vanaf dat moment niet meer toegestaan was om de religie van Mûsâ (vrede zij met hem) te volgen; tot de komst van de religie van Muhammad (vrede zij met hem) was het noodzakelijk om de religie van 'Îsâ (vrede zij met hem) te volgen. Het merendeel van de zonen van Israël geloofde echter niet in 'Îsâ (vrede zij met hem); ze bleven koppig vasthouden aan het volgen van de Thora. Dit leidde ertoe dat het jodendom en het christendom als twee afzonderlijke wegen uit elkaar gingen. Zij die geloofden in 'Îsâ (vrede zij met hem) werden **nasârâ** (nazareners) genoemd. Vandaag worden zij 'christenen' genoemd. Zij die niet geloofden in 'Îsâ (vrede zij met hem) en in ongeloof en dwaling bleven, werden **yahûd** (joden) genoemd. De joden zeggen nog steeds dat zij de religie van Mûsâ (vrede zij met hem) volgen en de Thora en de Psalmen lezen, en de christenen zeggen dat ze de religie van 'Îsâ (vrede zij met hem) volgen en het Evangelie lezen. Maar onze Profeet Muhammad (vrede en zegeningen zij met hem), de meester van beide werelden en de Profeet van alle mensen en jinn (wezens uit rookloos vuur), werd naar alle werelden als Profeet gezonden, en zijn religie – **de religie islam** – heeft alle voorgaande religies opgeheven. Aangezien deze religie geldig zal blijven tot de Laatste Dag, is het nergens ter wereld toegestaan (jâiz) om een andere religie aan te hangen dan zijn religie. Na hem zal er geen enkele profeet meer komen. Alhamdulillâh (lofprijzing zij aan Allah), wij behoren tot zijn gemeenschap (umma). Onze religie (dîn) is de religie islam.

Onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem) werd geboren op een maandagochtend, op 12 rabî' al-awwal (de derde maand volgens de islamitische maankalender), wat overeenkomt met 20 april 571 n.Chr., in de stad Mekka. Hij overleed in het 11e jaar van de emigratie (hijra), in het jaar 632 n.Chr. in de stad Medina. Toen hij veertig jaar oud was, kwam de engel genaamd **Jabrâîl** (Gabriël) en vertelde hem dat hij een profeet is. In het jaar 622 n.Chr. emigreerde hij van Mekka naar de stad Medina. Op maandag 20 september kwam hij aan in het dorp Qubâ van Medina. Deze dag werd het begin van de **shamsî** kalender (zonnekalender) van de moslims. De zonnekalender van de Perzen begint zes maanden eerder. Met andere woorden, op 20 maart, de dag waarop de vuuraanbidders (majûs) **Noroez** (Nowruz) vieren. De eerste dag van de

maand muharram (de eerste maand volgens de islamitische maankalender) van dat jaar werd het begin van de **qamarî** kalender (maankalender).

Wij geloven in alle profeten. Het zijn allemaal profeten die waren gezonden door Allah de Verhevene. Echter, met de openbaring van de edele Koran werden de andere religies opgeheven. Om deze reden is het niet langer toegestaan om een van deze te volgen. Ook de christenen geloven in alle voorgaande profeten. Maar omdat zij niet geloven dat Muhammad (vrede zij met hem) de Profeet is van alle mensen, zijn ze ongelovig (kâfir) en afgeweken van het rechte pad. De joden daarentegen staan nog verder van de islam, omdat ze ook niet in de profeet 'Îsâ (vrede zij met hem) geloven.

Omdat de joden en christenen geloven dat hun vervalste boeken die zij in handen hebben in deze vorm vanuit de hemel zijn neergedaald, worden zij **ahl al-kitâb** [dus, 'mensen van het boek'; aanhangers van een boekreligie] genoemd. Het is toegestaan (jâiz) om met hun dochters te trouwen en te eten van het vlees dat door hen is geslacht [waarbij ze bij het slachten de Naam van Allah uitspraken]. [Het is echter wel afkeurenswaardig (makrûh). Het is voor moslimvrouwen niet toegestaan om te trouwen met een man die behoort tot deze ahl al-kitâb. Wanneer een moslimvrouw de intentie heeft om te trouwen met een van hen of met een **murtadd** (een afvallige; iemand die de islam heeft verlaten), zal ze geen belang gehecht hebben aan de religie van Muhammad (vrede zij met hem). Een moslim die geen waarde hecht aan de islam, treedt uit de religie en wordt een afvallige, met als gevolg dat twee ongelovigen met elkaar getrouwd zullen zijn.]

Degenen die in geen enkele profeet geloven, of die dat wel doen, maar erin geloven dat een profeet of sommige schepsels een **Goddelijk Attribuut** bezitten en deze daarom aanbidden, alsook de afvalligen, worden allemaal **mushrik** genoemd, dus 'niet-moslim zonder een boek'. Er is medegedeeld dat ook de **mulhidûn** (ongelovigen die denken dat ze moslim zijn) behoren tot de niet-moslims zonder een boek. Het is niet toegestaan om met hun dochters te trouwen of te eten wat zij geslacht hebben.

'Îsâ (vrede zij met hem) koos uit zijn metgezellen twaalf personen uit om na hem zijn religie te verspreiden. Zij worden 'hawârî' (apostel) genoemd. Dit zijn:

Petrus, Johannes, Jacobus de Oudere, Andreas (de broer van Petrus), Filippus, Thomas, Bartholomeus, Matteüs, Jacobus de Jongere, Barnabas, Judas en Taddeüs. In sommige boeken staat er

Simon in plaats van Barnabas. Judas werd een afvallige. In zijn plaats werd Mattias gekozen. Het hoofd van de apostelen was Petrus. Deze twaalf gelovigen hebben de religie van 'Îsâ (vrede zij met hem) verspreid, nadat hij op 33-jarige leeftijd ten hemel werd opgeheven. Echter, de correcte verspreiding van de religie die Allah de Verhevene had gezonden, duurde slechts tachtig jaar. Daarna werden de revoluties en principes van Paulus – die eerst een jood was, maar zich later had bekeerd tot het christendom – overal verspreid. Paulus deed alsof hij geloofde in 'Îsâ (vrede zij met hem). Hij stelde zich voor als een religieuze geleerde en zei: "Jezus is de zoon van God. Daarom heeft hij goddelijke attributen." Hij verzon ook andere zaken. Hij stond wijn en varkensvlees toe. Hij veranderde hun gebedsrichting (qibla) van de Ka'ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka) naar het oosten, in de richting van de zonsopgang. Hij zei dat het Wezen (de Dhât) van Allah de Verhevene één is, maar Zijn Attributen drie. Deze Attributen werden hypostasen (uqnûm) genoemd. Deze principes van de joodse huichelaar raakten vermengd in de eerst geschreven vier boeken die het Evangelie worden genoemd, met name in het Evangelie van Lucas, waarna de christenen zich opsplitsten in verschillende groeperingen. Zij die geloofden dat 'Îsâ (vrede zij met hem) goddelijke attributen bezat, werden polytheïsten (mushrikûn). Er ontstonden 72 groeperingen en boeken die niet overeenkwamen met elkaar. Nu zijn er drie grote groepen overgebleven. De meeste van hen zijn polytheïsten.

[De persoon die priester was op het eiland Mallorca – een van de Spaanse Balearische eilanden – maar later in Tunesië zich bekeerde tot de islam en de naam 'Abdullâh ibn 'Abdullâh al-Tarjumân aannam, schreef in het jaar 823 n.h. [1420 n.Chr.] zijn Arabische boek met de titel **Tuhfat al-arîb fi al-radd 'alâ ahl al-salîb**. Dit boek werd in 1290 n.h. [1872 n.Chr.] in Londen en in 1401 n.h. [1981 n.Chr.] door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi in Istanbul in het Arabisch gedrukt, aan het eind van het boek **al-Munqidhu minad-dalâl**, en is ook vertaald naar het Turks. In dit boek zegt hij het volgende:

"De schrijvers van de vier genoemde boeken zijn: Matteüs, Lucas, Marcus en Johannes. Zij zijn degenen die het Evangelie als eerst hebben veranderd en de nazareners tot polytheïsten hebben gemaakt. De Palestijnse Matteüs had 'Îsâ (vrede zij met hem) enkel gezien in het jaar dat hij ten hemel werd opgeheven en schreef acht jaar hierna zijn versie van het Evangelie. Hierin schreef hij over de verbazingwekkende zaken die werden gezien bij de ge-

boorte van ‘Îsâ (vrede zij met hem) in Palestina en over zijn moeder, de edele Maryam (Maria), die haar zoon meenam en naar Egypte bracht toen de joodse koning [Herodes] hem wilde vermoorden wanneer hij nog een kind was. De edele Maryam overleed zes jaar nadat haar zoon ten hemel was opgeheven. Ze ligt begraven in Jeruzalem. De Antiochiër[1] Lucas had ‘Îsâ (vrede zij met hem) niet gezien. Nadat ‘Îsâ (vrede zij met hem) ten hemel was opgeheven, werd hij door de huichelaar Paulus opgenomen in de religie van ‘Îsâ (vrede zij met hem). Hij werd geïndoctrineerd door de giftige ideeën van Paulus en schreef een versie van het Evangelie dat het boek van Allah de Verhevene volledig veranderde. Ook Marcus had zich bekeerd tot de religie van ‘Îsâ (vrede zij met hem) nadat hij ten hemel was opgeheven en schreef in Rome, onder de naam ‘Evangelie’, datgene op wat hij van Petrus had gehoord. Johannes was de zoon van de tante (van moederskant) van ‘Îsâ (vrede zij met hem) en had ‘Îsâ (vrede zij met hem) enkele keren gezien. Deze vier boeken staan vol met teksten die elkaar tegenspreken.” In de twee boeken **Diyâ’ al-qulûb** en **Shams al-haqîqa** die geschreven zijn door Ishâq Efendi uit Harput, die overleed in 1309 n.h. [1892 n.Chr.]; in het Arabische boek **al-Sirât al-mustaqîm** van Haydarîzâda Ibrâhîm Fasîh Efendi, die overleed in 1299 n.h.; in het Perzische boek **Mîzân al-mawâzîn** van Najaf ‘Alî Tabrîzî dat in 1288 n.h. werd gedrukt in Istanbul; en in het Arabische boek **al-Radd al-jamîl** van Imâm al-Ghazâlî dat in 1959 werd gedrukt in Beiroet, wordt aangetoond dat de hedendaagse boeken die ‘Bijbel’ worden genoemd vervalst zijn en dat de meesten die in deze boeken geloven polytheïsten zijn. Deze laatst genoemde drie boeken zijn in 1986 opnieuw offset gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.

Het Evangelie van Barnabas, die dat wat hij had gezien en gehoord van ‘Îsâ (vrede zij met hem) correct had opgeschreven, werd gevonden en in 1973 in Pakistan in het Engels gedrukt. In **Qâmûs al-a’lâm** staat vermeld: “Barnabas was een van de eerste apostelen. Hij was de zoon van de oom (van vaderskant) van Marcus en was een Cyprioot. Nadat Paulus verscheen, benaderde hij Barnabas. Samen trokken ze rond in Anatolië en Griekenland. In 63 n.Chr. werd hij in Cyprus vermoord. Hij schreef een Evangelie en sommige andere teksten. Op 11 juni wordt voor hem een feestdag gehouden om hem te herdenken.”

Christelijke geestelijken worden ‘priester’ genoemd. De hoog-

[1] Antiochië is het huidige Antakya in Turkije.

ste geestelijke van de orthodoxen wordt ‘patriarch’ genoemd. Priesters met een gemiddelde rang worden ‘pastoor’ genoemd. De bijbellezers worden ‘lector’ (voorlezer) genoemd, en degenen onder de lectoren met een hogere rang worden ‘priester’ genoemd. Dit zijn de moefti’s van de christenen. De priesters met een hoge rang worden ‘bisschop’ genoemd en degenen met een nog hogere rang ‘aartsbisschop’ of ‘metropoliet’. Dit zijn de kadi’s (qâdî’s), oftewel de rechters van de christenen. Degenen die in de kerk de religieuze dienst leiden, worden ‘priester’ genoemd; degenen met een lagere rang worden ‘kapelaan’ en ‘diaken’ genoemd, en de kerkbedienden worden ‘koster’ genoemd. Zij helpen ook degenen die aanbidding verrichten. Degenen die zich enkel bezighouden met aanbidding, worden ‘monnik’ genoemd. Het hoofd van de katholieken is de ‘paus’, met andere woorden de ‘vader der vaders’. De paus bevindt zich in Rome. Zijn adviseurs worden ‘kardinaal’ genoemd.

Al deze geestelijken waren vergeten dat Allah de Verhevene ‘één’ is. Ze introduceerden de **‘Triniteit’** genaamde leer van de Drie-eenheid en werden polytheïst doordat ze zeiden dat ‘Îsâ ‘de zoon is van God’. Enige tijd later, in de tijd van de Romeinse keizer Claudius II [215 – 271 n.Chr.], kondigde Yûnus Shammâs, de patriarch van Antiochië, af dat Allah de Verhevene ‘één’ is. Hij bracht velen op het rechte pad, waardoor zij behoorden tot de ‘mensen van het boek’ (ahl al-kitâb). Echter, de priesters die later kwamen, begonnen weer drie zaken te aanbidden. Constantijn de Grote [274 – 337 n.Chr.] mengde ook afgoderij in de religie van ‘Îsâ (vrede zij met hem). In 325 n.Chr. liet hij 318 priesters samenkomen in het Concilie van Nicea[1] en richtte hij een nieuwe christelijke religie op, vermengd met polytheïsme (shirk). Hoewel de priester genaamd Arius, die aanwezig was bij dit concilie, zei dat Allah enig is en dat ‘Îsâ (vrede zij met hem) Zijn dienaar is, verbande Alexander, de leider van het concilie en tevens de patriarch van Alexandrië, Arius uit de kerk. Constantijn de Grote riep Arius uit tot ketter en vestigde de principes van de **melkitische** stroming die vermeld staan in het boek **al-Milal wa’l-Nihal** en in het boek van Jirjis ibn al-‘Amîd, een Byzantijnse historicus [601 – 671 n.h. (1205 – 1273 n.Chr.) te Damascus]. In 381 n.Chr. werd in Constantinopel een tweede concilie gehouden en werd Macedonius, die zei dat ‘Îsâ (vrede zij met hem) – aan wie de naam ‘Heilige Geest’ (Rûh al-quds) werd gegeven – een schepsel was, geëxcommuni-

[1] Nicea is het hedendaagse Iznik in Turkije.

ceerd. In 395 n.Chr. viel het Romeinse Rijk uiteen in twee delen. In 421 n.Chr. werd in Constantinopel [het huidige Istanbul] een derde bijeenkomst gehouden om het boek van Nestorius, de patriarch van Constantinopel, te onderzoeken. Nestorius zei: "Jezus is een mens. Hij mag niet aanbeden worden. Er zijn twee hypostasen: God is enig. Van Zijn Attributen 'Bestaan' (Wujûd), 'Leven' (Hayât) en 'Kennis' ('Ilm), is het Attribuut 'Leven' de Heilige Geest. De hypostase Kennis [het Woord] incarneerde in Jezus en hij werd een god. Maria is niet de moeder van een god, maar van een mens. Jezus is de zoon van God." Deze ideeën van Nestorius werden aangenomen. Zijn stroming verspreidde zich in de landen van het Oosten. Degenen die tot deze stroming behoren, worden 'nestorianen' genoemd. In 431 n.Chr. werd in Efeze het vierde concilie gehouden en werden de ideeën van Dioscorus aangenomen. Nestorius werd uitgeroepen tot ketter. Hij stierf in 439 n.Chr. in Egypte. Twintig jaar later kwamen in 451 n.Chr. in een vijfde concilie in Chalcedon[1] 734 priesters samen en werden de teksten van Dioscorus, de patriarch van Alexandrië, verworpen. De leer van Dioscorus wordt **monofysitisme** genoemd, waarin wordt aangenomen dat 'Îsâ (vrede zij met hem) een god is. Dit wordt ook wel de **jacobitische** stroming genoemd. Jacob was immers de echte naam van Dioscorus. Marcianus, de toenmalige Oost-Romeinse **(Byzantijnse)** keizer, kondigde overal zijn oordeel af over de verwerping van de leer van Dioscorus. Dioscorus sloeg op de vlucht en verspreidde zijn stroming in Jeruzalem en Egypte. Ook van hen zijn de meesten polytheïst. Ze aanbidden 'Îsâ (vrede zij met hem). De assyriërs en maronieten die tegenwoordig in Irak, Syrië en Libanon leven, behoren tot de jacobitische stroming.

De leer die aangenomen werd in het Concilie van Chalcedon en werd bevestigd door koning Marcianus, wordt **melkitisch** genoemd. De leer die aangenomen werd in het Eerste Concilie van Nicea komt dicht in de buurt van de melkitische leer. Hun leider was de patriarch van Antiochië. Ze noemen het Attribuut Kennis 'het Woord' (Kalima) en het Attribuut Leven 'de Heilige Geest' (Rûh al-quds). De vereniging van deze Attributen met de mens noemen zij 'hypostase' (uqnûm). Zij stelden: "God is Drie-enig. Eén daarvan is de hypostase van Bestaan: de Vader. Jezus is Zijn zoon. Maria is ook goddelijk." Ze noemen 'Îsâ (vrede zij met hem) **Jezus Christus**.

De 72 groeperingen van de christenen staan uitvoerig beschre-

---

[1] Chalcedon is het hedendaagse Kadıköy in Turkije.

ven in het Arabische boek **Izhâr al-haqq** van de Indiase Rahmatullâh Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en in het Turkse boek **Diyâ' al-qulûb** van Ishâq Efendi uit Harput. Het laatst genoemde boek werd in 1987 onder de titel **Cevâb Veremedi** in Istanbul gedrukt; de Engelse vertaling ervan werd in 1990 gepubliceerd onder de titel **Could Not Answer**. Het boek **Izhâr al-haqq** werd in 1280 n.h. [1864 n.Chr.] in het Arabisch in Istanbul gedrukt. Rahmatullâh Efendi beschrijft in dit boek uitgebreid de discussies die hij voerde met christelijke priesters in 1270 n.h. in India en later in Istanbul, en vertelt uitvoerig hoe hij hen versloeg. In de editie van het Perzische boek **Sayf al-abrâr** die in Istanbul werd gedrukt, is informatie toegevoegd over deze discussies. Het boek **Izhâr al-haqq** bestaat uit twee delen. Het eerste deel van het boek werd door Nüzhet Efendi, de hoofdsecretaris van het toenmalige Ministerie van Onderwijs, naar het Turks vertaald en onder de titel **Izâh al-haqq** in Istanbul gedrukt. Het tweede deel werd in 1292 n.h. door Sayyid 'Umar Fahmi ibn Hasan naar het Turks vertaald en onder de titel **Ibrâz al-haqq** in 1293 n.h. [1876 n.Chr.] in Bosnië gedrukt.

Tot het jaar 446 n.h. [1054 n.Chr.] waren al deze stromingen verbonden aan de paus in Rome. De meesten werden polytheïst. Ze worden allemaal **katholiek** genoemd. In 1054 n.Chr. scheidde Michaël Caerularius, de patriarch van Constantinopel, zich van de paus en ging zelf de oosterse kerken besturen. Deze kerken werden **orthodox** genoemd. Zij behoren tot de jacobitische stroming.

De Duitse priester genaamd Luther kwam in 923 n.h. [1517 n.Chr.] in opstand tegen de paus in Rome en een deel van de kerken volgden hem daarin. Deze kerken werden **protestantse** kerken genoemd.]

Zoals te zien zijn de meeste christenen polytheïsten en zijn ze ondergeschikt aan de joden. Zij zullen meer gestraft worden in het hiernamaals. Immers, zij geloven niet in Muhammad (vrede zij met hem) én overschrijden de grenzen, wat betreft de beschrijving van Goddelijkheid (Ulûhiyya), door te geloven in de triniteit. Degenen die 'Îsâ (vrede zij met hem) en zijn moeder, de edele Maryam, aanbidden denkend dat zij goddelijk zijn, zijn polytheïsten. Daarbij eten ze ook kadavers. De joden daarentegen geloven alleen niet in twee profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Ze erkennen dat Allah de Verhevene enig is en eten geen kadavers. Desalniettemin is de vijandigheid van de joden tegenover de islam groter. Hoewel enkele joden zeggen dat 'Uzayr (Ezra) de zoon is van Allah en hierdoor net als de christenen polytheïsten zijn, zijn

de meeste joden geen polytheïsten. De orthodoxen, katholieken en protestanten lezen elk verschillende Bijbels en zeggen dat ze trouw zijn aan ‘Îsâ (vrede zij met hem). Echter, wat betreft hun geloofsleer en praktijken verschillen ze op veel vlakken van elkaar. Ze worden allemaal ‘nazarener’ of ‘christen’ genoemd. Degenen onder hen die zeggen dat ‘Îsâ (vrede zij met hem) een profeet is, worden ‘mensen van het boek’ (ahl al-kitâb) genoemd. Vandaag de dag zijn er geen christenen die behoren tot de ‘mensen van het boek’. Omdat ze niet geloven in Muhammad (vrede zij met hem) zijn ze allen ongelovig (kâfir). De joden noemen zichzelf op hun beurt aanhangers van de religie van Mûsâ (Mozes) (vrede zij met hem). [In de uit twee volumes bestaande Encyclopedie der Religies die in 1997 in Frankrijk werd gepubliceerd, staat het volgende: In 1995 bestond de wereldbevolking uit 4 miljard en 550 miljoen mensen. Hiervan waren 1 miljard en 60 miljoen moslim, 1 miljard en 870 miljoen christen [waarvan 1 miljard en 42 miljoen katholiek, 505 miljoen protestants en 174 miljoen orthodox], 14 miljoen joods en 1 miljard en 606 miljoen waren niet-moslims zonder een boek die in geen enkele profeet geloofden, dus mushrikûn.]

Nadat onze Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) in het 11e jaar van de emigratie (hijra) naar het hiernamaals ging, werd Abû Bakr al-Siddîq (moge Allah tevreden zijn met hem) de kalief. Hij overleed in het 13e jaar van de emigratie, op 63-jarige leeftijd. Na hem werd ‘Umar al-Fârûq (moge Allah tevreden zijn met hem) kalief. In het 23e jaar van de emigratie werd hij op 63-jarige leeftijd vermoord en stierf als shahîd (martelaar op de weg van Allah). Na hem werd ‘Uthmân Dhun-nûrayn (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) kalief. In het 35e jaar van de emigratie werd hij op 82-jarige leeftijd vermoord en stierf als martelaar. Daarna werd ‘Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) kalief. In het 40e jaar van de emigratie werd hij op 63-jarige leeftijd vermoord en stierf als martelaar. Deze vier kaliefen worden de **khulafâ al-râshidûn** (rechtgeleide kaliefen) genoemd. Net zoals in de tijd van de Profeet (vrede zij met hem) de **ahkâm al-islâmiyya** (islamitische wetgeving; de voorschriften van de islam) volledig werd nageleefd en het overal werd verlicht met de waarheid, rechtvaardigheid en vrijheid, was dit ook zo in hun tijd. De islamitische voorschriften werden feilloos uitgevoerd. Deze vier kaliefen zijn superieur aan alle andere eervolle Metgezellen. Hun onderlinge superioriteit is in de volgorde van hun kalifaatschap.

In de tijd van Abû Bakr (moge Allah tevreden zijn met hem) trokken de moslims buiten de grenzen van het Arabisch schierei-

land. Nadat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) overleed, ontstond er onrust op het schiereiland. Abû Bakr (moge Allah tevreden zijn met hem) verbeterde de onrust die was ontstaan en hield zich bezig met het op het rechte pad brengen van de afvalligen. Hij zorgde weer voor eenheid zoals in de tijd van de Profeet (vrede zij met hem). Toen 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) kalief werd, droeg hij een preek voor waarin hij zei:

"O Metgezellen van de Gezant (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen)! Arabië kan enkel jullie paarden in gerst voorzien. Echter, Allah de Verhevene heeft aan Zijn Lieveling (dus de Profeet) beloofd dat Hij de gemeenschap (umma) van Muhammad (vrede zij met hem) plaatsen en landen overal ter wereld zou geven. Wel, waar zijn die soldaten die door deze beloofde landen te veroveren buit willen verkrijgen op aarde en de graad van strijder en martelaarschap in het hiernamaals? Waar zijn de veteranen die omwille van de religie hun leven en hoofd willen opofferen en hun land willen verlaten om de dienaren van Allah de Verhevene te bevrijden uit de klauwen van de onderdrukkende wreedaards?" Zo spoorde hij de eervolle Metgezellen aan tot veldslagen en strijden op het pad van Allah (jihâd). Wel, het was deze toespraak van de edele 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) die leidde tot de snelle uitbreiding van de islamitische landen over drie continenten en de redding van miljoenen mensen uit het ongeloof (kufr). Na deze toespraak zwoeren de eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen) en stemden ze ermee in om tot hun dood veldslagen te voeren en te strijden op het pad van Allah (jihâd). Er werden legers gevormd volgens de aanwijzingen van de kalief, waarop de moslims hun huizen verlieten, buiten de grenzen van Arabië kwamen en zich overal verspreidden. De meeste van degenen die waren vertrokken, keerden niet meer terug en voerden jihâd tot aan hun dood op de plaatsen waar zij naartoe waren gegaan. Zo werden in korte tijd veel gebieden veroverd. In die tijd waren er twee grote rijken: het Byzantijnse Rijk en het Perzische Rijk. De moslims versloegen beide; het Perzische Rijk werd zelfs volledig van de kaart geveegd. Al hun gebieden kwamen in handen van de moslims. De bewoners van deze streken werden geëerd met bekering tot de islam. Zij bereikten rust op deze wereld en eeuwige gelukzaligheid in het hiernamaals. Ook in de tijden van 'Uthmân en 'Alî (moge Allah met hen beiden tevreden zijn) werden deze veldslagen voortgezet. Echter, in de tijd van 'Uthmân (moge Allah tevreden zijn met hem) doken er personen

op die in opstand kwamen tegen de kalief en hem als martelaar vermoordden. In de tijd van ‘Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) braken er khârijietische twisten uit. Zo begon er verdeeldheid onder de moslims. En aangezien de grootste aanleiding voor verovering en overwinning eenheid en overeenstemming is, werden in hun tijd niet zoveel gebieden veroverd als in de tijd van ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem).

Het tijdperk van de rechtgeleide kaliefen (khulafâ al-râshidûn) duurde dertig jaar. Deze dertig jaar verliep in voorspoed, net zoals in de tijd van onze Profeet (vrede zij met hem). Na deze vier kaliefen verschenen er innovaties (bid’ât) en verkeerde paden onder de moslims en dwaalden velen af van het rechte pad. Enkel degenen die geloofden zoals de eervolle Metgezellen en die zich hielden aan de islamitische voorschriften zoals zij werden gered; hun pad wordt de **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** (mensen van de soenna en de gemeenschap) genoemd. Een geleerde van de ahl al-soenna is een geleerde van een van de vier rechtsscholen. Enkel dit pad is het juiste pad. Het rechte pad dat door onze Profeet (vrede zij met hem) en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) werd gevolgd, is het pad dat wordt getoond door de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Mettertijd werden de verkeerde groeperingen en paden vergeten. Tegenwoordig volgen de meeste islamitische landen dit correcte pad. De enige groepering die over is die niet deze ahl al-soenna wa’l-jamâ’a volgt, is de sjiietische groepering die is gesticht door de jood ‘Abdullâh ibn Saba’. De sjiieten stellen dat het kalifaatschap het recht was van ‘Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) en dat Abû Bakr en ‘Umar (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn) zijn recht met dwang hebben afgenomen. Ze spreken kwaad over het merendeel van de eervolle Metgezellen.

[Vandaag de dag bestaan de mensen die ‘moslim’ worden genoemd en die bekend staan als de ‘gemeenschap (umma) van Muhammad (vrede zij met hem)’ vrijwel uitsluitend uit de ahl al-soenna, de sjiieten en de wahhabieten. De ketters genaamd ahmadiyya (qâdiyâniyya) wiens groepering in India door de Britten werd gesticht; de bahá’ís; en de madhhabloze ketters die **jamâ’at al-tablîgh** worden genoemd, hebben niets te maken met de islam. Zij zijn alle drie afgeweken van de **ahl al-soenna**.]

De groep van de ahl al-soenna is wat betreft de praxis en de ‘ibâdât (daden van aanbidding) onderverdeeld in vier rechtsscholen (madhâhib; enk. madhhab). De eerste is de **hanafî rechts-**

school; dit is de rechtsschool van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit (moge Allah hem genadig zijn). Hanîf betekent 'iemand die correct gelooft, die zich vastklampt aan de islam'. Abû Hanîfa betekent 'vader van de ware moslims'. Imâm al-a'zam had geen dochter die Hanîfa heette. De tweede van de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna is de **mâlikî rechtsschool**; dit is de rechtsschool van Imâm Mâlik ibn Anas (moge Allah hem genadig zijn). De derde is de **shâfi'î rechtsschool**; dit is de rechtsschool van Imâm Muhammad ibn Idrîs al-Shâfi'î (moge Allah hem genadig zijn). Omdat de edele Shâfi' – de grootvader van de grootvader van deze Imâm – behoorde tot de eervolle Metgezellen, werden de Imâm en zijn rechtsschool 'Shâfi'î' genoemd. De vierde is de **hanbalî rechtsschool**; dit is de rechtsschool van Ahmad ibn Hanbal (moge Allah hem genadig zijn). In het voorwoord van het boek Ibn 'Âbidîn staat geschreven dat Imâm Abû Hanîfa werd geboren in 80 n.h., Imâm Mâlik in 90 n.h., Imâm al-Shâfi'î in 150 n.h. en Imâm Ahmad in 164 n.h. en dat zij overleden in respectievelijk 150 n.h. [767 n.Chr.], 179 n.h., 204 n.h. en 241 n.h. (moge Allah hen genadig zijn).

Wie het pad van de ahl al-soenna wil leren, dient de boeken te lezen van een van de vier rechtsscholen.

Op het gebied van de geloofsleer ('aqîda) verschillen deze vier rechtsscholen niet van elkaar. Zij behoren allen tot de groep van de ahl al-soenna; hun geloof, hun overtuigingen en de basis van hun religie zijn hetzelfde. Onder de moslims zijn deze vier imams grote, betrouwbare mujtahids (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerden) die door iedereen zijn erkend. Ze zijn enkel van elkaar afgeweken in sommige kleine zaken in de islamitische wetgeving, dus wat betreft de praxis. Namelijk:

Omdat Allah de Verhevene en Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) mededogen hebben met de gelovigen (mu'minûn), werd in de edele Koran en de eervolle hadîth's niet duidelijk vermeld hoe sommige daden verricht moeten worden. [Als ze duidelijk vermeld zouden zijn geweest, dan zou het fard (verplicht) of soenna (traditie van de Profeet) zijn geweest om ze uit te voeren zoals ze werden beschreven. Degenen die de verplichtingen (farâid; mv. van fard) niet uitvoerden, zouden een zonde begaan en degenen die geen waarde hechtten aan de verplichtingen en de soenna's zouden ongelovig (kâfir) worden. De gelovigen zouden het moeilijk hebben.] Dit soort zaken dienen vergeleken te worden met de zaken die duidelijk zijn vermeld en dienen op die manier uitgevoerd te worden. Degenen onder de ge-

leerden, die door zo te vergelijken kunnen begrijpen hoe bepaalde daden uitgevoerd kunnen worden, worden **mujtahid** (een onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde) genoemd. Nadat een mujtahid zich uiterst heeft ingespannen om te begrijpen hoe een bepaalde daad uitgevoerd moet worden, wordt het voor hemzelf en degenen die hem volgen noodzakelijk (wâjib) om volgens zijn visie, die hij het dichtst bij de waarheid beschouwt, die daad uit te voeren. Zo wordt het in de edele Koranverzen (âyât) en de eervolle hadîth's bevolen. Als een mujtahid zich vergist wanneer hij probeert te begrijpen hoe een zaak uitgevoerd moet worden, dan is dit geen zonde maar levert het beloning (thawâb) op. Hij zal de beloning krijgen voor zijn inspanning. Immers, de mens werd bevolen om zich in te spannen in de mate dat hij daartoe in staat is. Als een mujtahid zich vergist, dan krijgt hij voor zijn inspanning één beloning. Als hij gelijk heeft, krijgt hij tien beloningen. Alle eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) waren grote geleerden, dus mujtahids. Onder degenen die na hen kwamen, waren er in de beginperiode veel grote geleerden die in staat waren om ijtihâd (het vellen van een oordeel) te verrichten. Elk van hen werd gevolgd door vele personen. Mettertijd zijn de meeste van hen vergeten en zijn binnen de ahl al-soenna enkel deze vier rechtsscholen overgebleven. Om te voorkomen dat ongekwalificeerde personen zouden beweren dat ze mujtahid zijn en verkeerde groeperingen zouden stichten, heeft de ahl al-soenna besloten geen andere rechtsschool te volgen dan deze vier. Elk van deze vier rechtsscholen werd gevolgd door miljoenen mensen van de ahl al-soenna. Aangezien de geloofsleer ('aqîda) van de vier rechtsscholen hetzelfde is, beschouwen ze elkaar niet op het verkeerde pad, en zien ze elkaar niet als ahl al-bid'a ('mensen van de innovatie') oftewel als afgedwaalden. Zij zeggen dat het rechte pad het pad van deze vier rechtsscholen is; elk van hen neemt aan dat het waarschijnlijker is dat zijn eigen rechtsschool correct is in het vellen van oordelen. Omdat voor de zaken die via ijtihâd (het vellen van een oordeel) worden begrepen er geen duidelijke geboden zijn in de islam, bestaat de mogelijkheid dat een rechtsschool niet tot het correcte oordeel is gekomen en dat een van de drie andere rechtsscholen wel tot het correcte oordeel is gekomen. Iedereen dient echter aan te nemen dat zijn rechtsschool correct is in het vellen van oordelen, maar dat er een mogelijkheid is dat het verkeerd kan zijn; en dat de drie andere rechtsscholen verkeerd zijn in het vellen van oordelen, maar dat er een mogelijkheid is dat ze correct kunnen zijn. Zolang er geen moeilijkheden, geen proble-

men zijn, is het niet toegestaan om een zaak volgens de ene rechtsschool en een andere zaak volgens een andere rechtsschool uit te voeren en zo de vier rechtsscholen met elkaar te vermengen. Afhankelijk van welke rechtsschool iemand volgt, dus welke rechtsschool iemand heeft gekozen, dient men de leerstellingen van die rechtsschool te leren, en zolang er geen moeilijkheden, geen problemen zijn, dient men die rechtsschool in al zijn praktijken te volgen.

[Echter, als er sprake is van een moeilijkheid (haraj) bij het uitvoeren van een daad – met andere woorden, als het niet mogelijk is om een daad volgens zijn eigen rechtsschool uit te voeren – dan is het toegestaan om die daad volgens een andere rechtsschool uit te voeren. Maar in zo'n geval moet men ook de voorwaarden – dus de farâid (verplichtingen) en de mufsidât (ongeldig makende zaken; enk. mufsid) – van deze daad volgens die andere rechtsschool naleven. In het gedeelte "Nikâh rij'î" van Ibn 'Âbidîn staat geschreven dat de geleerden van de hanafî rechtsschool een fatwa (juridisch oordeel) hebben uitgevaardigd om in zulke gevallen de mâlikî rechtsschool te imiteren (taqlîd).]

Het merendeel van de geleerden heeft verklaard dat de hanafî rechtsschool de meest correcte is. Om deze reden heeft de hanafî rechtsschool zich gevestigd in de meeste islamitische landen. In Turkestan, India en Anatolië zijn vrijwel alle moslims hanafiet (volger van de hanafî rechtsschool). Het westen van Afrika is volledig mâlikiet. Er zijn ook mâlikieten in sommige kustgebieden van India. In Egypte, onder de Koerden, in Arabië en in Dagestan zijn er veel shâfi'ieten. Er zijn weinig hanbalieten; ooit waren er veel in Damascus en Bagdad.

De **adilla al-shar'iyya** [met andere woorden, de bewijzen, de bronnen voor de mujtahids wat betreft de religieuze kennis] zijn er vier: de **edele Koran**, de **eervolle hadîth's**, de **consensus van de gemeenschap** (ijmâ' al-umma) en de **analogie van de rechtsgeleerden** (qiyâs al-fuqahâ).

Als de mujtahids in de edele Koran niet duidelijk kunnen vinden hoe een daad uitgevoerd moet worden, dan raadplegen ze de eervolle hadîth's. Als ze het ook niet duidelijk kunnen vinden in de eervolle hadîth's en er een **ijmâ'** (consensus) over deze daad bestaat, dan verklaren ze dat het overeenkomstig deze ijmâ' uitgevoerd moet worden. [Ijmâ' betekent 'overeenstemming, consensus'. Met andere woorden, het betekent dat alle eervolle Metgezellen een daad op dezelfde manier hebben gedaan of gezegd. Ook de ijmâ' van de Opvolgers van de Metgezellen (Tâbi'ûn) wordt aan-

genomen als een bron, als bewijs. De daden en uitspraken van degenen die nog later kwamen en dan vooral die van de mensen van deze tijd, van islamitische hervormers en religieuze onwetenden, worden geen ijmâ' genoemd.]

Als er ook geen consensus is over hoe een daad uitgevoerd moet worden, dan dient men het uit te voeren volgens de analogie (qiyâs) van de mujtahids. Imâm Mâlik (moge Allah hem genadig zijn) zei dat naast deze vier bronnen, de overeenstemming van de toenmalige inwoners van Medina ook een bron voor oordeelsvorming is. Hij zei dat zij deze manier van handelen hebben geleerd van hun vaders, grootvaders en uiteindelijk de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Hij zei dat deze bron betrouwbaarder is dan analogie. Echter, de imams van de drie andere rechtsscholen hebben de overeenstemming van de inwoners van Medina niet als bron voor oordeelsvorming aangenomen.

Er bestaan twee methoden voor het vellen van een oordeel (ijtihâd): de eerste is de methode van de geleerden van Irak en wordt **de methode van ra'y** (standpunt) genoemd. Dit is de methode van analogie (qiyâs). Als in de edele Koran en de eervolle hadîth's niet duidelijk staat vermeld hoe een daad uitgevoerd moet worden, dan wordt gezocht naar hoe een andere, daarop lijkende daad wordt uitgevoerd. De daad in kwestie wordt dan op dezelfde manier uitgevoerd. Na de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) is Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) de leider van de mujtahids die deze methode toepasten.

De tweede methode is die van de geleerden van de Hidjaz en wordt **de methode van riwâya** (overlevering) genoemd. Zij stellen de praxis, de gebruiken van de inwoners van Medina ('amal ahl al-Madina) ten tijde van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) boven de analogie. De grootste onder de mujtahids die deze methode toepasten, is Imâm Mâlik (moge Allah hem genadig zijn), die woonde in de verlichte stad Medina. Imâm al-Shâfi'î en Ahmad ibn Hanbal (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn) hadden de suhba (het gezelschap), oftewel de leerkring van Imâm Mâlik bijgewoond. Nadat Imâm al-Shâfi'î de methode van Imâm Mâlik had geleerd, ging hij naar Bagdad; daar leerde hij van de leerlingen van Imâm Abû Hanîfa en verenigde deze twee methoden. Hij stelde een afzonderlijke methode van ijtihâd op. Doordat hij zeer welbespraakt en letterkundig was, keek hij naar de uitdrukkingswijzen van de edele Koranverzen (âyât) en de eervolle hadîth's, en besliste volgens datgene wat hij in deze bronnen

een sterker argument vond. Als hij in beide bronnen geen oplossing vond, dan besliste hij op basis van analogie. Ook Ahmad ibn Hanbal ging naar Bagdad nadat hij de methode van Imâm Mâlik had geleerd. Daar had hij de methode van analogie geleerd van de leerlingen van Imâm Abû Hanîfa, maar doordat hij een zeer groot aantal hadîth's had gememoriseerd, keek hij eerst naar hoe de hadîth's elkaar versterken en velde op basis hiervan een oordeel (ijtihâd). Daardoor besliste hij in de meeste van zijn oordelen beduidend anders dan de drie andere rechtsscholen.

De toestand van deze vier rechtsscholen lijkt op die van de inwoners van een stad; namelijk, wanneer zij geconfronteerd worden met een bepaalde zaak en in de wet niet te vinden is hoe deze zaak aangepakt moet worden, dan komen de vooraanstaanden van die stad samen en voeren ze deze zaak uit door het te vergelijken met een overeenkomstig artikel van de wet. Soms kunnen ze niet overeenkomen en zeggen sommigen onder hen, dat het het doel van de staat is om de steden te onderhouden en te zorgen voor het comfort van de mensen. Zij vergelijken deze zaak met een artikel van de wet, zich baserend op hun 'standpunten' (ra'y) en ideeën. Zij lijken op de hanafî rechtsschool. Anderen kijken naar de gedragingen van de ambtenaren die komen van het centrum van de staat; zij passen deze zaak aan naar hun gedragingen en zeggen dat het het doel van de staat is om zo te handelen. Zij lijken op de mâlikî rechtsschool. Sommigen vinden de manier waarop deze zaak aangepakt moet worden door te kijken naar de bewoording van de wet en de context van de tekst. Zij zijn net als de shâfi'î rechtsschool. Een ander deel verzamelt ook de andere artikelen van de wet; ze vergelijken deze met elkaar en zoeken zo een manier om deze zaak correct uit te kunnen voeren. Zij lijken op de hanbalî rechtsschool. Zo vindt elk van de vooraanstaanden van de stad een manier en allemaal zeggen ze dat hun manier correct en overeenkomstig de wet is. Maar wat de wet wil, is één van deze vier manieren; de andere drie zijn verkeerd. Het feit dat ze afwijken van de wet is echter niet omdat ze de wet niet erkennen of omdat ze zich willen verzetten tegen de staat. Aangezien zij zich allemaal inspannen om de wet te volgen en het gebod van de staat na te leven, wordt geen enkel van hen schuldig beschouwd. Misschien wordt het juist gewaardeerd omdat ze zich zo inspannen. Degene die het juiste vindt, zal echter meer gewaardeerd worden en worden beloond. De toestand van de vier rechtsscholen is vergelijkbaar. Er is uiteraard maar één pad, één manier die Allah de Verhevene wil. In een bepaalde zaak waarbij de vier rechtsscholen van elkaar ver-

schillen, moet één van deze vier juist zijn en de andere drie verkeerd. Echter, aangezien elke imam van deze rechtsscholen zich inspant om de juiste manier te vinden, worden degenen die zich vergissen vergeven. Ze verkrijgen zelfs beloning. Immers, onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **"Mijn gemeenschap** (umma) **zal niet gestraft worden voor hun vergissingen of vergeetachtigheid."** Deze onderlinge verschillen zitten in enkele zaken en aangezien er bij de meeste 'ibâdât – dus de voorschriften (ahkâm) die duidelijk zijn vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's – en bij de zaken waarin geloofd moet worden, een absolute eenheid bestaat onder hen, bekritiseren ze elkaar niet.

[**Vraag:** De wahhabieten – een verdorven groepering die de Britten hebben gesticht in Arabië – en degenen die hun boeken lezen, zeggen het volgende: "De rechtsscholen zijn ontstaan in de tweede islamitische eeuw. Tot welke rechtsschool behoorden de Metgezellen en de Opvolgers van de Metgezellen (Tâbi'ûn)?"

Antwoord: De imam van een rechtsschool is een grote geleerde die de religieuze kennis die duidelijk staat vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's heeft gehoord van de eervolle Metgezellen, en deze heeft verzameld en vastgelegd in boeken. En wat betreft de kennis die niet duidelijk is vermeld, deze heeft hij aan het licht gebracht door te vergelijken met de kennis die duidelijk is vermeld. Op pagina 318 van het boek **Hadîqa** wordt gezegd: "In de tijd van de vier bekende imams waren er ook andere imams. Zij hadden ook hun eigen rechtsscholen. Echter, het aantal mensen dat hun rechtsscholen volgde, is in de loop der tijd afgenomen waardoor er vandaag de dag geen van hen meer zijn." Eenieder van de eervolle Metgezellen was een mujtahid (onafhankelijk oordelende rechtsgeleerde). Ze waren elk een diepzinnige geleerde en dus een imam van een rechtsschool. Elk van hen had zijn eigen manier. Zij waren allemaal superieur aan onze imams van de vier rechtsscholen en hadden meer kennis dan hen. Hun rechtsscholen waren meer correct en meer waardevol. Echter, omdat zij hun methoden niet in boeken hadden vastgelegd, zijn hun rechtsscholen vergeten. Zo was het niet langer mogelijk om een andere rechtsschool te volgen dan deze vier. Dus de vraag: "Tot welke rechtsschool behoorden de eervolle Metgezellen?" lijkt op de vraag: "Tot welk bataljon behoort de kolonel?" of "Van welke klas van de school is de natuurkundeleraar een leerling?"]

In boeken staat geschreven dat er 400 jaar na de emigratie (hijra) geen diepzinnige geleerde meer was die in staat was om abso-

lute oordelen (mutlaq ijtihâd) te vellen. In de eervolle hadîth, wederom op pagina 318 van het boek **Hadîqa**, wordt vermeld dat het aantal leugenachtige, afgedwaalde geleerden zal toenemen. Om deze reden dient iedere moslim die behoort tot de ahl al-soenna, een van de vier bekende rechtsscholen te kiezen en deze te volgen **(taqlîd)**. Met andere woorden, hij dient een **'ilm al-hâl** boek (boek over de grondslagen van de islam) van deze rechtsschool te lezen en te leren, en zijn geloof (îmân) en al zijn daden in overeenstemming te brengen met dit boek. Zo wordt hij een volgeling van deze rechtsschool. Iemand die niet een van de vier rechtsscholen volgt, kan zich niet bevinden op het pad van de ahl al-soenna. Zo'n persoon wordt een **madhhabloze** (iemand die geen madhhab/rechtsschool volgt) of een **zindîq** (ketter) genoemd. Iemand die geen rechtsschool volgt, is iemand die tot een van de 72 verdorven groeperingen behoort, of is iemand die een kâfir is geworden. Dit staat geschreven in de boeken **Bahr, Hindiyya,** in het gedeelte 'Zabâyih' van het boek **Tahtâwî** en in het gedeelte 'Bâghiyyûn' van **Ibn 'Âbidîn**. Het staat ook geschreven op pagina 52 van het boek **al-Basâir** en in het tafsîr-boek van Ahmad al-Sâwî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), bij de verklaring van soera al-Kahf.

De schrijver van het boek **al-Mîzân al-kubrâ** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn voorwoord: "De vergeten rechtsscholen en de vier rechtsscholen die vandaag de dag bestaan, zijn allemaal rechtmatig en correct. De een is niet superieur aan de ander, aangezien ze allemaal ontleend zijn aan dezelfde religieuze bron. In alle rechtsscholen zijn er zowel makkelijk uit te voeren zaken **[rukhsa** (gemakkelijkheid, verlichting; mv. rukhsât)**]**, als moeilijk uit te voeren zaken **['azîma** (ideaal, striktheid; mv. 'azîmât)**]**. Als iemand die in staat is de striktheden ('azîmât) te verrichten, steeds gebruikmaakt van de verlichtingen (rukhsât), dan speelt hij met de religie. Voor degene die niet in staat is om de striktheden te verrichten, is het toegestaan om van de verlichtingen gebruik te maken. Wanneer zo'n persoon de verlichting uitvoert, levert dit veel beloning op net alsof hij de striktheid heeft uitgevoerd. Het is noodzakelijk (wâjib), voor degene die daartoe in staat is, om niet de verlichtingen, maar de striktheden in zijn eigen rechtsschool uit te voeren. Sterker nog, als in zijn eigen rechtsschool alleen een verlichting bestaat wat betreft de uitvoering van een daad en in een andere rechtsschool een striktheid, dan is het noodzakelijk dat hij die striktheid uitvoert. Men moet sterk vermijden om een uitspraak van een van de imams van de rechtsscholen af te keuren of om te veronderstellen dat zijn eigen

gedachte superieur is aan die uitspraak. Immers, de kennis en het bevattingsvermogen van anderen stelt vrijwel niets voor naast de kennis en het begrip van de mujtahids.” Aangezien het voor iemand zonder een geldig excuus (‘udhr) niet toegestaan is om in zijn eigen rechtsschool volgens de verlichtingen te handelen, wordt hieruit duidelijk dat het helemaal niet toegestaan is om de gemakkelijkheden in de andere rechtsscholen na te gaan, dus om de rechtsscholen samen te voegen **(talfîq)**.

De schrijver van **Durr al-mukhtâr** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in het voorwoord van zijn boek en in de **Radd al-muhtâr** genaamde hâshiya (toelichting) hierop [dus in het boek Ibn ‘Âbidîn] het volgende: “Het is ongeldig (bâtil) om bij het uitvoeren van een daad, een ‘ibâda, de gemakkelijkheden van de rechtsscholen na te gaan en te handelen volgens deze gemakkelijkheden. Bijvoorbeeld, als er bloed komt uit de huid van iemand die in een staat is van de kleine rituele wassing (wudû), dan wordt zijn kleine rituele wassing in de shâfi’î rechtsschool niet verbroken. In de hanafî rechtsschool wordt de kleine rituele wassing wel verbroken. Als zijn huid de huid van een vreemde vrouw aanraakt, dan wordt zijn kleine rituele wassing verbroken volgens de shâfi’î rechtsschool, maar niet volgens de hanafî rechtsschool. Als na het verrichten van de kleine rituele wassing de huid van een persoon bloedt en zijn huid de huid van een vreemde vrouw aanraakt, dan zal het gebed dat hij verricht met deze kleine rituele wassing niet geldig (sahîh) zijn. Zo is het ook op basis van overeenstemming ongeldig (bâtil) om tijdens het uitvoeren van een daad volgens een rechtsschool, ook een tweede rechtsschool te volgen. Namelijk, als een persoon bij de kleine rituele wassing met de natte hand over een klein gedeelte van zijn hoofd strijkt door de shâfi’î rechtsschool te volgen, en daarna een hond hem aanraakt, dan zal het gebed dat hij uitvoert zonder dit gedeelte te wassen en ook de mâlikî rechtsschool te imiteren, niet geldig (sahîh) zijn. Immers, in de shâfi’î rechtsschool is het gebed van een persoon die een hond heeft aangeraakt niet geldig. In de mâlikî rechtsschool wordt een hond niet als onrein (najs) beschouwd, maar dient men wel zijn gehele hoofd met de natte hand te bestrijken. Evenzo is de talâq (echtscheiding) die onder dwang wordt verricht, geldig in de hanafî rechtsschool. In de andere drie rechtsscholen is het niet geldig. Voor deze man is het niet toegestaan om getrouwd te blijven met de vrouw van wie hij scheidde door de shâfi’î rechtsschool te volgen en om tegelijkertijd getrouwd te zijn met de zus van deze vrouw door de hanafî rechtsschool te imiteren. Het is immers op

basis van overeenstemming niet geldig (sahîh) om bij het uitvoeren van een daad de rechtsscholen samen te voegen **(talfîq)**, met andere woorden, om de gemakkelijkheden van de rechtsscholen te zoeken en volgens deze gemakkelijkheden te handelen. Het is ook niet toegestaan om iets uit te voeren zonder een van de vier rechtsscholen te volgen." Wanneer hij over de gebedstijden schrijft, zegt hij: "Wanneer er sprake is van een geldig excuus ('udhr) zoals reizen (safar) en zware regenval, dan is het in de shâfi'î rechtsschool toegestaan om het middag- (zuhr-) en namiddaggebed ('asr-gebed) samen te verrichten, en het avondgebed (maghrib-gebed) samen met het late avondgebed ('ishâ-gebed). In de hanafî rechtsschool is dit niet toegestaan. Als een hanafiet, wanneer hij een reiziger (safarî) is, het middaggebed in de gebedstijds voor het namiddaggebed samenvoegt met het namiddaggebed zonder dat er sprake is van een moeilijkheid, dan is dit verboden (harâm). Als hij het namiddaggebed in de gebedstijd voor het middaggebed samenvoegt met het middaggebed, dan is dit helemaal niet geldig. In de shâfi'î rechtsschool daarentegen zijn ze beiden geldig. Wanneer er sprake is van een moeilijkheid volgens zijn eigen rechtsschool, dan is het toegestaan om te handelen volgens de verlichting (rukhsa) in zijn rechtsschool. Als er ook een moeilijkheid is om de verlichting uit te voeren, dan is het toegestaan om in deze kwestie een andere rechtsschool te imiteren; men dient dan wel ook de zaken uit te voeren die fard (verplicht) en noodzakelijk (wâjib) zijn in die rechtsschool voor die 'ibâda." Iemand die een andere rechtsschool imiteert bij het uitvoeren van een daad, een 'ibâda, zal zijn eigen rechtsschool niet verlaten hebben. Hij zal niet veranderd hebben van rechtsschool. Bij het uitvoeren van die daad dient hij echter ook de vereisten van de andere rechtsschool na te leven.

Ibn 'Âbidîn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende op pagina 542 van het 2e volume van **Radd al-muhtâr**: "Als een hanafiet bij het uitvoeren van de kleine rituele wassing (wudû) geen intentie (niyya) verricht en met deze kleine rituele wassing het middaggebed uitvoert, dan is dit toegestaan (jâiz). Als hij nadat de gebedstijd voor het namiddaggebed is aangebroken de shâfi'î rechtsschool gaat volgen en hij het namiddaggebed verricht, dan zal dit niet geldig (sahîh) zijn. Hij dient door de intentie te verrichten opnieuw de kleine rituele wassing uit te voeren." Wanneer hij schrijft over 'Ta'zîr', zegt hij: "Als iemand zijn rechtsschool verandert omwille van wereldse zaken zonder dat er sprake is van een religieuze of wetenschappelijke noodzaak, dan komt dit neer op spelen met zijn religie. Hij dient bestraft te wor-

den. Er wordt gevreesd dat hij zonder geloof (îmân) zal sterven. In een edele Koranvers (âya) werd verklaard [interpretatie van de betekenis]: **'Vraag degenen die het weten!'** Om deze reden is het noodzakelijk (wâjib) om te vragen aan een mujtahid, dus om een rechtsschool te volgen. Een rechtsschool imiteren, dus het volgen van die rechtsschool, wordt gedaan door te zeggen dat men die rechtsschool volgt. Het kan ook door hiervoor de intentie (niyya) in het hart te hebben, zonder het uit te spreken. Een rechtsschool volgen betekent de uitspraken van de imam van een rechtsschool lezen en leren en hiernaar handelen. Beweren dat men een hanafiet of shâfi'iet is, zonder deze te leren of te kennen, betekent niet dat men die rechtsschool werkelijk volgt. Zulke personen dienen 'ibâda te verrichten door het te vragen aan geleerden en door het te leren uit 'ilm al-hâl boeken (boeken over de grondslagen van de islam)." Wanneer hij schrijft over de getuigenis, zegt hij: "De getuigenis van degene die van rechtsschool verandert door geen belang te hechten aan de rechtsscholen of om te kunnen doen wat gemakkelijk voor hem is [of die de rechtsscholen samenvoegt en hun gemakkelijkheden uitkiest en verzamelt], zal niet aanvaard worden."

Ibn 'Âbidîn zegt in zijn voorwoord: "Kalief Hârûn al-Rashîd zei tegen Imâm Mâlik: 'Ik wil jouw boeken over alle islamitische landen verspreiden; ik wil iedereen bevelen alleen deze boeken te volgen.' Hierop zei Imâm Mâlik: 'O kalief! Doe dit niet! Het feit dat de geleerden zich hebben onderverdeeld in rechtsscholen is een van de barmhartigheden van Allah de Verhevene voor deze gemeenschap (umma). Iedereen mag de rechtsschool volgen die hij wil. Alle rechtsscholen zijn correct.'"

Een **mu'min** of **moslim** is iemand die de religieuze kennis, die Allah de Verhevene door middel van Muhammad (vrede zij met hem) aan de mensen heeft medegedeeld en die is verspreid over de islamitische landen, aanvaardt en erin gelooft. Deze kennis is vermeld in de edele Koran en in de duizenden eervolle hadîth's. De eervolle Metgezellen hebben deze kennis gehoord van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), en de **Salaf al-sâlihûn** (rechtschapen Voorgangers) – dus de islamgeleerden die in de tweede en derde islamitische eeuw na de eervolle Metgezellen kwamen – hebben deze kennis die ze gehoord hebben van de eervolle Metgezellen of van degenen die het van hen hebben gehoord, in hun boeken opgeschreven. De islamgeleerden die later kwamen hebben de kennis in de boeken van de rechtschapen Voorgangers verschillend verklaard en zijn van elkaar afgeweken.

Zo ontstonden er in de leringen waarin geloofd moet worden en waarvan de betekenissen niet duidelijk zijn vermeld, 73 verschillende groeperingen. Slechts één van deze groeperingen heeft bij het verklaren van deze leringen niet zijn eigen gedachten en opvattingen erin vermengd, en heeft geen veranderingen of toevoegingen aangebracht. Deze groep met het correcte geloof (îmân) wordt **ahl al-soenna** of **sunnî** (soenniet) genoemd. De overige 72 groeperingen van wie het geloof verdorven is doordat ze de twijfelachtige Koranverzen en hadîth's [dat wil zeggen, verzen en hadîth's waaruit verschillende betekenissen afgeleid kunnen worden] verkeerd interpreteren, worden **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie') of **ahl al-dalâla** ('mensen van de dwaling') genoemd, ofwel madhhablozen (personen die geen rechtsschool volgen). Zij zijn ook moslim, maar bevinden zich op een **afgedwaald** pad.

Iemand die bij de zaken waarin geloofd moet worden en waarvan de betekenissen duidelijk zijn vermeld, de edele Koran en eervolle hadîth's alleen op basis van zijn eigen verstand en opvattingen interpreteert, en die hierdoor een verdorven geloof (îmân) heeft gekregen en kâfir is geworden, wordt een **mulhid** genoemd. Een **mulhid** gelooft dat hij een oprechte moslim is en dat hij behoort tot de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem). Een **munâfiq** (huichelaar) daarentegen doet zich voor als een moslim, maar hangt een andere religie aan. Een **zindîq** (ketter) is ongodsdienstig. Hij gelooft in geen enkele religie. Hij doet zich voor als moslim om de moslims ongodsdienstig en atheïstisch te maken. Hij probeert **de religie te hervormen** en de islam te vernietigen door het te veranderen en te vervalsen. Hij is een vijand van de islam en is zeer schadelijk. Voorbeelden van zulke personen zijn de vrijmetselaars en de Britse spionnen.

De kennis waarin geloofd moet worden om een **moslim** te zijn, bestaat niet enkel uit de zes principes waarin geloofd moet worden. Geloven dat het noodzakelijk is om de bekende **farâid** (mv. van fard; verplichtingen) uit te voeren en om de **mahârim** (mv. van harâm; verboden) na te laten en te vermijden, is ook vereist om een moslim te zijn. Iemand die niet aanvaardt dat het de eerste plicht van een moslim is om de verplichtingen uit te voeren en de verboden te vermijden, verliest zijn geloof (îmân) en wordt een **murtadd** (afvallige). Iemand die het aanvaardt, maar door zijn ziel van begeerte (nafs) en slechte vrienden te volgen één of enkele van de verplichtingen niet uitvoert of één of enkele van de verboden begaat, is een moslim, maar een schuldige moslim die een fout heeft begaan. Zo'n moslim wordt een **fâsiq** (zondaar) genoemd.

Het uitvoeren van de verplichtingen en het vermijden van de verboden wordt **'ibâda** (aanbidding) verrichten genoemd. Een moslim die probeert 'ibâda te verrichten en die onmiddellijk berouw toont (tawba verricht) wanneer hij bij de 'ibâda een fout begaat, wordt **sâlih** (rechtschapen) genoemd.

Vandaag de dag is er voor iemand die in een vrij land leeft geen excuus om de zes principes waarin geloofd moet worden en de bekende verplichtingen en verboden niet te kennen. Het is een grote zonde om deze zaken niet te leren. Men moet ze in het kort leren en aan zijn kinderen onderwijzen. Als men ze niet leert omdat men er geen belang aan hecht, dan wordt men een kâfir. Hoewel een kâfir die enkel **"Ashhadu an lâ ilâha illallâh wa ashhadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluh"** ("Ik getuig dat er geen andere god is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is") zegt en de betekenis ervan kent en erin gelooft op dat moment moslim wordt, is het noodzakelijk dat hij daarna geleidelijk aan de zes principes waarin geloofd moet worden en de bekende zaken die verplicht of verboden zijn voor iedere moslim leert, en dat degenen die hier kennis over hebben – dus de moslims – hem deze zaken leren. Als hij deze niet leert, treedt hij uit de islam en wordt een **murtadd** (afvallige). Hij dient deze zaken te leren uit de correcte **'ilm al-hâl** boeken (boeken over de grondslagen van de islam) die zijn geschreven door de geleerden van de ahl al-soenna. [Men dient zich niet te laten misleiden door de conferenties en boeken van professoren die niets afweten van de kennis van de ahl al-soenna.]

Deel 2

VERSCHILLENDE INFORMATIE

VERDEELDHEIDZAAIERS EN VERDORVEN GELOOFSRICHTINGEN

Er zijn twee groepen moslims. De eerste is de groep van de ahl al-soenna (‘mensen van de soenna’). De moslims die behoren tot deze correcte, ware groep van de ahl al-soenna zijn onderverdeeld in vier rechtsscholen (madhâhib; enk. madhhab). Zij hebben dezelfde geloofsleer (‘aqîda), oftewel hetzelfde geloof (îmân). Er is geen enkel verschil tussen hen. De tweede groep bestaat uit degenen die niet de geloofsleer van de ahl al-soenna aanhangen. Zij worden ahl al-bid’a (‘mensen van de innovatie’; de afgedwaalden) genoemd, dus madhhablozen (personen die geen rechtsschool volgen). De sjiieten en wahhabieten vallen hieronder. In deze tijd behoren de aanhangers van Ibn Taymiyya, Jamâluddîn al-Afghânî, Muhammad ‘Abduh, Sayyid Qutb, Mawdûdî, de jamâ’at al-tablîgh en de wahhabieten tot deze afgedwaalden. De wahhabieten noemen zichzelf ‘de vijfde rechtsschool’. Deze uitspraak van hen klopt niet. Er bestaat niet zoiets als een **‘vijfde rechtsschool’**. Vandaag de dag is er geen andere oplossing dan de religieuze kennis te leren uit de ‘ilm al-hâl boeken van een van deze vier rechtsscholen. Iedereen mag de rechtsschool kiezen die hij gemakkelijk vindt. Hij leest en leert uit de boeken van deze rechtsschool. Elke daad voert hij uit volgens deze rechtsschool. Zo zal hij deze rechtsschool gevolgd hebben – dit wordt **taqlîd** (imitatie) genoemd – en zal hij behoren tot deze rechtsschool. Aangezien het in het algemeen voor iedereen gemakkelijk is om te leren wat hij hoort en ziet van zijn ouders, volgen de moslims meestal de rechtsschool van hun ouders. Het feit dat er niet één maar vier rechtsscholen zijn, is een gemakkelijkheid voor de mensen. Hoewel het toegestaan is om van de ene rechtsschool naar de andere over te stappen, dient men zich jarenlang in te spannen om deze nieuwe rechtsschool te leren, en de inspanningen die hij heeft geleverd om zijn vorige rechtsschool te leren, zullen voor niets zijn geweest. Bovendien bestaat het gevaar dat hij de nieuwe kennis met de oude vermengt, waardoor hij in veel dingen onzeker wordt en mogelijk veel daden verkeerd uitvoert. Een rechtsschool verlaten omdat men deze niet goedvindt,

is al helemaal niet toegestaan. Immers, er wordt gezegd dat het onwetend beschouwen van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) of hen niet goedvinden, ongeloof (kufr) is.

Heden ten dage zeggen madhhablozen zoals Mawdûdî, Hamîdullâh, en aanhangers van de jamâ'at al-tablîgh in Pakistan, Jamâluddîn al-Afghânî, Muhammad 'Abduh – de toenmalige moefti van Caïro – en zijn leerlingen Sayyid Qutb en Rashîd Ridâ in Egypte, en personen die misleid zijn door hun boeken te lezen, dat de rechtsscholen samengevoegd moeten worden. Zij stellen dat de gemakkelijke aspecten van de vier rechtsscholen moeten uitgekozen en verzameld worden, en dat de islam vergemakkelijkt moet worden. Met hun kortzichtig verstand en hun gebrekkige kennis verdedigen ze dit idee. Wanneer men een kijkje neemt in hun boeken, dan ziet men meteen dat ze niets afweten van de wetenschappen van tafsîr (de exegese, verklaring van de edele Koran), hadîth (de overlevering van de woorden en daden van de Profeet), usûl (de methodologie van oordeelsvorming) en fiqh (de islamitische rechtswetenschap) en dat ze met hun zwakke, ongegronde logica en versierde teksten hun onwetendheid aantonen. Immers:

1. De geleerden van de vier rechtsscholen zeggen: "Samengevoede daden zijn ongeldig (bâtil)." Met andere woorden, wanneer een 'ibâda die wordt uitgevoerd door meerdere rechtsscholen tegelijkertijd te volgen, in geen enkele van deze rechtsscholen geldig (sahîh) is [dus niet volledig voldoet aan de regels van één rechtsschool], dan zal het met elkaar vermengen van de rechtsscholen ongeldig (bâtil) zijn, dus niet sahîh. Iemand die deze overeenstemming van de geleerden van de vier rechtsscholen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) niet volgt, zal tot geen enkele van deze rechtsscholen behoren. Hij zal een madhhabloze worden (iemand die geen rechtsschool volgt). De daden van degene die geen rechtsschool volgt, zullen niet overeenkomen met de regels van de islam. Ze zullen verzonnen, oftewel bedacht zijn. Dit komt neer op het spelen met de religie.

2. De moslims bij de uitvoering van hun 'ibâda dwingen tot een enkele manier, zal neerkomen op het bemoeilijken van de islam. Als Allah de Verhevene en Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) het hadden gewild, hadden ze alles duidelijk vermeld en zouden de religieuze zaken maar op één manier uitgevoerd worden. Echter, omdat Allah de Verhevene en Zijn Gezant (Rasûl) (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) mededogen hebben met de mensen, hebben ze niet alles duidelijk vermeld. Aan de hand van het begrip van de geleerden van de ahl al-soenna

(moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), zijn er verschillende rechtsscholen ontstaan. Wanneer een persoon het moeilijk krijgt, kan hij gebruikmaken van de gemakkelijkheden van zijn eigen rechtsschool. Als hij het dan nog steeds moeilijk heeft, dan imiteert hij een andere rechtsschool en voert hij die zaak gemakkelijk uit. Als er een enkele rechtsschool zou worden gevormd, dan zou er geen sprake zijn van zo'n gemakkelijkheid. De madhhablozen en degenen die denken dat ze de gemakkelijkheden hebben verzameld, zouden – zonder het in de gaten te hebben – de zaken van de moslims bemoeilijkt hebben.

3. Als men een deel van een 'ibâda volgens een rechtsschool uitvoert en het andere deel niet volgens deze rechtsschool uitvoert, maar het probeert uit te voeren volgens een andere rechtsschool, dan komt dit neer op het afkeuren van de kennis van de imam van de rechtsschool die men als eerste volgde. Hierboven werd reeds verklaard dat het ongeloof (kufr) is om de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) van onwetendheid te beschuldigen.

Door de geschiedenis heen zijn er velen geweest die de 'ibâdât wilden veranderen en die de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) beledigden. Het is duidelijk dat degenen die zeggen dat men de gemakkelijkheden van de rechtsscholen moet uitkiezen en dat de vier rechtsscholen afgeschaft moeten worden, niet eens één pagina uit de boeken van de imams van de rechtsscholen correct kunnen lezen en begrijpen. Immers, om de rechtsscholen en de superioriteiten van de imams van de rechtsscholen te kunnen begrijpen, moet men een geleerde zijn. En wie een geleerde is, zal niet op een onwetende, dwaze manier een nieuwe weg inslaan en de mensen de ondergang in sleuren. Degenen die misleid zijn door de onwetenden en afgedwaalden die door de geschiedenis heen zijn verschenen, zijn in de ondergang beland. Degenen die de geleerden van de **ahl al-soenna** volgden – die sinds 1400 jaar in elke eeuw te vinden zijn en die zijn geprezen in de eervolle hadîth's – bereikten de gelukzaligheid. Ook wij moeten ons vastklampen aan het correcte pad van de martelaren (shuhadâ; enk. shahîd) die hun levens hebben opgeofferd omwille van Allah en de verspreiding van de islam, onze voorouders, die rechtschapen en reine moslims waren, en ons niet laten misleiden door de giftige en schadelijke teksten van hervormingsgezinde opkomelingen, oftewel 'islamitische hervormers'!

Echter, jammer genoeg werden aan de ene kant de giftige ideeën van 'Abduh – de toenmalige voorzitter van de vrijmetse-

laarsloge in Caïro – verspreid in de **Al-Azhar-universiteit** in Egypte. Zo doken er in Egypte **hervormers** op zoals Rashîd Ridâ; Mustafâ al-Marâghî, de toenmalige rector van al-Azhar; ‘Abdulmajîd Salîm, de toenmalige moefti van Caïro; Mahmûd Shaltût; Tantâwî Jawharî; ‘Abdurrâziq Pasha; Zakî Mubârak; Farîd Wajdî; ‘Abbâs al-‘Aqqâd; Ahmad Amîn; doctor Tâhâ Husayn Pasha; Qâsim Amîn en Hasan al-Bannâ. Aan de andere kant werden ook zij – net zoals werd gedaan bij hun meester ‘Abduh – ‘vooruitstrevende islamgeleerden’ genoemd en werden hun boeken naar verschillende talen vertaald. Ze hebben ertoe geleid dat onwetende geleerden en jongeren van het rechte pad afgleden.

De grote islamgeleerde Sayyid ‘Abdulhakîm Efendi (moge Allah hem genadig zijn), de vernieuwer (mujaddid) van de 14e islamitische eeuw, zei: "‘Abduh, de moefti van Caïro, heeft de grootsheid van de islamgeleerden niet kunnen begrijpen. Hij verkocht zichzelf aan de vijanden van de islam en werd uiteindelijk een vrijmetselaar en een van de genadeloze ongelovigen (kâfirûn/kuffâr) die de islam van binnenuit vernietigden."

Degenen die net als ‘Abduh in kufr of bid’a en dwaling (dalâla) werden gesleurd, hebben als het ware met elkaar gestreden om ook de jonge geleerden die na hen kwamen, te laten afdwalen van het rechte pad, en werden de voorlopers van de rampen die in de volgende eervolle hadîth worden aangekondigd: **"De rampspoed van mijn gemeenschap zal veroorzaakt worden door fâjir** [afgedwaalde] **religieuze geleerden."**

Nadat ‘Abduh in 1323 n.h. [1905 n.Chr.] in Egypte stierf, hebben zijn discipelen die hij had opgeleid ook niet stilgezeten en hebben ze talloze schadelijke boeken gepubliceerd die leidden tot de manifestatie van de Goddelijke Toorn en Woede. Een daarvan is het boek **Muhâwarât** van Rashîd Ridâ. In dit boek viel hij, net als zijn meester, de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna aan. Hij veronderstelde dat de rechtsscholen slechts ‘meningsverschillen’ waren, en stelde de methodologie en voorwaarden van ijtihâd als ‘fanatisme’ en ‘redetwist’ voor, waarbij hij zodanig ver in dwaling is vervallen dat hij zei dat ze "de eenheid van de islam hebben vernietigd." Hij heeft als het ware gespot met de miljoenen oprechte moslims die al meer dan duizend jaar een van de vier rechtsscholen hebben gevolgd. Hij had zich zodanig verwijderd van de islam dat hij het voorzien in de behoeften van de eeuw zocht in het veranderen van de religie en het geloof. Het enige wat de islamitische hervormers gemeen hebben, is dat ze zich presenteren als een echte moslim en een breed opgeleide islamgeleerde, die de behoeften

van de eeuw heeft begrepen; en dat ze de ware, rechtschapen moslims die de islamitische boeken hebben gelezen en begrepen, en die het pad volgen van de geleerden van de ahl al-soenna – die zijn aangekondigd als de erfgenamen van de Gezant van Allah en die geprezen zijn in de eervolle hadîth: **“De beste der tijden is hun tijd”** – aanduiden als ‘imitators die denken als het gewone, onwetende volk (de ‘awâm)’. Hun toespraken en teksten tonen duidelijk aan dat ze niets afweten van de islamitische wetgeving en de kennis van de islamitische rechtswetenschap (fiqh), met andere woorden, dat ze de religieuze kennis missen en erg onwetend zijn. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“De meest superieuren onder de mensen zijn de geleerden met een correct geloof** (îmân)**”**, en **“De religieuze geleerden zijn de erfgenamen van de profeten”**, en **“De kennis van de qalb** (het hart) **is een geheim onder de geheimen van Allah”**, en **“De slaap van de geleerden is een ‘ibâda”**, en **“Wees respectvol tegenover de geleerden van mijn gemeenschap! Zij zijn de sterren op aarde”**, en **“De geleerden zullen voorspraak** (shafâ’a) **verrichten op de Dag des Oordeels”**, en **“De rechtsgeleerden** (fiqh-geleerden) **zijn waardevol. Het is een ‘ibâda om zich samen met hen te bevinden”**, en **“Een geleerde onder zijn leerlingen is net als een profeet in zijn gemeenschap.”** Prijst onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) met deze eervolle hadîth’s de geleerden van de ahl al-soenna van meer dan 1400 jaar, of ‘Abduh en zijn discipelen die na hen tevoorschijn zijn gekomen? Op deze vraag geeft wederom de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) antwoord: **“Elke generatie zal slechter zijn dan de generatie ervoor. Zo zal het verslechteren tot aan de Laatste Dag!”** en **“Naarmate de Laatste Dag nadert, zullen de religieuze geleerden meer verdorven en vies ruikend zijn dan het kadaver van een ezel.”** Deze eervolle hadîth’s staan geschreven in **Mukhtasar Tadhkirat al-Qurtubî**. Alle islamgeleerden die geprezen zijn door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en alle duizenden awliyâ (vrienden van Allah) verklaren unaniem dat de groep waaraan beloofd werd dat ze bevrijd zal worden van de Hel, degene is die de geloofsrichting (madhhab) volgt van de geleerden die **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** (mensen van de soenna en de gemeenschap) worden genoemd. Degenen die niet behoren tot de ahl al-soenna zullen naar de Hel gaan. Er wordt wederom vermeld dat samenvoeging van de rechtsscholen **(talfîq)** ongeldig is. Met andere woorden, zij hebben op basis van overeenstemming ook verklaard dat het verzamelen van de gemakkelijkheden van

de vier rechtsscholen en het vormen van een verzonnen enkele rechtsschool, een ongeldig en onzinnig iets zal zijn.

Zal iemand met verstand het pad van de ahl al-soenna gaan volgen, dat al meer dan duizend jaar door de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) unaniem wordt geprezen, of zal hij in de 'ontwikkelde' (!), 'vooruitstrevende' religieus onwetenden gaan geloven die honderd jaar geleden zijn verschenen?

Hoewel de vooraanstaande en goedgebekte personen van de 72 groeperingen – waarvan in de eervolle hadîth's wordt vermeld dat ze naar de Hel zullen gaan – de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te allen tijde hebben aangevallen en deze gezegende moslims hebben geprobeerd te bevlekken, werden zij middels edele Koranverzen en eervolle hadîth's weerlegd en zo te schande gemaakt. Toen ze zagen dat ze door middel van kennis geen succes zouden kunnen behalen tegenover de ahl al-soenna, begonnen ze met roverij en tirannie, en hebben ze veroorzaakt dat in elke eeuw het bloed van duizenden moslims werd vergoten. De ware moslims die behoren tot de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna daarentegen hebben elkaar altijd liefgehad en hebben als broeders geleefd.

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **"Het feit dat de moslims in de praxis onderverdeeld zijn in rechtsscholen, is een barmhartigheid** (rahma) **van Allah de Verhevene."** Islamitische hervormers daarentegen, zoals Rashîd Ridâ die werd geboren in 1282 n.h. [1865 n.Chr.] en plotseling stierf in 1354 n.h. [1935 n.Chr.] te Caïro, zeggen dat ze een islamitische eenheid zullen vormen door de rechtsscholen te verenigen, ofwel samen te voegen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft echter bevolen dat alle moslims op de wereld zich dienen te verenigen op een enkel pad van geloof (îmân), op het rechte pad van zijn vier kaliefen. De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) sloegen de handen ineen, leverden inspanningen en hebben het pad van geloof van de vier kaliefen in boeken vastgelegd. Dit enige pad dat bevolen werd door onze Profeet, noemden ze **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a**. Alle moslims over de hele wereld moeten zich verenigen op dit enige pad van de **ahl al-soenna**. Als degenen die eenheid willen in de islam oprecht zijn in hun woorden, dan dienen zij zich aan te sluiten bij deze eenheid die reeds bestaat. Maar jammer genoeg hebben de vrijmetselaars en de Britten, die de islam van binnenuit proberen te vernietigen, de moslims steeds met zulke schoonschij-

nende woorden misleid en hebben ze onder het mom van ‘het vormen van eenheid in de praxis’ de ‘eenheid in geloof (îmân)’ vernietigd.

De vijanden van de islam werken al sinds de eerste islamitische eeuw om de islam te vernietigen. En ook vandaag vallen de vrijmetselaars, communisten, joden en christenen door middel van verschillende plannen aan. De afgedwaalde moslims over wie werd bekendgemaakt dat ze naar de Hel zullen gaan, misleiden en belasteren evenzeer om de ahl al-soenna die zich op het rechte pad bevindt te bevlekken en om de moslims te laten afdwalen van het rechte pad. Ze proberen zo de ahl al-soenna te vernietigen door samen te werken met de vijanden van de islam. De eersten die deze aanvallen uitvoerden, waren de **Britten**. Zij zetten al hun middelen, schatten, strijdkrachten, oorlogsvloten, technologie, politici en schrijvers van het koninkrijk in bij deze verachtelijke oorlog van hen. Zo vernietigden zij de twee grootste islamitische rijken ter wereld en de bewakers van de ahl al-soenna: het Mogolrijk in India en het Ottomaanse Rijk, dat zich had uitgestrekt over drie continenten. In alle landen vernietigden ze de waardevolle boeken van de islam. Ze hebben in vele gebieden de islamitische kennis gewist. Toen de communisten tijdens de Tweede Wereldoorlog op het punt stonden ten onder te gaan, zorgden de Britten ervoor dat zij sterker werden en zich verspreidden. De zionistische organisatie die werkte aan de stichting van een Joodse staat in Palestina, een van de heilige plaatsen van de moslims, werd in 1917 door de Britse premier James Balfour opgericht. De Britse regering heeft deze zaak jarenlang gesteund en heeft in 1366 n.h. [1947 n.Chr.] gezorgd voor de stichting van de staat Israël. Het was wederom de Britse regering die de Ottomanen het Arabisch schiereiland ontnam en deze aan de Saoedi’s overhandigde, waarbij ze ervoor zorgde dat in 1351 n.h. [1932 n.Chr.] een verdorven wahhabitische staat werd gesticht. Zo gaven zij de islam de grootste klap. Het onrecht en de martelingen die de wahhabieten de moslims in de Hidjaz hebben aangedaan in opdracht van de Britten, staan uitvoerig beschreven aan het einde van het boek **Kıyâmet ve Âhıret** en in de Engelse vertaling ervan **Advice for the Muslim**.

‘Abdurrashîd Ibrâhîm Efendi zegt in het 2e volume van het Turkse boek **‘Âlem-i islâm** dat in 1328 n.h. [1910 n.Chr.] in Istanbul werd gedrukt, ergens in het gedeelte ‘De vijandigheid van de Britten tegenover de islam’ het volgende: “De zo snel mogelijke afschaffing van het islamitisch kalifaat is het belangrijkste doel van de Britten. Het feit dat ze hebben geleid tot de Krimoorlog en de

Turken hierbij hielpen, was een list om het kalifaat te vernietigen. Het Verdrag van Parijs brengt deze list aan het licht. [De Britten hebben deze vijandigheid van hen duidelijk getoond bij de voorstellen die zij hadden gedaan tijdens de vredesonderhandelingen in Lausanne in 1923.] De rampen waardoor de moslims altijd werden getroffen, ongeacht onder welk dekmantel het ook was, waren altijd afkomstig van de Britten. De basis van de Britse politiek bestaat uit het vernietigen van de islam. De reden voor deze politiek is hun vrees voor de islam. Om de moslims te misleiden maken ze gebruik van omgekochte, gewetenloze personen. Ze presenteren hen als 'islamgeleerden' en 'helden'. Kort samengevat, de grootste vijand van de islam zijn de Britten." 'Abdurrashîd Efendi overleed in 1363 n.h. [1944 n.Chr.] in Japan.

De Britten hebben niet enkel voor honderden jaren bloedbaden aangericht in de islamitische landen, de Schotse vrijmetselaars hebben daarbij ook duizenden moslims en geleerden misleid en hen tot vrijmetselaar gemaakt. Door middel van praatjes zoals 'het helpen van de mensheid' en 'broederschap' hebben ze ervoor gezorgd dat deze moslims met alle plezier uit de religie traden en afvallig (murtadd) werden. Ze gebruikten deze afvallige vrijmetselaars als een instrument om de islam in zijn geheel te vernietigen. Net als dat vrijmetselaars zoals Mustafâ Rashîd Pasha, Âli Pasha, Fuâd Pasha, Mithat Pasha, Tal'at Pasha, Cemâl Pasha en Enver Pasha werden gebruikt om de islamitische rijken te vernietigen, zo werden vrijmetselaars zoals Jamâluddîn al-Afghânî en Muhammad 'Abduh en de discipelen die zij hadden opgeleid, als een instrument gebruikt bij het vervalsen en ongedaan maken van de islamitische kennis. Van de honderden schadelijke, destructieve religieuze boeken die werden geschreven door deze vrijmetselaarse geleerden, werd het boek **Muhâwarât** van de Egyptische Rashîd Ridâ vanuit het Arabisch naar verschillende talen vertaald en naar de islamitische landen verspreid; zo proberen ze de religie en het geloof (de îmân) van de moslims aan te tasten. Men ziet dat ook enkele jonge geleerden die de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) niet hebben gelezen en kunnen begrijpen, terechtkwamen in deze stroom, waardoor ze in de ondergang werden gesleurd en ook de ondergang van anderen veroorzaakten.

Het boek **Muhâwarât** wordt beschreven op pagina 120. In dit boek worden de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna aangevallen, wordt de **consensus van de gemeenschap** (ijmâ' al-umma) – een van de vier bronnen van de islamitische kennis – ontkend en

wordt gezegd dat iedereen dient te handelen volgens hetgeen hij zelf begrijpt uit het Boek (de edele Koran) en de Soenna (de eervolle hadîth's). Zo probeert het de islamitische kennis vanaf de basis te vernietigen. Om onze moslim broeders en zusters te informeren over de verdorvenheid en de schadelijkheden van dit boek, hebben we het boek **"Een geleerde zaait geen verdeeldheid"** samengesteld en gepubliceerd in onder andere het Turks, Engels en Arabisch. Daarbij hebben we ook de volgende vier boeken via offsetdruk gereproduceerd en gepubliceerd, omdat we zagen dat ze een volledig antwoord vormden op dit schadelijke boek: het boek **Khulâsat al-tahqîq fî bayân hukm al-taqlîd wa'l-talfîq** van de grote islamgeleerde 'Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), het boek **Hujjatullâhi 'ala'l-'âlamîn** van Yûsuf al-Nabhânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de verhandeling (risâla) **Ghâyat al-tahqîq** van Muhammad Hayât al-Sindî, en het boek **Sayf al-abrâr** van de Indiase geleerde Muhammad 'Abdurrahmân Silhatî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn).

Aan het einde van het boek **Khulâsat al-tahqîq** staat vermeld: "Moslims zijn óf een mujtahid, óf hebben de graad van ijtihâd niet bereikt. En een mujtahid is ofwel een **mujtahid mutlaq** (een absolute mujtahid), ofwel een **mujtahid muqayyad** (een gebonden mujtahid). Het is niet toegestaan dat een absolute mujtahid een andere mujtahid imiteert; hij dient zijn eigen oordeel (ijtihâd) te volgen. Voor de gebonden mujtahid daarentegen is het noodzakelijk (wâjib) dat hij de methoden van de rechtsschool van een absolute mujtahid volgt; hij volgt zijn eigen oordeel dat hij velt door deze methoden toe te passen.

Zij die geen mujtahid zijn, volgen van de vier rechtsscholen degene die zij wensen. Echter, bij het uitvoeren van een daad volgens een rechtsschool, dient men alle zaken na te leven die in deze rechtsschool vereist zijn voor de geldigheid van die daad. Als men een van deze voorwaarden niet naleeft, dan zal deze daad van hem niet geldig (sahîh) zijn. Het is op basis van overeenstemming verklaard dat deze daad ongeldig (bâtil) zal zijn. Hoewel het niet noodzakelijk is om te geloven dat een bepaalde rechtsschool superieur is, is het toch beter dat iedereen gelooft dat zijn eigen rechtsschool superieur is. Tijdens het uitvoeren van een 'ibâda of een handeling, enkele rechtsscholen samenvoegen **(talfîq)** – dus deze daad uitvoeren volgens de uitspraken van deze rechtsscholen die niet met elkaar overeenkomen, zou neerkomen op het verlaten van de vier rechtsscholen en het vormen van een vijfde rechts-

school. Deze daad zal volgens geen enkele van de rechtsscholen die men met elkaar heeft vermengd geldig zijn; het zal ongeldig (bâtil) zijn. Men zal een speeltje hebben gemaakt van de religie. Om deze reden, als er een onreinheid (najâsa) is gevallen in een bepaalde hoeveelheid water die minder is dan een **hawd al-kabîr** ('groot bekken') maar niet minder dan de hoeveelheid die 'qullatayn' wordt genoemd, en de kleur, geur of smaak van het water niet is veranderd, en men bij het uitvoeren van de kleine rituele wassing (wudû) met dit water geen intentie verricht, de lichaamsdelen niet in de voorgeschreven volgorde wast, er niet over wrijft, ze niet snel achter elkaar wast en de kleine rituele wassing niet begint met de basmala (het uitspreken van "bismillâhir-rahmânir-rahîm"; in de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle), dan zal de kleine rituele wassing van deze persoon volgens geen enkele van de imams van de vier rechtsscholen geldig zijn. Degene die zegt dat dit geldig is, zal een vijfde rechtsschool verzonnen hebben. Zelfs voor een mujtahid is het niet toegestaan om een vijfde uitspraak te doen die niet overeenkomt met de overeenstemming van de vier rechtsscholen. [Wat de bovengenoemde **qullatayn** hoeveelheid water inhoudt, staat uitvoerig beschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye** en in de Engelse vertaling hiervan: **Endless Bliss**.] Sadr al-Sharî'a zegt in zijn boek **Tawdîh:** 'Indien er voor de uitvoering van een daad twee verschillende overleveringen zijn van de eervolle Metgezellen, dan is het op basis van overeenstemming niet toegestaan dat degenen die later komen er een derde uitspraak over doen. Er wordt ook gezegd dat de geleerden van elke eeuw in deze zin net als de eervolle Metgezellen zijn.' Molla Khusraw (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in **Mir'ât al-usûl:** 'Het is op basis van consensus (ijmâ') verklaard dat het niet toegestaan is om een derde uitspraak te doen over een daad, indien er van de geleerden van de eerste islamitische eeuw twee niet op elkaar lijkende uitspraken zijn overgeleverd over de uitvoering van deze daad. Het is geldig (sahîh) om te zeggen dat de geleerden van elke eeuw in deze zin net als de eervolle Metgezellen zijn.' Jalâluddîn al-Mahallî, de eerste auteur van het tafsîrboek **al-Jalâlayn**, zegt in de sharh (verklaring) op **Jam' al-Jawâmi'** van Suyûtî: 'De consensus tegenspreken is verboden (harâm). Dit werd verboden middels een vers uit de edele Koran. Om deze reden is het verboden om een derde uitspraak te doen omtrent een zaak waarover de Voorgangers het oneens waren.'

Het uitvoeren van een daad volgens de niet met elkaar overeenkomende uitspraken van twee, drie of vier rechtsscholen,

breekt de consensus van deze rechtsscholen. Deze daad zal volgens geen enkele van deze rechtsscholen geldig zijn. Met andere woorden, **talfîq** is niet toegestaan. Qâsim ibn Qatlûbagha schrijft in **al-Tashîh:** 'Het is op basis van overeenstemming verklaard dat het niet geldig zal zijn om een daad uit te voeren door twee verschillende oordelen te volgen. Om deze reden zal het gebed van een persoon, die bij het verrichten van de kleine rituele wassing niet met de natte hand over zijn gehele hoofd strijkt en vervolgens het gebed verricht nadat hij een hond heeft aangeraakt, niet geldig zijn. Dat zo'n gebed op basis van overeenstemming ongeldig is, staat ook geschreven in het boek **Tawqîf al-hukkâm** van de shâfi'î geleerde Shihâbuddîn Ahmad ibn al-'Imâd (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn).' De kleine rituele wassing en het gebed van de hierboven beschreven persoon zijn volgens Imâm Mâlik (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) niet geldig, omdat hij niet zijn gehele hoofd heeft bestreken met de natte hand, en volgens Imâm al-Shâfi'î (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) omdat hij een hond heeft aangeraakt.

De hanafî geleerde Muhammad al-Baghdâdî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in de verhandeling (risâla) **Taqlîd** het volgende: 'Om een andere rechtsschool te kunnen imiteren, zijn er drie voorwaarden. De eerste voorwaarde, zoals Ibn al-Humâm in het boek **Tahrîr** schrijft: Men mag een daad die men is begonnen volgens zijn eigen rechtsschool niet afmaken door een andere rechtsschool te volgen. Bijvoorbeeld, men mag met de kleine rituele wassing die men heeft verricht volgens de hanafî rechtsschool, niet het gebed uitvoeren volgens de shâfi'î rechtsschool. De tweede voorwaarde, zoals Ibn al-Humâm in het boek **Tahrîr** van Ahmad ibn Idrîs al-Qarâfî citeert: De beide rechtsscholen die men imiteert, dienen deze samengevoegde (mulaffaq) daad niet als ongeldig (bâtil) te zien. Als men tijdens het verrichten van de kleine rituele wassing niet over zijn lichaamsdelen wrijft door de shâfi'î rechtsschool te volgen, en men dan een vrouw aanraakt met wie het toegestaan is om te trouwen door de mâlikî rechtsschool te volgen, dan zal het gebed dat men met deze kleine rituele wassing verricht volgens beide rechtsscholen niet geldig zijn. De derde voorwaarde: Men dient de gemakkelijkheden van de rechtsscholen niet te verzamelen. Imâm al-Nawawî en vele andere geleerden hechten veel belang aan deze voorwaarde. Ibn al-Humâm vermeldde deze voorwaarde niet. Hasan al-Sharnblâlî zegt in **al-'Iqd al-farîd:** "Als men een islamitisch huwelijk (nikâh) sluit zonder een voogd (walî) door de hanafî rechtsschool te volgen, of zonder een

getuige door de mâlikî rechtsschool te volgen, dan zal elk van deze twee huwelijken geldig zijn. Echter, een islamitisch huwelijk zowel zonder een voogd, als zonder een getuige, zal niet geldig zijn.” Aangezien het voor het gewone volk (de ‘awâm) zeer moeilijk is om deze voorwaarde na te leven, werd het de onwetenden niet toegestaan om zonder een noodzaak een andere rechtsschool te imiteren. Er wordt gezegd dat het niet geldig zal zijn dat zij een andere rechtsschool imiteren zonder het aan een geleerde te vragen en het van hem te leren.’ Hierbij is de tekst van Muhammad al-Baghdâdî voltooid.

Ismâ’îl al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schrijft het volgende wanneer hij de sharh (verklaring) op **Durar** uitlegt, waarbij hij citeert uit **al-‘Iqd al-farîd:** ‘Het is niet verplicht dat iemand verbonden blijft aan een rechtsschool. Men kan ook zijn daad uitvoeren door een andere rechtsschool te imiteren. Men dient dan echter alle voorwaarden in die rechtsschool voor die daad te volbrengen. Men mag twee daden die niet verbonden zijn met elkaar zodanig uitvoeren, dat de ene daad volgens de ene rechtsschool en de andere daad volgens de andere rechtsschool wordt uitgevoerd.’ Dat er wordt gezegd dat bij het imiteren van een andere rechtsschool al de voorwaarden nageleefd moeten worden, geeft aan dat het samenvoegen van de rechtsscholen (talfîq) niet geldig is.

De hanafî geleerde ‘Abdurrahmân al-‘Imâdî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **al-Muqaddima:** ‘Een persoon mag wanneer er sprake is van een noodzaak (darûra), een van de drie andere rechtsscholen imiteren. Echter, hij dient al de voorwaarden na te leven die in die rechtsschool worden vermeld voor die daad. Bijvoorbeeld, wanneer iemand die behoort tot de hanafî rechtsschool de kleine rituele wassing verricht met een qullatayn hoeveelheid water waarin een onreinheid (najâsa) is terechtgekomen en hierbij de shâfi’î rechtsschool imiteert, dan moet hij bij de kleine rituele wassing de intentie (niyya) verrichten, rekening houden met de volgorde van het wassen van de lichaamsdelen (tartîb), soera al-Fâtiha reciteren wanneer hij het gebed achter een imam verricht en zich absoluut houden aan de ta’dîl al-arkân (zich in het gebed onbeweeglijk houden op de momenten dat het moet). Het is op basis van overeenstemming verklaard dat als hij deze zaken niet doet, zijn gebed ongeldig zal zijn.’ Hij hoefde niet te vermelden dat men zich in een noodzaak moet bevinden om een andere rechtsschool te imiteren. Door hier het woord noodzaak te gebruiken, verwijst hij naar een behoefte. Immers,

volgens de meerderheid van de geleerden hoeft een persoon niet steeds eenzelfde rechtsschool te volgen. Als zich bij het volgen van zijn eigen rechtsschool een moeilijkheid (haraj) voordoet, dan kan men een andere rechtsschool imiteren. Deze teksten van ons tonen aan dat het samenvoegen van de rechtsscholen niet geldig is.

In het boek **Tahrîr** van Ibn al-Humâm is er geen tekst te vinden die aangeeft dat het samenvoegen van de rechtsscholen geldig zou zijn. Muhammad al-Baghdâdî en Imâm al-Munâwî hebben vermeld dat Ibn al-Humâm het volgende heeft gezegd in het boek **Fath al-qadîr:** 'Overstappen naar een andere rechtsschool op basis van ijtihâd en bewijsvoering is een zonde. Zo'n persoon zal gestraft worden (ta'zîr). Overstappen zonder ijtihâd en bewijsvoering is nog kwalijker. Overstappen (naql) betekent hier het uitvoeren van zijn handelingen en 'ibâdât volgens een andere rechtsschool. Dit gebeurt niet door enkel te zeggen dat men is overgestapt. Dit wordt een 'belofte' (wa'd) genoemd, geen overstap. Door zo een belofte te doen, wordt het niet noodzakelijk (wâjib) dat hij die rechtsschool volgt. Het edele vers: **"Vraag hetgeen jullie niet weten aan degenen die het weten!"** beveelt om een oordeel te vragen aan de persoon van wie men weet [sterk vermoedt] dat hij een geleerde is. Het feit dat de geleerden het hebben verboden om van rechtsschool te veranderen, is om het verzamelen van de gemakkelijkheden van de rechtsscholen te voorkomen. Volgens de meerderheid van de geleerden mag iedere moslim in zijn verschillende daden het oordeel volgen dat hij gemakkelijk vindt.' Als een onwetende zegt dat de uitspraak van Ibn al-Humâm: 'Iedere moslim mag in elk van zijn daden het oordeel volgen dat hij gemakkelijk vindt', aantoont dat het samenvoegen van de rechtsscholen geldig is, dan heeft hij het mis. Immers, deze uitspraak wijst op het uitvoeren van een daad in zijn geheel volgens een rechtsschool, en niet op het uitvoeren van een daad door verschillende rechtsscholen te volgen. De madhhablozen en de hervormers die dit niet kunnen begrijpen, maken Ibn al-Humâm voor zichzelf tot valse getuige, terwijl Ibn al-Humâm in zijn boek **Tahrîr** duidelijk schrijft dat het samenvoegen van de rechtsscholen niet toegestaan is.

Hervormers voeren de volgende tekst van Ibn Nujaym (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) als voorbeeld aan om aan te tonen dat het samenvoegen van de rechtsscholen geldig zou zijn: 'Qâdîkhân zegt in zijn fatwa (juridisch oordeel), dat als geschonken grond wordt verkocht door middel van ernstige misleiding (ghaban fâhish), dit volgens Abû Yûsuf niet toegestaan zal zijn vanwege de ernstige misleiding. Volgens Imâm Abû Hanîfa daar-

entegen zal het toegestaan zijn als de gevolmachtigde (wakîl), die door een werknemer van de stichting (waqf) voor deze verkoop werd aangesteld, het door middel van ernstige misleiding verkoopt. Aangezien volgens Abû Yûsuf de verkoop van de geschonken grond via uitwisseling toegestaan is en aangezien het volgens Abû Hanîfa toegestaan is dat een gevolmachtigde het verkoopt middels ernstige misleiding, worden deze twee oordelen samengevoegd en wordt deze verkoop op deze manier geldig (sahîh).' Het samenvoegen (de talfîq) in dit voorbeeld vindt echter plaats binnen één rechtsschool. Beide uitspraken zijn voortgekomen uit dezelfde methode van oordeelsvorming (usûl). Dit is niet het geval bij het samenvoegen van twee rechtsscholen. Het feit dat Ibn Nujaym talfîq niet als toegestaan (jâiz) beschouwt, wordt ook begrepen uit zijn uitspraak die terug te vinden is in **Bahr al-râiq**, een sharh (verklaring) die hij heeft geschreven op het boek **Kanz**, namelijk: 'Als iemand als imam een gemeenschap (jamâ'a) leidt die behoort tot een andere rechtsschool, dan dient hij ook de voorwaarden van die rechtsschool na te leven.'" Hierbij is de vertaling uit het einde van het boek **Khulâsat al-tahqîq** voltooid.

De Indiase geleerde Muhammad 'Abdurrahmân Silhatî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt in zijn boek **Sayf al-abrâr al-maslûl 'ala'l-fujjâr** in het Perzisch dat 'Allâma Hâfiz Hasan ibn Muhammad al-Tayyibî in de sharh op **Mishkât**, bij het verklaren van de eervolle hadîth: **"Vergemakkelijk! Bemoeilijk niet!"**, het volgende zei: "Wie de gemakkelijkheden van de rechtsscholen verzamelt, wordt een ketter (zindîq)." Tayyibî overleed in 743 n.h. [1343 n.Chr.] te Damascus. De eerste druk van het boek **Sayf al-abrâr** werd in 1300 n.h. [1882 n.Chr.] in India uitgegeven. Het werd in 1415 n.h. [1994 n.Chr.] opnieuw gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi. Dus daarom geldt:

1. Iedere moslim dient bij het uitvoeren van een 'ibâda, een daad, een van de vier rechtsscholen te volgen. Het is niet toegestaan om een andere geleerde te volgen dan die van de vier rechtsscholen.

2. Iedere moslim mag de rechtsschool volgen die hij wil en gemakkelijk vindt. Hij mag de ene daad volgens de ene rechtsschool en de andere daad volgens de andere rechtsschool uitvoeren.

3. Wat betreft het uitvoeren van een daad door verschillende rechtsscholen te volgen; men dient alle zaken na te leven die – binnen een van deze rechtsscholen – vereist zijn voor de geldigheid van die daad. Deze daad zal dan geldig zijn volgens deze rechtsschool. Dit wordt **taqwâ** (vroomheid) genoemd en zal erg goed

zijn. Men zal deze rechtsschool gevolgd hebben **(taqlîd)** en daarbij ook rekening hebben gehouden met de andere rechtsscholen. Een rechtsschool volgen wordt geldig indien men al zijn voorwaarden naleeft. Als zijn ‘ibâda, zijn daad, niet geldig is volgens een van de rechtsscholen die men volgt, dan wordt dit **talfîq** genoemd. Talfîq is geenszins toegestaan.

4. Men is niet verplicht om altijd verbonden te blijven aan de rechtsschool die men heeft gekozen. Men kan wanneer men wil overstappen naar een andere rechtsschool. Om een rechtsschool te volgen, dient men de fiqh-kennis van die rechtsschool goed te leren. Deze kennis wordt geleerd uit de ‘ilm al-hâl boeken (boeken over de grondslagen van de islam). Daarom zal het gemakkelijk zijn om altijd verbonden te blijven aan één rechtsschool. Het is moeilijk om een rechtsschool te verlaten en over te stappen naar een andere rechtsschool, of om bij een bepaalde daad een andere rechtsschool te imiteren. Een andere rechtsschool mag enkel geïmiteerd worden als daar behoefte aan is – dus als er sprake is van een moeilijkheid (haraj) – en door al zijn voorwaarden na te leven.

Omdat het moeilijk is om ook de fiqh-kennis van een andere rechtsschool te leren, hebben de fiqh-geleerden de onwetenden – dus degenen die geen fiqh-kennis hebben – niet toegestaan om een andere rechtsschool te imiteren. Bijvoorbeeld, in het boek **Bahr al-fatâwâ** staat het volgende geschreven: “Als de wond van iemand die de hanafî rechtsschool volgt aanhoudend bloedt en het moeilijk is voor hem om elke gebedstijd de kleine rituele wassing te verrichten, dan is het niet toegestaan dat hij het gebed verricht door de shâfi’î rechtsschool te volgen.” Immers, als hij de voorwaarden van de shâfi’î rechtsschool niet naleeft, zal zijn gebed niet geldig zijn. Ibn ‘Âbidîn beschrijft dit uitvoerig in het gedeelte ‘Ta’zîr’. Om de geldigheid van de ‘ibâdât van de onwetenden te beschermen, hebben de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hen niet toegestaan om een andere rechtsschool te imiteren, zolang er geen sprake is van een moeilijkheid (haraj).

Tahtâwî schrijft in de hâshiya (toelichting) op het boek **Durr al-mukhtâr**, in het gedeelte ‘Zabâyih’: “Sommige tafsîr-geleerden hebben verklaard dat het 103e edele vers van soera **Âl-i ‘Imrân**: **‘Houd jullie vast aan het touw van Allah!’** het volgende betekent: **‘**Houd jullie vast aan hetgeen de fiqh-geleerden mededelen’. Zij die de fiqh-boeken niet volgen, zullen in dwaling terechtkomen; de hulp van Allah de Verhevene zal hen onthouden worden en zij zullen branden in het Hellevuur. O bezitters van geloof (îmân)! Denk

na over dit edele vers en houd jullie vast aan de groep van de **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** die de blijde boodschap heeft gekregen dat ze gered zal worden van de Hel! Immers, de tevredenheid en hulp van Allah de Verhevene is voor degenen die tot deze groep behoren. Degenen die niet tot deze groep behoren, zullen de Woede van Allah de Verhevene ondervinden. Hij zal hen bestraffen in de Hel. Om te behoren tot de ahl al-soenna dient men een van de vier rechtsscholen te volgen. Wie niet een van deze vier rechtsscholen volgt, behoort niet tot de ahl al-soenna. Van de 73 groeperingen is slechts één groep ahl al-soenna. De andere 72 groeperingen zijn ahl al-bid'a ('mensen van de innovatie'); zij zullen naar de Hel gaan. Zij worden **islamitische hervormers** genoemd. Om te voorkomen dat men een ketter (zindîq) wordt, dient men een rechtsschool te volgen, met andere woorden te behoren tot de ahl al-soenna." Iemand die de gemakkelijkheden van de vier rechtsscholen verzamelt, zal geen enkele van de vier rechtsscholen gevolgd hebben en de ahl al-soenna verlaten hebben. Hij zal een madhhabloze worden (iemand die geen madhhab/rechtsschool volgt). Men ziet dat degene die geen enkele van de vier rechtsscholen volgt, een madhhabloze is. Iemand die de vier rechtsscholen samenvoegt, dus de vier rechtsscholen met elkaar vermengt, is een madhhabloze. Zelfs als iemand enkel een van de vier rechtsscholen volgt, maar één van zijn geloofsovertuigingen niet overeenkomt met de geloofsleer van de ahl al-soenna, dan is ook deze persoon een madhhabloze. Deze drie personen behoren niet tot de ahl al-soenna; ze behoren tot de ahl al-bid'a. Zij volgen het pad der dwaling. De ware moslims daarentegen volgen een van de vier rechtsscholen – met andere woorden, het ware pad – en behoren zo tot de ahl al-soenna. De kennis van het geloof (îmân) is in de vier rechtsscholen hetzelfde. Hoewel er in hun 'ibâdât kleine onderlinge verschillen bestaan, zijn deze verschillen een barmhartigheid van Allah de Verhevene. Iedereen kiest van de vier rechtsscholen degene die hij gemakkelijk vindt.

DE GELOOFSLEER VAN DE AHL AL-SOENNA

De onderstaande regels schrijf ik door te beginnen met het lofprijzen van Allah de Verhevene. Lofprijzing (hamd) betekent geloven en uitspreken dat alle gunsten worden geschapen en gezonden door Allah de Verhevene. Gunst (ni'ma) betekent 'iets dat nuttig, voordelig is'. Dankbaarheid (shukr) betekent alle gunsten gebruiken volgens de voorschriften van de islam (ahkâm al-islâmiyya). De gunsten staan geschreven in de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. De geleerden van de ahl al-soenna zijn de geleerden van de vier bekende rechtsscholen.

Imâm Muhammad al-Ghazâlî (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Kimyâ-i sa'âdat**: "Het is voor een moslim allereerst verplicht (fard) om de betekenis van de formule **'lâ ilâha illallâh, Muhammadun Rasûlullâh'** ('er is geen andere god dan Allah, Muhammad is de Gezant van Allah') te weten en erin te geloven. Deze formule wordt **kalimat al-tawhîd** (het woord/de belijdenis van eenheid) genoemd. Het volstaat voor iedere moslim om, zonder enige twijfel, enkel te geloven in de betekenis van de kalimat al-tawhîd. Het is niet verplicht (fard) voor hem om deze met bewijsvoering aan te tonen of het te doen overeenkomen met het verstand. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de Arabieren niet bevolen om deze formule met hun bewijsvoeringen te kennen en deze bewijsvoeringen ook mede te delen of om hun twijfels na te gaan en deze op te lossen. Hij heeft hen enkel bevolen om te geloven en geen twijfels te hebben. Het volstaat voor iedereen om op deze manier bondig te geloven. Het is echter wel een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya) dat zich in elke stad enkele islamgeleerden bevinden. Voor hen is het noodzakelijk (wâjib) om de bewijsvoeringen te kennen, twijfels weg te nemen en vragen op te lossen. Zij zijn als de herders van de gelovigen. Enerzijds leren zij hen de kennis van de geloofsleer ('aqîda), dus de kennis van het geloof (îmân), en beschermen zij zo hun geloof. Anderzijds geven zij antwoord op de belasteringen van de vijanden van de islam.

De betekenis van de kalimat al-tawhîd wordt in de edele Koran vermeld, en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft deze vermelde zaken verklaard. Alle eervolle Metgezellen hebben deze verklaringen geleerd en hebben ze medegedeeld aan degenen die na hen kwamen. De hoogstaande islamgeleerden die hetgeen de eervolle Metgezellen hebben medegedeeld zonder enige wijziging aan te brengen en precies zoals het

is, in boeken hebben vastgelegd en deze aan ons hebben overgebracht, worden **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd. Iedereen dient de geloofsleer ('aqîda) van de ahl al-soenna te leren, zich op basis van dit geloof te verenigen en elkaar lief te hebben. Het zaad der gelukzaligheid (sa'âda) is deze geloofsleer en het verenigen in deze geloofsleer.

De geleerden van de ahl al-soenna verklaren de betekenis van de kalimat al-tawhîd als volgt: 'De mensen waren onbestaand. Ze zijn nadien geschapen. De mensen hebben een Schepper. Al het bestaande heeft Hij geschapen. Deze Schepper is enig. Hij heeft geen deelgenoot of gelijke. Er is geen tweede van Hem. Hij is altijd bestaand geweest. Zijn bestaan heeft geen begin. Hij bestaat altijd. Zijn bestaan zal geen einde hebben. Hij verdwijnt niet. Hij moet altijd bestaan. Hij kan niet verdwijnen. Hij is Zelfbestaand. Hij heeft geen enkel middel (sabab) nodig. Er is niets dat Hem niet nodig heeft. Het is Hij die alles doet ontstaan en al het bestaande elk moment in bestaan houdt. Hij is geen materie en geen lichaam, object (jism). Hij bevindt Zich niet op een plaats. Hij bevindt Zich in geen enkele materie. Hij heeft geen vorm. Hij is niet meetbaar. De vraag 'hoe' Hij is, is niet van toepassing op Hem. Alles wat in het verstand of de verbeelding opkomt wanneer men 'Hij' zegt, is niet Hij. Hij lijkt hier allemaal niet op. Dit zijn allemaal Zijn schepsels. Hij is niet zoals Zijn schepsels. Alles wat in het verstand, de verbeelding of als illusie opkomt, wordt door Hem geschapen. Hij is niet boven, beneden of aan de zijkant. Hij heeft geen plaats. Al het bestaande bevindt zich onder de Troon. [De Troon (de 'Arsh al-a'lâ) is het allergrootste schepsel dat Allah de Verhevene heeft geschapen. Het bevindt zich boven de zeven hemelen en de Kursî; het is het einde van de materiële wereld en het begin van de immateriële wereld. De Kursî is een van de grootste schepsels dat zich onder de Troon bevindt.] En de Troon is onder Zijn Macht en Kracht. Hij is boven de Troon. Maar dit betekent niet dat Hij wordt gedragen door de Troon. De Troon bestaat door Zijn Gunst en Macht. Hoe Hij was in de oereeuwigheid, dus in het eeuwige begin, zo is Hij ook nu. Hoe Hij was voordat Hij de Troon schiep, zo zal Hij ook zijn in de oneindige, eeuwige toekomst. Hij ondergaat geen verandering. Hij heeft bepaalde Sifât (Attributen, Eigenschappen). Zijn **Sifât al-Thubûtiyya** (Vaste Attributen) zijn er acht: **Hayât** (Leven), **'Ilm** (Weten), **Sam'** (Horen), **Basar** (Zien), **Qudra** (Macht), **Irâda** (Wil), **Kalâm** (Spreken) en **Takwîn** (Scheppingsvermogen). Ook in deze Attributen van Hem vinden er geen veranderingen plaats. Veranderingen ondergaan is een gebrekkig-

heid. Hij heeft geen gebreken of tekortkomingen. Hoewel Hij op geen enkel van Zijn schepsels lijkt, kan men Hem op deze wereld kennen voor zover Hij over Zichzelf heeft bekendgemaakt en zal het ook mogelijk zijn om Hem in het hiernamaals te zien. Hier kan men Hem kennen zonder te begrijpen hoe Hij is. Ook daar zal Hij gezien worden zonder te begrijpen hoe dit gebeurt.' [Gelieve de 46e brief uit het 1e volume van de **Maktûbât** van Imâm al-Rabbânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) te lezen!]

Kullumâ khatara bî-bâlika, Allâhu ghayru dhâlika.
(Waar je verbeelding ook naar afwijkt,
weet dat Allah daar niet op lijkt.)

Allah de Verhevene heeft profeten (vrede zij met hen) gezonden naar Zijn dienaren. Middels deze grote persoonlijkheden heeft Hij Zijn dienaren de zaken medegedeeld die leiden naar geluk en die leiden naar ondergang. De meest superieure onder de profeten is Zijn laatste Profeet, **Muhammad** (vrede zij met hem). Hij werd als Profeet gezonden naar iedereen op aarde, godsdienstig of ongodsdienstig, naar alle plaatsen en alle volken. Hij is de Profeet van alle mensen, engelen en jinn (wezens uit rookloos vuur). Iedereen, overal ter wereld, dient deze verheven Profeet te volgen." Hierbij eindigt de tekst van Imâm al-Ghazâlî. Imâm Muhammad al-Ghazâlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) is een van de grootste geleerden van de islam. Hij heeft honderden boeken geschreven. Al zijn boeken zijn uiterst waardevol. Hij werd in 450 n.h. [1058 n.Chr.] in de stad Toes (dus Mashhad) geboren en overleed daar in 505 n.h. [1111 n.Chr.].

De grote geleerde en volmaakte spirituele opleider (murshid al-kâmil) Sayyid 'Abdulhakîm al-Arwâsî (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende: "De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had drie taken. De eerste was de voorschriften van de Koran (ahkâm al-Qur'âniyya) – dus de kennis waarin geloofd moet worden en de islamitische rechtsvoorschriften (ahkâm al-fiqhiyya) – aan alle mensen verkondigen **(tablîgh)**. De islamitische rechtsvoorschriften (ahkâm al-fiqhiyya) zijn de zaken die bevolen of verboden werden om uit te voeren. Deze kennis wordt de **ahkâm al-islâmiyya** (islamitische wetgeving; de voorschriften van de islam) genoemd. Zijn tweede taak was de spirituele voorschriften van de edele Koran – dus de spirituele kennis (ma'rifa) met betrekking tot het Wezen en de Attributen van Allah de Verhevene – in de harten van enkel de superieuren onder zijn gemeenschap te laten stromen. Deze taak dient men niet te

verwarren met zijn eerste taak van verkondiging. De madhhablozen geloven niet in deze tweede taak. Echter, Abû Hurayra (moge Allah tevreden zijn met hem) heeft gezegd: ‘Ik heb van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) twee soorten kennis geleerd. Een daarvan heb ik aan jullie medegedeeld. Als ik de tweede soort zou vertellen, dan zouden jullie mij doden.’ Deze uitspraak van Abû Hurayra staat geschreven in de boeken **Sahîh al-Bukhârî**, **Mishkât** en **Hadîqa**, en in de 267e brief van **Maktûbât**. Zijn derde taak was de moslims die de islamitische rechtsvoorschriften niet uitvoeren aan de hand van aansporingen en raadgevingen, deze afdwingen door kracht te gebruiken.

Na de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft elk van de vier kaliefen (moge Allah tevreden zijn met hen) deze drie taken volledig volbracht. Tijdens het kalifaatschap van de edele Hasan (moge Allah tevreden zijn met hem) namen de onrust (fitna) en innovaties (bid’ât) toe. De islam verspreidde zich over drie continenten. Het licht (nûr) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had zich verwijderd van de aarde en het aantal eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen) was afgenomen. Deze drie taken konden niet meer door een enkele persoon volbracht worden en werden verdeeld over drie verschillende groepen. De taak om de regels van usûl en furû’ te verkondigen – dus de taak om het geloof (îmân) en de islamitische rechtsvoorschriften (ahkâm al-fiqhiyya) [de voorschriften van de islam (ahkâm al-islâmiyya)] bekend te maken – werd aan de imams, dus de mujtahids gegeven. Van deze mujtahids werden degenen die het geloof (îmân) verkondigden **mutakallimûn** genoemd, en degenen die de islamitische rechtswetenschap (fiqh) [dus de islamitische voorschriften] verkondigden, **fuqahâ** (rechtsgeleerden) genoemd. De tweede taak – dus de moslims die het willen, de spirituele voorschriften van de edele Koran doen bereiken – werd aan de Twaalf Imams van de Familie van de Profeet (Ahl al-bayt) en aan de grootheden van tasawwuf gegeven. Junayd al-Baghdâdî en Sirrî al-Saqatî behoren tot deze grootheden. Junayd al-Baghdâdî werd in 207 n.h. geboren en overleed in 298 n.h. [911 n.Chr.] in Bagdad. Sirrî al-Saqatî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in 251 n.h. te Bagdad.

[De geleerden van de ahl al-soenna hebben deze tweede taak van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) van de Twaalf Imams geleerd en hebben zo de wetenschap van tasawwuf tot stand gebracht. Sommigen geloven niet in de awliyâ (vrienden van Allah), karâmât (buitengewone toestanden die aan awliyâ worden

verleend) en tasawwuf (wetenschap van de ethiek en het hart). Het feit dat zij er niet in geloven, toont aan dat zij niets te maken hebben met de Twaalf Imams. Als zij zich hadden bevonden op het pad van de Familieleden van de Profeet (Ahl al-bayt), dan zouden ze deze tweede taak van onze Profeet van de Twaalf Imams geleerd hebben en zouden er onder hen tasawwuf-geleerden en awliyâ zijn voortgekomen. Net zoals dat deze niet onder hen zijn voortgekomen, geloven ze er ook niet in dat ze bestaan. Het is duidelijk dat de Twaalf Imams, imams van de ahl al-soenna zijn. Zij die de Familieleden liefhebben en zich bevinden op het pad van de Twaalf Imams, zijn de ahl al-soenna. Om een islamgeleerde te kunnen zijn, dient men een erfgenaam te zijn van de Gezant van Allah in deze twee taken van hem. Met andere woorden, men dient in beide van deze wetenschappen deskundig te zijn. 'Abdulghanî al-Nablusî, een van deze grote geleerden, vermeldt op pagina 233 en de navolgende pagina's, en op pagina 649 van zijn boek **Hadîqa al-nadiyya**, de eervolle hadîth's die verwijzen naar de spirituele voorschriften van de edele Koran; hij schrijft dat degenen die hier niet in geloven onwetend zijn en dat hen geen aandeel in deze kennis is toegekend.]

De derde taak – dus de handhaving van de religieuze voorschriften (ahkâm al-dîniyya) door middel van kracht, dwang en heerschappij – werd aan de heersers en sultans, dus de regeringen gegeven. De delen van de eerste groep werden **madhhab** (school, richting) genoemd, de delen van de tweede groep **tarîqa** (orde, pad van tasawwuf), en de derde werd **qânûn** (wet) genoemd. De scholen die het geloof (de îmân) verkondigen, worden **scholen in 'aqîda** (geloofsleer) genoemd. Dat de scholen in 'aqîda zich in 73 groeperingen zouden verdelen, dat slechts één van deze juist zou zijn en de anderen verkeerd, had onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) bekendgemaakt. En zo heeft het zich ook voorgedaan. De groep aan wie de blijde boodschap is gegeven dat zij zich op het juiste pad bevindt, wordt de **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** genoemd. De 72 groeperingen waarvan vermeld werd dat ze verkeerd zijn, worden **ahl al-bid'a**, dus 'afgedwaalden' genoemd. Geen enkele hiervan is kâfir. Ze worden allemaal moslim genoemd. Als echter iemand die zegt dat hij behoort tot een van de 72 groeperingen, niet gelooft in een van de kwesties die in de edele Koran of de eervolle hadîth's duidelijk zijn vermeld en onder de moslims zijn verspreid, dan wordt hij een kâfir. Vandaag de dag zijn er veel mensen – die de naam 'moslim' dragen – die het pad van de **ahl al-soenna** hebben verlaten en daardoor een afge-

dwaalde of een kafîr zijn geworden.” Hierbij is de tekst van de edele ‘Abdulhakîm Efendi voltooid. Hij werd in 1281 n.h. [1865 n.Chr.] in het district Başkale van de provincie Van geboren en overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.] in Ankara. Zijn graf bevindt zich in het district Bağlum.

Moslims dienen van de wieg tot aan het graf kennis op te doen. De kennis die de moslims moeten leren, wordt de **‘ulûm al-islâmiyya** (de wetenschappen van de islam) genoemd. De ‘ulûm al-islâmiyya, dus de kennis van de islam, wordt onderverdeeld in twee delen:

1. ‘Ulûm al-naqliyya (overgeleverde kennis), 2. ‘Ulûm al-‘aqliyya (intellectuele kennis).

1. ‘Ulûm al-naqliyya (overgeleverde kennis): Dit wordt ook wel de ‘religieuze kennis’ genoemd. Deze kennis wordt geleerd door de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna te lezen. De islamgeleerden hebben deze kennis afgeleid uit de vier bronnen die de **adilla al-shar’iyya** worden genoemd. Deze vier bronnen zijn: de edele Koran, de eervolle hadîth’s, de consensus van de gemeenschap (ijmâ’ al-umma) en de analogie van de rechtsgeleerden (qiyâs al-fuqahâ).

De religieuze kennis wordt op zijn beurt ook onderverdeeld in twee categorieën: de **‘ulûm al-‘âliyya**, dus de ‘hogere wetenschappen’, en de **‘ulûm al-ibtidâiyya**, dus de ‘hulpwetenschappen’. De hogere wetenschappen worden onderverdeeld in acht categorieën:

I: ‘Ilm al-tafsîr (de wetenschap van tafsîr): Met andere woorden, de wetenschap van de exegese, verklaring van de edele Koran. De deskundigen van deze wetenschap worden ‘mufassir’ (exegeet) genoemd. Een mufassir is een diepzinnige geleerde die de Goddelijke Bedoeling (Murâd al-Ilâhî) uit het Goddelijke Woord (Kalâm al-Ilâhî) begrijpt.

II: ‘Ilm al-usûl al-hadîth (de methodologie van de hadîth-wetenschap): Deze wetenschap onderscheidt de verschillende soorten hadîth’s. De verschillende soorten hadîth’s staan geschreven in het 6e hoofdstuk van het 2e gedeelte van het boek **Se’âdet-i Ebediyye**, en in het 6e hoofdstuk van het 2e volume van **Endless Bliss**.

III: ‘Ilm al-hadîth (de wetenschap van hadîth): Deze wetenschap bestudeert de uitspraken, daden en toestanden van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem).

IV: ‘Ilm al-usûl al-kalâm (de methodologie van de kalâm-wetenschap): Deze wetenschap beschrijft hoe de ‘ilm al-kalâm dient afgeleid te worden uit de edele Koranverzen en de eervolle ha-

dîth’s.

V: ‘Ilm al-kalâm (de wetenschap van kalâm): De wetenschap van kalâm, met andere woorden de wetenschap van de geloofsleer, beschrijft de geloofsbelijdenis (kalimat al-shahâda), het woord van eenheid (kalimat al-tawhîd) en de zes zuilen van het geloof (îmân) die met deze beide zijn verbonden. Dit zijn de leringen waarin met het hart geloofd moet worden. De kalâm-geleerden hadden de gewoonte om de methodologie van kalâm en de kennis van kalâm samen op te schrijven. Om deze reden nemen de onwetenden deze twee wetenschappen aan als een enkele wetenschap van kalâm.

VI: ‘Ilm al-usûl al-fiqh (de methodologie van de fiqh-wetenschap): Deze wetenschap beschrijft hoe de fiqh-kennis (de kennis van de islamitische rechtswetenschap) dient afgeleid te worden uit de edele Koran en de eervolle hadîth’s.

VII: ‘Ilm al-fiqh (de wetenschap van fiqh): Deze wetenschap beschrijft de **af’âl al-mukallafîn** (de handelingen van de wettelijk verantwoordelijke persoon), met andere woorden, het beschrijft hoe degenen die de leeftijd van verstandigheid (‘aql) en geslachtsrijpheid (bulûgh) hebben bereikt, met het lichaam moeten handelen [‘ibâda moeten verrichten]. Dit is de kennis die het lichaam betreft. Hoewel de **af’âl al-mukallafîn** bestaat uit acht categorieën, namelijk fard (verplicht), wâjib (noodzakelijk), soenna (praxis van de Profeet), mustahabb (aanbevolen), mubâh (geoorloofd), harâm (verboden), makrûh (afkeurenswaardig) en mufsid (ongeldig makend), kan het kortweg onderverdeeld worden in drie categorieën: de zaken die werden bevolen, de zaken die werden verboden en de zaken die geoorloofd (mubâh) zijn.

VIII: ‘Ilm al-tasawwuf (de wetenschap van tasawwuf): Deze wetenschap wordt ook wel de **‘ilm al-akhlâq** (de wetenschap van ethiek en karaktervorming) genoemd. Het beschrijft de zaken die werden bevolen of verboden om met het hart te verrichten, en zorgt tevens voor zekerheid in het geloof (îmân), dat de zaken met betrekking tot de islamitische rechtswetenschap (de fiqh) met plezier en gemakkelijk worden uitgevoerd, en dat men kennis van/over Allah (ma’rifa) verkrijgt.

Dat het een individuele verplichting (fard al-‘ayn) is voor iedere moslim, man of vrouw, om van deze acht wetenschappen de kennis van kalâm, fiqh en tasawwuf – dus de **islam** – net zoveel te leren als voor men nodig is, en dat het een misdaad, een zonde is om deze niet te leren, vermeldt de schrijver van het boek **Hadîqa** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) op pagina 323 van

zijn boek en Ibn ‘Âbidîn in zijn voorwoord.

2. ‘Ulûm al-‘aqliyya (intellectuele kennis): Dit wordt ook wel de ‘experimentele wetenschappen’ genoemd. Deze kennis wordt onderverdeeld in twee categorieën: de ‘natuurwetenschappen’ en de ‘literatuurwetenschappen’. Het is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya) voor moslims om deze wetenschappen te leren. Het leren van de noodzakelijke religieuze kennis en het leren gebruiken van de wapens die tijdens de oorlog worden gebruikt, is een individuele verplichting (fard al-‘ayn). Meer kennis opdoen dan de noodzakelijke religieuze kennis en deskundig worden in de wapens die tijdens de oorlog worden gebruikt, is een gemeenschappelijke verplichting. Als er in een stad geen geleerde is die beschikt over deze kennis, en er geen dergelijke productielocaties zijn, dan zijn alle mensen die zich bevinden in die stad en de staatsmannen zondig.

De religieuze kennis verandert niet met de tijd. In de kennis van kalâm de gedachten de vrije loop laten en daardoor zich vergissen en verkeerd denken, is geen excuus maar een misdaad. In de zaken aangaande de fiqh kan men volgens de excuses (‘udhr) die in de islam worden erkend, van de verschillen in de uitvoering van een zaak, ofwel van de gemakkelijkheden die zijn vermeld in de islam gebruikmaken. Volgens zijn eigen gedachten of mening veranderingen aanbrengen, oftewel hervormingen doorvoeren in de religieuze zaken is absoluut niet toegestaan. Het leidt tot het verlaten van de islam. In de intellectuele kennis (‘ulûm al-‘aqliyya) zijn verandering, innovatie en vordering toegestaan. Deze dient men ook bij de niet-moslims te zoeken en van hen te leren en men dient ze in de praktijk te brengen.

Hieronder vermelden wij de tekst die terug te vinden is aan het begin van het boek **Majmû’a-i Zuhdiyya**, dat werd samengesteld door de toenmalige minister van Onderwijs, Sayyid Ahmad Zuhdu Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn):

“Wanneer het woord ‘fiqh’ in het Arabisch wordt gebruikt in de vorm ‘faqiha - yafqahu’, dus in stam IV, dan betekent het ‘weten, begrijpen’. Wanneer het wordt gebruikt in stam V, betekent het ‘de islam kennen, begrijpen’. De geleerden die de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya) kennen, worden **faqîh** (rechtsgeleerde, fiqh-geleerde; mv. fuqahâ) genoemd. De fiqh-wetenschap beschrijft de zaken die de mensen moeten doen en die ze niet moeten doen. Deze wetenschap wordt ook wel de **ahkâm al-islâmiyya** (islamitische voorschriften) genoemd. De kennis van fiqh is voortgekomen uit de edele Koran, de eervolle hadîth’s, de

consensus van de gemeenschap, en de analogie. De overeenstemming van de eervolle Metgezellen en de mujtahids die na hen kwamen, wordt **ijmâ' al-umma** (consensus van de gemeenschap) genoemd. De islamitische voorschriften die zijn afgeleid uit de edele Koran, de eervolle hadîth's en de consensus van de gemeenschap, worden **qiyâs al-fuqahâ** (analogie van de rechtsgeleerden) genoemd. Als uit de edele Koran en de eervolle hadîth's niet begrepen kan worden of een zaak toegestaan (halâl) of verboden (harâm) is, dan wordt deze zaak met een andere bekende zaak vergeleken. Dit vergelijken wordt **qiyâs** (analogie) genoemd. Om analogie te kunnen uitvoeren moet het aspect, dat de voor vergelijking gebruikte zaak toegestaan of verboden maakt, ook aanwezig zijn in de zaak die vergeleken wordt. En dit kan alleen begrepen worden door de geleerden die de rang van mujtahid hebben bereikt (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

De fiqh-wetenschap is zeer breed. Het wordt in zijn geheel in vier grote categorieën onderverdeeld:

1. De **'ibâdât** bestaat uit vijf categorieën: het gebed (salât), het vasten (sawm), de armenbelasting (zakât), de bedevaart (hajj) en de strijd op het pad van Allah (jihâd). Elke categorie heeft vele vertakkingen. Men ziet dat de voorbereiding op jihâd een 'ibâda is. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld dat er twee vormen bestaan van jihâd tegen de vijanden van de islam. Enerzijds met daden, en anderzijds met spraak en schrift. Het is verplicht (fard) om zich op de jihâd met daden voor te bereiden en om te leren hoe de nieuwe wapens ontwikkeld en gebruikt moeten worden. Deze jihâd wordt gevoerd door de staat of de regering. Het is verplicht voor het volk om deel te nemen aan de jihâd door de wet- en regelgeving van de staat op te volgen. In deze tijd is de tweede vorm van strijd losgebarsten – dus de aanvallen van de ongodsdienstige mensen door middel van massamedia en alle vormen van propaganda. Zich ook hiertegen verzetten is jihâd.

2. De **munâkahât** bestaat uit de takken: huwelijk, echtscheiding, levensonderhoud (nafaqa) en nog vele andere vertakkingen.

3. De **mu'âmalât** bestaat uit vele onderdelen zoals aan- en verkoop, huren, bedrijven/ondernemingen, rente en erfenis.

4. De **'uqûbât** (straffen) wordt hoofdzakelijk onderverdeeld in vijf categorieën, namelijk de straffen voor vergelding (qisâs), diefstal (sirqat), overspel (zinâ), het beschuldigen van een kuis persoon van overspel (qadhf) en afvalligheid (ridda).

[Deze vier categorieën staan uitgebreid beschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**.]

Het is verplicht voor iedere moslim om het deel over de ibâdât van de fiqh-wetenschap in het kort te leren. Het leren van de categorieën munâkahât en mu'âmalât is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya). Met andere woorden, voor degenen die ermee te maken krijgen, is het verplicht om ze te leren. De meest eervolle wetenschap na de wetenschappen van tafsîr, hadîth en kalâm, is de wetenschap van fiqh. De onderstaande zes hadîth's volstaan om de eer van de fiqh-wetenschap en de fiqh-geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) aan te tonen:

'Als Allah de Verhevene een dienaar van Hem wil begunstigen, dan maakt Hij van hem een rechtsgeleerde (faqîh)**.'**

'Als iemand een rechtsgeleerde is, dan zal Allah de Verhevene de zaken waar hij naar verlangt en zijn voorzieningen (rizq) **sturen vanwaar hij het niet verwacht.'**

'De persoon van wie Allah de Verhevene zegt dat hij het meest superieur is, is degene die een rechtsgeleerde is in de religie.'

'Tegenover de shaytân (duivel) **is één faqîh sterker dan duizend 'âbidûn** (personen die veel aanbidding verrichten)**.'**

'Alles heeft een pilaar waarop het steunt. De basispilaar van de religie is de kennis van fiqh.'

'De beste en meest waardevolle onder de 'ibâdât is het leren en onderwijzen van de fiqh.'

De superioriteit van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) wordt ook uit deze eervolle hadîth's begrepen.

De religieuze voorschriften (ahkâm al-dîniyya) van de hanafî rechtsschool gaan terug tot 'Abdullâh ibn Mas'ûd (moge Allah tevreden zijn met hem), die behoorde tot de eervolle Metgezellen. Met andere woorden, Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de leider van deze rechtsschool, leerde de wetenschap van fiqh van Hammâd; Hammâd van Ibrâhîm al-Nakha'î; Ibrâhîm al-Nakha'î van 'Alqama; en 'Alqama van 'Abdullâh ibn Mas'ûd, die het had geleerd van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem).

Abû Yûsuf, Imâm Muhammad al-Shaybânî, Zufar ibn al-Hudhayl en Hasan ibn Ziyâd waren allen leerlingen van Imâm Abû Hanîfa (moge Allah hen genadig zijn). Van deze leerlingen had Imâm Muhammad zo'n duizend boeken over de religieuze kennis

geschreven. Hij werd in 135 n.h. geboren en overleed in 189 n.h. [805 n.Chr.] in de stad Ray in Iran. Omdat hij getrouwd was met de moeder van Imâm al-Shâfi'î, een van zijn leerlingen, bleven deze boeken na zijn dood als erfenis voor Imâm al-Shâfi'î achter en hebben ze ertoe gediend dat de kennis van Imâm al-Shâfi'î toenam. Om deze reden zei Imâm al-Shâfi'î (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn): 'Ik zweer, dat mijn fiqh-kennis is toegenomen door de boeken van Imâm Muhammad te lezen. Wie zijn fiqh-kennis wil verdiepen, moet zich bevinden bij de leerlingen van Abû Hanîfa.' Een andere keer zei hij: 'Alle moslims zijn net als het huishouden, als de kinderen van Imâm al-a'zam.' Met andere woorden, net zoals een man het levensonderhoud van zijn kinderen verdient, zo heeft Imâm al-a'zam het op zich genomen om de religieuze kennis die de mensen bij hun zaken nodig hebben, uit te werken en had zo iedereen van een grote moeilijkheid gered."

Net als dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) de kennis van fiqh heeft verzameld en onderverdeeld in categorieën en vertakkingen, en werkwijzen, methoden (usûl) heeft opgesteld, zo heeft hij ook de kennis van de geloofsleer ('aqîda), oftewel het geloof (îmân), die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en de eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen allen) hadden verkondigd, verzameld en medegedeeld aan zijn honderden leerlingen. Onder zijn leerlingen waren er personen die opgeleid werden tot deskundigen in de wetenschap van kalâm, dus de kennis van het geloof. Onder hen had Abû Bakr al-Jurjânî, die werd opgeleid door Imâm Muhammad al-Shaybânî, bekendheid verworven. En Abû Nasr al-'Iyâd, een van zijn leerlingen, had Abû Mansûr al-Mâturîdî opgeleid in de wetenschap van kalâm. Abû Mansûr heeft de kennis van kalâm die van Imâm al-a'zam afkomstig was, in boeken opgeschreven. Door te strijden tegen degenen die waren afgedwaald, heeft hij de geloofsleer van de ahl al-soenna versterkt. Hij heeft deze kennis overal verspreid. Hij overleed in 333 n.h. [944 n.Chr.] in Samarkand. Eind vorige eeuw werd zijn graf gekocht door een Russische jood en maakte er een plaats van entertainment van. Toen het bedrijf 'Ihlâs' dat uit Istanbul kwam deze wantoestand zag, kocht het in 1416 n.h. [1996 n.Chr.] dit graf van de jood over voor 30.000 dollar en bracht het weer in een waardevolle staat. Deze grote geleerde en de geleerde genaamd Abu'l-Hasan al-Ash'arî worden de **imams van de scholen in 'aqîda** van de ahl al-soenna genoemd.

Er bestaan zeven niveaus van rechtsgeleerden (fuqahâ). Kamâl

Pashazâda Ahmad ibn Sulaymân Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) beschrijft in zijn boek **Waqf al-niyyât** deze zeven niveaus als volgt:

1. De geleerden die een absolute mujtahid (mujtahid mutlaq) zijn in de islam. Zij hebben methoden (usûl) en regels opgesteld om voorschriften af te leiden uit de **adilla al-arba'a** ('de vier bronnen' in de islam), en hebben voorschriften afgeleid volgens de principes die zij hebben opgesteld. De imams van de vier rechtsscholen vallen hieronder.

2. Dit zijn de mujtahids binnen een rechtsschool (mujtahid fi'l-madhhab). Zij leiden voorschriften af uit de 'vier bronnen' door de regels te volgen die de leider van de rechtsschool heeft opgesteld. Hiertoe behoren Imâm Abû Yûsuf, Imâm Muhammad en soortgelijken (moge Allah hen allen genadig zijn).

3. Dit zijn degenen die een mujtahid zijn in detailkwesties. Hoewel zij voor kwesties, waarover de leider van de rechtsschool geen oordeel heeft vermeld, volgens de methoden (usûl) en regels van de rechtsschool voorschriften afleiden, zijn ze verplicht dit te doen overeenkomstig de imam. Hiertoe behoren Tahâwî (238 – 321 n.h., in Egypte), Khassâf Ahmad ibn 'Umar (261 n.h., in Bagdad), 'Abdullâh ibn Husayn al-Karkhî (340 n.h.), Shams al-a'imma al-Halwânî (456 n.h., in Buchara), Shams al-a'imma al-Sarakhsî (483 n.h.), Fakhr al-Islâm 'Alî ibn Muhammad al-Pazdawî (400 – 482 n.h., in Samarkand), Qâdîkhân Hasan ibn Mansûr al-Farghânî (592 n.h.) en soortgelijken (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

4. De mensen van de verduidelijking (ashâb al-takhrîj). Dit zijn geleerden die niet de rang van mujtahid hebben bereikt, maar die kort geformuleerde, onduidelijke oordelen van mujtahids uitleggen. Ahmad ibn 'Alî ibn Abî Bakr al-Râzî is een van deze geleerden. Hij is bekend onder de naam 'Jassâs'. Hij overleed in 370 n.h.

5. De mensen van de keuze (arbâb al-tarjîh). Zij geven de voorkeur aan één overlevering uit de verschillende overleveringen die afkomstig zijn van de mujtahids. Hiertoe behoren bijvoorbeeld Abu'l-Hasan al-Qudûrî (362 – 428 n.h., in Bagdad) en Burhân al-Dîn 'Alî al-Marghinânî, de schrijver van **al-Hidâya** (die in 593 n.h. [1198 n.Chr.] tijdens de slachtpartij in Buchara door de soldaten van Dzjengis Khan als martelaar op de weg van Allah (shahîd) werd gedood).

6. De navolgers (muqallids). Dit zijn geleerden die de verschillende berichten, die over een bepaalde kwestie overgeleverd zijn,

volgens hun mate van betrouwbaarheid rangschikken en opschrijven. Hun boeken bevatten geen overleveringen die op het gebied van betrouwbaarhed zijn verworpen. Tot deze categorie behoren Abu'l-Barakât 'Abdullâh ibn Ahmad al-Nasafî (710 n.h.), de schrijver van **Kanz al-daqâiq**; 'Abdullâh ibn Mahmûd al-Mûsulî (683 n.h.), de schrijver van **Mukhtâr**; Burhân al-Sharî'a Mahmûd ibn Sadr al-Sharî'a 'Ubaydullâh (673 n.h.), de schrijver van **Wiqâya**, en Ibn al-Sâ'âtî Ahmad ibn 'Alî al-Baghdâdî (694 n.h.), de schrijver van **Majma' al-Bahrayn** (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

7. Dit zijn navolgers die geen onderscheid kunnen maken tussen de sterke en minder sterke overleveringen. (Zij worden tot de rechtsgeleerden gerekend, omdat ze dat wat ze bestuderen goed begrijpen en het kunnen uitleggen aan het overgrote deel van de moslims, dus de navolgers die geen rechtsgeleerden zijn.)

Iemand die geen rechtsschool volgt, kan zelf het rechte pad niet vinden,
al imiteert hij iedereen, dan zal dit ook niet correct zijn, o vrienden!
degene die niet geleerd is in de religie, kan geen mujtahid zijn en ijtihâd verrichten,

Ik hoop op Uw barmhartigheid, al heb ik geen bekwaamheid, groot of klein,
is er enig iets moeilijk voor U, o mijn Allah, die zeer vrijgevig is en soeverein!

Uw genade is voor de schuldige, mijn fouten en gebreken zijn zo talrijk,
ik kan mijn schuld, mijn zonden niet ontkennen, mijn toestand is bij U gekend en openlijk,
met schaamte en schande ben ik tot U gekomen, mijn ketting meezeulend, zo ondraaglijk,

Ik hoop op Uw barmhartigheid, al heb ik geen bekwaamheid, groot of klein,
is er enig iets moeilijk voor U, o mijn Allah, die zeer vrijgevig is en soeverein!

Iedereen tegenwoordig heeft zich vergist, ongetwijfeld bent U de waarheid,
niemand anders, o Allah, enkel U hebt recht op aanbidding, geheid!
wat kan een machteloze dienaar doen, U bent de bezitter van absolute almachtigheid!

Ik hoop op Uw barmhartigheid, al heb ik geen bekwaamheid, groot of klein,
is er enig iets moeilijk voor U, o mijn Allah, die zeer vrijgevig is en soeverein!

IMÂM AL-A’ZAM ABÛ HANÎFA

Moge Allah de Verhevene hem genadig zijn

In het boek **Qâmûs al-a’lâm** staat het volgende:

“De naam van Imâm al-a’zam Abû Hanîfa is Nu’mân. De naam van zijn vader is Thâbit en de naam van zijn grootvader is ook Nu’mân. Hij is de eerste van de vier grote imams van de ahl al-soenna. Imam betekent hier ‘diepzinnige geleerde’. Hij is een grote pilaar van de stralende religie van Muhammad (vrede zij met hem). Hij is een afstammeling van een van de vooraanstaanden van Perzië. Zijn grootvader had reeds de islam aanvaard. Hij werd in 80 n.h. [699 n.Chr.] in de stad Koefa geboren. Hij leefde in de tijd waarin de eervolle Metgezellen Anas ibn Mâlik, ‘Abdullâh ibn Abî Awfâ, Sahl ibn Sa’d Sâ’idî en Abu’l-Tufayl ‘Âmir ibn Wâthila (moge Allah tevreden zijn met hen) nog in leven waren. Zijn fiqh-kennis leerde hij van Hammâd ibn Abî Sulaymân. Hij bevond zich in het gezelschap (suhba) van vele grote persoonlijkheden van de Tâbi’ûn (Opvolgers van de Metgezellen) evenals het gezelschap van Imâm Ja’far al-Sâdiq. Hij had een groot aantal hadîth’s uit het hoofd geleerd. Hij was zodanig opgeleid dat als hij geen imam van een rechtsschool was geworden, hij een grote rechter had kunnen zijn. Hij had een superieur verstand en een scherpzinnige intelligentie die iedereen in verbijstering bracht. Binnen korte tijd bereikte hij in de fiqh-wetenschap een uniek, ongeëvenaard niveau. Zijn naam en faam verspreidden zich over de wereld.

Marwân ibn Muhammad, de veertiende en laatste kalief van de Omajjaden, was de kleinzoon van Marwân ibn Hakam en werd in 132 n.h. [750 n.Chr.] in Egypte vermoord. Hij regeerde vijf jaar als kalief. Hoewel in zijn tijd Yazîd ibn ‘Amr, de gouverneur van Irak, Imâm al-a’zam Abû Hanîfa aanbood om rechter te worden aan de rechtbank van Koefa, aanvaardde de Imâm dit voorstel niet, aangezien zijn zuhd (ascese), taqwâ (vroomheid) en wara’ (religieuze zorgvuldigheid), net als zijn kennis en intelligentie, van bovenmatige grootte waren. Hij was bang dat hij vanwege het mens-zijn fouten zou maken bij het in acht nemen van de rechten van de mensen. Op bevel van Yazîd werd hij met honderdtien zweepslagen op het hoofd gestraft. Zijn gezegende hoofd en gezicht zwollen op. De volgende dag werd de Imâm opgeroepen door Yazîd; hij herhaalde zijn voorstel en zette hem onder druk. De Imâm verontschuldigde zich door te zeggen: ‘Ik wil advies inwinnen.’ Hij ging

naar de eervolle stad Mekka en bleef daar vijf à zes jaar.

In 150 n.h. [767 n.Chr.] werd de Imâm in de kerker gegooid, omdat hij niet aanvaardde de voorzitter van de Raad van Beroep te worden, hetgeen de Abbasidische kalief Abû Ja'far al-Mansûr hem had bevolen. Hij kreeg zweepslagen; elke dag werd het aantal zweepslagen met tien vermeerderd. De dag waarop het aantal zweepslagen de honderd bereikte, stierf hij als martelaar. Abû Sa'd Muhammad ibn Mansûr al-Khwârizmî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de viziers van de Seltsjoekse heerser Sultan Malik Sjah, liet een prachtige tombe bouwen over het graf van de edele Abû Hanîfa. Later hebben Ottomaanse sultans deze tombe vele keren laten restaureren en decoreren. Malik Sjah (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was de derde Seltsjoekse sultan en de zoon van Alp Arslan [447 – 485 n.h.].

Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was de eerste die de fiqh-wetenschap in categorieën onderverdeelde, die de kennis van iedere categorie elk afzonderlijk verzamelde en boeken over **farâid** (verplichtingen) en **shurût** (geldigheidsvoorwaarden) schreef. Zijn boeken die getuigen van zijn zeer brede kennis in de fiqh, en dan in het bijzonder zijn buitengewone kracht in analogie (qiyâs), en zijn verbazingwekkende superioriteit in ascese (zuhd), vroomheid (taqwâ), zachtaardigheid (hilm) en rechtschapenheid (salâh), zijn ontelbaar veel. Hij had zeer veel leerlingen en er waren grote mujtahids onder hen voortgekomen.

In de tijd van het Ottomaanse Rijk verspreidde de hanafî rechtsschool zich overal. Het was zo goed als de officiële rechtsschool van het Rijk geworden. Vandaag de dag verricht meer dan de helft van de moslims op de wereld en een zeer groot deel van de ahl al-soenna 'ibâda volgens de hanafî rechtsschool." Hier eindigt de tekst uit **Qâmûs al-a'lâm**.

In het boek **Mir'ât-i kâinât** staat het volgende:

"De grootvaders van Imâm al-a'zam kwamen uit de stad Fâris in Iran. Zijn vader Thâbit had in Koefa Imâm 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) ontmoet; de Imâm sprak gunstige smeekbeden uit voor hem en zijn kinderen. Imâm al-a'zam behoort tot de groten onder de Opvolgers (Tâbi'ûn) en had Anas ibn Mâlik (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) en nog drie of zeven anderen van de eervolle Metgezellen gezien. Hij leerde van hen eervolle hadîth's.

In een eervolle hadîth, die Imâm al-Khwârizmî met een isnâd muttasil (een ononderbroken keten van overleveraars) van Abû

Hurayra overleverde, wordt gezegd: **‘Onder mijn gemeenschap zal er iemand komen met de naam Abû Hanîfa. Hij zal op de Dag des Oordeels het licht van mijn gemeenschap zijn.’** In een andere eervolle hadîth staat vermeld: **‘Iemand met de naam Nu’mân ibn Thâbit, die Abû Hanîfa wordt genoemd, zal verschijnen en die zal de religie van Allah de Verhevene en mijn soenna doen heropleven’**, en **‘In elke eeuw zullen er personen onder mijn gemeenschap zijn die boven anderen uitstijgen. Abû Hanîfa is de meest uitmuntende van zijn tijd.’** Deze drie eervolle hadîth’s staan geschreven in het boek **Mawdû’ât al-‘ulûm**, alsook in **Durr al-mukhtâr**. De volgende eervolle hadîth’s zijn bekend: **‘Onder mijn gemeenschap zal er iemand met de naam Abû Hanîfa komen. Tussen zijn twee schouderbladen zit een moedervlek. Allah de Verhevene zal Zijn religie doen heropleven middels zijn hand.’**

[In het voorwoord van **Durr al-mukhtâr** staat het volgende: “In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Net zoals Âdam** (vrede zij met hem) **trots is op mij, zo ben ik ook trots op iemand van mijn gemeenschap met de naam Nu’mân en de bijnaam Abû Hanîfa. Hij is het licht van mijn gemeenschap.’** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **‘De profeten zijn trots op mij. En ik ben trots op Abû Hanîfa. Wie van hem houdt, zal van mij gehouden hebben. Wie vijandig is tegenover hem, zal vijandig zijn geweest tegenover mij.’** Deze eervolle hadîth’s zijn geschreven in het boek **Muqaddima** van de grote geleerde de edele Abu’l-Layth al-Samarqandî en in de sharh (verklaring) hierop, namelijk het boek **Taqadduma**. In het voorwoord van het fiqh-boek **Muqaddima** van Ghaznawî staan eervolle hadîth’s vermeld waarin Imâm al-a’zam wordt geprezen. In het boek **Diyâ’ al-ma’nawî**, de sharh hierop, zegt Qâdî Abu’l-Baqâ: ‘Hoewel Abu’l-Faraj ‘Abdurrahmân ibn al-Jawzî, in navolging van Khatîb al-Baghdâdî, deze hadîth’s mawdû’ (letterlijk: verzonnen) noemde, getuigt deze uitspraak van hem van fanatisme (ta’assub), aangezien deze hadîth’s via verschillende overleveraarsketens (asnâd; enk. isnâd) zijn overgeleverd.’” Ibn ‘Âbidîn bewijst in zijn sharh op **Durr al-mukhtâr** dat deze hadîth’s niet mawdû’ zijn. Daarbij vermeldt hij ook de volgende eervolle hadîth uit het boek **Khayrât al-hisân** van de edele Ibn Hajar al-Makkî: **“De versiering van de wereld zal opgeheven worden in het jaar 150.”** De grote rechtsgeleerde Shams al-a’imma ‘Abdulghaffâr al-Kardarî, die in 562 n.h. [1166 n.Chr.] overleed, heeft gezegd: “Het is duidelijk dat deze eervolle hadîth het heeft over Imâm al-a’zam Abû Hanîfa, aangezien hij overleed in het jaar 150.” In een eervolle hadîth, die door Bukhârî en Muslim werd overgeleverd, wordt

gezegd: **“Als het geloof** (îmân) **naar de planeet Venus zou gaan, dan zou iemand van de zonen van Fâris** (Perzië) **het daar vinden en terugbrengen.”** Imâm al-Suyûtî, een van de geleerden van de shâfi’î rechtsschool, zegt het volgende: “Het is op basis van overeenstemming medegedeeld dat deze hadîth verwijst naar Imâm al-a’zam.” Nu’mân Âlûsî schrijft in **Ghâliyya** dat deze hadîth verwijst naar Abû Hanîfa en dat zijn grootvader van Perzische origine was. ‘Allâma Yûsuf, een hanbalî geleerde, zegt in zijn boek **Tanwîr al-sahîfa** waarbij hij citeert van Hâfiz ‘Allâma Yûsuf ibn ‘Abdulbarr, de kadi (islamitische rechter; qâdî) van Lissabon in Andalusië: “Spreek niet kwaad over Abû Hanîfa en geloof niet in degenen die kwaadspreken over hem! Ik zweer bij Allah dat ik niemand ken die meer superieur is dan hij, die meer wara’ (religieuze zorgvuldigheid) bezit dan hij en die meer kennis heeft dan hij. Laat u niet misleiden door de woorden van Khatîb al-Baghdâdî! Hij heeft een fanatieke afkeer van geleerden. Hij sprak kwaad over Abû Hanîfa, Imâm Ahmad en hun leerlingen. De islamgeleerden hebben Khatîb beantwoord en spraken schande over hem. De kleinzoon van Ibn al-Jawzî, ‘Allâma Yûsuf Shamsuddîn al-Baghdâdî, schrijft in zijn boek **Mir’ât al-zamân**, dat bestaat uit veertig volumes, dat hij er erg verbaasd over is dat zijn grootvader de mening van Khatîb volgde.” Ibn ‘Abdulbarr werd in 368 n.h. [978 n.Chr.] geboren en overleed in 463 n.h. [1071 n.Chr.] te Xàtiva (Játiva) in het huidige Spanje. Imâm al-Ghazâlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) prijst Imâm al-a’zam in zijn boek **Ihyâ’** als iemand die ‘âbid (iemand die ‘ibâda verricht), zâhid (asceet) en ‘ârif billâh (iemand die de kennis van/over Allah heeft) is. Men moet niet denken dat de eervolle Metgezellen en de islamgeleerden elk verschillende uitspraken deden omdat ze elkaars uitspraken niet goedvonden of omdat ze niet goed met elkaar konden omgaan; men moet er niet uit begrijpen dat ze elkaar niet liefhadden. Mujtahids (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) wijken in hun oordelen van elkaar af omwille van Allah en om de religie te dienen. Tot hier werd een stuk uit Ibn ‘Âbidîn vertaald. In het boek **Se’âdet-i Ebediyye** staat uitvoerig beschreven dat in de methodologie van de hadîth-wetenschap **(‘ilm al-usûl al-hadîth)** een **mawdû’ hadîth** niet de betekenis heeft van ‘valse, verzonnen hadîth’.]

Een van de geleerden vroeg in een droom aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): ‘Wat zegt u over de kennis van Abû Hanîfa?’ Hierop antwoordde hij (vrede zij met hem): ‘Iedereen heeft zijn kennis nodig!’ Een andere geleerde vroeg in zijn droom: ‘O Gezant van Allah! Wat zegt u over de ken-

nis van Nu'mân ibn Thâbit die zich bevindt in de stad Koefa?' Hij zei: 'Leer van hem en handel volgens hetgeen hij je leert! Hij is een zeer goed persoon.' Imâm 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) zei: 'Laat ik jullie informeren over iemand met de naam Abû Hanîfa, die zich bevindt in deze stad Koefa. Zijn hart zal vol kennis en wijsheid (hikma) zijn. In het Einde der Tijden zullen vele mensen zijn waarde niet kennen en hierdoor ten onder gaan. Zo zullen de sjiieten ook ten onder gaan omwille van Abû Bakr en 'Umar.' Imâm Muhammad al-Bâqir ibn Zayn al-'Âbidîn 'Alî ibn Husayn (moge Allah hen genadig zijn) keek naar Abû Hanîfa en zei: 'Wanneer degenen die de religie van mijn voorvaders vervalsen in aantal toenemen, zal jij die doen heropleven. Jij zult de redder van de angstigen en de toevlucht van de verwarden zijn! Jij zult de afgedwaalden naar het rechte pad toe keren! Allah de Verhevene zal jou daarbij helpen!' Muhammad al-Bâqir werd in 57 n.h. in Medina geboren en overleed in 113 n.h. Zijn graf bevindt zich in Medina, in de graftombe van de edele 'Abbâs (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem).

In zijn jongere jaren studeerde Imâm Abû Hanîfa de wetenschap van kalâm en ma'rifa (kennis van/over Allah) en werd daarin uiterst bekwaam. Daarna stond hij gedurende achttien jaar ten dienste van Imâm Hammâd, waarbij hij in zijn gezelschap werd onderwezen en opgeleid. Nadat Hammâd overleed, nam hij zijn plaats in als mujtahid en moefti. Zijn kennis en superioriteit werden overal bekend. Wat betreft zijn deugdzaamheid, intelligentie, begrip, ascese en vroomheid, zijn betrouwbaarheid, zijn vermogen om snel te antwoorden, zijn gehechtheid aan de religie, zijn eerlijkheid en wat betreft al zijn menselijke kwaliteiten was hij superieur aan iedereen. Alle mujtahids en superieure mensen van zijn tijd en deze die later kwamen, en zelfs de christenen, hebben hem steeds geprezen. Imâm al-Shâfi'î zei: 'Wat de fiqh-kennis betreft, zijn alle mensen kinderen van Abû Hanîfa.' Een andere keer zei hij: 'Ik ontvang zegeningen (tabarruk) door middel van Abû Hanîfa. Elke dag bezoek ik zijn graf. Wanneer ik in een moeilijke situatie zit, ga ik naar zijn graf en verricht ik een gebed met twee raka'ât (gebedseenheden; enk. rak'a). Ik smeek tot Allah de Verhevene; Hij geeft mij wat ik wenste.' Imâm al-Shâfi'î was de leerling van Imâm Muhammad. Hij zei: 'Allah de Verhevene heeft mij kennis geschonken via twee personen: de hadîth heb ik geleerd van Sufyân ibn 'Uyayna en de fiqh van Muhammad al-Shaybânî.' Eens zei hij: 'Wat religieuze kennis en wereldse zaken betreft, is er één persoon wie ik dankbaar ben. En dat is Imâm Muhammad.' Imâm al-Shâfi'î

zei ook het volgende: ‘Met hetgeen ik geleerd heb van Imâm Muhammad heb ik zoveel boeken geschreven als de lading van een lastdier. Als hij er niet was geweest, dan zou ik niets van kennis verworven kunnen hebben. Wat betreft kennis zijn alle mensen kinderen van de geleerden van Irak. En de geleerden van Irak zijn de leerlingen van de geleerden van Koefa. En de geleerden van Koefa zijn de leerlingen van Abû Hanîfa.’

Imâm al-a’zam heeft van vierduizend personen kennis verworven.

Om de grootsheid van Imâm al-a’zam mede te delen, hebben de geleerden van elke eeuw verschillende boeken geschreven.

In de hanafî rechtsschool zijn er 500.000 religieuze kwesties opgelost; deze zijn allemaal beantwoord.

Hâfiz al-kabîr Abû Bakr Ahmad al-Khwârizmî zegt in zijn boek **Musnad**: ‘Sayf al-a’imma zei dat wanneer Imâm al-a’zam Abû Hanîfa een kwestie afleidde uit de edele Koran en de eervolle hadîth’s, hij dit meldde aan zijn meesters. Zolang zij het niet allemaal bevestigden, gaf hij dit antwoord niet aan de vragensteller.’ Wanneer hij les gaf in de moskee van de stad Koefa, waren zijn duizend leerlingen elke les aanwezig. Veertig van hen waren mujtahid. Wanneer hij een antwoord vond op een kwestie, deelde hij dit mee aan zijn leerlingen. Samen bestudeerden ze het, en als er een overeenstemming was over dat het overeenkwam met de edele Koran, de eervolle hadîth’s en de uitspraken van de eervolle Metgezellen, zei hij uit vreugde: ‘Alhamdulillâh wallâhu akbar’ (Lofprijzing zij aan Allah, en Allah is Groot). En iedereen die tijdens de les aanwezig was, zei hetzelfde. Daarna zei hij dat ze het moesten opschrijven.

[In het boek **Radd al-wahhâbî** staat in het Perzisch het volgende vermeld: “Om een **mujtahid** te zijn, moet men een meester zijn in de Arabische taal en zijn taalkundige gebieden genaamd awdâ’, sahîh, marwî, mutawâtir, radd en mawdû’ kennen; deskundig zijn in de vakgebieden fasîh, radî en mazmûm; en ook de mufrad, shâdh, nâdir, musta’mal, muhmal, mu’rab, ma’rifa, ishtiqâq, haqîqa, majâz, mushtarak, izdâd, mutlaq, muqayyad, ibdâl en qalb genaamde takken van de taalkunde goed kennen. Daarna moet men bekwaam zijn in de wetenschappen van sarf (morfologie), nahw (syntaxis), ma’ânî (semantiek), bayân (verklaring), badî’ (esthetiek) en balâgha (retoriek), en in de usûl al-fiqh (methodologie van de fiqh-wetenschap), de usûl al-hadîth (methodologie van de hadîth-wetenschap) en de usûl al-tafsîr (methodologie van de tafsîr-

wetenschap), en moet men de uitspraken van de imams van de discipline ‘jarh en ta’dîl’ uit het hoofd kennen. Om een **faqîh** (fiqh-geleerde) te zijn, moet men naast deze zaken ook de bewijsvoering (dalîl) van elke kwestie kennen en moet men de betekenis, de bedoeling (murâd) en de interpretatie (ta’wîl) van elk bewijs nagaan. Om een **muhaddith** (hadîth-geleerde) te zijn, moet men de eervolle hadîth’s uit het hoofd leren zoals men ze heeft gehoord; het is niet vereist om de betekenissen, bedoelingen en interpretaties ervan te kennen, en om de bewijzen van de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya) te begrijpen. Als een fiqh-geleerde over een hadîth zegt dat het authentiek (sahîh) is en een hadîth-geleerde zegt dat het zwak (da’îf) is, dan telt de uitspraak van de fiqh-geleerde meer dan de uitspraak van de hadîth-geleerde. Het is om deze reden dat de uitspraak en het standpunt (ra’y) van Imâm al-a’zam, die de eerste was onder de mujtahids en de meest superieure onder de fiqh-geleerden, waardevoller zijn dan alle anderen. Hij had immers vele hadîth’s rechtstreeks, dus zonder tussenpersonen, van de eervolle Metgezellen gehoord. Een hadîth die door deze verheven Imâm authentiek werd genoemd, werd door alle islamgeleerden authentiek genoemd. Een hadîth-geleerde kan niet op hetzelfde niveau zijn als een fiqh-geleerde; het niveau van een imam van een rechtsschool kan hij al helemaal niet bereiken.

‘Abdulhaqq al-Dahlawî, een hadîth-geleerde, zegt in zijn boek **al-Sirât al-mustaqîm** het volgende: ‘Sommige hadîth’s die Imâm al-Shâfi’î als bewijs heeft aangenomen, werden door Imâm al-a’zam Abû Hanîfa niet als bewijs aangenomen. De madhhablozen die dit zagen, gebruikten deze situatie als een kans om Imâm al-a’zam te bevlekken. Ze riepen uit dat Abû Hanîfa de hadîth’s niet zou volgen. De edele Imâm al-a’zam Abû Hanîfa had echter als bewijs voor die bepaalde kwestie andere hadîth’s gevonden die authentieker en sterker waren, en heeft deze hadîth’s aangenomen.’

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘De besten onder mijn gemeenschap zijn degenen die in mijn tijd leven. De besten daarna zijn degenen die na hen komen. En de besten na hen zijn degenen die na hen komen.’** Deze eervolle hadîth toont aan dat de Tâbi’ûn (Opvolgers van de Metgezellen) beter en meer superieur zijn dan de Tâbi’ al-Tâbi’în (Opvolgers van de Opvolgers). De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat Imâm al-a’zam Abû Hanîfa sommige van de eervolle Metgezellen heeft gezien en van hen eervolle hadîth’s heeft gehoord, en dat hij daarom tot de Opvolgers (Tâbi’ûn) behoort. Bijvoorbeeld, de volgende eervolle hadîth heeft Imâm al-a’zam Abû Hanîfa gehoord

van de Metgezel genaamd ‘Abdullâh ibn Abî Awfâ: **‘Aan degene die omwille van de tevredenheid van Allah een moskee bouwt, zal in het Paradijs een paleis gegeven worden.’** Jalâluddîn al-Suyûtî, een shâfi’î geleerde, zegt in zijn boek **Tabyîd al-sahîfa** dat Imâm ‘Abdulkarîm, ook een shâfi’î geleerde, een apart boek heeft geschreven waarin de Metgezellen die Imâm al-a’zam heeft gezien uitvoerig worden beschreven. In **Durr al-mukhtâr** staat geschreven dat Imâm al-a’zam zeven Metgezellen heeft gezien. Onder de imams van de vier rechtsscholen werd de eer van het behoren tot de Opvolgers enkel aan Imâm al-a’zam toegekend. De uitspraak van degenen die iets aanvaarden, de voorkeur geven boven de uitspraken van degenen die dit verwerpen, is een van de regels van de **‘ilm al-usûl** (methodologie van de wetenschap). Men ziet dat Imâm al-a’zam Abû Hanîfa ook vanwege het feit dat hij behoort tot de Opvolgers, de meest superieure is onder de imams van de rechtsscholen. Dat de madhhablozen de superioriteit van Imâm al-a’zam ontkennen en deze verheven Imâm proberen te bevlekken door te zeggen dat zijn hadîth-kennis zwak was, lijkt op hun ontkenning van de superioriteit van de edele Abû Bakr en de edele ‘Umar. Hun ontkenning en koppigheid behoort niet tot de ziekten die genezen kunnen worden door aansporingen en raadgevingen. Moge Allah de Almachtige hen genezing schenken! ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem), de kalief van de moslims, zei tijdens het oplezen van een preek (khutba): ‘O moslims! Net zoals ik nu tot jullie spreek, zo las de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) voor ons een preek op en zei: **“De besten onder de mensen zijn mijn Metgezellen. De besten na hen zijn degenen die na hen komen. En de besten na hen zijn degenen die na hen komen. Onder degenen die nog later komen, zullen er leugenaars zitten.”**’ De vier rechtsscholen die de moslims tegenwoordig volgen en imiteren, zijn de rechtsscholen van de deugdzame mensen over wie de Gezant van Allah heeft getuigd dat ze deugdzaam zijn. De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat het niet toegestaan is om vandaag de dag tot een andere rechtsschool te behoren dan deze vier.

Ibn Nujaym al-Misrî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de schrijver van het boek **Bahr al-râiq**, zegt in zijn boek **Ashbâh** het volgende: ‘Imâm al-Shâfi’î heeft gezegd dat degene die een deskundige wil worden in de fiqh-wetenschap, de boeken van Abû Hanîfa moet lezen.’ ‘Abdullâh ibn Mubârak zei: ‘Ik heb in de fiqh-wetenschap geen deskundige gezien als Abû Hanîfa. De grote geleerde Mis’ar ging op zijn knieën zitten tegenover Abû

Hanîfa en leerde hetgeen hij niet wist door het aan hem te vragen. Ik heb van duizend geleerden les gekregen, maar als ik Abû Hanîfa niet had gezien, dan zou ik in het moeras van de Griekse filosofie zijn geschonken.’ Abû Yûsuf zei: ‘Ik heb in de hadîth-wetenschap niemand gezien die zo’n diepe kennis bezit als Abû Hanîfa. Wat betreft het verklaren (de tafsîr) van de eervolle hadîth’s is er geen geleerde zoals hij.’ De grote geleerde en mujtahid Sufyân al-Thawrî zei: ‘Wij waren naast Abû Hanîfa net als mussen naast een valk. Abû Hanîfa is de leider van de geleerden.’ ‘Alî ibn ‘Âsim zei: ‘Als de kennis van Abû Hanîfa gemeten zou worden met het totaal van de kennis van de geleerden van zijn tijd, dan zou de kennis van Abû Hanîfa zwaarder wegen.’ Yazîd ibn Hârûn zei: ‘Ik heb van duizend geleerden les gekregen. Onder hen heb ik niemand gezien die zo’n wara’ (religieuze zorgvuldigheid) bezat als Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en die zo dermate intelligent was als hij.’ Muhammad ibn Yûsuf al-Shâfi’, een van de Syrische geleerden, prijst Abû Hanîfa erg in zijn boek **‘Uqûd al-jumân fî manâqib al-Nu’mân**; hij vertelt uitvoerig over zijn superioriteit en noemt Abû Hanîfa de leider van de mujtahids. Abû Hanîfa heeft gezegd: ‘De eervolle hadîth’s van de Gezant van Allah zijn de kroon op ons hoofd en het licht (de nûr) van onze ogen. Wij zoeken naar de uitspraken van de eervolle Metgezellen, kiezen ze uit en volgen deze op. De uitspraken van de Opvolgers daarentegen, zijn net als onze uitspraken.’” Hierbij is de vertaling uit **Radd al-wahhâbî** voltooid. Dit boek werd in 1264 n.h. [1848 n.Chr.] in India en in 1401 n.h. [1981 n.Chr.] in Istanbul gedrukt.

Mawlânâ Muhammad ‘Abduljalîl zegt in zijn boek **Sayf al-muqallidîn ‘alâ a’nâk al-munkirîn** in het Perzisch het volgende: “Madhhabloze personen zeggen dat de hadîth-kennis van Abû Hanîfa zwak was. Deze uitspraken van hen tonen aan dat zij onwetend zijn of jaloezie koesteren. Imâm al-Dhahabî en Ibn Hajar al-Makkî zeiden dat Imâm al-a’zam Abû Hanîfa een hadîth-geleerde was. Hij heeft van vierduizend geleerden hadîth’s geleerd. Driehonderd van hen behoorden tot de hadîth-geleerden van de Opvolgers. Imâm al-Sha’rânî zegt in het 1e volume van zijn **al-Mîzân**: ‘Ik heb drie van de musnad’s (hadîth-verzamelingen) van Imâm al-a’zam bestudeerd. De eervolle hadîth’s daarin zijn allemaal overgeleverd van de bekende geleerden van de Opvolgers.’ De vijandigheid van de madhhablozen tegenover de rechtschapen Voorgangers en hun jaloezie tegenover de mujtahid-imams en met name tegenover de meest vooraanstaande onder hen, namelijk de imam van de moslims, Abû Hanîfa, moeten hun harten hebben

verblind en hen van hun geweten hebben beroofd, dat ze de schoonheden en superioriteiten van deze islamgeleerden ontkennen. Ze willen niet dat de zaken waarover zij zelf niet beschikken, bij andere rechtschapen mensen aanwezig zijn. Om deze reden ontkennen ze de superioriteiten van onze imams. Zo verliezen ze zich in de shirk van jaloezie. In het boek **Hadâiq** staat vermeld dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa de eervolle hadîth's die hij uit het hoofd had geleerd opschreef. De hadîth-boeken die hij had geschreven bewaarde hij in kisten. Enkele kisten die hij op deze manier had klaargemaakt, droeg hij altijd bij zich. Het feit dat hij weinig hadîth's heeft overgeleverd, wijst er niet op dat hij een klein aantal hadîth's uit het hoofd had geleerd. Enkel fanatiekelingen die vijandig zijn tegenover de islam kunnen zoiets zeggen. Dit fanatisme van hen bewijst echter de perfectie van Imâm al-a'zam. Immers, de zwartmakerij van de onvolmaakten toont de perfecties van de geleerden aan. Het stichten van een grote rechtsschool en het kunnen beantwoorden van honderdduizenden vragen met bewijsvoering uit de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's, is niet iets dat gedaan kan worden door iemand die niet uiterst deskundig is in de wetenschappen van tafsîr en hadîth. En dat hij dit op zijn eigen manier doet, dus een nieuwe rechtsschool opricht zonder dat er een gelijke of voorbeeld van is, toont de kennis en deskundigheid van Imâm al-a'zam in de wetenschappen van tafsîr en hadîth duidelijk aan. Het feit dat hij door bovenmenselijke inspanningen te leveren deze rechtsschool heeft opgericht en daarom geen tijd kon vinden om de eervolle hadîth's er afzonderlijk bij te vermelden en de overleveraars ervan op te sommen, kan geen reden zijn om deze verheven Imâm te bevlekken door hem te bekogelen met stenen van jaloezie, zoals de bewering dat 'zijn hadîth-kennis zwak zou zijn'. Het is overigens bekend dat overleveren (riwâya) zonder bekwaamheid en begrip over een zaak (dirâya) niet aanvaard wordt. Zo zei bijvoorbeeld Ibn 'Abdilbarr het volgende: 'Als het overleveren zonder bekwaamheid en begrip waardevol zou zijn, dan zou het vertellen van een hadîth door een vuilnisman superieur zijn aan het verstand van Luqmân.' Terwijl Ibn Hajar al-Makkî behoorde tot de geleerden van de shâfi'î rechtsschool, zei hij in zijn boek **Qalâid** dat de grote hadîth-geleerde A'mash vele kwesties had gevraagd aan Imâm al-a'zam Abû Hanîfa. De Imâm beantwoordde elk van zijn vragen door eervolle hadîth's te reciteren. Toen A'mash de diepe kennis van Imâm al-a'zam in de hadîth-wetenschap zag, zei hij: 'O fiqh-geleerden! Jullie zijn als deskundige artsen! En wij hadîth-geleerden als apothe-

kers! Wij reciteren de hadîth's en zeggen wie deze hebben overgeleverd. Maar jullie begrijpen de betekenissen van hetgeen wij overleveren!' In het boek **'Uqûd al-jawâhir al-munîfa** wordt gezegd: ''Ubaydullâh ibn 'Amr was bij de grote hadîth-geleerde A'mash, toen iemand kwam om iets te vragen. A'mash begon na te denken over een antwoord. Op dat moment kwam Imâm al-a'zam Abû Hanîfa. A'mash stelde deze vraag aan de Imâm en vroeg het antwoord hierop. Imâm al-a'zam gaf meteen een uitgebreid antwoord. A'mash was vol bewondering over dit antwoord en zei: "O Imâm! Uit welke hadîth heb je dit afgeleid?" Imâm al-a'zam las een eervolle hadîth voor en zei: "Uit deze hadîth. Ik had deze van jou gehoord."' Imâm al-Bukhârî had 300.000 hadîth's uit het hoofd geleerd. Hier heeft hij er slechts zo'n 12.000 van opgeschreven in zijn boeken; hij had immers veel vrees voor de dreiging in de volgende eervolle hadîth: **'Degene die iets wat ik niet heb gezegd als hadîth vermeldt, zal een zeer pijnlijke straf ondergaan in de Hel.'** Aangezien Imâm al-a'zam Abû Hanîfa meer religieuze zorgvuldigheid (wara') en vroomheid (taqwâ) bezat, had hij zeer strenge voorwaarden gesteld om hadîth's te kunnen overleveren. Hij overleverde enkel eervolle hadîth's die aan deze voorwaarden voldeden. Omdat sommige hadîth-geleerden lichtere voorwaarden hadden, hebben zij een groot aantal hadîth's overgeleverd. Geen enkele hadîth-geleerde heeft een ander of andere geleerden gekleineerd vanwege de verschillen in deze voorwaarden. Als dit niet het geval zou zijn, dan zou Imâm Muslim iets gezegd hebben dat Imâm al-Bukhârî (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn) zou kwetsen. Het feit dat Abû Hanîfa weinig hadîth's heeft overgeleverd vanwege zijn hoge mate van vroomheid (taqwâ), kan enkel een reden zijn om hem te prijzen en te verheerlijken." Hierbij is de vertaling uit **Sayf al-muqallidîn** voltooid.]

Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) verrichtte elke dag het ochtendgebed (fajr-gebed) in de moskee en tot de middag beantwoordde hij vragen van vragenstellers. Na het middaggebed (zuhr-gebed) onderwees hij religieuze kennis aan leerlingen tot het late avondgebed ('ishâ-gebed). Na het late avondgebed ging hij naar huis, rustte wat uit en ging daarna weer naar de moskee om tot het ochtendgebed 'ibâda te verrichten. Mis'ar ibn Kadâm al-Kûfî en andere waardevolle personen van de rechtschapen Voorgangers hebben deze toestand van de Imâm medegedeeld. Mis'ar overleed in 115 n.h. [733 n.Chr.].

Hij verdiende zijn brood op een toegestane (halâl) wijze door handel te drijven. Hij zond goederen naar andere gebieden en

voorzag met zijn inkomsten in de behoeften van zijn leerlingen. Hij gaf rijkelijk uit voor zijn eigen huishouden en gaf net zoveel aalmoezen (sadaqa) aan de armen als dat hij spendeerde voor zijn huishouden. Daarbovenop deelde hij elke vrijdag twintig goudstukken uit aan de armen met de bedoeling om de beloning ervan te schenken aan de zielen van zijn ouders. Hij strekte zijn benen niet uit in de richting van het huis van zijn meester Hammâd (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), hoewel er tussen hen een afstand was van zeven straten. Toen hij begreep dat een van zijn zakenpartners een grote hoeveelheid van een handelswaar had verkocht op een wijze die niet toegestaan is in de islam, deelde hij de 90.000 munteenheden die dit handelswaar had opgebracht allemaal uit aan de armen en weigerde ook maar één munt ervan te houden. Eens waren bandieten de dorpen van de stad Koefa binnengevallen en hadden ze de schapen ontvoerd. Vanaf die dag had de Imâm zeven jaar lang geen geslacht schapenvlees gekocht of gegeten met de gedachte dat deze gestolen schapen in de stad konden worden geslacht en konden worden verkocht aan het volk. Hij had immers geleerd dat een schaap hoogstens zeven jaar kon leven. In deze mate had hij vrees voor de verboden (harâm) en leefde hij de islam na in elk van zijn gedragingen.

Imâm al-a’zam (moge Allah hem genadig zijn) verrichtte het ochtendgebed veertig jaar lang met de kleine rituele wassing die hij had uitgevoerd voor het late avondgebed. (Met andere woorden, hij sliep niet na het late avondgebed.) Hij verrichtte 55 keer de bedevaart (hajj). Tijdens zijn laatste bedevaart ging hij de edele Ka’ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka) binnen en verrichtte daar een gebed met twee raka’ât (gebedseenheden). In dit gebed reciteerde hij de gehele edele Koran. Daarna verrichtte hij huilend de volgende smeekbede: ‘O mijn Heer (Rabb)! Ik heb geen ‘ibâda kunnen verrichten die waardig is aan U. Maar ik heb goed begrepen dat U niet begrepen kunt worden met het verstand. Vergeef de gebreken in mijn dienst omwille van dit begrip van mij!’ Op dat moment werd er een stem gehoord: ‘O Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn)! Jij hebt Mij goed gekend en Mij mooi gediend. Ik heb jou en degenen tot de Laatste Dag die behoren tot jouw rechtsschool en jouw pad volgen, vergeven.’ Hij reciteerde de edele Koran elke dag één keer en elke nacht één keer van het begin tot het einde.

De vroomheid (taqwâ) van Imâm al-a’zam was zodanig veel dat hij gedurende dertig jaar elke dag had gevast (behalve de vijf dagen waarop het verboden (harâm) is om te vasten). Vele keren

reciteerde hij in één rak'a of in twee raka'ât de gehele edele Koran. Soms reciteerde hij in het gebed of buiten het gebed enkel één Koranvers over bestraffing of over barmhartigheid telkens opnieuw waarbij hij snikkend huilde en jammerde. (Volgens de hanafî rechtsschool wordt het gebed niet ongeldig wanneer men huilt omwille van Allah.) Degenen die hem hoorden, hadden medelijden met hem. Binnen de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) werd het enkel 'Uthmân ibn 'Affân, Tamîm al-Dârî, Sa'îd ibn Jubayr en Imâm al-a'zam Abû Hanîfa toegekend om in één rak'a van het gebed de gehele edele Koran te reciteren. Hij nam van niemand geschenken aan. Hij kleedde zich als de armen. Maar soms droeg hij ook zeer kostbare kleding om de gunsten van Allah de Verhevene te tonen. Hij verrichtte 55 keer de bedevaart en verbleef enkele jaren in de eervolle stad Mekka. Enkel al op de plaats waar zijn ziel werd ontnomen [in de kerker], had hij de gehele edele Koran zevenduizend keer gereciteerd. Hij zei: 'Ik heb in heel mijn leven één keer gelachen, en daar heb ik spijt van.' Hij sprak weinig en dacht veel na. Hij voerde discussies en gesprekken met zijn leerlingen over sommige religieuze onderwerpen. Op een nacht toen hij het late avondgebed gezamenlijk had verricht in de moskee en naar buiten ging, had hij – met één voet buiten en één voet nog binnen de moskee – met zijn leerling Zufar over een bepaald onderwerp gepraat tot de gebedsoproep ('adhân) voor het ochtendgebed; zonder zijn tweede voet buiten de moskee te zetten, ging hij terug naar binnen om het ochtendgebed te verrichten. Hij zei: 'Imâm 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) vertelde dat levensonderhoud (nafaqa) tot vierduizend dirham (soort munteenheid) toegestaan (jâiz) is', en daarom deelde hij hetgeen van zijn inkomsten dat meer dan de vierduizend dirham bedroeg, uit aan de armen.

Kalief Mansûr had veel respect voor de Imâm. Hij schonk hem 10.000 munteenheden en een slavin. De Imâm accepteerde het niet. In die tijd was één munteenheid één dirham zilver. In 145 n.h. verzamelde Ibrâhîm ibn 'Abdullâh ibn hadrat Hasan soldaten om zijn broer Muhammad (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te steunen, die in de verlichte stad Medina zijn kalifaatschap had verklaard. Hij kwam naar Koefa. Er gingen geruchten rond dat Abû Hanîfa hem zou helpen. Mansûr vernam dit en liet de Imâm van Koefa naar Bagdad brengen. Hij zei tegen de Imâm: 'Vertel iedereen dat Mansûr de rechtmatige kalief is.' In ruil hiervoor bood hij hem het voorzitterschap van de Raad van Beroep aan. Hij zette hem erg onder druk. Imâm al-a'zam accepteerde het

niet. Mansûr liet de Imâm opsluiten. Hij kreeg dertig stokslagen waardoor zijn gezegende voet bloedde. Hoewel Mansûr spijt had en hem 30.000 munteenheden stuurde, accepteerde hij deze niet. Hij werd opnieuw gevangengezet en kreeg stokslagen die elke dag met tien werden vermeerderd. (Volgens sommige berichten) werd hij op de elfde dag, uit vrees voor oproer onder het volk, gedwongen op zijn rug geplaatst. In zijn mond werd een giftig drankje gegoten. Toen hij aan het sterven was, verrichtte hij een sajda (neerknieling). Zo'n 50.000 mensen verrichtten zijn begrafenisgebed (janâza-gebed); het duurde met moeite tot het namiddaggebed ('asr-gebed) totdat het klaar was. Twintig dagen lang kwamen vele mensen en verrichtten het begrafenisgebed bij zijn graf.

Hij had 730 leerlingen. Elk van hen was bekend geworden om zijn deugdzaamheid en rechtschapen daden. De meeste van hen waren kadi's en moefti's geworden. Zijn zoon Hammâd (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was een van zijn vooraanstaande leerlingen." Hier eindigt de tekst uit **Mir'ât-i kâinât**.

Zij werden de voortrekkers van alle moslims op religieus terrein,
Moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn.

Hij had veel vrees voor Allah de Verhevene en lette er erg op om de edele Koran te volgen. Hij zei tegen zijn leerlingen: "Als jullie voor een bepaalde zaak een bewijsstuk in handen krijgen dat niet overeenkomt met mijn uitspraak, laat mijn uitspraak dan achterwege! Volg dat bewijsstuk op!" Al zijn leerlingen zwoeren het volgende: "Ook onze uitspraken die niet overeenkomen met die van de Imâm, hebben we uiteraard gezegd door ons te baseren op een bewijs of bron die we van hem hadden gehoord."

Wat betreft de kennis die middels ijtihâd werd begrepen, zijn er onderlinge verschillen geweest tussen Imâm al-a'zam en zijn leerlingen. De eervolle hadîth: **"De verschillen tussen de geleerden van mijn gemeenschap zijn een barmhartigheid"**, geeft aan dat deze verschillen nuttig zijn.

Moefti's van de hanafî rechtsschool dienen fatwa's (juridische oordelen) uit te vaardigen volgens de uitspraken van Imâm al-a'zam. Als in een kwestie zijn uitspraak niet wordt gevonden, dan dient men Imâm Abû Yûsuf te volgen. Daarna wordt er gehandeld volgens de uitspraak van Imâm Muhammad. Als er tegenstrijdige uitspraken zijn, enerzijds een uitspraak van Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad en anderzijds een uitspraak van Imâm al-a'zam, dan is de moefti vrij om volgens een van deze kanten een fatwa uit te vaardigen. Wanneer er sprake is van een noodzaak

(darûra), geeft de moefti een fatwa volgens de uitspraak van de mujtahid die de gemakkelijkste uitspraak hierover heeft geformuleerd. Hij mag geen fatwa uitvaardigen die niet overeenkomt met een uitspraak van één van de mujtahids; zo'n verklaring wordt geen fatwa genoemd.

Mijn jeugd vloog voorbij net als een zoete droom,
o huil mijn ogen!
Tranen maken me gek,
moge mijn plaats nu het graf worden!

Muhammad Ma'sûm zegt in zijn 80e brief in het 2e volume van zijn brieven:

"Degene die doorgaat met de smeekbede van vergiffenis (du'â van istighfâr)**, zal Allah de Verhevene verlossen van problemen."**

Deze smeekbede luidt als volgt:

Astaghfirullâh al-'azîm al-ladhî lâ ilâha illâ huw al-hayy al-qayyûma wa atûbu ilayh. (Ik vraag Allah, de Grote, naast Wie er geen andere god is, de Levende en Zelfbestaande, om vergiffenis en wend me berouwvol tot Hem.)

Allâhumma innaka 'afuwwun karîmun tuhibbul 'afwa fa'fu 'annî. (O Allah, U bent de Vergevingsgezinde, de Vrijgevige. U houdt van vergeving – vergeef mij!)

HET WAHHABISME EN HET ANTWOORD VAN DE AHL AL-SOENNA

Een van de groepen die, ondanks dat ze zeggen dat ze moslim zijn, de ahl al-soenna hebben verlaten, zijn de **wahhabieten**. Zij worden ook **najdî** genoemd.

Ahmed Cevdet Pasha, een staatsman uit de tijd van de 34e Ottomaanse sultan, Sultan 'Abdulhamîd Khân II [1258-1336 n.h. (1842-1918 n.Chr.), begraven in de tombe van sultan Mahmûd in Istanbul] (moge Allah hem genadig zijn), schrijft in het 7e volume van het uit twaalf volumes bestaande boek 'Târîh-i Osmânî', evenals de toenmalige achteradmiraal Ayyûb Sabri Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schrijft in het 3e volume, vanaf pagina 99, van het uit vijf volumes bestaande geschiedenisboek

‘Mir’ât al-Haramayn’ uitvoerig over het wahhabisme. Het geschiedenisboek ‘Mir’ât al-Haramayn’ is in het Turks geschreven en is beschikbaar in de Süleymaniye-bibliotheek. Het merendeel van de tekst hieronder is overgenomen uit dit boek. De Pasha heeft deze informatie vertaald uit het boek ‘Fitnat al-wahhâbiyya’ van Ahmad Zaynî Dahlân. Hij overleed in 1308 n.h. [1890 n.Chr.].

De oprichter van het wahhabisme is **Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb**. Hij werd geboren in 1111 n.h. [1699 n.Chr.] in de stad Huraymila, in de Nadjd genaamde regio van het Arabisch schiereiland, en stierf in 1206 n.h. [1792 n.Chr.]. Aanvankelijk ging hij naar Basra, Bagdad, Iran, India en Damascus om te reizen en handel te drijven, waarna hij in 1125 n.h. [1713 n.Chr.] in Basra in de val liep van de Britse spion Hempher en trad vanaf dan op als een pion bij de inspanningen van de Britten om de **islam te vernietigen**. Hij publiceerde de verdorvenheden die de spion liet noteren onder de naam **‘wahhabisme’**. In ons boek **İngiliz Câsûsunun İ’tirâfları**, en de Engelse vertaling hiervan **Confessions of A British Spy**, wordt de oprichting van het wahhabisme uitvoerig beschreven. Hij had de boeken gelezen van Ahmad ibn Taymiyya uit Harran [661-728 n.h. [1263-1328 n.Chr.] te Damascus] – die in strijd waren met de ahl al-soenna – die hij in handen had gekregen, en werd bekend als ‘Shaykh al-Najdî’ (shaykh uit Nadjd). Op het boek **Kitâb al-tawhîd**, dat hij samen met de Britse spion had samengesteld, hebben de geleerden van de eervolle stad Mekka in 1221 n.h. zeer mooie antwoorden geschreven en met sterke bewijsdocumenten weerlegd. Deze weerlegging met de titel **Sayf al-jabbâr** werd later in Pakistan gedrukt en in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] in Istanbul offset gedrukt. ‘Abdurrahmân, de kleinzoon van Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb, schreef een sharh (verklaring) op het boek **Kitâb al-tawhîd**, en samen met de toevoegingen die door een wahhabiet genaamd Muhammad Hamîd werden gedaan, werd het onder de titel **Fath al-majîd** in Egypte gedrukt. Het gedachtegoed van Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb werd verspreid onder dorpelingen, de inwoners van Dar’iyya (Diriyah) en hun leider Muhammad ibn Saoed. Degenen die zijn ideeën – die hij de naam ‘wahhabisme’ gaf – aanvaarden, worden **wahhabiet** (wahhâbî) of **najdî** genoemd. Hij presenteerde zichzelf als ‘qâdî’ (kadi, rechter) en Muhammad ibn Saoed als ‘amîr’ (emir) en ‘hâkim’ (heerser). Hij heeft ervoor gezorgd dat na hen steeds hun kinderen deze posities zouden krijgen.

‘Abdulwahhâb, de vader van Muhammad, was een rechtschapen (sâlih) moslim. Hij en de geleerden in Medina hadden begrepen dat de zoon van ‘Abdulwahhâb een verkeerde weg zou inslaan

en raadden iedereen aan om niet met hem te spreken. In 1150 n.h. [1737 n.Chr.] maakte Muhammad ibn 'Abdulwahhâb echter het wahhabisme bekend. Hij sprak kwaad over de oordelen (ijtihâds) van de geleerden van de ahl al-soenna en is zodanig ver gegaan dat hij de ahl al-soenna wa'l-jamâ'a 'ongelovigen' (kâfirûn/kuffâr) noemde. Hij zei dat degene die de graven van profeten en awliyâ (vrienden van Allah) bezoekt en hen daar aanspreekt met woorden zoals 'Yâ Nabiyyallâh (O Profeet van Allah)' of 'Yâ 'Abdulqâdir', een afgodendienaar (mushrik) zou worden.

Volgens de wahhabieten wordt iemand die zegt dat iets of iemand anders dan Allah de Verhevene iets heeft gedaan, een mushrik, een kâfir. Bijvoorbeeld, iemand die zegt: "Dit medicijn heeft de pijn gestild", of "Allah de Verhevene heeft mijn smeekbede aanvaard bij het graf van die profeet of walî (enk. van awliyâ)", zou een mushrik worden. Om deze ideeën van hem aan te tonen, voerde hij het edele vers **"Iyyâka nasta'în"**, oftewel [interpretatie van de betekenis]: **"Alleen van U verwachten wij hulp"** in soera al-Fâtiha, en de edele verzen die gaan over het stellen van vertrouwen in Allah de Verhevene (tawakkul) als bewijs aan. De correcte interpretaties die de geleerden van de ahl al-soenna aan deze edele verzen hebben gegeven, en de onderwerpen 'tawhîd' (de leer van 'eenheid') en 'tawakkul' staan uitvoerig beschreven in het deel 'Tawakkul' in het tweede gedeelte van het boek **Se'âdet-i Ebediyye**. Zij die dit gedeelte lezen, zullen de juiste betekenis van tawhîd leren en zullen zien dat de wahhabieten die zichzelf 'muwahhid' (aanhanger van tawhîd) noemen, geen muwahhid zijn.

Iemands spiegel is zijn daad, naar zijn woord wordt niet gekeken.
Zijn werk verraadt het niveau van zijn verstand, dat is zo gebleken!

Aan het einde van het tweede gedeelte van het boek **al-Usûl al-arba'a fî tardîd al-wahhâbiyya** staat in het Perzisch het volgende geschreven: "Wahhabieten en andere madhhabloze personen zoals hen kunnen niet begrijpen wat **majâz** (metafoor) en **isti'âna** (vragen om hulp) inhouden. Wanneer iemand zegt dat hij iets heeft gedaan, dan zeggen ze meteen, zelfs als deze uitspraak metaforisch was bedoeld, dat dit shirk (afgoderij) en kufr (ongeloof) is. Echter, Allah de Verhevene vermeldt op vele plaatsen in de edele Koran dat Hijzelf de werkelijke uitvoerder van een daad is en dat dienaren in metaforische zin de 'uitvoerder' hiervan zijn. In het 57e vers van soera al-An'âm en in een vers in soera Yûsuf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Het oordeel behoort alleen aan Allah'**, met andere woorden, Allah de Verhevene is de

enige Rechter (Hâkim). In het 64e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Zij zullen niet geloofd hebben, zolang zij jou niet tot rechter maken bij hun onderlinge geschillen.'** In het eerste edele vers wordt vermeld dat de werkelijke Rechter enkel Allah de Verhevene is. In het tweede edele vers daarentegen wordt vermeld dat ook de mens in metaforische zin 'rechter' genoemd kan worden.

Iedere moslim weet dat degene die tot leven brengt en doet sterven enkel Allah de Verhevene is. Immers, in het 56e vers van soera Yûnus staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Het is enkel Hij die doet leven en doet sterven'**, en in het 42e vers van soera al-Zumar [interpretatie van de betekenis]: **'Allah de Verhevene doet de mens sterven op de tijd van hun dood.'** In het 11e edele vers van soera al-Sajda wordt echter in metaforische zin gezegd [interpretatie van de betekenis]: **'De engel die werd aangesteld om te doen sterven, doet jullie sterven.'** [In het 30e vers van soera al-Mâida wordt gezegd: **"De zoon van Âdam** (vrede zij met hem) **doodde zijn broer."** Dit edele vers brengt de wahhabieten ten schande.]

Degene die genezing schenkt aan de zieken is enkel Allah de Verhevene. Immers, in het 80e vers van soera al-Shu'arâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Wanneer ik ziek ben, is het enkel Hij die mij genezing schenkt.'** In het 49e vers van soera Âl-i 'Imrân wordt echter vermeld dat 'Îsâ (vrede zij met hem) het volgende heeft gezegd [interpretatie van de betekenis]: **'Ik doe de ogen van de blinde zien, ik genees melaatsheid en ik doe de doden, met de toestemming van Allah de Verhevene, tot leven komen.'** [Melaatsheid is de huidziekte die 'vitiligo' wordt genoemd. De huid verliest zijn kleur en er ontstaan grote witte vlekken. Ofwel duidt het op albinisme waarbij het gehele lichaam wit gekleurd is.] Degene die een kind schenkt aan de mens, is in werkelijkheid Allah de Verhevene. Dat Jabrâîl (vrede zij met hem) in metaforische zin zei: **'Ik zal jou een reine zoon schenken'**, staat vermeld in het 18e vers van soera Maryam.

De werkelijke vriend van de mens is Allah de Verhevene. Dit wordt duidelijk medegedeeld in het 257e vers van soera al-Baqara [interpretatie van de betekenis]: **'Allah de Verhevene is de vriend** (walî) **van degenen die geloven.'** In het 56e vers van soera al-Mâida [interpretatie van de betekenis]: **'Jullie vriend is Allah en Zijn Gezant'**, en in het 6e vers van soera al-Ahzâb [interpretatie van de betekenis]: **'De Profeet is de gelovigen meer nabij dan zij zichzelf!'** wordt vermeld dat ook de mens in metaforische zin een vriend is.

Evenzo is de werkelijke helper, Allah de Verhevene. Hij heeft ook Zijn dienaren in metaforische zin ‘mu’în’ (helper) genoemd. In het 3e vers van soera al-Mâida staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Help elkaar in goedheid en vroomheid** (taqwâ)**!’** De wahhabieten zeggen ‘polytheïst’ (mushrik) tegen de moslim die een persoon de dienaar (‘abd) noemt van een ander dan Allah, zoals ‘Abdunnabî (dienaar van de profeet) of ‘Abdurrasûl (dienaar van de gezant). Echter, in het 32e vers van soera al-Nûr staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Laat de vrouwen onder jullie die ongehuwd zijn en de rechtschapenen onder jullie dienaren en slavinnen trouwen!’** De werkelijke Heer (Rabb) van de mensen is Allah de Verhevene, maar iemand anders kan in metaforische zin ook ‘heer’ genoemd worden. In het 42e vers van soera Yûsuf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Noem mij bij jouw heer!’**

Hetgeen waar de wahhabieten het meest tegenaan lopen, is het woord **istighâtha** (vragen om hulp). Ze zeggen dat het shirk (afgoderij) is om hulp te vragen aan en toevlucht te zoeken bij iemand anders dan Allah. Ja, degene die werkelijk om hulp wordt gevraagd, is enkel Allah de Verhevene. Er is geen enkele moslim die dit niet weet. Het is echter toegestaan om in metaforische zin te zeggen dat ook iemand anders om hulp wordt gevraagd. Immers, in het 15e vers van soera al-Qasas staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Degene die van zijn volk was, vroeg hem om hulp tegen zijn vijand.’** En in een eervolle hadîth staat vermeld: **‘Op de verzamelplaats** (mahshar) **zullen ze Âdam** (vrede zij met hem) **om hulp vragen.’** In de eervolle hadîth die staat geschreven in **Hisn al-hasîn** wordt gezegd: **‘Laat degene die hulp wil, zeggen: “O dienaren van Allah, help ons!”’** Deze eervolle hadîth beveelt om iemand aan te roepen die zich niet bij ons bevindt, en hem om hulp te vragen.” Hierbij is de vertaling uit het boek **al-Usûl al-arba’a** voltooid. Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in 1346 n.h. [1928 n.Chr.] in India gedrukt. In 1395 n.h. [1975 n.Chr.] vond via offset de tweede druk plaats in Istanbul. De schrijver van dit boek is Muhammad Hasan Jân sâhib, een van de kleinzonen van de edele Imâm al-Rabbânî (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn). Jân sâhib geeft ook in zijn boek **Tarîq al-najât** waardevolle antwoorden op de wahhabieten en de andere madhhablozen. Dit boek van hem is in het Arabisch en werd samen met de Urdu vertaling ervan in 1350 n.h. in India gedrukt; in 1396 n.h.

[1976 n.Chr.] werd het in Istanbul offset gedrukt.[1]

[Elk woord heeft een bepaalde betekenis. Dit wordt de 'werkelijke betekenis' van een woord genoemd. Wanneer een woord niet in zijn eigen werkelijke betekenis wordt gebruikt, maar in een andere betekenis die hieraan gerelateerd is, dan wordt dit woord **majâz** (metafoor) genoemd en de betekenis '**majâzî** (metaforische, figuurlijke) betekenis'. Wanneer een woord dat eigen is aan Allah de Verhevene in de metaforische betekenis voor mensen wordt gebruikt, dan veronderstellen de wahhabieten dat het in de 'werkelijke betekenis' werd gebruikt. Ze noemen degene die zo spreekt een 'mushrik', een 'kâfir'. Ze bedenken niet dat zulke woorden ook in edele Koranverzen en eervolle hadîth's in de metaforische zin voor mensen worden gebruikt.]

De Gezant van Allah (vrede zij met hem) en de awliyâ (vrienden van Allah) om voorspraak/bemiddeling (shafâ'a) vragen, hen om hulp vragen **(isti'âna)**, betekent niet dat men Allah de Verhevene achterwege laat en vergeet dat Hij de Schepper is. Regen verwachten van Allah de Verhevene door middel van een wolk, genezing verwachten van Allah de Verhevene door medicatie in te nemen en overwinning verwachten van Allah de Verhevene door kanonnen, bommen, raketten en vliegtuigen te gebruiken, komt allemaal neer op het vragen van hulp aan Allah de Verhevene, oftewel isti'âna. Dit zijn oorzaken, aanleidingen en middelen (asbâb; enk. sabab). Allah de Verhevene schept alles door middel van een oorzaak. Zich vasthouden aan deze oorzaken, deze oorzaken gebruiken, is geen shirk. De profeten (vrede zij met hen) hebben zich altijd vastgehouden aan oorzaken en hebben deze gebruikt. Net zoals er naar een waterbron wordt gegaan om het water dat Allah de Verhevene heeft geschapen te drinken en naar de bakker wordt gegaan om het brood dat Hij heeft geschapen te kunnen eten, en net zoals er oorlogsmiddelen worden vervaardigd en wordt geleerd hoe ermee moet worden omgegaan opdat Allah de Verhevene overwinning schenkt, zo verbindt men zijn hart met de zielen van de Profeet of de awliyâ opdat Allah de Verhevene de smeekbeden aanvaardt. Een radio gebruiken om het geluid te ontvangen dat Allah de Verhevene schept door middel van elektromagnetische golven, betekent niet Allah de Verhevene achterwege laten en beroep doen op een doos. Het is immers Allah de Verhevene die die eigenschappen en ontvangstvermogen geeft aan de apparaatjes in de radio doos. Allah de Verhevene heeft in alles Zijn

[1] Hasan Jân overleed in 1349 n.h. [1931 n.Chr.].

Macht verborgen. Een afgodendienaar (mushrik) aanbidt afgoden – hij denkt niet aan Allah de Verhevene. Wanneer een moslim de oorzaken en middelen gebruikt, dan denkt hij aan Allah de Verhevene die kracht en effect geeft aan de oorzaken en schepsels. Dat wat hij wil verwacht hij van Allah de Verhevene. Hij weet dat datgene wat hij krijgt, komt van Allah de Verhevene. De betekenis van het bovenstaande edele vers toont ook aan dat dit zo is. Met andere woorden, wanneer de moslims soera al-Fâtiha reciteren in elk gebed, bedoelen zij: "O mijn Heer (Rabb), ik houd me vast aan materiële, fysieke middelen en aan oorzaken om mijn verlangens en behoeften op de wereld te verkrijgen en ik smeek tot Uw geliefde dienaren opdat zij mij helpen. Wanneer ik dit doe en ook altijd, geloof ik dat het enkel U bent die de wensen verwezenlijkt en schept. Ik verwacht enkel van U!" De moslims die dit iedere dag herhalen, kunnen geen 'afgodendienaar' (mushrik) genoemd worden. De zielen van profeten en awliyâ om hulp vragen, betekent zich vasthouden aan deze oorzaken die door Allah de Verhevene zijn geschapen. Dat deze personen geen afgodendienaren zijn maar oprechte moslims, wordt duidelijk vermeld in dit vers van soera **al-Fâtiha**. De wahhabieten houden zich vast aan materiële en fysieke middelen en om de verlangens van hun ego, ziel van begeerte (nafs) te verkrijgen, doen ze beroep op elk middel en elke oplossing. Waarom noemen ze dan het gebruiken van profeten en awliyâ als bemiddelaar 'afgoderij' (shirk)?

Aangezien de woorden van Ibn 'Abdulwahhâb aantrekkelijk waren voor het ego, de ziel van begeerte (nafs), geloofden degenen zonder religieuze kennis hier gemakkelijk in. Ze noemden de geleerden van de ahl al-soenna en de moslims op het rechte pad 'ongelovigen' (kâfirûn/kuffâr). De Arabische emirs vonden de aanvaarding van het wahhabisme geschikt zodat ze zich konden versterken. Ze dwongen de Arabische stammen om wahhabiet te worden. Ze doodden degenen die er niet in geloofden. Uit angst voor de dood namen dorpeling plaats onder het bevel van Muhammad ibn Saoed, de emir van Dar'iyya. Soldaat worden van de emir kwam hen goed uit om de bezittingen, het leven, de eer en de vrouwen van de niet-wahhabieten aan te vallen.

Shaykh Sulaymân Efendi, de broer van Muhammad ibn 'Abdulwahhâb, was een geleerde van de ahl al-soenna. Hij schreef het boek **al-Sawâ'iq al-ilâhiyya fi al-radd 'ala'l-wahhâbiyya** dat het wahhabisme weerlegt, en verhinderde zo de verspreiding van deze afgedwaalde ideeën. Dit waardevolle boek werd in 1306 n.h. gedrukt, en in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] werd het offset gedrukt in

Istanbul. Ook de leraren van Muhammad die begrepen dat hij een verkeerd pad was ingeslagen, hebben mooie antwoorden geschreven op zijn verdorven boeken. Ze verklaarden dat hij van het rechte pad was afgedwaald. Ze toonden aan dat de wahhabieten de edele Koranverzen en eervolle hadîth's verkeerd interpreteerden. Echter, dit alles heeft de haat en vijandigheid van de dorpelingen tegenover de moslims doen toenemen.

Het wahhabisme werd verspreid door onwetenden – niet aan de hand van kennis, maar door middel van Brits geld en Britse wapens, en door wreedheden te begaan en bloed te vergieten. De meest harteloze onder de wreedaards die hun handen op deze weg met bloed hadden besmeurd, was Muhammad ibn Saoed, de emir van Dar'iyya. Deze man was van de stam Banû Hanîfa en stamde af van de dwazen die hadden geloofd in het profeetschap van Musaylama al-kadhdhâb (Musaylama de leugenaar). Hij stierf in 1178 n.h. [1765 n.Chr.] en werd opgevolgd door zijn zoon 'Abdul'azîz, die in 1217 n.h. door een sjiiet werd vermoord. Zijn zoon, Saoed II, nam zijn plaats in; hij stierf in 1231 n.h. en werd opgevolgd door zijn zoon 'Abdullâh, die in 1240 n.h. in Istanbul werd geëxecuteerd. Zijn plaats werd ingenomen door Tarkî (Turki) ibn 'Abdullâh, een van de kleinzonen van 'Abdul'azîz. Hij werd in 1254 n.h. opgevolgd door zijn zoon Faysal, van wie de zoon, 'Abdullâh, in 1282 n.h. werd benoemd tot emir. Zijn broer 'Abdurrahmân en zijn zoon 'Abdul'azîz vestigden zich in Koeweit. 'Abdul'azîz ging in 1319 n.h. [1901 n.Chr.] naar Riyad en werd emir. Met steun van de Britten viel hij Mekka aan. In 1351 n.h. [1932 n.Chr.] riep hij de staat 'Saoedi-Arabië' uit. We lazen in de kranten van 1991 dat Fahd, de toenmalige emir van Saoedi-Arabië, als steun vier miljard dollar had gegeven aan de Russische kuffâr die in oorlog waren met de ahl al-soenna strijders (mujâhidûn) in Afghanistan.

De wahhabieten beweren dat ze zich bevinden op het pad van oprechtheid in de eenheid van Allah en de verlossing van kufr (ongeloof). Volgens hen zouden de moslims zich sinds zeshonderd jaar in shirk (afgoderij) bevinden. Ze beweren dat ze de moslims proberen te bevrijden van shirk en kufr. Om aan te tonen dat zij gelijk hebben, leggen ze het 5e edele vers van soera al-Ahqâf en het 106e edele vers van soera Yûnus voor. Echter, in de tafsîr-boeken wordt vermeld dat edele verzen zoals deze zijn neergezonden voor de polytheïsten (mushrikûn). In de eerste van deze edele verzen staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Er is niemand meer afgedwaald dan hij die Allah de Verhevene achterwege laat en smeekt en bidt tot dingen die tot de Dag der Opstanding niet**

zullen horen.” En in het tweede edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zeg tegen de Mekkaanse polytheïsten: Ik werd bevolen: ‘Bid niet tot andere dingen dan Allah de Verhevene – die dingen die niet nuttig of schadelijk zijn. Als je tot iets anders bidt dan Allah de Verhevene, zal je jezelf onrecht en schade hebben aangedaan.’”**

In het boek **Kashf al-shubuhât** van de wahhabieten wordt ook het 3e vers van soera al-Zumar behandeld. Er staat vermeld dat in dit vers het volgende wordt gezegd [interpretatie van de betekenis]: **“Zij die een ander dan Allah als vriend nemen, zeggen: ‘Als wij deze aanbidden, dan doen wij dat opdat ze ons nader tot Allah brengen en voor ons voorspraak zouden verrichten.’”** Dit edele vers vermeldt de woorden van de polytheïsten die afgoden aanbidden. Het boek vergelijkt de gelovigen die voorspraak/bemiddeling vragen met deze afgodendienaren, en zegt: “De polytheïsten zeiden ook dat de afgoden niet kunnen scheppen, en dat het enkel Allah de Verhevene is die schept.” In **Rûh al-bayân** staat bij de verklaring (tafsîr) van dit edele vers het volgende vermeld: “De mens wordt geschapen met het vermogen om de Schepper van hemzelf en al het bestaande te kennen. Ieder mens heeft het verlangen om aanbidding te verrichten tot zijn Schepper en om dichter bij Hem te komen. Echter, geschapen zijn met zo’n vermogen en het hebben van dit verlangen, hebben geen waarde. Doordat de ziel van begeerte (nafs), de duivel (shaytân) en slechte vrienden de mens misleiden, [maken ze dit verlangen dat in zijn natuur zit ongedaan, zodat hij ofwel niet gelooft in de Schepper en de Dag der Opstanding. Hieronder vallen de communisten en vrijmetselaars. Ofwel] wordt hij een mushrik. Een mushrik kan niet dichter bij Allah de Verhevene komen, hij kan Hem niet kennen. De ma’rifa, het kennen, dat tot stand komt door zich te verwijderen van shirk en vast te houden aan tawhîd (de eenheid van Allah), is waardevol. Het teken hiervan is het geloven in en het volgen van de profeten en hun boeken. De mens kan enkel op deze manier dichter bij Allah de Verhevene komen. Neerknielen (sajda verrichten) zat in de natuur van Iblîs, maar doordat hij zijn ziel van begeerte (nafs) volgde, wilde hij niet neerknielen. Ook de oud-Griekse filosofen werden ongelovig (kâfir) omdat ze dichter bij Allah de Verhevene wilden komen door hun eigen verstand en ziel van begeerte te volgen en niet de profeten. De moslims volgen de islam om dichter bij Allah de Verhevene te komen. Hun harten (qulûb; enk. qalb) vullen zich met licht (nûr). De Attributen van Jamâl (Schoonheid) van Allah de Verhevene manifesteren zich in hun

zielen (arwâh; enk. rûh). De polytheïsten (mushrikûn) volgen niet de profeten en de islam om dichter bij Allah de Verhevene te komen. Zij volgen hun ziel van begeerte, hun gebrekkige verstand en de innovaties (bid'ât). Hun harten verduisteren en hun zielen worden versluierd. Dat het verkeerd is dat zij zeggen: 'Wij aanbidden de afgoden opdat ze voor ons voorspraak zouden verrichten', vermeldt Allah de Verhevene aan het einde van dit vers." Men ziet dat er in het 25e vers van soera Luqmân wordt vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Als je de ongelovigen vraagt wie de aarde en de hemelen heeft geschapen, dan zullen zij zeker zeggen: 'Allah heeft het geschapen'"**, en in het 87e vers van soera al-Zukhruf [interpretatie van de betekenis]: **"Als je degenen die een ander dan Allah aanbidden, vraagt wie deze heeft geschapen, dan zullen zij zeker zeggen: 'Allah heeft het geschapen.'"** Het is uiterst onterecht dat de madhhablozen deze edele verzen aanhalen en zeggen: "Ook de afgodendienaren wisten dat de Schepper enkel Allah is. Ze aanbaden hun afgoden opdat deze in het hiernamaals voorspraak voor hen zouden verrichten; ze zijn polytheïsten en ongelovigen geworden omdat ze afgoden aanbaden", en zo de polytheïsten verdedigen.

De moslims aanbidden niet de profeten en awliyâ; ze zeggen dat deze geen deelgenoot of partner zijn van Allah de Verhevene. Ze geloven dat de profeten en awliyâ elk een schepsel, een dienaar zijn en dat ze niet het recht hebben om aanbeden te worden. Ze geloven dat zij de geliefde dienaren van Allah de Verhevene zijn en dat Hij mededogen zal hebben met Zijn dienaren door middel van de zegening (baraka) van Zijn geliefden. Degene die schade en voordeel schept, is enkel Allah de Verhevene. Degene die het recht heeft om aanbeden te worden, is enkel Hij. Ze zeggen dat Hij mededogen heeft met Zijn dienaren door middel van de zegening van Zijn geliefden. Ook al zeggen de polytheïsten – vanwege de sluimerend aanwezige kennis die in hun menselijke natuur zit ingebed – dat hun afgoden geen scheppers zijn; omdat ze deze kennis die van nature aanwezig is niet versterken door de profeten te volgen, geloven ze dat de afgoden het recht hebben om aanbeden te worden en aanbidden hen om die reden. Ze worden polytheisten omdat ze zeggen dat afgoden het recht hebben om aanbeden te worden, en niet omdat ze zeggen: "We willen dat ze voor ons voorspraak verrichten." [Voorspraak/bemiddeling verwachten van afgoden is een bâtil, dus een verdorven geloofsovertuiging. Het is niet toegestaan om op deze manier te geloven. Maar op deze manier geloven, is ook geen shirk (afgoderij). Het aanbidden

van afgoden is shirk.] Men ziet dat het totaal verkeerd is om de ahl al-soenna te vergelijken met de kâfirûn (ongelovigen) die afgoden aanbidden. Al deze edele verzen waren neergezonden voor de kâfirûn die afgoden aanbaden (mushrikûn). Het wahhabitische boek **Kashf al-shubuhât** vergelijkt de moslims, die behoren tot de ahl al-soenna, met de afgodendienaren door edele verzen te interpreteren en er verkeerde betekenissen aan te geven, en door een kromme logica te hanteren.

In het boek **al-Fajr al-sâdiq fi al-radd 'alâ munkirî al-tawassul wa'l-karâmât wa'l-khawâriq** wordt de verklaring (tafsîr) gegeven van het bovengenoemde 87e edele vers van soera al-Zukhruf, en wordt aangetoond dat de wahhabieten dit vers verkeerd interpreteerden. Dit boek werd geschreven door de Iraakse geleerde Jamîl Sidqî al-Zahâwî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en werd in 1323 n.h. [1905 n.Chr.] in Egypte gedrukt. In 1396 n.h. [1976 n.Chr.] vond in Istanbul via offset de tweede druk plaats. Het werd in 1422 n.h. [2001 n.Chr.] opnieuw gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi. Jamîl Sidqî doceerde **'ilm al-kalâm** (de wetenschap van kalâm) aan de Universiteit van Istanbul en overleed in 1355 n.h. [1936 n.Chr.]. In het woordenboek **al-Munjid** dat in 1956 werd gedrukt, is een foto van hem te vinden.

In de volgende twee eervolle hadîth's, die door de edele 'Abdullâh ibn 'Umar (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn) zijn overgeleverd, wordt gezegd: **"Zij hebben het rechte pad verlaten. Ze hebben de edele verzen die voor de ongelovigen** (kâfirûn) **waren neergezonden, toegeschreven aan de gelovigen** (mu'minûn)**"**, en **"Het meest verschrikkelijke van de zaken die ik vrees voor mijn gemeenschap, is dat ze de edele Koran volgens hun eigen opvattingen zullen interpreteren en deze verkeerd zullen vertalen."** Deze twee eervolle hadîth's kondigen aan dat er personen zullen verschijnen die geen rechtsschool zullen volgen, en dat zij de edele verzen die voor de kâfirûn zijn neergezonden, zullen toeschrijven aan de moslims en deze verkeerd zullen interpreteren.

Een van de personen die begreep dat Muhammad ibn 'Abdulwahhâb verkeerde ideeën had en in de toekomst schadelijk zou zijn voor de moslims, en hem daarom advies gaf, was Shaykh Muhammad ibn Sulaymân al-Madanî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de grote geleerden van Medina. Deze persoonlijkheid die een shâfi'î fiqh-geleerde was, heeft veel boeken op zijn naam staan. Zijn hâshiya (toelichting) op het boek **Tuhfat al-muhtâj** van Ibn Hajar al-Makkî (moge Allah de Verhevene hem

genadig zijn), dat een sharh (verklaring) is op het boek **Minhâj**, is zeer bekend. Hij overleed in 1194 n.h. [1780 n.Chr.] in Medina. In zijn boek **al-Fatâwâ** dat bestaat uit twee volumes, zegt hij: "O zoon van 'Abdulwahhâb! Spreek niet kwaad over de moslims! Ik geef je advies omwille van de tevredenheid van Allah. Ja, als er iemand is die zegt dat de gebeurtenissen door iemand anders worden veroorzaakt dan Allah, vertel hem dan de waarheid! Maar van degenen die zich vasthouden aan de oorzaken en aanleidingen en de middelen gebruiken, en die geloven dat zowel de oorzaken als de effecten van de oorzaken worden geschapen door Allah, kan niet gezegd worden dat ze ongelovig (kâfir) zijn. Jij bent ook een moslim. Het zal correcter zijn om één moslim afgedwaald te noemen dan te zeggen dat ze allemaal afgedwaald zijn. Voor degene die de kudde verlaat, is het gemakkelijker om af te dwalen. In het 114e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Degene die zich van het pad van de profeten afscheidt nadat hem het rechte pad werd getoond, en die de geloofsovertuigingen en 'ibâdât van de gelovigen verlaat, zullen Wij in het hiernamaals doen herrijzen volgens het ongeloof** (kufr) **en de afvalligheid** (irtidâd) **waarmee hij bevriend is en zullen Wij hem in de Hel gooien.'** Dit edele vers laat zien dat mijn woorden waar zijn." Hoewel de wahhabieten ontelbaar veel verdorven ideeën hebben, bestaat de basis ervan uit drie principes:

1. Ze zeggen: "Daden en 'ibâdât maken deel uit van het geloof (îmân)." Ze beweren het volgende: "Degene die een verplichting (fard) niet uitvoert uit luiheid ondanks dat hij gelooft dat het een verplichting is, bijvoorbeeld wie een gebed (salât) niet verricht of uit gierigheid de armenbelasting (zakât) niet geeft, wordt een kâfir. Diegene moet gedood worden en zijn bezittingen moeten verdeeld worden onder de wahhabieten."

Op pagina 63 van de vertaling van **al-Milal wa'l-Nihal** staat vermeld: "De geleerden van de ahl al-soenna hebben op basis van overeenstemming verklaard dat de 'ibâdât geen deel uitmaken van het geloof (îmân). Wie gelooft dat de verplichtingen (farâid) verplicht (fard) zijn, maar deze niet uitvoert uit luiheid, wordt geen kâfir. Enkel over degene die het gebed niet verricht, was er geen overeenstemming. Volgens de hanbalî rechtsschool wordt degene die uit luiheid het gebed niet verricht een kâfir." [Thanâullâh Pâni-patî (moge Allah hem genadig zijn) zegt aan het begin van zijn boek **Mâ-lâ-budda:** "Een moslim wordt geen kâfir door grote zonden te begaan. Als hij in de Hel wordt geplaatst, zal hij na een korte of lange tijd uit de Hel worden gehaald en in het Paradijs wor-

den geplaatst. Hij zal eeuwig blijven in het Paradijs.” Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in 1376 n.h. [1956 n.Chr.] in Delhi en in 1410 n.h. [1990 n.Chr.] door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi in Istanbul gedrukt. Het is terug te vinden aan het einde van het boek **Huqûq al-islâm**.] In de hanbalî rechtsschool werd enkel over de persoon die het gebed niet verricht gezegd dat hij een kâfir wordt. Voor de andere ‘ibâdât werd dit niet gezegd. De wahhabieten zijn dus ook in dit opzicht geen hanbaliet (volger van de hanbalî rechtsschool). Dat degenen die niet behoren tot de ahl al-soenna ook geen hanbaliet kunnen zijn, hadden we reeds verklaard op pagina 29 en 50. Zij die niet behoren tot een van de vier rechtsscholen zijn geen ahl al-soenna.

2. Ze zeggen: “Wie de zielen van profeten (vrede zij met hen) en awliyâ (vrienden van Allah) om voorspraak/bemiddeling (shafâ’a) vraagt, hun graven bezoekt en smeekbeden verricht door hen als bemiddelaar (wasîla) te gebruiken, wordt een kâfir. Een overledene heeft geen gevoel.”

Als degene die spreekt tegen de overledenen in het graf een kâfir zou worden, dan zou onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en grote geleerden en awliyâ niet op deze manier smeekbeden hebben verricht. Onze Profeet bezocht de begraafplaats **Baqî’** in Medina en de martelaren (shuhadâ; enk. shahîd) van Uhud. Dat hij de overledenen in het graf begroette en met hen sprak, staat ook geschreven op pagina 485 van het boek **Fath al-majîd** van de wahhabieten.

Wanneer onze Profeet smeekbeden verrichtte, zei hij: **“Allâhumma innî as-aluka bi-haqqis-sâilîna ‘alayka”**, met andere woorden: “O mijn Heer! Ik vraag aan U omwille van degenen die aan U hebben gevraagd en aan wie U hebt gegeven”, en zei dat we op deze manier smeekbeden dienen te verrichten. Toen hij (vrede zij met hem) Fâtima, de moeder van de edele ‘Alî (moge Allah met hen beiden tevreden zijn), met zijn eigen gezegende handen in het graf plaatste, zei hij: **“Ighfir li-ummî Fâtimata binti Asad wa wassi’ ‘alayhâ madkhalahâ bi-haqqi nabiyyika wa’l-anbiyâ-illadhîna min qablî innaka arhamur-râhimîn.”** Deze smeekbede betekent: “O mijn Heer! Vergeef mijn moeder Fâtima bint Asad, vergeef haar zonden! Verruim de plaats waar zij zich in bevindt! Aanvaard deze smeekbede van mij omwille van het recht van Uw Profeet en van alle profeten die voor mij zijn gekomen! U bent de meest Barmhartige van de barmhartigen.” In een eervolle hadîth, die werd overgeleverd door ‘Uthmân ibn Hunayf, een van de grootheden van de Ansâr (‘de Helpers’; de Medinaanse moslims), beval onze

Profeet een blinde man die een smeekbede vroeg om te genezen, om na de kleine rituele wassing en een gebed met twee raka'ât (gebedseenheden) verricht te hebben, de volgende smeekbede op te lezen: **"Allâhumma innî as-aluka wa atawajjahu ilayka bi-Nabiyyika Muhammadin nabiyyir-rahma, yâ Muhammad innî atawajjahu bika ilâ Rabbî fî hâjatî hâdhihî li-taqdiya-lî, Allâhumma shaffi'hu fiyya."** Dus: "O Allah! Ik vraag U en wend me tot U middels Uw Profeet Muhammad, de Profeet van barmhartigheid. O Muhammad! Ik wend mij middels u tot mijn Heer voor deze behoefte van mij, opdat Hij het vervult voor mij. O Allah! Verleen hem om voorspraak te verrichten voor mij!" In deze smeekbede wordt bevolen om Muhammad (vrede zij met hem) als een bemiddelaar (wasîla) te gebruiken, opdat zijn wens wordt aanvaard. De eervolle Metgezellen lazen deze smeekbede altijd op. Deze smeekbede staat geschreven in het 2e volume van **Ashi'at al-lama'ât** en in **Hisn al-hasîn** samen met zijn overleveraarsketens (asnâd; enk. isnâd). Bij het verklaren van deze eervolle hadîth vermelden deze boeken: "Ik wend me tot U door Uw Profeet als bemiddelaar (wasîla) te gebruiken."

Deze smeekbeden laten zien dat het toegestaan is om de geliefden van Allah de Verhevene als tussenpersoon te nemen en smeekbeden te verrichten omwille van hun aanzien en rang bij Allah.

Ondanks dat Shaykh 'Alî Mahfûz, een van de grote geleerden van de **Al-Azhar-universiteit** die in 1361 n.h. [1942 n.Chr.] overleed, in zijn boek **al-Ibdâ'** dat in 1375 n.h. [1956 n.Chr.] in Egypte werd gedrukt, Ibn Taymiyya en 'Abduh erg prijst, zegt hij op pagina 213: "Het is niet juist om te zeggen dat de awliyâ (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) na hun dood invloed hebben op wereldse zaken, zoals zeggen dat ze zieken genezen, degenen die aan het verdrinken zijn redden, iemand die zich tegenover de vijand bevindt helpen en verloren zaken helpen terug te vinden. Het is verkeerd om te zeggen dat Allah de Verhevene deze zaken aan hen heeft overgelaten omdat ze een hoge rang hebben bij Allah, en dat zij vrijelijk handelen zoals zij willen. Echter, Allah de Verhevene begunstigt onder Zijn awliyâ degenen die Hij wil, zowel tijdens hun leven als na hun dood; middels hun karâmât (buitengewone toestanden die aan awliyâ worden verleend) geneest Hij een zieke, redt Hij degene die bijna aan het verdrinken is, helpt Hij degene die zich tegenover de vijand bevindt en doet Hij een verloren iets vinden. Dat dit zo is, wordt geaccepteerd door het verstand. En ook de edele Koran vermeldt deze zaken." 'Abdullâh al-Dasû-

qî en Yûsuf al-Dajwî, professoren aan de Al-Azhar-universiteit, hebben aan het einde van het boek al-Ibdâ’ een lofrede geschreven en hebben het boek geprezen.

‘Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt op pagina 182 van zijn boek **Hadîqa**: “In een hadîth al-qudsî (een hadîth waarvan de betekenis van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem)) die Bukhârî van Abû Hurayra (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) heeft overgeleverd, wordt gezegd: **‘Allah de Verhevene heeft gezegd: “Mijn dienaar kan Mij met niets benaderen zoals hij Mij benadert door de verplichtingen** (farâid; enk. fard) **uit te voeren. Wanneer mijn dienaar ook de vrijwillige** (nâfila) **‘ibâdât uitvoert, heb Ik hem erg lief – zodanig dat hij hoort door Mij, ziet door Mij, alles vasthoudt door Mij, loopt door Mij. Wat hij ook maar wil van Mij, zal Ik geven. Wanneer hij zijn toevlucht bij Mij zoekt, zal Ik hem beschermen.”’** De hier genoemde ‘vrijwillige ‘ibâdât’ zijn de soenna- en nâfila-‘ibâdât die worden verricht door degenen die de verplichtingen uitvoeren. [Dat dit zo is, staat duidelijk geschreven in het boek **Marâqî al-falâh** en in de hâshiya (toelichting) hierop van **Tahtâwî**. Zie pagina 597!] Deze eervolle hadîth laat zien dat degene die na het uitvoeren van de verplichtingen ook de vrijwillige ‘ibâdât uitvoert, de liefde van Allah de Verhevene zal verkrijgen en dat zijn smeekbeden aanvaard zullen worden.” De personen voor wie zij smeekbeden verrichten zowel tijdens hun leven als na hun dood, zullen hun verlangens verkrijgen. Zij horen ook nadat ze zijn overleden. Ze sturen degenen die iets wensen middels hen niet met lege handen weg, en verrichten smeekbeden voor deze personen. Om deze reden wordt er in een eervolle hadîth gezegd: **“Wanneer jullie moeilijkheden ondervinden in jullie zaken, vraag dan degenen die zich in het graf bevinden om hulp!”** De betekenis van deze hadîth is duidelijk. Het is ongepast dat Âlûsî er een interpretatie (ta’wîl) aan geeft.

Op pagina 290 van het boek **Hadîqa al-nadiyya** staat vermeld: “Gelovigen (mu’minûn) zijn – net zoals het geval is tijdens hun slaap – ook na hun dood gelovig. En profeten zijn – net zoals het geval is tijdens hun slaap – ook na hun dood profeet. Het is immers de ziel (rûh) die respectievelijk gelovig of een profeet is. Wanneer de mens sterft, ondergaat zijn ziel geen verandering. Dat dit zo is, staat geschreven in het boek **‘Umdat al-‘aqâid** van Imâm ‘Abdullâh al-Nasafî. [Dit boek werd in 1259 n.h. [1843 n.Chr.] in Londen gedrukt.] Evenzo verdwijnt ook de wilâya (het ‘walî-schap’; de vriendschap met/nabijheid tot Allah) van awliyâ niet na hun dood,

net zoals het geval is tijdens hun slaap. Wie hier niet in gelooft, is onwetend en eigenwijs. Dat aan awliyâ ook na hun dood karâmât (buitengewone toestanden; mv. van karâma) worden verleend, heb ik in een apart boek aangetoond.” De hanafî geleerde Ahmad ibn sayyid Muhammad al-Makkî al-Hamawî en de shâfi’î geleerden Ahmad ibn Ahmad al-Shujâ’î en Muhammad al-Shawbarî al-Misrî hebben verhandelingen (risâlât) geschreven waarin met bewijsdocumenten wordt aangetoond dat aan awliyâ karâmât worden verleend, dat hun karâmât ook na hun dood voortduren en dat het toegestaan is om hen, wanneer zij zich in hun graf bevinden, als bemiddelaar te gebruiken (tawassul) en hen om hulp te vragen (istighâtha). Deze drie verhandelingen werden tezamen met het boek **al-Durar al-saniyya fi al-radd ‘ala’l-wahhâbiyya** van Ahmad Zaynî Dahlân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in 1319 n.h. [1901 n.Chr.] in Egypte gedrukt; in 1396 n.h. [1976 n.Chr.] vond in Istanbul de offsetdruk van deze boeken plaats.

Muhammad Hâdimî Efendi uit Konya (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in 1176 n.h. [1762 n.Chr.] in het dorp Hâdim van de provincie Konya, in Turkije. Op pagina 269 van zijn boek **Barîqa** zegt hij: “Dat awliyâ (vrienden van Allah) karâmât (buitengewone toestanden) vertonen, is een feit, een realiteit. Een walî (enk. van awliyâ) is een moslim die zoveel als mogelijk is, Allah de Verhevene en Zijn Attributen kent. Hij voert veel daden en ‘ibâdât uit. Zonden en het volgen van zijn ziel van begeerte (nafs) en begeertes, vermijdt hij ten zeerste. De zaken die Allah de Verhevene schept buiten Zijn Gewoonte en de natuurwetten, worden **khâriqul-‘âda** (wonderbaarlijkheden) genoemd. Er bestaan acht soorten: mu’jiza (wonder), karâma (buitengewone toestand), i’âna (hulp), ikhâna (bedrog), sihr (magie, tovenarij), ibtilâ (test, beproeving), isâbat al-‘ayn (het boze oog) en irhâs (‘aanvankelijke wonderen’ bij de profeten). Een karâma is iets wonderbaarlijks dat ontstaat bij een gelovige (mu’min) die muttaqî (godvrezend) en ‘ârif billâh (iemand die de kennis van/over Allah heeft) is. Deze persoon is een walî (vriend van Allah; een persoon die dicht bij Allah staat); hij is geen profeet. Abû Ishâq Ibrâhîm al-Isfarâînî, een geleerde van de shâfi’î rechtsschool, ontkende enkele van de karâmât, en degenen die behoren tot de mu’tazila-groepering ontkenden ze allemaal. Ze zeiden dat het verward zou worden met een wonder (mu’jiza) en daarom het geloven in een profeet zou bemoeilijken. Echter, wanneer een karâma wordt gezien bij een walî, zegt hij niet dat hij een profeet is; hij probeert zijn karâma zelfs te verbergen. Ook nadat profeten en awliyâ overle-

den zijn, is het toegestaan om door middel van hen te smeken tot Allah de Verhevene. Op deze manier smeekbeden (du'â) verrichten, wordt **tawassul** (bemiddeling) en **istighâtha** (vragen om hulp) genoemd. Immers, na hun overlijden blijven zij nog steeds wonderen (mu'jizât; enk. mu'jiza) en karâmât vertonen. Ramlî zei ook hetzelfde. Imâm al-haramayn zei: 'Dat de karâmât ook na de dood voortduren, wordt enkel door de sjiieten ontkend.' 'Alî Ajhûrî, een van de grootheden van de mâlikî rechtsschool in Egypte, zei: 'Een walî is, wanneer hij zich op aarde bevindt, als een zwaard in zijn schede. Wanneer hij sterft, is hij net als een zwaard dat uit zijn schede is getrokken en wordt zijn beïnvloedingsvermogen, zijn effectiviteit (tasarruf) sterker.' Ook Abû 'Alî Sanjî schrijft deze uitspraak in zijn boek **Nûr al-hidâya**. Het staat middels het Boek (de edele Koran), de Soenna (de eervolle hadîth's) en de consensus (ijmâ') vast dat karâmât een feit, een realiteit zijn. Honderden, duizenden karâmât van awliyâ zijn in waardevolle boeken medegedeeld." Hierbij is de vertaling uit **Barîqa** voltooid.

In het boek **Mir'ât al-Madîna** staat vanaf pagina 106 het volgende: "In een authentieke (sahîh) hadîth, die de hadîth-geleerden Ibn Khuzayma, Dâraqutnî en Tabarânî van 'Abdullâh ibn 'Umar hebben overgeleverd, wordt gezegd: **'Mijn voorspraak** (shafâ'a) **is noodzakelijk** (wâjib) **geworden voor degene die mijn graf bezoekt.'** Deze eervolle hadîth is ook terug te vinden in het boek **Kunûz al-daqâiq** van Imâm al-Munâwî. Daarnaast schrijft hij ook de eervolle hadîth: **'Wie mijn graf na mijn overlijden bezoekt, is net alsof hij mij tijdens mijn leven heeft bezocht'**, die door Ibn Hibbân werd overgeleverd, en de eervolle hadîth: **'Ik zal voorspraak verrichten voor degene die mijn graf bezoekt'**, welke door Tabarânî werd overgeleverd. De eervolle hadîth: **'Mijn voorspraak is gegarandeerd geworden voor degene die mijn graf bezoekt'**, die Imâm al-Bazzâr van 'Abdullâh ibn 'Umar heeft overgeleverd, en de marfû' eervolle hadîth: **'Degenen die naar de verlichte stad Medina komen om mij te bezoeken, hebben het recht verkregen op mijn voorspraak op de Dag der Opstanding'**, die in **Sahîh Muslim** staat geschreven en door 'Abdullâh ibn 'Umar werd overgeleverd, zijn bekend bij iedere moslim."

De volgende eervolle hadîth, die door Tabarânî, Dâraqutnî en Ibn al-Jawzî werd overgeleverd, is een grote blijde boodschap: **"Wie de bedevaart** (hajj) **verricht en daarna mijn graf bezoekt, zal net zo zijn alsof hij mij heeft bezocht toen ik levend was."** De eervolle hadîth, die door Dâraqutnî werd overgeleverd: **"Als degene die de bedevaart verricht mij niet bezoekt, dan zal hij mij gekwetst**

hebben", wijst op degenen die de bedevaart verrichten, maar het gezegende graf van de Profeet niet bezoeken ondanks dat ze geen geldig excuus hebben.

'Abdul'azîz, de rector van de Islamitische Universiteit van de verlichte stad Medina, schrijft in zijn boek genaamd **Tahqîq wa îdâh** dat er voor geen enkele van de bovenstaande hadîth's, waarin het bezoeken van de Profeet wordt aangemoedigd, bewijzen of bronnen zijn. Hij zegt dat 'shaykh al-islâm' Ibn Taymiyya heeft verklaard dat ze allemaal mawdû' (letterlijk: verzonnen) zijn. Echter, in het 8e volume van de sharh (verklaring) op **Mawâhib** door Zarqânî en aan het einde van het 4e volume van **Wafâ al-wafâ** van Samhûdî, staan de bronnen van deze eervolle hadîth's uitvoerig geschreven, wordt vermeld dat deze hadîth's als hasan (goed) zijn geclassificeerd en wordt gezegd dat het deze uitspraak van Ibn Taymiyya is, die mawdû' is. Op deze manier proberen de wahhabitische rector en leerkrachten van de Universiteit van Medina de teksten van de geleerden van de ahl al-soenna in een kwaad daglicht te stellen, en verspreiden ze hun eigen geloofsopvattingen over de hele wereld door middel van hun boeken. Om alle volken op de wereld, dus zowel de moslims als de anderen, te misleiden en zichzelf als de ware moslims te presenteren, gebruiken ze een nieuwe strategie: ze richtten een islamitisch centrum op met de naam **Râbitat al-'âlam al-islâmî** (de Muslim World League; 'Federatie van de islamitische wereld'). Uit de moslims in elk land kozen ze de onwetende, inhuurbare 'geleerden' die ze bijeenbrachten in dit centrum. Aan elk van hen betalen ze enorme bedragen als loon. Deze onwetende 'geleerden' die geen weet hebben van de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna, gebruiken ze als marionetten. Vanuit de filialen van dit centrum verspreiden ze hun eigen geloofsopvattingen – die ze de "fatwa's van de **Muslim World League**" noemen – over de hele wereld. In zo'n verzonnen fatwa, die ze in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] in de gezegende maand ramadân publiceerden, zeiden ze: "Het is verplicht (fard) voor vrouwen om het vrijdagsgebed te verrichten. De khutba (preek) van het vrijdagsgebed en de feestgebeden worden in elk land in hun eigen taal opgelezen." Een afgedwaalde genaamd Sabri, een van de aanhangers van Mawdûdî, die lid was van deze broeihaard van chaos (fitna) en anarchie in Mekka, bracht deze fatwa onmiddellijk naar India. Onwetenden in India met een flink salaris en een burgerlijke levensstijl, sleurden vrouwen onder dwang naar de moskeeën. Ze begonnen de preek (khutba) in verschillende talen op te lezen. De geleerden van de ahl al-soenna – de ware islamge-

leerden – in India (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) stelden uit waardevolle bronnen fatwa's samen en verspreidden deze om deze beweging te verhinderen. De wahhabieten konden geen antwoord geven op deze vakkundige teksten en konden niet op tegen het ware woord. Honderden geleerden in de regio **Kerala** in het zuiden van India zagen in dat ze misleid waren en toonden hierop berouw; ze sloten zich weer aan bij de ahl al-soenna. Vier van deze waardevolle, op betrouwbare bronnen gebaseerde fatwa's van de geleerden van de ahl al-soenna, zijn offset gedrukt en gestuurd naar alle islamitische landen. De ware islamgeleerden over de hele wereld maken de moslims hiertegen wakker en proberen het vuur der onheil uit te doven, dat de islam van binnenuit vernietigt en versplintert. Alhamdulillâh (lofprijzing zij aan Allah), in alle uithoeken van de wereld maken de opmerkzame, alerte jongeren met een reine ziel een onderscheid tussen waarheid (haqq) en valsheid (bâtil).

Ibn 'Âbidîn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende wanneer hij het heeft over de vrijdagspreek, de openings-takbîr (takbîrat al-ihrâm) en de smeekbeden (du'âs) in het gebed: "Het oplezen van de preek (khutba) in een andere taal dan het Arabisch, is net zoals het opzeggen van de openings-takbîr ["Allâhu akbar"] in een andere taal wanneer men begint met het gebed. En deze is op zijn beurt net zoals de andere adhkâr (mv. van dhikr) in het gebed. De adhkâr en du'âs in het gebed in een andere taal dan het Arabisch opzeggen, is makrûh tahrîman (iets afkeurenswaardigs dat neigt naar harâm). De edele 'Umar heeft dit verboden." Wanneer hij de wâjibât (enk. wâjib; noodzakelijke zaken) van het gebed beschrijft, zegt hij: "Iets uitvoeren dat makrûh tahrîman is, is een grote zonde. Degene die dit blijft doen, verliest zijn status als 'âdil persoon (een rechtschapen, rechtvaardige moslim)." In **Tahtâwî** staat vermeld: "Degene die een kleine zonde blijft begaan, wordt een zondaar (fâsiq). Men dient het gebed niet te verrichten achter imams die zondig (fâsiq) zijn of bid'ât uitvoert; men dient het gebed in een andere moskee te verrichten." De eervolle Metgezellen en hun eervolle Opvolgers (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben in Azië en Afrika de volledige preek altijd in het Arabisch opgelezen. Immers, de gehele preek of een deel ervan in een andere taal oplezen, is makrûh en een bid'a. Een bid'a is op zijn beurt een grote zonde. De luisteraars kenden echter de Arabische taal niet, ze konden de preken niet begrijpen. Ze hadden ook geen religieuze kennis – het moest hen onderwezen worden. Maar toch hebben ze de volledige preek in het Ara-

bisch opgelezen. Daarom hebben de shaykh al-islâm's (de hoogste religieuze autoriteit in een islamitische staat) in het Ottomaanse Rijk en de wereldwijd bekende, grote islamgeleerden – die gedurende zeshonderd jaar de preken heel graag ook in het Turks wilden laten oplezen zodat de gemeenschap (jamâ'a) het kon begrijpen – dit niet kunnen toelaten, aangezien zij wisten dat het niet toegestaan (jâiz) zou zijn.

In de eervolle hadîth die Imâm al-Bayhaqî van Abû Hurayra (moge Allah tevreden zijn met hem) overleverde, wordt gezegd: **"Wanneer iemand mij met de salâm begroet, geeft Allah de Verhevene mijn ziel aan mijn lichaam. Ik hoor zijn salâm-begroeting."** Imâm al-Bayhaqî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) heeft, op grond van deze eervolle hadîth, gezegd dat de profeten (vrede zij met hen) levend zijn in hun graf met een leven dat wij niet kennen.

De wahhabiet 'Abdul'azîz ibn 'Abdullâh uit Medina vermeldt op pagina 66 van zijn boek **al-Hajj wa'l-'umra** ook deze eervolle hadîth en zegt dat het aantoont dat hij (vrede zij met hem) overleden is. Op dezelfde pagina zegt hij evenwel dat hij (vrede zij met hem) op een voor ons onbekende manier levend is in zijn graf. Zijn uitspraken spreken elkaar tegen. Echter, deze eervolle hadîth geeft aan dat zijn gezegende ziel komt en de begroetingen beantwoordt. Daarenboven wordt in de twee eervolle hadîth's die hij op pagina 73 van dit boek schrijft, bevolen dat men **"Bij het bezoeken van graven 'assalâmu 'alaykum ahl-al-diyâri minal mu'minîn'** ('gegroet zijn de gelovigen onder de bewoners van deze plaats')**"**, moet zeggen. In deze eervolle hadîth's wordt bevolen om de graven van alle moslims te begroeten. De begroeting (salâm) wordt gegeven aan iemand die hoort. Spreken doet men met iemand die hoort. Aan de ene kant vermelden ze deze eervolle hadîth's en aan de andere kant zeggen ze dat een overledene niet hoort. Personen die geloven dat overledenen horen, noemen ze 'mushrik'. Ze interpreteren de edele Koranverzen en eervolle hadîth's op een verkeerde manier.

Er zijn veel eervolle hadîth's waarin wordt verkondigd dat de Gezant van Allah op een voor ons onbekende manier levend is in zijn graf. De eervolle hadîth's: **"De salawât** (zegeningen en groeten voor de Profeet) **die aan mijn graf worden opgezegd, hoor ik. De salawât die op afstand worden opgezegd, worden aan mij doorgegeven"**, en **"Als iemand aan mijn graf salawât voor mij opzegt, dan stuurt Allah de Verhevene een engel die deze salawât aan mij doorgeeft. Op de Dag des Oordeels zal ik voorspraak verrichten**

voor hem”, staan in de bekende zes hadîth-verzamelingen (Kutub al-sitta) geschreven.

Als een moslim naar het graf van een overleden moslim gaat die hij tijdens zijn leven kende en hem begroet, dan herkent de persoon in het graf degene die begroet en geeft antwoord. In een eervolle hadîth die is overgeleverd door Ibn Abiddunyâ staat vermeld dat een overleden moslim degene die hem begroet herkent, dat hij blij wordt en antwoord geeft. Als men overledenen begroet die men niet kent, dan worden zij blij hierom en geven ze antwoord. Als de rechtschapenen (sâlihûn) en martelaren (shuhadâ) (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) degenen die hen begroeten herkennen en beantwoorden, waarom zou de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) hen dan niet herkennen? Net zoals de zon aan de hemel in alle richtingen tegelijkertijd licht verspreidt, zo geeft de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) op alle groeten die op één moment van over de hele wereld worden opgezegd, op datzelfde moment antwoord.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Ook na mijn overlijden zal ik horen net zoals ik tijdens mijn leven hoor.”** In een eervolle hadîth die door Abû Ya’lâ werd overgeleverd, wordt gezegd: **“Profeten** (vrede zij met hen) **zijn levend in hun graf. Ze verrichten het gebed.”** Ibrâhîm ibn Bishar, Sayyid Ahmad al-Rifâ’î en nog vele andere awliyâ (vrienden van Allah) hebben het antwoord gehoord op de groet die ze de Gezant van Allah hadden gegeven.

Toen aan de edele Jalâluddîn al-Suyûtî werd gevraagd: “Is het waar dat Sayyid Ahmad al-Rifâ’î de gezegende hand van de Gezant van Allah heeft gekust?”, had hij als antwoord hierop een boek met de titel **Sharaf al-muhkam** geschreven. In dit boek had hij middels intellectuele en overgeleverde kennis bewezen dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) levend is in zijn gezegende graf met een voor ons onbekend leven en dat hij de groeten hoort en deze beantwoordt. Hij vermeldde ook in dit boek dat de Gezant van Allah tijdens de nacht van Mi’râj (opstijging door de hemelen) had gezien dat Mûsâ (vrede zij met hem) in zijn graf het gebed verrichtte.

In een eervolle hadîth, die door ‘Âisha al-Siddîqa (moge Allah tevreden zijn met haar) werd overgeleverd, wordt gezegd: **“Ik voel de pijn van het giftige vlees dat ik had gegeten in Khaybar. Door het effect van dit vergif is mijn hoofdslagader** [aorta] **nu niet meer in staat om goed te functioneren.”** Dat Allah de Verhevene Muhammad (vrede zij met hem), de meest superieure van alle men-

sen, samen met het profeetschap ook de graad van martelaarschap heeft gegeven, wordt aangetoond in deze eervolle hadîth. In het 169e vers van soera Âl-i 'Imrân staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Denk niet dat degenen die op de weg van Allah zijn gedood, dood zijn! Zij zijn levend bij hun Heer** (Rabb)**. Zij verkrijgen de gunsten van hun Heer."** Het is ongetwijfeld dat deze grote Profeet, die op de weg van Allah werd vergiftigd, op het hoogste niveau staat van de eervolle graad die in dit edele vers wordt vermeld.

In een eervolle hadîth die door Ibn Hibbân werd overgeleverd, wordt gezegd: **"De gezegende lichamen van de profeten** (vrede zij met hen) **rotten niet. Als een gelovige** (mu'min) **salawât voor mij opleest, dan brengt een engel deze salawât naar mij en zegt: 'Zoon van die-en-die uit jouw gemeenschap heeft salawât voor jou opgezegd en jou begroet.'"**

In een eervolle hadîth die door Ibn Mâja werd overgeleverd, wordt gezegd: **"Lees op vrijdagen veel salawât voor mij op! De opgelezen salawât worden mij onmiddellijk doorgegeven."** Toen Abuddardâ (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een van degenen die dit hadden gehoord, vroeg: "Wordt het ook doorgegeven na uw overlijden?", antwoordde hij: **"Ja, ook nadat ik ben overleden, wordt het aan mij doorgegeven. Het werd immers de aarde verboden om de lichamen van de profeten te doen rotten. Zij zijn levend nadat zij zijn overleden en verkrijgen de gunsten van hun Heer."** [Deze eervolle hadîth staat ook geschreven aan het einde van het boek **Tadhkirat al-mawtâ wa'l-qubûr** van Thanâullâh Pâni-patî. Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in 1310 n.h. [1892 n.Chr.] in Delhi, en in 1990 door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi in Istanbul gedrukt.]

Nadat de edele 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) de eervolle stad Jeruzalem uit de handen van de kuffâr had bevrijd, ging hij rechtstreeks naar de gezegende kamer (hujra al-sharîf); hij bezocht het graf van de Profeet (de qabr al-Nabawî) en begroette hem. De edele 'Umar ibn 'Abdul'azîz, een van de grote awliyâ, stuurde ambtenaren vanuit Damascus naar Medina en liet daar, bij het gezegende graf, salawât en begroetingen reciteren. Wanneer de edele 'Abdullâh ibn 'Umar van een reis terugkeerde, ging hij rechtstreeks naar de gezegende kamer; hij bezocht eerst de Gezant van Allah, dan Abû Bakr al-Siddîq en daarna als laatst zijn vader, en begroette hen. Imâm Nâfi' zei: "Ik heb meer dan honderd keer gezien dat de edele 'Abdullâh ibn 'Umar naar het gezegende graf ging en zei: 'Assalâmu 'alayka yâ Rasûlallâh!' ('Vrede zij met u, o

Gezant van Allah!').” Op een dag ging de edele 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet) binnen en huilde toen hij het graf van de edele Fâtima (moge Allah tevreden zijn met haar) zag. Daarna ging hij naar de gezegende kamer, huilde daar veel en zei: “Vrede zij met u, o Gezant van Allah, en vrede zij met u beiden, o mijn twee broeders!” en begroette zo ook de edele Abû Bakr en de edele 'Umar (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn).

Volgens Imâm al-a'zam Abû Hanîfa dient men eerst de bedevaart te verrichten en daarna naar de verlichte stad Medina te gaan om de Gezant van Allah te bezoeken. Zo staat het ook in de fatwa van Abu'l-Layth al-Samarqandî.

Qâdî 'Iyâd, de schrijver van het boek **al-Shifâ'**; de shâfi'î geleerde Imâm al-Nawawî; en de hanafî geleerde Ibn al-Humâm (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) zeiden dat er een consensus (ijmâ') is bereikt over dat het gezegende graf bezocht moet worden. Sommige geleerden zeiden echter dat het noodzakelijk (wâjib) is. Dat het bezoeken van graven een soenna is, staat in feite ook geschreven in het boek **Fath al-majîd** van de wahhabieten.

In het 63e edele vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als zij, nadat zij zichzelf kwaad hebben aangedaan, tot jou komen en Allah de Verhevene om vergeving vragen, en de Gezant van Allah voor hen om vergeving vraagt, dan zullen zij Allah de Verhevene zeker Berouwaanvaardend en Barmhartig aantreffen.”** Dit edele vers geeft aan dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) voorspraak zal verrichten en dat zijn voorspraak zal worden aanvaard. Daarbij beveelt het om van ver te komen om het gezegende graf te bezoeken, en om voorspraak te vragen.

De eervolle hadîth: **“Enkel voor het bezoeken van drie moskeeën onderneemt men een lange reis”**, verkondigt dat het ondernemen van een lange reis om de Masjid al-Harâm (Heilige Moskee) in Mekka, de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet) in Medina en de Masjid al-Aqsâ (Verste Moskee) in Jeruzalem te bezoeken, beloning (thawâb) oplevert. Om deze reden zullen degenen die de bedevaart verrichten maar het gezegende graf in de Masjid al-Nabawî niet bezoeken, ontbeerd zijn van deze beloning.

Imâm Mâlik zei: “Het is afkeurenswaardig (makrûh) dat degenen die het gezegende graf komen bezoeken, lang bij de gezegende kamer blijven.” Wanneer Imâm Zayn al-'Âbidîn het gezegende graf bezocht, stond hij bij de zuil aan de kant van de 'reine Rawda'

(Rawda al-mutahhara) en verder ging hij niet. Tot aan het overlijden van de edele ‘Âisha, volbrachten ze hun bezoek door aan de buitenzijde van de deur van de gezegende kamer te staan, in de richting van de qibla (gebedsrichting).

Bij het verklaren van de eervolle hadîth: **“Maak van mijn graf geen feestoord!”** zei de hadîth-geleerde de edele ‘Abdul’azîm al-Munzirî dat dit het volgende betekent: “Laat het er niet bij om mijn graf slechts een keer per jaar te bezoeken, net zoals de ‘îd (feest)dagen! Probeer het te allen tijde te bezoeken!” Aangezien ook de eervolle hadîth: **“Maak van jullie huizen geen begraafplaats!”** de volgende betekenis heeft: “Laat jullie huizen niet op graven lijken door er niet het gebed in te verrichten”, wordt duidelijk dat de interpretatie van Munzirî klopt. Het gebed verrichten op een begraafplaats is immers niet toegestaan. Er wordt gezegd dat de eervolle hadîth ook deze betekenis kan hebben: “Leg geen bepaalde dag vast voor het bezoeken van mijn graf zoals voor feestdagen!” De joden en christenen kwamen samen om de graven van hun profeten te bezoeken; ze bespeelden muziekinstrumenten, zongen liedjes en vierden feest. Deze hadîth betekent dat we ons niet zo dienen te gedragen, dat we tijdens het bezoek geen fluit en drum dienen te bespelen zoals men zich tijdens feestdagen met verboden (harâm) zaken vermaakt, en dat we ons niet dienen te verzamelen om ceremonies te houden. Tijdens een bezoek dient men naar voren te stappen, een groet uit te spreken en smeekbeden op te zeggen; men dient er niet lang te blijven.

Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: “Het bezoeken van het gezegende graf is de meest waardevolle van alle soenna’s.” Er zijn ook geleerden die zeggen dat het wâjib is. Om deze reden kan men in de shâfi’î rechtsschool een gelofte (nadhr) doen om het gezegende graf te bezoeken.

In het boek **Mir’ât al-Madîna** staat vanaf pagina 1282 het volgende vermeld: “Allah de Verhevene verklaarde: **‘Als Ik jou niet had geschapen, dan zou Ik niets geschapen hebben’**, en verkondigde hiermee dat Muhammad (vrede zij met hem) Habîbullâh (de Geliefde van Allah) is en dat Hij hem erg liefheeft. Deze hadîth al-qudsî (een hadîth waarvan de betekenis van Allah de Verhevene is maar de bewoording van Muhammad (vrede zij met hem)) staat ook geschreven in de 122e brief uit het 3e volume van de **Maktûbât** van Imâm al-Rabbânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). Zelfs een gewoon persoon zal datgene, wat omwille van zijn geliefde werd gevraagd, niet weigeren. Het is gemakkelijk om de

liefhebber iets te laten doen omwille van zijn geliefde. Als iemand zegt: ‘O mijn Heer! Ik vraag aan U omwille van Uw Geliefde Muhammad (vrede zij met hem)’, dan zal dit verzoek van hem niet afgewezen worden. Het is echter onwaardig om dit aanzien van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) als bemiddeling (wasîla) te gebruiken voor wereldse zaken die geen waarde hebben.”

Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: “Ik was in Medina. Shaykh Ayyûb al-Sakhtiyânî, een van de rechtschapenen (sâlihûn), ging de Masjid al-Nabawî binnen. Ik ging samen met hem naar binnen. De edele Shaykh draaide zich naar het graf van de Profeet toe en bleef staan met de qibla achter zich. Daarna ging hij naar buiten.” De edele Ibn Jamâ’a zegt in zijn boek genaamd **Mansak al-kabîr** het volgende: “Tijdens het bezoek dient men naast de preekstoel (minbar) een gebed met twee raka’ât te verrichten; na de smeekbede (du’â) dient men naar de qibla-zijde van de gezegende kamer te gaan en zodanig te staan dat het gezegende hoofd van de Profeet (vrede zij met hem) zich aan zijn linkerkant bevindt en men op zo’n twee meter afstand van de muur **‘Marqad al-sharîf’** staat; vervolgens dient men langzaamaan, de qibla-muur achter zich latend, zich naar de **‘Muwâjaha al-sharîfa’** genaamde wand toe te draaien en een groet (salâm) uit te spreken. In alle rechtsscholen wordt het op deze manier gedaan.”

In **Hadîqa** staat het volgende vermeld wanneer de 23e van ‘de gevaren van de tong’ wordt beschreven: “Het is makrûh tahrîman (iets afkeurenswaardigs dat neigt naar harâm) om bij het verrichten van smeekbeden iets te vragen van Allah omwille van het recht van de profeten of omwille van het recht van een levende of overleden walî (vriend van Allah). Met andere woorden, Allah de Verhevene is niet verplicht om de wens van wie dan ook te verwezenlijken. Er wordt immers gezegd dat geen enkel schepsel een recht heeft op Allah de Verhevene. Dit is in feite zo. Maar Allah de Verhevene heeft aan Zijn geliefde dienaren een belofte gedaan en heeft hen een recht op Zichzelf verleend; met andere woorden, Hij zal hun wensen aanvaarden. Hij heeft in de edele Koran medegedeeld dat Hij Zijn dienaren een recht op Zichzelf heeft verleend. Bijvoorbeeld, in een edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Het werd een plicht voor Ons om de gelovigen te helpen.’**” In de fatwa-collectie genaamd **Bazzâziyya** staat vermeld: “Het is toegestaan om de naam van een levende of overleden walî, of die van een profeet te noemen en omwille van zijn eerbiedwaar-

digheid iets te vragen.” In de sharh (verklaring) op **Shir’a** wordt gezegd: “Men dient smeekbeden te verrichten door Zijn profeten en rechtschapen dienaren als bemiddelaar te gebruiken. Zo staat het ook geschreven in **Hisn al-hasîn**.” Men ziet dat de islamgeleerden hebben gezegd, dat het toegestaan is om smeekbeden tot Allah de Verhevene te verrichten omwille van het recht en de eer die Hij aan Zijn geliefden heeft gegeven. Er is geen enkele geleerde die heeft gezegd dat het shirk is om te veronderstellen dat dienaren rechten hebben op Allah de Verhevene en omwille van deze rechten iets te vragen. Enkel de wahhabieten zeggen dit.

Ondanks dat ze in het boek **Fath al-majîd** de Bazzâziyya genaamde fatwa-verzameling prijzen en deze fatwa’s als bewijsdocumenten aanvoeren, spreken ze hier ook deze fatwa’s tegen. In **Barîqa** staat het volgende vermeld, wederom bij de verklaring van ‘de gevaren van de tong’: “‘Omwille van het recht van Uw profeet’ of ‘Omwille van het recht van Uw walî’ zeggen betekent: ‘Zijn profeetschap is rechtmatig (haqq)’ en ‘Zijn wilâya (walî-schap) is rechtmatig’. Zo had ook onze Profeet met deze intentie: **‘Omwille van het recht van Uw Profeet Muhammad’** gezegd en had hij tijdens veldslagen Allah de Verhevene om hulp gevraagd omwille van het recht van de armen onder de Muhâjirûn (‘de Emigranten’ uit Mekka). Onder de islamgeleerden zijn er velen geweest die smeekbeden verrichtten zoals ‘Omwille van het recht van degenen aan wie U hebt gegeven wanneer ze aan U vroegen’ en ‘Omwille van het recht van Muhammad al-Ghazâlî’, en die dit schreven in hun boeken.” Het boek **Hisn al-hasîn** zit vol met zulke smeekbeden. In het tafsîr-boek **Rûh al-bayân** staat het volgende vermeld bij het 18e vers van soera al-Mâida: “In een eervolle hadîth, die door ‘Umar al-Fârûq (moge Allah tevreden zijn met hem) werd overgeleverd, wordt gezegd: **‘Toen Âdam** (vrede zij met hem) **zich had vergist, zei hij: “O mijn Heer! Vergeef mij omwille van het recht van Muhammad** (vrede zij met hem)**.” En Allah de Verhevene zei: “Ik heb Muhammad nog niet geschapen. Hoe wist je van hem?” Hij antwoordde: “O mijn Heer! Toen U mij had geschapen en mij van Uw ziel had ingeblazen, hief ik mijn hoofd op. Ik zag op de zomen van de Troon** (de ‘Arsh al-a’lâ) **dat er ‘lâ ilâha illallâh Muhammadun rasûlullâh’ stond geschreven. Naast Uw naam zou U vast enkel de naam schrijven van degene van wie U het meest houdt. Dit bedenkend, begreep ik dat U veel van hem houdt.” En Allah de Verhevene zei hierop: “O Âdam, je hebt juist gesproken. Onder Mijn schepsels is hij degene die Ik het meest liefheb. Omwille van hem heb Ik je vergeven. Als Muhammad er niet zou zijn,**

dan zou Ik jou niet geschapen hebben.'" Deze eervolle hadîth staat geschreven in het boek **Dalâil** van Imâm al-Bayhaqî, alsook in het boek **Ghâliyya** van Âlûsî.

Op pagina 259 van het boek **Fath al-majîd** staat geschreven, dat toen de edele Imâm Zayn al-'Âbidîn 'Alî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zag dat iemand bij het graf van de Gezant van Allah kwam en er smeekbede verrichtte, hij hem hiervan weerhield en de volgende hadîth oplas: **"Zeg salawât voor mij op! Waar jullie ook zijn, de groet** (salâm) **die jullie uitspreken, wordt aan mij doorgegeven."** Het boek beschrijft de gebeurtenis verkeerd en zegt: "Hieruit wordt begrepen dat het verboden werd om bij een graf te komen om er smeekbeden en salawât op te lezen. Dit maakt deel uit van 'het graf tot een feestoord maken'. Het is verboden dat iemand die de Masjid al-Nabawî binnengaat om het gebed te verrichten, naar het graf gaat om te begroeten. Geen enkele van de Metgezellen heeft dit gedaan, en degenen die dit deden, hebben ze verhinderd. Aan de Profeet worden enkel de salawât en salâm-begroetingen doorgegeven die door zijn gemeenschap worden opgelezen, maar hun andere handelingen niet." Op pagina 234 staat eveneens geschreven dat de Saoedische regering in de Masjid al-Nabawî bij de **hujra al-sharîf** (gezegende kamer) soldaten heeft geplaatst om dit te verhinderen.

Yûsuf al-Nabhânî geeft op verschillende plaatsen van zijn boek **Shawâhid al-haqq** antwoord op deze beweringen. Op pagina 80 van dit boek staat: "Imâm Zayn al-'Âbidîn (moge Allah tevreden zijn met hem) heeft het bezoeken van het gezegende graf van de Gezant van Allah niet verboden. Hij heeft het bezoek dat niet overeenkomt met de islam en dat op een oneerbiedige manier wordt gedaan verboden. Zijn kleinzoon Imâm Ja'far al-Sâdiq bezocht de gezegende kamer en stond bij de zuil aan de kant van de Rawda; hij begroette de Gezant van Allah en zei: 'Hier bevindt zich zijn gezegende hoofd.' **'Maak van mijn graf geen feestoord!'** betekent: 'Beperk jullie bezoeken niet tot vaste momenten zoals bij feestdagen! Bezoek het te allen tijde.'" Op pagina 88 en 106 staat vermeld: "Abû 'Abdullâh al-Qurtubî zegt in zijn **Tadhkira**: 'De daden van de gemeenschap van de Gezant van Allah worden elke ochtend en elke avond aan hem doorgegeven.'" Op pagina 89 en 116 staat vermeld: "Kalief Mansûr vroeg tijdens het bezoeken van de Gezant van Allah, het volgende aan Imâm Mâlik: 'Moet ik mijn gezicht naar het graf, of naar de qibla toe richten?' Imâm Mâlik zei: 'Hoe kun je je gezicht afwenden van de Gezant van Allah? Hij (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is de reden dat jij

en je vader Âdam zijn vergeven.'" Op pagina 92 staat: "De eervolle hadîth: **'Bezoek de graven!'** is een gebod. Als tijdens het bezoek iets wordt gedaan dat verboden (harâm) is, dan kan het bezoek niet verboden worden; het uitvoeren van de verboden zaak dient verboden te worden." Op pagina 98 staat vermeld: "Imâm al-Nawawî zegt in zijn boek **Adhkâr**: 'Het is soenna om het graf van de Gezant van Allah en die van de rechtschapenen (sâlihûn) vaak te bezoeken en om bij elk bezoek lang aan het graf te blijven.'" Op pagina 100 staat vermeld: "Ibn al-Humâm schrijft in zijn boek **Fath al-qadîr** een eervolle hadîth die door Dâraqutnî en Bazzâr werd overgeleverd. In deze eervolle hadîth wordt gezegd: **'Wie, zonder iets anders te doen, enkel komt om mij te bezoeken, zal op de Dag des Oordeels het recht hebben dat ik voorspraak voor hem verricht.'**" Op pagina 118 zegt hij: "Allah de Verhevene heeft de awliyâ karâmât (buitengewone toestanden) verleend. De karâmât van de awliyâ werden ook na hun dood vaak waargenomen. Ook nadat ze overleden zijn beschikken ze over een beïnvloedingsvermogen (tasarruf). Het is toegestaan om hen als bemiddelaar te gebruiken tot Allah de Verhevene. Maar men dient istighâtha (het vragen om hulp) overeenkomstig de islam uit te voeren. Het is niet toegestaan dat onwetenden bijvoorbeeld zeggen: 'Als je mijn wens verwezenlijkt, of als je mijn zieke geneest, zal ik je zo veel … geven.' Desalniettemin kan dit geen kufr of shirk genoemd worden. Immers, ook degene die zeer onwetend is, denkt niet dat het de walî is die iets zal scheppen. Hij gebruikt de walî als bemiddelaar voor het Scheppen van Allah de Verhevene. Hij bedenkt dat de walî een geliefde dienaar is van Allah de Verhevene, en zegt: 'Vraag Allah om mijn wens te verwezenlijken! Allah de Verhevene zal jouw smeekbede niet afwijzen.' De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft namelijk gezegd: **'Er zijn veel personen waarvan wordt gedacht dat ze minderwaardig en waardeloos zijn, maar die de geliefde dienaren van Allah de Verhevene zijn. Wanneer zij iets wensen te doen, dan zal Allah de Verhevene datgene zeker scheppen.'** Deze eervolle hadîth staat ook geschreven op pagina 381 van het wahhabitische boek **Fath al-majîd**. Moslims gebruiken awliyâ als bemiddelaar waarbij ze vertrouwen op zulke hadîth's. Imâm Ahmad, Imâm al-Shâfi'î, Imâm Mâlik en Imâm al-a'zam Abû Hanîfa zeiden dat het toegestaan is om bij het graf van de rechtschapenen (sâlihûn) op zegeningen (baraka) te hopen. Iemand die zegt dat hij een van de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna volgt en dat hij tot de ahl al-soenna behoort, dient ook hetzelfde te zeggen. Als hij dit niet zegt, dan

wordt duidelijk dat hij niet tot de ahl al-soenna behoort en dat hij een leugenaar is.” In **Fatâwâ al-Hindiyya** wordt bij het gedeelte ‘Op bedevaart gaan in naam van een ander persoon’ het volgende vermeld: “Het is toegestaan om de beloning (thawâb) van een uitgevoerde ‘ibâda aan iemand anders te schenken. Zo kunnen de beloningen van het gebed, het vasten, de aalmoezen en liefdadigheden (sadaqa), de bedevaart, het reciteren van de edele Koran, het verrichten van dhikr (het gedenken van Allah), het bezoeken van de graven van de profeten, martelaren, awliyâ en rechtschapenen, het geven van een lijkwade (kafan) aan een overledene, en alle goede daden (khayrât en hasanât) geschonken worden.” Dat het beloning oplevert om de graven van awliyâ te bezoeken, wordt ook hieruit duidelijk. [Er bestaan verschillende soorten dhikr. Een daarvan is: “Allâhu akbar, Allâhu akbar. Lâ ilâha illallâhu wallâhu akbar. Allâhu akbar wa lillâhil-hamd.” (Allah is Groot, Allah is Groot. Er is geen andere god dan Allah en Allah is Groot. Allah is Groot en Hij verdient de lofprijzing.) Dit wordt ook wel de **takbîr al-tashrîq** genoemd. Men dient deze vaak op te zeggen. Ook de **smeekbede van vergiffenis** (du’â van istighfâr) is een zeer nuttige dhikr.]

De bewijsdocumenten van hetgeen dat tot nu toe werd vermeld, staan uitvoerig geschreven in onze boeken die in verschillende talen zijn geschreven. Allah de Verhevene beveelt de moslims om zich te verenigen. Daarom dient iedere moslim de geloofsleer (‘aqîda) van de **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** te leren, te geloven zoals deze grote geleerden hebben beschreven in hun boeken en zich te verenigen op dit juiste en ware pad. Dat het juiste pad enkel het pad van de **ahl al-soenna** is, werd medegedeeld door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Men moet er erg op letten dat men door afgedwaalde personen die de moslims willen misleiden en door de verfraaide teksten van onwetende religieuze geleerden die handel drijven in religieuze boeken, niet misleid wordt en zo niet de eenheid van de **ahl al-soenna** verlaat. Allah de Verhevene verklaart duidelijk in het 114e vers van soera al-Nisâ dat degenen die de eenheid van de moslims verlaten naar de Hel zullen gaan. Dat degene die een van de vier rechtsscholen niet volgt, de eenheid van de ahl al-soenna zal hebben verlaten, en dat zo’n madhhabloos persoon een afgedwaalde of een kâfir wordt, staat samen met de bewijsstukken ervan in de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr** van de grote geleerde Ahmad al-Tahtâwî en in het boek **al-Basâir li-munkirî al-tawassul bi-ahl al-maqâbir** geschreven. Dit boek is een weerlegging op het boek **Fath**

al-majîd en werd geschreven in Pakistan; de tweede druk vond plaats in Istanbul.

Dat Ibn Taymiyya van de geloofsrichting (madhhab) van de **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** is afgeweken, wordt in het boek **al-Tawassul bi al-Nabî wa jahalat al-wahhâbiyyîn** aangetoond. De mengeling die bestaat uit de afwijkende teksten van Ibn Taymiyya en de leugens en belasteringen van de Britse spion Hempher, wordt het **wahhabisme** genoemd.

3. Ze beweren dat het shirk en kufr is om over graven tombes te bouwen, in deze tombes kaarsen aan te steken voor degenen die daar diensten of 'ibâda verrichten, en om voor de zielen van de overledenen aalmoezen (sadaqa) te geven als gelofte (nadhr). Ze beweren dat de inwoners van al-Haramayn (Mekka en Medina) tot nu toe koepels en muren hebben aanbeden.

Als men een tombe over een graf bouwt voor versiering of om te pronken, dan is dit verboden (harâm). Als het wordt gedaan zodat het graf niet wordt beschadigd, dan is het afkeurenswaardig (makrûh). Als het wordt gedaan zodat dieren of dieven het graf niet openen, dan is het toegestaan (jâiz). Men dient er echter geen bezoekplaats van te maken; met andere woorden, men dient niet te zeggen dat men het op bepaalde tijden moet bezoeken.

Het is niet makrûh om een persoon in een reeds gebouwd gebouw te begraven. De eervolle Metgezellen begroeven de Gezant van Allah en zijn twee kaliefen in een gebouw. Geen van hen had hier bezwaar tegen. Dat hun overeenstemming geen dwaling (dalâla) is, wordt verkondigd in een eervolle hadîth. De grote islamgeleerde Ibn 'Âbidîn zegt het volgende op pagina 232 van het 5e volume van de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr:** "Enkele van de geleerden hebben gezegd dat het makrûh is om de graven van rechtschapenen (sâlihûn) en awliyâ (vrienden van Allah) met een doek te bedekken, of er een hoofddeksel of tulband op te plaatsen. In **Fatâwâ al-hujja** staat vermeld dat het makrûh is om graven met een doek te bedekken. Echter, volgens ons is het toegestaan als het wordt bedekt om de waarde van degene die zich in het graf bevindt aan iedereen bekend te maken, als het wordt gedaan om te voorkomen dat hij wordt beledigd en om ervoor te zorgen dat de bezoekers zich respectvol en fatsoenlijk gedragen. Daden en handelingen die niet verboden werden middels de **adilla al-shar'iyya** (bronnen van de islamitische wetgeving) worden beoordeeld op basis van de intentie. Ja, het bouwen van tombes over graven, het gebruiken van grafkisten en het bedekken van graven met doeken bestond niet in de tijd van de eervolle Metgezellen.

Echter, er was ook niemand onder hen die ertegen was om de Gezant van Allah en de Shaykhayn [de edele Abû Bakr en de edele ‘Umar (moge Allah met hen beiden tevreden zijn)] in een kamer te begraven. Omwille van deze reden, en om de geboden: **‘Stap niet op de graven!’** en **‘Wees niet respectloos tegenover jullie doden!’** na te leven en omdat deze zaken niet werden verboden, is het geen bid’a als deze zaken later worden uitgevoerd. In alle fiqhboeken is na te lezen dat men na de afscheidsrondgang (tawâf al-wadâ) tijdens de bedevaart, de Masjid al-Harâm (Heilige Moskee) meteen dient te verlaten, om zo respect te tonen tegenover de edele Ka’ba (het van steen gemaakte vierhoekige gebouw in de eervolle stad Mekka). De eervolle Metgezellen deden dit echter niet. Zij toonden immers in elk van hun handelingen respect tegenover de Ka’ba. Omdat degenen die later kwamen niet in staat waren om op dit niveau respect te tonen, hebben onze geleerden verklaard dat men de Masjid achterwaarts dient te verlaten om zo respect te tonen. Zo hebben ze ervoor gezorgd dat men zich respectvol gedraagt zoals de eervolle Metgezellen. Om net als de eervolle Metgezellen respectvol te kunnen zijn tegenover de graven van rechtschapenen (sâlihûn) en awliyâ, werd het evenzo toegestaan om deze met een doek te bedekken en er een tombe over te bouwen. De grote geleerde de edele ‘Abdulghanî al-Nablusî beschrijft dit uitvoerig in zijn boek **Kashf al-nûr**.” **Kashf al-nûr** en het boek **Tanwîr al-halak fî imkân ru’yat al-nabî jihâran wa’l-malak** van Jalâluddîn al-Suyûtî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) werden in 1393 n.h. [1973 n.Chr.] in het Arabisch samen met het boek **Minha al-wahbiyya** in Istanbul gepubliceerd. In Arabië wordt een tombe **‘mashhad’** genoemd. In de verlichte stad Medina was de **Baqî’** begraafplaats vol met mashhads. De wahhabieten hebben ze allemaal vernield. Geen enkele islamgeleerde heeft ooit gezegd dat het shirk of kufr is om tombes te bouwen of deze te bezoeken. Men heeft nooit gezien dat iemand een tombe vernielde.

Ibrâhîm al-Halabî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt aan het einde van het boek **Halabî al-kabîr**: “Als een persoon zijn akker aan een stichting (waqf) doneert als begraafplaats en iemand daar een graftombe bouwt om een overledene te begraven, dan is dit toegestaan zolang er op de begraafplaats nog plaats is voor meer graven. Als er echter geen plaats meer is, wordt de tombe afgebroken en worden er graven gegraven. Immers, deze plaats werd aan een stichting gedoneerd om er een begraafplaats van te maken.” Als een tombe afgoderij (shirk) zou zijn, dan zou het te allen tijde afgebroken moeten worden.

De eerste islamitische graftombe op aarde is de gezegende kamer waar de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) begraven ligt. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) overleed in het 11e jaar van de emigratie (hijra), op maandag 12 rabî' al-awwal (de derde maand volgens de islamitische maankalender) voor de middag, in de kamer van zijn geliefde echtgenote, onze moeder 'Âisha (moge Allah tevreden zijn met haar). Op dinsdagnacht werd hij in deze kamer begraven. De edele Abû Bakr en de edele 'Umar (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn) werden ook in deze tombe begraven. Geen van de eervolle Metgezellen verhinderde dit. De wahhabieten verzetten zich tegen deze overeenstemming (ijmâ') van de eervolle Metgezellen. Hoewel het afwijzen van de **ijmâ' al-umma** door een twijfelachtig bewijsstuk verkeerd te interpreteren geen kufr is, is het wel een bid'a.

De kamer van de edele 'Âisha (moge Allah tevreden zijn met haar) was drie meter hoog, drie meter breed en vierenhalve meter lang en was gemaakt van leem. Het had twee deuren, één aan de westelijke muur en één aan de noordelijke muur. Toen de edele 'Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) kalief was, liet hij een lage stenen muur rondom de gezegende kamer bouwen. Toen 'Abdullâh ibn Zubayr (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn) kalief was, liet hij deze muur afbreken en het met zwarte stenen opnieuw bouwen. Hij liet de muur mooi bepleisteren. De bovenkant van deze muur was open en had aan de noordelijke kant een deur. Toen de edele Hasan (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) in 49 n.h. overleed, liet de edele Husayn (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) – in overeenstemming met het testament van de edele Hasan – het dode lichaam van zijn broer naar de deur van de **hujra al-sharîf** (gezegende kamer) brengen en wanneer hij voor bemiddeling (tawassul) en smeekbeden daar stond, waren er personen die dit niet wilden omdat ze dachten dat ze hem hier gingen begraven. Om het rumoer te voorkomen, werd hij begraven op de Baqî' begraafplaats. Ze lieten de deur van de omringende muur en die van de kamer dichtmetselen om te voorkomen dat er in de toekomst zulke ongepaste situaties zouden plaatsvinden.

Toen Walîd, de zesde Omajjadische kalief, de gouverneur van Medina was, liet hij de stenen muur verhogen en dekte hij het af met een kleine koepel. Wanneer hij kalief werd, gaf hij bevel aan 'Umar ibn 'Abdul'azîz, die toen de gouverneur van Medina was, en liet hij in 88 n.h. [707 n.Chr.] tijdens de uitbreiding van de Mas-

jid al-Nabawî een tweede muur om deze muur bouwen. Deze tweede muur was vijfhoekig en aan de bovenkant gesloten. Het had geen enkele deur. [Voor meer informatie, gelieve in het boek **Kıyâmet ve Âhıret**, in het hoofdstuk 'Müslimâna Nasîhat', het einde van de 15e paragraaf te lezen, en hoofdstuk 15 in het boek **Advice for the Muslim**.]

In het **Fath al-majîd** genaamde wahhabitische boek staat op pagina 133 en de daaropvolgende pagina's het volgende: "Wie door middel van bomen, stenen, graven of soortgelijken op zegeningen (baraka) hoopt, wordt een afgodendienaar (mushrik). Door koepels te bouwen op graven, werden deze verafgood. Ook de mensen van het Jâhiliyya-tijdperk ('het tijdperk van onwetendheid' vóór de komst van de islam) aanbaden rechtschapen mensen en standbeelden. Al deze zaken en nog veel ergere worden tegenwoordig bij tombes en graven gedaan. Hopen op zegeningen door middel van de graven van rechtschapen mensen, is net zoals het aanbidden van de afgod Lât. Deze afgodendienaren veronderstellen dat de awliyâ de smeekbeden zullen horen en antwoord zullen geven. Ze zeggen dat men dichter bij de doden komt door een gelofte (nadhr) te doen voor graven en aalmoezen (sadaqa) te geven. Dit alles is grote shirk. Ook al geeft een mushrik zichzelf een andere naam, hij blijft een mushrik. Smeekbeden verrichten, dieren slachten, geloftes doen en soortgelijke zaken uitvoeren waarbij men eerbied en liefde aan de doden toont, vallen allemaal onder shirk, welke naam ze er ook aan geven. De afgodendienaren van onze tijd noemen deze praktijken van hen 'eerbied' (ta'zîm) en 'hopen op zegeningen' (tabarruk) en zeggen dat het toegestaan is. Deze veronderstellingen van hen zijn verkeerd."

Sommige van de antwoorden die de islamgeleerden hebben gegeven op deze belasteringen en aanvallen op de moslims van de ahl al-soenna, hebben we vertaald en in onze verschillende boeken geschreven. We vertalen hier een deel uit het eerste hoofdstuk van het boek **al-Usûl al-arba'a fî tardîd al-wahhâbiyya**. Als men het aandachtig leest, zal meteen duidelijk worden dat de wahhabieten zich vergissen, dat ze van het rechte pad zijn afgedwaald, en dat ze de moslims in de ondergang aan het sleuren zijn:

"Dat het toegestaan is om een ander dan Allah de Verhevene te eerbiedigen (ta'zîm), hebben de edele Koran, de eervolle hadîth's, de woorden en daden van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn), en het merendeel van de geleerden aangegeven. In het 32e vers van soera al-Hajj staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Als iemand de sha'âir van Allah de Verhevene eer-**

biedigt, dan komt dit voort uit de vroomheid (taqwâ) **van de harten.’** Om deze reden werd het noodzakelijk (wâjib) om de sha’âir van Allah de Verhevene te eerbiedigen. Sha’âir betekent ‘verwijzende tekenen’. ‘Abdulhaqq al-Dahlawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt: ‘Sha’âir is het meervoud van ‘sha’îra’, wat ‘alâma (aanwijzing) betekent. Elk iets dat doet herinneren aan Allah de Verhevene wanneer men het ziet, behoort tot de sha’âir van Allah de Verhevene.’ In het 158e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Al-Safâ en al-Marwa behoren tot de tekenen van Allah de Verhevene.’** Uit dit edele vers wordt duidelijk dat de verwijzende tekenen van Allah de Verhevene niet enkel bestaan uit de heuvels al-Safâ en al-Marwa. Er zijn ook nog andere tekenen dan deze. Evenzo bestaan de verwijzende tekenen niet enkel uit de plaatsen genaamd ‘Arafât, Muzdalifa en Minâ. Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî zegt op pagina 69 van zijn boek **Hujjatullâh al-bâligha:** ‘De grootste tekenen van Allah de Verhevene zijn er vier: de edele Koran, de edele Ka’ba, de Profeet (vrede en zegeningen zij met hem) en het gebed.’ Shâh Waliyyullâh (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt op pagina 30 van zijn boek **Altâf al-quds:** ‘Houden van de tekenen van Allah de Verhevene betekent houden van de edele Koran, de Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en de Ka’ba. Het betekent zelfs houden van alles wat men doet denken aan Allah de Verhevene. Houden van de awliyâ van Allah de Verhevene is net zo.’ [Immers, de eervolle hadîth: **“Wanneer awliyâ worden gezien, wordt Allah herinnerd”**, staat geschreven in **Ibn Abî Shayba**, **Irshâd al-tâlibîn** en **Kunûz al-daqâiq.** Uit deze eervolle hadîth wordt begrepen dat ook de awliyâ tot de verwijzende tekenen van Allah de Verhevene behoren. Dat het toegestaan is om een tombe te bouwen over de graven van awliyâ en geleerden om hen te eerbiedigen, staat ook geschreven in **Jâmi’ al-fatâwâ**.] Omdat de edele Hâjar, de moeder van Ismâ’îl (vrede zij met hem), heen en weer liep tussen de twee heuvels genaamd al-Safâ en al-Marwa – die zich bevinden naast de Masjid al-Harâm in de eervolle stad Mekka – zijn deze twee heuvels verwijzende tekenen van Allah de Verhevene. Als deze ervoor zorgen dat die gezegende moeder wordt herinnerd, waarom zouden dan de geboorteplaats van de meest superieure van alle schepsels en de Geliefde van Allah de Verhevene, Muhammad (vrede zij met hem), de plaatsen waar hij opgroeide, waar hij ‘ibâda verrichtte, waar zijn emigratie (hijra) plaatsvond, waar hij het gebed verrichtte en waar hij overleed, zijn gezegende tombe en de plaatsen die met zijn Fa-

milie (Âl) en Metgezellen verbonden zijn, niet tot de verwijzende tekenen behoren? Waarom vernielen ze deze plaatsen? [Familie (Âl) betekent hier 'zijn gezegende echtgenoten en zijn verwanten (Ahl al-bayt)'.]

Wanneer de edele Koran aandachtig en op een gewetensvolle wijze wordt gelezen, dan merkt men gemakkelijk op dat vele edele verzen de Gezant van Allah eerbiedigen. In edele verzen van soera al-Hujurât staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'O jullie die geloven! Ga niet voor Allah de Verhevene en Zijn Gezant! Heb vrees voor Allah de Verhevene! O jullie die geloven! Verhef jullie stem niet boven de stem van de Profeet! Roep hem niet zoals jullie elkaar roepen! De beloningen van de 'ibâdât van degenen die dit doen, zullen verdwijnen! Allah de Verhevene vult de harten van degenen die in de aanwezigheid van de Gezant van Allah hun stem verzachten, met vroomheid** (taqwâ)**. Hij vergeeft hun zonden en schenkt hen veel beloning. Zij die hem van buiten schreeuwend roepen: de meesten van hen hebben geen verstand. Als zij zouden wachten totdat hij naar buiten komt, zou het beter voor hen zijn.'** Wie deze vijf verzen op een gewetensvolle wijze leest en er gewetensvol over nadenkt, zal goed begrijpen hoe hoog Allah de Verhevene de eerbied (ta'zîm) voor Zijn geliefde Profeet plaatst; hij zal zien dat Allah de Verhevene de gemeenschap van de Profeet (vrede zij met hem) met nadrukkelijk belang beveelt om beleefd en respectvol te zijn tegenover hem. De persoon die bedenkt dat alle 'ibâdât van degenen die hun stem tegenover hem verheffen, zullen verdwijnen, kan de mate van dit belang wel inzien. Zeventig personen van de stam **Banû Tamîm** waren naar Medina gekomen en hadden de Gezant van Allah op een onrespectvolle manier schreeuwend van buiten geroepen. Deze edele verzen waren als een terechtwijzing voor hen gekomen. Sommige mensen zeggen van zichzelf dat ze van de Banû Tamîm afstammen. Het is om deze reden dat de Gezant van Allah in eervolle hadîth's het volgende zei: **'Degenen die grof zijn en martelen, bevinden zich in het oosten'**, en **'Vanuit daar zal de shaytân fitna opwekken'**, en daarbij met zijn gezegende hand in de richting van Nadjd wees. Een deel van de madhhablozen zijn **najdî's**. Omdat ze voortkwamen uit de regio genaamd Nadjd, worden zij met deze naam genoemd. De fitna die in de bovenstaande hadîth wordt aangekondigd, verscheen 1200 jaar later. Zij kwamen vanuit Nadjd naar de Hidjaz en plunderden de bezittingen van de moslims. Ze vermoordden de mannen en namen hun vrouwen en kinderen gevangen. De kwaadheden, verachtelijkheden die niet eens door de niet-

moslims werden gedaan, hebben zij gedaan.

EEN NUTTIGE BOODSCHAP: In de bovenstaande edele verzen wordt keer op keer: **“O jullie die geloven!”** gezegd. Dit laat zien dat alle moslims die tot de Laatste Dag zullen komen, bevolen worden om beleefd te zijn tegenover de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Als dit enkel voor de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) zou gelden, dan zou er: **“O Metgezellen”** gezegd zijn. In de edele Koran werd immers ook gezegd: **“O echtgenoten van de Gezant”** en **“O volk van Medina”**. Om aan te geven dat het gebed, het vasten, de bedevaart, de armenbelasting en de andere ‘ibâdât tot de Laatste Dag voor alle moslims verplicht (fard) zijn, werd er: **“O jullie die geloven!”** gezegd. Zo werden de woorden van de wahhabieten: “Eerbied (ta’zîm) was noodzakelijk toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) leefde. Na zijn dood wordt hem geen respect getoond en wordt hem geen hulp gevraagd”, middels edele verzen weerlegd.

De bovenstaande edele verzen tonen aan dat het noodzakelijk is om ook eerbied te tonen tegenover anderen dan Allah de Verhevene. In het 104e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘O jullie die geloven! Zeg niet: “Râ’inâ.” Zeg: “Kijk naar ons.” Luister naar de voorschriften van Allah de Verhevene!’** De moslims zeiden tegen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): ‘Râ’inâ’, met andere woorden: ‘Let op ons, bescherm ons.’ In het Hebreeuws werd ‘râ’inâ’ gebruikt om te schelden en zwart te maken; in deze betekenis zeiden de joden ‘râ’inâ’ tegen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Omdat het ook een slechte betekenis heeft, heeft Allah de Verhevene de moslims verboden om dit woord te gebruiken. In het 33e vers van soera al-Anfâl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Omdat jij je onder hen bevindt, zal Allah de Verhevene hen niet bestraffen.’** Er werd beloofd dat er tot de Laatste Dag geen bestraffing zal zijn. Dit edele vers weerlegt de volgende uitspraak van de wahhabieten: ‘Hij is niet meer onder jullie. Hij is aarde geworden.’

In het 34e vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Toen Wij tot de engelen zeiden: “Kniel neer voor Âdam”, knielden ze neer. Enkel Iblîs** (de Duivel) **knielde niet neer.’** Dit edele vers beveelt om eerbied te tonen tegenover Âdam (vrede zij met hem). De shaytân gaf geen gehoor aan dit gebod, door het tonen van eerbied voor een ander dan Allah de Verhevene te ontkennen en door de profeten te beledigen. De wahha-

bieten bevinden zich ook op het pad van de shaytân. De vader, moeder en broers van Yûsuf (vrede zij met hem) toonden ook eerbied voor hem door voor hem neer te knielen. Als respect, eerbied voor een ander dan Allah shirk en kufr zou zijn, dan zou Allah de Verhevene wanneer Hij Zijn geliefde dienaren beschrijft, hen hier niet mee prijzen. Volgens de ahl al-soenna is neerknielen voor een ander dan Allah verboden (harâm). Het is verboden omdat het lijkt op de neerknieling in het gebed, en niet omdat het een uiting is van eerbied!

De shaytân verscheen aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) altijd in de gedaante van een bejaarde uit Nadjd. Toen de kuffâr zich in Mekka, op de plaats genaamd **Dâr al-Nadwa** hadden verzameld en ze hadden besloten om de Gezant van Allah te vermoorden, verscheen de shaytân in de gedaante van een bejaarde uit Nadjd en leerde hen hoe ze hem konden vermoorden. Zij zeiden toen: 'Laten we doen wat de bejaarde uit Nadjd zegt.' Sinds die dag wordt de shaytân ook wel **Shaykh al-Najdî** genoemd. De edele Muhyiddîn ibn 'Arabî zegt in zijn boek **Musâmarât** het volgende: 'Toen de kuffâr van de Quraysh de Ka'ba aan het restaureren waren, zei elk van de stamhoofden dat hij de **Hajar al-aswad** (Zwarte Steen) op zijn plaats ging zetten. Ze zeiden: "Laten we degene die morgenochtend als eerste naar de Ka'ba komt, tot scheidsrechter maken en de persoon die hij uitkiest onder ons, de steen op zijn plaats zetten." Als eerste kwam de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Hij was toen vijfentwintig jaar oud. Ze zeiden: "Degene die komt, is betrouwbaar (amîn). We zullen ons houden aan hetgeen hij zegt." Hij (vrede zij met hem) zei: "Breng een kleed en leg de steen erop. Houd allemaal het kleed aan de randen vast en til het op tot de plek waar de steen geplaatst moet worden." Daarna nam hij de steen met zijn gezegende handen van het kleed en plaatste het op zijn plek in de muur. Op dat moment verscheen de shaytân in de gedaante van een bejaarde uit Nadjd; hij wees naar een steen en zei: "Plaats deze er ook naast als steun." Zijn bedoeling was dat die broze steen later zou uiteenvallen, dat de Zwarte Steen van zijn plaats zou loskomen en dat iedereen om die reden zou zeggen dat de Gezant van Allah ongeluk brengt. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) begreep dit en zei: **"A'ûdhu billâhi minash-shaytânir-rajîm"** ("Ik zoek mijn toevlucht bij Allah tegen de vervloekte duivel"). Op dat moment verdween en vluchtte de shaytân.' Omdat Muhyiddîn ibn 'Arabî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in deze tekst van hem aan de

wereld verkondigde dat de shaytân de Shaykh al-Najdî (‘de shaykh uit Nadjd’) was, werden ze vijandig tegenover deze grote walî (vriend van Allah). Ze noemden hem zelfs kâfir. Dat de meester, de leider van de madhhabloze personen de shaytân is, wordt ook hieruit duidelijk. Dit is de reden waarom de wahhabieten de heilige plaatsen die verband houden met de Gezant van Allah en de graftombes vernietigen. Ze zeggen dat deze plaatsen de mensen tot mushrik maken. Als het shirk zou zijn om op gezegende plaatsen smeekbeden te verrichten tot Allah de Verhevene, dan zou Allah de Verhevene ons niet bevelen om op bedevaart te gaan. Dan zou de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) bij het verrichten van de rondgang rond de Ka’ba (tawâf) de Zwarte Steen niet gekust hebben. Er zouden geen smeekbeden verricht worden in ‘Arafât en Muzdalifa, geen steniging uitgevoerd worden in Minâ en zou men zich niet haasten tussen al-Safâ en al-Marwa. Dan zouden deze gezegende plaatsen niet op deze wijze geëerbiedigd worden.

Toen Sa’d ibn Mu’âdh (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), de leider van de Ansâr (‘de Helpers’ in Medina), op de plaats was gekomen waar de Ansâr zich hadden verzameld, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): **‘Sta op voor jullie leider!’** Dit gebod was bedoeld opdat ze eerbied zouden tonen tegenover Sa’d. Het is verkeerd om te zeggen: ‘Sa’d was ziek; het was om hem te helpen van zijn dier af te komen.’ Het werd hen immers allemaal bevolen. Als het was om hem te helpen van zijn dier af te komen, dan zou het een of twee personen bevolen zijn, en zou er enkel ‘voor Sa’d’ gezegd zijn. Het zou dan niet nodig zijn geweest om ‘jullie leider’ te zeggen.

Wanneer ‘Abdullâh ibn ‘Umar (moge Allah met hen beiden tevreden zijn) voor de bedevaart van Medina naar Mekka ging, stopte hij bij de gezegende plaatsen die hij onderweg tegenkwam, op de plaatsen waar de Gezant van Allah had gezeten, en verrichtte daar gebeden en smeekbeden. Hij hoopte op zegeningen (baraka) door middel van deze plaatsen. Hij plaatste zijn handen op de preekstoel (minbar) van de Gezant van Allah en wreef deze daarna over zijn gezicht. Imâm Ahmad ibn Hanbal kuste de gezegende kamer en de preekstoel van de Profeet, en hoopte zo op zegeningen. Aan de ene kant zeggen de wahhabieten dat ze behoren tot de hanbalî rechtsschool en aan de andere kant noemen ze hetgeen de imam van deze rechtsschool heeft gedaan ‘shirk’. Hieruit wordt duidelijk dat hun bewering: ‘Wij zijn hanbaliet’, niet waar is. Imâm Ahmad ibn Hanbal doopte het hemd van Imâm al-Shâfi’î in water

en dronk dit water op. Hij hoopte hierdoor op zegeningen. Khâlid ibn Zayd Abû Ayyûb al-Ansârî (moge Allah tevreden zijn met hem) wreef zijn gezicht over het gezegende graf van de Gezant van Allah. Wanneer iemand kwam en hem overeind wilde halen, zei hij: ‘Laat mij! Ik ben niet gekomen voor steen en aarde, maar om in de aanwezigheid te zijn van de Gezant van Allah.’

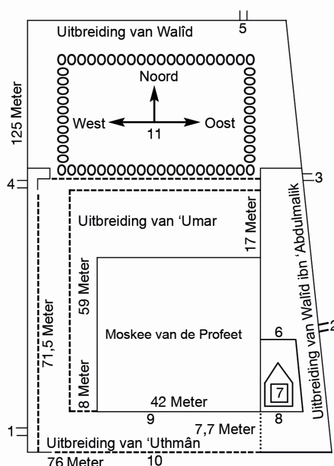
De eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen allen) hoopten op zegeningen door middel van de zaken die toebehoorden aan de Gezant van Allah. Ze haalden zegeningen uit het water dat hij bij de kleine rituele wassing had gebruikt, en uit zijn gezegende zweet. Uit zijn hemd, wandelstok, zwaard, sandalen, beker, ring en uit alles wat hij had gebruikt, haalden ze zegeningen. Umm Salama, moeder der gelovigen (moge Allah tevreden zijn met haar), bezat een haar van zijn gezegende baard. Wanneer er een zieke kwam, legde ze het haar in water. Nadien haalde ze het eruit en liet de zieke dit water opdrinken. Ze schonken water in zijn gezegende beker en dronken dit voor genezing. Er kwam altijd een geur van muskus uit het graf van Imâm al-Bukhârî; mensen namen wat aarde mee van het graf en hoopten daarmee op zegeningen. Geen enkele geleerde of moefti verhinderde dit. De hadîth- en fiqh-geleerden hebben deze zaken toegestaan.” Hierbij is de vertaling uit **al-Usûl al-arba’a** voltooid.

[In de tijd van de eervolle Metgezellen en hun Opvolgers, zelfs tot het jaar 1000, waren er veel awliyâ (vrienden van Allah) en rechtschapenen. Iedereen verkreeg zegeningen door hen te bezoeken en ontving smeekbeden van hen. Het was niet nodig om graven als bemiddeling te gebruiken (tawassul) en om zegeningen uit levenloze dingen te halen. Het feit dat deze zaken weinig werden gedaan in die tijd, laat niet zien dat ze niet toegestaan zijn. Als ze niet toegestaan zouden zijn, dan zouden er mensen zijn geweest die dit zouden verhinderen. Geen enkele geleerde heeft dit verhinderd. Naarmate het Einde der Tijden dichterbij komt, zijn de tekenen van kufr en de bid’ât toegenomen. Vijanden van de islam vermomden zich als wetenschappers en religieuze geleerden; de jongeren werden misleid. Deze personen werden **zindîq** (ketter) genoemd. Degenen die misleiden door zich te vermommen als wetenschappers werden **wetenschapsfanatici** genoemd en degenen die misleiden door zich te vermommen als religieuze geleerden, **religieuze fanatici**. Omdat ongodsdienstigheid en afvalligheid (irtidâd) de losbandigen en dictators, die hun ziel van begeerte (nafs) volgen, goed uitkomt, hebben zij dit onheil aangewakkerd. Het aantal geleerden en awliyâ (moge Allah de Verhevene hen gena-

dig zijn) nam af. De laatste tijd zijn ze nauwelijks nog te zien. Het werd noodzakelijk om op zegeningen te hopen uit de graven en de spullen van awliyâ. Net zoals het geval was bij elke daad en elke ‘ibâda, werden ook deze praktijken met verboden (harâm) zaken vermengd. De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat men zulke toegestane praktijken die zijn vermengd, niet moet verhinderen, maar dat men de bid’ât die hierin zijn vermengd dient te zuiveren. Deze uitspraken van de geleerden staan in het boek **al-Durar al-saniyya fi al-radd ‘ala’l-wahhâbiyya** geschreven. Degenen die dit lezen, zullen geen enkele twijfel meer hebben. Dit boek werd in 1319 n.h. en 1347 n.h. in Egypte gedrukt; in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] werd het in Istanbul offset gedrukt. De wreedheden en martelingen die de wahhabieten de moslims in de Hidjaz hebben aangedaan, worden uitvoerig beschreven aan het einde van het boek **Kıyâmet ve Âhıret** en in de Engelse vertaling hiervan **Advice for the Muslim**. Moslims plaatsen een grafsteen op een graf. Op deze steen schrijven ze de naam van de overleden persoon. Degenen die het graf bezoeken, lezen soera al-Fâtiha en smeekbeden op voor de ziel van de persoon wiens naam staat geschreven op de grafsteen. Iemand die het graf van een walî (vriend van Allah) bezoekt, vraagt daarbij aan de ziel van de walî om voor hem voorspraak en smeekbeden te verrichten.]

Afbeelding die de vier uitbreidingen van de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet) weergeeft:

1. Bâb al-Salâm (Bâb= poort)
2. Bâb Jibril
3. Bâb al-Nisâ
4. Bâb al-Rahma
5. Bâb al-Tawassul
6. Gezegend rooster
7. Gezegende kamer van de Profeet
8. ‘Muwâjaha al-sharîfa’ genaamde wand
9. Gebedsnis (mihrâb) van de Profeet
10. Gebedsnis van ‘Uthmân
11. Plaats bedekt met zand

EEN GELEERDE ZAAIT GEEN VERDEELDHEID

VOORWOORD

Allah de Verhevene heeft mededogen met alle mensen op de wereld. Hij zendt Zijn gunsten, dus de nuttige en noodzakelijke zaken, naar iedereen. Hij wijst hen de weg zodat ze zich kunnen beschermen tegen schades en de gelukzaligheid kunnen bereiken. In het hiernamaals (de âkhira) zal Hij van de schuldige, zondige gelovigen (mu'minûn) die naar de Hel (de Jahannam) moeten gaan, degenen die Hij wil vergeven en Zijn gunst schenken. Degene die elk levend wezen schept, die al het bestaande elk moment in bestaan houdt, en die hen allen beschermt tegen vrees en verschrikking, is enkel Hij. We beginnen met het schrijven van dit boek door onze toevlucht te zoeken bij de eervolle Naam van zo'n Heer.

Wij zenden onze zegeningen en begroetingen aan Muhammad (vrede zij met hem), de Profeet die zeer geliefd is bij Allah de Verhevene. Wij verrichten gunstige smeekbeden voor de reine Familieleden (Ahl al-bayt) van deze verheven Profeet en voor elk van zijn rechtvaardige, trouwe Metgezellen (Sahâba).

Allah de Verhevene is zeer barmhartig tegenover Zijn dienaren. Hij wil dat alle mensen in de wereld (de dunyâ) in rust en vrede leven, en dat zij na hun dood eeuwig in gunsten en genietingen verblijven. Om deze gelukzaligheden te kunnen bereiken, beveelt Hij hen geloof (îmân) te hebben, moslim te zijn, zich te verenigen op het pad van Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem) en zijn Metgezellen, elkaar lief te hebben en elkaar te helpen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft gezegd: **"Net zoals de sterren de weg wijzen in de donkere nachten, zo wijzen mijn Metgezellen naar het pad van gelukzaligheid. Als jullie de woorden van wie dan ook van hen volgen, zullen jullie de gelukzaligheid bereiken."** Alle eervolle Metgezellen hadden de edele Koran geleerd van de Gezant van Allah. Hetgeen zij hadden geleerd, verspreidden zij op de plaatsen waar zij naartoe gingen. Zij vermengden hun eigen gedachten niet met hetgeen zij hadden gehoord van de Gezant van Allah. De islamgeleerden hebben dat wat ze van de eervolle Metgezellen hebben gehoord, in boeken opgeschreven. Deze geleerden worden **geleerden van de ahl al-soenna** genoemd. Sommigen van de geleerden die later kwamen voegden aan deze kennis hun eigen opvattingen toe, die zij ontleenden aan de oud-Griekse filosofen, de joden en christenen, en vooral

aan de leugens van de Britse spionnen, en de natuurwetenschappelijke kennis van hun tijd; en brachten zo nieuwe religieuze leringen naar voren. Ze spraken door zich voor te doen als een islamgeleerde en probeerden zo de islam van binnenuit te vernietigen. Zulke mensen worden **zindîq** (ketter) genoemd. Degenen onder hen die de bronteksten (nusûs) – dus de Koranverzen en eervolle hadîth's – met een duidelijke en eenduidige betekenis, anders interpreteerden dan hun duidelijke en eenduidige betekenis, werden **kâfir** (ongelovig). Zij die de bronteksten met een onduidelijke en niet-eenduidige betekenis verkeerd interpreteerden, werden **ahl al-bid'a** ('mensen van de innovatie'; de afgedwaalden) genoemd. Er ontstonden vele verdorven bid'a-groeperingen die de naam 'moslim' dragen. De Britten profiteerden van deze situatie en door groeperingen van kufr en bid'a te stichten, proberen ze de ware islam te vernietigen.

Vandaag de dag zijn de moslims over de wereld in drie groepen verdeeld: de ahl al-soenna, de sjiieten en de wahhabieten. De geloofswijzen van deze drie zijn verschillend van elkaar. Omdat deze verschillen voortkomen uit de fouten die de sjiieten en wahhabieten hebben gemaakt tijdens het interpreteren van de bronteksten [de Koranverzen en hadîth's] die niet goed begrepen kunnen worden, en ze tegelijkertijd de duidelijke en eenduidige bronteksten niet ontkennen, noemen ze elkaar niet 'ongelovig' (kâfir), maar ze hebben ook geen genegenheid voor elkaar. De ware moslims die 'ahl al-soenna' worden genoemd, dienen elkaar lief te hebben en elkaar geen kwaad te doen, elkaar te helpen en middels vriendelijke woorden en teksten elkaar te waarschuwen. Ze dienen goede daden te doen voor elkaar en alle mensen, de prachtige ethiek in de islam na te leven, zich niet te verzetten tegen de wetten van het land waarin zij zich bevinden, het veroorzaken van fitna (chaos, verdeeldheid) ten zeerste te vermijden en niemands bezittingen, leven of eer aan te vallen. Dit is hoe een moslim hoort te zijn. Al onze woorden, teksten en handelingen dienen opbouwend en verenigend te zijn. Jammer genoeg proberen eerloze vijanden van de islam en vijanden van de mensheid, en personen die hun belangen en plezier op de voorgrond plaatsen, de moslims te verdelen door zich als moslim – of zelfs als islamgeleerde – voor te doen en de leugens van de Britse spionnen op te schrijven. Ze proberen de islam te vervalsen door te zeggen dat ze hervormingen gaan doorvoeren in de islam. En twee grote vijanden, namelijk onwetendheid en luiheid, verhinderen dat we het verstand en de islam volgen en we waarheid van valsheid en het goede van het slechte on-

derscheiden. Zo was bijvoorbeeld Muhammad 'Alî Pasha, de toenmalige gouverneur van Egypte, een goed, intelligent en religieus persoon. Degenen die na hem kwamen, waren niet zo. De religieuze zaken vielen in onbekwame handen. De raad van bestuur van de **Al-Azhar-universiteit**, die al eeuwenlang islamgeleerden opleidde, werd overgedragen aan een vrijmetselaar genaamd Muhammad 'Abduh. De Schotse vrijmetselaars begonnen de moslims in Egypte materieel en spiritueel te vernietigen. Middels deze vrijmetselaars vernietigden de Britten het Ottomaanse Rijk van binnenuit. De grootvizier Âli Pasha, die een leerling was van de vrijmetselaar Mustafâ Rashîd Pasha, overhandigde in 1284 n.h. [1868 n.Chr.] de sleutel van het fort van Belgrado aan de Serviërs. Hij liet ook zijn vriend, de vrijmetselaar Jamâluddîn al-Afghânî, naar Istanbul brengen en samen werkten ze eraan om de islam van binnenuit te vernietigen. Ze schreven verdeeldheid zaaiende boeken. Van deze boeken werd het boek **Muhâwarât** van Rashîd Ridâ – een van de leerlingen van 'Abduh, de toenmalige moefti van Caïro – in het jaar 1324 n.h. [1906 n.Chr.] in Egypte gedrukt. Samen met de bijlage telt het 143 pagina's. Het is beschikbaar in de Süleymaniye-bibliotheek, bij de afdeling 'Izmirli', onder nummer 810. In dit boek vermeldt hij de gesprekken tussen een hervormer en een prediker die aan een madrassa (islamitische school) is opgeleid, en brengt middels deze gesprekken zijn eigen ideeën tot uitdrukking. Hij presenteert de islamitische hervormer als een jonge, ontwikkelde, vooruitstrevende persoon met een sterk onderscheidingsvermogen en logica, en de prediker als een reactionaire, achtergebleven imitator, die kortzichtig is en niet diep kan nadenken. Uit de mond van de hervormer geeft hij de prediker raad (nasîha), en neemt hij een hoogmoedige houding aan dat hij de prediker uit onachtzaamheid wekt. Onder het mom van 'raad' valt hij de islamgeleerden aan en presenteert hij de ketters en de mulhidûn, die beiden behoren tot de afgedwaalden, als breed opgeleide islamgeleerden. Dit boek dat geschreven is op een sluwe wijze en geheel in lijn met de denkstijl van vrijmetselaars, draagt het gevaar dat goedgelovige, reine jongeren gemakkelijk misleid zullen worden.

Hamdi Akseki, een voormalige voorzitter van het Turkse Presidium voor Godsdienstzaken (Diyanet) en een van de personen die deze boeken lazen – die 'Abduh en zijn discipelen op een sluwe wijze samenstelden – en erdoor werden beïnvloed, vertaalde het schadelijke boek **Muhâwarât** van Rashîd Ridâ vanuit het Arabisch naar het Turks. Hij voegde er een lang voorwoord aan toe, gaf het de titel **Mezâhibin telfîkı ve islâmın bir noktaya cem'i** ('Het sa-

menvoegen van de rechtsscholen en het verenigen van de islam op één punt') en liet het in het rûmî-jaar 1332, dus in 1334 n.h. [1916 n.Chr.] in Istanbul drukken. Deze vertaling bestaat uit 407 pagina's en is beschikbaar in de Süleymaniye-bibliotheek, bij de afdeling 'Izmirli', onder nummer 725. Hoewel er aan het begin van het boek een tekst werd geplaatst van professor Ismâ'îl Hakkı uit Izmir – een van de personen die veronderstellen dat islamitische hervormers islamgeleerden zijn – waarin hij deze vertaling erg prijst en promoot, hebben de ware islamgeleerden, die in de tijd van sultan 'Abdulhamîd Khân II waren opgeleid, opgemerkt dat dit boek schadelijk zou zijn en hebben de verspreiding ervan verhinderd. We zijn erg bezorgd denkend dat de jongeren ook nu in deze tijd deze en andere soortgelijke schadelijke boeken zullen lezen en dat zij zullen twijfelen aan de grootsheid van de islamgeleerden en de imams van de vier rechtsscholen. We hebben in onze verschillende boeken verklaard dat het volgen (taqlîd) van een van de vier rechtsscholen (madhâhib; enk. madhhab) rechtmatig en noodzakelijk is, en dat het niet volgen van een rechtsschool, dus madhhabloosheid, neerkomt op het volgen van valsheid. De niet-moslims imiteren hun ouders en leerkrachten, en vanwege de verdorven geloofsovertuigingen die zij op deze manier verwerven, volgen ze de islamitische voorschriften, dus de geboden en verboden van de islam niet. De moslims daarentegen houden zich vast aan deze voorschriften. Evenzo imiteren ook de personen die geen rechtsschool volgen hun ouders en leerkrachten, en vanwege de valse geloofsovertuigingen die zij op deze wijze verwerven, volgen zij niet een van de vier rechtsscholen, die de verklaringen van deze islamitische voorschriften zijn. Echter, de ware moslims die 'ahl al-soenna' worden genoemd, klampen zich vast aan een van de vier rechtsscholen vanwege hun correcte geloof dat zij hebben verworven door de kennis die afkomstig is van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en de imams van de rechtsscholen (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). De moslims die behoren tot de ahl al-soenna bereikten het volgen (taqlîd) dat rechtmatig, oftewel correct is. Wij namen ons voor om de leugens en belasteringen, die op een zeer sluwe wijze in het boek **Muhâwarât** zijn opgesteld om de moslims van het ware, correcte volgen (taqlîd) te verwijderen en hen naar het valse, verkeerde volgen te misleiden, te presenteren aan onze jonge en reine moslim broeders en zusters, en om elk van deze afschuwelijke belasteringen te beantwoorden vanuit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna, met de gedachte dat we op deze manier

een nederige dienst leveren om de moslims er tegen te beschermen dat ze in eeuwig onheil worden gesleurd. Zo stelden we het boek **“Een geleerde zaait geen verdeeldheid”** samen. Onze zuivere intentie voor het samenstellen van dit boek en onze kleine dienst die wij hiermee aan onze moslim broeders en zusters zullen leveren, zien wij als een middel voor de vergeving van onze zonden en als onze enige houvast voor onze dankbaarheid die we verschuldigd zijn tegenover de oneindige gunsten van onze Heer.

Wij wensen dat onze echte en deugdzame geleerden de leugens en verachtelijke belasteringen van Rashîd Ridâ aandachtig lezen, alsook de teksten van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) die een antwoord hierop zijn; dat zij met hun zuiver geweten tot een rechtvaardig oordeel komen, de waarheid inzien en zich hieraan vastklampen, en valsheid herkennen en zich door haar aantrekkelijkheid en propaganda niet laten misleiden. Wij betuigen onze lofprijzing en dank aan onze Heer die ons heeft verleend dit boek te drukken dat we hebben samengesteld om deze heilige dienst en verheven waarschuwing te kunnen volbrengen.

Een eervolle hadîth die door Dârimî werd vermeld, luidt als volgt:

“WEET DAT DE SLECHTE RELIGIEUZE GELEERDE DE SLECHTSTE IS VAN DE SLECHTEN, EN DAT DE GOEDE RELIGIEUZE GELEERDE DE BESTE IS VAN DE GOEDEN!”

– De verklaring van deze eervolle hadîth staat geschreven in de 53e brief uit het 1e volume van het boek **Maktûbât** van de edele Imâm al-Rabbânî (moge Allah hem genadig zijn).

A’ûdhu bi-kalimâtillâhit-tâmmâti min sharri kulli shaytânin wa hâmmatin. Wa min sharri kulli affâkin kâdhibatin. Wa min sharri kulli ghammâzin khâinatin. Wa min sharri kulli ‘aynin lâmmatin. Wa min sharri kulli bid’atin dâllatin.

SMEEKBEDE VAN TAWHÎD

Yâ Allâh, yâ Allâh. Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh. Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ 'afuwwu yâ Karîm, fa'fu 'annî warhamnî yâ arhamar-râhimîn! Tawaffanî musliman wa al-hiqnî bis-sâlihîn. Allâhummaghfirlî wa li-âbâî wa ummahâtî wa li-âbâi wa ummahâti zawjatî wa li-ajdâdî wa jaddâtî wa li-abnâî wa banâtî wa li-ikhwatî wa akhawâtî wa li-a'mâmî wa 'ammâtî wa li-akhwâlî wa khâlâtî wa li-ustâdhî 'Abdulhakîm al-Arwâsî wa lil-mu'minîna wa'l-mu'minât yawma yaqûmul-hisâb. "Rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'în (Moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn)."

EEN GELEERDE ZAAIT GEEN VERDEELDHEID

In dit boek worden er antwoorden gegeven op de leugens en verachtelijke belasteringen die de Egyptische Rashîd Ridâ – een madhhabloos persoon die zich voordoet als een islamgeleerde – tegen de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) schreef in zijn boek **Muhâwarât**, waarin hij **eenheid in de islam en het samenvoegen** (talfîq) **van de rechtsscholen** verdedigt.

1. Hamdi Akseki, die dit boek naar het Turks vertaalde, zegt in zijn voorwoord dat hij aan het boek toevoegde het volgende: *"In de 'Asr al-sa'âda (het Tijdperk der Gelukzaligheid, waarin onze Profeet leefde) waren er geen meningsverschillen ontstaan in zowel de voorschriften over het geloof (îmân) als de voorschriften over de daden (a'mâl)."* En enkele regels erna zegt hij: *"In zaken waar geen brontekst (nass; mv. nusûs) over was, oordeelden de Metgezellen volgens hun eigen ijtihâd"*, en weerlegt hij zijn bovenstaande uitspraak. Dit laatste is ook het juiste. Namelijk: in zaken waar geen duidelijke brontekst over was, oordeelden de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) volgens hun eigen ijtihâd; in dit soort oordelen van hen zijn er onderlinge verschillen geweest.

2. Hamdi Akseki zegt wederom in zijn voorwoord: *"In de eerste en tweede islamitische eeuw volgde het volk niet een bepaalde rechtsschool. Ze behoorden niet tot de rechtsschool van een bepaalde imam. En wanneer zich een nieuw voorval voordeed, losten ze hun problemen op door het te vragen aan een moefti die ze tegenkwamen, zonder rekening te houden met welke rechtsschool het is. Ibn al-Humâm vermeldt dit zo in zijn boek* Tahrîr.*"* Ook deze uitspraak van hem komt niet overeen met hetgeen de geleerden

hebben medegedeeld. Op pagina 16 van het boek **Ashadd al-jihâd** staat geschreven dat Ibn Amîr Hajj zei: “Mijn meester Ibn al-Humâm (overleden in 861 n.h. [1457 n.Chr.]) zei dat het voor degenen die geen mujtahid zijn, noodzakelijk is om een van de vier rechtsscholen te volgen.” Ibn Nujaym al-Misrî (overleden in 970 n.h. [1563 n.Chr.]) zegt als volgt in zijn boek **Ashbâh** wanneer hij schrijft over ijtihâd, bij het gedeelte ‘tweede soort, regel één’: “Zoals Ibn al-Humâm in zijn boek **Tahrîr** duidelijk heeft vermeld, werd op basis van overeenstemming medegedeeld dat een daad die niet overeenkomt met een van de vier rechtsscholen ongeldig is.” De grote geleerde ‘Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt in zijn boek **Khulâsat al-tahqîq** deze tekst van Ibn al-Humâm en zegt: “Hieruit wordt duidelijk dat het niet toegestaan (jâiz) is om een andere dan de vier rechtsscholen te volgen. Het volgen van de religie van Muhammad (vrede zij met hem), kan vandaag alleen door een van deze vier rechtsscholen te volgen. Dit volgen, dus **taqlîd**, betekent de uitspraak van een ander aanvaarden zonder de bron ervan na te gaan. En dit wordt gedaan door een intentie in het hart te hebben. Een daad die zonder intentie wordt uitgevoerd, is ongeldig. De bewijsvoering ervan begrijpen is de taak van een mujtahid. Een muqallid (navolger) dient in elke daad een van de vier rechtsscholen te volgen. Volgens de meerderheid van de geleerden is het voor hem toegestaan om in verschillende zaken van de vier rechtsscholen degene te volgen die hij wil. Zo staat het ook geschreven in het boek **Tahrîr**. Er werd echter op basis van overeenstemming medegedeeld dat men een daad die men is begonnen volgens een bepaalde rechtsschool, ook volgens deze rechtsschool dient te voltooien. Met andere woorden, om deze daad gemakkelijk te kunnen uitvoeren, mag men de regels van de andere rechtsscholen niet met deze daad vermengen. [Zie punt 33!] Er zijn ook geleerden die zeggen dat wanneer men een rechtsschool is begonnen te volgen, men in geen enkele van zijn daden een andere rechtsschool dient te volgen, zolang er geen sprake is van een noodzaak.”

Dat de imams van de rechtsscholen ‘ibâda verrichtten volgens elkaars rechtsscholen, betekent niet, zoals de islamitische hervormers veronderstellen, dat zij die rechtsschool volgden. Zij handelden op die wijze omdat dit op dat moment hun eigen ijtihâd was voor die zaak. Het is niet correct om te zeggen dat iedereen zo deed, door aan te voeren dat de mujtahids zo handelden. Het is voor een geleerde niet gepast om deze uitspraak te doen zonder een echt voorbeeld te geven.

3. Hij zegt wederom in zijn voorwoord: “*De politieke twisten die later verschenen onder het mom van de religie, hebben het werkelijke doel van de rechtsscholen doen vergeten.*” Deze uitspraak is een onvergeeflijke, grote en zeer grove fout. Hij schrijft de fouten van degenen die de rechtsscholen verlieten en deze probeerden te vervalsen, aan de fiqh-geleerden toe. De boeken van de vier rechtsscholen, die in de vroegste tijden zijn uitgegeven en die recent zijn gedrukt, zijn duidelijk en toegankelijk voor iedereen. In geen enkele van deze boeken is er een tekst of fatwa die de ijtihâd van een imam van een rechtsschool zou veranderen. Islamitische hervormers zoals ‘Abduh en zijn discipelen vallen uiteraard buiten deze geleerden. Zíj zijn degenen die de rechtsscholen willen ontwrichten. Echter, geen enkele van hun uitspraken is in de betrouwbare fiqh-boeken terug te vinden. Fiqh-boeken zijn de boeken van de fiqh-geleerden. De boeken van onwetenden; madhhablozen; islamitische hervormers die **wetenschapsfanatici** zijn; en **religieuze fanatici** die de religie met de politiek vermengen, worden geen ‘fiqh-boeken’ genoemd. Door de verdorven teksten van deze personen aan te voeren, kunnen de fiqh-geleerden niet bevlekt worden.

4. Zijn volgende uitspraak, wederom in zijn voorwoord: *“Al de imams van de rechtsscholen zeiden: ‘Imiteer ons niet. Neem ons bewijs. Voor degenen die niet weten waarop wij ons baseren bij onze uitspraken, is het niet toegestaan om volgens onze uitspraak te handelen.’”* Dit is verbazingwekkend en een onvergeeflijke leugen. Dit hebben niet de imams van de rechtsscholen, maar de madhhabloze personen gezegd. De imams van de rechtsscholen zeiden: “Voor een muqallid (navolger) is het niet noodzakelijk om de bewijzen van de mujtahid te kennen. De uitspraken van de imam van zijn rechtsschool zijn voor hem het bewijs.”

5. De schrijver van het boek, de Egyptische Rashîd Ridâ, zegt in zijn voorwoord in het Arabisch: *“Met de ontwikkeling die de mensheid onderging, is hun verstand in de loop van de tijd veranderd.”* Deze uitspraak is een uitdrukking van het geloof van de vrijmetselaars in de evolutie. De eerste mensen zouden minder intelligent zijn en de niet-moslims van vandaag zouden zeer intelligent zijn. Met deze uitspraak schrijft hij een gebrek aan intelligentie toe aan de eerste profeten en hun metgezellen. Degene die zo gelooft, wordt een kâfir. Âdam, Shît, Idrîs, Nûh en nog vele andere profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) behoorden tot de eerste mensen. Zij waren allemaal intelligenter dan alle mensen van vandaag. In een eervolle hadîth staat

vermeld dat elke eeuw slechter zal zijn dan de eeuw die eraan voorafging. Deze uitspraak van Rashîd Ridâ is ook in tegenspraak met deze hadîth.

6. Hij zegt wederom in zijn voorwoord: *"Sla de geschiedenisboeken open en lees over de gevechten die ontstonden tussen de ahl al-soenna, de sjiieten en de khârijieten, en zelfs tussen degenen die behoorden tot de ahl al-soenna! De vijandschap tussen de shâfi'ieten en de hanafieten leidde ertoe dat de Mongolen de moslims aanvielen."*

De madhhablozen en de hervormers slaan de weg in van bedrog om de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna te kunnen aanvallen. Om deze reden schrijven ze over de aanvallen van de 72 groeperingen – over wie in de eervolle hadîth's wordt vermeld dat zij naar de Hel zullen gaan – tegen de ahl al-soenna, en de bloedige gebeurtenissen die zij hebben veroorzaakt. Vervolgens liegen ze op een verachtelijke wijze door te zeggen dat de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna elkaar bevochten. Echter, op geen enkel moment en op geen enkele plaats heeft zich ook maar een enkel conflict voorgedaan tussen de shâfi'ieten en de hanafieten. Hoe kunnen ze ook strijden tegen elkaar; ze behoren allebei tot de ahl al-soenna. Beiden geloven ze in dezelfde zaken. Ze hebben elkaar altijd liefgehad, hebben elkaar geholpen en hebben altijd broederlijk geleefd. Laat de madhhablozen die zeggen dat zij elkaar hebben bevochten dan een voorbeeld geven als zij kunnen! Dat kunnen zij niet. Als voorbeeld schrijven ze de strijden die de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna hand in hand samen tegen de madhhablozen hebben gevoerd. Met deze leugens proberen ze de moslims te misleiden. Omdat de benamingen 'shâfi'î' (shâfi'iet) – die behoort tot de ahl al-soenna – en 'shî'î' (sjiiet) gelijkaardig klinken, schrijven ze over de strijden die de hanafieten tegen de madhhablozen hebben gevoerd, en zeggen dan dat de hanafieten tegen de shâfi'ieten hebben gestreden. Om de moslims die een rechtsschool volgen zwart te maken, belasteren de madhhablozen hen door wetenschappelijke termen verkeerd te definiëren. Bijvoorbeeld: het verklaren en bewijzen van de kennis van de rechtsscholen noemen zij **ta'assub** (fanatisme). Hierbij voeren ze het woordenboek **al-Munjid**, dat door priesters is geschreven, als bewijs aan en zeggen: "Ta'assub betekent zich vasthouden aan een visie onder invloed van factoren die niet wetenschappelijk, niet religieus en niet rationeel zijn." Ze zeggen dat ta'assub leidde tot conflicten tussen de rechtsscholen. Echter, volgens de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) betekent ta'as-

sub ‘ten onrechte vijandig zijn’. Met andere woorden, zich vasthouden aan een rechtsschool en verdedigen dat deze rechtsschool overeenkomt met de soenna van de Gezant van Allah en de soenna’s van de rechtgeleide kaliefen (khulafâ al-râshidûn), is geen ta’assub. Het zwartmaken van andere rechtsscholen die rechtmatig zijn is ta’assub. Zij die een van de vier rechtsscholen volgen, hebben nooit zo’n ta’assub vertoond. In geen enkele eeuw was er ta’assub tussen hen omdat ze tot die of die rechtsschool behoorden.

Alle 72 afgedwaalde groeperingen worden **ahl al-bid’a** (‘mensen van de innovatie’) of **madhhablozen** (personen die geen rechtsschool volgen) genoemd. Deze madhhablozen hadden geprobeerd de Omajjadische en Abbasidische kaliefen van het ware pad van de ahl al-soenna af te brengen. Degenen die hierin slaagden, veroorzaakten bloedige gebeurtenissen. Het is een schandelijke belastering tegen de islamgeleerden, om de raad (nasîha) die de islamgeleerden aan de kaliefen gaven – ter voorkoming van deze schades die door de madhhablozen werden veroorzaakt – en dat zij hen opriepen om een van de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna te volgen, ‘ta’assub van rechtsscholen’ te noemen. Dat iemand die een beetje Arabisch heeft geleerd de geschiedenisboeken doorbladert, de verschillende gebeurtenissen die hij toevallig tegenkomt volgens zijn eigen perspectief beoordeelt en deze aan de jongeren voorschotelt als bewijsdocumenten voor de schades van ‘ta’assub van rechtsscholen’, is een nieuwe tactiek geworden om de vier rechtsscholen aan te vallen. Een deel van degenen die tegen de vier rechtsscholen zijn, zegt om zich te rechtvaardigen: “Ik ben niet tegen de rechtsscholen. Ik ben tegen ta’assub met betrekking tot de rechtsscholen.” Ze definiëren ta’assub echter op een verkeerde manier en vallen zo de fiqh-geleerden aan die hun rechtsscholen verdedigen. Ze zeggen dat zij de bloedige gebeurtenissen in de islamitische geschiedenis hebben veroorzaakt. Op deze manier proberen ze ervoor te zorgen dat de jonge moslims madhhabloos worden.

In **Qâmûs al-a’lâm** staat vermeld: “‘Amîd al-Mulk Muhammad al-Kundurî, de vizier van de Seltsjoekse sultan Tughrul Beg, [was een aanhanger van de mu’tazila. Hij] vaardigde een decreet uit om de groep van de ahl al-soenna vanaf de preekstoelen (minbars) te laten vervloeken. Om deze reden emigreerden de meeste geleerden in Khorasan naar andere gebieden.” Madhhablozen zoals Ibn Taymiyya (overleden in 728 n.h. [1327 n.Chr.]) vervormden deze gebeurtenis tot: “De hanafieten en de shâfi’ieten vielen elkaar aan.

Op de preekstoelen werden de ash'arieten vervloekt." Deze verkeerde teksten verspreiden ze als bewijsdocument. Ze maken ook verkeerde vertalingen uit boeken van Imâm al-Suyûtî (overleden in 911 n.h. [1505 n.Chr.]) en misleiden zo de jonge moslims. Door de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna te vernietigen, proberen ze madhhabloosheid te verspreiden.

Volgens hetgeen zij beweren, zouden er in de islamitische geschiedenis broedertwisten hebben plaatsgevonden vanwege fanatisme tussen rechtsscholen, en een van deze voorbeelden zou het volgende zijn: Toen Yâqût al-Hamawî die in 617 n.h. de stad Rey bezocht, zag dat ook deze plaats was verwoest, vroeg hij aan de mensen die hij tegenkwam naar de reden hiervan. Ze zeiden: "Er doken fanatieke conflicten op tussen de hanafieten en shâfi'ieten. Er begon een oorlog. De shâfi'ieten overwonnen. De stad is verwoest." Deze zaken zouden in het boek **Mu'jam al-buldân** van Yâqût staan. Echter, Yâqût al-Hamawî was geen historicus. Hij was een Byzantijn die werd gevangengenomen en in Bagdad aan een handelaar werd verkocht. Om de zaken van zijn meester te regelen, reisde hij naar verschillende steden. Na de dood van zijn meester, dreef hij handel in boeken. Hij schreef de dingen op die hij zag en hoorde op de plaatsen waar hij naartoe reisde en bracht zo zijn boek **Mu'jam al-buldân** tot stand. Het verhandelen van dit boek leverde hem veel winst op. De stad Rey ligt 5 km ten zuiden van Teheran en is nu een ruïne. Het werd in 20 n.h. veroverd door 'Urwa ibn Zayd al-Tâî op bevel van de edele 'Umar ibn al-Khattâb (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). In de tijd van Abû Ja'far al-Mansûr werd de stad opgebouwd en tot bloei gebracht en werd het een centrum van beschaving waaruit grote geleerden voortkwamen. In 616 n.h. verwoestte de kâfir Dzjengis ook deze islamitische stad; hij had de inwoners als martelaar doen sterven en nam de vrouwen en kinderen gevangen. De ruïnes die Yâqût had gezien, waren een jaar daarvoor veroorzaakt door het Mongoolse leger. De mensen die Yâqût bevraagde, waren madhhablozen die deze moord in de schoenen van de ahl al-soenna hadden geschoven en Yâqût geloofde hierin. Dit toont aan dat Yâqût geen historicus was, maar een onwetende toerist. Wanneer de madhhablozen en de hervormers geen wetenschappelijke en historische bewijsdocumenten kunnen vinden om de volgers van een van de vier rechtsscholen en de verheven fiqh-geleerden zwart te maken, vallen ze aan met teksten en woorden die gebaseerd zijn op Perzische verhalen. Zulke verhalen brengen de superioriteit en de waarde van de geleerden van de ahl al-soenna niet tot wankel.

Integendeel, het toont aan dat de madhhabloze geleerden onwetend en afgedwaald zijn, en dat ze geen geleerden maar vijanden van de islam zijn. Het wordt duidelijk dat zij zich voordoen als islamgeleerden om de moslims te misleiden en er zo naar streven om de vier rechtsscholen van binnenuit te vernietigen. Het vernietigen van de vier rechtsscholen betekent het vernietigen van de ahl al-soenna. Immers, de ahl al-soenna heeft zich wat betreft de uitvoering van daden in vier rechtsscholen onderverdeeld. Buiten deze vier rechtsscholen is niemand ahl al-soenna. En het vernietigen van de ahl al-soenna betekent het vernietigen van de islam, het vernietigen van de ware religie – de islam – die Muhammad (vrede zij met hem) van Allah de Verhevene heeft gebracht. **Ahl al-soenna** betekent immers de ware moslims die het pad van de eervolle Metgezellen volgen. Het pad van de eervolle Metgezellen is het pad van Muhammad (vrede zij met hem). Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) beveelt ons in de volgende eervolle hadîth om de eervolle Metgezellen te volgen: **“Mijn Metgezellen zijn als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen het rechte pad vinden.”**

‘Volgen’ gebeurt op twee manieren: De eerste is het volgen in de ‘aqîda, dus in geloof (îmân). De tweede is het volgen in de zaken die uitgevoerd moeten worden, dus de daden (a’mâl). Het volgen van de eervolle Metgezellen betekent hen volgen in de zaken waarin geloofd moet worden. Het betekent geloven zoals hen. De moslims die een geloof hebben dat overeenkomt met het geloof van de eervolle Metgezellen, worden **ahl al-soenna** genoemd. Wat betreft de daden – dus in elk van de zaken die uitgevoerd of vermeden moeten worden – is het niet noodzakelijk om alle eervolle Metgezellen te volgen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). Dat is ook niet mogelijk. Hoe de eervolle Metgezellen elke daad uitvoerden, is niet bekend. Er zijn ook veel zaken die niet bestonden in de tijd van de eervolle Metgezellen, maar later verschenen. De leider van de ahl al-soenna is Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn). Alle vier de rechtsscholen geloven zoals Imâm al-a’zam het van de eervolle Metgezellen heeft geleerd en heeft verklaard. Imâm al-a’zam had enkele van de eervolle Metgezellen gezien. Veel zaken had hij van hen gehoord en geleerd. En veel andere zaken leerde hij via zijn meesters. Het feit dat Imâm al-Shâfi’î en Imâm Mâlik sommige zaken waarin geloofd moet worden verschillend verklaarden, betekent niet dat zij afweken van Imâm Abû Hanîfa. Ze hadden de zaken die zij van Imâm Abû Hanîfa hadden gehoord op die manier be-

grepen. Ze hebben het medegedeeld zoals ze het hadden begrepen. De essentie van hun uitspraken is hetzelfde. Hun manier van uitleggen is verschillend. Wij geloven in alle vier de imams van de rechtsscholen en houden van hen alle vier.

Een grote sluwheid van de hervormers is dat zij schrijven over de slechtheid van verschillen in de te geloven zaken, en vervolgens deze slechtheid proberen toe te schrijven aan de verschillen die bestaan tussen de vier rechtsscholen. Verdeeldheid wat betreft het geloof is zeer slecht. Wie zich wat betreft geloof van de ahl al-soenna afscheidt, wordt óf een kâfir, óf een van de ahl al-bid'a, dus een afgedwaald, madhhabloos persoon. Dat deze beide soorten mensen naar de Hel zullen gaan, werd vermeld in de eervolle hadîth's van onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Een kâfir zal eeuwig in de Hel blijven. De persoon die behoort tot de ahl al-bid'a daarentegen zal na het ondergaan van straf in de Hel, hieruit komen en naar het Paradijs gaan.

Van degenen die zich als moslim presenteren, maar de ahl al-soenna hebben verlaten en kâfir zijn geworden, zijn er twee soorten: Degenen van de eerste soort hebben bij het interpreteren van de edele Koranverzen en eervolle hadîth's zich zodanig vastgehouden aan hun eigen verstand en opvattingen, dat hun vergissingen hen naar kufr hebben geleid. Zij denken dat ze zich op het rechte pad bevinden en geloven dat zij oprechte moslims zijn. Zij begrepen niet dat zij hun geloof hebben verloren. Zij worden **mulhidûn** genoemd. Degenen van de tweede soort geloven sowieso niet in de islam. Ze zijn vijanden van de islam. Ze doen zich voor als moslim om de moslims te misleiden en de islam van binnenuit te vernietigen. Om hun leugens en belasteringen met de islam te vermengen, interpreteren ze de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's en de natuurwetenschappelijke kennis op een leugenachtige, verkeerde en verdorven manier. Deze sluwe kuffâr worden **zindîq** (ketter) genoemd. Sommige vrijmetselaarse 'geleerden' in Egypte aan het begin van de 20e eeuw en de nieuw opgedoken zogenaamde **socialistische moslims** vallen onder deze groep. Deze ketters worden **wetenschapsfanatici** of **islamitische hervormers** genoemd.

De edele Koran en eervolle hadîth's verkondigen dat het slecht is om wat betreft het geloof (îmân) zich in groeperingen te verdelen. Ze verbieden deze opsplitsing ten strengste en bevelen om zich in het geloof te verenigen. De verdeling die verboden wordt in de edele Koran en eervolle hadîth's is de verdeling in het geloof. Tenslotte is het geloof dat alle profeten (vrede en zegeningen zij met hen) hebben medegedeeld hetzelfde. Het geloof van alle gelo-

vigen (mu’minûn) – van de eerste profeet Âdam (vrede zij met hem) tot de laatste mens – blijft hetzelfde. De ketters en de mulhidûn nemen de edele Koranverzen en eervolle hadîth’s die de verdeling in het geloof afkeuren en verbieden, en beweren dat deze verwijzen naar de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna. Echter, de differentiatie van de vier rechtsscholen, dus het feit dat er verschillen zijn tussen de vier rechtsscholen wat betreft de uitvoering van daden, wordt in de edele Koran bevolen. Dat deze verschillen een barmhartigheid, een geschenk zijn van Allah de Verhevene voor de moslims, wordt in eervolle hadîth’s vermeld.

Het is een zeer afschuwelijke, uiterst verachtelijke leugen en belastering om de invasie van de Mongolen in islamitische landen, en dat ze de stad Bagdad verwoestten en er een bloedbad aanrichtten, te linken aan de zogenaamde conflicten tussen de hanafieten en shâfi’ieten. In geen enkele periode van de geschiedenis is er tussen de hanafieten en shâfi’ieten een conflict geweest, noch kan dit ooit gebeuren. Het geloof van deze twee rechtsscholen is hetzelfde. Hun volgers hebben elkaar lief en geloven dat zij broeders zijn. De kleine verschillen die tussen hen bestaan in de uitvoering van de daden, de ‘ibâda, zien zij als een barmhartigheid van Allah de Verhevene. Ze geloven dat het een gemakkelijkheid voor hen is. Als een moslim die behoort tot een bepaalde rechtsschool moeilijkheden ervaart bij de uitvoering van een daad, dan kan hij deze daad volgens een van de drie andere rechtsscholen uitvoeren en zo verlost worden van dit probleem. In de boeken van de vier rechtsscholen wordt deze gemakkelijkheid op basis van overeenstemming aanbevolen en worden er voorbeelden hiervan gegeven. Dat de geleerden van de vier rechtsscholen de bewijzen, de bronnen van hun eigen rechtsscholen verklaren en schrijven, betekent absoluut niet dat zij elkaar aanvallen en zwartmaken. Zij schreven deze zaken om de ahl al-soenna tegen de madhhablozen te verdedigen en om het vertrouwen te verkrijgen van de volgers van hun eigen rechtsschool. Ze hebben het zo geschreven, en tegelijkertijd hebben ze ook verklaard dat men een andere rechtsschool dient te imiteren wanneer men het moeilijk krijgt. Omdat de madhhablozen, de mulhidûn en de ketters niets anders kunnen vinden om de ahl al-soenna aan te vallen, nemen ze de rechtmatige en correcte teksten van de geleerden van de ahl al-soenna en leggen deze verkeerd uit.

Wat betreft de invasie van de Tataren, oftewel de Mongolen in de islamitische landen; in geschiedenisboeken staan de oorzaken hiervan duidelijk geschreven. Bijvoorbeeld, een samenvatting van

de teksten vanaf pagina 890 van het bekende boek **Kısas-ı Enbiyâ** is als volgt:

"Musta'sim, de laatste kalief van het Abbasidische Rijk, was zeer gehecht aan zijn religie en was soennitisch. Zijn vizier Ibn al-'Alqamî daarentegen volgde geen rechtsschool en was niet trouw aan de kalief. Het bestuur van het rijk lag in zijn handen. Hij wenste de Abbasiden omver te werpen en een ander rijk te stichten. Hij wilde dat de Mongoolse heerser Hulagu Bagdad zou innemen en hijzelf zijn vizier zou worden. Hij begon hem te provoceren om naar Irak te komen. Op een brief die van Hulagu kwam, schreef hij een hard antwoord terug en maakte hem kwaad. De madhhabloze [sjiitische] Nasîruddîn al-Tûsî was de raadsman van Hulagu. Ook hij moedigde hem aan om Bagdad te veroveren. De gebeurtenissen werden door twee afgedwaalden gemanipuleerd. Hulagu werd ertoe gezet om naar Bagdad te marcheren. Het leger van de kalief dat ongeveer uit 20.000 man bestond, kon zich niet weren tegen de pijlen van 200.000 Tataren. Hulagu viel Bagdad aan met vuurwapens op basis van nafta en met katapultstenen. Na een belegering van vijftig dagen, ging Ibn al-'Alqamî naar Hulagu voor een vredesluiting en ging een overeenkomst met hem aan. Hij kwam naar de kalief en zei dat als ze zich zouden overgeven, ze vrijgelaten zouden worden. De kalief geloofde hem. Op de 20e van de maand muharram in 656 n.h. [1258 n.Chr.] ging hij naar Hulagu en gaf zich over. Samen met degenen die bij hem waren, werd hij geëxecuteerd. Meer dan 800.000 moslims werden afgeslacht. Miljoenen islamitische boeken werden in de Tigris gegooid. De mooie stad veranderde in een ruïne. Een van de eervolle mantels (khirqa al-sharîf) van de Profeet (vrede zij met hem) en zijn wandelstok ('asâ al-nabawî) werden verbrand en hun as werd in de Tigris gegooid. Het Abbasidische Rijk dat 524 jaar standhield was vernietigd.

[**OPMERKING:** Sinds Âdam (vrede zij met hem) tot op de dag van vandaag, hebben altijd en overal de slechte mensen de goede mensen aangevallen. Allah de Verhevene schept alles middels oorzaken. De straf van de slechte mensen geeft Hij dan ook middels andere slechte mensen. Degenen die anderen kwellen, straft Hij ook op aarde. Naast de slechte mensen, worden ook de goede mensen getroffen door bestraffing. De goeden – dus de moslims – die sterven tijdens een oorlog of bij een ongeval, worden allemaal beschouwd als martelaar (shahîd). Aan de goede, onschuldige moslims die op de wereld leed ondergaan, zullen in het hiernamaals gunsten in overvloed geschonken worden. In de islamitische boeken staat vermeld dat men geloof (îmân) moet heb-

ben om gunsten te verkrijgen in het hiernamaals. Overal ter wereld zijn er veel van deze boeken beschikbaar. Wie deze boeken leest maar er niet in gelooft, wordt een kâfir (ongelovige) genoemd. Wie niet over de islam heeft gehoord, is geen kâfir. Iemand die de kalimat al-tawhîd, dus **"Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh"** ("Er is geen andere god dan Allah, Muhammad is de Gezant van Allah"), uitspreekt en hierin gelooft wanneer hij erover hoort, wordt een moslim. De betekenis hiervan is: **"Er bestaat één God, Allah, die alles schept en Muhammad (vrede zij met hem) is Zijn Gezant."** Wie moslim is geworden, onderwerpt zich aan Zijn laatste Profeet. Op veel plaatsen hebben niet-moslims en onrechtvaardigen onschuldige moslims, vrouwen en kinderen vermoord. Deze vermoorde moslims worden als martelaar beschouwd. De pijn van de martelingen die hen tijdens het doden wordt aangedaan, voelen zij niet. Wanneer zij aan het sterven zijn, worden zij erg verheugd met het aanschouwen van de gunsten van het Paradijs die in het graf gegeven zullen worden. Martelaren voelen helemaal geen pijn tijdens het sterven. Ze worden blij en zijn vol vreugde. Zij verkrijgen de gunsten van het Paradijs. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het graf van de moslims is een van de tuinen van het Paradijs."**]

Ibn al-'Alqamî kreeg al snel zijn straf voor het verraad dat hij had gepleegd aan de ahl al-soenna. Er werd hem geen enkele positie gegeven en stierf datzelfde jaar in vernedering. De stichter van het Ottomaanse Rijk, Osman Gazi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), werd dat jaar in het stadje Söğüt geboren." Men ziet dat de vernieling van islamitische landen door de Mongolen werd veroorzaakt door het verraad van de madhhablozen aan de ahl al-soenna.

Tussen de hanafieten en de shâfi'ieten is er nooit een conflict geweest; de moslims die behoren tot de vier rechtsscholen hebben van elkaar gehouden zoals broeders. Hoewel deze verachtelijke belastering die Rashîd Ridâ tegen de ahl al-soenna heeft geuit, ook door de madhhabloze Sayyid Qutb werd herhaald, is het nodige antwoord hierop samen met de bewijsdocumenten gegeven.

7. Hij zegt wederom in zijn voorwoord: *"In vele landen wordt gezien dat de hanafieten het gebed niet samen met de shâfi'ieten verrichten. Het hardop 'âmîn' zeggen achter de imam en het opheffen van de vinger tijdens het oplezen van 'at-tahiyyâtu', leiden tot vijandschap."*

Dat degenen die behoren tot de vier rechtsscholen achter/met elkaar het gebed kunnen verrichten, staat in al hun boeken duide-

lijk geschreven. Zeggen dat de kleine verschillen in de vier rechtsscholen wat betreft de uitvoering van de ‘ibâdât zullen leiden tot vijandschap, is een van de waanvoorstellingen en afschuwelijke belasteringen van de madhhablozen, de mulhidûn en de ketters. Overal op de wereld verrichten de moslims van de vier rechtsscholen het gebed achter elkaar. Immers, zij allemaal zien elkaar als broeders en hebben elkaar lief. De grote walî en diepzinnige geleerde Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî (overleden in 1242 n.h. [1826 n.Chr.]) behoorde tot de shâfi’î rechtsschool. ‘Abdullâh al-Dahlawî, die zijn murshid (spirituele opleider) en zijn bron van spirituele kennis (fayd) was en hem tot zijn opvolger maakte, was echter een hanafiet. ‘Abdulqâdir al-Jîlânî (overleden in 561 n.h. [1165 n.Chr.]) was een shâfi’iet (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Toen hij zag dat de hanbalî rechtsschool meer en meer vergeten werd, werd hij een hanbaliet om deze rechtsschool te redden en te versterken. Jalâluddîn Muhammad al-Mahallî (overleden in 864 n.h. [1459 n.Chr.]), een van de schrijvers van het tafsîr-boek **al-Jalâlayn**, was een shâfi’iet. Ahmad al-Sâwî, die behoorde tot de mâlikî rechtsschool, schreef een sharh (verklaring) op dit tafsîr-boek, en leverde zodoende een dienst dat het overal werd verspreid. In deze sharh zegt hij het volgende wanneer hij de tafsîr (exegese, verklaring) geeft van het 6e vers van soera **Fâtir:** “De madhhablozen die zich bevinden in het Hidjaz-gebied van Arabië, zeggen dat enkel zij moslims zijn. Ze zeggen dat de ware moslims die behoren tot de ahl al-soenna afgodendienaren (mushrikûn) zijn. Zij liegen. Wij vragen Allah de Verhevene dat Hij deze afgedwaalden ongedaan maakt.” Ahmad al-Sâwî overleed in 1241 n.h. [1825 n.Chr.] in Egypte. Ook zijn hâshiya (toelichting) op het tafsîr-boek **al-Baydâwî** is bekend. De beroemde Baydâwî (overleden in 685 n.h. [1286 n.Chr.]) was een shâfi’iet. Zijn tafsîr-boek is een van de meest waardevolle tafsîr-boeken. De meesten van de geleerden van de vier rechtsscholen hebben een sharh (verklaring) geschreven op dit tafsîr-boek en hebben het erg geprezen. Onder deze shurûh (mv. van sharh) is die van Shaykhzâda Muhammad Efendi, een van de geleerden van de hanafî rechtsschool, bekend en zeer waardevol. [Dit tafsîr-boek werd in vier grote volumes gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.] Het aantal boeken waarin de geleerden van de vier rechtsscholen elkaar prijzen en liefhebben, is meer dan duizenden. Er is geen moslim die dit niet weet. Ons antwoord wat betreft het opheffen van de vinger tijdens ‘at-tahiyyâtu’, is terug te vinden onder punt 36.

8. Hij zegt wederom in zijn voorwoord: *“Binnen de islamitische*

gemeenschap (umma) zijn er diepzinnige geleerden opgeleid. Hiertoe behoren murshids zoals Hujjat al-islâm Imâm al-Ghazâlî en Shaykh al-islâm Ibn Taymiyya.”

Een madhhabloos persoon zoals Ibn Taymiyya (overleden in 728 n.h. [1327 n.Chr.]) – die zei dat Allah de Verhevene een lichaam, een object (jism) is; die niet geloofde dat de ongelovigen (kâfirûn) eeuwig in de Hel gestraft zullen worden; die het niet noodzakelijk achtte dat niet-verrichte gebeden ingehaald worden; die belasteringen uitsprak tegen de edele ‘Alî en de Familieleden van de Profeet die niet passen bij hun glorie; en die met nog vele andere ketterse uitspraken de islam van binnenuit probeerde te vernietigen – presenteert hij als een islamgeleerde en een murshid (spirituele opleider), en stelt hem voor als een mujtahid zoals de grote islamgeleerde Ghazâlî. Deze twee namen naast elkaar schrijven is net als het plaatsen van een zwarte steen naast een diamant – een verbazingwekkend verzinsel. Ahmad al-Sâwî, een van de geleerden van de mâlikî rechtsschool, zegt het volgende in zijn sharh op **Tafsîr al-Jalâlayn**, bij de tafsîr van het 230e vers van soera al-Baqara: “De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben medegedeeld dat Ibn Taymiyya een afgedwaalde is. Met andere woorden, hij is afgedwaald én heeft ertoe geleid dat veel moslims van het rechte pad afdwaalden. Dat hij een band zou hebben met de mâlikî geleerde Imâm al-Ashhab is niet waar; dat is een leugen.”

9. Rashîd Ridâ zegt aan het einde van zijn voorwoord: *“In het tijdschrift* **al-Manâr** *dat ik in het jaar 1315 n.h. [1898 n.Chr.] in Egypte uitgaf, schreef ik dat imitatie (taqlîd) niet rechtmatig, dus bâtil is. Een deel van deze teksten heb ik overgenomen van de grootgeleerde Imâm Ibn Qayyim al-Jawziyya. Ik heb deze teksten verzameld en in boekvorm gepubliceerd onder de titel* **Muhâwarât***.”*

Deze hervormer bevlekt de miljoenen ahl al-soenna moslims die in de loop van 1400 jaar hebben geleefd, door te schrijven dat imitatie, volgen (taqlîd) ‘bâtil’ (onrechtmatig) is. Hij wil zeggen dat zij naar de Hel zullen gaan. De madhhablozen, de mulhidûn en de ketters, dus de hervormers, moeten zelf ook wel hun ongelijk hebben geweten dat ze de ahl al-soenna niet openlijk kunnen aanvallen. Door steeds bedrieglijke, ontwijkende woorden te gebruiken spelen ze hun spel achter de schermen. Hoe kan het volgen van een imam van een rechtsschool onrechtmatig genoemd worden? Allah de Verhevene verklaart in Zijn edele verzen in soera al-Nahl en soera al-Anbiyâ [interpretatie van de betekenis]: **“Leer door te**

vragen aan degenen die het weten!” Hij verklaart: **“Volg de ulû’l-amr** (dus de geleerden)**!”** Het werd om deze reden noodzakelijk (wâjib) om een imam van een rechtsschool te volgen. Met zijn uitspraak: “Imitatie, volgen is onrechtmatig”, bedoelt deze hervormer: “Volg niet de imams van de rechtsscholen! Volg ons.” Ze doen de moslims afzien van het volgen van het ware pad en misleiden hen naar het volgen van hun eigen valse pad. Zij zijn zelf de volgers van onrechtmatigheid.

Imitatie, het volgen (taqlîd) kent twee soorten: De eerste is dat de niet-moslims hun ouders en hun priesters imiteren, deze volgen en zo ongelovig (kâfir) worden. Dit soort imitatie is uiteraard onrechtmatig en verkeerd. De edele Koran en eervolle hadîth’s verbieden deze imitatie. Ook voor de moslims is het niet voldoende dat zij in navolging van hun ouders zeggen dat ze moslim zijn. Iemand die de betekenissen kent van de zes principes die bekend staan als de ‘zuilen van het geloof’, en die deze goedvindt en aanvaardt, wordt een moslim genoemd. In de zaken waarin geloofd moet worden zich laten misleiden door de madhhablozen en daardoor de ahl al-soenna verlaten, is een imitatie die onrechtmatig is. Echter, de imitatie in de uitvoering van daden – dus de zaken die uitgevoerd moeten worden – met deze imitatie vergelijken, is niet correct. Dit soort imitatie wordt bevolen in de edele Koran en eervolle hadîth’s. De eervolle hadîth: **“Mijn gemeenschap** (umma) **komt niet overeen op dwaling** (dalâla)**!”** – die geschreven staat in het boek **Khulâsat al-tahqîq fî bayân hukm al-taqlîd wa’l-talfîq** van de grote geleerde ‘Abdulghanî al-Nablusî; in het voorwoord van de **al-Mîzân al-kubrâ** van ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî (overleden in 973 n.h. [1565 n.Chr.]); op verschillende plaatsen in het boek **Maktûbât** van Imâm al-Rabbânî (overleden in 1034 n.h. [1624 n.Chr.]); en in het laatste gedeelte van het boek **Hujjatullâhi ‘ala’l-‘âlamîn** van Yûsuf al-Nabhânî – toont aan dat alles wat de geleerden van het rechte pad op basis van overeenstemming hebben medegedeeld, ongetwijfeld juist is. Degenen die hiertegen zijn, hebben ongelijk en zijn verkeerd. Zo hebben miljoenen geleerden van de ahl al-soenna en duizenden awliyâ die sinds 1400 jaar in elke eeuw hebben geleefd, op basis van overeenstemming het volgende verklaard: “Voor moslims die geen mujtahid zijn, is het wâjib dat zij voor het correct uitvoeren van hun daden, hun ‘ibâdât, een mujtahid volgen die zij geloven, vertrouwen en wensen.” Wie niet gelooft in deze overeenstemming, zal niet geloofd hebben in de bovenstaande hadîth. Deze overeenstemming toont aan dat een mujtahid moet handelen volgens zijn eigen ijtihâd. Het is voor hem

niet toegestaan om een andere mujtahid te volgen. Alle eervolle Metgezellen waren elk een mujtahid. Om deze reden hebben ze in sommige zaken verschillend gehandeld. Dat Imâm Abû Yûsuf op een vrijdag niet opnieuw de kleine rituele wassing (wudû) verrichtte en dat Imâm al-Shâfi'î na de buiging (rukû') niet zijn handen ophief toen hij het gebed aan het verrichten was bij het graf van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, was evenzo geen imitatie van een ander, maar kwam doordat zij handelden volgens hun eigen ijtihâd.

10. De islamitische hervormer zegt het volgende wanneer hij begint met het eerste gesprek: *"Om de moslims de gelukzaligheid te doen bereiken, wil de deugdzame, jonge hervormer hen van de ramp van imitatie (taqlîd) redden die later is verschenen, en wil hij ervoor zorgen dat zij zich vasthouden aan het Boek, de Soenna en het pad van de Voorgangers (Salaf). In de beginperiode haalden zelfs de schapenherders hun religieuze kennis rechtstreeks uit het Boek en de Soenna."*

Kijk eens naar deze belachelijke uitspraak van Rashîd Ridâ! Hij noemt iemand 'deugdzaam' die een afgedwaalde is zoals hij. Middels de woorden van deze onwetende hervormer probeert hij de oude geëerde prediker de les te lezen. De gunst van imitatie/volgen in de uitvoering van daden, hetgeen Allah de Verhevene en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) hebben bevolen en waarvan de islamgeleerden op basis van overeenstemming hebben verklaard dat het noodzakelijk is, noemt hij een 'ramp'. Hij begrijpt niet dat imitatie, het volgen van een van de vier rechtsscholen de imitatie is die rechtmatig is, en dat het verlaten van een rechtsschool door de madhhablozen te volgen de imitatie is die onrechtmatig is. Hij drijft de spot met de prediker en met dit eervolle woord. Hij is zich er zelfs niet van bewust dat degene die spot met de eervolle titels en begrippen die eigen zijn aan de islamgeleerden, een kâfir wordt. Als we niet wisten dat in een eervolle hadîth staat vermeld: **"De laagste, de meest verachtelijke personen zullen de leiders van de moslims worden"**, dan zouden we ons verbazen over hoe deze man in een islamitisch land zoals Egypte een positie heeft kunnen bekleden om fatwa's uit te vaardigen. O verachtelijke ketter! Waarom kom je niet moedig naar voren en daag je niet de joden, missionarissen, vrijmetselaars en communisten uit, in plaats van met moslims te spotten en predikers als personages voor je toneelstukken te gebruiken? Ja, hen kun je niet minachtend, wantrouwend aankijken! Zij zijn je meesters, je weldoeners!

Wie denk je te misleiden met de woorden: "Men dient zich vast

te houden aan het Boek, dus de edele Koran, de Soenna en het pad van de Voorgangers (Salaf), en zich te bevrijden van de ramp van imitatie”? Je uitspraken spreken elkaar tegen. Is het vasthouden aan de edele Koran, de Soenna en het pad van de Voorgangers dan geen imitatie? Wel, deze imitatie die jij wilt, wordt volbracht door een van de imams van de vier rechtsscholen te volgen. Het loslaten van deze imitatie die jij ‘ramp’ noemt, betekent het loslaten van de edele Koran, de Soenna en het pad van de Voorgangers, en dus het verlaten van de islam. En het is precies deze onrechtmatige imitatie die jij bedoelt en wilt. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Wie uit het Boek en de hadîth’s betekenissen afleidt volgens zijn eigen opvatting, wordt een kâfir.”** Jij wilt de moslims naar de imitatie die onrechtmatig is, en zo naar kufr misleiden. Laat je masker vallen! Maak bekend dat je een vijand van de islam bent, zodat we je op die manier kunnen benaderen en op je kunnen reageren. Voor nu citeren we de volgende versregel van je mede-vrijmetselaar:

Denk je dat iedereen blind is en de wereld bestaat uit dwazen?

Beledig de moslims uit de beginperiode niet door hen ‘schapenherders’ te noemen! Stel hen niet voor als onwetenden! Zowel de herder als de strijder en de commandant onder hen waren geleerd. Ze waren elk een mujtahid. Natuurlijk konden ze hun kennis rechtstreeks uit de edele Koran halen.

Sinds 1150 n.h. [1737 n.Chr.] verspreidde zich over de wereld de bid’a van het wahhabisme en de madhhabloosheid; met andere woorden, de bid’a van het afkeuren van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). De voortrekkers van deze vernietigende en verdeeldheid zaaiende gedragingen, die de islam van binnenuit vernietigden en van broeders in het geloof elkaars vijanden maakten, waren de onwetenden in Saoedi-Arabië. Toen de madhhablozen – die aan hun werk begonnen door de moslims van de ahl al-soenna aan te vallen, duizenden onschuldige mensen waaronder vrouwen en kinderen met martelingen te vermoorden en door hun bezittingen te plunderen – in 1350 n.h. [1932 n.Chr.] met steun van de Britten een wahhabitische staat stichtten, richtten zij in verschillende landen propagandacentra op middels de kracht van het staatsapparaat en door elk jaar honderdduizenden goudstukken uit te delen. Door publicaties uit te geven die vol zitten met leugens en verachtelijke belasteringen, misleiden ze de onwetenden en vernietigen ze de islam van binnenuit.

Degene die het wahhabisme tot stand bracht, is Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb. Hij werd in 1111 n.h. [1699 n.Chr.] in Nadjd geboren, en stierf in 1206 n.h. [1792 n.Chr.]. Zijn vader en broer Sulaymân ibn ‘Abdulwahhâb (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn) waren reine moslims. Zij waren geleerden van de ahl al-soenna. Net als andere geleerden in de Hidjaz, hebben ook zij de moslims verteld dat het wahhabisme een verkeerd pad is. Er werd een groot aantal waardevolle boeken geschreven om het correcte pad van de ahl al-soenna bekend te maken. Het boek **al-Sawâ’iq al-ilâhiyya fi al-radd ‘ala’l-wahhâbiyya**, dat Sulaymân ibn ‘Abdulwahhâb als een vermaning voor zijn broer schreef, werd in 1306 n.h. [1889 n.Chr.] gedrukt; in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] vond in Istanbul de tweede druk plaats. Aan het begin van dit boek zegt hij het volgde: “Allah de Verhevene zond Muhammad (vrede zij met hem) als Profeet voor alle mensen. In de **edele Koran** die Hij aan hem openbaarde, heeft Hij alles wat de mensen nodig hebben medegedeeld. Hij heeft alles gedaan wat Hij hem had beloofd. Hij heeft ook medegedeeld dat Hij de islam die Hij middels hem had gezonden, tot de Laatste Dag zal beschermen tegen verandering. Dat degenen die behoren tot zijn gemeenschap (umma) de besten onder de mensen zijn, heeft Hij eveneens verklaard. En Muhammad (vrede zij met hem) gaf de blijde boodschap dat deze gemeenschap tot de Laatste Dag niet ontaard zal worden. Hij heeft bevolen dat alle mensen zich aan dit pad dienen vast te houden. Allah de Verhevene verklaarde in het 114^{e} vers van soera **al-Nisâ** [interpretatie van de betekenis]: **‘Degene die het pad van de gelovigen** (mu’minûn) **verlaat, zullen Wij in de Hel gooien.’** Om deze reden werd de **ijmâ’** (consensus, overeenstemming) van de islamgeleerden een argument en een bewijs voor een zaak in de religieuze kennis. Afwijken van deze consensus werd verboden. Onwetenden die dit pad, deze consensus niet kennen, dienen het te vragen aan en te leren van degenen die het kennen. Dit wordt bevolen in het 43^{e} vers van soera **al-Nahl**. De volgende eervolle hadîth verklaart dit edele vers: **‘Vraag hetgeen jullie niet weten aan degenen die het weten! Het medicijn van onwetendheid is leren door te vragen.’**

De islamgeleerden vermelden op basis van overeenstemming: opdat iemand een **mujtahid** kan zijn, moet hij de Arabische taal beheersen; de betekenisverschillen van woorden, en de letterlijke en metaforische betekenissen van woorden kennen; een fiqh-geleerde zijn; de verschillende standpunten van de vier rechtsscholen en hun bewijsvoeringen kennen; de edele Koran uit het hoofd heb-

ben geleerd en de verschillende recitatiewijzen kennen; de tafsîr (verklaring) van alle verzen van de edele Koran kennen; herkennen welke verzen muhkam (eenduidig, expliciet) en mutashâbih (meerduidig, impliciet) zijn, welke verzen nâsikh (opheffend, abrogerend) en mansûkh (opgeheven, geabrogeerd) zijn en welke verzen qasas (verhalen over vroegere mensen) omvatten; kunnen onderscheiden welke hadîth's sahîh, muftarî, muttasil, munqati', mursal, musnad, mashhûr of mawqûf zijn; en daarbij beschikken over wara' (religieuze zorgvuldigheid), het hebben van een gezuiverde ziel van begeerte (nafs); en trouw en betrouwbaar zijn. Een persoon die over al deze superioriteiten beschikt, kan geïmiteerd worden. Hij kan fatwa's uitvaardigen. Als een van deze voorwaarden ontbreekt, kan hij geen mujtahid zijn en kan hij geen zeggenschap hebben in de religie. Het zal niet toegestaan zijn om hem te imiteren. Hij moet zelf ook een mujtahid imiteren. Hieruit wordt duidelijk dat een moslim ofwel een **mujtahid** is, dus een geleerde die de graad van ijtihâd heeft bereikt, ofwel een **muqallid**, dus een navolger van een mujtahid, iemand die een mujtahid imiteert. Er is geen derde mogelijkheid. Iedereen die geen mujtahid is, is een muqallid. Voor een muqallid is het verplicht (fard) om een mujtahid te volgen. Dat dit zo is, werd op basis van overeenstemming medegedeeld. Ook Ibn Qayyim al-Jawziyya (overleden in 751 n.h. [1350 n.Chr.]), die door de wahhabieten als 'grootgeleerde' wordt geprezen en over wie zij zeggen dat elk van zijn uitspraken een bewijs is, zegt het volgende in zijn boek **I'lâm al-mûqi'în:** 'Het is niet toegestaan dat degene die niet voldoet aan de voorwaarden voor ijtihâd, oordelen afleidt uit de edele Koran en de eervolle hadîth's.' Mensen van tegenwoordig denken dat degenen die een edele Koranvers of eervolle hadîth lezen en deze volgens hun eigen opvattingen interpreteren, geleerden zijn. Ze luisteren niet naar degenen die vertellen of schrijven uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Zij denken dat de onwetende personen die niet eens voldoen aan één van de voorwaarden die noodzakelijk zijn voor ijtihâd, islamgeleerden zijn. Moge Allah de Verhevene de moslims redden van deze ramp!" Hierbij is de vertaling uit **al-Sawâ'iq al-ilâhiyya** voltooid. Zelfs Ibn Qayyim al-Jawziyya, die door Rashîd Ridâ – zoals vermeld onder het voorgaande punt – erg wordt geprezen als 'grootgeleerde onder de imams', verbiedt degenen die geen mujtahid zijn om oordelen af te leiden uit de edele Koran en de Soenna. Het feit dat Rashîd Ridâ, die beweert dat hij zijn pad volgt, zijn uitspraken tegenspreekt, toont duidelijk aan dat hij niet

oprecht is in zijn zaak voor de islam en dat hij een hervormer is die achter de schermen de islam probeert te vernietigen.11. Rashîd Ridâ zet het gesprek tussen de hervormer en de prediker voort. De pen is in zijn eigen hand. Hij prijst de hervormer de hemel in en kleineert, vernedert de prediker in elk opzicht. Zijn in elkaar geflanste, dwaze teksten legt hij de prediker in de mond alsof het zijn woorden zijn.

In dit boek zullen we niet analyserend ingaan op wat Rashîd Ridâ als hervormer schrijft. Echter, in plaats van de antwoorden die hij de prediker in de mond legt, zullen we de antwoorden schrijven die de prediker waardig zijn. We zijn ervan overtuigd dat wanneer onze gerespecteerde lezers en de reine en ware geleerden deze aandachtig lezen, ze de werkelijke aard van de vrijmetselaarslist goed zullen begrijpen.

De prediker kan niet zo onwetend zijn dat hij denkt dat de definities van geloof (îmân) volgens de logica, sociologie, anatomie, en zelfs volgens de fiqh en tasawwuf hetzelfde zijn. Hij is immers een geleerde die aan een madrassa een hoge opleiding heeft gevolgd en die deze zaken heeft bestudeerd en begrepen. Ja, als deze prediker niet aan een islamitische madrassa had gestudeerd, maar aan de Al-Azhar-universiteit nadat Muhammad 'Abduh (overleden in 1323 n.h. [1905 n.Chr.]), de toenmalige moefti van Caïro, en zijn discipelen hervormingen hadden doorgevoerd, dan zou hij deze definities door elkaar hebben gehaald. Immers, de vrijmetselaars in Groot-Brittannië gaven bevel aan de grootvizier Mustafâ Rashîd Pasha, waarop ze zowel bij de Ottomanen als in Egypte de lessen natuurwetenschappen en hogere religiewetenschappen in de madrassa's afschaften. Ze leidden islamitische hervormers op die in de religie onwetend waren.

De prediker is een moslim die weet wat roddelen (ghîba) betekent. Ook al weet de hervormer niet dat een uitspraak die over een groep mensen wordt gedaan niet onder roddelen valt, weet de prediker dit wel.

12. De hervormer zegt: *"Is het gepast voor het verstand om de dingen die we zien, omwille van ongegronde uitspraken die we uit onszelf 'ijmâ'' en 'overeenstemming' noemen, te ontkennen?"* Hij spot met de basisleringen van de islam en zegt dat het begrip 'ijmâ'' geen grondslag, geen basis heeft. De fiqh-geleerden haalden dit uit de eervolle hadîth: **"Mijn gemeenschap komt niet overeen op dwaling!"** Maar hoe kan de hervormer dit ook weten? Hij heeft het niet gehoord van zijn vooruitstrevende (!) meesters die de ijmâ' ontkennen!

Ijmâ’ (consensus, overeenstemming) betekent dat de ijtihâds van de mujtahids die in dezelfde eeuw leven, over een bepaalde zaak met elkaar overeenkomen. Aangezien er na de 4e islamitische eeuw geen absolute mujtahid (mujtahid mutlaq) meer is opgeleid, is er ook sindsdien geen consensus meer. De consensussen van de voorgaande eeuwen werden een bewijs, een bron voor de geleerden van de latere eeuwen. De overeenstemming van de muqallids, de onwetenden en vooral die van de islamitische hervormers, kan geen ‘consensus’ worden genoemd. De sterkste en meest waardevolle consensus is de consensus van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). De kwesties waarover een consensus bestaat, hebben de geleerden die later kwamen verzameld en in hun boeken medegedeeld. Ze hebben voorkomen dat de kwesties waarover verschillende standpunten bestaan en de uitspraken van degenen die geen mujtahid zijn, ‘consensus’ werden genoemd.

Volgens de geleerden van de ahl al-soenna zijn de **adilla al-shar’iyya** (bronnen van de islamitische wetgeving) er vier. Met andere woorden, de islamitische voorschriften worden uit vier bronnen afgeleid. Dit zijn: de Kitâb, de Soenna, de qiyâs al-fuqahâ en de ijmâ’ al-umma. De Kitâb (het Boek) is de edele Koran. De Soenna is de praktijk van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) die is vastgelegd in de eervolle hadîth’s. Deze twee worden ook **nass** (mv. nusûs; bronteksten) genoemd. De qiyâs al-fuqahâ zijn de ijtihâds van de geleerden die een mujtahid zijn. Wie zegt dat de consensus (ijmâ’) geen bron is, wordt geen kâfir, maar een van de ahl al-bid’a, dus de afgedwaalden. Immers, zij deden deze uitspraak door ta’wîl, oftewel interpretatie van de niet-eenduidige bronteksten [dat wil zeggen, bronteksten waaruit verschillende betekenissen afgeleid kunnen worden]. De khârijieten en de andere madhhablozen vallen hieronder. Hun uitspraken die in tegenspraak zijn met de ijmâ’ zijn geen kufr. Echter, wanneer de onwetenden die niets afweten van ta’wîl hun ideeën en gedachten uitspreken die niet overeenkomen met de ijmâ’, dan is dit kufr.

De prediker spreekt niet vanuit droombeelden of vermoedens. Hij geeft geen oordeel door “misschien”, “mogelijkerwijs” te zeggen. Hij weet dat spreken zonder kennis en een oordeel geven op basis van vermoedens niet toegestaan is. Hij ontkent niet de dingen die hij ziet. Hij bestudeert ze en experimenteert, aangezien de edele Koran en de eervolle hadîth’s het nadenken, bestuderen en experimenteren bevelen. Ze prijzen degenen die dit doen. Al op

de eerste pagina van het boek **‘Aqâid al-Nasafiyya**, dat de prediker aan de madrassa heeft bestudeerd en waar de hervormer niet eens de naam van heeft gehoord, staan de middelen om kennis te verwerven geschreven.

13. Er staat dat de prediker niet in de geografie en in de kranten gelooft. De berichten van de niet-moslims zouden niet acceptabel zijn. Kijk eens wat een belastering tegen de prediker! Moslims geloven in de natuurwetenschappen. Maar ze laten zich niet misleiden door de leugens die de niet-moslims vertellen onder het mom van ‘natuurwetenschappen’. Niet-moslims die, ondanks dat ze niets afweten van de natuurwetenschappen, zich voordoen als wetenschapper en die met hun leugens – die zij presenteren als ‘natuurwetenschappelijke kennis’ – de moslims proberen te misleiden en de islam proberen te vervalsen, worden **wetenschapsfanatici**, **islamitische hervormers** of **ketters** genoemd. Dit zijn verdeeldheidzaaiers die zowel de islam als de natuurwetenschappen belasteren. Als de moslims niet in de geografie zouden geloven, zouden ze dan deze wetenschap hebben beoefend? De titels en de schrijvers van de geografieboeken waarin het werk en de ontdekkingen van de moslims op dit terrein worden vermeld, staan geschreven in **Kashf al-zunûn**, **Mawdû’ât al-‘ulûm** en in het Duitse boek van Carl Brockelmann. Wij vragen aan de hervormer: Wie waren degenen die de lengte van de meridiaan maten in de woestijn van Sinjar? Waren dit niet de moslims van de ahl al-soenna die een van de vier rechtsscholen volgden? Zal een moslim die zich op hun pad bevindt en die zoals hen is, dan niet geloven in de natuurwetenschappen?

En dan vooral de uitspraak: “De kennis van geografie, die uit overleveringen van niet-moslims bestaat, is niet acceptabel”, de prediker in de mond leggen, is een afschuwelijke belastering tegen de moslims.

Ja, een onwetende, een ketter, een hervormer die zich heeft vermomd als een prediker, kan zulke onzinnige uitspraken doen. Maar zeggen dat een eervolle moslim die een van de vier rechtsscholen volgt, zo’n uitspraak heeft gedaan, zal vijandigheid tegenover de islam zijn.

De rechtsscholen verbieden kennis, de natuurwetenschappen, de berekeningen en experimentatie niet, laat staan dat iemand die een rechtsschool volgt deze zaken zou verbieden. De rechtsscholen prijzen deze kennis. Ze bevelen dat deze worden geleerd. Iemand die niet in deze zaken gelooft en deze niet leert, kan niet de navolger zijn van de imams van de rechtsscholen. Zulke uitspra-

ken toeschrijven aan iemand die een rechtsschool volgt, is iets wat de vijanden van de rechtsscholen, de ketters zouden doen.

14. De prediker kan niet zo onwetend zijn dat hij denkt dat de slechte, armoedige en verachtelijke toestanden van de moslims een teken is van de Laatste Dag. Immers, de imams van de rechtsscholen die hij volgt, hebben medegedeeld dat er in het Einde der Tijden een overmaat aan rijkdom, buitensporigheid, gebouwen en overspel (zinâ) zal zijn. Ook de muqallid dient deze zaken te weten. Als hij het niet weet, zal hij hen niet gevolgd hebben. De imams van de rechtsscholen zeiden dat de complete verdorvenheid van de mensen na de tijd van de edele Mahdî zal zijn, en dat er hiervoor veel dagen van gelukzaligheid zullen zijn. Om deze dagen van gelukzaligheid te kunnen bereiken, dienen moslims hiervoor te werken en te vorderen op materieel en spiritueel gebied. Allah de Verhevene zal aan degene die zich inspant de beloning hiervan zeker geven.

15. De hervormer zegt over de edele Mahdî 'het idee van de Mahdî'. Hij zegt dat hij niet gelooft dat de edele Mahdî in de toekomst zal komen. Het kan zijn dat de hervormer, de ketter hier niet in gelooft, maar de moslims moeten hierin geloven. Alle islamgeleerden hebben dit unaniem medegedeeld. Grote geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), zoals Imâm al-Suyûtî en Ahmad ibn Hajar al-Makkî (overleden in 974 n.h. [1566 n.Chr.]), hebben boeken over de edele Mahdî geschreven. Zij vermeldden meer dan tweehonderd hadîth's en tekenen over de Mahdî.

16. De islamitische hervormer zegt: *"Bij een kwestie waarover geen consensus (ijmâ') bestaat, dient iedereen het bewijs te volgen dat hem overtuigt. Uiteindelijk betekent het volgen van een mujtahid, het volgen van zijn bewijs."*

Ja, het volgen (taqlîd) van een mujtahid betekent het volgen van zijn bewijs, dus het volgen van de edele Koran en de eervolle hadîth's. Echter, het is de mujtahid die het bewijs van een kwestie vindt. Juist in het vinden van dit bewijs zijn de rechtsscholen van elkaar afgeweken. Om het bewijs van een kwestie te vinden, dient men een geleerde op het niveau van ijtihâd, dus een mujtahid te zijn. Zo'n geleerde imiteert natuurlijk niet een ander. Hij handelt volgens zijn eigen ijtihâd.

17. Rashîd Ridâ schrijft dat de prediker gelooft in de kashf, dus de onthullingen van de awliyâ wat betreft het precieze moment van de Laatste Dag. Ook deze uitspraak heeft hij zelf verzonnen.

De imams van de rechtsscholen zeiden: “Er werd niet medegedeeld wanneer de Laatste Dag zal aanbreken. Niemand buiten Allah weet dit. De onthullingen van de awliyâ kunnen voor niemand een bewijs of bron zijn.” Degenen die deze geleerden volgen, hen imiteren, zeggen uiteraard hetzelfde. Andere soorten uitspraken aan de prediker toeschrijven, is leugenarij en een afschuwelijke belastering.

18. Hoewel de islamitische hervormer gelijk heeft wat betreft zijn uitspraak dat er verzonnen hadîth’s staan in tafsîr-boeken zoals de tafsîr van Kalbî, is zijn uitspraak: “Dit geldt ook voor de tafsîr van Baydâwî”, absoluut verkeerd. De grote geleerde ‘Abdulhakîm al-Arwâsî (moge Allah hem genadig zijn) (overleden in 1362 n.h. [1943 n.Chr.]) zei: “Qâdî al-Baydâwî (‘bayyadallâhu wajhah’: moge Allah zijn gezicht verlichten) is een zodanig hoge geleerde dat hij past bij zijn naam en de smeekbede waarmee hij wordt aangeduid. Hij wordt zeer gewaardeerd door de Koranexegeten (mufassirûn), en wordt onder hen als uitmuntend beschouwd. Hij bereikte de hoogste rang in de tafsîr-wetenschap. In elke tak van de wetenschap is zijn woord een bewijsstuk. Hij was bekwaam in elke natuurwetenschap, een absoluut bewijs in elke methode, en stond onder de vroegere en latere geleerden bekend als betrouwbaar, sterk en superieur. Zeggen dat er in de tafsîr van zo’n diepzinnige geleerde verzonnen hadîth’s staan, is een grote en verachtelijke belastering. Het betekent een diepe afgrond maken in de islam. Het zou terecht zijn dat de tong van degene die zulke uitspraken doet zou ontvlammen, evenals het hart van degene die ze gelooft en de oren van degene die ernaar luistert. Was deze grote kennisbezitter dan niet in staat om de verzonnen hadîth’s van de authentieke te onderscheiden? Wat moet men zeggen tegen degenen die hier ‘ja’ op zeggen? Of had hij niet een zodanig sterke religiositeit en vrees voor Allah dat hij verzonnen hadîth’s zou vermelden en niet zou geven om de zware straffen die onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had medegedeeld voor degenen die dit doen? Wat zou het afschuwelijk en verachtelijk zijn om te zeggen dat hij hier niet over beschikte. Omdat het bekrompen begrip, de dwaze kop van iemand die zoiets zegt niet in staat is om de diepe betekenissen van deze eervolle hadîth’s te vatten, kan hij geen andere uitweg vinden dan te zeggen dat ze verzonnen (mawdû’) zijn.”

19. De hervormer zegt: *“We hebben het hiernamaals (de âkhira) niet gezien; hoe kunnen we dan de uitspraken van Sha’rânî omtrent de geografische toestand van de plaats genaamd ‘mawqif’, en*

de plattegrond die hij maakte voor de sirât-brug, de weegschaal genaamd 'mîzân', de Hel (de Jahannam) en het Paradijs (de Janna) daaraan relateren? Wij zijn voor dit soort zaken geen enkel bewijs tegengekomen in het Boek, de Soenna, het verstand en de wijsheid. Hoe vreemd is het dat de meeste van jullie shaykhs zich van 's werelds meest bekende en nuttige geografie afwenden, en plattegronden tekenen voor het niet zichtbare hiernamaals."

Met deze woorden valt hij de eervolle vrienden van Allah (awliyâ) en hun buitengewone toestanden (karâmât) aan en probeert hij het geloof en het vertrouwen van de moslims hierin te vernietigen. Echter, ook dit gedrag van hem is uiterst onterecht. Want in een edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Gedenk Allah vaak en veelvuldig. Door Allah te gedenken** (dhikr) **verkrijgt het hart vrede."** In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het teken van liefde voor Allah, is Hem vaak en veel gedenken."** De hadîth-geleerden zeiden: "De Gezant van Allah gedacht Allah op elk moment." Wel om deze reden gedachten de grootheden van deze gemeenschap (umma) Allah vaak en veelvuldig. Zo probeerden ze ook dit gebod van de islam na te leven. Door Allah vaak en veelvuldig te gedenken, bereikten hun gezegende harten een staat van vrede (itmi'nân) en zekerheid. Zoals wordt aangegeven in de eervolle hadîth's: **"Voor elk probleem is er een remedie. De remedie van het hart is het gedenken van Allah"**, en **"De bron van vroomheid** (taqwâ) **zijn de harten van de 'ârifûn"**, werden ze van de ziekten van het hart en van het begaan van zonden verlost. Zij bereikten de liefde van Allah de Verhevene. Deze grote geleerden, die vroomheid bezitten, wiens harten rein zijn en die erg geliefd zijn door Allah de Verhevene, zeggen het volgende: "Tijdens het vaak en veelvuldig gedenken, vergeten we de wereld, vergeten we alles behalve Allah. Ons hart wordt net als een spiegel. Net zoals de mens tijdens de slaap, wanneer hij alles vergeet, iets in een droom ziet, zo verschijnen er dingen in ons hart." Deze verschijningen geven ze de benamingen **kashf** (onthulling), **mukâshafa** (ontdekking) en **shuhûd** (het zien, waarneming). Dat dit zo is, wordt in elke eeuw door duizenden awliyâ bericht. Het vaak en veelvuldig gedenken is een 'ibâda. Allah de Verhevene houdt van degenen die vaak en veel gedenken. De harten van deze mensen worden bronnen van taqwâ. Deze zaken worden vermeld in de Koran en de Soenna. Dit zijn zaken binnen het kader van de sharî'a (de islamitische wetgeving). Wie niet in deze zaken gelooft, zal niet geloofd hebben in de Koran en de Soenna. En dat er in het hart onthullingen en waarnemingen plaatsvinden, wordt

medegedeeld door oprechte moslims die geliefd zijn door Allah de Verhevene. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“In het hart van degene die Allah vaak en veel gedenkt, zal er geen huichelarij** (nifâq) **blijven.”** Degenen die deze zaken mededelen, zijn personen die geen huichelaars (munâfiqûn) zijn en die oprecht zijn in hun hart en in hun woorden. Kashf en karâma werden medegedeeld middels de overleveringen van zulke personen die via tawâtur (‘massatransmissie’, zekerheid) zijn overgebracht. Ja, deze zaken behoren tot de ‘zaken van het hart’ en ‘zaken van de directe ervaring’. Ze kunnen geen geldige bron zijn voor anderen. Er werd niet bevolen om erin te geloven. Echter, erin geloven werd ook niet verboden. Geloven in de zaken die middels tawâtur werden medegedeeld door de rechtschapen moslims die Allah de Verhevene liefheeft, is beter dan er niet in te geloven. Men moet goede vermoedens (husn al-zann) hebben over een moslim. Men vertrouwt zijn mededelingen. Zelfs wat betreft de ‘ibâdât vertrouwt men zijn woorden. De uitdrukking: “Degene die het ontkent, zal het ontberen”, is een onveranderlijke regel.

De edele ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was een diepzinnige geleerde, een grote walî. Hij werd geboren in 898 n.h. [1493 n.Chr.] en overleed in 973 n.h. [1565 n.Chr.]. Hij is een van de basispilaren van de shâfi’î rechtsschool en een van de meest gerespecteerde geleerden van de ahl al-soenna. De boeken die hij heeft gelezen en uit het hoofd heeft geleerd, zijn er ontelbaar veel. Een deel hiervan staat geschreven in het voorwoord van zijn **al-Mîzân al-kubrâ**. Honderden van zijn werken staan geschreven in **Kashf al-zunûn**. Elk van zijn boeken is een monument dat zijn perfectie toont. Ook de geleerden van de hanafî rechtsschool zijn bewonderaars van zijn diepe kennis, zijn kashf en zijn shuhûd. Zij hebben medegedeeld dat hij een van de sterren op aarde is. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Op de Dag des Oordeels zullen de profeten, de geleerden en de martelaren** (shuhadâ) **voorspraak verrichten.”** Wij hopen op zijn voorspraak (shafâ’a) door ons vast te houden aan deze eervolle hadîth. Het is duidelijk dat degenen die zulke gewaardeerde persoonlijkheden van de ahl al-soenna aanvallen, ketters zijn. De ketters, de niet-moslims, hebben ook Muhammad (vrede zij met hem) – die de gids is van de moslims – op deze manier aangevallen. De beroemde Voltaire, die geen moslim en een vijand van de islam was, had zich zodanig verlaagd dat hij de Meester van de mensheid onderwerp maakte van zijn afstotelijke toneelstukken. Deze verachtelijke aanvallen zullen ongetwijfeld ook gedaan worden op de ge-

leerden van de ahl al-soenna, die de erfgenamen zijn van deze verheven Profeet. Deze grote persoonlijkheden kunnen uiteraard niet bevlekt worden door zulke hatelijke en absurde uitspraken van de vijanden. De waarde van een juweel vermindert niet wanneer die op de grond valt.

'Abdulwahhâb al-Sha'rânî en grote persoonlijkheden zoals hij, die zeer geliefd zijn door Allah de Verhevene (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), zeggen niet dat zij het Paradijs, de Hel, de verzamelplaats (mawqif, oftewel mahshar) en de sirât-brug met hun fysieke ogen hebben gezien. Ze zeggen zelfs dat deze niet gezien kunnen worden op deze wereld. Ze zeggen dat deze zaken in hun hart aan hen werden onthuld op een manier die niet geweten, begrepen en beschreven kan worden, en aan hen werden getoond als in een droom. Dit geheim delen zij mee aan hun geliefden en vertrouwelingen. Ze zeggen: "Man lam yadhuq, lam yadri." Met andere woorden, "Wie er niet van proeft, begrijpt het niet." Het ontkennen van iets dat niet begrepen wordt, is onwetendheid en dwaasheid. En over iets wat men niet begrijpt zeggen dat het onmogelijk is en dat het niet kan, is een uitdrukking van een fanatisme, een koppigheid en bekrompenheid. Om deze reden noemen we de islamitische hervormer 'wetenschapsfanaat'. En wat anders kan het zijn dan ketterij en vijandigheid tegenover de islam, om de subtiele kennis van de islamgeleerden die buiten de grenzen van het verstand en de natuurwetenschappen ligt, het onderwerp van spot te maken door te zeggen dat ze plattegronden tekenen? [Wanneer het menselijk oog gezond is, ziet het wanneer het licht is. In het donker kan het niet zien. In het orgaan dat **hart** wordt genoemd, dat zich bevindt in de borst van de mens, is er een kracht dat het **werkelijke hart (qalb)** wordt genoemd. Wanneer deze kracht gezond is en er licht (nûr) is in het hart, ziet deze kracht bepaalde dingen. Dit zien wordt **basîra** genoemd, en de dingen die het ziet worden **mukâshafa** of **shuhûd** genoemd. Het gezond en sterk zijn van het werkelijke hart, wordt bereikt door dhikr, dus het gedenken van Allah. Het verrichten van het gebed en het reciteren van de edele Koran is ook dhikr. Het licht (nûr) van de harten komt voort uit het gezegende hart van de Gezant van Allah. Dit licht van het hart wordt **fayd** genoemd. Iemand die geen fayd verkrijgt, kan geen mukâshafa hebben. Wanneer deze lichten, die fayd worden genoemd, voortvloeien uit het gezegende hart van de Gezant van Allah, komen ze via de weg van liefde in de harten van de awliyâ. Een moslim die houdt van een levende of reeds overleden walî, zal door deze liefde van hem fayd verkrijgen en kan een

bezitter van mukâshafa worden. Ook de eigenschappen 'geloven' **(îmân)** en 'liefhebben' **(muhabba)** die eigen zijn aan de mensen, bevinden zich in de kracht die we het 'hart' (de qalb) noemen.]

20. Rashîd Ridâ schrijft in zijn boek de eervolle hadîth's over de Laatste Dag. De prediker daarentegen legt hij altijd woorden in de mond die de ketters hebben verzonnen en 'hadîth' hebben genoemd. Hij laat dan de hervormer aantonen dat deze woorden geen hadîth's zijn, en laat hem de waarheden naar voren brengen die in de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna vermeld staan. In dit spel probeert hij de predikers en de ware moslims, die tot een van de vier rechtsscholen behoren, te kleineren en hen als onwetend te presenteren, en de islamitische hervormers zoals hijzelf als intelligente geleerden met kennis. Het is ongetwijfeld dat de moslims die boeken over de islam hebben gelezen en deze goed begrepen, zich niet zullen laten misleiden door deze afschuwelijke belasteringen. Wij schrijven echter deze regels opdat degenen die de waarheid niet kennen, deze teksten van de hervormer niet als correct beschouwen en niet in zijn val lopen. We raden onze jonge broeders en zusters nadrukkelijk aan om de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te lezen, zodat ze niet misleid worden door de leugens van de hervormer.

21. Rashîd Ridâ legt de prediker woorden in de mond van de hurûfiyya, de druzen en de bâtiniyya, die niets te maken hebben met de islam, en die zelfs vijanden zijn van de islam; hij laat lijken alsof dit de religieuze kennis is van de prediker. En de hervormer laat hij vertellen dat deze zaken geen plaats hebben in de islam, en presenteert de prediker als een onwetende. Hij probeert bij de lezers vertrouwen tot stand te brengen tegenover de hervormer, en tracht de geleerden die behoren tot de ahl al-soenna als onwetend voor te stellen.

22. De hervormer zegt: *"De laatste tijd hebben de meesten van degenen die zichzelf de naam 'ahl al-soenna wa'l-jamâ'a' hebben gegeven, zich niet kunnen bevrijden van de bid'ât die de bâtiniyya en de anderen hebben verzonnen. Enkel hun namen zijn verschillend. Als je de uitspraken van de bâtiniyya vergelijkt met die van de aanhangers van tasawwuf van de 4^{e} en latere islamitische eeuwen, dan zul je hiertussen zeer weinig verschil vinden."*

Ook hier laat de hervormer blijken dat hij onwetend is in de religie. De benaming **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** ('de mensen van de soenna en de gemeenschap') is niet, zoals hij zegt, later verzonnen. Deze benaming werd vermeld door de Gezant van Allah (vrede en

zegeningen van Allah zij met hem), en hij riep de moslims op om zich te verenigen onder deze naam. De eervolle hadîth's: **"Houd je vast aan mijn soenna"**, en **"Verlaat de gemeenschap** (jamâ'a) **niet"**, zijn de bewijsstukken van deze oproep. Met deze schaamteloze, arrogante leugen valt de hervormer de verheven geleerden van de ahl al-soenna en de eervolle awliyâ (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) aan, en probeert hij hen te bevlekken. De boeken van de geleerden van de ahl al-soenna zijn vandaag hetzelfde als duizend jaar geleden. In elke (natuur)wetenschap en in elke sociale klasse kunnen er onwetenden en afwijkende personen zijn. Het is een groot onrecht om een paar van zulke personen als voorbeeld aan te halen en daarmee het woord 'ahl al-soenna' aan te vallen. En de grootheden van tasawwuf met de bâtiniyya vergelijken, is een van de misleidende tactieken die de hervormers vaak gebruiken. De geleerden van de bâtin-wetenschap en de ketters van de bâtiniyya door elkaar halen, is als het presenteren van licht als duisternis, de waarheid als valsheid en recht als krom. Dit boek van Rashîd Ridâ is verre van een wetenschappelijk werkstuk. Het zijn net de teksten van een goochelaar, een illusionist die zijn opgesteld om de lezers te misleiden.

23. Rashîd Ridâ legt de prediker de volgende woorden in de mond: *"Ik ben er verbaasd over en kan het niet verklaren dat de kalâm- en fiqh-geleerden zwijgen over de opruiingen van de oproerige sjiieten, die zowel afgedwaald zijn als anderen laten afdwalen. De mensen van kalâm waren altijd al tegen de mu'tazila; zij hadden hun geloofsleer verworpen en zich sterk tegen hen verzet. Om deze reden zijn de mu'tazila school en zijn aanhangers weggevaagd uit de geschiedenis. Wat de rechtsgeleerden (fuqahâ) betreft, ondanks dat zij allemaal behoren tot de ahl al-soenna wa'l-jamâ'a, ruziën ze met elkaar en verwerpen ze elkaar."*

Het is vrij duidelijk dat niemand zal geloven in de belasteringen die Rashîd Ridâ – middels de woorden die hij de prediker in de mond legt – tegen de kalâm- en fiqh-geleerden doet. Bibliotheken staan vol met de weerleggingen die de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben geschreven. Deze die in het Perzisch zijn geschreven, zijn niet minder dan die in het Arabisch. Als Rashîd Ridâ de Perzische taal zou hebben gekend en het boek **Tuhfa-i ithnâ 'ashariyya** zou hebben gelezen van de edele 'Abdul'azîz al-Dahlawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) (overleden in 1239 n.h. [1823 n.Chr.]), dan had hij kunnen zien hoe deze grote geleerde de madhhablozen vernederde en te schande maakte en had hij het niet kunnen te-

genhouden om versteld te raken. Een geleerd persoon die het boek **Radd-i Rawâfid** van Imâm al-Rabbânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) leest – waarin de jihâd van de Oezbeekse sultan ‘Abdullâh Khân tegen de sjiieten wordt beschreven en de reden waarom hij hen een nederlaag toebracht – en die het boek **Hujaj-i qat’iyya** van Suwaydî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) ziet – waarin zijn discussie met de mannen van Nâdir Shâh en zijn overwinning op hen wordt beschreven – zal zeer goed begrijpen hoe de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) de madhhablozen versloegen. Aan het einde van de 80e brief in de vertaling van de **Maktûbât**, die gepubliceerd werd door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi, staan de namen vermeld van 32 van de geleerden die schreven dat de madhhablozen zich in dwaling bevinden, alsook de titels van hun boeken over dit onderwerp. En de uitspraak dat de fiqh-geleerden met elkaar ruziën, is een van de belasteringen die de hervormers maar blijven herhalen. Het antwoord hierop hebben we vermeld onder punt 6. De Arabische en Perzische versie van het boek **Radd-i Rawâfid**; de Arabische versie van het boek **Hujaj-i qat’iyya**; de Turkse vertalingen van deze beide boeken; het Perzische boek **Tuhfa-i ithnâ ‘ashariyya** en de **Mukhtasar** (samenvatting) hiervan in het Arabisch, werden gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.

24. De islamitische hervormer zegt: *“De meeste van de geschillen onder de geleerden, hun onderlinge afwijzing en dat ze een front vormden tegen elkaar, kwamen voort uit het feit dat zij zich overgaven aan de verlangens van hun ziel van begeerte (nafs). De hoofdreden voor de opkomst van de kalâm-wetenschap was de mu’tazila. Zij verdiepten zich in sommige kwesties die de vrome voorgangers (salaf) onaangetast hadden gelaten. Ze brachten bezwaren naar voren over deze zaken. En de anderen verzetten zich tegen deze pijlen van bezwaren. Met het één voor één verdwijnen van de ware geleerden die kennis en intellectuele diepgang bezaten en bekwaam waren in gevolgtrekkingen, herhaalden degenen die later kwamen slechts hun uitspraken woord voor woord. Mettertijd hadden deze ook geen nut meer. Deze navolgers hielden zich stil over de kwesties, bid’ât en bijgeloven die waren verschenen na geleerden zoals Imâm al-Ash’arî en zijn tijdgenoten, en bestempelden degenen die vragen hierover stelden als ongelovigen (kâfirûn). Enkel wanneer deze bid’ât en afwijkingen naar voren werden gebracht onder het mom en in de kleur van de religie, en deze aanhangers en helpers hadden, dan probeerden ook de men-*

sen van kalâm deze met allerlei interpretaties te verdedigen. Zelfs het wapen van takfîr (beschuldiging van ongeloof) werd van richting veranderd. Het werd gericht op degenen die zich verzetten tegen deze bid'ât en afwijkingen. Ze schreven hen ongeloof en ketterij toe. Dit kan men waarnemen in elke generatie en elk volk.

Wat de mensen van fiqh betreft, laten we hun toestand vernemen van Imâm al-Ghazâlî: Hujjat al-islâm Imâm al-Ghazâlî zegt in zijn boek ***Ihyâ****, in het gedeelte 'Kitâb al-'ilm': 'De reden dat de mensen van fiqh met elkaar ruziën en elkaar bestrijden, is om dichter bij de heersers en gouverneurs te komen, en zo een positie te bemachtigen en het rechtersambt te verkrijgen. Wanneer men vanuit deze invalshoek kijkt, dan zal men zien dat het grootste conflict tussen de shâfi'ieten en de hanafieten plaatsvond. Immers, de posities en rangen waren altijd in handen van deze twee.'"*

Met deze uitspraken gooit Rashîd Ridâ de slechte personen die fiqh leren voor werelds gewin, en de fiqh-geleerden die zich inzetten om de wereldse zaken en de slechten te verbeteren, op één hoop. Hij probeert zo de fiqh-geleerden en de imams van de rechtsscholen te kleineren en minderwaardig te doen lijken, en bereidt hij de basis voor, voor de oorlog die hij zal voeren om de islam van binnenuit te vernietigen, door de rechtsscholen en het volgen van de rechtsscholen af te schaffen. Daarbij probeerde hij ook de uitspraken van de edele Imâm al-Ghazâlî te veranderen, en maakte hij deze grote geleerde tot een valse getuige voor zichzelf. Imâm Muhammad al-Ghazâlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) (overleden in 505 n.h. [1111 n.Chr.]) spreekt absoluut niet slecht over de fiqh-geleerden, zoals wordt beweerd. In het 4e hoofdstuk van het gedeelte "ilm' maakt hij een onderscheid tussen de fiqh-geleerden en de slechte personen die van de fiqh-wetenschap een middel voor werelds gewin maken. Hij zegt: "De fiqh-geleerden vermeden de heersers en gouverneurs. Zij werden gevraagd om het rechtersambt te beoefenen en om fatwa's uit te vaardigen, maar ze aanvaardden het niet. Slechte personen die hun waardigheid en eer zagen, en zagen dat er naar hen werd gevraagd, wilden zichzelf als moefti's bij de heersers aanbieden. Toen ze zagen dat de heersers waarde hechtten aan de rechtsscholen en dat zij erachter probeerden te komen of men in verschillende zaken de voorkeur moest geven aan de shâfi'î of hanafî rechtsschool, begonnen personen die geen kennis hadden, die kwesties te leren waarover verschillende standpunten bestonden in deze twee rechtsscholen. Ze raakten verzeild in oppositie en discussies. Deze slechte geleerden hielden zich bezig met de zaken waar de

heersers en gouverneurs naar geneigd waren.” De islamitische hervormer associeert deze passage die Imâm al-Ghazâlî schreef over de slechte geleerden (‘ulamâ al-sû’) met de fiqh-geleerden en schaamt zich niet om uit te roepen dat ‘de shâfi’ieten en de hanafieten met elkaar in conflict waren’.

Zeggen dat de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hun ziel van begeerte (nafs) volgden, is ook een leugen van de islamitische hervormers. De fiqh-geleerden en de imams van de rechtsscholen hebben niets gezegd buiten de edele Koran en de eervolle hadîth’s. Omdat al hun uitspraken afkomstig zijn uit het Boek en de Soenna, werd de ziel van begeerte van degenen die hen volgen, oftewel imiteren, bevrijd uit de staat van ‘ammâra’, waarin de ziel van begeerte het slechte beveelt, en bereikte de staat van vrede (itmi’nân). Als dit de toestand is van degenen die hen volgen, hoe kan het dan dat hun eigen ziel van begeerte niet de staat van vrede heeft bereikt? De imams van de vier rechtsscholen en alle mujtahids hadden een ziel van begeerte die zich in de staat van vrede (nafs al-mutma’inna) bevond. Elk van hen was een walî die een hoge rang in de zintuiglijke (zâhirî) wetenschappen, en perfectie in de buitenzintuiglijke (bâtinî) wetenschappen had bereikt. Het feit dat Rashîd Ridâ over de geleerden van de ahl al-soenna zegt dat zij hun ziel van begeerte hebben gevolgd, komt neer op het kwaadspreken over alle moslims en de islam. Men moet de verachtelijkheid van deze uitspraak goed begrijpen.

Door kwaad te spreken over de latere geleerden, ontkent de islamitische hervormer ook de eervolle hadîth: **“Elke honderd jaar zal er een mujaddid** (vernieuwer) **komen. Hij zal deze religie versterken.”** Ja, het klopt dat een deel van de moslims verdorven werd. Er ontstonden 72 verdorven groeperingen. Echter, dat een deel van de moslims verdorven werd, betekent niet dat de islam zelf verdorven werd. Er waren altijd, in elke eeuw, ook ware, rechtschapen moslims die nooit verdorven werden en die het pad van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) niet hadden verlaten. De eervolle hadîth geeft aan dat er in elke eeuw zulke mensen zullen zijn. Deze moslims worden **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** genoemd. De geleerden van de ahl al-soenna hebben overal ter wereld, in elke eeuw de mensen naar het rechte pad geleid. Geen enkele vraag hebben zij onbeantwoord gelaten. Zij hebben de moslims beschermd tegen het misleid worden door de leugens van de afgedwaalden (ahl al-bid’a) en de islamitische hervormers. Allah de Verhevene heeft medege-

deeld dat de islam tot de Laatste Dag niet vervalst zal worden. Een 'geleerde van de ahl al-soenna' betekent een geleerde van een van de vier rechtsscholen.

25. De islamitische hervormer prijst zichzelf en in overeenstemming met de uitspraak: "De wonderdaad van de ketters wordt overgeleverd door henzelf", prijst hij het tijdschrift **al-Manâr**, dat hij zelf schreef, de hemel in. Echter, in dit tijdschrift presenteert hij de vrijmetselaars en de islamitische hervormers als islamgeleerden en door te zeggen dat zij de islam nieuw leven zullen inblazen, vertrouwt hij hen de taak toe van het verheffen van de islam naar zijn oorspronkelijke eervolle staat. Zij gaan het zogezegd rechttrekken, alsof de islam is vervalst, de islamitische boeken zijn veranderd en er geen correcte islamitische boeken meer zijn. Het vergif dat verborgen zit in zijn sluwe teksten, heeft het doel om de ahl al-soenna te vernietigen; de boeken van de ahl al-soenna ongedaan te maken; en deze boeken, die het pad van de eervolle Metgezellen tonen, te vervangen door de boeken van de vrijmetselaars en de islamitische hervormers zoals hijzelf, die de islam van binnenuit proberen te vernietigen. Kortom: het heeft het doel om het pad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en de eervolle Metgezellen, en dus de islam te vernietigen. Wel, dit is de opzet, de bedoeling van de islamitische hervormers, dus degenen die zeggen dat ze de islam zullen verbeteren. Hun aanvallen op de geleerden van de ahl al-soenna – die wijzen op het pad van de eervolle Metgezellen – tonen deze verachtelijke bedoeling van hen overduidelijk aan. Zulke sluwe kuffâr die zich presenteren als moslim en de islam van binnenuit proberen te vernietigen, worden **zindîq** (ketter) genoemd. De ketters kunnen de onwetenden misleiden. Ze kunnen het merendeel van de moslims van het rechte pad afbrengen, maar de islam zelf kunnen ze niet vervalsen. Allah de Verhevene heeft beloofd dat Hij de islam zal beschermen.

26. Rashîd Ridâ laat de islamitische hervormer spreken en schrijft: *"Ik ontken de deugden en kennis van de mujtahids niet. Hun deugden en kennis reiken boven alle lof en verheerlijking. Echter, in de tijd voorafgaand aan de mujtahids zocht iedere moslim naar de bewijzen. Degenen die later kwamen, lieten de bewijzen achterwege en verhieven de mujtahids tot het niveau van de profeten. Sterker nog, ze gaven de uitspraak van een mujtahid de voorkeur boven een hadîth. Ze zeiden dat het mogelijk was dat de hadîth in kwestie is opgeheven of dat hun imam kennis moest hebben over een andere hadîth die zijn standpunt ondersteunt. De*

mujtahids vonden het niet juist om te handelen volgens de uitspraak van de personen – die niet vrij waren van fouten – voor wie het mogelijk was zich te vergissen in hun oordeel of iets niet te weten, en om de de hadîth van de Profeet – die vrij was van fouten – terzijde te laten. Deze navolgers deden ook afstand van de Koran, die een duidelijke leidraad en een absoluut bewijs is. Ze zeiden dat het niet toegestaan is om de islam rechtstreeks uit de Koran te leren en dat enkel de mujtahids de betekenis van de Koran begrijpen. Ze zeiden: 'Het is niet toegestaan om het woord van een mujtahid terzijde te laten en rechtstreeks volgens de Koran te handelen.' Verder zeiden zij: 'Het is niet toegestaan om te zeggen: "Allah zegt zo", of "De Gezant van Allah zegt zo." Men moet zeggen: "De fiqh-geleerde heeft het zo begrepen."' Er is geen enkele wetenschap die in zijn geheel met al zijn kwesties het begripsvermogen van het merendeel van de mensen overstijgt en waarvan alle kwesties enkel begrepen kunnen worden door bepaalde personen in een bepaalde tijd. Dat de latere geleerden verder zijn dan de vroegeren, vloeit voort uit de goddelijke orde. Immers, het startpunt van de lateren begint bij het eindpunt van de vroegeren. Het begrijpen van de Koran en de hadîth's is gemakkelijker dan het begrijpen van de fiqh-boeken. Iemand die goed Arabisch leert, zal deze nog gemakkelijker begrijpen. Is Allah de Verhevene niet in staat om Zijn religie duidelijker mede te delen dan de mensen van fiqh? De Gezant van Allah had op zijn beurt dat wat Allah bedoelt, beter begrepen dan wie dan ook; hij heeft het duidelijk medegedeeld en heeft alles verkondigd.

Als de meeste mensen onbekwaam zouden zijn om rechtstreeks voorschriften af te leiden uit de Koran en de Soenna, dan zouden niet alle mensen met deze voorschriften verantwoordelijk zijn gesteld. De mens moet de zaken waarin hij gelooft samen met zijn bewijzen kennen. Allah de Almachtige keurt imitatie en de navolgers af. Hij verklaart dat zij niet verontschuldigd zullen worden vanwege het feit dat zij hun vaders en grootvaders imiteren. Het begrijpen van de bewijsvoeringen van dat deel van de religie dat betrekking heeft tot de islamitische voorschriften, is gemakkelijker dan het begrijpen van de bewijsvoeringen die betrekking hebben tot de geloofsleer. Allah de Verhevene stelt de mensen verantwoordelijk met hetgeen dat moeilijk is. Hoe kan het dan dat Hij ze niet verantwoordelijk stelt met hetgeen dat niet moeilijk is?

Profeten vergissen zich niet. Mujtahids daarentegen kunnen zich wel vergissen. De mujtahids hebben de religie uitgebreid en maakten het meerdere malen groter dan het was. Ze hebben de

moslims in moeilijkheden gebracht. Op het gebied van ‘ibâdâ bestaat er geen analogie (qiyâs). En niemand kan aan de ‘ibâdât iets toevoegen. Qiyâs en istihsân kan alleen bij gerechtelijke oordelen, rechterlijke beslissingen. Ook de mujtahids hebben de mensen weerhouden van imitatie.”

De islamitische hervormer spreekt zichzelf tegen met zijn kromme logica. Om logica op een wetenschap toe te kunnen passen, moet men die wetenschap kennen. De denkconstructies van degenen die de basiskennis van de islam niet begrijpen, resulteren in niets anders dan het vernederen van zichzelf. Ja, de moslims die de mujtahids voorafgingen, dus de eervolle Metgezellen, zochten naar de bewijzen. Zij imiteerden elkaar niet, aangezien zij allemaal mujtahids waren. Zij waren de mensen van de ‘eerste generatie’ die geprezen werd door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Alle eervolle Metgezellen (Sahâba al-kirâm) en een deel van de Opvolgers van de Metgezellen (Tâbi’ûn) waren mujtahids. Een mujtahid dient te handelen volgens hetgeen hij zelf begrijpt; het is niet toegestaan voor hem om een andere mujtahid te imiteren. De uitspraak: “Degenen die later kwamen, verhieven de mujtahids tot het niveau van de profeten. Ze hielden hen zelfs nog hoger”, is niet iets wat een moslim kan zeggen. Immers, deze uitspraak komt erop neer dat men miljarden moslims die tot een van de vier rechtsscholen behoren, bestempelt als kâfir. Wie een moslim onterecht ‘kâfir’ noemt of dit schrijft, wordt zelf kâfir. De moslims, die navolgers (muqallids) zijn, ervan beschuldigen dat ze afzien van de Koran, is zelfs een nog grotere belastering. Moge de hervormers goed weten: ‘rechtsschool’ betekent ‘het pad van de Koran en de Soenna’. Wie een van de imams van de rechtsscholen volgt, gelooft dat hij de edele Koran en de Gezant van Allah volgt. Geen enkele moslim zegt of heeft ooit gezegd: “Het is niet toegestaan om het woord van een mujtahid terzijde te laten en rechtstreeks volgens de Koran te handelen.” Deze uitspraak is een van de verachtelijke belasteringen van de hervormers en de vrijmetselaars tegen de reine moslims. Moslims zeggen het volgende: “Ik wil de edele Koran volgen, maar ik kan zelf geen voorschriften afleiden uit de edele Koran en de eervolle hadîth’s. Ik kan niet vertrouwen op de voorschriften die ik heb begrepen en ik volg ze ook niet. Hetgeen de imam van de rechtsschool heeft begrepen, vertrouw ik en volg ik. Immers, hij is meer geleerd dan ik. Hij kent de acht basiswetenschappen en de twaalf hulpwetenschappen beter dan ik. Hij bezit meer vroomheid (taqwâ) dan ik. Hij leidt uit de edele Koran geen voorschriften af volgens zijn eigen opvattingen,

maar leerde van de eervolle Metgezellen de betekenissen van de edele Koran die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) had verklaard. Ik vrees de eervolle hadîth: **'Wie uit de Koran betekenissen afleidt volgens zijn eigen opvatting, wordt een kâfir.'** De voorschriften die zelfs deze grote geleerden – over wie in de eervolle hadîth's vermeld wordt dat hun kennis en vroomheid vele malen superieur waren aan die van de latere generaties – uit de Koran en de Soenna hebben afgeleid, zijn deels volledig verschillend van elkaar. Als het gemakkelijk was om voorschriften af te leiden uit de Koran en de Soenna, dan zouden zij allemaal tot dezelfde conclusie zijn gekomen." Hoe kan het voor een onwetende correct zijn om te zeggen: "Allah de Verhevene zegt dit" en "De Gezant van Allah zegt dat"? Allah de Verhevene heeft het verboden om zo te spreken. Zelfs de tafsîrgeleerden en de imams van de rechtsscholen durfden deze woorden niet te gebruiken. Nadat zij hadden vermeld wat zij hadden begrepen, zeiden zij: "Dit is wat ik begrijp. Allah de Verhevene weet het beste wat er bedoeld wordt." Zelfs de eervolle Metgezellen hadden moeite om de betekenis van de edele Koran te begrijpen en vroegen dit aan de Gezant van Allah. Als hetgeen we hebben geschreven goed wordt begrepen, dan wordt het duidelijk wat voor een onwetend en dwaas droombeeld de hervormer nastreeft.

De uitspraak dat de latere geleerden verder zijn dan de vroegeren, klopt voor de natuurwetenschappelijke kennis. Wat de religieuze kennis betreft, is de volgende eervolle hadîth van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) geldig: **"Elke generatie zal slechter zijn dan deze die eraan voorafging. Dit zal altijd zo doorgaan tot de Laatste Dag."** Deze eervolle hadîth is ook geldig wat betreft de persoonlijkheden van de natuurwetenschappers en het gebruik van de wetenschappelijke middelen door hen. Ongetwijfeld geldt deze regel voor de meerderheid. In elke eeuw zijn er uitzonderingen geweest. De islamitische hervormer haalt de natuurwetenschappelijke kennis en de religieuze kennis door elkaar, en veronderstelt dat de natuurwetenschappen en de natuurwetenschappers hetzelfde zijn. De natuurwetenschappen boeken uiteraard vooruitgang, maar deze vooruitgang betekent niet dat de natuurwetenschappers gevorderd zijn. Onder de latere natuurwetenschappers zijn er niet weinig die meer 'achtergebleven', meer verdorven en meer ondergeschikt zijn dan de vroegeren.

Hoewel het noodzakelijk is om Arabisch te kunnen om de edele Koran en de eervolle hadîth's te begrijpen, is het niet voldoende

om enkel het Arabisch te kennen. Als dit voldoende zou zijn, dan zou elk van de Arabische christenen in Beiroet een islamgeleerde moeten zijn. Immers, onder hen zijn er personen wiens Arabisch beter is dan dat van de islamitische hervormers in Egypte; personen die deskundig zijn in de Arabische taal, die in staat zijn om een woordenboek als **al-Munjid** te schrijven. Geen enkele van hen heeft de edele Koran kunnen begrijpen of zelfs de eer kunnen verkrijgen van het aanvaarden van het geloof. De edele Koran roept de mensen op tot gelukzaligheid, het geloof en de islam. Als zij deze uitnodiging in de edele Koran hadden kunnen begrijpen, dan zouden zij hierop zijn ingegaan. Het feit dat zij niet geloven, laat niet zien dat de uitnodiging van Allah de Verhevene niet klaar en duidelijk is. De edele Koran spreekt tot de eervolle Metgezellen. Het spreekt tot hun verlichte harten en hun gezond verstand. Het nodigt uit middels de taal van de Quraysh. Dit is niet het Arabisch van de Al-Azhar-universiteit of dat gesproken wordt in Beiroet. Hoewel de eervolle Metgezellen opgeleid waren in het gezelschap (suhba) van de Gezant van Allah en zij een hogere perfectie bezaten dan de rest van de gemeenschap (umma), was hun begrip van de edele Koranverzen verschillend. Er waren ook gedeeltes die zij niet konden begrijpen. Als deze grote persoonlijkheden gedeeltelijk niet in staat waren om alles te begrijpen, wat moet men dan zeggen over degenen die alleen de Arabische spreektaal begrijpen zoals wij? De imams van onze religie hebben niet geprobeerd om zelf betekenissen af te leiden uit de edele Koran. Zij zagen zichzelf als onbekwaam hiervoor. Zij onderzochten het door aan de eervolle Metgezellen te vragen hoe de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de edele Koran had verklaard. En hetgeen de eervolle Metgezellen hadden begrepen, gaven de imams de voorkeur boven hun eigen begrip. Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) (overleden in 150 n.h. [767 n.Chr.]) gaf de voorkeur aan een uitspraak van welke Metgezel dan ook boven hetgeen hij zelf begreep. Wanneer hij over een bepaalde zaak geen overlevering kon vinden van de Gezant van Allah of van een van de eervolle Metgezellen, dan moest hij ijtihâd verrichten. De islamgeleerden in elke eeuw beven van ontzag tegenover de grootsheid, superioriteit, religieuze zorgvuldigheid (wara') en vroomheid (taqwâ) van de geleerden die voor hen kwamen. Zij klampten zich vast aan hun uitspraken als een bron en bewijs. Deze religie is een religie van goede manieren (adab). Het is een religie van nederigheid (tawâdu'). Degene die onwetend is gedraagt zich moedig en denkt van zichzelf dat hij een geleerde is.

Echter, iemand die geleerd is, toont nederigheid. Degene die nederigheid toont, wordt verheven door Allah de Verhevene. De leiders van de 72 bid'a-groeperingen, over wie de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld dat zij naar de Hel zullen gaan, waren ook diepzinnige geleerden. Echter, zij vertrouwden op hun kennis en probeerden zo betekenissen af te leiden uit de edele Koran en de Soenna. Zo konden zij niet de eer verkrijgen van het volgen van de eervolle Metgezellen. Ze dwaalden af van hun rechte pad. Daarbij leidden zij ertoe dat honderdduizenden moslims naar de Hel gaan.

De geleerden van de vier rechtsscholen gebruikten hun diepe kennis niet om zelf voorschriften (ahkâm) af te leiden uit de edele Koran. Ze durfden dit niet aan. Ze gebruikten hun kennis om de zaken te begrijpen die de Gezant van Allah en de eervolle Metgezellen hadden medegedeeld. Allah de Verhevene beveelt de mensen niet om voorschriften af te leiden uit de edele Koran. Hij vermeldt: "Volg en aanvaard de voorschriften die Mijn Gezant en zijn Metgezellen hebben afgeleid." Het feit dat de afgedwaalden (ahl al-bid'a), dus de madhhablozen, deze subtiliteit niet konden begrijpen, heeft hen de ondergang in gesleurd. In een edele vers staat vermeld [interpretatie van betekenis]: **"Gehoorzaam/volg Mijn Gezant!"** Dit edele vers en het gebod van de Gezant van Allah: **"Houd jullie vast aan het pad van mijn Metgezellen!"**, zijn de bewijsstukken van onze uitspraak. Als het volgen van de imams van de rechtsscholen zou betekenen dat men zich afwendt van Allah en Zijn Gezant en in plaats daarvan zich tot een dienaar maakt van een andere dienaar, dan zou dit ook het geval zijn geweest bij het volgen van de eervolle Metgezellen. Omdat dit niet zo is, heeft de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) ons bevolen hen te volgen, te imiteren. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) gebood de mensen bondig te geloven en 'ibâda te verrichten zoals ze hem dat zagen doen. Hij verplichtte hen niet ertoe om de bewijzen ervan te kennen. Imâm al-Ghazâlî beschrijft dit uitvoerig in zijn boek **Kimyâ-i sa'âdat**. Allah de Almachtige keurt af dat de niet-moslims hun ouders en voorouders imiteren. Zo gebiedt Hij hen ongeloof (kufr) op te geven en het geloof (îmân) te aanvaarden. Hij keurt het volgen, het imiteren van Zijn Profeet niet af; dat beveelt Hij juist. En de Gezant van Allah beveelt ons om zijn Metgezellen te imiteren. De ongehoorzamen imiteren is slecht. Echter, dat dit slecht is, kan geen belemmering zijn voor het imiteren van de mensen op het pad van gelukzaligheid. Als het gemakkelijk zou zijn om de bewijs-

voeringen te begrijpen van het deel dat betrekking heeft tot de geloofsleer, dan zouden de Arabische christenen in Beiroet gemakkelijk het geloof moeten aanvaarden. Omdat het niet gemakkelijk is om de bewijzen te begrijpen van de zaken waarin geloofd moet worden, werden we bevolen om te geloven zonder de bewijzen ervan te hoeven begrijpen; en degenen die op deze wijze geloven, worden mu'min (gelovig) en moslim genoemd. Als Allah de Verhevene de moslims ook verantwoordelijk zou hebben gesteld om de bewijzen van de islamitische voorschriften te leren en te begrijpen, dan zou ook Zijn Gezant dit hebben verplicht. Echter, dat hij dit niet gedaan heeft, hebben we hierboven vermeld. Door te zeggen dat de profeten zich niet vergissen, maar de mujtahids zich wel kunnen vergissen, veronderstelt Rashîd Ridâ dat de voorschriften die de mujtahids hebben vermeld anders zijn dan hetgeen de Profeet heeft medegedeeld. Echter, een 'mujtahid', een 'imam van een rechtsschool' wordt gedefinieerd als een grote geleerde die zijn leven eraan wijdt en zich dag en nacht inspant om de voorschriften die de Profeet en de eervolle Metgezellen hebben medegedeeld na te gaan en te vinden, en die deze zaken mededeelt aan de moslims. Geen enkele mujtahid heeft ook maar iets toegevoegd aan welke 'ibâda dan ook. Zij hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat dit een bid'a en een grote zonde is. Er kan geen belastering zijn die zo verachtelijk en weerzinwekkend is, als de mujtahids iets proberen toe te schrijven wat zij zelf hebben verboden. Zeggen dat de mujtahids de religie hebben uitgebreid is een dwaze uitspraak die getuigt van grote onwetendheid. Hier kan men geen ander antwoord op geven dan erom lachen. De islam breidt zich niet uit; het aantal gebeurtenissen neemt toe. Het toepassen van de islam op de gebeurtenissen die mettertijd verschijnen en zich ontwikkelen, is een grote dienst voor de islam en een zeer waardevolle 'ibâda. En dit werd en wordt verleend aan de mujaddids.

De mujaddids hoeven geen absolute mujtahid (mujtahid mutlaq) te zijn. De imams van de vier rechtsscholen hebben imitatie verboden. Daar bestaat geen twijfel over. Echter, zij verboden degenen onder hun leerlingen die tot geleerden waren opgeleid en de rang van mujtahid hadden bereikt, om elkaar te imiteren. Ze zeiden: "Het is voor geen enkele mujtahid toegestaan om een andere mujtahid te imiteren." Dit oordeel is geldig tot de Laatste Dag. Echter, de onwetenden en de islamitische hervormers die van zichzelf denken dat zij een mujtahid zijn, vallen buiten dit oordeel. Als een muis, die zichzelf in een droom als een leeuw heeft gezien, voor een kat gaat staan, dan zal hij inzien dat hij zich heeft vergist.

Maar deze vergissing zal hem het leven kosten.

27. In de 7e dialoog laat hij de islamitische hervormer als volgt spreken: *“Degenen die de islam in deze staat hebben gebracht, dus die van een theoretische filosofie, zijn de latere islamgeleerden. Zij voerden wat definities en beperkingen in en verdeelden de zaken onder in categorieën. Er waren zelfs personen die zeiden dat men twintig jaar moet studeren om een fiqh-geleerde te worden. De verkondiging van de voorschriften van alle takken van de islam had echter zolang geduurd. De verkondiging van de fiqh had zelfs geen twee jaar geduurd. Ik wil dat ook nu de moslims net zo zijn, als de moslims in de tijd van de vier kaliefen. Daarom is het de plicht van iedere moslim om die ‘ibâdât te verrichten waarover overeenstemming bestaat. Het is niet noodzakelijk om de zaken uit te voeren waarover een meningsverschil bestaat, zelfs als er wordt gezegd dat deze verplicht (fard) zijn. Bij zulke zaken dient men te handelen nadat men de bewijzen ervan heeft onderzocht, of volgens een uitspraak die men de voorkeur geeft omdat hij die bij zijn eigen situatie vindt passen. Men dient niet kwaad te spreken over degenen die deze zaken niet doen zoals hij. Het is niet gepast om in een moskee op een bepaalde gebedstijd tegelijkertijd aparte gebedsgemeenschappen te vormen volgens verschillende rechtsscholen. Kortom: datgene wat de Metgezellen hebben gedaan, moet men doen en datgene wat zij niet hebben gedaan, moet men nalaten. Men moet er vrij in zijn om de kwesties, waarover een meningsverschil bestaat, wel of niet uit te voeren. Men moet geen analogie toepassen op de zaken waarover zij niet hebben gesproken. Bij zaken waarover een meningsverschil bestaat, dient iedereen te handelen overeenkomstig de hadîth’s die volgens hem authentiek (sahîh) zijn.”*

Hij valt de islamgeleerden aan met de beschuldiging dat zij de islam hebben omgevormd tot een filosofie door definities, categorieën en beperkingen te introduceren. De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben echter niets te maken met filosofie. Immers, zij zijn veel meer superieur dan de filosofen. Het is wel een feit dat de moslims die zich in de tijd van de Omajjaden over drie continenten hadden verspreid, verschillende soorten niet-moslims tegenkwamen. Daarbij ontstonden er verdorven groeperingen zoals de khârijieten en de mu’tazila, die de nieuwe moslims begonnen te misleiden. De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) moesten noodzakelijk antwoord geven op de verschillende religies, de filosofen en de ketters om het geloof van de

moslims te beschermen. Ze stelden antwoorden voor hen samen die zij konden begrijpen en die overeenkwamen met hun filosofie, en verspreidden zo de kalâm-wetenschap over alle landen. Zo verhinderden ze dat de nieuwe generatie moslims werd misleid. Is het dan gepast voor een moslim om hen hierom proberen zwart te maken, terwijl we deze diensten van hen zouden moeten prijzen, hen zouden moeten bedanken en voor hen smeekbeden zouden moeten verrichten? Omdat de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) zeer verstandig en wijs waren en omdat zij de Gezant van Allah als een onderwijzende leider hadden, verspreidde de islam zich in twintig jaar over de hele wereld. Na de tweede islamitische eeuw waren deze beide voorwaarden niet meer aanwezig bij de moslims die zich over de drie continenten hadden verspreid. De tijd die een leerling nodig had om van zijn meester te leren, werd langer. Niettemin wordt er gezegd dat als de meester zachtaardig en bekwaam is, en de leerling intelligent en ijverig, er ook nu in een korte tijd geleerd kan worden. Daarnaast hebben in de loop der tijd de duisternissen van de bid'ât en zonden de harten verduisterd en de geheugens verzwakt. Ook dit leidde ertoe dat de studieduur langer werd. Zelfs Imâm al-Shâfi'î klaagde bij zijn meester Wakî' dat zijn geheugen was verzwakt. Het volgende tweeregelig vers dat gaat over het antwoord dat hij kreeg, toont dit feit aan:

Shakawtul-Wakî'a min sû-i hifzî,
fa-awsânî ilâ tark-il ma'âsî.

(Ik klaagde bij Wakî': "O Wakî', hoe zwak is toch mijn geheugen."
Hij raadde me aan: "Verlaat zonden als je verlangt naar een sterk geheugen.")

De hervormer zegt enerzijds dat iedere moslim de 'ibâdât moet verrichten waarover overeenstemming bestaat. Anderzijds zegt hij dat het niet uitmaakt of men de zaken niet uitvoert waarover geen overeenstemming bestaat, of dat men het uitvoert volgens de rechtsschool die men wil, dus dat men de rechtsscholen samenvoegt en met elkaar vermengt (talfîq). Zijn uitspraken komen niet met elkaar overeen. Er werd immers op basis van overeenstemming vermeld dat het niet toegestaan is om de rechtsscholen met elkaar te vermengen. Het vermengen van de rechtsscholen zou in strijd zijn met dit bericht dat op basis van overeenstemming werd medegedeeld. Om deze reden zullen de 'ibâdât die worden uitgevoerd door de uitspraak van de hervormer te volgen, ook volgens hem niet geldig zijn. Daarbij is het ook niet juist om te zeggen: "De

Metgezellen hebben de kwesties, waarover geen overeenstemming bestaat, niet uitgevoerd. Als ze deze uitgevoerd zouden hebben, dan zou er een overeenstemming zijn bereikt wat betreft deze kwesties.” Immers, er zijn ook veel kwesties waarover geen overeenstemming bestaat, omdat niet begrepen kon worden hoe de eervolle Metgezellen ze hadden uitgevoerd. Zeggen dat men de uitspraak van de imam van een rechtsschool achterwege moet laten, en datgene moet volgen wat men zelf uit de hadîth’s begrijpt, komt ook niet overeen met het bericht dat op basis van overeenstemming werd medegedeeld. Het zou betekenen dat men zichzelf superieur ziet aan een imam van een rechtsschool en dat men van zichzelf denkt dat men een mujtahid is, hetgeen een eigenschap is van de shaytân.

28. In de 8e dialoog zegt de hervormer: *“De navolgers zijn de grootste vijanden van het licht van het denken, onderzoeken en zoeken naar bewijzen, dat voortvloeit uit de natuurlijke aanleg (fitra) die Allah heeft gegeven.”*

Zo’n openlijke leugen en belastering is werkelijk zeer verbazingwekkend. Welke fiqh-geleerde heeft het denken, onderzoeken en zoeken naar bewijzen verboden? Welke moslim is er dan vijandig tegenover deze zaken? We hadden graag een voorbeeld van hem gezien. Voor welk van zijn leugens en belasteringen heeft hij vanaf het begin van zijn boek dan een bewijs gegeven, dat hij dat nu wel zal doen? Het is de hervormer zelf die de vijand is van het zoeken naar bewijzen. Het zou onlogisch zijn om denkwerk en bewijzen te verwachten van iemand die dingen bedenkt middels zijn kortzichtige visie en kromme logica, en deze dan als religieuze kennis naar voren brengt. Hoewel men dient te zwijgen tegenover zo’n persoon door te denken: “Zwijgen is het beste antwoord dat gegeven kan worden aan een dwaas”, is het noodzakelijk om in het kort een antwoord te geven, om de jongeren te beschermen tegen het kwaad van deze persoon. Alle fiqh-geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) verklaren dat het voor een navolger (muqallid) niet noodzakelijk is om te zoeken naar bewijzen. Immers, degenen onder de Opvolgers (Tâbi’ûn), die het geloof onlangs hadden aanvaard, voerden alles uit door het te vragen aan de eervolle Metgezellen. Ze vroegen helemaal niet naar de bewijzen. Anderzijds is er ook niemand die het zoeken naar bewijzen heeft verboden. Om deze reden hebben al de imams van de rechtsscholen hun bewijsvoeringen uitvoerig geschreven. Zo maakten ze het gemakkelijker voor degenen die de bewijzen wilden opzoeken en vinden.

29. Hij zegt ook: *“De onwetenden vragen – net als de moslims van de eerste islamitische eeuw – de kwesties die zij niet weten aan iemand die zij vertrouwen, en leren het vers of de hadîth die ermee te maken heeft en handelen dan overeenkomstig deze betekenis.”*

O Allah! Wat is dit voor kennis? Wat is dit voor logica? Ja, de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) handelden op deze manier, aangezien zij allemaal werden opgeleid in het gezelschap van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en zo een hogere rang bereikten dan de imams van de rechtsscholen. Zij werden geprezen en geloofd in de eervolle hadîth: **“Mijn Metgezellen zijn als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen het rechte pad vinden!”** Zij begrepen allemaal wat Allah de Verhevene bedoelde. En voor een kwestie die niet duidelijk en eenduidig was vermeld in de Koran en de Soenna, zochten en vonden zij bewijzen uit de Koranverzen of de eervolle hadîth’s, en kwamen tot een oordeel door ijtihâd te verrichten. Het was niet noodzakelijk, noch toegestaan dat zij elkaar imiteerden. Ook de imams van onze rechtsscholen deden hetgeen de eervolle Metgezellen hadden gedaan. Net als hen zochten en vonden ze bewijzen, en leidden hieruit voorschriften af. Vanwege hun verschillende oordelen verdeelden ze zich in verschillende rechtsscholen wat betreft de uitvoering van daden. Op deze wijze leefden ze het gebod na van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Immers, de Gezant van Allah had gezegd: **“Volg mijn Metgezellen.”** Net zoals degenen onder de Opvolgers die het geloof onlangs hadden aanvaard, de eervolle Metgezellen niet om bewijzen vroegen, is het ook voor onwetenden zoals wij niet noodzakelijk om de imams van onze rechtsscholen naar bewijzen te vragen. Wij leren de geboden van Allah de Verhevene uit de boeken van de imams van de rechtsscholen. Deze boeken zijn de verklaringen van de edele Koran. Kijk eens naar deze verwarde hervormer die een ongeschoold iemand zoals een onwetende dorpsherder vergelijkt met de Metgezellen, en die van hem verwacht dat hij telkens naar de stad komt, zoekt naar verzen en hadîth’s, deze zelf interpreteert en ijtihâd verricht! Kijk eens in welke moeilijkheden hij deze arme man brengt terwijl de gemakkelijkheid bestaat om een imam van een rechtsschool te volgen, door bijvoorbeeld informatie hierover te vragen aan de imam van het dichtstbijzijnde dorp die de boeken van de rechtsscholen heeft gelezen en geleerd!

30. De islamitische hervormer gaat als volgt door met zijn uitspraken, waarbij hij duizenden islamgeleerden kleineert: *“Dat de*

usûl-geleerden de noodzakelijkheid van imitatie (taqlîd) afleiden uit het vers: **'Indien jullie het niet weten, vraag het dan aan degenen die het weten!'**, *is een vergeefse en foutieve redenering en gevolgtrekking. Immers, in de context waarin dit vers werd geopenbaard, was imitatie voor degenen die daarin worden aangesproken niet toegestaan, laat staan dat dit vers voor iedereen imitatie zou opleggen. In dit vers beveelt Allah de Verhevene de polytheïsten onder de Arabieren om de 'mensen van het boek' (ahl al-kitâb) te vragen of de profeten engelen waren of mensen. Dit vragen betekent niet dat men zonder bewijs volgens het standpunt en de ijtihâd van een ander handelt, wil dit imitatie zijn. Bovendien is dit een kwestie dat het geloof betreft. Dat imitatie op dit gebied niet toegestaan is, aanvaardt u ook. In de edele Koran staat vermeld dat op de Dag des Oordeels de leiders van de kuffâr zullen wegvluchten van degenen die hen volgden. Is dit niet een aanwijzing dat degenen die personen volgen van wie Allah niet heeft bevolen om hen te volgen, niet geëxcuseerd zullen worden? Omdat de moslims sommige personen als bewijs hebben beschouwd en zich zo van de Koran hebben afgewend, werden we getroffen door rampen. De imams die zij imiteren, zullen op de Dag des Oordeels van hen wegvluchten. Immers, de grote imams en de mujtahids hadden het imiteren verboden. Jullie zijn eraan gewend geraakt om niet de woorden van Allah en de Profeet, maar de woorden van de mensen als bewijs aan te nemen."*

Nadat Rashîd Ridâ de hervormer op deze manier laat spreken, schrijft hij, om zijn lezers te misleiden, dat de prediker de uitspraken van de hervormer goedvindt, dat hij zich heeft vergist in zijn veronderstelling dat de hervormers onwetend zijn en dat hij, nu hij ziet hoe geleerd de hervormer is, waardering voor hem heeft.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) begreep uit het bovengenoemde edele vers dat het noodzakelijk is om een mujtahid te volgen bij het uitvoeren van elke soort daad en 'ibâda. En de eervolle Metgezellen leerden, zoals ze van de Gezant van Allah hadden geleerd, degenen onder de Opvolgers die het geloof onlangs hadden aanvaard, enkel hoe de 'ibâdât uitgevoerd moesten worden. Ze hebben hen niet bevolen om naar de bewijzen ervan te zoeken. Ze beschouwden het als voldoende dat zij hen imiteerden zonder de bewijzen te kennen. De imams van onze rechtsscholen, die in al hun zaken in de voetsporen van de eervolle Metgezellen traden, hebben hen ook hierin gevolgd. De uitspraak van Rashîd Ridâ: "De imams hadden het imiteren verboden", komt erop neer dat zij het pad van de eervolle Metgezellen verla-

ten zouden hebben. Ja, zowel de eervolle Metgezellen als onze imams zochten naar bewijzen en hebben de ijtihâds van anderen niet gevolgd. Zij waren immers zelf mujtahids. Echter, zij hebben helemaal niet verboden dat degenen die geen mujtahid zijn, bij de daden een mujtahid volgen. Dat de hervormer zegt dat in dit vers de niet-moslims niet worden bevolen om te imiteren, is een misleidende manoeuvre. De islamgeleerden zeggen ook niet dat de niet-moslims bevolen worden om te imiteren, willen deze uitspraken van de hervormer erkend worden. Allah de Verhevene beveelt dat degenen die het niet weten, het dienen te vragen aan degenen die het weten. En de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) verklaren dat de moslims aan degenen die het weten moeten vragen hoe ze datgene wat zij zullen uitvoeren, moeten uitvoeren, en leiden deze uitspraak van hen af uit dit edele vers. Dit is het enige waar het om gaat. Het gaat hier niet over 'het imiteren wat betreft de daden' en 'het zoeken naar bewijzen'. Door de imitatie in de uitvoering van de daden gelijk te stellen aan de imitatie in de geloofswijze en deze beiden door elkaar te halen, probeert de hervormer zich te presenteren alsof hij gelijk heeft. Het imiteren van een geleerde bij de uitvoering van een handeling, zonder bewijs, is een andere kwestie. Deze aparte kwestie vloeit automatisch voort uit de eerste kwestie. Imiteren (taqlîd) betekent dat men een zaak die uitgevoerd of nagelaten moet worden, vraagt aan iemand die hier kennis over heeft, en dit uitvoert zoals men het van deze persoon leert, dus hem hierin imiteert. Echter, dit is niet het geval bij imitatie in het geloven. Nadat men de zaken waarin geloofd moet worden heeft gevraagd en geleerd, ontstaat er niet meteen geloof, wil men dit imitatie noemen. Geloof ontstaat door na te denken over wat men heeft geleerd, dit goed te vinden en het vervolgens te accepteren. Dit is het geloof dat gevraagd wordt in de islam. Een geloof zonder nadenken, zonder goedvinden en zonder begrip nadat men het heeft geleerd, zal een geloof zijn door imitatie en zonder bewijsvoering. Dit is het geval bij de niet-moslims bij wie het ongeloof (kufr) ontstond doordat ze het zagen van hun ouders. Het geloof dat gevraagd wordt in de islam, is een geloof dat ontstaat door begrip, door bewijsvoering en door eigen beslissing. Het ongeloof van de niet-moslims heeft zijn oorsprong niet in henzelf, maar wordt overgenomen van hun ouders. Het is hen als het ware overgedragen. Men ziet dat het niet toegestaan is om te imiteren op het gebied van geloof. Omdat imitatie in geloof niet toegestaan is, zullen degenen die geïmiteerd worden op de Dag des Oordeels wegvluchten van degenen die hen

op dit gebied imiteren. Maar omdat imitatie in de ‘ibâdât op bevel van Allah de Verhevene gebeurt, zullen zowel degenen die het onderwijzen als degenen die het leren het Paradijs bereiken.

De uitspraak van de islamitische hervormer: “De moslims hebben sommige personen als bewijs beschouwd, en hebben zich zo afgewend van de Koran”, is een zeer verachtelijke, zeer walgelijke manier van doen. Het komt neer op het ongelovig (kâfir) verklaren van de moslims. Wie een moslim ‘kâfir’ noemt zonder zich te baseren op een duidelijke, eenduidige brontekst (nass) of de interpretatie van een meerduidige brontekst, maar puur als een leugen en belastering, wordt zelf kâfir. De moslims imiteren niet de islamgeleerden zelf. Zij leren van hen datgene wat Allah de Verhevene bedoelt en datgene wat de Profeet bedoelt, en houden zich vast aan de geboden van Allah de Verhevene en de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). De mujtahids zijn hierbij een tussenpersoon, een middel. In het 35^{e} vers van soera al-Mâida staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zoek naar een middel om Mijn tevredenheid te verkrijgen!”** De moslims leven dit gebod van Allah de Verhevene na en maken de imams van de rechtsscholen tot een middel bij de uitvoering van daden. Het volgen van de imams van de rechtsscholen, hen imiteren, betekent niet dat men hun persoonlijke, zelf bedachte geboden uitvoert. Het betekent het volgen van de kennis van de **ahkâm al-islâmiyya** (islamitische voorschriften), die zij uit de Koran en de Soenna hebben overgebracht.

Hoe kunnen de kwesties waarover verschillende standpunten bestaan tussen de vier rechtsscholen, nagelaten worden? Dat is onmogelijk. Eén van die verschillende standpunten is ongetwijfeld het gebod van Allah de Verhevene. Bijvoorbeeld, wanneer men bloedt wordt de kleine rituele wassing (wudû) volgens de hanafî rechtsschool verbroken, maar niet volgens de shâfi’î rechtsschool. Eén van deze oordelen is ongetwijfeld hetgeen Allah de Verhevene bedoelt. Men moet altijd één van deze twee oordelen naleven. Men moet daarbij voor zichzelf zeggen, dat dit is wat Allah de Verhevene bedoelt. Wie datgene doet wat wordt bedoeld, wat wordt gewenst, heeft het juiste oordeel getroffen en gewonnen. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft verklaard dat er ook beloning (thawâb) gegeven zal worden aan de mujtahid die bij zijn oordeel niet heeft kunnen begrijpen wat Allah de Verhevene precies bedoelt. In de tijd van onze Profeet, de Gezant van Allah, waren er veel van zulke kwesties die ijtihâd vereisten. Er zijn verschillende eervolle hadîth’s waarin vermeld wordt

dat de mujtahid die niet het juiste oordeel treft, ook beloning zal verkrijgen. Wat hier echter belangrijk is, is dat het feit dat er ook beloning wordt gegeven aan degene die het bij het verkeerde eind heeft, enkel de zaken betreft die met de uitvoering van daden te maken hebben, en enkel geldt voor de mujtahids. Volgens het bovengenoemde edele vers uit soera al-Nahl, zullen ook degenen die de mujtahids volgen deze beloning verkrijgen. De madhhablozen, die bij de uitvoering van daden geen mujtahid volgen en die behoren tot de afgedwaalden (ahl al-bid'a), kunnen deze beloning niet verkrijgen. Zij zullen het gebod van Allah de Verhevene niet nageleefd hebben en zullen naar de Hel gaan. De eervolle hadîth: **"Geen enkele 'ibâda van de afgedwaalde zal aanvaard worden"**, is het bewijsstuk voor deze uitspraak.

Sommige geleerden van de **usûl al-fiqh**-wetenschap zeiden: "Om een mujtahid te volgen, te imiteren in de uitvoering van daden, dient men te vertrouwen op en te geloven in zijn kennis. In het 43e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Vraag degenen die het weten'**, hetgeen een aanwijzing hiervoor is." Rashîd Ridâ zegt: "Iemand die in een kwestie een bepaalde mujtahid volgt en in een andere kwestie, zonder dat er sprake is van een noodzaak, een andere mujtahid volgt, zal niet geloofd hebben in de eerste mujtahid en zal hem niet vertrouwd hebben. Zo zal zijn imitatie in de eerste kwestie ook niet betrouwbaar zijn. Als hij zegt dat hij hen beiden vertrouwt en in hen beiden gelooft, dan is deze uitspraak van hem waardeloos." Zoals op zoveel plaatsen, spreken ook hier de houding en daden van Rashîd Ridâ zijn uitspraak tegen. Een dichter zegt dit ook:

Iemands spiegel is zijn daad, naar zijn woord wordt niet gekeken.
Zijn werk verraadt het niveau van zijn verstand, dat is zo gebleken!

Dit onderwerp zullen we uitgebreider verklaren onder punt 42 van ons boek met een vertaling uit het boek **al-Mîzân al-kubrâ**.

31. De islamitische hervormer citeert een gesprek tussen de edele Imâm al-Ghazâlî en een afgedwaalde van de bâtiniyya-groepering. Ergens in het gesprek vermeldt hij dat de Imâm zegt: *"De persoon aan wie ik raad zal geven, moet tot geen enkele groepering behoren en moet zich niet in onderwerpen verdiepen waarover een meningsverschil bestaat. Sta wat de 'ibâdât betreft stil bij de kwesties waarover overeenstemming werd bereikt! Houd je niet bezig met kwesties waarover een meningsverschil bestaat! Handel in kwesties, waarover een meningsverschil bestaat, volgens dat wat overeenkomt met de voorzichtigheid (ikhtiyât)! Degenen*

die niet zeiden dat iets fard is, zeiden dat het mustahabb is. Wanneer het moeilijk is om te handelen volgens dat wat overeenkomt met de voorzichtigheid, verricht dan zelf ijtihâd! Met andere woorden, handel volgens de uitspraak van de mujtahid die je in deze kwestie als meer superieur beschouwt! Volg, imiteer die geleerde van wie je overtuigd bent dat hij in deze kwestie superieur en treffend in zijn standpunt is! Als deze geleerde in zijn standpunt en in zijn ijtihâd, oftewel in zijn conclusie en in zijn oordeel het juiste trof, dan zullen er voor hem twee beloningen zijn. Immers, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei als volgt: **'Als iemand ijtihâd verricht en daarbij het juiste oordeel treft, dan zal hij twee beloningen verkrijgen; als hij zich vergist, dan zal hij één beloning verkrijgen.'** *Ook Allah de Almachtige laat het oordelen over kwesties over aan degenen die in staat zijn om ijtihâd te verrichten. Hij verklaarde in het 83e vers van soera al-Nisâ:* **'Degenen die ertoe in staat zijn om uit deze een conclusie te trekken, weten het.'** *Dat de edele Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tevreden was over de ijtihâd van degenen die daartoe in staat waren en dat hij deze goedkeurde, wordt duidelijk uit de 'Mu'âdh-hadîth'. Daarin werd de volgende uitspraak van Mu'âdh ibn Jabal genoemd: 'Als ik over een kwestie geen oordeel kan vinden in de Koran of de Soenna, dan zal ik er met mijn eigen redenatie over nadenken en ijtihâd verrichten.' Dit vond plaats voordat de edele Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) ijtihâd had bevolen en toegestaan. Zowel de mujtahids als degenen die hen imiteren worden als verontschuldigd beschouwd. Een deel van hen trof dat wat Allah bedoelt, en een ander deel werd deelgenoot van degenen die een van de twee beloningen troffen. Deze mensen zijn niet koppig of fanatiek tegenover elkaar. Het is immers niet bekend wie van hen het juiste oordeel heeft getroffen. Het is alleen zo dat ieder van hen denkt dat hij het juiste oordeel heeft getroffen. Ik accepteer dat het onrechtmatig en ongeldig is dat iedereen aan de hand van zijn eigen standpunt (ra'y) en analogie (qiyâs) voorschriften afleidt. Als je het bâtinisme, dat je blindelings volgt, opgeeft, dan kan ik je de kennis in de edele Koran onderwijzen. Verkies je mij om dit te leren, of je bâtinî metgezellen?"* Hij voegt hieraan toe dat de prediker na het horen van deze zaken zegt: "Dit betekent dus dat Imâm al-Ghazâlî het imiteren accepteert en het zelfs als noodzakelijk beschouwt voor alle gewone mensen." De woorden van Imâm al-Ghazâlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die komen uit de pen van de hervormer, tonen duidelijk aan dat de Imâm zich aan-

sluit bij hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna en de imams van de vier rechtsscholen op basis van overeenstemming hebben medegedeeld. De bovenstaande tekst van deze verheven imam van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) behoeft geen verdere uitleg. Onze bedoeling op dit punt was om deze woorden van de edele Imâm aan onze moslim broeders en zusters mede te delen. Deze woorden van Imâm al-Ghazâlî ontkrachten de beweringen van de hervormer vanaf de basis. Ze maken duidelijk dat imitatie rechtmatig is.

32. De islamitische hervormer schrijft in zijn 9e gesprek: *"Ik had reeds hiervoor mijn gedachten geuit over hoe de moslims zichzelf kunnen bevrijden uit de duisternissen van meningsverschil, die de oorzaak en bacterie is van de ziekte die zij hebben opgelopen. Mijn visie komt overeen met die van de grote islamgeleerde Imâm al-Ghazâlî. Imâm al-Ghazâlî zegt dat het voldoende is dat zij enkel in de zaken geloven die in de edele Koran staan vermeld, en daarnaast de zaken doen waarover onder de moslims tot nu toe altijd overeenstemming is geweest. Hetgeen de islam schade toebrengt, is dat de moslims zich in groepen verdelen; dat elke groep enkel de imam die zij zelf verkiezen, en de geleerden die deze imam volgen, imiteert; en dat elke groep fanatiek is tegenover de moslims die andere mujtahid-imams volgen. Deze verdeling in groepen kan zodanig ver gaan dat men afziet van de Koran en de Soenna. Ik heb in dit soort kwesties een wat gemakkelijkere manier getoond. Ik heb de religieus verantwoordelijke (mukallaf) persoon erin vrijgelaten om de visie aan te nemen die hij wil, op voorwaarde dat hij niet de verlangens van zijn ziel van begeerte (nafs) volgt en hij zoveel als hij kan overeenkomstig de voorzichtigheid (ikhtiyât) handelt. Echter, hoewel Imâm al-Ghazâlî het als toegestaan beschouwt om deze kwesties volledig na te laten, beperkt hij de beweegruimte van degenen die willen handelen. Hij dwingt hen tot een soort ijtihâd."*

De grootste fout van de hervormer is dat hij de verdeling van de moslims in groeperingen wat betreft het geloof, en de verdeling van de ahl al-soenna in vier rechtsscholen door elkaar haalt. Hij spreekt zodanig kwaad over de vier rechtsscholen alsof het bid'a-groeperingen zijn, en bevlekt de moslims alsof zij buiten de grenzen van de Koran en de Soenna zijn getreden. Natuurlijk zijn alle 72 groeperingen die zich in het geloof hebben verdeeld, madhhabloos en afgedwaald. In eervolle hadîth's staat vermeld dat zij allemaal naar de Hel zullen gaan. Maar als zijn aanval op de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna – die in eervolle hadîth's wer-

den geprezen en die de liefde, de tevredenheid van Allah de Verhevene hebben verkregen omdat zij de Gezant van Allah gehoorzamen – niet valt onder ‘verdeeldheid zaaien’, wat is het dan wel? Dat zulke ketters en huichelaars, die tevoorschijn komen als religieuze geleerden, nog schadelijker en slechter zijn dan de niet-moslims met of zonder een boek, wordt verklaard in onze religie. De hervormer schaamde zich niet om de woorden van de edele Imâm al-Ghazâlî (moge Allah hem genadig zijn), die onder het vorige punt werden vermeld, te verdraaien en deze naar zijn eigen visie te vervormen. Hij beschouwt zichzelf als een geleerde en een mujtahid, zoals de edele Imâm al-Ghazâlî was, en probeert een richting te geven aan de islam. Hij kan niet inzien dat dit verwarde gedrag van hem nog slechter is dan wat de 72 groeperingen doen die hij zwartmaakt.

33. De islamitische hervormer spreekt ook de overeenstemming van de imams van de rechtsscholen tegen, en zegt: “*Het is niet mogelijk om de bewering te accepteren dat er overeenstemming bestaat over het oordeel dat het samenvoegen van de rechtsscholen, dus talfîq, niet toegestaan is. Er zijn verschillende opvattingen over dit onderwerp. Hoe kan de schrijver van het boek* **Durr al-mukhtâr** *deze uitspraak doen – die geen enkele van de imams van zijn eigen rechtsschool heeft gedaan – terwijl zijn eigen rechtsschool een samenvoeging is van de ijtihâds van drie imams. Wij begrijpen ook van Ibn al-Humâm dat het niet klopt dat de hanafieten talfîq niet accepteren. Er zijn vrij veel fatwa’s die zijn uitgevaardigd op basis van talfîq, dus door oordelen van enkele rechtsscholen samen te voegen. Een van de meest bekende hiervan is ‘de toewijzing van roerende goederen als donatie (waqf) aan de eigenaar zelf’, hetgeen als toegestaan (jâiz) werd verklaard door de ijtihâds van Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad samen te voegen. De uitspraak van Ibn ‘Âbidîn dat het samenvoegen van de ijtihâds van imams binnen een rechtsschool geen talfîq is, is een willekeurig oordeel dat een persoon met verstand niet kan zeggen. Niemand, zelfs geen navolger (muqallid), zal twee tegenstrijdige visies tegelijkertijd accepteren. Dat de mensen die de fiqh-boeken schrijven niet uit zichzelf kunnen spreken, accepteer ik ook. Immers, een navolger heeft ook geen eigen kennis wil hij iets uit zichzelf kunnen zeggen. Dat wat hij doet, is de uitspraak van een ander overbrengen. In feite heeft Ibn ‘Âbidîn dit overgeleverd van ‘Allâma Qâsim, die het zelf had overgeleverd uit het boek* **Tawfîq al-hukkâm**. *Omdat een zekere persoon niet weet dat er over een kwestie een meningsverschil bestaat en dat er verschil-*

lende visies zijn, zegt die zomaar: 'Er is consensus (ijmâ') hierover.' En weer anderen leveren deze uitspraak van hem over. Het is niet correct om te veronderstellen dat de waarheid altijd bij de meerderheid zal liggen. In een edele vers in soera Yûsuf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Maar de meeste mensen zullen niet geloven, hoe graag je het ook wenst.'** "

In deze tekst maakt de islamitische hervormer zowel zijn onwetendheid als zijn vijandigheid tegenover de ahl al-soenna duidelijk kenbaar. Zijn uitspraak dat de hanafî rechtsschool de samenvoeging is van de ijtihâds van drie imams, toont openlijk aan dat hij helemaal niets afweet van de methodologie van de fiqh-wetenschap (usûl al-fiqh). De zogenaamde bewijzen die hij aanvoert – waarvan hij met zijn kortzichtige visie denkt dat het bewijsdocumenten zijn – hebben helemaal niets met het onderwerp te maken. In het kort kunnen we zeggen dat de methoden en principes van de hanafî rechtsschool door Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) werden opgesteld. Imâm Abû Yûsuf (overleden in 182 n.h. [798 n.Chr.]) en Imâm Muhammad (overleden in 189 n.h. [804 n.Chr.]) waren de leerlingen van Imâm al-a'zam. Net als zijn honderden andere leerlingen, heeft hij ook deze twee jarenlang opgeleid en tot het niveau van ijtihâd gebracht. Deze twee mujtahids en hun vrienden, de vele andere mujtahids, gaven onderling verschillende fatwa's over de nieuwe gebeurtenissen waarmee zij te maken kregen, door hetgeen ze van hun meesters hadden geleerd op hun beurt te meten aan de hand van de methoden en principes die ook weer door hun meesters waren vermeld. In de hanafî rechtsschool werden de fatwa's van de twee genoemde Imâms niet samengevoegd, wil het talfîq zijn. In de hanafî rechtsschool wordt er eerst gehandeld volgens het standpunt van Imâm Abû Hanîfa. In de kwesties waarover geen ijtihâd is van Imâm Abû Hanîfa, handelt men volgens de ijtihâd van Imâm Abû Yûsuf. Als ook dit niet gevonden kan worden, dan handelt men volgens de fatwa van Imâm Muhammad. Deze volgorde veranderen of twee standpunten samenvoegen, is enkel toegestaan in situaties waarin er sprake is van een noodzaak. Bijvoorbeeld, iemand die met zijn huurinkomsten niet in staat is om in de behoeften te voorzien van degenen die afhankelijk van hem zijn en om zijn schulden te betalen, wordt volgens Imâm Muhammad als arm beschouwd. Volgens de Shaykhayn, dus Imâm Abû Hanîfa en Imâm Abû Yûsuf, wordt hij als rijk beschouwd. Als zo'n persoon de zakât al-fitr (aalmoesbelasting) niet geeft en geen offerdier slacht tijdens het Offerfeest, dan zal hij volgens Imâm Muhammad

geen zonde begaan hebben. Als hij de zakât al-fitr geeft en een offerdier slacht tijdens het Offerfeest, dan zal hij volgens de Shaykhayn de beloning van een wâjib-daad verkrijgen. Wie een ‘ibâda verricht die niet wâjib is voor hem, zal enkel de beloning van een nâfila-‘ibâda verkrijgen en niet de beloning van een wâjib-‘ibâda. De beloning voor een wâjib is vele malen meer dan die voor een nâfila. Men ziet dat de verschillen in ijtihâd een barmhartigheid is voor de moslims. Het samenvoegen van ijtihâds van imams binnen dezelfde rechtsschool, is geen talfîq en toont niet aan dat talfîq toegestaan is. ‘Talfîq’ is het samenvoegen van oordelen van verschillende rechtsscholen. Dat hij van Ibn al-Humâm heeft begrepen dat het niet klopt dat de hanafieten talfîq niet accepteren, is ook een leugen. Ibn al-Humâm (overleden in 861 n.h. [1457 n.Chr.]) zegt immers in zijn boek **Tahrîr**: “Dat men bij het uitvoeren van een daad volgens een rechtsschool, ook een andere rechtsschool volgt, is toegestaan op voorwaarde dat men niet iets doet dat leidt tot ongeldigheid van de daad in beide rechtsscholen. Als iemand, die tijdens het verrichten van de kleine rituele wassing niet over zijn lichaamsdelen wrijft door de shâfi’î rechtsschool te volgen, een vrouw aanraakt met zijn hand, en daarna het gebed verricht denkend dat zijn kleine rituele wassing niet is verbroken volgens de mâlikî rechtsschool, dan zal dit gebed van hem ongeldig zijn omdat zijn kleine rituele wassing volgens beide rechtsscholen niet geldig is.” In het boek **Khulâsat al-tahqîq** wordt deze tekst van Ibn al-Humâm als bewijsdocument aangehaald en wordt hiermee aangetoond dat het niet toegestaan is om de rechtsscholen samen te voegen. De hervormer, die zich vertoont als een geleerde, verandert de woorden van Ibn al-Humâm om de moslims te misleiden en uit een afschuwelijke laster tegen deze verheven imam. Bovendien, degene die vermeldde dat talfîq niet wordt aanvaard en dat er zelfs consensus (ijmâ’) hierover bestaat, is Shaykh Qâsim, een leerling van Ibn al-Humâm. Shaykh Qâsim vermeldt deze consensus, die hij van zijn meester Ibn al-Humâm had geleerd, in zijn boek genaamd **al-Tashîh**. Dit boek is een sharh (verklaring) op **al-Qudûrî**.

Het staat ook in het boek **al-Durar** vermeld dat het niet in tegenspraak is met de hanafî rechtsschool dat een hanafî moefti een fatwa uitvaardigt volgens de ijtihâd van Imâm Abû Yûsuf of Imâm Muhammad al-Shaybânî. Immers, beide imams hebben gezegd dat al hun ijtihâds die niet overeenkomen met die van Imâm Abû Hanîfa, gebaseerd zijn op een overlevering die zij van hem hadden gehoord. Om deze reden schrijft Ibn ‘Âbidîn in zijn hâshiya (toelich-

ting) op **Waqf al-manqûl** dat het vermeende probleem in de fatwa's in het boek **Naf' al-wasâil** van Imâm al-Tarsûsî en in de fatwa's van 'Allâma Ibn al-Shalbî is opgeheven, en zegt hij: "Dat een persoon iets aan zichzelf doneert als waqf, is volgens Imâm Abû Yûsuf toegestaan, maar volgens Imâm Muhammad niet. De donatie van een roerend goed is volgens Imâm Abû Yûsuf niet toegestaan, maar volgens Imâm Muhammad wel. Geen van deze beide imams heeft gezegd dat het toegestaan is om een roerend goed aan zichzelf te doneren. Er werd een fatwa uitgevaardigd dat ook dit toegestaan is, door de ijtihâds van beide imams samen te voegen. Wel, dit is de kwestie die Tarsûsî in zijn boek **Munyat al-muftî** beschrijft als 'het samengevoegde oordeel (hukm al-mulaffaq) is toegestaan'; in tegenstelling tot het samenvoegen van oordelen van verschillende rechtsscholen, wat op basis van overeenstemming niet toegestaan is. Op pagina 109 van het 1e volume van het boek **al-'Uqûd al-durriyya fî tankîh al-Hâmidiyya** heb ik dit in zijn geheel uitgelegd." De toestemming om geld te doneren, door de ijtihâds van Imâm Abû Yûsuf en Imâm Zufar samen te voegen, toont niet aan dat het toegestaan is om oordelen van verschillende rechtsscholen samen te voegen. Immers, deze imams behoren allebei tot de hanafî rechtsschool. Door deze duidelijke teksten in de fiqh-boeken om te draaien, probeert de hervormer zowel de jonge moslims te misleiden, als de meest waardevolle fiqh-boeken zoals **Durr al-mukhtâr** en **Ibn 'Âbidîn** te bevlekken, en zo de islam van binnenuit te vernietigen. Deze verachtelijke aanpak van Rashîd Ridâ toont duidelijk aan dat hij geen geleerde is, maar een **ketter** die zich voordoet als een geleerde.

Omdat de fiqh-geleerden de voorschriften van de islam (ahkâm al-islâmiyya) niet volgens hun eigen opvattingen of verstand hebben vermeld, maar de berichten hebben overgebracht die afkomstig waren van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen), verlaagt de hervormer zich zodanig dat hij deze geleerden als 'onwetend' bestempelt. Echter, degenen die onwetend zijn, zijn deze hervormers zelf die deze berichten en de gebieden waarop ze worden toegepast niet kennen en die spreken volgens hun eigen verzinsels. Ja, zij zijn zelfs enorm onwetend. Omdat ze zich niet bewust zijn van hun onwetendheid, denken ze van zichzelf dat ze iets weten. Ze schamen zich niet om hun leugenachtige, verdorven uitspraken als 'kennis' te verspreiden. De eervolle hadîth: **"Al-hayâ-u minal-îmân"** ("Schaamte komt voort uit het geloof") staat geschreven in **Sahîh Muslim**. Dat de vijanden van de islam geen schaamtegevoel hebben, wordt ook duidelijk uit

deze eervolle hadîth. De fiqh-geleerden hebben de kwesties medegedeeld waarover consensus bestaat, alsook de kwesties waarover verschillende standpunten bestaan. Zij die deze wetenschap kennen, kunnen deze van elkaar onderscheiden. De onwetende hervormers denken dat de fiqh-geleerden zoals zijzelf zijn. Het gezegde: "Het woord is een eigenschap van de spreker", brengt hun ware aard aan het licht. Dit gezegde betekent dat men het karakter en de opvattingen van iemand uit zijn uitspraken kan afleiden.

De hervormer beweert dat de fiqh-geleerden uit onwetendheid zouden zeggen dat er zoiets als consensus (ijmâ') bestaat. Deze verheven religie, de islam, zou dus sinds eeuwen een speeltje zijn geweest in de handen van deze 'onwetende mensen', en nu zouden deze ketters de religie weer op de rails zetten. Dat degene die de overeenstemming, de consensus ontkent een kâfir wordt, had hij zelf ook gezegd. Als de islamgeleerden – zoals hij beweert – niet in staat waren om de consensus te herkennen of te vormen, hoe gaat hij dit dan doen? Men hoeft zich hier helemaal niet over te verbazen. Immers: "De onwetende is overmoedig." Hij zal van alles verzinnen en dit uitkramen. Wat is er nog gemakkelijker voor hem dan dit? Net zoals zijn boek dat hier wordt besproken, nog honderden andere boeken schrijven die vol zitten met leugens en belasteringen, is voor hem niet eens een moeite. Onze Profeet, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), wiens ieder woord vol wijsheid is, zei: **"Wanneer de Laatste Dag nadert, zullen degenen die als religieuze geleerden naar voren komen, nog erger stinken dan het kadaver van een ezel."** Het is niet meer nodig om te zoeken naar de stankverspreiders die in deze eervolle hadîth worden vermeld. Zij onthullen zichzelf. Hun giftige, walgelijke stank verspreidt zich vanuit Egypte over de hele wereld. Moge Allah de Verhevene onze jonge geleerden en ons allemaal beschermen tegen het besmet worden met de bacteriën van deze dodelijke ziekte, en tegen het kwaad van deze opkomelingen! Moge Hij ons niet doen afwijken van het rechte pad van de geleerden van de **ahl al-soenna**, die het pad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tonen en over wie werd vermeld dat zij de erfgenamen zijn van deze eervolle Gezant! Als deze gezegende persoonlijkheden de fiqh- en 'ilm al-hâl boeken niet hadden geschreven, dan zouden we ten onder zijn gegaan doordat we in de klauwen vielen van deze religieus onwetende opkomelingen, en doordat we ons lieten misleiden door hun versierde woorden. Moge van onze kant duizenden begroetingen en smeekbeden zijn voor de gezegende zielen van de geleerden van de ahl al-soen-

na, die ons hebben beschermd tegen kufr en bid'a! Door te zeggen dat de waarheid niet altijd bij de meerderheid zal liggen, ontkent hij de eervolle hadîth: **"Mijn gemeenschap komt niet overeen op dwaling."** De geleerden van de ahl al-soenna hebben zich vastgeklampt aan de consensus en de meerderheid van de geleerden, omdat dit werd bevolen door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). In een eervolle hadîth die terug te vinden is aan het einde van **Sahîh al-Bukhârî**, in het deel **Fitan**, staat vermeld: **"Wie zich ook maar een handspan verwijdert van de gemeenschap** (jamâ'a) **en in deze staat sterft, sterft volgens de dood van de jâhiliyya."** Deze eervolle hadîth verklaart het 114[e] vers van soera al-Nisâ. In een daaropvolgende eervolle hadîth – wederom in **Sahîh al-Bukhârî** – staat vermeld: **"Om de kennis van jullie weg te nemen, zal Allah de Verhevene de geleerden wegnemen die handelen volgens hun kennis. De onwetenden zullen overblijven. Zij zullen aan degenen die vragen stellen over de religie volgens hun eigen verstand antwoord geven en de mensen van het rechte pad afbrengen."** Deze eervolle hadîth beschrijft de schades van de islamitische hervormers die het overleveren van geleerden 'na-aperij' noemen en zo de ahl al-soenna zwartmaken, en die de islam van binnenuit vernietigen middels hun eigen kortzichtig verstand en holle hoofden. Deze eervolle hadîth staat meer uitgebreid geschreven aan het begin van **Sahîh al-Bukhârî**. Wederom in **Sahîh al-Bukhârî**, in het deel 'Kennis', staat in een eervolle hadîth het volgende: **"Een van de tekenen van de Laatste Dag, is dat kennis zal verdwijnen, het aantal religieus onwetenden zal stijgen en de mensen die alcohol drinken en degenen die overspel** (zinâ) **plegen zullen toenemen."** Het feit dat de islamitische hervormers pogingen doen om de ahl al-soenna te vernietigen en zich presenteren als religieuze geleerden, toont aan dat deze eervolle hadîth een van de wonderen van de Profeet (vrede zij met hem) is, waarin wordt bericht over het verborgene (ghayb). Imâm Muhammad ibn Ismâ'îl al-Bukhârî werd in 194 n.h. [809 n.Chr.] geboren en overleed in 256 n.h. [869 n.Chr.] te Samarkand.

34. De hervormer zegt: *"Imitatie (taqlîd) is het resultaat van ijtihâd. Waar de ene niet bestaat, zal de andere er ook niet zijn. Zij die alle kwesties naleven waarover overeenstemming bestaat, hoeven de 'ibâdât waarover een meningsverschil bestaat niet uit te voeren. Het is toegestaan dat ze deze allemaal nalaten. Zou het gewetensvol en verstandig zijn om iemand te imiteren die men niet kent? Een fatwa vragen is geen imitatie, maar een vorm van overdracht en overlevering. De superioriteit die wordt gezocht bij de*

mujtahids om hun standpunt over te nemen en hun ijtihâd aan te nemen, is niet zoals de superioriteit waar het bij de [rechtgeleide] kaliefen en de andere Metgezellen om ging. Met andere woorden, het gaat hier niet om een superioriteit bij Allah de Verhevene. Het gaat om de sterkte van afwegen, kennis, onderzoek en visie. Iemand die later komt, kan meer superieur zijn. De sterkste onder de imams is Imâm al-Shâfi'î. Wanneer ik zijn bewijs niet kan vinden, volg ik de rechtsschool waarvan ik het bewijs als superieur beschouw. Dus dan ben ik zowel een mujtahid als een muqallid. Zo word ik ervan verlost enkel een blinde imitator te zijn. De hedendaagse moslims kennen noch de rechtsscholen, noch het geloof. De religieuze kennis van de meesten van hen bestaat uit: 'Allah is enig en is in de hemel. De Profeet steeg op naar de hemel en zag Allah.'"

Ook deze teksten van Rashîd Ridâ zijn een uiting van zijn persoonlijke opvattingen. Aangezien hij geen islamgeleerde is, en vooral zijn voorgaande teksten duidelijk maken op welk pad hij zich bevindt, zijn deze in elkaar geflanste teksten van hem het niet waard om beantwoord te worden. Echter, overeenkomstig het spreekwoord: "Al is de vlieg in de soep klein, hij veroorzaakt misselijkheid", zal het gepast zijn om enkele opmerkingen te schrijven om de jonge moslims tegen zijn kwaad te beschermen.

De uitspraak: "Waar er geen ijtihâd is, zal er geen imitatie zijn", is niet correct. Immers, in het 58e edele vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Gehoorzaam/volg Mijn Gezant."** De eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen) volgden dit gebod en deden alles wat de Gezant van Allah zei. Ze wierpen zichzelf de dood in. Geen van hen zocht naar bewijzen of bronnen. Ze volgden de Gezant van Allah onvoorwaardelijk, zonder mitsen en maren. Deze geboden van de Gezant van Allah werden middels openbaringen (wahy) onthuld; ze bevatten niets van ijtihâd. Echter, bij de zaken waar ijtihâd werd toegepast, oordeelden de eervolle Metgezellen ook onafhankelijk en deelden ze hun ijtihâds mee aan de Gezant van Allah. Hun oordeel kwam soms niet overeen met dat van de Gezant van Allah. In zulke gevallen kwam er een openbaring en werd het duidelijk welke ijtihâd juist was. Soms kwam er een openbaring die de ijtihâd van een van de Metgezellen bevestigde. Na het overlijden van de Gezant van Allah, volgden de eervolle Metgezellen elkaar niet in de zaken die ijtihâd vereisten. Hieruit werd duidelijk dat het voor een mujtahid niet toegestaan is om een andere mujtahid te volgen. Een muqallid moet in alle kwesties een mujtahid

volgen. De muqallid is niet verplicht om tussen duizenden kwesties te zoeken naar degenen waarover overeenstemming bestaat en degenen waarover verschillende standpunten bestaan, en om deze te vinden en te leren. Als hij hiertoe verplicht zou zijn, dan zouden de eervolle Metgezellen hun Opvolgers, de Tâbi'ûn, hebben opgedragen om dit te doen. De moslims hiertoe dwingen zal neerkomen op het in moeilijkheden brengen van de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem). Onze religie verkondigt dat we niet moeten bemoeilijken, maar moeten vergemakkelijken.

Als het aan de hervormer ligt, moet iedere moslim van de duizenden kwesties degenen leren waarover overeenstemming bestaat en degenen waarover een meningsverschil bestaat en deze onderscheiden; de kwesties waarover overeenstemming bestaat moet hij uitvoeren en de kwesties waarover verschillende standpunten bestaan moet hij verder analyseren; hij moet de bewijzen ervan zoeken en vinden, en begrijpen welke daarvan sterker is; en daarna moet hij beslissen of hij deze wel of niet wil uitvoeren. Wat is dit voor logica en voorstel? Hij schrijft zelf dat de moslims niets weten en dat ze zodanig onwetend zijn om te zeggen dat Allah in de hemel is. Wat is gepaster: zulke mensen een rechtsschool aanleren of de bovengenoemde moeilijkheden voor hun neus schuiven? Een verstandig en eerlijk persoon – met andere woorden, iemand die spreekt omwille van Allah en de religie – zal het antwoord hierop uiteraard meteen geven. Echter, al vanaf het begin van zijn boek werd uit vele uitspraken van de hervormer duidelijk dat zijn intentie niet is om de moslims en de islam te dienen, maar om de moslims af te schrikken, hen te verwijderen van de islam en de islam van binnenuit te vernietigen. Men kan hem geen ander antwoord geven dan: "Zwijg toch ketter! Je kunt de moslims niet misleiden!"

Volgens hem keken de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) om een standpunt van iemand over te nemen en te vragen naar zijn ijtihâd, naar zijn superioriteit bij Allah de Verhevene, en niet naar zijn sterkte in het afwegen, in kennis en onderzoek! Ook dit is een van zijn verdeeldheid zaaiende, vernietigende uitspraken. Hij probeert de eervolle Metgezellen te bevlekken; hij zegt dat zij niet over het vermogen van afwegen en over kennis beschikten. De vier kaliefen vroegen de eervolle Metgezellen wie van hen kennis had over een zaak en leerden het van degene die het wist. De eervolle Metgezellen waren immers allemaal superieur bij Allah de Verhevene. Er werd hier niet gevraagd naar het verschil in hun superioriteit, maar naar

hun kennis en visies. De geleerden van de ahl al-soenna deden hetzelfde. In alles wat ze deden, volgden ze de eervolle Metgezellen in hun voetsporen.

Het is geen misdaad om te geloven dat Imâm al-Shâfi'î de hoogste was onder de imams. Echter, Imâm al-Shâfi'î had zelf gezegd dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa hoger was dan hij. Enkele van dit soort uitspraken van hem staan geschreven onder punt 43.

Om de vier rechtsscholen en zo de ahl al-soenna te vernietigen en daardoor ook de islam, leggen de islamitische hervormers erg de nadruk op talfîq, met andere woorden, op het verzamelen van de gemakkelijkheden van de rechtsscholen en het tegelijkertijd achterwege laten van alle andere zaken van de rechtsscholen. Als men kijkt naar de voorbeelden die zij aanhalen van de geleerden van de ahl al-soenna – ongeacht in wiens boek het staat – dan ziet men dat zij zeggen dat de ijtihâds van de drie imams van de hanafî rechtsschool worden samengevoegd, of dat de ijtihâds van verschillende rechtsscholen worden samengevoegd wanneer er sprake is van een moeilijkheid (haraj). Dat beide gevallen toegestaan zijn, zeggen wij ook. Immers, de ijtihâds van verschillende imams binnen dezelfde rechtsschool zijn in praktische zin de ijtihâd van de hoofdimam van de rechtsschool. Het samenvoegen van zulke ijtihâds betekent niet dat men zich begeeft buiten de ijtihâd van de hoofdimam van de rechtsschool. Dit hadden we uitvoerig vermeld in het voorgaande punt. De hervormers denken slim te zijn: ze schrijven de zaken die toegestaan zijn, en door deze naar voren te brengen, willen ze hun eigen verdorven en vernietigende ideeën als religie en 'ibâda presenteren.

35. Rashîd Ridâ herhaalt zijn woorden en wil zo zijn ideeën bekrachtigen. Hij zegt opnieuw: "*Ik accepteer geen analogie (qiyâs) wat betreft de 'ibâdât. Iedere moslim die het bewijs bekijkt en aan de hand daarvan de standpunten aanvaardt, is ook een mujtahid. Ook geleerden die verbonden waren aan een rechtsschool, handelden in sommige kwesties in strijd met hun rechtsschool. Hoewel Baghawî, Awzâ'î en Ghazâlî tot de shâfi'î rechtsschool behoorden, hebben ze hun Imâm tegengesproken, en heeft Zamakhsharî Imâm Abû Hanîfa tegengesproken. Na de vier kaliefen begon een heerschappij van het sultanaat. De religieuze wetenschappen werden daarbij ontaard.*"

Volgens de hervormer bestaat er geen analogie in de islam en zijn alle moslims mujtahids. Zij moeten de bewijzen bestuderen van de kwesties waarover verschillende standpunten bestaan en erachter komen welke het juiste is; met andere woorden, ze moe-

ten analogie toepassen. Zijn twee uitspraken spreken elkaar tegen. Als hij de betekenissen van ijtihâd en qiyâs begrepen zou hebben, die in de boeken van de methodologie van de fiqh-wetenschap staan vermeld, dan zou hij niet in deze tegenspraak zijn vervallen. De hervormer uit Egypte is sterk in het Arabisch – het is zijn moedertaal. Hij is ook enigszins opgeleid. Het spreekt voor zich dat hij de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna gemakkelijk kan lezen en er op zijn manier iets uit begrijpt. De 'methodologie van de fiqh-wetenschap' (usûl al-fiqh) is echter als een grote oceaan. Om bekwaam te zijn in deze wetenschap, moet men tachtig hulpwetenschappen studeren. Wie deze hulpwetenschappen niet kent of zelfs ontkent, is onwetend in deze wetenschap, ook al is hij zeer sterk in de Arabische taal. Deze eeuw is de eeuw van specialisatie. Alleen al in de geneeskunde, en de natuurkunde en chemie ontstaan er nieuwe takken van specialisatie. Een arts die gespecialiseerd is in de inwendige geneeskunde is soms genoodzaakt om zijn patiënt door te verwijzen naar een arts die gespecialiseerd is in de neurologie; deze laatste moet de patiënt eventueel doorverwijzen naar een arts die gespecialiseerd is in de psychologie, die de patiënt op zijn beurt mogelijkerwijs moet doorverwijzen naar een arts die gespecialiseerd is in de psychiatrie. De fysiotherapie kent zelfs meer takken van specialisatie. Als deze verschillende takken van specialisatie in de natuurwetenschappen bestaan, hoe kan het dan juist zijn om de takken van specialisatie in de religiewetenschappen – die breder, uitgebreider en hoger zijn – en hun deskundigen te onderschatten of zelfs te ontkennen? Dit is absoluut onacceptabel, zeker als het gaat om een persoon die in de naam van 'wetenschap' spreekt. Het is gemakkelijk in te zien dat de islamitische hervormer erg onwetend is in de methodologie van de fiqh-wetenschap. Dat een onwetende kwaadspreekt over een geleerde, een deskundige, heeft geen enkele waarde. Een geleerde herkent een geleerde; een onwetende kan dit niet. De uitspraken van een onwetende, of die nu goedkeurend of afkeurend zijn, hebben geen betekenis. Een onwetende die de uitspraken van geleerden schrijft zonder ze te begrijpen, en zo vele pagina's vult, kan enkel onwetenden zoals hijzelf misleiden. Met het schrijven van deze regels beweren we absoluut niet dat wij spreekrecht hebben in deze hoge wetenschap. Integendeel, we zien dat we – laat staan geleerden te zijn – een nietigheid voorstellen ten aanzien van de diepgaande kennis van deze grote mensen. We beschouwen het als een onbeschaamdheid van onze kant om over deze wetenschap uit onszelf te spreken en te schrijven. Echter, hoe jammer het ook is, religieus

onwetenden en vijanden van de islam zijn op het toneel verschenen en hebben vrij spel. Ze beconcurreren elkaar in het aanvallen van de islam. Op het moment dat we dit schreven, zagen wij om ons heen geen held die uitgerust was met de nodige gaven om moedig antwoord te geven op deze mensen. De religie was aan het verdwijnen, de islam was aan het instorten. Moge vele, oneindige dank zijn aan onze Heer, omdat we geëerd zijn met het ontmoeten van een diepzinnige islamgeleerde, die een deskundige was in deze wetenschap en die deze toestanden ver van tevoren zag aankomen en daar bedroefd over was, maar werd verhinderd om hierover te spreken en te schrijven. Moge keer op keer dank zijn aan onze Heer voor deze zeer grote gunst, geschenk van Hem! Al zouden wij Hem danken met elke cel van ons lichaam, dan nog zouden we niet een miljoenste van de dankbetuiging volbracht kunnen hebben voor deze gunst van onze Heer. Als wij niet het een en het ander gehoord zouden hebben uit de schatkist van wijsheid en ma'rifa (kennis van/over Allah) van deze grote deskundige in de religiewetenschappen – namelijk Sayyid 'Abdulhakîm al-Arwâsî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), dan zouden we, laat staan boeken schrijven, onze mond niet eens durven te openen over dit verheven, zeer aanzienlijke en uiterst riskante onderwerp. Echter, wij zien het als onze plicht, en zelfs als iets wat we verschuldigd zijn, om dat wat uit die bron naar ons doorsijpelde aan onze moslim broeders en zusters over te dragen. We zetten ons in om hetgeen we hebben gehoord en geleerd aan onze moslim broeders en zusters mede te delen, om te ontkomen aan de bedreiging die wordt aangegeven in de eervolle hadîth: **"Wanneer er fitna uitbreekt en bid'ât zich verspreiden, laat dan degene die de waarheid kent dit uitspreken! Als hij dit niet doet, moge Allah, de engelen en alle mensen hem dan vervloeken!"** Moge Allah de Almachtige ons toekennen het juiste te schrijven en dat deze teksten een effect zullen hebben op degenen die ze lezen! Moge Hij de fouten die wij hierbij kunnen maken vergeven! Moge Hij de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) beschermen tegen de fitna's van het Einde der Tijden!

Geen enkele geleerde die verbonden is aan een rechtsschool, zal ooit de methoden en principes van oordeelsvorming van de imam van zijn rechtsschool tegenspreken, zelfs niet als hij de rang van mujtahid heeft bereikt. De geleerden die de leringen van een rechtsschool verspreiden, bevinden zich op verschillende niveaus. De meesten van hen zijn 'mensen van de keuze' (arbâb al-tarjîh). Zij bestuderen de bewijzen van de overleveringen die van de imam

van een rechtsschool over een zaak werden overgeleverd, en geven aan één van deze de voorkeur. Een bewijs, oftewel een uitspraak van de imam dat niet de voorkeur kreeg, wordt niet als verworpen beschouwd. Wanneer er bij de uitvoering van een daad sprake is van een moeilijkheid, dan kan er ook hiernaar worden gehandeld. De voorkeur geven aan één van de verschillende overleveringen die van de imam werden overgeleverd, betekent niet dat men hem tegenspreekt. Awzâ'î, Baghawî en Ghazâlî zijn net als Imâm al-Shâfi'î (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) ook mujtahids. In vele kwesties kwamen hun ijtihâds overeen met die van Imâm al-Shâfi'î. Onwetenden denken dat deze geleerden tot de shâfi'î rechtsschool behoorden en zeggen dat zij de imam van hun rechtsschool hadden tegengesproken. Wat Zamakhsharî (overleden in 538 n.h. [1144 n.Chr.]) betreft, hij behoorde niet eens tot de ahl al-soenna, laat staan dat hij een hanafiet zou zijn. Hij behoorde tot de **mu'tazila**-groepering, een van de 72 afgedwaalde groeperingen. Omdat de mu'tazilieten hun 'ibâdât op vergelijkbare wijze uitvoeren als in de hanafî rechtsschool, veronderstellen ze dat zij hanafiet zijn. Zeggen dat de islam verdorven werd na de vier kaliefen, is een uitspraak die niet enkel een geleerde, maar iedereen die ook maar enige kennis heeft opgedaan, zal verbazen. Het is iets dat door iedereen verworpen zal worden, of die nu geloof heeft of niet. Dat de religieuze kennis tot de Laatste Dag onvervalst zal blijven voortbestaan, wordt zowel in de edele Koran als in de eervolle hadîth's verkondigd. Tot de Laatste Dag zal er altijd een groep zijn die zich bevindt op het ware pad. Elke honderd jaar worden er geleerden geschapen die deze religie versterken. Ja, er zijn 72 groeperingen verschenen en het aantal mensen van wie het geloof verdorven werd, is toegenomen. Ook onder de ahl al-soenna zijn er veel onwetenden en zondaars (fâsiqûn). Echter, er zijn er ook die zich op het ware pad bevinden. Het ware pad is klaar en duidelijk. De islam behoudt nog elke dag zijn zuiverheid en echtheid, zoals het was in de eerste islamitische eeuw.

De geleerden van de vier rechtsscholen verklaren unaniem dat het hadîth-boek **Mishkât al-masâbîh** betrouwbaar en authentiek is. Wel, in het hoofdstuk **'Fitan'** van dit boek staat in een eervolle hadîth, die door de edele Thawbân (moge Allah tevreden zijn met hem) werd overgeleverd, het volgende: **"Er zal een tijd komen dat een deel van mijn gemeenschap** (umma) **zich bij de polytheïsten** (mushrikûn) **zal aansluiten. Net als hen zullen zij afgoden aanbidden. Er zullen leugenaars verschijnen die denken dat ze profeten zijn. Echter, ik ben de laatste der profeten. Na mij zal er geen pro-**

feet meer komen. Onder mijn gemeenschap zullen er altijd mensen zijn die zich op het rechte pad bevinden. Zij die tegen hen zijn, zullen hen geen schade kunnen toebrengen totdat het bevel van Allah komt.” Deze eervolle hadîth toont aan dat islamitische hervormers en ketters deze ‘heldere religie’ tot de Laatste Dag nooit zullen kunnen vervalsen. Hoewel er tussen de islamitische boeken, die in de bibliotheken overal ter wereld beschikbaar zijn, een zeer groot aantal verdorven, vernietigende en verdeeldheid zaaiende boeken te vinden is en dit aantal met de dag toeneemt, bevinden zich hiertussen ook correct geschreven boeken. Deze zullen nooit verdwijnen. Noch zal iemand ze ongedaan kunnen maken. Ze staan onder de bescherming en de hoede van Allah de Verhevene. Heugelijk nieuws voor hen die deze boeken zoeken, vinden en lezen en zo de gelukzaligheid bereiken! Een tweeregelig vers:

Het teken van de gezochte schat heb ik jou gegeven!
Misschien vind jij het wel, ook al hebben wij het niet verkregen.

36. De islamitische hervormer zegt: “*Er zijn twee groepen mensen: de geleerde (‘âlim) mensen en de gewone mensen (‘awâm). De eersten vinden bewijzen en volgen deze. De tweeden daarentegen volgen de mujtahids en de rechtsgeleerden (fuqahâ) zonder dat zij een vast iemand volgen. De gewone mensen hebben geen vaste rechtsschool. Dit is ook wat er wordt bedoeld met de uitspraak: ‘Hun rechtsschool is de rechtsschool van de moefti aan wie ze het vragen.’ De vroegere geleerden zeggen ook dat het niet noodzakelijk is om aan een bepaalde moefti verbonden te zijn. Men kan het vragen aan welke moefti men ook wil. Het is voor de gewone mensen toegestaan om te handelen volgens de hadîth’s. Hierover is er geen meningsverschil tussen de imams. In het boek* **al-Hidâya** *staat het volgende vermeld over het vasten van degene die bloed laat onttrekken: als men na bloed te laten onttrekken iets eet in de veronderstelling dat zijn vasten is verbroken, dan zijn zowel het inhalen (qadâ) als de boetedoening (kaffâra) ervan vereist. Immers, dit vermoeden van hem was niet gebaseerd op een religieus bewijs. Als een moefti echter zo’n fatwa geeft, dan zal dit voor hem een bewijs zijn. Dit is ook het geval als hij een hadîth heeft gevolgd. Dan voert hij geen boetedoening uit (Kâfî en Hâmidî). Het woord van de Gezant van Allah kan niet minderwaardig zijn aan dat van een moefti. Alle vier de imams zeiden: ‘Laat ons woord achterwege, neem de hadîth’s.’ Er wordt gezegd dat degene die wil handelen volgens de Koran en de Soenna een ketter is. Abû Hanîfa zei: ‘Voor degene die mijn bewijs niet kent, is het niet toe-*

gestaan om volgens mijn ijtihâd een fatwa uit te vaardigen.' Daarmee verklaarde hij dat hij zijn ijtihâd niet heeft verricht opdat de moslims zich zouden afwenden van de Koran en de Soenna en zijn uitspraken zouden volgen. Het feit dat hij ijtihâd verrichtte was om de moslims te laten zien hoe voorschriften dienen afgeleid te worden uit de Koran en de Soenna. Zeggen dat het harâm is om voorschriften af te leiden uit de Koran en de Soenna door te kijken naar de uitspraken van degenen die later kwamen zoals Ibn 'Âbidîn, zal neerkomen op het niet volgen van Abû Hanîfa. Deze navolgers hebben de uitspraak: 'Daden moeten uitgevoerd worden volgens de fiqh en niet volgens de hadîth's', van andere navolgers zoals zijzelf overgeleverd. Ook al vermeldt het boek **Zahîriyya** *dat deze uitspraak voor de gewone mensen geldt, deze uitspraak betekent in feite: 'Het is niet toegestaan om te handelen volgens de Koran en de Soenna terwijl er fiqh bestaat', en dat dit verkeerd is, is duidelijk. Degenen die dit zeggen, zijn onwetend en koppig. Kaydânî zegt: 'De tiende van de zaken die tijdens het gebed harâm zijn, is het wijzen met de vinger.' 'Alî al-Qârî vermeldde dat deze uitspraak van hem een zonde is en zei: 'Als zijn uitspraak niet geïnterpreteerd kan worden, wordt hij een kâfir, aangezien het vaststaat dat de Gezant van Allah zijn vinger had opgeheven.'"*

Ja, het klopt dat de moslims in twee categorieën worden onderverdeeld. De eerste categorie bestaat uit de islamgeleerden die de rang van mujtahid hebben bereikt. De tweede categorie bestaat uit de geleerden die deze rang niet hebben bereikt, en de gewone mensen. De uitspraak dat de gewone mensen dat wat ze willen weten aan de moefti vragen, betekent dat zij het aan een moefti van hun rechtsschool vragen, en als zij geen moefti van hun rechtsschool kunnen vinden, ze het aan een moefti van een andere rechtsschool kunnen vragen. **Ibn 'Âbidîn** werd in 1198 n.h. [1784 n.Chr.] geboren en overleed in 1252 n.h. [1836 n.Chr.] in Damascus. In het nawoord van zijn boek **Radd al-muhtâr** zegt hij het volgende, waarbij hij citeert uit het boek **Hazânat al-riwâyât**: "Geleerden die in staat zijn om betekenissen af te leiden uit de Koranverzen en de hadîth's, zijn de **ahl al-dirâya**, 'de begrijpenden'. Zij bevinden zich op het niveau van een mujtahid. Het is voor hen toegestaan om te handelen volgens de niet-geprefereerde (marjûh) berichten en de zwakke (da'îf) overleveringen die van de imam van hun eigen rechtsschool werden overgeleverd, zelfs als deze in tegenspraak zijn met hun rechtsschool. Wanneer er bij de uitvoering van daden sprake is van een moeilijkheid, dan kunnen ze volgens dezelfde regel ook voor de gewone mensen fatwa's uitvaardi-

gen.” Men ziet dus dat het voor de mujtahid binnen een rechtsschool altijd toegestaan is om de ijtihâd te volgen die de gemakkelijkere manier in zijn eigen rechtsschool toont – voor de gewone mensen is dit toegestaan wanneer er sprake is van een moeilijkheid. Zie het hoofdstuk over de grote rituele wassing in het boek **Se’âdet-i Ebediyye**! **Ibn ‘Âbidîn** zegt wederom in zijn voorwoord: “Wat de uitspraak: ‘De gewone mensen hebben geen rechtsschool. Hun rechtsschool is de rechtsschool van hun moefti’, betreft, bij de uitleg van deze uitspraak in de sharh (verklaring) op het boek **Tahrîr** van Ibn al-Humâm staat vermeld: men zegt dat iemand een rechtsschool volgt als hij weet en begrijpt wat een rechtsschool is of als hij een boek van een rechtsschool heeft gelezen en de fatwa’s van de imams van deze rechtsschool begrijpt. Ook staat vermeld dat als iemand die niet zo is, zegt dat hij een hanafiet of shâfi’iet is, dit niet aantoont dat hij tot deze rechtsschool behoort. Hieruit wordt duidelijk dat de uitspraak van de gewone mensen dat ze van rechtsschool zijn veranderd geen betekenis heeft. Wanneer zij een moefti van een andere rechtsschool raadplegen, dan zullen ze van rechtsschool zijn veranderd. Ibn al-Humâm zegt in zijn boek **Fath al-qadîr** dat een moefti een mujtahid moet zijn. Een geleerde die geen mujtahid is, wordt een **nâqil** genoemd, dus iemand die berichten overbrengt. Ook moefti’s die geen mujtahid zijn, zijn navolgers (muqallids). Zij en de gewone mensen zijn niet in staat om correcte betekenissen af te leiden uit de eervolle hadîth’s. Om deze reden moeten ze volgen wat de mujtahids hebben begrepen; met andere woorden, ze moeten de mujtahids volgen. Op dit punt bestaat er geen enkel meningsverschil tussen de imams.”

Wat betreft het ondergaan van hijâma (‘wet cupping’; het onttrekken van bloed) tijdens het vasten, het is ongetwijfeld dat dit het vasten niet verbreekt volgens de hanafî rechtsschool. Als men eet in de veronderstelling dat het vasten is verbroken, dan zijn zowel het inhalen (qadâ) als de boetedoening (kaffâra) ervan noodzakelijk. Mensen die zodanig onwetend zijn dat ze niet weten dat hun vasten niet werd verbroken, worden de ‘gewone mensen’ (‘awâm) genoemd. Als men te weten komt dat een moefti van de hanbalî rechtsschool zegt dat daardoor het vasten wordt verbroken of als men een hadîth hoort die aangeeft dat het vasten daardoor verbroken zal worden en men het niet kan interpreteren, dan zal het feit dat het vasten niet verbroken werd twijfelachtig zijn. Als men dan iets eet, dan zal een boetedoening niet noodzakelijk zijn. Immers, de rechtsschool van de gewone mensen is de rechtsschool van de moefti die ze raadplegen. Dit voorbeeld is de ijtihâd

van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa. Het geeft aan dat de persoon die tot de hanafî rechtsschool behoort de ijtihâd van Imâm Abû Hanîfa dient te volgen. Dit voorbeeld dat door de hervormer wordt aangehaald, toont aan dat hij ongelijk heeft. Ibn al-Humâm verklaart de woorden 'zich baserend op een religieus bewijs' die voorkomen in **al-Hidâya** als 'vergelijking met iets dat het vasten verbreekt'. Het feit dat hij het op deze manier verklaart en vermeldt dat ook de fatwa van een moefti als bewijs wordt beschouwd, toont nogmaals aan dat de hervormer ongelijk heeft. De hervormer valt zelf in de put die hij had gegraven om de moslims te misleiden. De uitspraak van de imams van de rechtsscholen: "Laat mijn woord achterwege, volg de hadîth's", was bedoeld voor hun eigen leerlingen, die evenzeer mujtahids waren. En voor een mujtahid geldt, dat hij zijn eigen ijtihâd moet volgen.

Geen enkele fiqh-geleerde heeft ooit gezegd dat degene die wil handelen volgens de Koran en de Soenna een ketter is. Deze uitspraak heeft de hervormer verzonnen. De correcte versie van deze uitspraak is: "Degene die wil handelen volgens hetgeen hij zelf begrijpt uit de Koran en de Soenna is een ketter." En dit is ook het juiste, want iemand die niet de rang van mujtahid heeft bereikt, kan geen correcte betekenissen afleiden uit de Koran en de Soenna. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld dat degenen die verkeerde betekenissen afleiden kâfir worden. Gezien dit grote gevaar, hebben zelfs de imams van de rechtsscholen de betekenissen van de Koran en de Soenna van de eervolle Metgezellen geleerd en hebben zij ijtihâd verricht op basis van deze correcte betekenissen. Het afkeuren van deze correcte betekenissen en de daarop gebaseerde correcte ijtihâds, zal neerkomen op het niet geloven in Muhammad (vrede zij met hem). En dit is op zijn beurt ketterij. De uitspraak van Imâm Abû Hanîfa: "Voor degene die mijn bewijs niet kent, is het niet toegestaan om volgens mijn ijtihâd een fatwa uit te vaardigen", wijst erop dat de moefti een mujtahid moet zijn. Dit toont wederom aan dat Ibn 'Âbidîn zijn uitspraak van Imâm Abû Hanîfa heeft overgenomen. Het toont aan dat het boek van Ibn 'Âbidîn zeer betrouwbaar en vertrouwenswaardig is. Het volgen, het imiteren van de imams van de rechtsscholen betekent niet dat men zich afwendt van de Koran en de Soenna. Het betekent dat men vermijdt verkeerde betekenissen af te leiden uit de Koran en de Soenna, en de juiste betekenissen volgt die de imams van de rechtsscholen hieruit hebben afgeleid. De imams van de rechtsscholen hebben methoden en principes opgesteld die aangeven hoe voorschriften dienen

afgeleid te worden uit de Koran en de Soenna en hebben deze aan de mujtahids in hun eigen rechtsschool onderwezen. De navolgers, en dan vooral de groep gewone mensen onder de navolgers, zijn verre van het kennen en begrijpen van deze methoden en regels en van het verrichten van ijtihâd. Ibn 'Âbidîn (moge Allah hem genadig zijn) heeft absoluut niet gezegd dat het voor mujtahids harâm is om voorschriften af te leiden uit de Koran en de Soenna. Hij zei dat het voor de onwetenden die niet de rang van mujtahid hebben bereikt, harâm is om voorschriften af te leiden. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Wie uit de edele Koran en uit mijn hadîth's voorschriften afleidt volgens zijn eigen opvatting, wordt een kâfir."** Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) vermeldde ook dat het voor de onwetenden die zich niet op het niveau van een mujtahid bevinden, niet toegestaan is om fatwa's te geven. De hervormer schrijft dit hierboven zelf ook. Dit betekent dat de edele Ibn 'Âbidîn volkomen gelijk heeft wat betreft zijn uitspraak. De diepzinnige geleerde en de volmaakte en vervolmakende walî Sayyid 'Abdulhakîm al-Arwâsî, die de subtiliteiten van de vier rechtsscholen goed beheerste, zei: "Het meest waardevolle, het meest nuttige boek onder de fiqhboeken van de hanafî rechtsschool, is het boek **Radd al-muhtâr** van de edele Ibn 'Âbidîn. Elke uitspraak van hem is een bron, elk oordeel van hem is een bewijs." Als degene die over zo'n fundamenteel boek van de islam kwaadspreekt en het als 'betekenisloos' wil presenteren geen ketter is, wat is hij dan wel? Ibn 'Âbidîn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) is een grote fiqh-geleerde in de hanafî rechtsschool. Elk van zijn woorden en elk van zijn oordelen heeft hij van de mujtahids van zijn rechtsschool overgenomen, die het van Imâm Abû Hanîfa overnamen, en deze grote Imâm haalde het op zijn beurt uit de Koran en de Soenna. Men ziet dus dat iedere moslim die de oordelen volgt die Ibn 'Âbidîn heeft vermeld, de Koran en de Soenna volgt. Degene die Ibn 'Âbidîn – hem ontkennend – niet wil volgen daarentegen, is iemand die in plaats van de Koran en de Soenna te volgen, zijn eigen wens en de verlangens van zijn ziel van begeerte (nafs) volgt. Dat zo'n persoon naar de Hel zal gaan, staat vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's. Laten we nogmaals vermelden dat de uitspraak: "Het is niet toegestaan om te handelen volgens de Koran en de Soenna, terwijl er fiqh bestaat", verzonnen is door islamitische hervormers en ketters. De correcte versie van deze uitspraak is dat het niet toegestaan is om te handelen volgens hetgeen men zelf begrijpt uit de Koran en de Soenna. Men dient te handelen zoals be-

schreven staat in de fiqh-boeken.

Wat betreft het opheffen van de vinger tijdens het gebed, de Pakistaanse Yûsuf al-Banûrî beschrijft dit uitvoerig in het 3e volume van zijn boek **Ma'ârif al-sunan**. Hij haalt voorbeelden aan uit vele boeken en geeft de voorkeur aan het wijzen met de vinger. Echter, Imâm al-Rabbânî spreekt in zijn 312e brief uit het 1e volume van zijn boek **Maktûbât** over de superioriteit van de rang van de mujtahids en toont daarbij zijn doordringende kennis van de methoden en principes van de rechtsscholen. Na het schrijven van de hadîth's die aangeven dat de vinger dient opgeheven te worden, schrijft hij ook de waardevolle fatwa's waarin wordt vermeld dat dit als harâm of makrûh wordt geclassificeerd. Aan de hand van sterke bewijzen laat hij zien dat het overeenkomt met de voorzichtigheid (ikhtiyât) om de vinger niet op te heffen. Bij dit oordeel baseert hij zich wederom op een eervolle hadîth van de Gezant van Allah, de Hoogste van alle mensen. Degenen die in de **Maktûbât** deze brief lezen, zullen zeer goed inzien dat de imams van de islam tot in de kleinste details onderzoek doen om ervoor te zorgen dat men de eervolle hadîth's volgt. Ahmad Sa'îd al-Fârûqî al-Dahlawî, een van de islamgeleerden van India en een van de grootheden van tasawwuf, verklaart op een zeer mooie wijze de uitspraken van de fiqh-geleerden omtrent het opheffen van de vinger. In zijn 63e brief zegt hij: "Sommige geleerden zagen dat er veel overleveringen hierover bestaan en hebben vermeld dat het een soenna is. Sommige anderen zagen dat de overleveringen niet met elkaar overeenkwamen en zeiden dat de vinger niet moet worden opgeheven. Wanneer er twee verschillende fatwa's zijn voor een zaak, dan is het toegestaan om een van beiden te kiezen en hiernaar te handelen. Degene die handelt volgens de ene, dient degenen die handelen volgens de andere niet af te keuren en niet kwaad te spreken over hen." Men ziet dat de fiqh-geleerden de rechtsscholen hebben bevolen om elkaar te respecteren. Men moet zich er niet over verbazen dat 'Alî al-Qârî kwaadspreekt over het fiqh-boek van Kaydânî. Het feit dat hij ook pilaren van de islam zoals Imâm al-Shâfi'î, Imâm al-Suyûtî en Imâm Mâlik aanvocht en dat hij zijn verdiende antwoord hierop kreeg van Shaykh Muhammad Miskîn, staat uitvoerig geschreven in **Fawâid al-bahiyya**. Deze persoon schreef een aparte verhandeling (risâla) die de **eervolle Ouders van de Profeet** ervan beschuldigt ongelovigen (kâfirûn) te zijn, en schepte op met deze verhandeling in zijn verklaring (sharh) op **Shifâ'** van Qâdî 'Iyâd; daarnaast schreef hij ook verklaringen (shurûh; enk. sharh) en toelichtingen (hawâshî; enk. hâs-

hiya) op vele waardevolle boeken, maar het is duidelijk dat al deze werken niet van zo’n waarde zijn om aan te tonen dat hij in de religieuze zaken zeggenschap zou kunnen hebben. Om in de religieuze zaken zeggenschap te hebben, moet men een mujtahid zijn. Dat degenen die geen mujtahid zijn proberen te oordelen over de grootheden van de islam, is een duidelijke overschrijding van de grenzen van fatsoen.

In het boek **al-Mustanad al-mu’tamad** staat vermeld: “‘Alî al-Qârî ontkent in zijn boek **Minah al-rawd** dat de gezegende Ouders van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) als gelovigen (mu’minûn) zijn overleden en zegt daarover: ‘Om dit te weerleggen heb ik een aparte verhandeling (risâla) geschreven. In deze verhandeling heb ik de teksten die in de drie verhandelingen van Imâm al-Suyûtî staan geschreven weerlegd met bewijsstukken die ik uit de Koran, de Soenna, de analogie en de consensus heb verzameld.’ Imâm al-Suyûtî (moge Allah hem genadig zijn) heeft zes verhandelingen geschreven waarin wordt vermeld dat de eervolle Ouders van onze Profeet als gelovigen zijn overleden. Dit onderwerp is geen kwestie van de fiqh-wetenschap. Met andere woorden, het is niet iets dat behoort tot het domein dat wij **af’âl al-mukallafîn** (de handelingen van de wettelijk verantwoordelijken) noemen, waar het gaat om halâl en harâm, geldig en ongeldig, e.a. Om deze reden is hier geen sprake van analogie, en al helemaal niet van consensus. De verschillende standpunten van de geleerden over dit onderwerp zijn duidelijk en bekend. De uitspraken van de grote islamgeleerde Imâm al-Suyûtî zijn volledig op hun plaats. Het feit dat ‘Alî al-Qârî zegt dat hij bewijzen uit de Koran en de Soenna heeft gehaald, is ook verbazingwekkend. Dit werd noch openlijk, noch gesloten vermeld in de edele Koran. Om zulke onderwerpen te verbinden aan de aanleidingen voor de openbaring van edele Koranverzen, moet men dit bewijzen aan de hand van eervolle hadîth’s. Imâm al-Suyûtî is een zodanig grote islamgeleerde dat hij niet kan worden vergeleken met personen zoals ‘Alî al-Qârî. Wat de kennis van de hadîth’s, de mogelijke zwakheden hierin, de ketens van overleveraars en de toestanden van de overleveraars betreft, is hij vele malen superieur aan personen zoals ‘Alî al-Qârî. Zij hebben geen andere keuze dan zich over te geven aan zijn woorden of te zwijgen. Deze grote Imâm ondersteunt zijn uitspraken met harde, onweerlegbare bewijzen. Als de bergen de sterkte van deze bewijzen begrepen zouden hebben, dan zouden ze wegsmelten.” Hier eindigt de vertaling uit **al-Mustanad**. Ahmad Ridâ Khân Barilawî (moge Allah de Verhevene hem ge-

nadig zijn), de schrijver van het boek ‘al-Mustanad’, overleed in 1340 n.h. [1921 n.Chr.] in India. Hij is een geleerde van de hanafî rechtschool. Hij vermeldt dat ‘Alî al-Qârî, die evenzeer tot de hanafî rechtsschool behoort, ongelijk heeft en in de religieuze zaken geen zeggenschap heeft, en daartegen verdedigt en prijst hij Imâm al-Suyûtî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die behoort tot de shâfi’î rechtsschool. De islamgeleerden hebben, zonder een onderscheid te maken tussen de rechtsscholen, altijd diegene verdedigd die gelijk had. De hedendaagse hervormers daarentegen vallen de ahl al-soenna aan, door belasteringen uit boeken van vijanden van de islam en ongegronde verhalen in zogenaamde geschiedenisboeken van deze madhhablozen aan te halen. Om de fiqh-geleerden en de meest waardevolle boeken van de rechtsscholen te kunnen bevlekken, beroepen de hervormers zich op een persoon zoals ‘Alî al-Qârî, die zodanig ver ging dat hij de gezegende Ouders van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem en hen) ongelovigen noemde. ‘Alî al-Qârî werd in Herat geboren en overleed in 1014 n.h. [1606 n.Chr.] in de eervolle stad Mekka.

37. Aan het begin van het 11^{e} gesprek legt de islamitische hervormer de prediker de volgende woorden in de mond: *“Het werd ons verboden om andere geleerden en boeken in acht te nemen dan die van onze eigen rechtsschool, en om te handelen volgens hetgeen we hierin terugvinden. Sterker nog, er wordt gezegd dat men niet mag handelen volgens de geschriften van Kamâl ibn al-Humâm – een mujtahid binnen de rechtsschool – die in tegenspraak zijn met de voorschriften die van de rechtsschool zijn overgeleverd, zelfs al steunen deze op sterke bewijzen.”*

Kan het dat een prediker zulke onzinnige en leugenachtige dingen zegt? Is dit mogelijk? Echter, de hervormer maakt zich bij zijn aanval op de ahl al-soenna zodanig kwaad en is zo wraakzuchtig, dat hij niet enkel buiten de grenzen van de wetenschap en het fatsoen treedt maar ook buiten de grenzen van het verstand. Hij laat zijn verstand varen. Hier raakt hij een van de subtiele kwesties van de **methodologie van de fiqh-wetenschap** (usûl al-fiqh). Kort samengevat is dit als volgt: De rechtsgeleerden (fuqahâ) in de vier rechtsscholen zijn in zeven niveaus onderverdeeld. De eerste is het niveau dat **mujtahid fi’sh-shar’** wordt genoemd. Dit zijn **absolute mujtahids** (mujtahid mutlaq). De imams van de vier rechtsscholen vallen hieronder. Zij stelden de methoden en principes van hun eigen rechtsschool op. Het tweede niveau bestaat uit de **mujtahids binnen een rechtsschool** (mujtahid fi’l-madhhab), die voorschrif-

ten afleiden uit de bronteksten (nusûs) door de regels van de imam van hun rechtsschool te volgen. De mujtahids onder de leerlingen van Imâm Abû Hanîfa zijn bijvoorbeeld zulke mujtahids. Het derde niveau bestaat uit de geleerden die een **mujtahid in de detailkwesties** (mujtahid fi'l-masâil) zijn. Zij formuleren oordelen in kwesties waarover de imam van de rechtsschool en zijn leerlingen van het tweede niveau geen oordeel hebben vermeld. Zij mogen in hun oordelen het eerste en tweede niveau niet tegenspreken. Hiertoe behoren Tahâwî, Abû'l-Hasan 'Ubaydullâh al-Karkhî, de Shams al-a'imma's en Qâdîkhân. Het vierde niveau bestaat uit de **'mensen van de verduidelijking'** (ashâb al-takhrîj). Dit zijn geen mujtahids. Zij verklaren de beknopt geformuleerde (mujmal) uitspraken, die interpretatie vereisen, en de niet meteen begrijpbare (mubham) oordelen van de mujtahids. Râzî is een van deze geleerden. Het vijfde niveau bestaat uit de **'mensen van de keuze'** (ashâb al-tarjîh). Ze maken een onderscheid tussen het betrouwbaarheidsniveau van de verschillende overgeleverde uitspraken. Hiertoe behoren Qudûrî en de schrijver van het boek **al-Hidâya**. Het zesde niveau bestaat uit de **'mensen van het onderscheid'** (ashâb al-tamyîz). Zij maken een onderscheid tussen de sterke (qawi) en zwakke (da'îf), en de duidelijke (zâhir) en zeldzame (nâdir) overleveringen. De schrijvers van de boeken **Kanz**, **Mukhtâr** en **Wiqâya** vallen hieronder. Degenen van het zevende niveau kunnen al deze zaken niet doen. Geen van deze genoemde groepen mag een fatwa geven die in tegenspraak is met de rechtsschool, zolang er geen sprake is van een moeilijkheid. De hervormer verdraait deze uitspraak en beweert dat het verboden werd om een boek te lezen anders dan die van zijn eigen rechtsschool, laat staan dat men hiernaar handelt. In feite is het zo dat alle bovengenoemde geleerden en ook iedere moslim de boeken van de gewenste rechtsschool kunnen lezen en leren, en als ze het willen ze naar een andere rechtsschool kunnen overstappen. Wanneer er sprake is van een moeilijkheid, dus op momenten dat de uitvoering van een daad moeilijk is, voert iedereen de gemakkelijkheden/verlichtingen (rukhsât) in zijn eigen rechtsschool uit. Als de uitvoering ervan ook dan nog onmogelijk is of als men voor de betreffende zaak geen verlichting kan vinden, dan volgt men de verlichting van een andere rechtsschool en wordt men zo verlost van deze moeilijkheid. Het is enkel wel zo dat wanneer men een daad volgens een andere rechtsschool uitvoert, men daarbij ook de farâid en wâjibât met betrekking tot deze daad moet uitvoeren die in deze rechtsschool werden gedefinieerd, en de ongeldig makende zaken en de

zaken die harâm werden verklaard bij de uitvoering ervan, moet vermijden. Om deze reden moet men de vereisten van de andere rechtsschool geleerd hebben. Dat Ibn al-Humâm een van de **ashâb al-tarjîh** was, dus van het vijfde niveau van rechtsgeleerden, staat geschreven aan het begin van het 3e volume van **Ibn ‘Âbidîn**. Met andere woorden, laat staan dat hij een mujtahid binnen een rechtsschool was, zoals de hervormer beweert, hij was helemaal geen mujtahid. Net als iedere muqallid moet ook hij de imam van zijn rechtsschool volgen. De hervormer zei eerder over geleerden zoals Ibn ‘Âbidîn dat zij navolgers zoals Ibn al-Humâm volgen, en dus navolgers van navolgers zijn. En nu probeert hij hen slecht voor te stellen door te zeggen dat ze hem niet volgen. Hij weet gewoon niet wat hij moet doen om de ahl al-soenna zwart te maken! De boeken van de geleerden van de ahl al-soenna zijn bekend en toegankelijk voor iedereen. Bijvoorbeeld, de grote geleerde Ahmad ibn Hajar al-Makkî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schrijft het volgende in zijn boek **al-Fatâwâ al-hadîthiyya** over of het voor iemand die een rechtsschool volgt wel of niet toegestaan is om een andere rechtsschool te imiteren: “Imâm Abu’l-Hasan ‘Alî al-Subkî (moge Allah hem genadig zijn) heeft vermeld dat er zeven mogelijkheden zijn wat betreft het imiteren van een andere rechtsschool:

1) Als iemand ervan overtuigd is dat de ijtihâd van de imam van een andere rechtsschool in een bepaalde zaak sterker is, dan is het toegestaan dat hij deze zaak uitvoert door die rechtsschool te imiteren.

2) Iemand die niet weet welke ijtihâd van twee imams, die behoren tot twee verschillende rechtsscholen, meer treffend is in een zaak, mag deze zaak uitvoeren door tussen de twee rechtsscholen degene te volgen die hij wenst. Als zijn imitatie van de andere rechtsschool voortvloeit uit een religieus gemotiveerde voorzichtigheid, of als er sprake is van een moeilijkheid in zijn eigen rechtsschool en men bijvoorbeeld rente wenst te vermijden, dan is dit toegestaan zonder makrûh te zijn. Als het omwille van een andere reden is, is het makrûh.

3) Ook al is het toegestaan om bij een daad – waarbij er bij de uitvoering ervan een moeilijkheid bestaat volgens zijn eigen rechtsschool – een andere rechtsschool te imiteren omdat het dan makkelijker uit te voeren is; maar als men ervan overtuigd is dat het bewijs van een van de twee imams sterker is, dan is het wâjib om die imam te volgen.

4) Het is niet toegestaan om voor een zaak een andere rechts-

school te imiteren, zonder dat er een moeilijkheid bestaat bij de uitvoering ervan in de eigen rechtsschool; enkel en alleen omdat de uitvoering ervan in de andere rechtsschool gemakkelijker is; en als men daarbij niet overtuigd is dat het bewijs van de andere rechtsschool sterker is. Dit zal er immers op neerkomen dat men zich bekommert om zijn gemak en niet om zijn religie.

5) Het is niet toegestaan om zijn daden uit te voeren door talfîq van de rechtsscholen, dus om de gemakkelijkheden van de rechtsscholen op te zoeken en te verzamelen. Immers, op deze wijze te werk gaan, zal neerkomen op zich begeven buiten de grenzen van de islam.

6) Het werd op basis van overeenstemming vermeld dat het niet toegestaan is om bij de uitvoering van een daad meerdere rechtsscholen te volgen indien deze daad niet geldig is volgens een van deze rechtsscholen. Dat Kamâl ibn al-Humâm zegt dat dit toegestaan is, is een zwak (da'îf) standpunt.

7) Het is niet toegestaan om bij een daad, die men is begonnen volgens een rechtsschool, een andere rechtsschool te imiteren zolang de effecten en gevolgen hiervan nog voortduren. Het is bijvoorbeeld niet toegestaan om, de hanafî rechtsschool volgend, het huis van zijn buurman te kopen van de persoon aan wie het huis werd verkocht door gebruik te maken van zijn voorkooprecht (shuf'a) en in dit huis werkzaamheden te verrichten volgens de shâfi'î rechtsschool, zolang de procedure niet volledig is afgerond."

38. De hervormer zegt*: "Het is harâm om een navolger te imiteren. Men kan tegen iemand die een authentieke (sahîh) hadîth heeft gehoord niet zeggen: 'Vergelijk deze hadîth met de ijtihâd van die-en-die. Als het ermee overeenkomt, handel er dan naar.' Men moet eerder zeggen: 'Onderzoek of deze hadîth opgeheven (mansûkh) is of niet.' Echter, dit geldt voor degenen die een bevoegdheid, een kwalificatie hiervoor hebben. Zij die echter niet over zo'n kwalificatie beschikken, moeten het vers:* **'Indien jullie het niet weten, vraag het dan aan degenen die het weten!'** *volgen en het vragen aan de personen die zo'n kwalificatie hebben. Als iemand van alle mujtahid-imams houdt en elk van hen op die punten volgt, waar hij ervan overtuigd is dat ze overeenkomstig de Soenna hebben geoordeeld, dan is dat een goede zaak."*

Natuurlijk is het harâm om een navolger te imiteren. Echter, geloven in een bericht dat een navolgende moslim heeft verteld en overeenkomstig dit bericht handelen, is geen imitatie van die per-

soon. Men kan niet zeggen: “Vergelijk deze hadîth met de ijtihâd van die-en-die. Als het ermee overeenkomt, handel er dan naar.” Men moet echter zeggen: “Vergelijk hetgeen je zelf begrijpt uit deze eervolle hadîth met de ijtihâd van de imam van je rechtsschool! Als deze niet overeenkomen, handel dan niet volgens hetgeen je zelf begrijpt! Handel volgens hetgeen de imam van de rechtsschool heeft begrepen.” Thanâullâh Pâni-patî (moge Allah hem genadig zijn), een van de grote islamgeleerden van India, overleed in 1225 n.h. [1810 n.Chr.]. In **Tafsîr al-Mazharî**, die hij schreef in 1197 n.h., zegt hij het volgende bij de verklaring van het 64e vers van soera Âl-i ‘Imrân: “Als men een authentieke hadîth tegenkomt en weet dat het niet is opgeheven, in de zin van de daarin vervatte oordelen, en als bijvoorbeeld een fatwa van Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) niet overeenkomt met deze eervolle hadîth, en als er in een van de drie andere rechtsscholen een ijtihâd bestaat die overeenkomt met deze eervolle hadîth, dan moet degene die behoort tot de hanafî rechtsschool niet de fatwa van zijn eigen imam volgen, maar moet hij deze eervolle hadîth volgen door de rechtsschool te imiteren waarvan de ijtihâd overeenkomt met deze authentieke hadîth. [Imâm Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) begreep dat deze eervolle hadîth interpretatie vereiste, en nam voor zijn oordeel een andere hadîth met een duidelijkere, eenduidigere betekenis. Als een van de vier rechtsscholen zo’n hadîth heeft gevolgd, dan dienen ook de volgers van de hanafî rechtsschool deze hadîth te volgen.] Imâm Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) zei immers: ‘Als jullie een authentieke hadîth of een uitspraak van een van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) zien, laat mijn fatwa dan achterwege en volg in plaats daarvan deze bronnen!’ Zo zal men zich niet buiten de consensus (ijmâ’) begeven hebben. Immers, de geleerden van de ahl al-soenna zijn na de vierde islamitische eeuw enkel nog in vier rechtsscholen verzameld. De soennitische moslims hebben wat betreft de daden en de uitvoering van ‘ibâda geen andere rechtsschool om te volgen buiten deze vier. Er werd op basis van consensus, overeenstemming vermeld dat uitspraken die niet overeenkomen met een van deze vier rechtsscholen ongeldig zijn. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘De uitspraak waarover consensus bestaat in mijn gemeenschap, is geen dwaling.’** In het 114e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Degene die het pad van de gelovigen** (mu’minûn) **verlaat, zullen Wij in de Hel gooien.’** Het is onmogelijk dat de imams van de vier rechtsscholen en de grote ge-

leerden die zij hebben opgeleid een eervolle hadîth niet zouden kennen. Het feit dat geen van hen volgens een bepaalde hadîth heeft geoordeeld, geldt als een consensus dat deze hadîth in zijn oordeel is opgeheven of een interpretatie vereist." Hierbij is de vertaling uit **Tafsîr al-Mazharî** voltooid. Men ziet dus dat wanneer men merkt dat de ijtihâd van een imam van een rechtsschool niet overeenkomt met een hadîth, men niet moet zeggen: "De imam van de rechtsschool kende deze hadîth niet of heeft er niet naar gehandeld." Men moet zeggen: "Hij heeft begrepen dat deze hadîth in zijn oordeel is opgeheven of een interpretatie vereist."

De islamitische hervormer zei in zijn tekst die we onder punt 30 hadden vermeld: "Dat de usûl-geleerden de noodzakelijkheid van imitatie (taqlîd) afleiden uit het vers [interpretatie van de betekenis]: **'Indien jullie het niet weten, vraag het dan aan degenen die het weten!'**, is een vergeefse en foutieve redenering en gevolgtrekking." Hier zegt hij echter: "Zij die niet over zo'n kwalificatie beschikken, moeten het vers: **'Indien jullie het niet weten, vraag het dan aan degenen die het weten!'** volgen en het vragen aan de personen die zo'n kwalificatie hebben."

39. De islamitische hervormer maakt in zijn 12e gesprek een woordspeling en probeert zo de moslims te misleiden. Hij zegt: *"Toen Imâm al-Shâfi'î tegen iemand die hem een vraag had gesteld, zei: 'Zo zei de Gezant van Allah', vroeg deze persoon: 'Aanvaard ook jij dit oordeel?' Imâm al-Shâfi'î zei hierop: 'Als ik een woord van de Gezant van Allah dat mij heeft bereikt niet zou hoogachten, welk stuk aarde zou mijn lichaam dan accepteren?' Om deze reden hebben de imams weerhouden van imitatie (taqlîd) en hebben ze verwezen naar de poort van ijtihâd. Van een ijtihâd die in tegenspraak is met een hadîth, moet men afstand doen. Imâm al-Shâfi'î zei: 'Als jullie een authentieke hadîth vinden, laat het me dan weten! Dan kan ik er ook naar handelen.' Het is niet toegestaan om een uitspraak die in tegenspraak is met een hadîth als een uitspraak van Imâm al-Shâfi'î te presenteren. 'Izzuddîn ibn 'Abdussalâm, die de 'sultan der geleerden' (sultân al-'ulamâ) werd genoemd, zei: 'Het is verbazingwekkend dat een rechtsgeleerde (faqîh), terwijl hij heeft begrepen dat het standpunt van zijn eigen rechtsschool zwak is, het nalaat een andere rechtsschool te volgen waarvan het standpunt treffender is, en erop aandringt zijn eigen imam te imiteren. Hij veronderstelt dat enkel zijn imam gelijk heeft en dat er niemand treffender is dan hij. Imitatie heeft hem en zijn soortgenoten zodanig verblind dat ze in deze toestand terechtkwamen. Waar staan zij en waar staan de Voorgangers (Salaf) die*

zich aan de bewijzen hielden?'" Hij legt dan de prediker de volgende woorden in de mond: *"De woorden van deze grote geleerde zijn redelijk. Echter, de meeste rechtsgeleerden hielden zich onverroerd vast aan de rechtsschool die zij imiteerden. Ze gaven het op om een mohammedaan te zijn en werden in plaats daarvan een hanafiet of shâfi'iet."*

De islamitische hervormer bevestigd zelf zijn eigen woorden. Dit is natuurlijk hoe de vrijmetselaars te werk gaan. Hoe hebben de vrijmetselaars zich over de hele wereld kunnen verspreiden? Komt dit niet door al deze leugenachtige, bedrieglijke tactieken van hen? Echter, zij kunnen de moslims die 'ilm al-hâl boeken gelezen en bestudeerd hebben niet misleiden. De geleerden van de ahl al-soenna hebben op hun bedrieglijke teksten de nodige antwoorden gegeven en hebben hen allemaal te schande gebracht. Een van deze waardevolle boeken is het boek **Hujjatullâhi 'ala'l-'âlamîn** van Yûsuf al-Nabhânî. Enkele pagina's van het einde van dit boek werden vertaald en toegevoegd aan het boek **Geloof en Islam**. Er wordt echter gevreesd dat degenen die de antwoorden in deze boeken niet kennen en niet lezen, misleid zullen worden en in de afgrond zullen worden gesleurd. Dit is ook de reden waarom we dit boek zijn begonnen te schrijven. We moesten noodzakelijk antwoord geven op deze leugens om te kunnen voorkomen dat jonge geleerden verstrikt raken in deze vernietigende storm en zo in de ondergang worden gesleurd. Daarom vonden we het gepast om ook te vertalen uit de boeken **Shawâhid al-haqq** en **al-Sihâm al-sâiba li-ashâb al-da'âwîy al-kâdhiba**.

Zoals Imâm al-Shâfi'î (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) het ook al verklaarde, zal iedere moslim een authentieke hadîth uiteraard accepteren. Er is geen enkele moslim die dit niet weet. Het is verbazend dat de hervormer dit als een bewijs aanvoert. Echter, hij gebruikt deze uitspraak als een troef. Maar deze uitspraak heeft niets te maken met taqlîd of ijtihâd. Het is een uitspraak die iedere moslim zou zeggen.

Een andere belastering die de islamitische hervormer honderden keren herhaalt, is zijn uitspraak: "Van een ijtihâd die in tegenspraak is met een hadîth, moet men afstand doen." Op het moment dat de ijtihâds werden verricht, waren er hadîth's die niet bekend waren bij de mujtahids. Wanneer na hen deze hadîth's bekend werden, lieten hun leerlingen, die zelf mujtahids waren, de ijtihâds van hun meester die in tegenspraak waren met deze hadîth's, achterwege. Immers, de imams van alle vier de rechtsscholen hadden hun leerlingen bevolen om zo te werk te gaan. Ook de

hervormer schrijft hierboven enkele van zulke bevelen van Imâm al-Shâfi'î. Tegenwoordig komen er echter geen nieuwe hadîth's meer naar boven, willen er hadîth's gevonden kunnen worden die in tegenspraak zijn met de reeds geformuleerde ijtihâds. Alle hadîth's zijn bekend en overgeleverd. In de basisboeken van de islam is er geen enkele hadîth terug te vinden die in strijd is met de authentieke hadîth's. Nu staan enkel de hadîth's ter discussie die de mujtahids niet als basis voor hun ijtihâd hebben genomen, ofwel omdat deze opgeheven oordelen bevatten ofwel omdat de bewijzen voor hun authenticiteit ontbreken. Het spreekt voor zich dat er ijtihâds zullen zijn die niet overeenkomen met zulke hadîth's. Echter, zulke ijtihâds zijn allemaal op basis van authentieke hadîth's geformuleerd.

Thanâullâh Pâni-patî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de groten onder de geleerden van India, overleed in de stad Panipat. In zijn **Tafsîr al-Mazharî**, die bestaat uit tien volumes, zegt hij het volgende bij de verklaring van het 64^{e} edele vers van soera Âl-i 'Imrân: "Allah de Verhevene verklaarde [in het 58^{e} vers van soera al-Nisâ]: **'Gehoorzaam de ulû'l-amr!'** Om deze reden is het wâjib om de bevelen van de geleerden, de awliyâ, de sultans en de regering, die overeenkomen met de islam, te gehoorzamen. Hen gehoorzamen in zaken die in strijd zijn met de islam, zal er echter op neerkomen dat men hen tot een deelgenoot, een partner maakt van Allah. Bukhârî, Muslim, Abû Dâwud en Nasâî (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) overleverden dat de edele 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) zei: 'In iets dat een zonde is, hoort niemand gehoorzaamd te worden. Enkel in zaken die overeenkomen met de islam hoort men te gehoorzamen.' In een eervolle hadîth wordt gezegd: **'Een schepsel dient niet gehoorzaamd te worden in iets dat ongehoorzaamheid betekent tegenover de Schepper.'** Het is niet toegestaan om zich te verzetten, om te rebelleren tegen de bevelen en wetten van de regeringen die ongehoorzaamheid tegenover de Schepper inhouden. Het is immers een grote zonde om fitna, dus oproer en chaos, te veroorzaken. Een moslim komt noch tegen de Schepper, noch tegen de staat in opstand. Hij begaat geen zonden en misdaden. Het is altijd gemakkelijk om dit te verwezenlijken. Als iemand een hadîth tegenkomt die authentiek is en waarvan de oordelen niet zijn opgeheven, en hij ziet dat een ijtihâd van bijvoorbeeld Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) niet overeenkomt met deze hadîth, en als er in een van de drie andere rechtsscholen een ijtihâd bestaat die wel overeenkomt met deze hadîth, dan is

het wâjib dat deze persoon deze hadîth volgt. Als hij deze hadîth niet volgt, dan zal hij de imam van zijn rechtsschool tot een deelgenoot van Allah de Verhevene gemaakt hebben. Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) zei: 'Elke hadîth van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) houd ik in hoog aanzien. Ook aan de uitspraken van de eervolle Metgezellen geef ik de voorkeur. De uitspraken van de Opvolgers (Tâbi'ûn) zijn net als onze uitspraken.' Bayhaqî berichtte deze uitspraak van Imâm Abû Hanîfa in zijn boek **al-Madkhal**. In **Rawdat al-'ulamâ** staat vermeld dat Imâm Abû Hanîfa zei: 'Als er een hadîth is of een uitspraak van een van de eervolle Metgezellen, laat mijn woord dan achterwege!' Hierboven noemden we als voorwaarde: 'Als een van de imams van de andere rechtsscholen volgens deze hadîth een ijtihâd heeft verricht.' Want als men handelt volgens deze hadîth terwijl er geen ijtihâd is die hiermee overeenkomt, dan zal men zich buiten de consensus begeven hebben. Na de 3e en 4e islamitische eeuw waren er van de rechtsscholen van de **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** enkel nog vier overgebleven. De andere rechtsscholen werden vergeten. De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming verklaard dat een fatwa, die met geen van deze vier rechtsscholen overeenkomt, niet geldig is. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **'De uitspraak waarover consensus bestaat in mijn gemeenschap, is geen dwaling!'** In het 114e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Degene die het pad van de gelovigen verlaat, zullen Wij sleuren naar de richting waartoe hij zich heeft gekeerd en zullen Wij in de Hel gooien.'** Het is onmogelijk dat de imams van de vier rechtsscholen of de geleerden onder hun leerlingen, een van de authentieke hadîth's niet gekend zouden hebben. Het feit dat een van deze imams of hun leerlingen geen ijtihâd hebben verricht volgens een bepaalde hadîth, toont aan dat ofwel de oordelen in deze hadîth zijn opgeheven, ofwel dat het een interpretatie vereist. De grootheden van tasawwuf hebben zich nooit verwijderd van de vier rechtsscholen. Het verlaten van de vier rechtsscholen zal neerkomen op het verlaten van de islam. Het is niet toegestaan om – zoals onwetenden doen – de graven van awliyâ of shuhadâ te bezoeken en daar richting het graf neer te knielen, om rondom het graf te lopen, er kaarsen aan te steken en er gebeden te verrichten, of om zich jaarlijks, net als op een feestdag, aan het graf te verzamelen. Deze zaken werden middels eervolle hadîth's verboden." Hierbij is de vertaling uit **Tafsîr al-Mazharî** voltooid. Iedere moslim moet een van de vier rechtsscholen volgen.

[Dat het voor iedere moslim die geen mujtahid is wâjib is om een van de vier rechtsscholen te volgen; dat degene die niet een van de vier rechtsscholen volgt niet tot de **ahl al-soenna** behoort; en dat degene die niet tot de ahl al-soenna behoort ofwel een afgedwaalde, ofwel, afhankelijk van de mate van zijn dwaling, zelfs een kâfir is, staat geschreven in de boeken **Bahr al-râiq**, **Hindiyya** en **al-Basâir**. De betreffende teksten uit deze boeken werden gedrukt in Istanbul door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.]

Als men een hadîth ziet die in strijd is met een oordeel van een imam van een rechtsschool, dan moet men aannemen dat de imam zelf of een van zijn leerlingen, die mujtahids waren, deze hebben gezien en hebben bevonden dat deze hadîth ofwel is opgeheven ofwel dat het bewijs ervan gebrekkig is en de authenticiteit ervan niet vaststaat. Men moet bedenken dat dit oordeel op een andere authentieke hadîth is gebaseerd. Hieruit volgt de conclusie dat er vandaag de dag geen authentieke hadîth is die niet is opgeschreven in de boeken van de ahl al-soenna. Men moet bij dit alles niet vergeten dat er ook voor de ijtihâds die niet treffend waren en aan degenen die zo'n ijtihâd volgen, één beloning gegeven zal worden. Vandaag bestaat er in geen van de vier rechtsscholen een ijtihâd die in strijd is met een authentieke hadîth. Ibn 'Âbidîn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende aan het begin van zijn beschrijving van het verrichten van de kleine rituele wassing: "Een navolger (muqallid) is er niet toe verplicht om naar de bewijzen van de overleveringen te zoeken die afkomstig zijn van de mujtahids." We werden niet bevolen om naar het bewijs van de mujtahids te zoeken en om deze te leren. We werden enkel bevolen om hen te volgen. Om deze reden is het niet toegestaan om welke ijtihâd dan ook af te keuren, aangezien dit zal neerkomen op het afkeuren van het Koranvers of de eervolle hadîth waarop de ijtihâd is gebaseerd. Iedereen dient te geloven dat zijn eigen rechtsschool treffend is. De geleerde die heeft begrepen dat zijn eigen rechtsschool zwak is en dat een andere rechtsschool treffend is, dient naar die rechtsschool over te stappen. In feite is er ook geen geleerde die dit niet doet. Men ziet dat er geen fiqh-geleerde is die zich onverroerd vasthoudt aan zijn eigen rechtsschool. In het voorwoord van **al-Mîzân al-kubrâ** staan de namen van vele geleerden die op deze wijze van rechtsschool zijn veranderd.

Net zoals dat een arts de titel 'neuroloog' of 'internist' krijgt, niet betekent dat hij het opgeeft om een arts te zijn, zo betekent het 'shâfi'iet of hanafiet zijn' niet dat men het opgeeft om een 'mohammedaan' (muhammadî) te zijn. Immers, zowel de shâfi'ieten

als de hanafieten zijn mohammedanen. Om in deze zin een 'mohammedaan' te zijn, moet men ofwel Imâm al-Shâfi'î, Imâm Abû Hanîfa, Imâm Mâlik of Imâm Ahmad ibn Hanbal (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) volgen. Zelfs degenen die tot de 72 afgedwaalde groeperingen behoren zijn mohammedanen. Wie geen mohammedaan is, is een kâfir. En met deze uitspraak bestempelt de islamitische hervormer miljoenen moslims als kâfir. Het is duidelijk dat degene die zoiets tegen een moslim zegt ofwel ontzettend onwetend is, ofwel een ketter is die vijandig is tegenover de islam.

40. In een vlaag van woede zegt de islamitische hervormer het volgende, waarbij hij niet weet wat hij eigenlijk moet zeggen: *"Persoonlijkheden die voor niemand terugschrikken om de waarheid te vertellen, hebben gezegd dat nabootserij (taqlîd) voortkomt uit het voeren van discussies, de wens om beroemd te worden, het streven naar persoonlijke belangen en uit gewoonte.*

Imâm al-Suyûtî zei dat ijtihâd in elke eeuw een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya) is. In elke eeuw moeten er mujtahids bestaan en zij dienen absolute mujtahids (mujtahid mutlaq) te zijn. De volgende uitspraak is niet correct: 'Er waren geen absolute mujtahids meer na de vierde islamitische eeuw. Hoewel er later enkele absolute mujtahids waren, werden zij, omdat hun ijtihâds overeenkwamen met die van de imam binnen wiens rechtsschool zij waren opgeleid, als deze imam volgend beschouwd.' Het is om deze reden dat als iemand een onafhankelijke weg van ijtihâd inslaat zonder een van de vier rechtsscholen te volgen, niemand het recht heeft om bezwaar tegen hem te maken. Een van de absolute mujtahids die op deze wijze werd opgeleid, is de edele Imâm Muhammad al-Shawkânî die stierf in 1250 n.h. [1834 n.Chr.]. Zijn rechtsschool is de sterkste van de gekende rechtsscholen, en zijn woord het betrouwbaarst."

De islamitische hervormer beweert dat de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) bang zijn om de waarheid te vertellen. Ook deze uitspraak van hem is een belastering. Deze geleerden hebben de waarheid in elke eeuw verteld. Altijd hebben ze aangespoord tot het goede (al-amr bi'l-ma'rûf) en hebben ze het slechte verboden (al-nahy 'ani'l-munkar). Velen van hen zijn omwille van deze reden gedood en als martelaar (shahîd) gestorven. In de islam bestaat er geen 'rechtsschool-fanatisme', wil men naar de oorzaken hiervan kunnen zoeken. Vandaag de dag bestaan er vier rechtsscholen. Geen enkele hiervan is specifiek voor een bepaald iemand of een bepaalde

groep. Iedere moslim kan de rechtsschool volgen die hij wenst, aangezien ze alle vier waar en correct zijn. Alle vier zijn het rechtsscholen van de ahl al-soenna. Alle vier zijn ze mohammedaans (muhammadî). Al degenen die een van de vier rechtsscholen volgen, zien elkaar als hun broeders. Hun geloof, oftewel hun geloofsleer is hetzelfde. En ook hun manier van de uitvoering van de meeste daden is identiek. Ze weken enkel van elkaar af in de uitvoering van enkele zaken waarover verschillende standpunten bestaan. Dit onderlinge verschil is op zijn beurt een barmhartigheid, een gunst van Allah de Verhevene voor de moslims.

Er is geen islamgeleerde die de hoge religieuze rang van de grote geleerde 'Abdulwahhâb al-Sha'rânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) – die een deskundige was in de zintuiglijke en buitenzintuiglijke wetenschappen – niet kent. Enkel de madhhabloze moslims en de islamitische hervormers ontkennen zijn rang. Deze verheven geleerde zegt in het voorwoord van zijn boek **al-Mîzân al-kubrâ** het volgende: "De imams van de vier rechtsscholen en alle geleerden die hen imiteerden, hebben medegedeeld dat iedere moslim vrij is om van de vier rechtsscholen degene te volgen die hij wenst; dat het toegestaan is om van een rechtsschool naar een andere rechtsschool over te stappen; en dat wanneer er sprake is van een moeilijkheid bij de uitvoering van een daad, men voor de betreffende daad een andere rechtsschool kan imiteren. Allah de Verhevene heeft in de oereeuwigheid (azal) voorbestemd en gewild dat de moslims zich in de uitvoering van de daden in rechtsscholen zouden onderverdelen en dat dit nuttig zou zijn voor Zijn dienaren. Hij liet ons door middel van Zijn Geliefde Gezant (vrede zij met hem) weten dat Hij er tevreden over is dat de moslims zich wat betreft de daden in verschillende rechtsscholen onderverdelen. Als Hij het niet zo had gewild, dan zou het niet zo zijn gebeurd; en als Hij er niet tevreden over zou zijn geweest, dan zou Zijn Gezant niet medegedeeld hebben dat deze verschillen een goddelijke barmhartigheid zijn en zou Hij, net zoals Hij verbood om zich in het geloof te verdelen, ook verboden hebben om zich wat betreft de daden in rechtsscholen onder te verdelen. Elke daad, elke handeling kent een **'azîma** (striktheid), dus een moeilijk uit te voeren manier, en een **rukhsa** (verlichting), dus een makkelijk uit te voeren manier. In een rechtsschool vindt men de 'azîma van een bepaalde handeling en in een andere rechtsschool wordt een rukhsa van deze handeling vermeld. Voor iemand die in staat is om de 'azîma uit te voeren, is het niet toegestaan om de verschillende gemakkelijkheden van de rechtsscholen te verzamelen. Dit

doen zal neerkomen op het spelen met de religie. De verlichtingen zijn voor de mensen bedoeld die niet in staat zijn om de ‘azîma uit te voeren. Voor degene die niet incapabel is om de ‘azîma uit te voeren, is het beter om ook de verlichtingen in zijn eigen rechtsschool niet uit te voeren. Men dient zoveel als men kan volgens de ‘azîma te handelen. Zij die geen mujtahid zijn, dienen een rechtsschool te kiezen en in elk van hun daden deze rechtsschool te volgen. Wanneer iemand echter een niveau bereikt waarop hij middels overweging en gevolgtrekking oordelen kan afleiden uit de bronteksten, dan moet hij zijn eigen ijtihâd volgen. Dit wordt aangegeven in de volgende uitspraak van Imâm Ahmad ibn Hanbal: ‘Haal jullie kennis uit de bron van waaruit jullie imams dit hebben gehaald. Blijf niet op het niveau van imitatie.’ ‘Abdulmalik ibn Abû Muhammad al-Juwaynî (overleden in 478 n.h. [1085 n.Chr.]) zegt in zijn boek **Muhît**: ‘Dat degenen die ertoe in staat zijn, datgene volgen wat in de vier rechtsscholen als ‘azîma wordt gedefinieerd, betekent **wara’** (religieuze zorgvuldigheid) en **taqwâ** (vroomheid), en zal zeer goed zijn. Voor degenen die niet hiertoe in staat zijn, is het toegestaan om van de verlichtingen van de vier rechtsscholen gebruik te maken. Echter, als er gebruik wordt gemaakt van een rukhsa in een andere rechtsschool, dan moeten de voorwaarden van die rechtsschool voor de desbetreffende daad nageleefd worden.’

Imâm al-Suyûtî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt: ‘Er zijn twee soorten mujtahids: de absolute mujtahid en de mujtahid binnen de rechtsschool. Een geleerde die een mujtahid binnen de rechtsschool is, volgt niet de imam van zijn rechtsschool. Hij vaardigt fatwa’s uit volgens zijn eigen standpunt, maar zoekt de bewijzen volgens de principes van de imam van zijn rechtsschool. Hij mag niet buiten deze principes gaan. Na de imams van de vier rechtsscholen is er geen absolute mujtahid meer voortgekomen. Met andere woorden, geen enkele geleerde heeft beweerd een absolute mujtahid te zijn. Hoewel enkel Muhammad Jarîr al-Tabarî deze bewering heeft gedaan, heeft geen enkele geleerde deze uitspraak van hem bevestigd.’

Wanneer Shaykh ‘Izzuddîn ibn Jamâ’a een fatwa uitvaardigde volgens een andere rechtsschool, dan vermeldde hij ook alle voorwaarden die de imam van die rechtsschool voor de geldige uitvoering van de betreffende zaak had vastgelegd; hij vertelde dat ook aan deze voorwaarden voldaan moest worden, en zei: ‘Als je een van deze voorwaarden niet uitvoert, zal je ‘ibâda niet geldig zijn.’ Immers, gebruikmaken van de gemakkelijkheden van andere

rechtsscholen is enkel toegestaan wanneer men een moeilijkheid ervaart en als men alle voorwaarden van de andere rechtsschool betreffende die zaak naleeft.

Wanneer een man een vrouw aanraakt met zijn hand, wordt de kleine rituele wassing (wudû) verbroken in de shâfi'î rechtsschool, maar niet in de hanafî rechtsschool. Als het voor een shâfi'iet die met zijn hand een vrouw heeft aangeraakt, mogelijk is om de kleine rituele wassing uit te voeren, dan zal het niet geldig zijn dat hij het gebed verricht met deze verbroken kleine rituele wassing door de hanafî rechtsschool te imiteren. Opdat deze persoon in zo'n geval de hanafî rechtsschool zou kunnen imiteren, moet er een moeilijkheid zijn bij het verrichten van de kleine rituele wassing, met andere woorden het moet onmogelijk voor hem zijn om de kleine rituele wassing te verrichten, en bovendien moet hij bij het verrichten van de kleine rituele wassing en het gebed alle zaken uitvoeren die fard en wâjib zijn volgens de hanafî rechtsschool." Hierbij is de vertaling uit het boek **al-Mîzân** voltooid.

De islamitische hervormer verwijst naar de uitspraak van de geleerden dat er in elke eeuw mujtahids binnen een rechtsschool kunnen bestaan, en schrijft dat er absolute mujtahids zullen verschijnen die geen van de vier rechtsscholen zullen volgen. Door te zeggen dat 'de edele' (!) Shawkânî zo een nieuwe rechtsschool heeft gevormd, prijst hij een andere islamitische hervormer zoals hijzelf. De grote geleerde de edele Sayyid 'Abdulhakîm al-Arwâsî schrijft het volgende in een brief: "Personen zoals Shawkânî zijn verre van het hebben van zeggenschap in de religie. De uitspraken van Shawkânî kunnen geen bron zijn in de religieuze zaken. U schrijft dat Shawkânî zegt: 'De tafsîr van Ibn 'Abbâs is absoluut geen tafsîr.' Er bestaat geen boek dat 'Tafsîr van Ibn 'Abbâs' wordt genoemd. 'Abdullâh ibn 'Abbâs (moge Allah met hen beiden tevreden zijn) heeft geen boek geschreven. Hij was voortdurend aanwezig in het waardevolle gezelschap van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en had de engel Jabrâîl (vrede zij met hem) gezien; en aangezien hij bekend stond als een van de meest geleerde onder de eervolle Metgezellen (moge Allah tevreden zijn met hen) had hij, net zoals hij over eervolle hadîth's had gedaan, ook over sommige edele Koranverzen verklaringen gedaan. Onze tafsîr-geleerden hebben deze verklaringen overgenomen en hun tafsîr-boeken ermee versierd. Een van deze tafsîrs is de tafsîr van Baydâwî. De islamgeleerden hebben unaniem medegedeeld dat deze tafsîrs van zeer hoog niveau zijn. De uitspraak van Shawkânî moet gecorrigeerd worden. En

om dit te kunnen corrigeren moet men de subtiele regels van de **methodologie van de hadîth-wetenschap** (usûl al-hadîth) kennen. Dat Shawkânî dit niveau bereikt zou hebben, is echter niet duidelijk. Immers, als hij dit niveau bereikt zou hebben, dan zou hij geen uitspraken hebben gedaan die niet overeenkomen met de regels van de grote geleerden.” Op pagina 69 van het boek **Jawâb al-sâil** van Muhammad ibn Ahmad Khalaf, de toenmalige moefti van Koeweit, staat geschreven dat Shawkânî tot de zaydî-groepering behoorde. Als men enkele van Shawkânî’s boeken – bijvoorbeeld het boek **Irshâd al-fuhûl** – zorgvuldig bestudeert, dan ziet men dat hij **taqiyya** toepast. Met andere woorden, hij verbergt dat hij tot de zaydî-groepering behoort en presenteert zich als iemand van de ahl al-soenna; want volgens hun geloofsovertuiging is het verplicht (fard) om taqiyya toe te passen wanneer ze zich onder de ahl al-soenna bevinden. Shawkânî schrijft in zijn boeken over elk onderwerp de namen en uitspraken van geleerden van afgedwaalde groeperingen uit het verleden – van wie de namen en boeken vergeten waren en van wie de opruiingen al lang waren uitgedoofd – tussen de uitspraken van de geleerden van de ahl al-soenna; hij laat deze als het ware met elkaar in discussie gaan en doet lijken alsof de hervormers en de madhhablozen gelijk hebben. Hij verdedigt het idee dat absolute ijtihâd tot de Laatste Dag zal bestaan, en schrijft dat Ibn ‘Abdussalâm en zijn leerling Ibn Daqîq al-‘Iyd (overleden in 702 n.h. [1302 n.Chr.]), en zijn leerling Ibn Sayyid al-Nâs, en zijn leerling Zaynuddîn al-‘Irâqî (overleden in 806 n.h. [1404 n.Chr.]), en zijn leerling Ibn Hajar al-‘Asqalânî en anderen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) absolute mujtahids waren. Zo probeert hij het pad van de ahl al-soenna op een sluwe manier van binnenuit te vernietigen en probeert hij zichzelf te presenteren als een scheidsrechter tussen geleerden en als een mujtahid die boven hen staat. Jonge godsdienstgeleerden die zien dat hij honderden boeken heeft gelezen in het Arabisch – hetgeen zijn moedertaal is – en dat hij optreedt als een scheidsrechter tussen geleerden, veronderstellen dat Shawkânî een mujtahid is en wijken af naar het schadelijke pad dat door hem wordt getoond en verlaten zo de ahl al-soenna.

Muhammad al-Shawkânî werd in 1173 n.h. [1760 n.Chr.] geboren en overleed in 1250 n.h. [1834 n.Chr.]. In zijn boek **Irshâd al-fuhûl** zegt hij het volgende: “**Taqlîd** (imitatie, volgen) *betekent dat men iemands standpunt, dus ijtihâd, aanvaardt zonder zijn bewijs te kennen. Iemands overlevering, dus het bericht dat hij brengt, aanvaarden betekent dat men de uitspraak van degene van wie*

wordt overgeleverd, aanvaardt. Volgens de meerderheid van de geleerden is in de zaken die de uitvoering van daden betreffen, imitatie absoluut niet toegestaan. Ibn Hazm zei dat hierover een consensus bestaat. Qurâfî vermeldde dat de mâlikî rechtsschool ook deze positie inneemt. Ook Shâfi'î en Abû Hanîfa zeiden dat men hen niet moet imiteren. Er bestaat een consensus dat het niet toegestaan is om de doden te imiteren. Het is verbazingwekkend dat de meeste usûl-geleerden dit niet vermelden. De meerderheid van degenen die de vier imams volgen, zegt dat het voor de onwetende, gewone mensen wâjib is om te imiteren. Omdat degenen die dit zeggen zelf imiteren, kan hun uitspraak geen argument zijn. In de tijd van de Metgezellen en hun Opvolgers bestond er geen imitatie (taqlîd). Ze leerden de Koran en de Soenna door het aan elkaar te vragen. Het vers: **'Vraag degenen die het weten!'**, *betekent dat men moet vragen naar het goddelijke oordeel. Het betekent niet: 'Vraag naar de mening van degenen die het weten.' Het vers:* **'Laat de zaken waarover jullie het oneens zijn met elkaar, over aan Allah en Zijn Gezant!'**, *verbiedt imitatie. Wanneer de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zijn Metgezellen naar een plaats stuurde, zei hij tegen hen:* **'Beoordeel de zaken die niet te vinden zijn in de soenna aan de hand van jullie eigen redenatie!'** *Iemand die een mujtahid imiteert, zal hem tot het hoofd van de islam gemaakt hebben. Dit behoort echter enkel toe aan de Gezant van Allah."*

De uitspraak dat volgens de meerderheid van de geleerden in de uitvoering van daden imitatie niet toegestaan is, is Shawkânî's eigen visie. Hij doet deze uitspraak door aan te voeren dat het niet toegestaan is dat een mujtahid een andere mujtahid volgt. Hij wijst een afgedwaalde zoals Ibn Hazm (overleden in 456 n.h. [1064 n.Chr.]) aan als zijn getuige. De imams van de vier rechtsscholen hebben niet vermeld dat de gewone mensen ('awâm) anderen niet mogen imiteren. Dit hebben we eerder uitgebreid beschreven. Dat de doden niet geïmiteerd mogen worden, is een van de geloofsovertuigingen van de sjiieten waartoe Shawkânî behoort. Het feit dat hij zich erover verbaast dat de geleerden van de ahl al-soenna dit niet zeggen, toont aan dat hij een afgedwaalde is die erg verbonden is aan deze sjiitische geloofsovertuiging. Ook zijn uitspraak: "De uitspraken van de fiqh-geleerden van de vier rechtsscholen zijn geen argument, omdat ze zelf navolgers zijn", laat zien dat Shawkânî met zijn afgedwaalde en hevige fanatisme worstelt. Als, zoals hij ook zegt, de navolgende fiqh-geleerden de imam van de rechtsschool imiteren en niet uit zichzelf spreken, dan is het

woord van de geleerden die imiteren, het woord van de imam van hun rechtsschool. En dat dit op zijn beurt een argument is, wordt ook duidelijk uit zijn eigen woorden. Natuurlijk was imitatie niet nodig in de tijd van de eervolle Metgezellen. Zij waren immers allemaal mujtahids. Er zijn duizenden voorbeelden die hele boeken vullen en die aantonen dat het aantal navolgers (muqallids) onder de Opvolgers (Tâbi'ûn) vele malen groter was dan het aantal mujtahids. Hij schrijft zelf ook dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zijn Metgezellen, die hij ergens heen zond als rechter, gebood om volgens hun eigen standpunt te oordelen. Zo ontkracht hij zijn eigen beweringen met zijn eigen woorden. Allah de Verhevene heeft ook hem laten uitspreken dat de ahl al-soenna gelijk heeft. Men ziet dat de madhhablozen en de islamitische hervormers de woorden van Shawkânî nazeggen. Rashîd Ridâ presenteert deze afgedwaalde, die niet behoort tot de ahl al-soenna, als een absolute mujtahid om de ahl al-soenna te misleiden. In het boek **al-Usûl al-arba'a**, dat gepubliceerd werd in India, staat dat Shawkânî een madhhabloze was, dat hij degenen die een rechtsschool volgen 'mushrik' en 'kâfir' noemde, en dat de madhhablozen hem als een mujtahid presenteren.

41. In zijn 13e gesprek zegt Rashîd Ridâ: *"Imâm Ahmad zei tegen Abû Dâwud: 'Imiteer niemand in de religie! Neem hetgeen dat werd overgeleverd van de Metgezellen! Je bent vrij om degenen die na de Metgezellen kwamen, wel of niet te volgen.' Volgen betekent niet imiteren. Imiteren (taqlîd) betekent iemands uitspraak, standpunt volgen zonder te weten waar hij deze kennis vandaan heeft gehaald en zonder zijn bewijs na te gaan. De hanbalî rechtsschool is een rechtsschool van de hadîth's. Geen enkele van de geleerden die deze rechtsschool volgden, heeft een hadîth terzijde gelaten en de voorkeur gegeven aan het standpunt van hun imam in de rechtsschool. Nabootserij maakt het verstand nutteloos. Wie de standpunten en ijtihâds van de geleerden vergelijkt met de bronteksten, en afziet van deze die met de bronteksten in tegenspraak zijn, zal niet afgezien hebben van de woorden van de geleerden. Net zoals het niet verplicht (fard) is om de ijtihâds te volgen, wordt degene die deze niet volgt ook geen zondaar (fâsiq) of ongelovige (kâfir). De imams en hun leerlingen die mujtahids waren, hebben niet gezegd dat het noodzakelijk is om hun standpunten en ijtihâds aan te nemen. Imâm Abû Hanîfa zei: 'Dit is mijn ijtihâd. Als er iemand is die iets beters zegt, dan zal ik hem volgen.' Toen Hârûn al-Rashîd wettelijk wilde verplichten om de ijtihâds van Imâm Mâlik te volgen, zei Imâm Mâlik: 'Doe dit niet!*

Immers, er zijn hadîth's die in een bepaald gebied niet bekend zijn en in een ander gebied wel.' Een hadîth die door een enkele persoon werd overgeleverd, is op het niveau van een vermoeden. Ook al is zo'n hadîth authentiek, als het tegenstrijdig is aan de belangen van de moslims, wordt het terzijde gelaten. Door zo te handelen, zal men de soenna niet nagelaten hebben. Men zal van deze hadîth afgezien hebben op grond van een sterk bewijs. Dit is het geval bij de ijtihâd van de edele 'Umar ibn al-Khattâb met betrekking tot de echtscheiding (talâq) en het mut'a-huwelijk. Men kan hier niet zeggen dat de edele 'Umar in strijd met een hadîth heeft gehandeld." Hierop prijst hij zichzelf door de prediker het volgende te laten zeggen: *"O deugdzame jongeman! Ik accepteer nu jouw diepgaande en brede kennis."* Vervolgens laat hij de prediker als volgt spreken:

"Al zou de enige schade van imitatie zijn dat men blijft haken aan de boeken van zijn rechtsschool en de hadîth-boeken negeert, dan is dit al voldoende om de slechtheid ervan aan te tonen."

De imams van de vier rechtsscholen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) zeiden allemaal: "Imiteer niemand, zelfs mij niet! Neem hetgeen dat werd overgeleverd van de eervolle Metgezellen!" Immers, onder hun leerlingen waren er ook mujtahids en zij dienen op deze wijze te handelen. Zijn uitspraak: "Je bent vrij om degenen die na de eervolle Metgezellen kwamen, wel of niet te volgen", is echter niet juist, aangezien het niet toegestaan is dat een mujtahid een andere mujtahid volgt. In **al-Mîzân** staat vermeld: "Voor een geleerde die zich op het niveau van een mujtahid bevindt, dus die in staat is om de **adilla** (bewijzen) te vinden en hieruit voorschriften af te leiden, is het niet toegestaan om iemand anders te volgen. Echter, dat het voor de gewone mensen wâjib is om een mujtahid te volgen, werd door de geleerden vermeld. Zij zeiden dat als de persoon die geen mujtahid is niet een mujtahid volgt, hij in dwaling zal belanden. Alle mujtahids hebben voorschriften afgeleid uit de bewijzen die zij binnen de islam vonden. Geen enkele mujtahid heeft in de religieuze zaken vanuit zijn eigen opvatting gesproken. De rechtsscholen zijn als een stof die met de draden van de Koran en de Soenna werd geweven. Iedereen die niet het niveau van een mujtahid bereikt, moet bij de uitvoering van de 'ibâdât een van de vier rechtsscholen uitkiezen en deze volgen. Immers, alle rechtsscholen wijzen op het pad dat leidt naar het Paradijs. Iemand die kwaadspreekt over een van de imams van de rechtsscholen, zal zijn eigen onwetendheid getoond hebben. Bijvoorbeeld, de geleerden van de Voorgangers (Salaf) en de Na-

komers (Khalaf) hebben over de edele Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit (moge Allah hem genadig zijn) unaniem medegedeeld hoe omvangrijk zijn kennis, hoe sterk zijn religieuze zorgvuldigheid (wara') en hoe talrijk zijn 'ibâdât waren, en hoe zorgvuldig en voorzichtig hij was in het afleiden van voorschriften. Men moet zijn toevlucht zoeken bij Allah tegen beweringen, dat zo'n verheven Imâm in de religie van Allah volgens zijn eigen mening en visie een uitspraak vermengd zou hebben, die in strijd is met de Koran en de Soenna. Iedere moslim dient zich fatsoenlijk te gedragen tegenover de imams van de rechtsscholen. Enkel de grote awliyâ aan wie onthullingen (kashf) werden verleend, hebben de ware grootsheid van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa werkelijk kunnen begrijpen."

Zeggen dat de geleerden van de hanbalî rechtsschool de hadîth's niet terzijde hebben gelaten, is een belastering tegen de imams van de drie andere rechtsscholen. Dat elk van de imams van een rechtsschool zei: "Als je een authentieke hadîth vindt die in tegenspraak is met mijn oordeel, laat mijn ijtihâd dan achterwege", had de hervormer hierboven zelf ook gezegd. Nu ontkent hij dit. Zijn uitspraak dat 'nabootserij het verstand nutteloos maakt', toont de grote onwetendheid aan van degene die deze uitspraak doet. De religie van Allah staat boven ieder verstand, begrip en bevattingsvermogen. Als het verstand probeert die hoogten te bereiken, dan zullen zijn vleugels breken en zal het nutteloos worden. Het beste medicijn dat het verstand in de religieuze zaken beschermt, is het imiteren van de mujtahids. De standpunten en ijtihâds van de geleerden vergelijken met de bronteksten is iets dat enkel de mujtahids kunnen volbrengen. Voor onwetende mensen zoals wij die niets afweten van ijtihâd, tafsîr en hadîth, is er geen andere uitweg dan de grootsheid van de imam van onze rechtsschool te aanvaarden, erin te geloven en hem te volgen. De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming vermeld dat het voor gewone mensen zoals wij wâjib is om een imam van een rechtsschool te volgen. Dit staat samen met de bewijsstukken ervan geschreven op pagina 68 in het voorwoord van het boek **al-Mîzân al-kubrâ**. Degene die niet een imam van een rechtsschool volgt, wordt een zondaar (fâsiq). In de fiqh-boeken [bijvoorbeeld in **Ibn 'Âbidîn**, aan het begin van het gedeelte over het witr-gebed] staat vermeld dat degene die een voorschrift, waarover in alle vier de rechtsscholen een overeenstemming bestaat en die in alle gebieden van de gemeenschap verspreid/bekend is, ontkent en niet aanvaardt, een kâfir wordt. Dit is een van de redenen waarom de islamitische hervormers dit waardevolle boek en de edele Ibn

‘Âbidîn (moge Allah hem genadig zijn), die een van de basispilaren van de hanafî rechtsschool is, zo fel aanvallen en proberen zwart te maken. Wanneer Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) ijtihâd verrichtte, zei hij: “Dit is mijn ijtihâd. Ik heb het verricht in zoverre ik daartoe in staat was. Als er iemand is die een betere ijtihâd verricht dan deze, dan is het waarschijnlijker dat hij correct is.” Hij zei niet: “Dan volg ik hem daarin.” Er zijn zaken die door de imams van de rechtsscholen als halâl, harâm of wâjib werden aangeduid, terwijl ze niet duidelijk en eenduidig in de Koranverzen en de hadîth’s staan vermeld. Zolang zij in de verzen en de hadîth’s geen aanwijzingen vonden, deden zij hier geen uitspraken over. De imams van de vier rechtsscholen zijn als de sterren aan de hemel. De anderen zijn als de mensen die op aarde lopen. Zij zien de weerspiegeling van de sterren in het water en denken dat zij hen kennen. Kalief Hârûn al-Rashîd kwam bij Imâm Mâlik en zei: “Ik wil jouw boeken overal verspreiden en ik wil dat de gemeenschap (umma) enkel deze volgt.” De edele Imâm antwoordde hierop: “O bevelhebber van de gelovigen (amîr al-mu’minîn)! De verschillende standpunten van de geleerden met betrekking tot de uitvoering van de daden, is een barmhartigheid van Allah de Verhevene voor deze gemeenschap. Elke mujtahid volgt het bewijs dat hij als authentiek aanziet. Alle voorschriften die de mujtahids afleiden, zijn rechtleiding (hidâya). Zij bevinden zich allemaal op het pad van Allah.” Zo verklaarde hij dat alle rechtsscholen, dus de mujtahids, zich op het rechte pad bevinden. Het is overigens erg verbazingwekkend dat de hervormer, die enerzijds erop aandringt dat men niet de hadîth’s maar de ijtihâds achterwege moet laten, elders vermeldt dat wat betreft de interpersoonlijke zaken (mu’âmalât) van een zwakke hadîth afgezien mag worden. Wanneer Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) ijtihâd verrichtte, gaf hij een zwakke hadîth, en zelfs de uitspraak van een van de eervolle Metgezellen, de voorkeur boven zijn eigen standpunt. De hadîth’s die zwak (da’îf) zijn, mogen enkel als bewijs worden genomen voor de ‘ibâdât die onder de **fadâil** (vrijwillige, extra ‘ibâdât) vallen. Met andere woorden, men kan ook fadâil uitvoeren op basis van zwakke hadîth’s. Voor de ‘ibâdât die fard, wâjib of soenna mu’akkada zijn, kunnen enkel bekende (mashhûr) en authentieke (sahîh) hadîth’s als bewijs worden genomen. Tijdens het zoeken naar zo’n bewijs voor een zaak of tijdens het verrichten van ijtihâd over hoe een zaak – die niet middels zulke hadîth’s of Koranverzen werd vermeld – uitgevoerd moet worden; dus, tijdens het zoeken naar het bewijs voor een andere zaak die lijkt op deze zaak, gaf Imâm al-a’zam Abû Hanîfa

(moge Allah hem genadig zijn) een zwakke hadîth steeds de voorkeur boven zijn eigen standpunt. Met andere woorden, hij gaf niet de voorkeur aan zijn eigen standpunt, maar aan het bewijs dat in de zwakke hadîth vervat zat. Immers, in de eervolle hadîth die Imâm al-Bayhaqî in zijn boek **al-Madkhal** vermeldt, wordt gezegd: **"Het is voor jullie allemaal verplicht** (fard) **om de edele Koran te volgen. Er kan geen enkel geldig excuus zijn om het na te laten. Volg mijn soenna in de zaken die jullie niet kunnen vinden in de edele Koran. Als jullie het ook niet kunnen vinden in mijn soenna, volg dan de woorden van mijn Metgezellen! Immers, mijn Metgezellen zijn als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen rechtleiding verkrijgen. De verschillen tussen mijn Metgezellen is een barmhartigheid voor jullie."** Deze eervolle hadîth toont aan dat de persoon die in de uitvoering van daden, van 'ibâdât een van de imams van de rechtsscholen volgt, ongeacht welke het ook is, rechtleiding zal verkrijgen. En dit is een bewijs dat alle rechtsscholen van de ahl al-soenna paden van rechtleiding zijn. Wat de hervormer met betrekking tot de echtscheiding (talâq) en het mut'a-huwelijk voorstelt als de ijtihâd van de edele 'Umar ibn al-Khattâb (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), komt niet overeen met de waarheid. Immers, geen enkele van de eervolle Metgezellen heeft dit tegengesproken en daardoor was er een consensus (ijmâ') onder hen bereikt. Het mut'a-huwelijk is een soort huwelijkssluiting die niet toegestaan is. Wat deze ongeoorloofde huwelijkssluiting precies inhoudt, wordt verklaard in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**.

Het is ook verwonderlijk dat hij zegt dat het volgen van een rechtsschool neerkomt op het nalaten van het lezen van de hadîth-boeken. Degenen die de duizenden hadîth-boeken schreven, verklaarden en verspreidden – die vandaag de dag de bibliotheken overal ter wereld vullen – zijn de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Elk van de geleerden van de ahl al-soenna volgt in de uitvoering van de daden een rechtsschool. Imâm Hamdân ibn Sahl (moge Allah hem genadig zijn) zei: "Als ik een kadi, dus een rechter zou zijn geweest, dan zou ik zowel de geleerden die hadîth-boeken lezen maar geen fiqh-boeken, als de geleerden die fiqh-boeken lezen maar geen hadîth-boeken, opgesloten hebben. Zien jullie dan niet hoezeer de imams van onze rechtsscholen zich vastklampen aan de hadîthwetenschap en tegelijkertijd inspanningen leveren op het gebied van fiqh, en dat zij geen genoegen nemen met enkel één van deze?" Alle geleerden van de ahl al-soenna hebben het afgekeurd en verboden om in de religieuze zaken volgens zijn eigen mening en ana-

logie te spreken. Degene die dit het sterkst verbood, was Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn). Deze uitspraken van hem en de soortgelijke uitspraken van de andere imams van de rechtsscholen, staan geschreven in **al-Mîzân al-kubrâ**. Is het gepast voor een moslim om over de geleerden die op deze wijze hebben gesproken, te zeggen dat ze tijdens het verrichten van ijtihâd zijn afgeweken van de bronteksten en dat zij middels een persoonlijke standpunt (ra'y) en analogie (qiyâs) ijtihâd hebben verricht op een manier die in tegenspraak is met de eervolle hadîth's? Het is zelfs niet toegestaan om zo te denken over de imams van onze rechtsscholen, die de erfgenamen zijn van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Degenen die zo over hen spreken, ontkennen in feite de eervolle hadîth waarin staat vermeld dat zij de erfgenamen zijn van de Gezant van Allah, en wijken zo zelf af van een eervolle hadîth, dus een brontekst. Daarnaast zullen ze slecht gedacht hebben (sû' al-zann) over de rechtschapen moslims en zullen ze hen belasterd hebben. Het zijn allebei grote zonden. Omdat zij iets begaan wat harâm is, moeten ze berouw tonen (tawba verrichten).

42. De islamitische hervormer zegt aan het einde van zijn boek: *"Iemand imiteren, is een grote belemmering voor de kennis en het bevattingsvermogen. De voorschriften die de mujtahids middels ijtihâd hebben afgeleid, komen niet altijd uit dezelfde bronnen. Sommigen werden afgeleid uit de Koran, anderen uit de Soenna. Om deze reden ontstonden er meningsverschillen in sommige kwesties."*

Omdat de islamitische hervormer zich in een grote zaak heeft begeven die hem te boven gaat en die hij niet aankan, krijgt hij het nu moeilijk en weet hij niet wat hij moet zeggen. Deze arme man – die het maar niet kan verdragen dat de moslims, in navolging van de eervolle hadîth die geschreven staat in het vorige punt en het eerder vermelde edele vers, de imams van de rechtsscholen volgen – kon geen redenen vinden die gebaseerd zijn op het verstand en de kennis om imitatie zwart te maken, en beweert daarom nu dat imitatie een belemmering vormt voor kennis en het denken. Het antwoord hierop hadden we in het vorige punt vermeld. Beweren dat het volgen van de geboden in de edele verzen en de eervolle hadîth's zulke schades veroorzaakt; valt dit onder het ware moslim-zijn of niet? Het antwoord hierop laten we over aan het begrip en de eerlijkheid van onze geachte lezers.

UITERST NOODZAKELIJKE INFORMATIE

In het boek **al-Mîzân al-kubrâ** staat vanaf pagina 41 het volgende:

“O mijn broeder in het geloof! Denk goed na over het volgende! Als de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de zaken die mujmal – dus verklaring behoevend en beknopt – worden vermeld in de edele Koran niet verklaard zou hebben, dan zou de edele Koran voor ons gesloten zijn gebleven. Als de imams van onze rechtsscholen (moge Allah hen allen genadig zijn), die de erfgenamen zijn van de Gezant van Allah, dat wat verklaring behoevend en beknopt werd vermeld in de eervolle hadîth’s niet verklaard zouden hebben, dan zou de profetische soenna voor ons gesloten zijn gebleven. Zo hebben de geleerden van elke eeuw, in navolging van de Gezant van Allah, datgene wat verklaring behoefde en beknopt is vermeld, uitgelegd. In het 44e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Opdat jij dat wat Ik naar de mensen heb neergezonden, aan hen verklaart.’** Het woord ‘bayân’ (verklaring), dat in dit vers voorkomt, betekent hier ‘de verzen die door Allah de Verhevene zijn geopenbaard in andere woorden en op een andere manier vertellen’. Als ook de geleerden van de gemeenschap (umma) in staat zouden zijn om de Koranverzen te verklaren, dat wat verklaring behoeft uit te leggen en om voorschriften uit de edele Koran af te leiden, dan zou Allah de Verhevene tegen Zijn Profeet gezegd hebben: ‘Verkondig hetgeen dat aan jou werd geopenbaard.’ Hij zou dan tablîgh (verkondiging) hebben bevolen en niet bayân (verklaring). Shaykh al-islâm Zakariyyâ Efendi (moge Allah hem genadig zijn) zei: ‘Als de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) datgene wat in de edele Koran beknopt wordt vermeld en verklaring behoeft, niet verklaard zou hebben en als de imams van de rechtsscholen (moge Allah hen genadig zijn) de zaken die verklaring behoeven niet uitgelegd zouden hebben, dan zou niemand van ons in staat zijn om deze zaken te begrijpen. Als de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) ons door middel van zijn eervolle hadîth’s niet verteld zou hebben hoe we bijvoorbeeld de kleine rituele wassing moeten verrichten, dan zou niemand van ons in staat zijn om dit te beschrijven vanuit de edele Koran. Het zou niet mogelijk zijn geweest om uit de edele Koran te halen uit hoeveel gebedseenheden (raka’ât) de gebeden bestaan; welke regels er gelden voor het vasten, de bedevaart en de armenbelasting, en wat deze precies zijn;

en wat de nisâb-hoeveelheden, de voorwaarden van deze ‘ibâdât en hun farâid (mv. van fard) en soenna’s zijn. Dit geldt voor alle verklaring behoevende, beknopt vermelde voorschriften in de edele Koran. Met andere woorden, als de verklaringen van deze zaken niet overgeleverd zouden zijn in de eervolle hadîth’s, dan zouden we geen enkele hiervan kunnen begrijpen. Ruziën met de islamgeleerden, hen bestrijden is een teken van huichelarij (nifâq), aangezien dit neerkomt op zich inspannen om de bewijzen van de geleerden te weerleggen en te verwerpen. In het 65e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Zij zullen niet geloofd hebben, zolang zij jou niet tot rechter maken bij hun onderlinge geschillen en zolang zij niet tevreden zijn met het oordeel dat jij zult geven en zich niet daaraan onderwerpen.’** Dit edele vers is een aanwijzing dat degenen die niet tevreden zijn met het oordeel van de Gezant van Allah, met het gebod van de islam, geen geloof (îmân) hebben. In een eervolle hadîth zei de Profeet (vrede zij met hem): **‘Maak geen ruzie, redetwist niet in de aanwezigheid van de Gezant!’** Ruziën, redetwisten met de geleerden van zijn religie en proberen hun ijtihâds – die correct zijn – als ‘vals, ongegrond’ te laten zien, komt neer op het ruziën, redetwisten met de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Immers, de geleerden zijn de erfgenamen van de Gezant van Allah. Net zoals dat we alles wat de Gezant van Allah heeft gebracht moeten geloven en bevestigen ook al begrijpen we de wijsheden en de bewijzen ervan niet, zo moeten we ook de kennis die afkomstig is van de imams van onze rechtsscholen en hun uitspraken geloven en bevestigen – zelfs als we niet in staat zijn om de bewijzen ervan te begrijpen – omdat deze kennis en uitspraken niet in strijd zijn met de islam. Hoewel de religies van alle profeten (vrede en zegeningen zij met hen) wat betreft de daden verschillend zijn, en zelfs elkaar tegensprekende voorschriften bevatten, is het voor ons noodzakelijk om deze allemaal te geloven en te bevestigen. Dit werd op basis van overeenstemming door onze geleerden vermeld. De rechtsscholen zijn hiermee vergelijkbaar. Ook al zien degenen die geen mujtahid zijn dat er verschillen bestaan tussen de rechtsscholen, ze moeten deze allemaal geloven en bevestigen. Dat iemand die geen mujtahid is een rechtsschool als verkeerd ziet, wijst er niet op dat die rechtsschool verkeerd is. Het toont aan dat die persoon verkeerd is en dat hij een gebrekkig begrip heeft. Imâm al-Shâfi’î zei: ‘Overgave (taslîmiyya) is de helft van het geloof (îmân).’ Toen de edele Rabî’ dit hoorde, zei hij: ‘Nee, het is het hele geloof.’ Imâm al-Shâfi’î accepteerde deze uitspraak. Imâm al-

Shâfi'î zei ook: 'Degene van wie het geloof volmaakt (kâmil) is, spreekt niet over de kennis van usûl. Met andere woorden, hij zegt niet: "Waarom is dit zo?" en "Waarom is het niet zo?"' Toen hem werd gevraagd wat de kennis van usûl is, zei hij: 'Het is de Koran, de Soenna en de consensus van de gemeenschap.' Deze uitspraak van de edele Imâm al-Shâfi'î toont aan dat we moeten zeggen dat we geloven in alle berichten die van onze Heer en Zijn Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zijn gekomen. Datgene wat door de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) werd vermeld, is hiermee vergelijkbaar. Met andere woorden, we moeten zeggen dat we zonder tegenspraak en zonder redetwist geloven in de woorden van onze imams. Imâm Ibn 'Abd al-Barr (moge Allah hem genadig zijn) (overleden in 463 n.h. [1071 n.Chr.]) zei om die reden: 'Over geen enkele van onze imams werd er vernomen dat hij zijn leerlingen gebood om een bepaalde rechtsschool de voorkeur te geven, dus te volgen. Ze zeiden dat zij de fatwa's konden volgen van de rechtsschool die zij wensten. In geen enkele hadîth – authentiek of zwak – werd overgeleverd dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) iemand uit zijn gemeenschap gebood om een bepaalde rechtsschool de voorkeur te geven.'

Imâm al-Qarâfî zei het volgende: 'De eervolle Metgezellen hebben op basis van overeenstemming vermeld dat iemand die de edele Abû Bakr al-Siddîq of de edele 'Umar ibn al-Khattâb om een fatwa vroeg en hen volgend daarnaar handelde, zijn andere zaken ook aan andere Metgezellen vroeg en handelde volgens hetgeen hij van hen leerde. Niemand vroeg hierbij om argumenten of bewijzen. [Met andere woorden, voor degenen onder de Opvolgers die het geloof onlangs hadden aangenomen, was het niet mogelijk om de rechtsschool van enkel één van de eervolle Metgezellen te volgen. De rechtsscholen van de eervolle Metgezellen waren immers niet verzameld en opgenomen in boeken als 'grote rechtsscholen'. Zich op elk moment bij dezelfde Metgezel bevinden, alles aan hem vragen en uitvoeren wat men van hem hoorde, was aan slechts zeer weinigen toegekend. Ze moesten de Metgezel die ze tegenkwamen bevragen, van hem leren, en dienovereenkomstig handelen. Wanneer er sprake is van een noodzaak kan men elk van de rechtsscholen volgen. De Opvolgers vroegen nooit naar de bewijzen van hetgeen zij leerden van de eervolle Metgezellen.] De geleerden hebben op basis van overeenstemming verklaard dat degenen die vandaag de dag het geloof onlangs hebben aangenomen, de geleerden van dezelfde rechtsschool moeten bevragen en van

hen leren, zonder naar argumenten of bewijzen te vragen, en zo hun daden moeten verrichten; dat als zij geen geleerden kunnen vinden die behoren tot dezelfde rechtsschool, zij het aan een willekeurige geleerde moeten vragen; en dat zij daarna een rechtsschool moeten leren en deze moeten volgen. De koppige persoon die deze overeenstemming niet aanvaardt, moet het bewijs voor zijn tegenspraak naar voren brengen.'" Hierbij is de vertaling uit het boek **al-Mîzân al-kubrâ** voltooid.

De grote hanafî fiqh-geleerde van Egypte, 'Allâma Sayyid Ahmad al-Tahtâwî, zegt in de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr**, in het deel **Zabâyih**, het volgende: "Volgens de meerderheid van de tafsîr-geleerden bericht het edele vers: **'Zij verdeelden zich in groepen in de religie** (dîn)**'**, over de afgedwaalden [met betrekking tot de kennis van de geloofsleer ('aqîda), het geloof] die in deze gemeenschap zullen opduiken. In een eervolle hadîth die door de edele 'Umar ibn al-Khattâb werd overgeleverd, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tegen de edele 'Âisha: **'Het edele vers: "Zij verdeelden zich in groepen in de religie", bericht over de afgedwaalden** [met betrekking tot de kennis van de geloofsleer, het geloof] **en degenen die hun ziel van begeerte volgen, die in deze gemeenschap zullen opduiken.'** In het 153e vers van soera al-An'âm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Dit is het rechte pad. Volg dit pad! Splits jullie niet op in groepen!'** Dit betekent met andere woorden: 'De joden, de christenen en andere afgedwaalden verlieten het rechte pad. Splits jullie niet op zoals zij!' In het 103e vers van soera Âl-i 'Imrân staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Houd jullie allen vast aan het touw van Allah de Verhevene! Splits jullie niet op in groepen!'** Sommige tafsîr-geleerden zeiden dat 'het touw van Allah de Verhevene' de betekenis heeft van 'gemeenschap (jamâ'a), eenheid'. Het gebod: 'Splits jullie niet op in groepen', toont aan dat dit zo is. En de gemeenschap zijn de bezitters van fiqh en kennis. Wie zich [in de kennis van het geloof, de geloofsleer] een handspan verwijdert van de fiqh-geleerden, zal in dwaling terechtkomen. De hulp van Allah de Verhevene zal hem ontnomen worden en hij zal naar de Hel gaan. De fiqh-geleerden bevinden zich immers op het rechte pad. Zij zijn degenen die zich vastklampen aan de soenna van Muhammad (vrede zij met hem) en het pad van de rechtgeleide kaliefen, dus de eerste vier kaliefen. De meerderheid van de moslims bevindt zich op het pad van de fiqh-geleerden. Degenen die hun pad verlaten, zullen branden in het Hellevuur. O moslims! Volg de enige groep die gered is van de Hel! En dit is de groep die

ahl al-soenna wa'l-jamâ'a (mensen van de soenna en de gemeenschap) wordt genoemd. Immers, de hulp en bescherming en leiding van Allah de Verhevene zijn voor degenen die tot deze groep behoren. De woede en bestraffing van Allah de Verhevene zijn voor degenen die deze groep verlaten. Deze firqa al-nâjiyya (de groep die gered zal worden van de Hel) bestaat vandaag de dag [wat betreft de daden, de 'ibâdât] uit de vier rechtsscholen. Deze vier rechtmatige rechtsscholen zijn de **hanafî, mâlikî, shâfi'î** en **hanbalî** rechtsscholen. Wie in deze tijd niet een van deze vier rechtsscholen volgt, behoort tot de afgedwaalden (ahl al-bid'a) en zal naar de Hel gaan. Al de afgedwaalden beweren over zichzelf dat zij zich op het rechte pad bevinden. Dit is echter geen zaak die kan worden aangetoond door middel van loze beweringen en door zich te baseren op droombeelden. Het kan enkel begrepen worden als men kijkt naar de uitspraken van de deskundigen van dit pad en de overleveringen van de hadîth-geleerden. Het pad dat door hen wordt verkondigd en waarop zij zich bevinden, is het ware pad." De bovenstaande tekst van Tahtâwî geeft duidelijk en onweerlegbaar aan dat de wahhabieten, de sjiieten en de andere madhhablozen afgedwaalden zijn die naar de Hel zullen gaan. Het Arabische origineel van deze vertaling – van één pagina lang – werd aan het boek **Radd al-wahhâbî**, in de editie die in 1399 n.h. [1979 n.Chr.] in Istanbul werd gedrukt, toegevoegd. De eerste druk van dit boek vond in 1264 n.h. [1848 n.Chr.] in India plaats; hierin wordt met sterke bewijzen aangetoond dat de vier rechtsscholen rechtmatig zijn en dat het noodzakelijk is om een van deze vier rechtsscholen te volgen om verlost te worden van de Hel.

43. De imams van de vier rechtsscholen zijn de basispilaren van de islam. De islamgeleerden hebben verschillende boeken geschreven om hun biografieën en hun superioriteit bekend te maken. Deze staan onder meer geschreven in het gedeelte **Ashadd al-jihâd fî ibtâl da'wâ al-ijtihâd** van het Arabische boek **al-Minha al-wahbiyya fî radd al-wahhâbiyya** dat in Istanbul werd gepubliceerd, en in de boeken **Hidâyat al-muwaffiqîn** en **Sabîl al-najât**. Als een aandenken voor de jongeren vertalen we een stuk uit **Ashadd al-jihâd**:

1. "De eerste van de imams van de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna, is Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit (moge Allah hem genadig zijn). Hij werd in 80 n.h. [699 n.Chr.] geboren en overleed in 150 n.h. [767 n.Chr.] in Bagdad. Hij is de leider van de hanafî rechtsschool. De Ottomanen, de moslims in India, Siberië en Turkestan volgen de hanafî rechtsschool en verrich-

ten hun ‘ibâdât volgens deze rechtsschool. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Abû Hanîfa is het licht van mijn gemeenschap.’** Aangezien de veelheid van zijn ‘ibâdât, zijn religieuze zorgvuldigheid (wara’), ascese (zuhd), vrijgevigheid, scherpzinnigheid en subtiele denken zeer bekend zijn, is het niet nodig om er hier apart op in te gaan. Drie vierde van de kennis van fiqh behoort aan hem toe, en één vierde deelt hij met de andere rechtsscholen. Imâm al-Shâfi’î (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: ‘De bron van fiqh-kennis van de moslims zijn Abû Hanîfa en zijn leerlingen. Laat degene die fiqh wil leren naar Abû Hanîfa en zijn leerlingen gaan! Toen ik aan Imâm Mâlik vroeg of hij Abû Hanîfa had gezien, zei hij: “Ja, ik heb Abû Hanîfa in zo’n gesteldheid gezien dat als hij zou zeggen dat deze zuil hier uit goud bestaat, hij zijn uitspraak zou kunnen bewijzen. Niemand zou in staat zijn om hem tegen te spreken.”’ De mensen waren in slaap wat betreft de kennis van fiqh. Abû Hanîfa maakte hen allemaal wakker. Toen ‘Îsâ ibn Mûsâ, een van de asceten van die tijd die zeer veel ‘ibâda verrichtte, zich eens bij Abû Ja’far al-Mansûr bevond, de bevelhebber van de gelovigen, kwam Imâm al-a’zam Abû Hanîfa naar binnen. ‘Îsâ zei tegen Mansûr: ‘Deze persoon is een grote geleerde van wereldniveau.’ Mansûr vroeg aan de Imâm van waar hij de kennis had verworven. De Imâm antwoordde: ‘Van de leerlingen van de edele ‘Umar ibn al-Khattâb.’ Hierop zei Mansûr: ‘Je hebt werkelijk een zeer sterke bron voor je kennis.’

Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) verrichtte elke nacht gebeden. Toen hij een keer bij de Ka’ba aan het slapen was, hoorde hij een stem die zei: ‘O Abû Hanîfa! Jouw dienst voor Mij is oprecht. Jij hebt Mij goed gekend. Omwille van deze oprechtheid en ma’rifa (kennis van/over Allah) van jou, heb Ik jou en degenen die jou zullen volgen tot de Laatste Dag, vergeven.’ Hierop werd hij wakker. Wat een grote blijde boodschap is dit voor Abû Hanîfa zelf en voor degenen die behoren tot zijn rechtsschool! Het prachtige karakter en de reine eigenschappen die hij bezat, kunnen enkel gevonden worden bij de awliyâ en de mujtahid-imams. Van de mujtahid-imams en de râsikh-geleerden (geleerden met onwankelbare, diepgaande kennis) die hij heeft opgeleid, zijn ‘Abdullâh ibn Mubârak, Imâm Mâlik, Imâm Mis’ar, Abû Yûsuf, Muhammad al-Shaybânî en Imâm Zufar de bewijzen van zijn hoge rang in kennis. Hoewel hij vanwege zijn hoge mate van nederigheid en bescheidenheid zich van het volk wilde terugtrekken en in afzondering wilde leven, begon hij fatwa’s uit te vaardigen nadat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van

Allah zij met hem) hem in een droom had bevolen om zijn rechtsschool te verspreiden. Zijn rechtsschool verspreidde zich naar alle gebieden en het aantal van zijn volgers nam toe. Hoewel er mensen opdoken die jaloers op hem waren, vielen zij allemaal in schande en kwamen in een vernederende, ellendige situatie terecht. Geleerden leerden de methoden (usûl) en takken (furû') van zijn rechtsschool en schreven er boeken over. Degenen die zijn overgeleverde (naqlî) en intellectuele ('aqlî) bewijsvoeringen bestudeerden en konden begrijpen, schreven over zijn superioriteit. Hoewel Abu'l-Faraj ibn al-Jawzî in zijn boek berichten overlevert waarin Imâm Abû Hanîfa wordt gekleineerd, heeft hij deze niet geschreven om de Imâm te kleineren, maar om te laten weten dat er mensen waren die jaloezie koesterden tegenover hem. In hetzelfde boek prijst hij Imâm Abû Hanîfa meer dan wie dan ook. Eens had zijn vader Thâbit de edele 'Alî bezocht. De edele Imâm verrichtte smeekbeden voor hem en zijn kinderen opdat zij het goede (khayr) en zegeningen (barakât) zouden verkrijgen. Deze smeekbeden manifesteerden zich bij Imâm Abû Hanîfa. Doordat hij de gelegenheid kreeg om zich te bevinden in het gezelschap van de eervolle Metgezel de edele Anas ibn Mâlik en van andere Metgezellen, was hij ook vereerd om een van de Opvolgers (Tâbi'ûn) te zijn.

[Op pagina 62 van het Arabische boek **'Ulamâ al-muslimîn wa jahalat al-wahhâbiyyîn**, dat in Istanbul werd gepubliceerd, wordt er van 'Abdulwahhâb al-Sha'rânî, de schrijver van het boek **al-Mîzân al-kubrâ**, het volgende geciteerd: "Toen ik mijn boek genaamd **Adillat al-madhâhib** wilde schrijven, heb ik de ijtihâds van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa en zijn leerlingen grondig bestudeerd. Ik zag dat elk van hun ijtihâds was gebaseerd op een edele Koranvers, een eervolle hadîth of een overlevering van een van de eervolle Metgezellen. Grote mujtahids zoals Imâm Mâlik, Imâm Ahmad en Imâm al-Shâfi'î hebben Imâm Abû Hanîfa erg geprezen. Dat anderen gunstig of ongunstig over hem spreken, is van geen enkele waarde. Immers, de volgers van de mâlikî, hanbalî en shâfi'î rechtsschool moeten iemand die door de imam van hun rechtsschool is geprezen, liefhebben en prijzen. Als ze hem niet liefhebben, zullen ze hun eigen rechtsschool niet gevolgd hebben. Het is wâjib dat degene die een van deze rechtsscholen volgt, in navolging van de imam van zijn rechtsschool, Imâm Abû Hanîfa prijst. Op een dag was ik aan het schrijven over het leven van Imâm Abû Hanîfa. Er kwam een man bij me. Hij liet me een tekst zien waarin werd kwaadgesproken over Imâm Abû Hanîfa. Ik zei: 'Dit is door

iemand geschreven die de ijtihâds van de Imâm niet heeft kunnen begrijpen.' De man zei dat hij deze uit een boek van Fakhruddîn al-Râzî had gehaald. Hierop zei ik: 'Fakhruddîn al-Râzî (overleden in 606 n.h. [1209 n.Chr.]) is in vergelijking met Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, als een van zijn leerlingen. Of als een dorpeling in vergelijking met een heerser, of als een ster die niet zichtbaar is vanwege het licht van de zon. Net zoals het harâm is dat een dorpeling de heerser bekritiseert zonder een bewijs, zo is het ook harâm dat navolgers (muqallids) zoals wij zonder een duidelijke, eenduidige brontekst als bewijs de ijtihâd van de imam van de rechtsschool tegenspreken of onzinnige dingen zeggen over de imam.' Voor een navolger die een van de voorschriften – die Imâm al-a'zam Abû Hanîfa middels ijtihâd heeft verklaard – niet kan begrijpen, is het wâjib om volgens dit voorschrift te handelen, zolang het tegendeel ervan niet duidelijk is vastgesteld.

Abû Mutî' zei: 'Eens was ik in de moskee van Koefa samen met Imâm Abû Hanîfa. Toen kwamen Sufyân al-Thawrî, Imâm Muqâtil, Hammâd ibn Salama, Imâm Ja'far al-Sâdiq en andere geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Ze zeiden: "We hebben gehoord dat je in religieuze zaken veel analogie (qiyâs) toepast. Dit zal erg schadelijk voor je zijn. Immers, de eerste die analogie toepaste was Iblîs." Imâm Abû Hanîfa gaf hen antwoord van de ochtend tot de tijd van het vrijdagsgebed. Hij legde zijn rechtsschool uit. Hij zei: "Eerst zoek ik in de edele Koran. Als ik het daar niet in kan vinden, zoek ik in de eervolle hadîth's. Als ik het ook dan niet kan vinden, kijk ik naar de consensussen (ijmâ') van de eervolle Metgezellen. Als ik het ook daar niet kan vinden, dan geef ik de voorkeur aan een van de standpunten waarin zij verschilden van elkaar. Als ik ook dit niet kan vinden, dan pas ik analogie toe." Hij gaf hier voorbeelden van. Hierop stonden zij allemaal op en kusten de hand van de Imâm. Ze zeiden: "Jij bent de meester van de geleerden. Vergeef ons! We hebben je zonder het te weten gekwetst!" De Imâm antwoordde: "Moge Allah de Verhevene zowel mij als jullie vergeven."'

O mijn broeder! Behoed jezelf ervoor om kwaad te spreken over Imâm al-a'zam Abû Hanîfa en de fiqh-geleerden die zijn rechtsschool volgen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn)! Laat je niet misleiden door uitspraken en teksten van onwetenden! Als je de islamitische hervormers volgt – die de toestanden van deze verheven imam, zijn ascese, religieuze zorgvuldigheid, en zijn voorzichtigheid en nauwgezetheid in de 'ibâdât niet kennen – en zegt dat zijn bewijzen zwak zijn, dan zul je op de Dag

des Oordeels net als zij in de ondergang worden gesleurd. Als je net als ik de bewijzen van de hanafî rechtsschool bestudeert, dan zul je begrijpen dat alle vier de rechtsscholen geldig (sahîh) zijn! Als je de rechtmatigheid van de rechtsscholen duidelijk wilt begrijpen zoals de klaarheid van de middagzon, klamp je dan vast aan het pad van de awliyâ! Vorder op het pad van tasawwuf en probeer ervoor te zorgen dat je kennis en daden met oprechtheid (ikhlâs) zijn! Dan zul je de bron van de islamitische kennis zien. Je zult begrijpen dat alle vier de rechtsscholen hun fiqh-kennis uit deze bron halen en verspreiden en dat er in geen enkele van deze rechtsscholen een voorschrift bestaat dat buiten de islam valt. Blijde tijdingen voor degenen die zich fatsoenlijk en beleefd gedragen tegenover de imams van de rechtsscholen en de geleerden die hen volgen! Allah de Verhevene maakte hen tot gids en imam om Zijn dienaren het pad der gelukzaligheid te tonen. Zij zijn een groot geschenk van Allah de Verhevene voor de mensen. Zij zijn de voorlopers van het pad dat leidt naar het Paradijs.” Hierbij is de vertaling uit het voorwoord van het boek **al-Mîzân al-kubrâ** van ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî voltooid.

OPMERKING: ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) was een shâfi’iet. Ook Fakhruddîn al-Râzî behoorde tot de shâfi’î rechtsschool. Hierboven is te zien hoe hij Râzî, die ook tot zijn rechtsschool behoorde, bekritiseert omdat hij kwaadspreekt over Imâm Abû Hanîfa. Wij hopen en wensen dat de islamitische hervormers die de moslims proberen te misleiden met de uitspraak: “De hanafieten en shâfi’ieten hebben door hun onderlinge twisten ertoe geleid dat de islam achteruitging”, de bovenstaande regels goed lezen en ontwaken uit onachtzaamheid.]

Abû Sa’d Muhammad al-Khwârizmî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die overleed in 494 n.h. [1101 n.Chr.], liet over het graf van Imâm al-a’zam Abû Hanîfa een tombe bouwen en ernaast een madrassa. Hij was een van de viziers van de Seltsjoekse sultan Malik Sjah en had ook in de stad Merv een grote madrassa laten bouwen.

2. Imâm Mâlik ibn Anas ibn Mâlik ibn Abî ‘Âmir al-Asbahî werd in 90 n.h. [708 n.Chr.] in Medina geboren en overleed daar in 179 n.h. [795 n.Chr.]. Hij zei dat hij niet was begonnen met het geven van fatwa’s alvorens zeventig imams hadden getuigd dat hij bekwaam was om dit te doen. Verder zei hij dat er zeer weinig onder zijn meesters waren die hem niet om een fatwa hadden gevraagd. Imâm al-Yâfi’î verklaarde dat deze uitspraak van de imam

niet om op te scheppen was, maar om de gunst van Allah de Verhevene bekend te maken. Zarqânî zegt in de sharh (verklaring) op het boek **al-Muwattâ** het volgende: ‘Imâm Mâlik is een bekende imam van een rechtsschool. Hij is de hoogste onder de hogen. Zijn verstand is volmaakt (kâmil) en zijn deugdzaamheid (fadl) is duidelijk. Hij is de erfgenaam van de eervolle hadîth’s van de Gezant van Allah. Hij verspreidde de religie van Allah onder Zijn dienaren. Hij bevond zich in het gezelschap (suhba) van 900 geleerden van wie hij veel profiteerde. Zelf schreef hij 100.000 hadîth’s op. Hij begon op zeventienjarige leeftijd met lesgeven. Degenen die zijn lessen bijwoonden, waren meer dan degenen die de lessen van zijn meesters bijwoonden. Mensen verzamelden zich aan zijn deur om over hadîth en fiqh te leren. Hij was genoodzaakt een portier te plaatsen. Eerst werd er aan zijn leerlingen toestemming gegeven om binnen te komen, daarna aan alle anderen van het volk. Hij ging eens in de drie dagen naar het toilet. Hij zei dat hij zich schaamde om lang in het toilet te blijven. Toen hij zijn boek **al-Muwattâ** had geschreven, twijfelde hij aan zijn eigen oprechtheid. Hij legde het boek in water en zei: “Als het nat wordt, dan heb ik dit boek niet nodig.” Geen enkel plekje van het boek was nat geworden.’ ‘Abdurrahmân ibn Anas zei: ‘In de hadîth-wetenschap is er vandaag de dag niemand op aarde die meer betrouwbaar is dan Mâlik. Ik heb geen persoon gezien die intelligenter is dan hij. Sufyân al-Thawrî is een imam in de hadîth-wetenschap, maar hij is geen imam in de wetenschap van de soenna. Awzâ’î is een imam in de wetenschap van de soenna, maar hij is geen imam in de hadîth-wetenschap. Imâm Mâlik is zowel een imam in de hadîth-wetenschap als een imam in de wetenschap van de soenna.’ Yahyâ ibn Sa’îd zei: ‘Imâm Mâlik is op aarde het argument (de hujja) van Allah de Verhevene voor Zijn dienaren’ (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). Imâm al-Shâfi’î zei: ‘Daar waar hadîth wordt bestudeerd, is Mâlik als een ster aan de hemel. Niemand kon Mâlik evenaren in het memoriseren, begrijpen en beschermen van kennis. In de kennis over Allah is er voor mij niemand zo betrouwbaar als Mâlik. Imâm Mâlik is mijn argument tussen mij en Allah de Verhevene. Als Mâlik en Sufyân ibn ‘Uyayna er niet zouden zijn geweest, dan zou er in de Hidjaz geen kennis zijn overgebleven.’ ‘Abdullâh vroeg aan zijn vader Ahmad ibn Hanbal: ‘Wie is de beste onder de leerlingen van Zuhrî?’ Hij antwoordde: ‘Mâlik is de beste in elke wetenschap.’ Ibn Wahb zei: ‘Als Mâlik en Layth er niet zouden zijn geweest, dan zouden we allemaal zijn afgedwaald.’ Wanneer Awzâ’î de naam van Imâm Mâlik hoorde, zei

hij: ‘Hij is de geleerde der geleerden, de grootste geleerde van Medina en de moefti van al-Haramayn.’ Toen Sufyân ibn ‘Uyayna hoorde over het overlijden van Imâm Mâlik, zei hij: ‘Op aarde is er niemand meer zoals hij. Hij was de imam van de wereld, de geleerde van de Hidjaz en het argument van zijn tijd. Hij was de zon van de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem). Laten we ons bevinden op zijn pad.’ Ahmad ibn Hanbal zei dat Imâm Mâlik superieur was aan Sufyân al-Thawrî, Layth, Hammâd en Awzâ’î. Sufyân ibn ‘Uyayna zei: ‘De eervolle hadîth: **“De mensen zullen in moeilijkheden verkeren en zullen niet iemand kunnen vinden die superieur is aan de geleerde in Medina”**, verwijst naar Imâm Mâlik.’ Imâm Mâlik zei dat hij elke nacht de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zag. Mus’ab zei: ‘Ik heb gehoord van mijn vader: “Ik was samen met Mâlik in de Masjid al-Nabawî toen er iemand kwam en vroeg: “Wie van jullie is Abû ‘Abdullâh Mâlik?” We wezen naar hem. Hij ging naar hem toe en begroette hem. Hij omhelsde hem en kuste hem op zijn voorhoofd. Vervolgens zei hij: “In een droom zag ik de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Hij zei: ‘Roep Mâlik.’ Jij kwam. Je was aan het beven. Hij zei: ‘Wees gerust, o Abû ‘Abdullâh! Ga zitten, open je borst.’ Toen je het opende, verspreidden zich overal heerlijke geuren.” Imâm Mâlik huilde en zei: “De betekenis van deze droom is kennis.”’

3. De volledige naam van Imâm al-Shâfi’î (moge Allah hem genadig zijn) is Muhammad ibn Idrîs ibn ‘Abbâs ibn ‘Uthmân ibn Shâfi’. Zijn achtste voorvader is Hâshim ibn Muttalib ibn ‘Abd Manâf. Een van de voorvaders van de Gezant van Allah die ook Hâshim heette, is de oom (van vaderskant) van deze Hâshim. Zijn vijfde voorvader, Sâib, bevond zich tijdens de Slag bij Badr aan de kant van de vijand. Later werden hij en zijn zoon Shâfi’ een van de Metgezellen. Daar komt de familienaam ‘al-Shâfi’î’ vandaan. Zijn moeder is een sharîfa, een afstammeling van de edele Imâm Hasan. Imâm al-Shâfi’î werd in 150 n.h. [767 n.Chr.] in Gaza geboren en overleed in 204 n.h. [820 n.Chr.] in Egypte. Toen hij twee jaar oud was werd hij naar de eervolle stad Mekka gebracht, waar hij als kind de edele Koran uit het hoofd leerde en op tienjarige leeftijd het hadîth-boek **al-Muwattâ** van Imâm Mâlik memoriseerde. Op vijftienjarige leeftijd begon hij fatwa’s te geven. Dat jaar ging hij naar de verlichte stad Medina en verkreeg hij kennis en licht (fayd) van Imâm Mâlik. In het jaar 185 n.h. ging hij naar Bagdad. Twee jaar later ging hij voor de bedevaart naar Mekka. In 198 n.h. ging hij terug naar Bagdad en in 199 n.h. ging hij naar Egypte waar

hij zich vestigde. Een lange tijd na zijn overlijden wilde men zijn graf naar Bagdad verplaatsen. Tijdens de opgraving van zijn graf verspreidde zich een geur van muskus en de aanwezigen werden bedwelmd door deze geur. Ze zagen af van de opgraving. Op het gebied van kennis, daden, ascese (zuhd), kennis van/over Allah (ma'rifa), intelligentie, geheugen en afstamming was hij de meest superieure onder de imams van zijn tijd. Hij was ook superieur aan de meeste van degenen die voor hem waren. Zijn rechtsschool verspreidde zich overal. De inwoners van al-Haramayn [Mekka en Medina] en al-Ard al-Muqaddasa (het Heilige Land) [dus het huidige Palestina] werden allemaal shâfi'iet. De eervolle hadîth: **'Een geleerde uit Quraysh zal de wereld met kennis vullen'**, manifesteerde zich bij Imâm al-Shâfi'î. Toen 'Abdullâh zijn vader Ahmad ibn Hanbal veel smeekbeden zag verrichten voor Imâm al-Shâfi'î en vroeg naar de reden hierachter, antwoordde zijn vader: 'Mijn zoon! De plaats van Imâm al-Shâfi'î onder de mensen is als die van de zon aan de hemel. Hij is de genezing voor de zielen.' Het boek **al-Muwattâ** bevatte oorspronkelijk 9.500 hadîth's. Maar Imâm Mâlik heeft het later ingekort en de uiteindelijke versie bevat zo'n 1.700 hadîth's. Hij kreeg de bijnaam **Nâsir al-sunna** [de helper van de soenna, de religie]. Dat hij in een korte tijd van vier jaar een nieuwe rechtsschool oprichtte, is een buitengewone gebeurtenis. Er zijn meer dan veertig boeken geschreven die zijn biografie en superioriteit beschrijven.

4. Imâm Ahmad ibn Hanbal al-Shaybânî al-Marûzî werd in 164 n.h. [780 n.Chr.] in Bagdad geboren en overleed daar in 241 n.h. [855 n.Chr.]. Hij was een imam in de hadîth- en fiqh-wetenschap. Hij was ook bekwaam in de subtiliteiten en de essentie van de soenna. Hij stond bekend om zijn ascese en religieuze zorgvuldigheid. Hij ging naar Koefa, Basra, de eervolle stad Mekka, de verlichte stad Medina, Jemen, Damascus en al-Jazîra (Noord-Mesopotamië) om hadîth's te verzamelen. Hij leerde de fiqh-wetenschap van Imâm al-Shâfi'î, die op zijn beurt hadîth's van hem overnam. Ibrâhîm al-Harbî zei: 'Ik zag Ahmad ibn Hanbal. Allah de Verhevene had hem de kennis van elke wetenschap gegeven.' Qutayba ibn Sa'îd zei: 'Als Imâm Ahmad in de tijd van Thawrî, Awzâ'î, Mâlik en Layth ibn Sa'd had geleefd, dan zou hij superieur zijn geweest aan hen allemaal.' Hij memoriseerde een miljoen eervolle hadîth's. Imâm al-Shâfi'î stuurde hem een brief vanuit Egypte. Toen hij de brief las, huilde hij. Toen hem naar de reden werd gevraagd, zei hij: 'Hij had de Gezant van Allah in een droom gezien. De Gezant van Allah zei: "Schrijf een brief naar Abû 'Abdul-

lâh Ahmad ibn Hanbal waarbij je mijn groeten aan hem doorgeeft. En zeg tegen hem dat hem gevraagd zal worden of de edele Koran geschapen is of niet. Vertel hem dat hij geen antwoord moet geven.”’ Bij zijn begrafenisgebed waren er 800.000 mannen en 60.000 vrouwen aanwezig. Op de dag dat hij overleed, werden 20.000 joden, christenen en vuuraanbidders (majûs) moslim.

Deze vier imams van de ahl al-soenna zijn de besten van de tweede islamitische eeuw, die werd geprezen in een eervolle hadîth. Ze vallen alle vier onder het edele vers: **‘Allah de Verhevene is tevreden over degenen die hen** (dus de eervolle Metgezellen) **in ihsân volgen.’** Als een persoon niet deze grootheden volgt, maar iemand die zich in een zeer slechte tijd onder onwetende en verachtelijke mensen bevindt, dan is het duidelijk dat hij geen verstand heeft. Allah de Verhevene verklaarde: **‘Gehoorzaam de ulû’l-amr!’** De ulû’l-amr zijn de geleerden. Ofwel, de regeringen die de fatwa’s van de geleerden uitvoeren. Volgens beide verklaringen van het vers is het wâjib om de imams van de rechtsscholen te volgen. Fakhruddîn al-Râzî leidde uit dit edele vers af dat analogie (qiyâs) als bewijs geldt en dat het voor een navolger (muqallid) wâjib is om de geleerden te imiteren. Dat ook de geleerden die geen absolute mujtahid zijn tot de gewone mensen (‘awâm) en de navolgers behoren, werd op basis van overeenstemming door de usûl-geleerden verklaard. Uit het 114e vers van soera al-Nisâ wordt duidelijk dat het harâm is om af te wijken van hetgeen de mujtahids op basis van overeenstemming hebben verklaard.” Hierbij is de vertaling uit **Ashadd al-jihâd** voltooid.

Over **ijmâ’** (consensus) en **qiyâs** (analogie) is er in het boek van Husâmî uitgebreide informatie te vinden. Dit boek van Husâmî, genaamd **al-Muntakhab fî usûl al-madhhab**, werd samen met het bijbehorende commentaar genaamd **Hâmî** opnieuw gedrukt in Pakistan. Muhammad ibn Muhammad Husâmuddîn, een van de usûl-geleerden, overleed in 644 n.h. [1246 n.Chr.] in Fergana. Zie het einde van punt 33!

44. ‘Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah hem genadig zijn) zegt in het 3e deel van het 1e hoofdstuk van **Hadîqa al-nadiyya** het volgende: “In een edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Allah de Verhevene wil dat er aan Zijn dienaren gemakkelijkheid wordt getoond. Hij wil niet dat zij moeilijkheden ondervinden.’** In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Net zoals Allah de Verhevene ervan houdt dat de striktheden** (‘azîmât) **worden uitgevoerd, zo houdt Hij er ook van dat de verlichtingen** (rukhsât) **worden uitgevoerd.’** Met andere woorden, Hij houdt er ook van dat

men gebruikmaakt van de gemakkelijkheden die Hij heeft toegestaan. Dit moet men niet verkeerd begrijpen. Imâm al-Munâwî zei in de sharh (verklaring) op het boek **al-Jâmi' al-saghîr**: 'Het is niet toegestaan om de gemakkelijkheden van de rechtsscholen te verzamelen en een rechtsschool van gemakkelijkheden te vormen. Dit doen zou neerkomen op het verlaten van de islam.' Ibn 'Abdissalâm zei: 'Het is toegestaan om de gemakkelijkheden op zo'n manier te verzamelen dat men niet afwijkt van de islam.' Imâm al-Subkî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: 'Wanneer er sprake is van een behoefte of een noodzaak (darûra), dan is het toegestaan om naar een rechtsschool over te stappen die men gemakkelijk vindt. Maar zonder een noodzaak is het niet toegestaan om dit te doen. Dit zou namelijk betekenen dat men het doet omdat men de voorkeur geeft aan zichzelf, en niet aan zijn religie. Het is ook niet toegestaan om vaak van rechtsschool te veranderen.' In het boek genaamd **Khulâsat al-tahqîq fî bayân hukm al-taqlîd wa'l-talfîq** hebben we uitgebreide informatie gegeven over het volgen/de imitatie van een rechtsschool. [Dit boek werd in 1974 in Istanbul via offsetdruk in het Arabisch gepubliceerd.]

Het is niet toegestaan om een **hîla al-shar'iyya** (toegestane truc) uit te voeren om iets dat halâl is harâm te maken of iets dat harâm is halâl te maken. Met andere woorden, dit behoort niet tot de verlichtingen (rukhsât) waarvan Allah de Verhevene houdt. Een truc, list (hîla) die zo wordt gedaan, wordt een **hîla al-bâtila** (niet-toegestane truc) genoemd. Ibn al-'Izz zegt het volgende wanneer hij vertelt over het volgen/imiteren van een andere rechtsschool: 'Men dient te vermijden van de toegestane trucs een middel voor zijn eigen verlangens te maken, zonder de uitspraken van de imams van de rechtsscholen te begrijpen en de bronnen van de islamitische wetgeving (adilla al-shar'iyya) te kennen!' Dat de navolgers de bronnen van de islamitische wetgeving niet kennen is duidelijk. En het woord 'hîla' dat zij van de imams van de rechtsscholen hebben gehoord, gebruiken ze naar hun eigen zin. Imâm al-a'zam Abû Hanîfa zei dat de moefti's die toegestane trucs aanleren gestraft moeten worden. [Wat **hîla al-shar'iyya** precies inhoudt, staat uitgebreid geschreven in het 6e deel van **Fatâwâ al-Hindiyya** en in het boek **al-Basâir li-munkirî al-tawassul bi-ahl al-maqâbir**.]

De verlichting (rukhsa) waarvan Allah de Verhevene houdt, is het gebruikmaken van de gemakkelijkheden die Hij heeft medegedeeld voor degenen die een noodzaak (darûra) ondervinden bij het uitvoeren van Zijn geboden. Het is immers niet toegestaan dat

men deze verlichtingen gebruikt om zich te verlossen van het uitvoeren van de geboden of dat men op basis van zijn eigen verstand en inzicht gemakkelijkheden zoekt. Najmuddîn al-Ghazzî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Husn al-tanabbuh** het volgende: 'De shaytân laat de mens geen gebruikmaken van de gemakkelijkheden die Allah de Verhevene heeft medegedeeld. Bijvoorbeeld, hij laat hem geen masah uitvoeren (met de natte hand strijken) over khuffs (lederen sokken). Hij laat hem zijn voeten wassen. Men dient volgens de verlichtingen te handelen, maar men dient nooit de gemakkelijkheden van de rechtsscholen te zoeken. Het is immers harâm om de gemakkelijkheden van de rechtsscholen te verzamelen en enkel volgens deze te handelen. Dit is het pad van de shaytân.'

De meeste van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) hebben moeilijkheden doorgemaakt. Ze hebben zware 'ibâdât verricht. Doe hen hierin niet na! Houd je aan het pad der gemakkelijkheid dat duidelijk wordt vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's! Spreek daarbij ook niet kwaad over die grote persoonlijkheden! Zij waren veel meer geleerd en scherpziend dan jij. Jij weet niet wat zij wisten. Bemoei je niet met zaken die je niet kent en begrijpt, en doe deze niet na! Behoed jezelf er ook voor om te vertrouwen op hetgeen je begrijpt uit de edele Koran en de eervolle hadîth's, en op basis daarvan in te gaan tegen die grote persoonlijkheden! Zij begrepen de edele Koran en de eervolle hadîth's beter dan jij. Omdat zij dichter bij de tijd van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) waren dan jij, hun verstand met kennis van/over Allah (ma'rifa) was verlicht, zij zich sterk vasthielden aan de soenna en omdat hun oprechtheid (ikhlâs), zekerheid in het geloof (yaqîn), geloof in de eenheid van Allah (tawhîd) en ascese (zuhd) sterk waren, wisten en begrepen zij beter dan jij en jouw soortgelijken. O jij arme man, die zich voordoet als geleerde! Dag en nacht denk je alleen maar aan je maag en aan de verlangens van je ziel van begeerte (nafs) en jaag je deze na. Om deze te kunnen verkrijgen, heb je enige religieuze kennis opgedaan. Met je geringe kapitaal denk je dat je een islamgeleerde bent. Je probeert jezelf te concurreren met de rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Spreek niet kwaad over deze religieuze grootheden die hun leven hebben doorgebracht met het opdoen en onderwijzen van kennis, die hun hart hebben gezuiverd door middel van rechtschapen daden, en die, om halâl voedsel te eten en zich tegen harâm zaken te beschermen, de twijfelachtige zaken zorgvuldig hebben ver-

meden! Zij hadden een veel hogere rang dan jij. Deze situatie van jou lijkt op die van een mus die in het eten en drinken concurreert met een valk. De spirituele onthouding (riyâda), de 'ibâdât en alle uitspraken en ijtihâds van die grootheden waren in overeenstemming met de edele Koran en de eervolle hadîth's. De rechtschapen Voorgangers handelden zelf volgens de striktheden ('azîmât), maar vaardigden voor het grootste deel van de moslims fatwa's uit om te handelen volgens de verlichtingen (rukhsât).

Het geloof (de îmân) van een persoon die door imitatie gelooft is geldig (sahîh), maar hij is ongehoorzaam en zondig (fâsiq), omdat hij het leren van de noodzakelijke bewijsvoeringen over waarin geloofd moet worden, nalaat. Dit is wat de meerderheid van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben gezegd. Met andere woorden, iemand die zonder na te denken, zonder te begrijpen, en alleen door van iemand te horen of te leren gelooft, is een gelovige (mu'min) en een moslim. De karâmât (buitengewone toestanden) van awliyâ zijn waar (haqq). Zowel tijdens hun leven als na hun overlijden kunnen awliyâ karâmât vertonen. De karâmât van de edele Maryam, de Metgezellen van de Grot (Ashâb al-Kahf) en Âsaf ibn Barkhiyâ, de vizier van Sulaymân (vrede zij met hem), staan vermeld in de edele Koran. Karâmât zijn gebeurtenissen die bij de geleerden van de ahl al-soenna voorkomen en die niet met het verstand en de natuurwetenschappen verklaard kunnen worden. Aangezien er zich geen karâmât voordoen bij degenen die niet tot de ahl al-soenna behoren, gelooft geen enkele van de 72 bid'a-groeperingen in de karâmât.

Wanneer een mujtahid in de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's naar een bewijs zoekt en vervolgens er een uitkiest, vergist hij zich niet bij het maken van deze keuze. Hij kan zich wel vergissen wanneer hij een oordeel afleidt uit het bewijs dat hij heeft gevonden. Om deze reden worden er tien beloningen gegeven aan de mujtahid die zich niet vergist. Aan de mujtahid die zich vergist wordt er één beloning gegeven. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei het volgende tegen 'Amr ibn al-'Âs (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) wat betreft de zaken waarvoor hij geen bronteksten kon vinden: **'Leid zelf een oordeel af! Als je je niet vergist, zal je tien beloningen verkrijgen; als je je vergist, zal je één beloning verkrijgen.'** Deze ene beloning is niet omdat hij zich heeft ingespannen voor ijtihâd, maar omdat hij het bij het juiste eind had wat betreft het vinden van het bewijs. Als hij zich ook vergist in het vinden van

het bewijs, dan wordt er geen beloning gegeven. Degenen die dit oordeel – dat hij heeft afgeleid uit dit bewijs – volgen, zullen daarvoor niet gestraft worden. Bij Allah is er maar één waarheid. Met andere woorden, van de verschillende ijtihâds is er enkel één correct. De anderen zijn verkeerd. Volgens de geleerden van de **mu'tazila**-groepering vergist een mujtahid zich nooit. Volgens hen kunnen er meerdere waarheden zijn. In het boek **Mir'ât al-usûl**, dat een sharh (verklaring) is op **Mirqât al-wusûl**, is er uitgebreide informatie te vinden over ijtihâd. Zowel dit boek als de genoemde sharh erop werden geschreven door Molla Khusraw.

In een eervolle hadîth werd aangekondigd dat leugens en belasteringen zullen toenemen na de derde islamitische eeuw. Bid'ât, afdwalingen zullen toenemen. Degenen die in het geloof en de daden van het pad van de rechtschapen Voorgangers zullen afwijken en afdwalen, zullen toenemen. De fiqh-geleerden en de reizigers op de paden van tasawwuf (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), die zich vasthouden aan de Koran, de Soenna en de consensus van de rechtschapen Voorgangers, zullen gered worden en degenen die hen verlaten, zullen in de ondergang worden gesleurd. Fiqh-geleerden en deskundigen van het pad van tasawwuf zullen er tot de Laatste Dag zijn. Maar wie deze zijn, zal niet precies bekend zijn. Alleen de personen over wie de moslims het unaniem eens zijn, zullen bekend zijn.

Het is een individuele verplichting (fard al-'ayn) voor iedere moslim om de **'ilm al-hâl** kennis (de grondslagen van de islam) te leren. Allah de Verhevene verklaarde: **'Leer door te vragen aan degenen die het weten!'** Hieruit volgt dat het noodzakelijk is dat degenen die niet weten, leren van de geleerden en hun boeken. Daarom werd in een eervolle hadîth gezegd: **'Het is zowel voor mannen als voor vrouwen fard om kennis op te doen.'** Deze geboden laten zien dat het noodzakelijk is om de kennis, die met het lichaam of het hart uitgevoerd of vermeden moet worden, uit de **'ilm al-hâl** boeken te leren, en dat men niet misleid dient te worden door de uitspraken en boeken van onwetende 'geleerden' en madhhablozen [en met name die van de islamitische hervormers].

De geleerden van het rechte pad hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat het een individuele verplichting (fard al-'ayn) is voor iedere moslim om de geloofsleer van de ahl al-soenna bondig te leren en om de verplichtingen (farâid) en verboden (mahârim) in zijn dagelijkse zaken en de 'ibâdât grondig te leren. Als men deze niet uit de 'ilm al-hâl boeken leert, dan wordt men een van de **ahl al-bid'a**, dus een madhhabloze, afgedwaalde,

of een **mulhid**, dus een kâfir [een vijand van Allah]. Het is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya) om meer dan deze te leren, en om de twaalf hulpwetenschappen van de Arabische taal, de tafsîr-wetenschap, de hadîth-wetenschap en natuurwetenschappen zoals geneeskunde en wiskunde, te leren. Als deze gemeenschappelijke verplichting door één persoon in een stad wordt nagekomen, dan is dit voor de anderen in deze stad niet verplicht (fard) maar aanbevolen (mustahabb). Dat er in een stad fiqh-boeken te vinden zijn, is net als dat er daar islamgeleerden zijn. In zo'n stad is het voor niemand verplicht om de meer dan noodzakelijke fiqh-kennis en de tafsîr- en hadîth-wetenschappen te leren. Dit is aanbevolen. Het is nooit voor iemand verplicht om de bewijzen van de voorschriften (ahkâm) te zoeken en te bestuderen. Enkel voor geleerden is het altijd aanbevolen. Het leren van de kennis waarvan het aanbevolen is om het te leren, is verdienstelijker (thawâb) dan het verrichten van nâfila-'ibâda. In tijden dat er geen regering is, worden haar taken door de geleerden uitgevoerd. Het is noodzakelijk (wâjib) om de geboden na te leven van de geleerden die handelen overeenkomstig hun kennis (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn)." Hierbij is de vertaling uit **Hadîqa** voltooid.

Er is geen wijsheid zoals het kennen van je gebreken!

45. Dat de vijanden van de islam zich als geleerden vermommen om de moslims te misleiden en de islam van binnenuit te vernietigen, begon al in de tijd van de eervolle Metgezellen. Deze vijanden van de islam die zich voordoen als religieuze geleerde, worden **zindîq** (ketter) of **islamitische hervormer** en **wetenschapsfanaat** genoemd. Alle 72 bid'a-groeperingen behoren niet tot de ahl al-soenna. De slechtste onder hen zijn de sjiieten en de wahhabieten. Hoewel zij in elke eeuw onwetenden hebben misleid en het geloof hebben doen verlaten, hebben ze de islam niet kunnen schaden aangezien er in elke eeuw veel fiqh-geleerden en grote persoonlijkheden van tasawwuf waren. Deze ware geleerden waarschuwden de moslims door middel van hun uitspraken en teksten, en verhinderden dat zij werden misleid. Omdat tegenwoordig het aantal islamgeleerden is afgenomen, hebben de vijanden van de islam alle ruimte. Zij komen tevoorschijn als geleerden en vallen de islam aan. Moslims dienen de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna te vinden en deze te lezen en te kennen zodat ze deze sluwe vijanden kunnen herkennen. De geleerden van de vier rechtsscholen zijn geleerden van de ahl al-soenna. De kennis van

het geloof is in alle vier hetzelfde. De verschillen in de uitvoering van de ‘ibâdât zijn zeer klein. Deze verschillen zijn het resultaat van de barmhartigheid van Allah de Verhevene. Om de islamgeleerden voor te stellen, vertalen wij de 110e brief uit het 2e volume van de **Maktûbât** van Muhammad Ma’sûm al-Fârûqî al-Sirhindî (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen):

2e VOLUME, 110e BRIEF

Heb geen vriendschap met degenen die de islam niet naleven of die naar het afgedwaalde pad zijn afgeweken [dus afgedwaalden (ahl al-bid’a) en zondaars (fâsiqûn)]! Kom niet in de buurt van geleerden die afgedwaald zijn! Yahyâ ibn Mu’âdh al-Râzî (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: “Ontvlucht drie soorten personen. Kom niet bij hen in de buurt.” Deze drie soorten personen zijn: de onachtzame, afgedwaalde geleerde; de hâfiz (iemand die de gehele edele Koran uit het hoofd kent) die overdreven onderdanig en vleierig doet tegenover de rijken; en de tarîqa-aanhangers die niets afweten van de islam. Als een persoon die zich presenteert als een geleerde, de soenna van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) niet naleeft, (dus zich niet vasthoudt aan de islam), dan dient men hem te ontvluchten, niet in zijn buurt te komen en zijn boeken niet in handen te nemen en te lezen. Men dient zich niet eens in hetzelfde dorp als hem te bevinden. Een geringe nabijheid tot hem kan iemands geloof vernietigen. Hij is geen geleerde, maar een sluwe vijand van de islam. Hij verderft de religie, het geloof van mensen. Hij is veel schadelijker dan de shaytân. Ook al zijn zijn woorden aantrekkelijk en erg invloedrijk, en wekt hij de indruk het wereldse (de dunyâ) niet lief te hebben en verricht hij het gebed, men dient hem te ontvluchten zoals men voor roofdieren zou vluchten. De islamgeleerde Junayd al-Baghdâdî (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: “Er is maar één pad dat de mens de eeuwige gelukzaligheid (sa’âda) zal doen bereiken. En dat is het treden in de voetsporen van de Gezant van Allah.” Hij zei ook: “Volg niet de geleerde die niet de tafsîr-boeken leest die zijn geschreven door de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), en die zich niet bevindt op het pad dat wordt getoond door de eervolle hadîth’s! Immers, een islamgeleerde bevindt zich op het pad dat wordt getoond door de edele Koran en de eervolle hadîth’s.” Hij zei ook: “De rechtschapen Voorgangers bevonden zich op het juis-

te pad. Zij waren trouw. Zij hadden de liefde, de tevredenheid van Allah de Verhevene verkregen. Hun pad was het pad dat wordt getoond door de edele Koran en de eervolle hadîth's. Zij hielden zich stevig vast aan dit juiste pad."

[Hieruit wordt begrepen dat het pad van de Gezant van Allah het pad is van de rechtschapen Voorgangers. De rechtschapen Voorgangers waren de moslims van de eerste twee islamitische eeuwen. Met andere woorden, wanneer men spreekt over de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn), worden alle eervolle Metgezellen (Sahâba al-kirâm) en de groten onder de Opvolgers (Tâbi'ûn) en de Opvolgers van de Opvolgers (Tâbi' al-Tâbi'în) bedoeld. De imams van de vier rechtsscholen behoren tot deze grote persoonlijkheden. Dit betekent dat het pad van de Gezant van Allah de kennis is van de **islamitische voorschriften** (ahkâm al-islâmiyya) die in de fiqh-, 'aqâid- en tasawwuf-boeken van de vier rechtsscholen staat vermeld. Dit pad wordt het **pad van de ahl al-soenna** genoemd. Wie van de boeken van de vier rechtsscholen afwijkt, zal van de islamitische voorschriften zijn afgeweken. Dat dit zo is, werd op basis van overeenstemming door de geleerden van de ahl al-soenna medegedeeld. In de hâshiya (toelichting) op het gedeelte 'Zabâyih' in **Durr al-mukhtâr** wordt deze overeenstemming duidelijk vermeld door Tahtâwî.]

De grootheden van tasawwuf en de fiqh-geleerden die er in elke eeuw waren, bevonden zich op het pad van de rechtschapen Voorgangers, dus van de geleerden van de ahl al-soenna. Allemaal hielden ze zich vast aan de islam. Ze waren vereerd om de erfgenamen te zijn van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). In hun uitspraken, daden en karakter (akhlâq) waren ze geen haarbreedte afgeweken van de islam.

Ik schrijf het keer op keer: denk niet dat degenen die laks zijn in het volgen van de Gezant van Allah, en die van de voorschriften van de islam, dus van zijn verlichte pad afwijken, islamgeleerden zijn! Laat u niet misleiden door hun versierde woorden en vurige teksten! Joden, christenen, de Indiase kuffâr die boeddhisten en brahmanen worden genoemd, en madhhablozen vertellen met zoete en aangrijpende, ontroerende woorden en bedrieglijke redeneringen, dat zij zich op het juiste pad bevinden en dat zij de mensen uitnodigen tot het goede en gelukzaligheid. Abû 'Amr ibn Najîd zei: "Kennis waarnaar niet wordt gehandeld, brengt de bezitter ervan meer schade toe dan nut." Het pad van alle gelukzaligheden ligt in het volgen van de islam. Het pad van verlossing ligt in het treden in de voetsporen van de Gezant van Allah. Dat wat onder-

scheid maakt tussen waarheid en valsheid, is het volgen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Iedere uitspraak, iedere tekst en iedere daad die niet overeenkomt met zijn religie, dus de voorschriften van de islam, is waardeloos. Wonderbaarlijkheden zijn het resultaat van hongerlijden en spirituele onthouding (riyâda). Het is niet enkel eigen aan de moslims. ‘Abdullâh ibn Mubârak (moge Allah hem genadig zijn) overleed in 181 n.h. [797 n.Chr.]. Hij zei: “Wie zich laks gedraagt in het uitvoeren van de mustahabbât (aanbevolen handelingen), zal de soenna’s niet kunnen uitvoeren. Laksheid in het uitvoeren van de soenna’s, bemoeilijkt het uitvoeren van de farâid (verplichtingen). En wie zich laks gedraagt wat betreft de farâid, kan de ma’rifa (kennis van/over Allah) en de tevredenheid van Allah de Verhevene niet verkrijgen.” Om deze reden werd in een eervolle hadîth gezegd: **“Het begaan van zonden sleurt de mens naar kufr.”** Abû Sa’îd Abu’l-Khayr, een van de groten onder de awliyâ, overleed in 440 n.h. [1049 n.Chr.]. Aan hem werd gevraagd: “Die-en-die loopt over het water. Wat zegt u hierop?” Hij antwoordde: “Dit heeft geen waarde. Eenden en kikkers zwemmen ook op het water.” Ze zeiden: “Die-en-die vliegt in de lucht.” Hij antwoordde: “Vliegen en wouwen vliegen ook. Hij is evenveel waard als een vlieg.” Ze zeiden: “Die-en-die gaat in een ogenblik van de ene stad naar de andere.” Weer antwoordde hij: “De shaytân gaat ook in één adem van het oosten naar het westen. Zulke dingen hebben geen waarde in onze religie. Wie oprecht en manhaftig is, bevindt zich onder de mensen, koopt en verkoopt, en trouwt, maar vergeet zijn Heer niet een enkel moment.” Abû ‘Alî al-Rudbârî, een van de groten onder de awliyâ, was een van de leerlingen van Junayd al-Baghdâdî. Hij overleed in 321 n.h. [933 n.Chr.] in Egypte. Hem werd gevraagd: “Een geleerde luistert naar muziek. [Hij onderhoudt vriendschappen met vreemde vrouwen en meisjes, en laat zijn vrouw en dochters onbedekt in het openbaar komen.] Hij zegt: ‘Mijn hart is rein. Het gaat om het hart.’ Wat zeg je hierop?” Hij antwoordde: “Zijn bestemming is de Hel.” Abû Sulaymân al-Dârânî vestigde zich in het dorp Dârayyâ in Damascus en overleed daar in 205 n.h. [820 n.Chr.]. Hij zei: “Eerst vergelijk ik mijn gedachten en intenties met de Koran en de Soenna. Vervolgens zeg en doe ik degenen die met deze twee rechtvaardige getuigen overeenkomen.” In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De afgedwaalden** (ahl al-bid’a) **zullen naar de Hel gaan.”** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **“De shaytân laat degene die bid’ât** (innovaties) **introduceert en deze uitvoert, veel ‘ibâda verrichten totdat ze er zelfs door in tranen uit-**

barsten.” In weer een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **“Allah de Verhevene aanvaardt niet het vasten, het gebed, de hajj, de ‘umra, de jihâd en de fard- en nâfila-‘ibâdât van degene die bid’ât uitvoert. Zij treden uit de islam net zoals een haar uit zachte boter wordt gehaald.”** [Deze eervolle hadîth geeft aan dat er geleerden zullen verschijnen die hervormingen, veranderingen zullen doorvoeren in de islam, bijvoorbeeld die het gebed en de gebedsoproep (adhân) middels een radio of luidspreker reciteren, of die de gebedstijd aankondigen door de lichten van minaretten aan te zetten.] Shaykh ibn Abî Bakr Muhammad ibn Muhammad al-Andulusî leefde in Egypte en overleed in 734 n.h. [1334 n.Chr.]. In het boek **Ma’ârij al-hidâya** zegt hij: “Herken dat wat waar is en wees waarachtig! Alle daden, gedachten, uitspraken en het gedrag van een volmaakt persoon komen volledig overeen met die van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Immers, alle gelukzaligheden worden enkel verkregen door hem te volgen. Hem volgen betekent zich vasthouden aan de islam.”

Hoe dient men de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) te volgen? Ik wil de belangrijke punten hiervan vermelden:

Wanneer men een zonde begaat, dient men onmiddellijk berouw te tonen (tawba te verrichten). Het berouw van een zonde die in het geheim werd begaan, dient in het geheim te worden gedaan. Het berouw van een zonde die in het openbaar werd begaan, dient in het openbaar te worden gedaan. Men dient berouw (tawba) niet uit te stellen. De **kirâm al-kâtibûn** engelen (de edele schrijfengelen) schrijven de zonden niet meteen op. Als men meteen berouw toont, wordt het helemaal niet opgeschreven. Als men geen berouw toont, dan schrijven ze het op. Ja’far ibn Sinân (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: “Geen berouw tonen voor een zonde is erger dan het begaan van de zonde zelf.” En degene die niet meteen berouw toont, dient berouw te tonen voordat hij sterft. Men dient religieuze zorgvuldigheid (wara’) en vroomheid (taqwâ) niet na te laten. **Taqwâ** is het niet uitvoeren van de zaken die duidelijk verboden zijn, **wara’** is het niet uitvoeren van de zaken die twijfelachtig zijn. Het vermijden van de verboden zaken is nuttiger dan het uitvoeren van de geboden zaken. Onze religieuze grootheden zeiden: “Zowel de goeden als de slechten verrichten goede daden. Echter, het zijn enkel de getrouwelingen (siddîqûn), de goeden die zonden vermijden.” De edele Ma’rûf al-Karkhî [de zoon van een christen die Fîrûz heette, was een vrijgelaten slaaf

van Imâm ‘Alî Ridâ. Hij was de leraar van Sirrî al-Saqatî, die op zijn beurt de leraar was van Junayd al-Baghdâdî (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Hij overleed in 200 n.h. [815 n.Chr.] in Bagdad. Hij] zei: “Vermijd het ten zeerste om naar vreemde vrouwen te kijken! Kijk niet eens naar een vrouwelijk schaap!” In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Degenen die op de Dag des Oordeels de aanwezigheid van Allah de Verhevene zullen bereiken, zijn de bezitters van wara’ en zuhd.”** Weer in een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Het gebed van iemand met wara’ zal aanvaard worden.”** En: **“Zich met iemand bevinden die wara’ bezit, is een ‘ibâda. Met hem spreken is net zo verdienstelijk** (thawâb) **als het geven van aalmoezen** (sadaqa)**.”** Doe niet datgene wat je hart (qalb) doet huiveren! Volg niet je ziel van begeerte (nafs)! Raadpleeg je hart bij zaken waarbij je twijfelt! In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De daad die de ziel van begeerte kalmte geeft en het hart comfort en verlichting, is een goede daad. De daad die de ziel van begeerte losbandig maakt en het hart opwindt, is een zondige daad.”** Weer wordt in een eervolle hadîth gezegd: **“De zaken die halâl zijn, zijn duidelijk. En de zaken die harâm zijn, zijn vermeld. Vermijd de zaken die twijfelachtig zijn. Voer de zaken uit waarvan jullie weten dat ze niet twijfelachtig zijn!”** Deze eervolle hadîth laat zien dat iets waaraan men twijfelt en dat het hart een benauwend gevoel geeft, niet dient uitgevoerd te worden. Het uitvoeren van datgene waaraan men niet twijfelt is toegestaan. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De zaken die Allah de Verhevene in de edele Koran halâl heeft verklaard, zijn halâl. De zaken die Hij in de edele Koran niet duidelijk heeft verboden, vergeeft Hij.”** Wanneer men te maken krijgt met iets dat twijfelachtig is, dient men zijn hand op zijn hart te plaatsen. Als het hart niet sneller gaat kloppen, dient men die zaak te doen. Als het sneller gaat kloppen, dan dient men het niet te doen. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Plaats je hand op je borst! Bij iets dat halâl is, zal het hart rustig zijn. Bij iets dat harâm is, zal het snel kloppen. Als je ergens aan twijfelt, doe het dan niet! Doe het niet, ook al geven geleerden een overeenkomstige fatwa!”** Iemand die geloof (îmân) heeft, ontwijkt kleine zonden om niet in grote zonden te vervallen.

Men moet al zijn ‘ibâdât en goede daden als gebrekkig beschouwen. Men dient zich altijd te bedenken dat men de geboden van Allah de Verhevene niet naar behoren kan uitvoeren. Abû Muhammad ‘Abdullâh ibn Manâzil (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: “Allah de Verhevene heeft de verschillende ‘ibâdât medegedeeld. Hij heeft geduld, waarachtigheid, het gebed, het vasten

en het vragen om vergeving (istighfâr verrichten) tijdens de sahar-tijd (laatste zesde deel van de nacht) geboden. Het vragen om vergeving heeft Hij als laatst genoemd. Zo werd het voor de dienaar noodzakelijk om al zijn ‘ibâdât en goede daden als gebrekkig te beschouwen en om voor deze allemaal vergeving te vragen.” Hamdûn al-Qassâr, de murshid (spirituele opleider) van ‘Abdullâh ibn Manâzil, overleed in 271 n.h. [884 n.Chr.] in Nisjapoer. Ja’far ibn Sinân (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: “Dat degenen die ‘ibâdât en goedheden verrichten zichzelf superieur zien aan degenen die zonden begaan, is erger dan de zonden die diegenen begaan.” Eens beëindigde de edele ‘Alî Murta’ish (moge Allah zijn geheim zegenen) zijn spirituele terugtrekking in de moskee (i’tikâf) na de 20e van de gezegende maand ramadân en verliet de moskee. Toen hem werd gevraagd waarom hij naar buiten was gegaan, zei hij: “Toen ik zag dat de huffâz (mv. van hâfiz) de edele Koran met taghannî (melodieus) reciteerden en hiermee opschepten, kon ik het niet verdragen binnen te blijven.”

Men dient te werken om het levensonderhoud (nafaqa) van zichzelf en zijn vrouw en kinderen op een halâl manier te verdienen. Om deze reden dient men handel te drijven of een beroep uit te oefenen. De rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben altijd op deze manier gewerkt en de kost verdiend. Er zijn talloze eervolle hadîth’s waarin de beloningen worden vermeld voor het verdienen op een halâl manier. Toen aan de edele Muhammad ibn Sâlim werd gevraagd: “Moeten we werken en verdienen of moeten we alleen ‘ibâdât verrichten en vertrouwen stellen in Allah (tawakkul)?”, antwoordde hij: “Tawakkul was de staat (hâl) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). En werken en verdienen is zijn soenna. Werk en stel vertrouwen in Allah.” Abû Muhammad ibn Manâzil zei: “Werken en daarbij vertrouwen stellen in Allah is beter dan zich ergens terug te trekken en zich bezig te houden met het verrichten van ‘ibâda.”

Bij het eten en drinken dient men rechtvaardig te zijn, met andere woorden, men dient zich aan de middenweg te houden. Men dient niet zodanig veel te eten dat men futloos wordt. Maar men dient ook niet zodanig weinig te eten dat men geen kracht heeft voor ‘ibâdât. De edele Shâh al-Naqshband (moge Allah zijn geheim zegenen), een van de groten onder de awliyâ, zei: “Eet goed, werk goed!” Kortom: alles wat helpt om de ‘ibâdât te verrichten en goedheden te doen, is goed en gezegend. En alles wat deze doet verminderen, is verboden. Bij alle goede daden dient men te letten

op zijn intentie (niyya). Zolang men geen goede intentie heeft, dient men die daad niet uit te voeren.

Van degenen die de islam niet naleven en die bid'ât uitvoeren en zonden begaan, dient men afstand te houden ('uzla), met andere woorden, men dient geen contact met hen te hebben. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wijsheid** (hikma) **bestaat uit tien delen. Negen daarvan zit in afzondering** ('uzla). **En één deel ervan zit in het weinig spreken."** Met zulke mensen dient men alleen contact te hebben voor zover het noodzakelijk is. Men dient zijn tijd door te brengen met werken, het gedenken van Allah (dhikr), nadenken (fikr) en 'ibâdât. De tijd van plezier is na de dood. Men dient samen te zijn met rechtschapen, reine moslims die behoren tot de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn); men dient nuttig voor hen te zijn en voordeel te hebben van hen. Behoren tot de ahl al-soenna betekent behoren tot een van de vier rechtsscholen. Men dient zijn tijd niet te verspillen met onnodig, nutteloos gepraat. [Men dient geen schadelijke boeken en publicaties te lezen of naar zulke media te kijken of te luisteren. Media van de vijanden van de islam zijn zo ontworpen om de religie, de islam op een sluwe wijze te vernietigen en de jongeren van hun geloof en goede karakter te beroven. Men dient niet in hun val te lopen.]

Men dient tegen iedereen vriendelijk te zijn, of die nu goed is of slecht. [Men dient geen fitna (chaos, onrust) te veroorzaken en geen vijanden te maken. Men dient zich te houden aan de volgende woorden van Hâfiz Shîrâzî: "Met vrienden dient men eerlijk te spreken en met vijanden dient men met een vriendelijk gezicht en aardige woorden om te gaan."] Degenen die om vergeving vragen, dient men te vergeven. Men dient goedaardig te zijn tegenover iedereen. Men dient niemands woorden tegen te spreken, noch in discussie te gaan. Met iedereen dient men mild te spreken; men dient niemand streng toe te spreken. Shaykh 'Abdullâh Bayal (moge Allah zijn geheim zegenen) zei: "Tasawwuf betekent niet het gebed verrichten, vasten en de nachten met 'ibâdât doorbrengen. Deze zaken uitvoeren is de plicht van dienaarschap van ieder mens. Tasawwuf betekent de mensen niet kwetsen. Degene die dit realiseert, heeft het doel bereikt." Aan de edele Muhammad ibn Sâlim werd gevraagd hoe de awliyâ van de andere mensen onderscheiden kunnen worden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Hij antwoordde: "Uit het feit dat zijn woorden mild zijn, dat zijn karaktereigenschappen mooi zijn, dat hij een vriendelijke uitdrukking heeft, rijkelijk schenkt, in gesprekken niet tegen-

spreekt, degenen die hun excuses aanbieden vergeeft en barmhartig is tegenover iedereen.” Abû ‘Abdullâh Ahmad al-Maqqarî zei: “Futuwwa betekent goedheden verrichten voor degene op wie je boos bent, schenken aan degene die je niet mag en vriendelijk zijn tegenover degene die je vervelend vindt.”

Men dient weinig te spreken, weinig te slapen en weinig te lachen. Schaterlachen verduistert het hart. Men moet werken en zich inspannen, maar men dient de beloning, de compensatie hiervoor te verwachten van Allah de Verhevene. Men dient plezier te hebben in het naleven van Zijn geboden. Wanneer men enkel op Hem vertrouwt, schenkt Hij alles wat men wenst. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Allah de Verhevene geeft degene die enkel op Hem vertrouwt alles wat hij wenst en maakt alle mensen tot zijn helpers.”** Yahyâ ibn Mu’âdh al-Râzî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in 258 n.h. [872 n.Chr.] in Nisjapoer. Hij zei: “In de mate dat jij van Allah de Verhevene houdt, zal iedereen van jou houden. In de mate dat jij vrees hebt voor Allah de Verhevene, zal iedereen jou vrezen. En in de mate dat jij je dienaarschap volbrengt tegenover Allah de Verhevene, zal iedereen jou helpen.” Ren niet achter je eigen belangen aan! Abû Muhammad ‘Abdullâh al-Râshî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) overleed in 367 n.h. [978 n.Chr.] in Bagdad. Hij zei: “De grootste sluier tussen Allah de Verhevene en de mens is dat hij aan zijn eigen ziel van begeerte (nafs) denkt en vertrouwt op een schepsel dat zo onbekwaam is als hijzelf. Men moet niet streven naar de liefde van de mensen, maar naar de liefde van Allah de Verhevene.” Men dient mild te spreken en vriendelijk te zijn tegen zijn familie en kinderen. Men dient zich zo lang onder hen te bevinden dat men hun rechten volbrengt. Maar men dient zich niet zodanig aan hen te verbinden dat men zich afwendt van Allah de Verhevene.

Wat betreft de religieuze zaken dient men geen onwetende en zondige geleerden raad te plegen. Men dient zich niet samen te bevinden met madhhablozen en degenen die gehecht zijn aan het wereldse. In elke zaak dient men de soenna te volgen en bid’ât te vermijden. Op gelukkige momenten dient men niet de grenzen van de islam te overschrijden. Op moeilijke momenten dient men niet de hoop te verliezen in Allah de Verhevene. Men dient niet te vergeten dat elke moeilijkheid gepaard gaat met een gemakkelijkheid. Men dient zijn houding niet te veranderen in gelukkige en moeilijke tijden; zowel in tijden van rijkdom als in tijden van armoede dient men dezelfde houding aan te nemen. Sterker nog, men dient

zich comfortabel te voelen bij armoede en ongemakkelijk bij rijkdom. De verandering van gebeurtenissen dient de houding van de mens niet te veranderen.

Men dient naar niemands gebreken te kijken, maar eerder zijn eigen gebreken te zien. Men dient zichzelf aan geen enkele moslim superieur te beschouwen. Iedere moslim die behoort tot de ahl al-soenna, dus die behoort tot een van de vier rechtsscholen, dient men superieur te beschouwen aan zichzelf. Bij het zien van iedere moslim dient men te geloven dat men zijn gelukzaligheid (sa'âda) misschien wel kan verkrijgen door middel van zijn smeekbede. Men dient als het ware de slaaf te zijn van degenen die rechten op hem hebben. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het geloof** (de îmân) **van de moslim die drie dingen doet, is volmaakt** (kâmil)**: zijn familie dienen, bij de armen zitten** [niet bij de bedelaars!] **en samen met zijn bedienden eten."** Dat deze drie zaken tekenen van de moslims zijn, staat vermeld in de edele Koran. Men dient de toestanden en het gedrag van de rechtschapen Voorgangers te leren en proberen net als hen te zijn. Men dient over niemand te roddelen en degene die roddelt te verhinderen. [Als men iets achter iemands rug om zegt dat waar is, waardoor diegene gekwetst zou raken als hij het zou horen, dan valt dit onder roddelen (ghîba). Als het een leugen is, dan is het een laster (iftirâ). Beiden zijn een grote zonde.] Men dient er een gewoonte van te maken om tot het goede aan te sporen (al-amr bi'l-ma'rûf) en het slechte te verbieden (al-nahy 'ani'l-munkar). Toen aan Muhammad ibn 'Alyân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) werd gevraagd hoe men kan weten of Allah de Verhevene tevreden over iemand is, antwoordde hij: "Wanneer Hem gehoorzamen zoet is en het begaan van zonden bitter." Men dient niet gierig te zijn uit angst voor armoede. De shaytân misleidt de mensen door te zeggen dat zij arm zullen worden en door hen naar zedeloosheid te sleuren. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Degene wiens familie groot is en die weinig voorziening** (rizq) **heeft, die zijn gebeden goed verricht en niet roddelt over moslims, zal op de Dag des Oordeels met mij zijn."** Hierbij is de vertaling uit de Perzische brief van de edele Muhammad Ma'sûm al-Fârûqî al-Sirhindî (moge Allah zijn geheim zegenen) voltooid. [Laten we toelichten hoe iemand die in een dorp of onderweg het gebed wil verrichten de richting van de qibla (gebedsrichting) kan vinden: Men dient een stokje in de grond te steken waarop de zon schijnt, of een zwaar voorwerp zoals een sleutel of een steentje aan het einde van een touwtje vast te binden en dit te laten hangen. Op het tijdstip dat **'qibla-tijd'** wordt

genoemd dat staat geschreven op de gebedskalenders, laten de schaduwen van het stokje of het touwtje de richting van de qibla zien. De kant van de schaduw waar de zon schijnt, is de richting van de qibla.]

De moslim die de bovengenoemde goede eigenschappen bezit, behoort tot de ahl al-soenna. Men dient te begrijpen dat degene die niet zo is, of sterker nog, die degenen die zo zijn niet goedvindt of kleineert, geen geleerde is, maar een vijand van de islam, en dient zich niet te laten misleiden door zijn woorden en teksten.

46. Wat betekent **bid'a**? In de 54e, 165e, 186e, 255e, 260e en 313e brief uit het 1e volume van het boek **Maktûbât** van Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Fârûqî staat zeer goed beschreven wat bid'a inhoudt en wat de schaden zijn van het uitvoeren van bid'ât (mv. van bid'a). Alle 313 brieven uit het 1e volume zijn vanuit het Perzisch naar het Turks vertaald. Het werd in 1387 n.h. [1968 n.Chr.] onder de titel **Mektûbât Tercemesi** in Istanbul gedrukt. Ook aan het begin van het eerste gedeelte van het boek **Hadîqa al-nadiyya** van 'Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) staat er uitgebreide informatie over het onderwerp bid'a. Dit eerste gedeelte werd in 1399 n.h. [1979 n.Chr.] offset gedrukt in Istanbul. Een deel van zijn teksten over bid'a vertalen we uit het Arabisch en presenteren deze hieronder. [Zie pagina 592!]

Bid'a (innovatie) houden geloofswijzen, daden en uitspraken in die in strijd zijn met de soenna [dus met de religieuze kennis die Muhammad (vrede zij met hem) heeft medegedeeld] en die voortkomen uit de holle hoofden van de religieus onwetenden. Allah de Verhevene heeft Zijn dienaren geschapen opdat zij 'ibâda voor Hem verrichten. ''Ibâda' betekent vernedering, verlaging. Met andere woorden, dat de mens zijn nederigheid, onbekwaamheid en behoeftigheid aan zijn Heer, zijn Aanbedene toont. En dit betekent op zijn beurt dat men niet de zaken volgt die elk verstand, de ziel van begeerte (nafs) of de gebruiken als mooi of lelijk beschrijven, maar dat men zich overgeeft aan de zaken die de Heer mooi of lelijk noemt, en gelooft in het Boek en de profeten die Hij heeft gezonden, en deze volgt. Als een mens een daad verricht volgens zijn eigen visie, zonder te bedenken of zijn Heer dit wel of niet heeft toegestaan, dan zal hij het dienaarschap niet hebben volbracht tegenover zijn Heer en zal hij aan de vereisten van het moslim-zijn niet hebben voldaan. Als deze daad betrekking heeft op het geloof en behoort tot de zaken waarvan op basis van overeenstemming werd vermeld dat het noodzakelijk is om erin te geloven, dan is dit geloof van hem een **bid'a die tot kufr leidt**. Als deze

zaak geen betrekking heeft op het geloof, maar enkel op de uitspraken en daden in de religie, dan is dit een grote zonde. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Als iemand iets in de religie introduceert, dan wordt deze zaak verworpen.”** Deze eervolle hadîth laat zien dat als er een geloofswijze, een uitspraak, een daad of een toestand wordt geïntroduceerd die niet behoort tot de islam en er wordt geloofd dat het behoort tot de islam en de ‘ibâdât, of als er een toevoeging of verwijdering wordt aangebracht in de zaken die vermeld werden door de islam, en men beloning verwacht voor het uitvoeren hiervan, dan zijn deze innovaties, veranderingen **bid’a**. Men zal de islam niet gevolgd hebben en er niet in geloofd hebben. Innovaties die geen betrekking hebben op de religieuze zaken, de ‘ibâdât, maar op de gebruiken en tradities, dus veranderingen waarvoor men bij de uitvoering ervan geen beloning verwacht, zijn geen bid’a. Bijvoorbeeld, innovaties, veranderingen die worden gedaan bij het eten en drinken, bij vervoersmiddelen of de bouw, worden niet verworpen door onze religie. [Om deze reden is aan tafel eten, uit afzonderlijke borden eten en bestek gebruiken; met een auto of vliegtuig reizen; allerlei soorten gebouwen, huishoudelijke goederen en keukengerei gebruiken; en alle natuurwetenschappelijke kennis en wetenschappelijke instrumenten en werkzaamheden, geen bid’a in de religie. Dit alles doen en op een nuttige manier gebruiken is toegestaan (jâiz). Het is zelfs een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya). Bijvoorbeeld, het is toegestaan om radio’s, luidsprekers en andere elektronische apparaten te vervaardigen en deze buiten de ‘ibâdât te gebruiken. Het gebruik van luidsprekers in wereldse zaken is toegestaan. Echter, het reciteren van de gebedsoproep (adhân), de edele Koran en mawlîd-gedichten via een luidspreker, zal neerkomen op het veranderen van de ‘ibâdât en is een bid’a. Om ervoor te zorgen dat de gebedsoproep van ver gehoord kan worden, mogen er geen luidsprekers worden gebruikt, maar moeten er in elke wijk moskeeën worden gebouwd en in elke wijkmoskee moeten de gebedsoproepers (mu’adhdhins) elk afzonderlijk de gebedsoproep reciteren.]

Op een dag was Anas ibn Mâlik (moge Allah tevreden zijn met hem) aan het huilen. Toen hem naar de reden werd gevraagd, zei hij: “Van de ‘ibâdât die ik van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had geleerd, was alleen nog het gebed onveranderd gebleven. Nu zie ik dat ook dit uit onze handen glipt, daarom huil ik.” Hij bedoelde dat de meeste mensen van zijn tijd de voorwaarden, wâjibât, soenna’s en mustahabbât van het gebed niet meer naleefden en zijn makrûhât, mufsidât en

bid'ât niet vermeden, en dat hij daarom huilde. Dit zijn mensen die de grootheid van de profeten, de awliyâ en de rechtschapen en trouwe moslims niet begrijpen. Zij verlaten hun pad en veranderen de 'ibâdât volgens hun eigen kortzichtige visie, hun ziel van begeerte (nafs) en hetgeen zij goedvinden. Zij verlaten het pad der gelukzaligheid en storten zich in de ondergang. De reden waarom Anas ibn Mâlik (moge Allah tevreden zijn met hem) huilde, was omdat hij mensen zag die zaken aan het gebed toevoegden of weglieten en het zo veranderden. Op die manier veranderen ze de soenna [dus de islam]. Het is een bid'a om de soenna te veranderen.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Als een gemeenschap** (umma) **na het overlijden van hun profeet een bid'a in de religie uitvoert, dan zullen zij een soenna die hierop lijkt verliezen."** Met andere woorden, als er een bid'a wordt uitgevoerd die niet leidt tot kufr, dan zullen zij een soenna van dezelfde soort nalaten.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Zolang degene die een bid'a uitvoert zijn bid'a niet opgeeft, zal Allah de Verhevene hem niet verlenen berouw te tonen** (tawba te verrichten)**."** Met andere woorden, als iemand een bid'a introduceert of een bid'a uitvoert die iemand anders is begonnen, dan zal hem niet verleend worden hiervoor berouw te tonen omdat hij deze bid'a als goed beschouwt en er beloning voor verwacht. Vanwege de slechtheid van deze bid'a of omdat het tot kufr leidt, wordt hem ook niet verleend om voor welke van zijn zonden dan ook berouw te tonen. Een moslim toont berouw om zich van zijn zonden te verlossen. [Christenen gaan naar de kerk om te biechten bij een priester om zich van hun zonden te verlossen. De priester reciteert voor de persoon die biecht, op een afgelegen plaats waar niemand hen kan zien, uit de Bijbel en 'zegent' hem hiermee. Priesters zijn verplicht om deze biecht uit te voeren, ongeacht wie er komt. De **doop** wordt één keer in iemands leven – wanneer men pas geboren is of toetreedt tot het christendom – in de kerk uitgevoerd, op de plaats die 'doopkapel' wordt genoemd, met een plechtige ceremonie en in de aanwezigheid van getuigen.]

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Zolang iemand die een zaak uitvoert die een bid'a is in de religie, deze zaak niet nalaat voor de tevredenheid van Allah, zal Allah de Verhevene geen enkele van zijn daden aanvaarden."** Met andere woorden, van iemand die doorgaat met het doen van iets dat een bid'a is in het geloof, in de uitvoering van daden, in uitspraken of karaktereigenschappen, zal Hij geen enkele van de 'ibâdât van dezelfde soort

aanvaarden, zelfs al zijn deze geldig (sahîh). Opdat zijn 'ibâdât worden aanvaard, dient hij deze bid'a na te laten uit vrees voor Allah de Verhevene, door beloning van Hem te verwachten of om Zijn tevredenheid te verkrijgen.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Allah de Verhevene aanvaardt het gebed, het vasten, de hajj, de 'umra, de jihâd, het afzien van zonden en de inspanning om rechtvaardigheid tot stand te brengen van degene die bid'ât uitvoert, niet. Hij treedt uit de islam, net zoals een haar uit deeg wordt weggenomen."** Met andere woorden, zijn 'ibâdât worden niet aanvaard, ook al zijn deze geldig (sahîh). Er zal geen beloning voor worden gegeven, aangezien hij doorgaat met het uitvoeren van een bid'a die niet het niveau van kufr bereikt. De 'ibâdât van de afgedwaalden (ahl al-bid'a), wiens bid'a wel het niveau van kufr bereikt, zijn sowieso niet geldig. Geen enkele van hun fard- of nâfila-'ibâdât zal aanvaard worden. Omdat bid'ât worden uitgevoerd door de ziel van begeerte en de shaytân te volgen, treedt degene die deze uitvoert uit de islam, uit het kader van gehoorzaamheid aan de geboden van Allah de Verhevene. Geloof (îmân) zit in het hart. 'Islam' heeft betrekking op zowel het hart als de woorden. Geloof is eigen aan het hart. De islam daarentegen omvat het hele hart, alle woorden en het gehele lichaam. Het geloof in het hart en de islam in het hart zijn hetzelfde. Dat wat de afgedwaalden (ahl al-bid'a) kwijtraken, is de islam in hun woorden en lichaamsdelen. Wie doorgaat met het uitvoeren van bid'ât, is een persoon geworden die zijn ziel van begeerte (nafs) en de shaytân gehoorzaamt. Wie zonden begaat, wordt ongehoorzaam ('âsî) en een zondaar (fâsiq). Maar zulke personen kunnen geen afgedwaalden (ahl al-bid'a) worden genoemd. De afgedwaalden daarentegen zijn tegelijkertijd ook ongehoorzaam en zondaars. De afgedwaalden veronderstellen dat hun bid'a een 'ibâda is en verwachten hier beloning voor. Zonden die buiten de 'ibâdât worden begaan, verhinderen niet dat de 'ibâdât worden aanvaard.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Na mij zullen er in mijn gemeenschap onenigheden ontstaan. Laat degenen die in die tijd leven zich vastklampen aan mijn soenna en de soenna van de rechtgeleide kaliefen! Laat hen afstand nemen van de innovaties in de religie! Elke innovatie die in de religie wordt gedaan, is een bid'a. Alle bid'ât zijn dwaling** (dalâla)**. De bestemming van de afgedwaalden is het Hellevuur."** Deze eervolle hadîth geeft aan dat er verschillende onenigheden zullen plaatsvinden in deze gemeenschap, en vermeldt dat men te midden van deze onenigheden zich

dient vast te houden aan het pad van de Gezant van Allah en zijn vier kaliefen. ‘Soenna’ betekent de uitspraken van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), al zijn ‘ibâdât en daden, zijn geloof, zijn karakter, alsook de zaken die hij zag uitgevoerd worden maar niet verhinderde en erover zweeg.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Wanneer anarchie wordt verspreid onder mijn gemeenschap, zal degene die zich vastklampt aan mijn soenna de beloning van honderd martelaren** (shuhadâ) **verkrijgen!”** Met andere woorden, wanneer mensen de grenzen van de islam zullen overschrijden door hun ziel van begeerte, de bid’ât en hun eigen verstand te volgen, dan zal aan degene die mijn soenna volgt, op de Dag der Opstanding de beloning van honderd martelaren gegeven worden. Immers, het volgen van de islam in tijden van oproer en anarchie zal zo moeilijk zijn als het strijden tegen de kuffâr.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De islam begon eenzaam** (gharîb) **en zal ook in het Einde der Tijden eenzaam zijn. Blijde tijdingen aan deze eenzame mensen! Zij herstellen mijn soenna die de mensen hebben vervormd.”** Met andere woorden, net zoals de meeste mensen in de beginperiode van de islam de islam niet kenden en het vreemd vonden, zal ook in het Einde der Tijden het aantal mensen dat de islam kent verminderen. Zij zullen de profetische soenna die de mensen hebben vervormd weer herstellen. Hiervoor zullen zij de aansporing tot het goede (al-amr bi’l-ma’rûf) en het verbieden van het slechte (al-nahy ‘ani’l-munkar) praktiseren. Zij zullen voor anderen een voorbeeld zijn in het volgen van de soenna, dus de islam. Zij zullen de islamitische kennis correct opschrijven en proberen deze boeken te verspreiden. Het aantal mensen dat naar hen zal luisteren zal klein zijn, en het aantal mensen dat hen zal tegenspreken groot. In die tijd zal de geleerde die veel aanhangers heeft, iemand zijn die tussen de juiste zaken ook verkeerde, aanlokkelijke woorden vermengt. Immers, degene die enkel de waarheid spreekt, zal veel vijanden hebben.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De zonen van Israël** (Banû Isrâîl) **verdeelden zich in 72 groeperingen. En mijn gemeenschap zal zich in 73 groeperingen verdelen. 72 hiervan zullen branden in het vuur, slechts één ervan zal gered worden. Zij zijn degenen die zich op het pad bevinden van mij en mijn Metgezellen.”** Met andere woorden, de zonen van Israël verdeelden zich in de religie in 72 groeperingen. En de moslims zullen zich in de religie in 73 groeperingen verdelen. Ze zullen zich dus in vele groepen verdelen. Hoewel geen van hen een kâfir is, zullen ze voor een lange

tijd in de Hel branden. Enkel de groep die hetzelfde geloof heeft als de Profeet en zijn Metgezellen en die zoals hen 'ibâda verricht, zal niet naar de Hel gaan. Als geleerden die bij het verrichten van ijtihâd in kwesties van het geloof afwijken van de geloofsleer van de Gezant van Allah en de eervolle Metgezellen, waarbij het gaat om de geloofsleerstellingen die noodzakelijk bekend zijn in de religie [dus die zelfs de onwetenden weten] en waarover overeenstemming bestaat, dan worden zij ongelovig (kâfir). Zij worden **mulhid** genoemd. [Dat zij mushrik zijn, dus niet-moslims zonder een boek, staat geschreven in **Bahr** en **Hindiyya**.] Als zij afwijken van de geloofsleerstellingen die niet noodzakelijk bekend zijn en waarover geen overeenstemming bestaat, dan worden zij geen ongelovigen, maar afgedwaalden (ahl al-bid'a) in het geloof. Zij worden ook wel **ahl al-qibla** (mensen van de qibla) genoemd. Bij ijtihâd in kwesties over de daden en 'ibâdât, wordt degene die niet gelooft in de 'ibâdât die noodzakelijk bekend zijn en waarover overeenstemming bestaat, ongelovig. Hierdoor wordt hij een mulhid. Echter, de geleerden die afwijken van de 'ibâdât die niet noodzakelijk bekend zijn en waarover geen overeenstemming bestaat, zullen beloning verkrijgen indien zij een mujtahid zijn. Maar als zij geen mujtahid zijn, worden zij afgedwaalden in de daden, dus **madhhabloos**. Immers, voor degene die geen mujtahid is, is het niet toegestaan om ijtihâd te verrichten. Zo'n persoon dient de rechtsschool van een mujtahid te volgen. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Noem iemand die 'lâ ilâha illallâh' zegt geen kâfir omdat hij zonden begaat! Wie hem een kâfir noemt, wordt zelf kâfir."** De persoon die niet naar de Hel zal gaan omdat zijn geloof ('aqîda) niet verkeerd is, zou vanwege de zonden die hij heeft begaan wel naar de Hel kunnen gaan. Als hij rechtschapen (sâlih) is, met andere woorden, als hij voor zijn zonden berouw heeft getoond, of vergeving van Allah de Verhevene of voorspraak (shafâ'a) verkrijgt, dan zal hij helemaal niet naar de Hel gaan. Aangezien degene die een geloofsleerstelling of daad ontkent die noodzakelijk bekend is – dus die de onwetenden ook weten – en die in overeenstemming overgeleverd werd, een kâfir en murtadd (afvallige) wordt, wordt deze persoon niet gerekend tot de 'ahl al-qibla', ook al zegt hij 'lâ ilâha illallâh' en verricht hij elke 'ibâda en vermijdt hij elke zonde.

Vraag: Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Alle bid'ât zijn dwaling** (dalâla)**."** De rechtsgeleerden (fuqahâ) daarentegen hebben een deel van de bid'ât als dwaling (dalâla), dus als een zonde geclassificeerd, een deel als mubâh (ge-

oorloofd), een deel als mustahabb (aanbevolen) en een deel als wâjib (noodzakelijk). Hoe zijn deze twee zaken verenigbaar met elkaar?

Antwoord: Het woord ‘bid’a’ heeft twee betekenissen. De eerste is de lexicale betekenis en die is algemeen. In deze betekenis wordt iedere soort innovatie die op welk moment dan ook wordt gedaan, of het nu in de gewoonten is of in de ‘ibâdât, bid’a genoemd. Gewoonten (‘âdât) zijn daden waarvoor men geen beloning verwacht. Deze worden uitgevoerd voor werelds profijt. ‘Ibâdât daarentegen worden verricht om beloning te verkrijgen in het hiernamaals. De tijd van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn), dus de eervolle Metgezellen (Sahâba al-kirâm), hun Opvolgers (Tâbi’ûn) en weer hun Opvolgers (Tâbi’ al-Tâbi’în), wordt ‘sadr al-awwal’ (eerste tijd) genoemd. Zaken die in hun tijd of later als gewoonte of ‘ibâda zijn ontstaan, zijn bid’ât. Zie pagina 594!

De tweede betekenis van het woord ‘bid’a’ is de innovaties die in de religie zijn ontstaan na de sadr al-awwal, dus de tijd van de eervolle Metgezellen, hun Opvolgers, en weer hun Opvolgers. Deze innovaties of veranderingen hebben betrekking op ofwel het geloof ofwel de ‘ibâdât. Het introduceren van een nieuwe ‘ibâda, of het doen van een toevoeging of weglating in een bestaande ‘ibâda, is een **bid’a in de ‘ibâdât**. Degenen onder deze die niet gebaseerd zijn op een uitspraak of een daad van de Gezant van Allah (vrede zij met hem), zij het duidelijk of impliciet, met andere woorden, die zonder zijn toestemming worden geïntroduceerd, worden **bid’a sayyi’a** (slechte bid’a) genoemd. Geen enkele van de innovaties in de gewoonten wordt een slechte bid’a genoemd, aangezien deze niet als ‘ibâdât maar voor wereldse doeleinden worden uitgevoerd. De innovaties die worden gedaan in het eten en drinken, in kleding en de bouw, zijn bid’ât in de gewoonten. Alle bid’ât in het geloof zijn **slechte bid’ât**. Het geloof van de 72 afgedwaalde groeperingen is een slechte bid’a. De innovaties van de ahl al-soenna met betrekking tot de ‘ibâdât zijn geen bid’ât, omdat deze niet zijn gevonden op basis van hun eigen verstand, maar zijn afgeleid uit de **adilla al-shar’iyya** (de bronnen van de islamitische wetgeving). Dit zijn geen toevoegingen aan de bronteksten – het zijn de verklaringen van de bronteksten. Als men de takbîrat al-ihrâm (openingstakbîr) aan het begin van het gebed meerdere keren opzegt om meer beloning te verkrijgen, dan is dit een bid’a. Als men dit doet vanwege influisteringen van de shaytân (waswasa), zonder dat men het wil, dan is het een zonde. Als er voor innovaties in de ‘ibâdât een duidelijke of impliciete toestemming is van de Gezant van

Allah (vrede zij met hem), dan worden deze **bid’a hasana** (goede bid’a) genoemd. Goede bid’ât zijn ofwel mustahabb ofwel wâjib. Bijvoorbeeld, het bouwen van minaretten voor moskeeën is mustahabb. Het uitvoeren van deze zaken levert beloning op, maar het nalaten ervan is geen zonde. Een minaret wordt ook wel **ma’dhana** (plaats van de oproep) genoemd. De moeder van Zayd ibn Thâbit (moge Allah tevreden zijn met haar) zei het volgende: “Van de huizen rondom de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet) in Medina was mijn huis het hoogste. Voorheen klom Bilâl al-Habashî (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) op het dak van mijn huis en reciteerde de gebedsoproep. Nadat de moskee van de Gezant van Allah was gebouwd, ging hij de hoge plaats op die op de moskee was gebouwd voor de mu’adhdhin en reciteerde de gebedsoproep.” Hieruit wordt duidelijk dat het voor de gebedsoproepers (mu’adhdhins) een soenna is om een minaret te bestijgen om de gebedsoproep op te lezen. [Wij zien op een bittere manier hoe de bid’a van het reciteren van de gebedsoproep via een luidspreker deze soenna ongedaan maakt.] Het oprichten van scholen voor het onderwijzen van de islam en het schrijven van islamitische boeken behoren tot de bid’ât die wâjib zijn. Het uitvoeren hiervan levert beloning op en het nalaten ervan is een zonde. Hetzelfde geldt voor het voorleggen van waarschuwende bewijzen tegen de twijfels van de afgedwaalden (ahl al-bid’a) en de mulhidûn, dus degenen van wie de geloofsovertuigingen tot kufr leiden.

De bid’ât die vermeld worden in de hierboven genoemde eervolle hadîth’s zijn allemaal slechte bid’a in de religie. Deze innovaties ondersteunen de ‘ibâdât niet. De bid’ât die de ‘ibâdât ondersteunen en die zijn gebaseerd op de toestemming van de Profeet (vrede zij met hem), zijn goede bid’ât en geen dwaling. **“Houd jullie vast aan mijn soenna en die van de rechtgeleide kaliefen!”** Met andere woorden, de eervolle hadîth: “Houd jullie vast aan mijn pad door de veranderingen na te laten die jullie in de religie hebben gedaan door jullie verstand en ziel van begeerte (nafs) te volgen”, toont aan dat de bid’ât in gewoonten geen dwaling zijn. Immers, het pad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) is de religieuze kennis. Hij heeft geen geboden verkondigd die betrekking hebben op de gewoonten. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is gekomen om aan de mensen hun religie te verkondigen. Hij werd niet gezonden om hen wereldse zaken mede te delen, aangezien de mensen de wereldse zaken goed weten. Ze weten echter niet wat de wil en de geboden van Allah de Verhevene zou-

den kunnen zijn.

Wanneer er vandaag over bid’a wordt gesproken, worden de bid’ât bedoeld die betrekking hebben op het geloof. Personen met zo’n afgedwaald geloof worden **mubtadi’** (innovator) en **ahl al-hawâ** (mensen van de begeerte/innovatie) genoemd, omdat zij niet de islam maar hun ziel van begeerte (nafs) volgen. Dit is het geval voor de 72 afgedwaalde groeperingen. Het geloof van sommige van deze groeperingen leidt tot kufr. Dit is bijvoorbeeld zo bij degenen die niet geloven in de herrijzenis na de dood of in de Attributen van Allah de Verhevene, of die zeggen dat de wereld qadîm (oereeuwig, zonder begin) is. Zo’n geloof dat tot kufr leidt, wordt **ilhâd** genoemd. En degenen die zo geloven, worden **mulhid** (mv. mulhidûn) genoemd. Van degenen die verkeerde betekenissen afleiden uit edele Koranverzen en eervolle hadîth’s, waarvan de betekenis niet duidelijk en eenduidig werd vermeld en waarvoor er om die reden interpretatie (ta’wîl) noodzakelijk is – met andere woorden, waarvoor men uit verschillende mogelijke betekenissen de gepaste betekenis moet zoeken en vinden – leidt dit verkeerde geloof niet tot kufr. Hieronder vallen degenen onder hen die niet geloven in de bestraffing in het graf of in de Mi’râj (opstijging door de hemelen) van de Profeet. Echter, dit soort bid’ât in het geloof die niet tot kufr leiden, zijn ergere zonden dan de grootste zonden zoals het onrechtmatig doden van een moslim of overspel (zinâ). Omdat zij dit verkeerde geloof op basis van een vermoeden afleiden uit de edele Koran en de eervolle hadîth’s, worden zij geen kâfir. Vandaag geloven veel personen niet in deze zaken, niet vanwege een verkeerde interpretatie, maar omdat het niet zou overeenkomen met het verstand en de wetenschap. Personen die op deze wijze niet geloven en die voor hun geloof zich baseren op het verstand en de wetenschap in plaats van de islam, worden ongelovig (kâfir), oftewel een afvallige (murtadd). Hoewel mulhidûn, van wie het geloof tot kufr leidde, veronderstellen dat zij moslim zijn, de ‘ibâdât verrichten en zonden vermijden, zal geen enkele hiervan geldig (sahîh) zijn.

Hoewel de slechte bid’ât onder de bid’ât in de ‘ibâdât niet zo slecht zijn als de bid’ât in het geloof, zijn ook deze slecht (munkar) en een dwaling. Men dient deze nog zorgvuldiger te vermijden dan het vermijden van alle andere zonden. Als het uitvoeren van een bid’a in de ‘ibâdât er ook nog toe leidt dat een soenna mu’akkada (benadrukte, sterke soenna) wordt nagelaten, dan is de zonde voor het uitvoeren van deze bid’a nog groter.

Het juiste geloof, dat het tegenovergestelde is van de bid’ât in

het geloof, wordt het geloof (de ‘aqîda) van de **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** genoemd. Het tegenovergestelde van de bid’ât in de ‘ibâdât, wordt **soenna hudâ** (rechtleidende soenna) genoemd. De eerste is het geloof van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en de tweede zijn de ‘ibâdât die hij voortdurend heeft verricht of soms heeft nagelaten, en waarvan hij het nalaten ervan door anderen niet heeft verboden. De ‘ibâdât waarvan hij het nalaten ervan heeft verboden, worden **wâjib** (noodzakelijk) genoemd. Het nalaten van een **soenna hudâ** zonder een geldig excuus is geen zonde. Wie het voortdurend nalaat, zal op de Dag des Oordeels berispt worden. Dit is bijvoorbeeld het geval bij het reciteren van de gebedsoproep (adhân), de gebedsaankondiging (iqâma), het verrichten van het gebed in gemeenschap (jamâ’a) en de soenna-gebeden van de vijf dagelijkse gebeden. Echter, als de gehele bevolking van een plaats deze zaken voortdurend nalaat, dan is dat een reden om actie tegen hen te ondernemen.

Het uitvoeren van bid’ât in de gewoonten is geen dwaling (dalâla). Deze niet uitvoeren is wara’ (religieuze zorgvuldigheid) en is beter. Het bouwen van gebouwen hoger dan noodzakelijk, eten totdat men vol zit, en het gebruiken van koffie, thee en tabak zijn bid’ât in de gewoonten. Deze kunnen we niet harâm of makrûh noemen. De bevelen en verboden van heersers die overeenkomen met de geboden en verboden van Allah de Verhevene, zijn geldig en bindend. Het is niet wâjib om de bevelen te gehoorzamen die zij geven door hun ziel van begeerte (nafs) en hun verstand te volgen. Toch is het ook niet toegestaan om in opstand te komen. Sterker nog, om te ontkomen aan de onderdrukking, de marteling van een wrede, onrechtvaardige heerser is het toegestaan om hem te gehoorzamen. Het is immers niet toegestaan dat men zichzelf in gevaar brengt. Zie pagina 518! De **ulû’l-amr** waarvan in de edele Koran wordt bevolen om hen te gehoorzamen, betekent een moslim heerser, bevelhebber of rechter. Het is wâjib om hun rechtmatige en rechtvaardige bevelen te gehoorzamen. Het tegenovergestelde van de bid’ât in de gewoonten is de **soenna zâida** (aanvullende soenna). Met andere woorden, de gewoonten van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) die hij voortdurend deed. De stijl van zijn kleding; bij het aankleden en zich opmaken aan de rechterkant beginnen; eten en drinken en iets geven of nemen met de rechterhand; na het toiletbezoek zich met de linkerhand reinigen; en het toilet met de linkervoet betreden, vallen allemaal hieronder en zijn mustahabb (aanbevolen). [Men ziet dat het mettertijd veranderen van de manier waarop

mannen en vrouwen zich kleden en dat het op de kleding van de zondaars lijkt, een bid'a in de gewoonten is. Ruim bedekkende kledij die alle lichaamsdelen van de vrouwen – behalve de handen en het gezicht – volledig bedekt, is geen bid'a in de religie. Het is geen zonde. Bij het gebruik van zulke bedekkende kledij dient men de gewoonten van het land te volgen waarin men woont. Bedekkende kledij en kledingstukken gebruiken die niet overeenkomen met de gewoonten van het land, veroorzaakt opvallendheid en leidt tot fitna (chaos, oproer). En deze beide zijn harâm.]

Wat duidelijk wordt uit hetgeen dat tot nu toe werd vermeld, is dat het begrip bid'a in zijn algemene lexicale betekenis in twee soorten wordt onderverdeeld: bid'a in de gewoonten en bid'a in de religie. Wanneer er over bid'a wordt gesproken, wordt de bid'a in de religie bedoeld. En een bid'a in de religie is ofwel in het geloof, ofwel in de 'ibâdât. Alle bid'ât in het geloof zijn bid'a sayyi'a (slechte bid'a). De bid'ât in de 'ibâdât daarentegen worden in twee soorten onderverdeeld: slechte bid'a (bid'a sayyi'a) en goede bid'a (bid'a hasana). De slechte bid'ât zijn de bid'ât in het geloof die niet tot kufr leiden, en de bid'ât in de 'ibâdât die de islam niet ondersteunen. Als een bid'a in het geloof het niveau van kufr bereikt, dan is dit ilhâd. De goede bid'ât zijn de innovaties die de islam ondersteunen, bevorderen. Deze goede bid'ât worden dan weer onderverdeeld in de categorieën 'mustahabb' of 'wâjib'. Een minaret is een goede bid'a die mustahabb is, aangezien het een soenna is dat de gebedsoproeper de gebedsoproep vanaf een hoge plaats reciteert. Een minaret bevordert deze soenna. [Het is geen soenna om de gebedsoproep luider te reciteren dan de natuurlijke kracht van de menselijke stem. Dit is makrûh. Daarom bevordert het reciteren van de gebedsoproep via een luidspreker niet de soenna, maar een makrûh. Om deze reden is het reciteren van de gebedsoproep via een luidspreker een slechte bid'a en verhindert het de soenna van het reciteren van de gebedsoproep door een minaret te bestijgen. Er werd niet bevolen dat het geluid van de gebedsoproep overal gehoord moet worden. Er werd bevolen dat de gebedsoproeper zodanig luid reciteert dat het in zijn directe omgeving is te horen. Er werd bevolen dat de moslims in elke wijk een moskee bouwen en dat in elke moskee de gebedsoproeper op een hoge plaats gaat staan en ze elk afzonderlijk de gebedsoproep reciteren. Het is een slechte bid'a dat de gebedsoproepers de gebedsoproep via luidsprekers reciteren zodat de gebedsoproep die op een bepaalde plaats wordt opgelezen in meerdere wijken kan worden gehoord, of dat de gebedsoproep die op één plaats wordt op-

gelezen via de luidsprekers in elke moskee in meerdere wijken te horen is. Dit is een verwerpelijke bid'a. Allah de Verhevene verklaarde: "De religie is vervolmaakt. Er is medegedeeld hoe de 'ibâdât verricht moeten worden. Niets is onvolledig gelaten." De rechtschapen Voorgangers en de daaropvolgende moslims hebben al meer dan duizend jaar de gebedsoproep gereciteerd en het gebed verricht zoals het werd bevolen. Het is een verwerpelijke bid'a om de gebedsoproep via luidsprekers te reciteren of het gebed met behulp van luidsprekers te verrichten door hetgeen zij hebben gedaan niet goed te vinden of als onvolledig, onvoldoende te zien. De bovenstaande eervolle hadîth's geven aan dat geen enkele van de 'ibâdât van degenen die verwerpelijke bid'ât begaan, aanvaard zal worden en dat zij naar de Hel zullen gaan. Het gebod van de islam niet gehoorzamen en de bid'a van het reciteren van de gebedsoproep via luidsprekers proberen te verdedigen – door te zeggen dat de gebedsoproep niet overal te horen is, omdat er niet in elke wijk een moskee wordt gebouwd – is net als vaste onreinheid proberen te reinigen en te wassen met urine. Ja, wanneer het met urine wordt gewassen, zal de vaste onreinheid niet meer zichtbaar zijn – hetgeen de onwetenden graag hebben. Echter, de onreinheid heeft zich overal verspreid en elke plek waar de urine is terechtgekomen, is onrein geworden.] De innovaties die goede bid'ât zijn, zijn gebaseerd op de toestemming van de Profeet; ze werden zelfs door hem bevolen.

Vraag: Waarom hebben de eervolle Metgezellen, hun Opvolgers en weer hun Opvolgers de goede bid'ât die mustahabb en wâjib zijn, niet uitgevoerd?

Antwoord: Aan een deel hiervan hadden zij geen behoefte. Zij hadden bijvoorbeeld geen scholen gebouwd; ze hadden geen behoefte om boeken te schrijven. Er waren immers veel geleerden en mujtahids in hun tijd. Iedereen had gemakkelijk toegang tot kennis door het aan hen te vragen. Daarbij hadden ze niet zoveel geld en bezittingen om grote gebouwen en minaretten te bouwen. Maar de voornaamste reden was dat zij zich met nog belangrijkere zaken bezighielden. Ze hadden geen tijd om die zaken te doen. Dag en nacht streden zij tegen de kuffâr, de landen en de dictators die de verspreiding van de islam tegenhielden. Zij besteedden al hun geld en al hun bezittingen aan deze jihâd. Ze bevrijdden miljoenen mensen uit de greep van wrede, onrechtvaardige staten door landen en steden te veroveren, en zorgden ervoor dat zij de gelukzaligheid bereikten op deze wereld en in het hiernamaals door hen in staat te stellen moslim te worden. Ze brachten de orde en de

ethiek van de islam over op de dienaren van Allah. Ze hadden geen tijd om andere zaken te doen.

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Als iemand een goede soenna** (soenna hasana) **in de islam introduceert en praktiseert, dan zal hij de beloning hiervoor en de beloningen van degenen die deze uitvoeren, verkrijgen. Als iemand een slechte bid'a** (bid'a sayyi'a) **introduceert in de islam, dan zal de zonde hiervan en de zonden van degenen die deze uitvoeren, aan hem worden gegeven."** Alle goede bid'ât zijn inbegrepen in de 'goede soenna' die vermeld wordt in deze eervolle hadîth. Dat aan degene die een soenna introduceert, de beloningen worden gegeven van degenen die deze tot de Laatste Dag uitvoeren, hangt ervan af of hij het met de intentie doet dat anderen deze ook uitvoeren. Evenzo, als een imam niet de intentie heeft om het gebed te leiden, dan verkrijgt hij enkel de beloning van het alleen verrichten van het gebed [of het 27-voud hiervan]. Om ook het geheel van de beloningen van de gemeenschap (jamâ'a) te verkrijgen die achter hem bidt, dient hij de intentie te verrichten om het gebed te leiden.

De schadelijkheid van het uitvoeren van een slechte bid'a is groter dan de schadelijkheid van het nalaten van een soenna of zelfs een wâjib. Met andere woorden, als het twijfelachtig is of het uitvoeren van een zaak soenna of bid'a is, dient men die zaak niet uit te voeren.

Vraag: De religie is vervolmaakt door middel van de Koran en de Soenna. 'Ibâdât die niet zijn toegestaan door deze twee, zijn bid'a. Is het dan juist om te zeggen dat de bronnen van de islamitische wetgeving (adilla al-shar'iyya) er vier zijn?

Antwoord: De geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld dat de bronnen van de islamitische wetgeving (adilla al-shar'iyya) er vier zijn: het Boek, oftewel de Koran; de Soenna; de consensus van de gemeenschap (ijmâ' al-umma); en de analogie van de rechtsgeleerden (qiyâs al-fuqahâ). Echter, de laatste twee komen voort uit de eerste twee. Om deze reden zijn er in werkelijkheid twee bronnen, namelijk de Koran en de Soenna. Een voorschrift waarover consensus, dus overeenstemming bestaat, moet gebaseerd zijn op een bewijs, op een bron uit de Koran of de Soenna. Analogie kan ook een bron zijn voor consensus. De consensus bij de verkiezing van Abû Bakr al-Siddîq als kalief was van deze soort. Ook een hadîth die slechts door één persoon werd overgeleverd, kan een bron zijn voor consensus. Immers, dat een consensus als argument (hujja) geldt, hangt er niet van af of zijn

bewijs absoluut is. Het is een argument omdat het een consensus is. Als het vereist zou zijn dat het bewijs absoluut is, dan zou consensus niet nodig zijn. Dan zou dit absolute bewijs het argument zijn. Ook voor analogie is er een basis, een grondslag nodig uit de Koran of de Soenna. Immers, analogie brengt een gesloten, verborgen voorschrift dat zich bevindt in de Koran of de Soenna aan het licht. Het voegt aan deze twee geen voorschrift toe. Met andere woorden, het brengt een voorschrift aan het licht, het bewijst deze niet [het brengt deze niet tot stand]. De analogie verklaart de toepassing van een algemeen voorschrift op specifieke gevallen. Consensus kan op zijn beurt een basis, een bron zijn voor analogie. De Soenna is de uitleg en verklaring van de Koran. Kortom, de basis van de islam is enkel het Boek van Allah de Verhevene.

Wanneer sommige onwetende shaykh's van tekke's (derwisjkloosters) in onze tijd, en leugenachtige, valse tarîqa-aanhangers worden bekritiseerd vanwege hun daden die niet overeenkomen met de islam, zeggen zij: "Deze zaken die wij doen, zijn alleen harâm volgens de zintuiglijke kennis (zâhir-kennis, dus de door studie leerbare kennis). Wij zijn mensen met buitenzintuiglijke kennis (bâtin-kennis). Voor ons zijn zulke zaken halâl." Zulke uitspraken doen is kufr. Degene die zoiets zegt en degene die het hoort en aanvaardt, wordt kâfir. Het is geen geldig excuus als iemand deze woorden op de een of andere manier interpreteert of deze uit onwetendheid uitspreekt. Alleen het niet kennen van de subtiele zaken zal een geldig excuus zijn. Deze ketters zeggen het volgende: "Jullie verwerven de kennis uit boeken. Wij verwerven het echter van de eigenaar, dus rechtstreeks van Muhammad (vrede zij met hem). Als we hier geen genoegen mee nemen, er niet tevreden over zijn, dan leren we het door het te vragen aan Allah. Wij hebben geen behoefte om boeken te lezen of van meesters te leren. Om Allah te bereiken moet men de zintuiglijke kennis opgeven en afzien van het leren van de islam. Als ons pad verkeerd zou zijn, zouden we dan zulke verheven ahwâl (staten, toestanden; enk. hâl) en karâmât (buitengewone toestanden) kunnen verkrijgen? Zouden we dan de lichten (anwâr; enk. nûr) en de zielen van de profeten kunnen zien? Als we een zonde begaan, dan wordt dit in een droom aan ons medegedeeld. Allah geeft ons toestemming in een droom om datgene te doen wat in de islamitische voorschriften als harâm wordt verklaard. Zo weten we dat dit halâl is voor ons." Zulke uitspraken die destructief en vernietigend zijn voor de islam, zijn ilhâd, dus het verlaten van de islam. Met andere woorden, het komt neer op het veranderen van de duidelijke bete-

kenissen van de Koran en de Soenna. Het is niets anders dan dwaling (dalâla), dus het verlaten van het pad van de moslims. Het is het bespotten van de islam. Men dient zulke verdorven uitspraken niet te geloven. Het is kufr om zelfs te twijfelen of zulke uitspraken verkeerd zijn. Wie deze uitspraken doet en erin gelooft, wordt een **zindîq** (ketter) genoemd. Wanneer men van iemand heeft vernomen dat een persoon zulke uitspraken heeft gedaan, dan dient men die persoon niet meteen 'ketter' te noemen. Zolang niet middels de berichtgeving van twee 'âdil (rechtvaardige, rechtschapen) getuigen duidelijk is dat die persoon zulke uitspraken heeft gedaan, wordt er geen oordeel gegeven. Ketters zijn bijvoorbeeld mensen die materie, de natuur aanbidden. Zulke mensen worden 'dahriyyûn' genoemd. Het zijn valse moslims die niet geloven in Allah en de Dag der Opstanding.

De voorschriften van de islam worden niet begrepen door middel van ingevingen (ilhâm). De ingevingen van awliyâ kunnen geen argument of bron zijn voor anderen. **Ilhâm** betekent 'kennis die middels Allah in het hart komt'. Ja, de ingevingen van de awliyâ (moge Allah de Verhevene hun geheimen zegenen) zijn juist. De juistheid hiervan wordt begrepen door het feit of ze overeenkomen met de kennis van de islam. Echter, om te behoren tot de 'ahlullâh', oftewel de awliyâ, dus om een walî (vriend van Allah) te worden, is het verplicht om de islamitische kennis te leren en deze na te leven. Het volgende edele vers toont dit aan [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Verhevene schenkt kennis aan degenen met taqwâ** (vroomheid)**."** In het hart van degene die zich niet vastklampt aan de soenna, dus de islam, en die de bid'ât niet vermijdt, komen geen ingevingen. De dingen die zo'n persoon zegt zijn verdorven zaken die afkomstig zijn van de ziel van begeerte (nafs) en de shaytân. Er kan niet worden gezegd dat de dialogen tussen Mûsâ (vrede zij met hem) en Khidr in tegenspraak zijn met wat wij hier hebben vermeld. Immers, volgens sommige geleerden behoorde Khidr (vrede zij met hem) niet tot de gemeenschap (umma) van Mûsâ (vrede zij met hem). Hij was niet verplicht om hem te volgen. Muhammad (vrede zij met hem) daarentegen is de Profeet voor alle mensen en jinn die overal ter wereld tot de Laatste Dag zullen komen. **'Ilm al-ladunnî** (directe kennis van Allah) en **ilhâm** (ingeving) worden geschonken aan degenen die Muhammad (vrede zij met hem) volgen. Zij die deze gunst ontvangen, begrijpen de Koran en de Soenna, dus de eervolle hadîth's, heel goed. De islamitische kennis kan ook niet geleerd worden door middel van dromen. Van een droom die niet overeen-

komt met de islam is het duidelijk dat het afkomstig is van de shaytân.

Junayd al-Baghdâdî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de groten onder de awliyâ, overleed in 298 n.h. [910 n.Chr.] in Bagdad. Hij zei: “Het enige pad dat de mens de tevredenheid van Allah de Verhevene doet verkrijgen, is het volgen van Muhammad (vrede zij met hem).” Een andere keer zei hij: “Iemand die de edele Koran en de eervolle hadîth’s niet volgt, kan geen spirituele opleider (murshid) zijn.” [Degenen die geen mujtahid zijn kunnen de edele Koran en eervolle hadîth’s niet begrijpen. De geleerden die de oprichters waren van de 72 afgedwaalde groeperingen, hebben deze verkeerd begrepen omdat ze geen mujtahid waren. Ze hebben ertoe geleid dat miljoenen moslims afdwaalden. Om de edele Koran en eervolle hadîth’s werkelijk te kunnen volgen, dient men een van de vier rechtsscholen te volgen.] Ja, iemand die ongeletterd (ummî) is, dus die niets heeft gelezen of geleerd, kan een ‘ârif (iemand met kennis van/over Allah) zijn en de betekenis van de edele Koran begrijpen. Echter, hij kan geen wegwijzer zijn voor anderen. Om een wegwijzer te zijn, dient men de voorschriften (ahkâm) van de Koran en de Soenna te leren van een meester (ustâdh) [of uit de fiqh-boeken van een van de vier rechtsscholen]. Immers, het pad van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) en de vrome Nakomers (Khalaf al-muttaqîn) is het pad van de Koran en de Soenna.

Sirrî al-Saqatî, een van de groten onder de awliyâ, behoorde tot de leerlingen van Ma’rûf al-Karkhî. Hij overleed in 251 n.h. [865 n.Chr.] in Bagdad. Hij was de oom (van moederskant) en de wegwijzer van Junayd al-Baghdâdî. Hij zei: “Tasawwuf betekent drie zaken: het bezitten van wara’ (religieuze zorgvuldigheid), niets zeggen dat niet overeenkomt met de Koran en de Soenna, en als karâma niets doen dat harâm is.” Een karâma die leidt tot het begaan van iets dat harâm is, wordt **makr** en **istidrâj** genoemd. **Wara’** betekent ook alle twijfelachtige zaken vermijden. Imâm al-Ghazâlî overleed in 505 n.h. [1111 n.Chr.] in Toes (dus Mashhad) te Iran. In zijn boek **Mishkât al-anwâr** zegt hij het volgende: “Het hart is een huis dat eigen is aan de engelen. Slechte eigenschappen zoals woede, lust, jaloezie en arrogantie zijn als huilende honden. De engelen betreden geen plaats waar zich honden bevinden. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘In een huis waar zich honden en afbeeldingen bevinden, komen de engelen niet binnen.’** Ik zeg niet dat het woord ‘huis’ in deze eervolle hadîth het hart betekent, en het woord ‘hond’ de slechte eigenschappen. Naast het bevestigen

van de duidelijke betekenissen, voeg ik ook nog de bovenstaande betekenissen toe. Met deze uitspraak maak ik een onderscheid tussen de ahl al-soenna wa'l-jamâ'a en de bid'a-groepering die 'bâtiniyya' wordt genoemd. De bâtiniyya negeren de duidelijke betekenissen en verzinnen afwijkende interpretaties. Als de duidelijke betekenis van een vers niet overeenkomt met de duidelijke betekenissen van andere verzen, dan dient men van de duidelijke betekenis van dit vers af te zien en het vers een interpretatie (ta'wîl) te geven, met andere woorden, uit zijn verschillende betekenissen dient men de gepaste betekenis te geven. Zij die aandringen op de duidelijke betekenis, wanneer er een dergelijke noodzaak voor interpretatie (ta'wîl) bestaat, worden **hishwî** genoemd. Daarom werd er gezegd dat de Koran zowel duidelijke als verborgen betekenissen heeft. Wie altijd op de duidelijke betekenissen aandringt, is een hishwî. En wie altijd op de verborgen betekenissen aandringt, is een **bâtinî**. Degene die afhankelijk van de situatie beide samenvoegt, is een volmaakte moslim." Of de uitspraken van een tasawwuf-aanhanger wel of niet overeenkomen met de islamitische voorschriften, kan alleen worden begrepen door iemand die deskundig is in de zintuiglijke (zâhir) en buitenzintuiglijke (bâtin) wetenschappen. Wie de betekenissen van de woorden die de tasawwuf-geleerden gebruiken niet kent, kan dit niet begrijpen. Personen die niet deskundig zijn in deze twee wetenschappen [zoals Ibn Taymiyya en Ibn 'Abdulwahhâb], veronderstellen dat bijvoorbeeld de uitspraak van Bâyazîd (Abû Yazîd) al-Bistâmî: "Subhânî mâ a'zama shânî" (Moge ik geprezen zijn, hoe groots is mijn roem) niet in overeenstemming is met de islam. Muhyiddîn ibn 'Arabî beschrijft uitvoerig dat de betekenis van deze uitspraak perfectie van lofprijzing (kamâl al-tanzîh) is. Iemand die zich niet houdt aan de islam, kan mogelijk buitengewone dingen doen. Deze worden geen 'karâma' genoemd, maar **istidrâj**. Toen Bâyazîd al-Bistâmî eens op weg was om een persoon te bezoeken die bekend stond als een walî (vriend van Allah), zag hij dat die persoon aan de overkant liep en spuugde in de richting van de qibla. Hij keerde terug en zei: "Deze man heeft zich niet gehouden aan een van de goede manieren (âdâb) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Hij kan geen walî zijn."

Bâyazîd al-Bistâmî zei het volgende: "Zelfs al loopt de persoon die karâmât (buitengewone toestanden) vertoont bijvoorbeeld over het water, gaat hij in een oogwenk naar verre plaatsen of vliegt hij in de lucht; denk niet dat hij een walî is zolang hij zich niet houdt aan de islam!" Om de islam correct te volgen, dient men een

van de vier rechtsscholen te volgen. Er is op basis van overeenstemming medegedeeld dat het voor degenen die geen mujtahid zijn niet toegestaan is om de eervolle Metgezellen rechtstreeks te volgen. [De rechtsscholen van de eervolle Metgezellen zijn immers niet bekend.] Tot de Laatste Dag zal er een mogelijkheid bestaan tot ijtihâd. [Er zijn echter maar weinig geleerden die voldoen aan de voorwaarden om ijtihâd te kunnen verrichten. Daarbij is er ook geen noodzaak dat zij nieuwe ijtihâds uitvoeren. Het oordeel van alles wat tot de Laatste Dag zal ontstaan, is in een van de vier rechtsscholen terug te vinden.] De 'ibâda waar Allah de Verhevene het meest van houdt, is het uitvoeren van de farâid (verplichtingen). De meest waardevolle van de nâfila-'ibâdât, zijn deze die samen met de farâid worden uitgevoerd, die zich in de farâid bevinden en die de farâid perfectioneren.

Muhammad ibn Fadl al-Balkhî overleed in 319 n.h. [931 n.Chr.]. Hij zei het volgende: "Vier zaken hebben ertoe geleid dat de lichten (anwâr; enk. nûr) van de islam de harten verlieten en dat de harten verduisterden: niet handelen volgens zijn kennis; iets uitvoeren zonder dat men daar kennis over heeft; niet leren wat men niet weet; en verhinderen dat anderen leren." Tegenwoordig verwerven mensen kennis om bekend te staan als 'een man van kennis', als een geleerde, en om bezittingen en status te verkrijgen. [Ze maken van hun status als geleerde een middel voor hun levensonderhoud of gebruiken dit voor politieke doeleinden.] Ze leren niet om datgene wat ze leren in de praktijk te brengen. Ze worden 'geleerden' genoemd. Maar het pad dat zij bewandelen, is het pad van de onwetenden. Ze begaan grote zonden door te zeggen dat Allah genadevol is en houdt van vergeving. Ze handelen volgens hun verstand en naar hun eigen zin, en willen dat ook anderen dit doen. De ware moslims die hen niet volgen, maken zij zwart. Ze denken dat ze zich op het rechte pad bevinden en vrede, rust zullen bereiken. De juiste boeken die zijn samengesteld uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna lezen zij niet en laten hun kinderen deze ook niet lezen. Ze hebben een slecht innerlijk en hun woorden zijn verfraaid en leugenachtig. Elke dag verschijnen zij in een andere gedaante. Ze tonen mensen een vriendelijk gezicht maar maken hen zwart achter hun rug om. Ze verhinderen dat de juiste boeken worden gelezen waarin geen bid'ât zijn vermengd. [Ze zeggen: "Lees deze boeken niet! Ze zijn verdorven."] Ze bedreigen degenen die deze publiceren en lezen, en prijzen de schadelijke boeken van de madhhablozen met aantrekkelijke reclames. Ze beledigen de islamitische kennis. Hetgeen zij met

hun kortzichtige verstand schrijven, presenteren ze aan de jongeren als kennis en natuurwetenschappen. Uit hetgeen dat tot nu toe werd geschreven, wordt duidelijk dat de islamgeleerden en de grote persoonlijkheden van tasawwuf zich altijd hebben vastgeklampt aan de islam. Als gevolg hiervan hebben zij hoge rangen bereikt bij Allah de Verhevene. Het is duidelijk dat degenen die kwaadspreken over hen religieus onwetend zijn. Men dient zich niet te laten misleiden door de verfraaide woorden van deze onwetenden. Deze personen zijn niets anders dan oplichters in het geloof. Het zijn ketters of madhhablozen die het pad der gelukzaligheid dwarsbomen.

Wie zegt dat hij niet gelooft in de bestraffing in het graf, wordt een ongelovige (kâfir). Immers, deze uitspraak gaat niet over het mededelen van een kwestie in de islam of een interpretatie, maar komt neer op geen belang hechten aan de islam.

Zij die behoren tot de qadariyya, dus de mu'tazila-groepering, worden ongelovig omdat zij zeggen: "Allah schept niet de slechte, kwade zaken en de zonden. De mens schept zijn eigen daden."

Degenen die behoren tot de bâtiniyya-groepering worden ongelovig omdat ze geloven in de reïncarnatie van zielen, en zeggen dat de mens na de dood terugkeert naar de wereld; omdat ze zeggen dat Allah is geïncarneerd in de Twaalf Imams, en dat het niet nodig is om de islam te volgen tot de komst van de twaalfde Imam; en omdat ze zeggen dat Jabrâîl (vrede zij met hem) werd bevo len om de openbaring aan 'Alî te brengen en het per vergissing aan Muhammad (vrede zij met hem) heeft gebracht. Degenen onder hen die niet zulke uitspraken doen, worden geen ongelovigen.

Degenen onder de khârijieten die alle moslims zonder verdere interpretatie ongelovig noemen, en die 'Alî, 'Uthmân, Talha, Zubayr en 'Âisha (moge Allah tevreden zijn met hen) als ongelovigen verklaren, worden zelf ongelovig. Deze personen worden tegenwoordig 'yazîdî' genoemd.

Zij die behoren tot de yazîdiyya-groepering worden ongelovig omdat ze zeggen dat er onder de niet-Arabieren een profeet zal komen en de religie van Muhammad (vrede zij met hem) ongedaan zal maken.

Degenen die behoren tot de najjâriyya- en mu'tazila-groepering worden ongelovig omdat ze niet geloven in de Attributen van Allah de Verhevene.

Degenen die behoren tot de jabriyya-groepering worden ongelovig omdat zij zeggen: "De mens is tot niets in staat. Allah schept

alles, of de mens het nu wil of niet. Degenen die zonden begaan en de ongelovigen zijn geëxcuseerd.”

Een deel van degenen die behoren tot de mu’tazila-groepering wordt ongelovig omdat ze zeggen: “Allah ziet niets. Hij zal niet gezien worden in het Paradijs.”

Degenen die behoren tot de qadariyya-groepering worden ongelovig omdat ze het Attribuut van ‘Ilm (Kennis) van Allah de Verhevene ontkennen en zeggen dat Allah niets weet.

Onder zij die behoren tot de murji’a-groepering worden degenen ongelovig die zeggen: “Allah zal de ongelovigen die Hij wenst vergeven en de gelovigen die Hij wenst eeuwig bestraffen”; “Onze ‘ibâdât zullen uiteraard aanvaard worden en onze zonden zullen uiteraard vergeven worden”; en “Alle farâid zijn in feite nâfila-‘ibâdât. Het is geen zonde om deze niet uit te voeren.”

De khârijieten behoren tot de bid’a-groeperingen omdat zij zeggen dat de daden, de ‘ibâdât deel uitmaken van het geloof (îmân), dat degene die welke verplichting (fard) dan ook niet uitvoert, ongelovig wordt, en dat de mens zijn geloof (îmân) verliest tijdens het begaan van een grote zonde en het weer terugkomt wanneer de zonde is geëindigd.

Niet over khuffs (lederen sokken) maar over blote voeten met de natte hand strijken – in plaats van wassen – is geen kufr (ongeloof), maar een bid’a. Het gebed dat verricht wordt achter een imam die zijn blote voeten alleen met de natte hand heeft bestreken, zal niet geldig (sahîh) zijn. Het is niet toegestaan om vrienden te zijn met afgedwaalden (ahl al-bid’a). In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Allah de Verhevene zal het hart van degene die de ahl al-bid’a vermijdt, vullen met zekerheid** (amân) **en geloof** (îmân)**. Allah de Verhevene zal degene die de ahl al-bid’a verlaat en geen waarde aan hen hecht, beschermen tegen de vrees van de Dag der Opstanding.”**

Het is de eerste taak van iedere moslim om de geloofsleer van de ahl al-soenna goed te leren en om ervoor te zorgen dat zijn familie en iedereen van wie hij houdt dit ook leren. Men dient smeekbeden te verrichten tot Allah de Verhevene opdat zij leven volgens het pad van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Men dient op zijn hoede te zijn om zich niet te laten misleiden door de shaytâns van de mensen en de jinn, en door slechte vrienden en verdorven teksten.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De besten onder de mensen zijn de moslims die in mijn tijd leven. De besten na hen**

zijn degenen die na hen komen. En de besten na hen zijn degenen die na hen komen. Daarna zullen leugens zich verspreiden.” Deze eervolle hadîth laat zien dat aan het einde van de 3e islamitische eeuw er leugens begonnen met betrekking tot de uitspraken, toestanden en daden. Men kon niet meer iedereen onvoorwaardelijk vertrouwen, aangezien bid’ât onder hen waren toegenomen. Mensen weken af van het pad van de rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) wat betreft het geloof en de daden. De grote persoonlijkheden van tasawwuf en de fiqh-imams, die door de moslims in overeenstemming werden bevestigd, verspreidden het pad van de rechtschapen Voorgangers.

In het fatwa-boek **Tâtârhâniyya** staat vermeld: “Iemand die zegt dat ‘Umar, ‘Uthmân en ‘Alî (moge Allah tevreden zijn met hen) niet tot de Metgezellen behoren, wordt een afgedwaalde. Wie niet gelooft in de overleveringen die door één persoon werden medegedeeld, wordt niet ongelovig, maar een afgedwaalde. Iemand die zegt dat Abû Bakr al-Siddîq niet tot de Metgezellen behoort, wordt ongelovig. Hij zal immers niet geloofd hebben in een vers van de edele Koran.” In het fatwa-boek **Zahîriyya** staat vermeld: “De uitspraak van degenen die zeggen dat de persoon, die niet gelooft dat Abû Bakr al-Siddîq en ‘Umar al-Fârûq rechtmatige kaliefen waren, een ongelovige is, is juist. Immers, dat zij tot kalief werden verkozen, werd op basis van consensus medegedeeld.” [Volgens de ahl al-soenna geldt consensus (ijmâ’) als bron. Wie niet in deze bron gelooft, wordt een ongelovige. Aangezien volgens de khârijieten, sjiieten en wahhabieten consensus niet als bron geldt, hebben zij gezegd dat degene die niet gelooft in hetgeen waarover consensus bestaat, geen ongelovige wordt.]

Ibn ‘Âbidîn zegt in het 3e deel, wanneer hij het heeft over de afvalligen (murtaddûn), het volgende: “Niet-moslim burgers die leven in dâr al-islâm (islamitisch grondgebied; gebied waar de islamitische wetten worden toegepast), worden **dhimmî** (iemand die beschermd wordt) genoemd. Het is niet toegestaan om de bezittingen, het leven en de eer van deze dhimmî’s te schenden, evenals die van de niet-moslims die voor handel of als reiziger in een islamitische staat verblijven. Zij hebben dezelfde vrijheden als de moslims. Dit is niet het geval voor de mulhidûn. Degenen onder de mulhidûn die de moslims misleiden, worden opgeroepen om berouw te tonen (tawba te verrichten). Als ze weigeren dit te doen, worden ze allemaal gedood op bevel van het staatshoofd. Als zij berouw tonen, zal dit aanvaard worden. Aan de afgedwaalden (ahl al-bid’a) van wie het afgedwaalde geloof niet het niveau van kufr

bereikt, wordt advies (nasîha) gegeven. Als zij er niet naar luisteren en weigeren berouw te tonen, worden hen waarschuwingsstraffen gegeven door de regering. Als het noodzakelijk wordt geacht, worden zij ertoe gezet om berouw te tonen door hen gevangen te nemen en te slaan. Als de leiders van dit soort groeperingen, die de moslims proberen te misleiden, geen berouw tonen na gevangenschap en afranseling, dan is het voor de regering toegestaan om hen te doden. Hoewel degene die ertoe leidt dat moslims het pad van de ahl al-soenna verlaten en dat zij madhhabloos en afgedwaald worden, en zo bid'ât probeert te verspreiden, geen ongelovige wordt, is het voor de heerser toegestaan om hem te doden om te voorkomen dat de vrede en de eenheid onder de mensen wordt verstoord en om verdeeldheid tegen te gaan.

De ongelovige heeft veel kanonnen en veel listen, en zal veel bestraffing ondergaan.

De gelovige heeft veel kennis, veel schaamte en veel rust, en zal in vrede heengaan.

NAWOORD

Uit alles wat vanaf het begin van dit boek tot nu toe is geschreven, wordt begrepen dat de islamitische hervormer geen vaste visie of wetenschappelijke overtuiging heeft. Hij zoekt naar verschillende smoesjes om de ahl al-soenna te bevlekken en verzint daarvoor duizend-en-een verhaaltjes. Hij presenteert zichzelf als een geleerde door gebruik te maken van de sluwe politiek van zijn meester, die een vrijmetselaar was, en door willekeurige voorbeelden te verzamelen en lange vertalingen te maken uit boeken in zijn moedertaal, het Arabisch. Wij hebben deze bescheiden weerlegging geschreven opdat onze jonge geleerden en de onschuldige, reine moslims zich niet laten misleiden door de leugens en belasteringen van deze sluwe vijand van de ahl al-soenna. De samenvatting en het doel van dit boek dat we de titel **Een geleerde zaait geen verdeeldheid** hebben gegeven, is het mededelen van het feit dat de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna zijn gebaseerd op de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's.

In de fiqh-boeken die vandaag beschikbaar zijn, is er niets dat in tegenspraak is met de eervolle hadîth's. Hoewel van de ijtihâds die elkaar lijken tegen te spreken er maar één juist is, wordt in de eervolle hadîth's medegedeeld dat er ook beloning zal worden gegeven aan degenen die de onjuiste ijtihâds volgen. Dit betekent

dat net zoals het geldig en acceptabel zal zijn wanneer men de zaken uitvoert waarover overeenstemming bestaat in de vier rechtsscholen, het ook geldig en acceptabel zal zijn wanneer men de zaken uitvoert waarover zij verschillende standpunten hebben. Daarom dient iedere moslim die geen mujtahid is, voor de verrichting van al zijn daden een van de vier rechtsscholen te kiezen en te volgen, zonder te hoeven zoeken naar de bewijzen van de imam van deze rechtsschool. Immers, de nieuwe moslims in de tijd van de Opvolgers imiteerden de eervolle Metgezellen en vroegen helemaal niet naar hun bewijzen. Elke moslim moet geloven dat hij bij het uitvoeren van elke zaak volgens de rechtsschool die hij heeft gekozen, ofwel de edele Koran ofwel een eervolle hadîth volgt. In deze tijd is er ook geen noodzaak meer voor een mujtahid, aangezien er in de religieuze kennis niets meer is dat onverklaard is gebleven. Er is ook niets toe te voegen aan deze volmaakte religie. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft het oordeel van alles wat tot de Laatste Dag zal plaatsvinden, medegedeeld. En de imams van de rechtsscholen hebben deze oordelen verklaard. De toepassing van deze verklaarde oordelen op de dagelijkse gebeurtenissen wordt gedaan door geleerden die geen mujtahid zijn. Deze taak wordt volbracht door mujaddids (vernieuwers) die in elke eeuw verschijnen. Zij zullen echter geen nieuwe voorschriften afleiden middels ijtihâd, omdat er hiervoor geen noodzaak meer is. Alles wat halâl en harâm is, en alle bronnen zijn reeds uitgelegd.

Wie vandaag de dag de eeuwige gelukzaligheid wil bereiken, moet de geloofsleer van de **ahl al-soenna** in het kort leren en erin geloven; daarna een van de vier rechtsscholen kiezen waarvan het leren mogelijk en gemakkelijk is voor hem; zijn dagelijkse handelingen en ‘ibâdât – wanneer deze verplicht voor hem worden – leren uit de boeken van die rechtsschool en deze dienovereenkomstig uitvoeren. In elk land zijn er wel ‘ilm al-hâl boeken te vinden waarin de leringen van een bepaalde rechtsschool correct staan vermeld. Deze zijn gemakkelijk te verkrijgen. Deze gemakkelijkheid is een grote barmhartigheid van Allah de Verhevene aan de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem). We moeten zeer waakzaam zijn om niet misleid te worden door de verfraaide woorden en teksten van de afgedwaalden, de madhhablozen, de islamitische hervormers, de onwetenden die spreken en schrijven over de islam om geld te verdienen, en de onwetenden die misleid zijn door de Britten! Moge vredesgroeten zijn aan al degenen die het rechte pad volgen.

HET AHL AL-SOENNA-GEDICHT

Het geloof van de ahl al-soenna, dat is wat als eerste noodzakelijk is voor jou,
Er zijn 73 groeperingen, maar alle anderen zijn bestemd voor de Hel, onthou,
Ware moslims zijn soennieten; Nu'mân is de leider van hen allemaal.
Aan wie hen volgt in het geloof, werd het Paradijs aangekondigd, al helemaal.

Maak je geloof sterk en onwankelbaar; houd je daarna aan onze religie, de islam!
Voer de vijf zuilen van de islam uit; vermijd dan spoedig dat wat verboden is, dus harâm!
Heb je een zonde begaan, toon dan berouw, verlies geen tijd!
Wie de islam niet volgt, krijgt uiteraard op een dag spijt.

Laat je zeker niet misleiden door de ongodsdienstige, want dan zal ook jij ten onder gaan, pas op!
Als je gelooft in zoete, schoonschijnende woorden, zal je toestand rampzalig worden hierop!
De schijnheiligen zijn toegenomen; van buitenaf een engel en van binnenuit een slang,
Om te lokken in zijn val, doet hij zich voor als een vriend, zo oprecht als het maar kan.

Iedereen denkt dat hij gelijk heeft: "Al wie mij niet volgt, is slecht", zegt hij.
De islam is de weegschaal, hij is het die de gelijkhebbende onderscheidt daarbij!
Weet dat wie de islam niet volgt, iemand is die afwijkt van het rechte pad.
Deze woorden gelooft uiteraard: wie de geschiedenis goed kent en verstaat.

Waarom snelt degene die ergens pijn heeft naar de geneesheer?
Omdat niemand ervan houdt om te sterven; zijn leven is zoeter dan alles, zozeer.
Is er iemand die zegt: "Ik heb niet het verlangen om eeuwig te leven"?
Sterven betekent niet verdwijnen; geloof in het leven in het graf zoals beschreven!

Het Paradijs is eeuwig, alsook de Hel; dit staat vermeld in de Koran,
Het eeuwige onheil moet men vermijden, zelfs bij het minste vermoeden hiervan,
Er zijn er ook die hier niet in geloven; een vleermuis vlucht voor het licht.
Een kraai geniet van afval; het is de nachtegaal die de roos zoekt en zich erop richt.

Wie gehecht is aan zijn ziel van begeerte en zijn plezier, kan natuurlijk niet houden van de islam.
Kunnen deze twee gelijk zijn aan elkaar? Het goede en het slechte zijn verschillend van elkaar!
Moslims erkennen de waarheid, ieder schepsel begunstigen en helpen zij,
Degenen zonder geloof halen als een slang plezier uit het pijnigen en kwellerij.

O Heer, help ons, sta ons bij; het Einde der Tijden is zo moeilijk en zo zwaar,
De religieuze kennis is vergeten; slechts weinigen verrichten nog het gebed, zowaar,
Langs alle kanten vernietigen de vrijmetselaars de islam, sluw en uit weerzin,
Marteling bij de communisten betekent de gevangenis, de dood voor de moslim.

De verbazingwekkende toestanden van vandaag had de Gezant als volgt verklaard.
Hij zei: "Er zal een dag komen dat degene die mij volgt, eenzaam zal zijn en onaanvaard.
In elk huis zal er muziek worden gespeeld; de adhân wordt dan niet meer gehoord,
Nergens zal er een geleerde te vinden zijn, de onwetenden zullen spreken, ongestoord!

De gelovigen zullen dan zwak zijn; de ongelovigen, zo machtig als Sulaymân,
Elke man zal de vrouw volgen; thuis zullen vrouwen het gezag hebben en vooropgaan,
Hoge gebouwen zullen gebouwd worden; appartementen net als hondentanden.
Het reizen zal snel gaan; er zal geen sprake meer zijn van verre afstanden.

Ook al ontdekt intelligentie veel; de mensen zullen nog steeds verkeren in onachtzaamheid."
Birgivî[1] schreef in zijn boek veel hadîth's en verklaarde ze in alle openheid:
De tekenen van de Laatste Dag zullen achtereenvolgens verschijnen,
Een beroemd teken is dat zeer velen dronken zullen worden in deze tijden.

Personen die niets afweten van de religie, zullen worden voorgesteld als geleerden.
Ter verlossing van hun onheil, zullen onderdrukkers gediend worden als heren,
Schaamteloosheid zal sterk toenemen, eerloosheid zal openlijk zijn en wijdverspreid,
In Moskou gedraagt de meeste verachtelijke van alle mensen, zich als een autoriteit.

Iedereen denkt een geleerde te zijn, moslims worden bestempeld als onwetenden.
De waarheid sprekenden zullen verminderen, de leugenaar zal voortdurend spreken.
Bij sommigen die veel worden geprezen, zal geen greintje geloof te vinden zijn,
Mannen zullen net als vrouwen zijde dragen, zonder hiervoor beschaamd te zijn.

Muziek en overspel zullen als kunst worden gezien, het verlangen naar vrouwen zal worden vervangen door het verlangen naar jongens,
Vrouwen zullen strakke kleding dragen, de benen en halzen zullen ontbloot worden, willens en wetens.
Anarchie zal overal wijdverspreid zijn, moorden zullen gepleegd worden zonder reden.
Bid'ât zullen zich alom verspreiden, slechts weinigen zullen de soenna nog naleven.

---

[1] Muhammad Birgivî overleed in 981 n.h. [1573 n.Chr.].

Gewetenlozen zullen, net als de valse Messias, duizend-en-een leugens verzinnen,
Wie de waarheid spreekt, zullen ze langs alle kanten aanvallen en van hem winnen.
Mannen zullen hun religie niet kennen, veel vrouwen zullen de grenzen overtreden,
Aansporen tot het goede zal worden vergeten, de bedrieger zal zondigheid bevelen.

De islam zal worden zwartgemaakt, langs alle kanten zullen verboden worden begaan.
Moslim-zijn blijft bij woorden, enkel voor het geluid zal geluisterd worden naar de Koran.
De gelovige zal 'reactionair' worden genoemd, de afvallige zal worden bevoorrecht.
Vóór het aanbreken van de Laatste Dag zal dit alles zeker plaatsvinden, werd gezegd.

Een groot teken is de valse Messias (Dajjâl), hij zal tevoorschijn komen in Khorasan.
'Îsâ zal vanuit de hemel neerdalen op de moskee in Damascus alsdan.
In een hadîth wordt gezegd: "Onder de nakomelingen van mijn dochter Fâtima,
Zal een jongeman komen genaamd Mahdî, zijn vaders naam is 'Abdullâh.

Hij zal de religie versterken, het geloof zal zich verspreiden over de wereld,
Met 'Îsâ (vrede zij met hem) zal hij zich verenigen, die dappere held.
Zij zullen de valse Messias doden en de wereld vullen met rechtvaardigheid en veiligheid.
Het volk genaamd Gog en Magog, zal verschijnen vanachter de muur, vol wildheid.

Zij zullen bestaan uit miljoenen, overal zullen zij bloed vergieten en doden.
Vanonder de Safâ-heuvel in Mekka zal de 'Dâbbat al-ard' tevoorschijn komen.
Het is een dier zo groot als een berg, en maakt onderscheid tussen goed en kwaad.
Het teken dat hierop volgt, is het opkomen van de zon in het westen, zoals verklaard.

Wanneer de ongelovigen dit zien, zullen zij allemaal tot het geloof komen,
Maar dit zal niet meer aanvaard worden, wereldbewoners die nu pas geloven.
Een van de tekenen is een rook die uit Aden zal verschijnen.
En de Ka'ba zal vernietigd worden door enkele wilde donkerhuidigen,

De Koran, die een grote gunst is, zal er niet meer zijn op aarde.
De moslims zullen sterven, zij die overblijven zijn de ongehoorzamen, de ontaarden.
Elk kwaad zullen zij begaan, de woestelingen die 'mens' worden genoemd,
Echter, iedereen zal opgewonden worden door een vuur dat uit de Hidjaz opdoemt.

Terwijl zij verward en losbandig rondlopen, zal de Laatste Dag plots aangloren.
Er zal nog veel gebeuren, maar het kan niet uitgedrukt worden in woorden."
Wat treurig, wat jammer: Die-en-die is een aanbedene geworden,
O Heer, als U ons niet beschermt, zullen wij tot de huilende jammeraars behoren.

In deze tijd van afvalligheid bestaan onze daden uit zonden en ongehoorzaamheid.
Mensen zijn de weg kwijtgeraakt; de held is wie zijn schip redden kan!
Door de duisternis rondom mij, ben ik ook doordrongen van vergeetachtigheid.
Het leven gaat voorbij, erg snel; o mijn hart, ontwaak nu eens uit je onachtzaamheid!

Altijd heb je voor deze wereld gewerkt; je hiernamaals heb je schade toegebracht.
Voor je lichaam heb je gezorgd, maar je hart heb je verwoest, nalatig en ondoordacht.
Het verstand, de kennis heb je nooit gevolgd; je commandant werd je ziel van begeerte,
Je jeugd verliep vol achteloosheid; en nu heb je naar het wereldse een grote begeerte.

Nooit heb je geluisterd naar raadgevingen; je raakte ontspoord, net alsof je dronken was.
Je verloor jezelf in wereldse geneugten; nu is je toestand een en al spijt, helaas.
Verraders hebben je misleid; je dacht dat deze tijdkring eeuwig zou bestaan.
Al het zwoegen is voor niks geweest; geld en rijkdom hebben je niet bijgestaan!

Wie de islam volgt, zal de ware gelukzaligheid bereiken, heb ik begrepen,
Zo spijtig, ik liet het leven voorbijvliegen, wanhoop omhulde mij allerwegen,
Had ik maar de Koran gevolgd; dan zou ik voor eeuwig een sultan zijn,
Al bezit iemand de wereld; de mens is niet eeuwig, alles heeft een termijn!

Waar zijn Darius en Alexander; de Romeinen en de Grieken uit de oudheid?
En waar zijn Nimrod, de Farao; Qârûn en Hâmân; allen een beroemdheid?
Waar zijn Dzjengis en Hitler[1]! Wat van hen is het waard om te vermelden of beschrijven?
Edison[2], Marconi en Pasteur, zullen in het hiernamaals geen gunsten verkrijgen!

Denk niet dat degenen die nuttig zijn voor de mensheid, een volmaakt mens zijn!
Tegengif onttrekt men aan slangen; soms is vergif een medicijn!
Kijk zeker niet naar de buitenkant; volmaaktheid van de mens komt voort uit geloof!
De gelovige kan niet lui zijn; hij dient zich in te spannen, dit is wat de Heer gebood,

De befaamde Profeet wees de luiaard en de reactionaire persoon terecht,
In een hadîth zei hij: “Geliefd is bij de Heer, degene die werkt!”
Ook aan de ziel moet men belang hechten; altijd het lichaam voeden, dat doet een dier!
De gezondheid, de kracht van dit lichaam zal vergaan, net als een stromende rivier!

---

[1] De Duitse rijkskanselier pleegde zelfmoord in 1945 n.Chr.

[2] De Amerikaanse Edison stierf in 1350 n.h. [1931 n.Chr.].

Ja, het lichaam is noodzakelijk; immers, dat is wat onze ziel draagt.
Beide moeten we onderhouden, dit is hoe de moslim moet zijn en wat de Heer behaagt!
Denk goed na, besef: Heeft de Profeet van Allah stilgezeten?
De Metgezellen waren allen een leeuw tijdens de strijd en een meester tijdens vrede.

Hoewel ik dit alles wist, heb ik mijn ziel van begeerte gevolgd en beef ik nu volkomen.
Zonden heb ik niet vermeden; is dit hoe je dankbaarheid zou moeten tonen?
Hilmi, wanhoop niet, een van de Namen van jouw Heer is: de Barmhartige!
O Allah, red ons, sta ons bij; door vijanden worden wij omgeven!

Boeken, kranten, films en radio's; allemaal zijn het een duivel geworden.
Als deze de waarheid zouden tonen, zouden ze elk een bewijs kunnen worden.
Waarom zijn de bronnen van kennis en natuurwetenschappen zo vervalst en ontbeerd?
De moderne fysica en chemie wijzen op U, onze Heer, elk moment!

Van de atoom tot de hemel, elk deeltje roept uit: "Allah bestaat!" – Zo zeiden de gezanten.
Maar er is niemand die deze ziet; inzicht, wijsheid is weggevaagd uit de harten.
Voor wie opstandig is tegen Allah, zal de wereld zeker een gevangenis worden!
Waarom zijn er crisissen in Europa, Amerika en Azië en zijn ze moedeloos geworden?

Want door de nevel die hen omgeeft, zien ze de Waarheid niet en ontkennen de Profeet,
Materiële vooruitgang hebben ze geboekt, maar van menselijkheid hebben ze geen weet!
Kun je rust en vrede verwachten van het communisme en de vrijmetselarij?
Wie zich verwijdert van de islam, kan de gelukzaligheid niet bereiken, generlei!

In deze ramadân viel Radio Moskou elke dag de religie aan.
Op een zeer verachtelijke, uiterst laffe wijze belasterde het de islam.
Ook al blijft ongeloof voortbestaan; de onrechtvaardigen zullen verdwijnen,
"De wreedaards geef Ik uitstel, maar negeer Ik niet!" zei Allah, de Soevereine.

Moslims dienen niet te treuren; de edele Koran zal beschermd worden door onze Heer!
De profeten kwamen in tijden van ongeloof; zo is dit altijd gegaan weleer,
Wanneer duisternis de wereld omhulde; dan kwam de stralende, heldere zon op,
En nu zal de zon der rechtleiding opkomen vanuit Anatolië, volop!

De Lieveling van Allah stelde de mensen in staat om rechtleiding te verkrijgen!
Wat betekent 'Lieveling'? Als men nadenkt, zal men zijn volmaaktheid begrijpen.
O Heer! Een grote Profeet is hij; elk een sultan worden zijn dienaren!
Als een hart zich vult met zijn liefde; zullen er lichten hieruit stralen.

Waarom is die zon niet zichtbaar? De hele wereld is blind geworden, wat een leed,
De eeuwige gunst, de grote eer; zit ongetwijfeld in het houden van deze geliefde Profeet.
Ik zweer bij Allah: moge mijn bezit, mijn leven voor zijn liefde worden opgeofferd, vol eerbied!
Wie in zijn mond niet iets zoets heeft genomen voor een moment, voor hem is de smaak daarvan onbekend.

Ik ben zondig, mijn gezicht is zo zwart; maar liefde doet mijn hart stralen.
Erg veel tranen liet ik uit liefde; de aarde van Erzincan is hiervan getuige meermalen!
Deze liefde maakte een eind aan overtredingen; jammeren is wat ik nu doe, troosteloos.
De laatste adem is onzeker, maar; dit is een teken voor gelukzaligheid, twijfelloos!

Hem liefhebben bleek een gunst te zijn; dat is nu overduidelijk voor mij!
Moge hij bij de Lieveling zijn; de grootheid die deze liefde bekendmaakte aan dienaren als wij!

1960 n.Chr. **1380 n.h.**
Erzincan

Iedereen heeft iemand,
maar ik heb niemand.
Moge jij mijn iemand zijn,
o iemand van degenen zonder iemand!

Allâhumma innî urîdu an ujaddidal-îmâna wan-nikâha tajdîdan bi-qawli lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh.

(O Allah! Ik wil mijn geloof en mijn huwelijksband verversen door het uitspreken van de woorden: ‘Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh’.)

GELOOF IN HET JUISTE WOORD, LAAT JE NIET MISLEIDEN DOOR DE VERDEELDHEIDZAAIERS

VOORWOORD

Het boek 'Geloof in het juiste woord, laat je niet misleiden door de verdeeldheidzaaiers' beginnen we te schrijven met het uitspreken van de basmala. Allah de Verhevene heeft mededogen met alle mensen op de wereld. Hij zendt de nuttige dingen naar iedereen. In het hiernamaals zal Hij van de gelovigen die naar de Hel moeten gaan, degenen die Hij wil als gunst vergeven en hen toelaten tot het Paradijs. Degene die elk levend wezen schept, die al het bestaande elk moment in bestaan houdt, en die hen allen beschermt tegen vrees en verschrikking, is enkel Hij. We beginnen met het schrijven van dit boek door onze toevlucht te zoeken bij de eervolle Naam van zo'n Heer.

Moge lofprijzing aan Allah de Verhevene zijn! Zegeningen en begroetingen aan Zijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem), van wie Hij veel houdt! Moge gunstige smeekbeden aan de reine Familieleden van deze verheven Profeet zijn en aan elk van zijn rechtvaardige, trouwe Metgezellen!

In het jaar 1959 werkte ik als leraar in de Turkse stad Erzincan. Op een dag luisterden we naar een conferentie op een middelbare jongensschool. Het aantal leraren dat luisterde, bedroeg enkele honderden. Eerst sprak de onderwijsdirecteur van de stad Erzincan, daarna de assistent van de conferentie-organisator. Als derde sprak de heer Mithat Enç, een psycholoog en een van de leraren aan de Academie voor Sociale Diensten van het Ministerie van Volksgezondheid, de organisator van deze conferentie. Hij was lang en had een krachtige stem. Hij sprak zeer indrukwekkend. Gedurende enkele dagen sprak hij over het onderwerp 'intelligentie'. De laatste dag vertelde hij over het meten van intelligentie en verschillende testmethoden daarvoor. Hij presenteerde nieuwe informatie uit boeken van Europese en Amerikaanse psychologen. Toen hij sprak over de geschiedenis van intelligentiemeting, zei hij samengevat het volgende: "Het meten van intelligentie en het gebruiken van testmethoden hiervoor werd voor het eerst gestart door de Ottomanen. Volgens hetgeen ik heb gelezen in de Amerikaanse literatuur, waren de Europese landen doodsbang geworden toen de Ottomaanse legers tot aan Wenen waren gekomen. Ze waren perplex bij de gedachte dat de islam zich in Europa aan

het verspreiden was en dat het christendom zou kunnen verdwijnen. Ze zochten naar een oplossing om de Ottomaanse invallen te stoppen. De Europeanen leverden enorme inspanningen hiervoor. Op een middernacht stuurde de Britse ambassadeur in Istanbul een versleuteld bericht naar Londen. Hij kon niet wachten tot de ochtend om het goede nieuws aan Europa over te brengen. In dit bericht zei hij: 'Ik heb het gevonden, ik heb het gevonden! Ik heb de reden gevonden waarom de Ottomanen de ene overwinning na de andere behalen, en de oplossing om hen te stoppen!' Hij ging als volgt verder: 'De Ottomanen doen hun krijgsgevangenen geen enkel kwaad en behandelen hen als broeders. Ze meten de intelligentie van kleine kinderen, ongeacht tot welk volk ze behoren en welke religie ze aanhangen. De kinderen met een scherpe intelligentie worden uitgekozen en door bekwame leraren onderwezen in de paleisscholen die 'Enderûn' worden genoemd. Ze krijgen lessen in de wetenschappen van de islam, de islamitische ethiek, de natuurwetenschappen en cultuur, en worden opgeleid tot sterke, succesvolle moslims. De waardevolle commandanten die de Ottomaanse legers de ene overwinning na de andere deden behalen, en uitmuntende staatsmannen en ambtenaren zoals de Sokullu's en Köprülü's, waren allemaal kinderen met een scherpe intelligentie die op deze wijze waren opgeleid. Om de Ottomaanse invallen te stoppen, moeten deze Enderûn-scholen en de madrassa's, die de vertakkingen hiervan zijn, vernietigd worden en moet ervoor gezorgd worden dat de moslims achterblijven in kennis en de natuurwetenschappen.'"

Deze woorden van de heer Mithat en de pijnlijke, hartverscheurende gebeurtenissen in de Ottomaanse geschiedenis laten zien dat dit voorstel van de Britse ambassadeur zeer gepast werd bevonden en dat hierop in Europa de Schotse en Parijse vrijmetselaarsloges ijverig begonnen te werken. Er werden plannen gemaakt om de moslims te misleiden en te verhinderen dat er aan de madrassa's en scholen islamgeleerden en staatsmannen werden opgeleid die bekwaam waren in de kennis en natuurwetenschappen. De jongeren die op deze manier onwetend werden gehouden, werden in Europa omgevormd tot ongodsdienstigen. Ze werden gewend gemaakt aan genot en losbandigheid. Ze kregen valse titels en diploma's en werden als zogenaamde 'wetenschappers' teruggestuurd naar hun thuisland. Zulke sluwe vijanden van de islam die zich voordoen als wetenschapper, worden 'wetenschapsfanatici' genoemd. Middels de zeer sluwe listen van de vrijmetselaars – die zij ten uitvoer brachten door miljoenen uit te geven – werden

zulke gediplomeerde fanatici in leidinggevende functies gebracht in het Ottomaanse Rijk. Bijvoorbeeld, de vrijmetselaars Mustafâ Rashîd Pasha, Fuâd Pasha en soortgelijken schaften de lessen natuurwetenschappen in de madrassa's af. Mithat Pasha en Tal'at Pasha verminderden daarbij ook het aantal religieuze lessen. De religieuze en natuurwetenschappelijke kennis die ten tijde van Sultan Muhammad Fatih (Mehmet de Veroveraar) aan de madrassa's werd onderwezen, was van zeer hoog niveau. Na de hervormingsbeweging genaamd 'Tanzimat' en met name in de tijd van de Ittihad-beweging (de unionisten) zakte het tot een zeer laag niveau. De vijanden van de islam werden succesvol doordat ze zich zeer sluw en hypocriet gedroegen. Vooral Mithat Pasha had zich klaargemaakt om genadeloos aan te vallen en de islam en de naleving van de edele Koran te vernietigen met zijn buitengewoon bittere plannen. Als sultan 'Abdulhamîd Khân II met zijn sterke geloof en scherpzinnigheid zich niet als een stalen schild had opgericht tegen deze giftige dolk die men in het lichaam van de moslims en de islam wilde steken, dan zouden de vernietigingsplannen van de vijanden de moslims hebben verpletterd. In de Turkse geschiedenis zijn er verschillende bewijzen te vinden voor hetgeen we hierboven hebben geschreven.

De vijanden van de islam proberen de islam en de moslims ongedaan te maken. De communisten vallen aan door walgelijke leugens en belasteringen te verspreiden via allerlei propagandamiddelen, en door op een zeer wrede, barbaarse wijze te martelen. De moslims zien en begrijpen deze verachtelijke aanvallen van hen en laten zich niet door hen misleiden. De vrijmetselaars daarentegen vallen de islam aan middels sluwe, zoete woorden, een vriendelijke uitdrukking en door financiële steun – dus op een 'zachte' manier. Ze zeggen dat alle mensen, of ze nu religieus zijn of niet, broeders zijn en dat religie niet noodzakelijk is. Ze proberen de broederschap in de religie te vernietigen en het te vervangen door de broederschap van de vrijmetselarij. De meest verschrikkelijke en de meest schadelijke vijanden van de islam zijn degenen die zich voordoen als moslim en zich presenteren als een 'islamgeleerde' en zo op een sluwe wijze de islam van binnenuit proberen te vernietigen. Deze religieuze fanatici kwamen tevoorschijn in Arabië en India. Ze trachten de islam van binnenuit te vernietigen met positief klinkende uitspraken en teksten zoals: "We gaan de islam hervormen en de islam ontdoen van bijgeloven en verdorven zaken. We gaan de ware geboden van de Koran opnieuw aan het licht brengen." Ze zaaien verdeeldheid en maken broeders tot vij-

anden van elkaar. Echter, de islam beveelt dat men zich verenigt, elkaar liefheeft en helpt. Elke moslim dient vriendelijk te zijn voor andere moslims en ook voor niet-moslim burgers, zakenlui en reizigers, en dient iedereen te verlossen van problemen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"De beste onder de mensen is degene die nuttig is voor de mensen"**, en **"Zolang degene die het recht van een ander op zich heeft dit niet goedmaakt, zal hij het Paradijs niet betreden"**, en **"Kom niet in opstand tegen degenen die de leiding over jullie hebben, ook al is het een Abessijnse slaaf!"** Iedere moslim dient zowel in zijn thuisland als in de landen van niet-moslims rekening te houden met ieders rechten, niemand kwaad te doen of te kwetsen, de wetten na te leven en de regering te gehoorzamen. Om deze reden dienen we de jongeren de islamitische kennis en de mooie ethiek van de islam te onderwijzen. Als de reine jongeren onwetend worden gelaten wat betreft de religieuze kennis, dan zullen ze geloven in valse helden en hypocriete vrienden en zullen hun geloof en karakter verdorven worden. Ze zullen in oneindige rampen en afgronden worden gesleurd.

De islam aanvallen is in feite het plegen van een aanslag op de hele wereld, op alle mensen. Het betekent het met de voeten treden van de rechten en de vrijheden van de mens, en de gelukzaligheid van de mensen proberen om te vormen naar rampspoed. En deze catastrofe, dit kwaad, wordt gedaan omwille van het plezier, het genoegen en het vermaak van een handjevol wrede, harteloze mensen. Moge Allah de Verhevene de mensen redden van deze onheilspellende en zeer pijnlijke ramp! Âmîn. Smeekbeden die enkel met de tong worden gedaan of die enkel worden opgeschreven, worden niet aanvaard. Men dient zowel smeekbeden te verrichten als zich vast te houden aan de oorzaken en middelen (asbâb; enk. sabab), dus zich in te spannen. Moslims dienen de vijanden te kennen die openlijk of op een sluwe wijze hun religie en gelukzaligheid aanvallen en zich niet te laten misleiden door hun leugens.

Wanneer we zien wat voor een pijnlijk onheil is neergedaald over de moslims, doet ons hart pijn. Om de reine jongeren wakker te maken voor deze destructieve, verpletterende aanval en om ervoor te kunnen zorgen dat zij zich hiertegen beschermen, beschouwen wij het verlenen van een dienst, ook al is het zeer klein, als een grote taak en een middel om de eeuwige gelukzaligheid te bereiken. Om deze reden hebben we geprobeerd de sluwe aanvallen van enkele religieus onwetende personen, die verdedigen dat het

noodzakelijk is om hervormingen door te voeren in de islam, op te schrijven en om de waarheid, het juiste bekend te maken door op deze een voor een te reageren. Op deze manier wilden we aan de jongeren een groep afgedwaalde mensen tonen die claimt op te komen voor de islam. In dit boek hebben we niets geschreven volgens onze eigen mening. We hebben de antwoorden verzameld uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. Aan het einde hebben we brieven toegevoegd uit het boek **Maktûbât** van de grote geleerde de edele Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Fârûqî al-Sirhindî, een van de verheven leiders van de moslims.

Moge Allah de Verhevene ons allen de gelukzaligheid op deze wereld en die in het hiernamaals doen bereiken! Moge Hij ons ervoor behoeden onszelf en anderen kwaad te doen! Âmîn.

De edele Imâm al-Rabbânî zegt het volgende in zijn 275e brief uit het 1e volume van zijn boek **Maktûbât**:

“Het feit dat u deze gunst (ni’ma) hebt verkregen, komt doordat u de islamitische kennis hebt onderwezen en de voorschriften (ahkâm) van de islamitische rechtswetenschap (fiqh) hebt verspreid. Daar had onwetendheid zich gevestigd en bid’ât waren er verspreid. Allah de Verhevene heeft u de liefde van Zijn geliefden geschonken. Hij heeft van u een bemiddelaar gemaakt om de islam te verspreiden. Probeer daarom zoveel mogelijk als u kunt de religieuze kennis die geschreven staat in de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna te onderwijzen en de voorschriften van de islamitische rechtswetenschap te verspreiden. Deze twee zijn de bron van alle gelukzaligheden, het middel om te vorderen en de reden voor redding. Doe uw uiterste best! Verschijn als een religieuze geleerde! Wijs de mensen daar op het juiste pad door aan te sporen tot het goede en het slechte te verbieden! In het 19e vers van soera al-Muzzammil staat het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Dit is voorwaar een vermaning voor degene die de tevredenheid van zijn Heer wil bereiken.’**”

OPMERKING: Vandaag zijn er drie grote groepen onder de moslims: Het sjiisme werd gesticht door de joden; het wahhabisme hebben de Britten laten stichten; en de ahl al-soenna wordt beschermd door de Turken. Missionarissen trachten het christendom te verspreiden, de joden de Talmoed en de uitgeverij Hakîkat Ki-

tâbevi in Istanbul tracht de islam te verspreiden. De vrijmetselaars streven er op hun beurt naar om alle religies ongedaan te maken. Wie beschikt over verstand en kennis en gewetensvol is, zal begrijpen en inzien welke van deze de juiste is. Door te helpen dit te verspreiden, zal hij ervoor zorgen dat alle mensen in de wereld en het hiernamaals de gelukzaligheid zullen bereiken. Er is geen waardevollere en nuttigere dienst voor de mensheid dan deze. Dat de religieuze boeken van de joden en christenen, die 'Thora' en 'Evangelie' worden genoemd, door mensen zijn geschreven, wordt ook toegegeven door hun eigen geleerden. De edele Koran daarentegen is nog steeds zo zuiver als dat het werd neergezonden door Allah de Verhevene. Alle priesters en rabbijnen dienen de boeken die gepubliceerd zijn door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi aandachtig en op een gewetensvolle wijze te lezen en het te proberen te begrijpen.

GELOOF IN HET JUISTE WOORD, LAAT JE NIET MISLEIDEN DOOR DE VERDEELDHEIDZAAIERS

[Laat je niet misleiden door de islamitische hervormers!]

In dit boek zijn de verdorven opvattingen die enkele islamitische hervormers tegen de islam hebben geschreven, punt voor punt opgesomd en zijn op elk hiervan de nodige antwoorden gegeven. Er zijn zo 65 punten tot stand gekomen. 'Hervorming' betekent iets herstellen. Met andere woorden, iets dat verdorven werd, naar zijn oorspronkelijke, juiste staat terugbrengen; dit corrigeren. Zo betekent **'islamitische hervormer'** iemand die de islam vernieuwt, ververst. Echter, tegenwoordig noemen de verdeeldheidzaaiers – die de islam proberen te veranderen en van binnenuit te vernietigen – zichzelf **'islamitische hervormers'**. Er zijn drie verschillende soorten islamitische hervormers. Elk van deze is uitgebreid beschreven in punt 42 aan het einde van ons boek. Men zal daar duidelijk zien dat het verkeerd en ongepast is om het woord 'hervorming' te gebruiken in relatie tot de islam. De hervormer Mûsâ Bigiev presenteert zich als een islamgeleerde om de jongeren gemakkelijk te kunnen misleiden, en zegt:

1. "*Het is in onze tijd nodig om vernieuwingen in onze religie door te voeren. Veel zaken die niet tot de islam behoren, veel bijgelovigheden werden later aan de islam toegevoegd. Het is nood-*

zakelijk om onze religie hiervan te zuiveren en het terug te brengen naar haar correcte, reine staat van haar beginperiode.”

Antwoord: Het is duidelijk dat er sinds enkele honderden jaren een stagnatie, of zelfs een achteruitgang is bij de moslims. Deze achteruitgang waarnemen en op basis hiervan zeggen dat de islam verdorven is geworden, is erg onrechtvaardig en zeer verkeerd. De reden van deze achterstand is dat de moslims zich niet aan de islam houden en zich laks gedragen in het naleven van de geboden van de islam. In de islam zijn er geen bijgelovigheden binnengeslopen zoals het geval is bij andere religies. Het kan zijn dat onwetenden verkeerde geloofsopvattingen en uitspraken hebben. Maar deze veranderen niet dat wat vermeld staat in de basisboeken van de islam. Deze boeken vermelden de woorden van de Gezant van Allah en de berichten die afkomstig zijn van de eervolle Metgezellen. Ze zijn allemaal geschreven door de meest bekwame, grote geleerden en zijn door alle islamgeleerden unaniem goedgekeurd. Door de eeuwen heen is er in geen enkele van deze boeken een wijziging aangebracht. Dat de uitspraken, boeken en tijdschriften van onwetenden foutief zijn, kan geen reden zijn om gebreken toe te schrijven aan de basisboeken van de islam en om deze te bevlekken.

Proberen deze basisboeken te veranderen volgens de voorkeuren van elke eeuw, volgens het verloop van de tijd, zal neerkomen op het elke keer vormen van een nieuwe religie. Zulke wijzigingen proberen aan te brengen door zich te beroepen op de edele Koran en de eervolle hadîth’s en proberen deze wijzigingen hiermee overeen te laten komen, is een teken van het niet kennen van de edele Koran en de eervolle hadîth’s, en het niet begrijpen van de islam. Veronderstellen dat de geboden en verboden van de islam aan de hand van de tijd zullen veranderen, zal neerkomen op het niet geloven in de waarheid van de islam. In een edele Koranvers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De gelovigen** (mu’minûn) **bevelen dat wat ma’rûf is.”** Ziyâ Gökalp en andere extreme hervormers zoals hij, die de edele Koran, de islam schaamteloos aanvielen, zeiden dat het woord ‘ma’rûf’ in dit edele vers ‘tradities, volksgebruiken’ betekent, en probeerden de islam volgens de gebruiken en de mode te veranderen om zo indruk te maken op hun vrijmetselaarse meesters en om een positie te bemachtigen. Ze gaven hun religie op om wereldse zaken te verwerven. Als compensatie voor deze dienst werd Ziyâ Gökalp tot lid van de Centrale Raad van de Unionisten benoemd. Als er, zoals hij zegt, plaats zou zijn voor volksgebruiken in de islam, dan zouden de slechte gebruiken van de onwetende Arabieren niet met-

een in de beginperiode van de islam zijn verboden, maar zou het afgoderij, wat het meest gewaardeerde gebruik was van die tijd en die tot in de Ka'ba was doorgedrongen, hebben toegestaan. Het woord **ma'rûf** in het betreffende edele vers betekent de zaken die in de islam als 'goed' worden erkend.

De islam is gebaseerd op kennis. In ieder opzicht is het in overeenstemming met het gezond verstand. Hoewel het een van de hoofdbronnen van de islam is om bij zaken die niet duidelijk en eenduidig zijn vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's, nieuwe geboden af te leiden in overeenstemming met het verstand en de kennis, dus qiyâs toe te passen en ijtihâd te verrichten, moet men om dit te kunnen doen allereerst moslim zijn en beschikken over de noodzakelijke kennis hiervoor. Als degenen die hervormingen willen in de islam de basisboeken onaangetast laten en eraan denken om alleen de bijgeloven ongedaan te maken die zich onder de onwetende mensen hebben gevestigd, dan kan hierop niets gezegd worden. Ze zouden aan de islam een dienst hebben geleverd. Echter, opdat we zouden kunnen geloven dat ze zulke goede gedachten hebben, dienen ze eerst te bewijzen dat ze ware en oprechte moslims zijn. Dat iemand die geen moslim is zich voordoet als een moslim en ons probeert aan te vallen met ons eigen wapen, is een groot onrecht, is zeer beschamend en erg verachtelijk. Degenen die **hervormingen** willen in de islam, moeten zich niet alleen voordoen als moslim en zeggen dat zij moslim zijn, maar moeten bewijzen dat zij ook daadwerkelijk moslim zijn. Zolang er geen levensgevaar bestaat, is het voor een moslim niet toegestaan om zich te vertonen als een ongodsdienstige. Aan de andere kant, betekent ongodsdienstigheid dan 'hypocrisie, leugenarij', dat zij zich voordoen als moslims wanneer het hen uitkomt? Juist, het is niet toegestaan om iemand die zegt dat hij moslim is te ondervragen en hem ter verantwoording te roepen. Men dient hem te zien als een broeder in het geloof. Maar, hij moet ook niet 'spelen' met onze religie. Als we zien dat hij kwaadspreekt over de fundamentele kennis van onze religie en deze kennis bespot, dan is het niet enkel toegestaan maar ook noodzakelijk voor ons allemaal om hem te ondervragen en ter verantwoording te roepen, en zijn gedragingen te beoordelen. Wij dwingen de hervormers niet om onze religie en rechtsschool te volgen. Wij willen alleen dat zij duidelijk zeggen of ze moslim zijn of niet, en dat hun daden overeenkomen met hun woorden. De islam heeft immers bepaalde en onveranderlijke wetten. Zij die moslim zijn dienen te spreken in overeenstemming met deze wetten. Sommige mensen die zeggen

dat ze moslim zijn, minachten de fundamentele kennis van de islam of spotten hier zelfs mee en beschouwen het niet als een zonde dat zij hierdoor uit de islam zijn getreden, maar worden boos als ze ervan bewust worden gemaakt dat ze uit de islam zijn getreden. De islam moet dus aangevallen kunnen worden, maar men mag deze aanval niet bekritiseren en niet zeggen dat degene die op deze manier handelt daardoor een kâfir wordt. Het aanvallen van de islam moet toegestaan zijn en er mag niets gezegd worden tegen degenen die dit doen. Degenen die antwoord geven op hen en aantonen dat zij ongelijk hebben, worden door hen aangevallen met woorden zoals 'fanatici' en 'reactionairen', die de communisten hebben verzonnen. Personen die de islam aanvallen zoals zijzelf, noemen ze 'vooruitstrevend' en 'intellectueel'. In werkelijkheid zijn ze zelf fanatici. Degenen onder hen die zich vermommen als religieuze geleerden, zijn **religieuze fanatici**, en degenen onder hen die de islam aanvallen onder het mom van 'natuurwetenschapper', zijn **wetenschapsfanatici**.

De fundamentele kennis en basisboeken van de islam proberen te veranderen en aan te passen aan de veranderingen van de tijd, zal neerkomen op het veranderen, vervalsen van de islam. Een moslim is iemand die in deze fundamentele kennis gelooft, die deze respecteert en die nooit zou proberen deze kennis te veranderen. Democratie, vrijheid en secularisme betekenen overigens ook niet 'zich niet houden aan zijn woord' of 'afzien van hetgeen waarin men gelooft'. De islam beveelt niet dat men niet-moslim burgers (dhimmî's) onder dwang tot de islam moet laten bekeren. Is er een democratie die meer vrijheidsgezind is dan dit?

De **wetenschapsfanatici** – een groep die behoort tot onze sluwe vijanden – proberen alle gebruiken en modes uit Europa en Amerika en al hun immorele, uitbuitende en onderdrukkende gedragingen over te nemen en te verspreiden onder de jongeren. Daarbij spreken ze helemaal niet over onze religie, alsof het iets is waarvoor men zich moet schamen, of ze zien het als een zware en vreselijke last waaronder men verpletterd kan worden. Sommige anderen zeggen dat religie noodzakelijk is voor een stevig bestaan en voor eenheid, maar dat men de religie moet aanpassen aan de tijd en de islam moet zuiveren van bijgeloven. Echter, in de basisboeken van de geleerden van de ahl al-soenna is er geen enkel bijgeloof te vinden. Bijgeloven bevinden zich onder degenen die religieus onwetend zijn. En om deze uit de weg te ruimen moet men de boeken van de **ahl al-soenna** verspreiden en onderwijzen aan de jongeren. Wanneer de hervormingen die deze fanatici willen in de

islam de fundamentele kennis van de islam aantasten, dan moeten we deze zowel met Koranverzen en hadîth's ontkrachten, als hen duidelijk maken dat ze niet het recht hebben om in de religie van de moslims wijzigingen aan te brengen alsof het hun eigen bezit is. De religieuze fanatici bevlekken de grote islamgeleerden en willen zo hun plaats innemen. De islamgeleerden – die de fundamentele kennis van de islam hebben verzameld en verspreid over de wereld – en de islamitische wetenschappen die zij hebben verzameld, maken zij met de grond gelijk. Kijk maar eens wat de religieuze fanaticus genaamd Mûsâ Jârullâh Bigiev uit Kazan, Rusland, die verscheen onder het mom van **hervormer**, in zijn boek zegt dat hij schreef ten tijde van de Ottomanen:

"De islam die Allah middels Zijn Profeet had gezonden, was gebaseerd op kennis. Het verbeterde het leven van de mens en stichtte een sociale orde. Het vermeldde een voor een de nodige elementen om een beschaving te vormen. Het vestigde een werkleven dat steunde op rechtvaardigheid en voordeel. Zo'n werkleven maakte de islam sterker. Het verspreidde zich over verschillende continenten. Later verspreidde de neiging naar plezier, amusement en buitensporigheid, die aanwezig was in Iran, zich onder de moslims. Hierna verscheen er een nog grotere fitna. De Griekse filosofie, die enkel op gedachten en theorieën is gebaseerd, werd vertaald naar het Arabisch. Men hield op met inspanningen leveren op het gebied van handel en materie. De islam nam een vorm aan die enkel theoretisch was en was gebaseerd op illusie en verbeelding. Het pure geloof van de moslims werd volledig in de war gebracht door praatjes die **'ilm al-kalâm** *werden genoemd. Zo kwamen de sociale en economische werkzaamheden en die op het gebied van beschaving tot stilstand. In de moskeeën, de madrassa's, thuis en overal hield men zich bezig met lege, nutteloze theorieën en gedachten. Kalâm-boeken die kwaadspraken over de positieve, exacte wetenschappen, verspreidden zich overal. Nutteloze gedachten, onnodige teksten werden* **'islam'** *genoemd. Is er een waardevolle uitspraak, een nuttig idee in het boek* **Tahâfut** *van Ghazâlî en in het antwoord hierop van een filosoof zoals Ibn Rushd? Wie zal er vandaag spreken of schrijven over de onzinnigheden die te vinden zijn in de boeken van Nasîruddîn al-Tûsî, een geleerde in de geometrie en astronomie, en in de werkstukken van de duizenden personen die deze boeken prijzen of bekritiseren? Kan men in de talloze boeken van de imams van de ash'arî school, waarin ze menen te spreken over de Attributen en Daden van Allah en de wil van de mens, en in de onfatsoenlijke conflicten tussen*

de sjiieten en soennieten, iets vinden dat te maken heeft met de islam? Is er in de boeken van Taftâzânî en in de wereldwijd verspreide verklaringen (shurûh) en toelichtingen (hawâshî) hierop, en in de boeken over fiqh, kalâm, mantiq, usûl, tafsîr, nahw, sarf en hikma, iets te vinden van de rede, het denken en de islam?"

Deze leugenachtige teksten van de Russische Bigiev die Mûsâ heette, werden door andere fanatieke hervormers opnieuw in hun eigen geschriften geschreven en bij elke gelegenheid toegejuicht; men noemde deze leugenachtige kâfir 'de Luther van de islam'. Op zijn belasteringen zullen we in punt 9 ingaan.

Een andere gemaskeerde uitspraak van de hervormers, de fanatici met diploma's, luidt als volgt: *"De sterkste, de nuttigste kracht om de mensen naar goedheid en eenheid te leiden, is religie. Een volk zonder religie kan niet standhouden."* Echter, uit de versleutelde woorden die doorsijpelen uit hun uitspraken en teksten, wordt duidelijk dat zij niet geloven in religie. Ze zeggen bijvoorbeeld het volgende: *"De oosterlingen zijn doorgaans zeer intelligent. Sinds 6.000 jaar kwamen de heilige mensen die de zielen en spiritualiteit van de mensen hebben gevormd, altijd uit Centraal-Azië. De scherpe intelligenties van het Oosten schiepen afgoden voor de mensheid die de behoefte had om te aanbidden, en lieten deze na als erfstuk. Toen de intelligenties in het Oosten niet de mogelijkheid vonden om zich uit te drukken in het aardse, werden hun verbeeldingen breder en briljanter. Om deze reden begonnen zaken zoals poëzie, filosofie, astronomie, psychologie, alchemie, magie, wonderen en buitengewone daden in het Oosten en verspreidden ze zich van daaruit over de wereld. Niettemin is er niets zo nuttig als religie om mooie karaktereigenschappen en goede gedachten te versterken, aangezien deze zaken spirituele zaken zijn. De mens kan niet leven zonder religie."*

Men ziet dat ondanks de islamitische hervormers niet geloven dat de islam een religie is die middels een profeet door Allah werd geopenbaard, ze zeggen dat religie noodzakelijk is om de mooie ethiek te kunnen vestigen, om goed met elkaar om te kunnen gaan en om vooruitgang te kunnen boeken in wereldse zaken. Kortgezegd, ze stellen dat men in religie moet geloven voor het wereldse. Ze zeggen dat hoewel religie geen basis heeft, het nodig is om in religie te geloven om een goed karakter te verkrijgen en te zorgen voor sociale voordelen. Dit betekent dat, ook al is dit geloof maar voor de schijn, men erin zou moeten geloven alsof het waar is om er veel voordeel uit te halen. Het feit dat ze zeggen: "Men moet geloven, ook al is dit maar voor de schijn", komt wellicht doordat ze

zagen dat Europeanen en Amerikanen uiterst respectvol zijn tegenover hun religies.

Hoe dan ook: ook de vijanden van de islam zijn genoodzaakt om te zeggen dat religie noodzakelijk is. Immers, zolang een kracht die de mensen met zijn aantrekkingskracht bindt en hen ertoe zet om hun zaken te ordenen, niet heilig wordt verklaard en zijn heiligheid zich niet verspreidt, zal het zwak blijven.

Er zijn ook mensen die de goede karaktereigenschappen willen vestigen middels de wetenschap. De wetenschap presenteert ethiek als een deugd. Echter, dit kan niet verder gaan dan theorieën. Het kan niet de intensiteit bereiken die vervat zit in de eervolle hadîth: **"Redding ligt enkel in eerlijkheid."** Hoe kan men zeggen dat religie – waarvan ze zeggen dat het zo noodzakelijk, zo nuttig is – geen basis heeft? Hoe kan men doen alsof men in iets gelooft terwijl men er eigenlijk niet in gelooft? Deze uitspraak van hen is net zo onlogisch als het aanvaarden dat de waarheid en een leugen gelijk zijn aan elkaar.

Hoe kan men aannemen dat iets dat de mensen tot extase brengt en het bestaan en het karakter van de mens zo sterk beïnvloedt, geen basis heeft en door de mensen werd bedacht? Moeten de mensen de religie volgen, of moeten mensen de religie uitvinden? Dat mensen dingen aanbidden die zij zelf hebben gemaakt, is verdorvenheid. Deze verdorvenheid bestond onder de mensen die vóór de islam afgoden, dus standbeelden aanbaden, en toonde aan dat zij laag en niet rationeel waren.

De hervormer zegt: *"De gouden keten, die in de laatste eeuwen werd ontdekt om de mensen stevig en met zekerheid met elkaar te verbinden – met andere woorden, het idee van nationaliteit – zal de grove, gedoemde keten die op een dag zal breken, vervangen. Als in plaats van broederschap in het geloof, de gedachten van 'natie' en 'thuisland' waren gevestigd, dan zou de jeugd hebben kunnen bestaan."*

Als deze hervormer correct had geloofd in religie, dan zou hij religie niet vergeleken hebben met natie en opvoeding. Hij zou dan voor de broederschap in het geloof niet de uitdrukking 'grove keten' gebruikt kunnen hebben in tegenstelling tot zijn uitdrukking 'fijn bewerkte gouden keten' voor nationale eenheid. Uit de uitspraken van de hervormers wordt begrepen dat religie ertoe moet dienen om het karakter van het onwetende, gewone volk te verbeteren. Men moet hen niet voor de schijn maar echt doen geloven. Ze zullen religie een plek geven om het volk als een kudde

schapen aan zichzelf te binden. Zij zullen het volk doen geloven, maar zelf zullen ze niet geloven. Ze kunnen de religie elke dag in een nieuwe vorm stoppen. Volgens hun redenering zal het gedrag van het volk beteren door middel van religie, en zullen de vooruitstrevenden die ongodsdienstig zijn, geen goed karakter kunnen hebben. Of vinden de hervormers het soms niet noodzakelijk dat zijzelf een goed karakter hebben?

2. De hervormer zegt: *"De edele Profeet verwierp de dictatuur en het sultanaat als regeringsvormen. Echter, de islam was toegankelijk voor de oprichting van zo'n regime. En zo gebeurde het dan ook."*

De hervormer vergist zich enorm in deze uitspraak van hem. Terwijl de grondwetten van de koninkrijken in Europa de koningen erkennen als heilig en onaantastbaar, houdt de islam de sultans gelijk met een willekeurige burger door de eervolle hadîth: **"Jullie zijn allemaal een herder. Ieder van jullie is verantwoordelijk voor de personen over wie hij regeert"**, en kent het geen plaats toe aan een dictatuur of sultanaat. De wetten van de islam zijn goddelijk. Ook de sultans zijn net als een burger verplicht om de islam te volgen en het in de praktijk toe te passen. Leiders die afdwaalden naar het oprichten van een sultanaat en het onderdrukken en begaan van onrecht, waren personen die de islam hadden verlaten en hun macht hadden gebruikt voor slechte doelen. 'Umar al-Fârûq (moge Allah tevreden zijn met hem), die op de dag dat de als oorlogsbuit ingenomen stoffen verdeeld werden onder de veteranen, het volgende zei omdat de stof op zijn rug meer was dan die van de anderen: "Het is een grotere hoeveelheid geworden omdat ik de stof van mijn zoon erbij heb gedaan"; en de edele 'Umar ibn 'Abdul'azîz die op de dag dat hij kalief werd zijn vrouwen bijeenverzamelde en zei: "Ik heb een zware taak op mij genomen. Misschien zal ik geen tijd kunnen vinden om bij jullie te zijn. Als jullie willen, kunnen jullie je bruidsschat en levensonderhoud nemen en dan zijn jullie vrij om te gaan", zijn perfecte voorbeelden van islamitische heersers. Dat er weinig van zulke personen zijn, is geen tekortkoming van de islam zelf.

3. De hervormer zegt: *"Een korte tijd na het Tijdperk der Gelukzaligheid werd de islam een scherp wapen, die aan beide kanten bergen van lijken zou vormen, om de wegen vrij te maken die zouden leiden naar rijkversierde tronen. In de veldslagen die de edele 'Alî voerde voor het kalifaatschap, werd de Koran, het heilige boek van Allah, die bevestigd was aan de speerpunten van de tegenstanders, gebruikt als een krijgslist. De Koran, die waar (haqq)*

is, werd tot een instrument gemaakt om de valse (bâtil) strijd om heerschappij te winnen.”

Antwoord: Deze veldslagen gingen niet om heerschappij. Ze gingen om het naleven van de geboden van de islam. De edele Koran werd niet, zoals de hervormer zegt, tot een instrument gemaakt om de strijd om heerschappij te winnen. Alles wat beide partijen in deze conflicten tegen elkaar deden, was om de waarheid te onthullen, om de islam te volgen. In deze veldslagen werd de islam geen wapen dat bergen van dode mensen zou vormen om de wegen naar vergulde, verzilverde tronen vrij te maken, maar juist een schild om zo’n wapen af te weren.

[Degenen die streden tegen de edele ‘Alî, hebben geen zonde begaan. ‘Zonde’ betekent het begaan van een overtreding tegenover Allah de Verhevene, dus het niet naleven van de islam. Zij hadden de edele ‘Alî (moge Allah tevreden zijn met hen) niet gekozen als kalief. Omdat ze hem niet erkenden als kalief, grepen ze naar het zwaard. Als ze hem als kalief zouden hebben gekozen, dan zou hun verzet tegen de kalief een zonde zijn geweest. Ja, hoewel ze religieuze redenen hadden getoond om hem niet als kalief te kiezen, hadden ze zich hierin vergist. Echter, deze vergissing van hen was een vergissing in ijtihâd. Het was met de bedoeling om de islam na te leven.]

Vraag: Is de islam er niet om de mensen gelukzaligheid te doen bereiken en te zorgen voor vrede? Hoe kan het vasthouden aan de islam tot bloedvergieten leiden?

Antwoord: Hun intentie was om de islam te volgen. Ze vergisten zich echter in hoe ze dit moesten doen. Het bloedvergieten kwam niet doordat ze de islam volgden, maar doordat ze zich vergisten bij het volgen van de islam. Evenzo waren bij de Slag bij Uhud van de veertig Metgezellen, die de Gezant van Allah had gepositioneerd om een pas te blokkeren, de meesten als martelaar gestorven. Hun dood werd niet veroorzaakt doordat ze zich hielden aan het bevel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), maar doordat een deel van hen zich had vergist bij de naleving van dit bevel. Het volgen van de islam brengt nooit en niemand schade toe; het levert voordelen op. Het niet volgen van de islam of zich vergissen bij het volgen ervan, brengt de mens schade toe.

De moslims, tegen wie de edele ‘Alî (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) oorlog voerde, hadden de intentie om de islam te volgen. Echter, ze vergisten zich bij het kiezen van het

pad dat de islam toonde voor de uitvoering van deze zaak. Omdat zij personen waren die Allah de Verhevene liefhad en die Hij had uitgekozen, is deze vergissing van hen geen overtreding. Een vergissing in ijtihâd is geen zonde, het levert beloning op. De fouten van die uitverkorenen en geliefden zijn waardevoller en leveren meer beloning op dan de ‘ibâdât van de latere moslims, dan de ‘ibâdât van de goeden. Er werd gezegd: **“De correcte, goede daden van de goeden zijn als de vergissingen van de uitverkorenen.”** Met andere woorden, de verkeerde daden van de laatsten zijn nuttiger, waardevoller dan de correcte daden van de eersten. Om deze reden zijn degenen van beide kanten die stierven bij die veldslagen, shahîd, oftewel martelaar geworden op de weg van Allah en hebben ze beloning verkregen.

Jongeren die verdorven geschiedenisboeken lezen, die geschreven werden om politieke belangen te verzekeren en om het wereldse te verwerven, of de ontroerende verhalen lezen die de zogenaamde wijzen uit Iran hebben verzonnen, begrijpen niet in werkelijke zin de grootsheid van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en komen vast te zitten in verkeerde gedachten. Om de reine jongeren, die er vurig naar verlangen om de schoonheid van de islam te leren – die de wieg van de huidige beschaving is en die beveelt actief te zijn op het gebied van materie en spiritualiteit – de superioriteiten van de eervolle Metgezellen bij te brengen, hebben wij de boeken **Hak Sözün Vesîkaları** (‘De Bewijsstukken van het Ware Woord’) en **Eshâb-ı Kirâm** (‘De eervolle Metgezellen’) gepubliceerd [en respectievelijke de Engelse vertalingen: **Documents of the Right Word** en **Sahâba the Blessed**]. In deze boeken hebben wij het leven van de eervolle Metgezellen, hun diensten aan de islam en het feit dat ze elkaar liefhadden, middels betrouwbare bewijsstukken verklaard die we hebben verzameld uit de meest waardevolle bronnen. We vonden het gepast om ook hier wat informatie te geven.

De grote islamgeleerde de edele **Muhammad Ma’sûm al-Fârûqî** al-Sirhindî (moge Allah hem genadig zijn), een van de leiders en meest geliefden onder de awliyâ, zegt in zijn 22^e^ brief uit het 1^e^ volume van zijn boek **Maktûbât** het volgende:

“Mijn kind! De Laatste Dag is nabij. Zaken die de harten verduisteren zijn toegenomen. Iedereen wordt naar deze donkere stromen gedreven. In een tijd als deze is er een held nodig die een soenna aan het licht zal brengen en een bid’a ongedaan zal maken. Zolang men niet verlicht wordt met de lichten van de soenna’s van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem),

kan men niet het rechte pad bereiken. Zolang men niet in de voetsporen treedt van deze verheven Profeet, is het vergeefse moeite om te proberen zich te behoeden voor onheil. Zolang men de geliefde Profeet van Allah de Verhevene niet volgt, kan men de gelukzaligheid van het vorderen op het pad van tasawwuf, en de gelukzaligheid van het houden van Allah de Verhevene niet verkrijgen. In het 31e vers van soera Âl-i 'Imrân staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Als jullie van Allah de Verhevene houden, volg mij dan! Allah houdt van degenen die mij volgen!'** Allah de Verhevene beveelt Zijn Lieveling om dit zo te verkondigen. Degene die gelukzaligheid wil bereiken, moet ernaar streven al zijn gewoonten, 'ibâdât en handel te verrichten zoals de Profeet (vrede zij met hem) dat had gedaan. In deze wereld zullen degenen die proberen te lijken op de geliefde van een persoon, lieflijk en mooi lijken in de ogen van die persoon. Deze laatste zal ook hen erg liefhebben en goedkeuren. Evenzo zullen degenen die van de geliefde houden, altijd geliefd zijn door de liefhebber van deze geliefde. De vijanden van de geliefde zullen ook de vijanden zijn van de liefhebber. Om deze reden kunnen alle goedheden, alle superioriteiten, zowel de zichtbare als onzichtbare, enkel verkregen worden door te houden van deze verheven Profeet (vrede en zegeningen zij met hem). De graadmeter voor het kunnen vorderen, voor vooruitgang, is deze liefde. Allah de Verhevene heeft Zijn geliefde Profeet als de mooiste, de beste en de meest lieflijke van alle mensen geschapen. Elke goedheid, elke schoonheid en elke superioriteit verzamelde Hij bij hem. De eervolle Metgezellen waren allemaal verliefd op hem. Al hun harten stonden in vuur en vlam uit liefde voor hem. Het aanschouwen van zijn licht (nûr) verspreidende gezicht dat zo mooi en stralend was als de maan, was voor hen de meest zoete van alle vreugden. Zij offerden hun leven en bezittingen op omwille van hun liefde voor hem. Ze hielden meer van hem dan van hun leven, hun bezittingen, kortom meer dan van alles, waarvan gehouden kan worden. Omdat ze buitengewoon veel van hem hielden, hielden ze van degenen die van hem hielden. Dit is de reden waarom ze ook veel van elkaar hielden. Ze maakten diegenen tot vijand die zijn superioriteit niet begrepen, zijn schoonheid niet zagen en de gelukzaligheid van het liefhebben van hem niet bereikten. Immers, de meest primaire onder de gehoorzaamheden, de goedheden, is het liefhebben van de vrienden en het niet liefhebben van de vijanden. Degenen die zeggen dat ze houden van Allah, dienen te zijn zoals de eervolle Metgezellen. Iemand die liefheeft, zal ook houden van degenen van wie zijn ge-

liefde houdt, en zal vijandig zijn tegenover de vijanden van zijn geliefde. Deze liefde en vijandschap ligt niet in de handen van de liefhebbende persoon. Het ontstaat vanzelf. Deze persoon is in zijn liefde en vijandschap als een gek. Om deze reden werd er gezegd: **'Zolang een persoon niet gek wordt genoemd, is het geloof van die persoon niet volledig!'** Degenen die niet zodanig gek zijn, zijn ontbeerd van het liefhebben. Als er geen vijandschap is, is er geen vriendschap! Om te kunnen zeggen dat men liefheeft, moet men vijandig zijn tegenover de vijanden van de geliefde. Onze woorden moeten niet verkeerd begrepen worden! Men moet niet veronderstellen dat vijandschap tegenover de eervolle Metgezellen is gebaseerd op wat hier wordt vermeld!

Sommige mensen zeggen dat men vijandig moet zijn tegenover de meest superieuren onder de eervolle Metgezellen om gehouden te kunnen hebben van de edele 'Alî. Deze bewering en dit begrip van hen zijn erg verkeerd. Immers, om lief te hebben is het vereist dat men vijandig is tegenover de vijanden van de geliefde; het is niet vereist dat men vijandig is tegenover zijn vrienden. Allah de Verhevene verklaart in soera al-Fath dat **de eervolle Metgezellen 'rahîm'** (barmhartig) **zijn tegenover elkaar**, dus dat zij elkaar liefhebben. Rahîm betekent zeer veel en voortdurend mededogen hebben, elkaar liefhebben. Dit edele vers geeft aan dat de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) elkaar heel erg liefhadden. Het woord rahîm is in de Arabische grammatica een verbaal adjectief (sifa al-mushabbaha). Een verbaal adjectief geeft aan dat iets voortdurend, aanhoudend is. Hierdoor wordt duidelijk dat de grote onderlinge liefde tussen de eervolle Metgezellen voortdurend, continu was. Dit edele vers verklaart dat kwaadheden die niet passen bij mededogen en elkaar liefhebben, zoals jaloezie, wrok, afgunst en vijandigheid, niet mogelijk waren tussen de eervolle Metgezellen. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **'Degene uit mijn gemeenschap** (umma) **die het meest barmhartig is tegenover mijn gemeenschap, is Abû Bakr.'** Hoe kan iemand die de meest barmhartige is van deze gemeenschap, wrok en vijandigheid koesteren tegenover een willekeurig iemand van deze gemeenschap?

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **'Allah de Verhevene vroeg aan Mûsâ** (vrede zij met hem)**: "Wat heb je enkel en alleen voor Mij gedaan?" Toen hij antwoordde: "O mijn Heer! Ik heb voor U het gebed verricht, gevast, de zakât gegeven en U herdacht** (dhikr)**", zei Allah de Verhevene: "De gebeden die je verricht, zijn het pad dat jou naar het Paradijs zal leiden en zijn jouw plicht**

als dienaar. Jouw vasten zullen je beschermen tegen de Hel. De zakâts die je geeft, zullen je beschaduwen op de Dag des Oordeels. En je gedenken (dhikr) **zal in de duisternis van die Dag een licht voor jou zijn. Wat heb je voor Míj gedaan?" Toen hij zei: "O mijn Heer! Laat me weten wat datgene voor U is", zei Allah de Verhevene: "O Mûsâ, heb je gehouden van degenen die Ik liefheb, en was je vijandig tegenover Mijn vijanden?" Mûsâ** (vrede zij met hem) **begreep dat het meest waardevolle dat voor Allah de Verhevene wordt gedaan, liefde is omwille van Allah** (hubb fillâh) **en vijandschap omwille van Allah** (bughd fillâh)**.'"** Hierbij is de vertaling van de 22e brief voltooid.

Het klopt dat de edele Mu'âwiya bij de Slag bij Siffîn exemplaren van de edele Koran aan speerpunten had laten bevestigen en zo een einde had gemaakt aan het bloedvergieten onder de moslims. Tijdens de Slag bij Siffîn werden de gevechten stopgezet tot het einde van de maand muharram – de eerste maand volgens de islamitische maankalender – van het jaar 37 n.h. Boodschappers van beide kanten kwamen en gingen en er werd geprobeerd om tot een overeenkomst te komen. Toen de maand muharram voorbij was, verklaarde de edele 'Alî dat de termijn was verstreken en dat er niet werd afgezien van de opstand. Ashtar, die aan de kant stond van de edele 'Alî, trad als eerste naar voren met zijn soldaten. De Syriërs verschenen tegenover hem. Deze Ashtar was een van de onruststokers die ook de Slag van al-Jamal (de Kameel) hadden opgehitst. In **Kısas-ı Enbiyâ** staat het volgende vermeld: "Bij de Slag van al-Jamal waren er aan de kant van de edele 'Alî 20.000 man en aan de andere kant 30.000 man. Toen beide kanten op het punt stonden om overeen te komen, kwamen van degenen die betrokken waren bij de moord op de edele 'Uthmân (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), kopstukken zoals 'Abdullâh ibn Saba' en Mâlik Ashtar 's nachts bijeen en maakten plannen om een oorlog te beginnen. Ze vielen onmiddellijk de andere kant aan. Toen degenen aan de kant van de edele 'Âisha zo aangevallen werden, waren ze verbijsterd. Ashtar en zijn kameraden kwamen bij de edele 'Alî en zeiden dat de andere kant hen had aangevallen en dat ze zich hadden verzet tegen hen." Men ziet dat degenen die beide veldslagen aanwakkerden en de overeenkomsten verbraken, de jood 'Abdullâh ibn Saba' en zijn kameraden waren. In Siffîn viel de edele 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hem) de Syriërs aan met al zijn soldaten. Er werd enkele dagen veel bloed vergoten. In de tweede aanvalsgolf koos de edele 'Alî 12.000 man uit en viel weer aan. Hâshim, die de vlag droeg, zei:

“Laat degene die van Allah houdt met mij meekomen”, en stormde naar voren. Het was een zeer bloedige strijd. Er werd de hele donderdagnacht tot de ochtend gevochten. Degenen die niet gestorven waren, waren gewond of erg uitgeput. Ashtar viel vrijdag opnieuw aan. Toen de edele Mu’âwiya en ‘Amr ibn al-‘Âs (moge Allah de Verhevene met hen beiden tevreden zijn) constateerden dat er van hun kant 45.000 moslims waren gestorven en 25.000 van de andere kant, zochten ze naar een oplossing om het vergieten van broederbloed tegen te gaan. De edele ‘Amr ibn al-‘Âs zei: “Laten we de edele Koran tonen om duidelijk te maken dat moslims broeders zijn.” De edele Mu’âwiya beval dat exemplaren van de Koran aan speren moesten vastgemaakt worden. “Wij roepen jullie op tot het Boek van Allah”, riepen ze uit. Toen de soldaten de edele Koran zagen, hielden ze op met de strijd; de edele ‘Alî riep Ashtar terug. Met moeite werd hij teruggehaald uit de strijd. Er werd besloten tot een akkoord. De bloedige gevechten die 110 dagen hadden geduurd, kwamen zo tot een einde. Dat er exemplaren van de edele Koran aan speren werden vastgemaakt, voorkwam dat er bloed werd vergoten van duizenden moslims. Het grote vuur van fitna (oproer) dat onder de moslims werd gesticht, werd zo uitgedoofd.

4. De hervormer zegt: *“De veldslagen om het sultanaat hebben ertoe geleid dat de rechtsscholen van elkaar afweken en de islam uiteenviel.”*

Antwoord: Het feit dat de rechtsscholen in de islam van elkaar afwijken linken aan de zogenaamde machtsstrijden om heerschappij, is een bewering van onwetenden die niet weten wat rechtsscholen in feite zijn. Dit is het vermengen van religie met politiek. Het feit dat de rechtsscholen van elkaar afwijken, is voortgekomen uit de denkvrijheid die de islam de mensen toekent. Als er al een gedachte zou zijn geweest om met de verdeling in rechtsscholen een positie, een heerser te behagen, dan zou deze verheven positie uiteraard de Goddelijkheid zelf zijn geweest.

5. Hij zegt: *“De geschillen over of de Koran wel of niet is geschapen, hebben de basis van de islam vernietigd.”*

Antwoord: De hervormer geeft hierbij ook nog een zogenaamd voorbeeld van de vermenging van de rechtsscholen met politiek. De kalief Ma’mûn had de geleerden onder druk gezet die niet verklaarden dat de edele Koran geschapen is. Echter, deze onderdrukkingen van hem waren niet omwille van politieke gedachten. Als hij eraan gedacht zou hebben om de geleerden omwille van politieke gedachten te onderdrukken, dan had hij nog vele andere

redenen kunnen vinden om dit te doen. Als we zouden zeggen dat Ma'mûn zijn onderdrukkingen had gedaan vanwege politieke gedachten, dan zou het correcter zijn om te zeggen dat niet religie met politiek was vermengd, maar eerder dat ongodsdienstigheid met politiek was vermengd. De hervormer probeert de schuld van ongodsdienstigheid op de religie af te schuiven.

6. Hij zegt: *"Naarmate de jaren verstreken, waren de Koran en de hadîth's niet zozeer meer in de handen van de religieuze geleerden, maar werden deze in de handen van degenen die heerser wilden worden van gedaante veranderd, net als de trucs van goochelaars. Toen ze zagen dat ze de vijand niet met het zwaard, met kracht konden verslaan, interpreteerden ze de Koran zoals ze zelf wilden en verzonnen ze hadîth's die pasten bij hun ambities."*

Antwoord: De hervormer Mûsâ Bigiev spreekt kwaad over vakgebieden van kennis waar hij helemaal niets over weet. Hij probeert de meest waardevolle delen uit de tafsîr-boeken te bevlekken. In principe heeft iedereen het recht om – overeenkomstig de regels van discussie (munâzara) en fatsoen (adab) – te discussiëren over die gedeelten van de tafsîrs waar de schrijvers van deze boeken ijtihâd hebben verricht. Echter, er kan niets zo zinloos en lachwekkend zijn als dat een hervormer, die niets afweet van de eloquentie (balâgha) van de edele Koran, kwaadspreekt over de tafsîr van Zamakhsharî.

7. Hij zegt: *"Er zijn hadîth's verzonnen. De veelheid aan verzonnen hadîth's is overduidelijk."*

Antwoord: Er kan niets zo onrechtvaardigs zijn als het kwaadspreken over de hadîth-wetenschap die niet gebaseerd is op het verstand of ervaring, maar enkel op overdracht (naql) en overlevering (riwâya). Hoeveel hadîth's zou de hervormer, die zo spreekt, eigenlijk kennen? Zou hij een eervolle hadîth, samen met de overleveraarsketen (isnâd) ervan, kunnen opzeggen? Hij heeft iets als 'mawdû' hadîth's' gehoord. Net zoals de grote geleerden van de islam duizenden boeken schreven op het gebied van de hadîth-wetenschap, schreven ze ook boeken die leren hoe men tussen de authentieke hadîth's de verzonnen hadîth's kan achterhalen en onderscheiden. Als zij deze boeken niet geschreven zouden hebben, dan zou de hervormer niet eens op de hoogte zijn van het woord mawdû' (letterlijk: verzonnen) met betrekking tot de hadîth's. De geleerden van de hadîth-wetenschap hebben het ten strengste verboden om een uitspraak waarvan niet goed duidelijk is dat de Gezant van Allah het heeft gezegd, aan te duiden als 'hadîth', ongeacht hoe goed of nuttig de inhoud en de betekenis van

deze uitspraak is. Ja, er zijn personen geweest die zich hebben gewaagd aan een uiterst gevaarlijke leugenarij zoals het verzinnen van hadîth's. Echter, door zich onvermoeibaar en volhardend in te spannen, zijn de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) op zoek gegaan naar zulke uitspraken en hebben ze deze gevonden en uit de boeken verwijderd. Als deze aanhoudende inspanningen van de islamgeleerden er niet zouden zijn geweest, zouden deze religieus onwetende hervormers dan in staat zijn geweest om ook maar één verzonnen hadîth te onderscheiden? De islamgeleerden hebben zeer verfijnde en enorm moeilijke taken voor elkaar gekregen zoals het kennen van honderdduizenden eervolle hadîth's samen met al hun overleveraars en het afwegen van de authenticiteit van elk van deze hadîth's. De hervormer daarentegen gooit degenen die hadîth's verzinnen en degenen die de verzonnen hadîth's eruit vissen en verwijderen op één hoop, en wekt bij anderen wantrouwen op door ze allemaal over een kam te scheren, en probeert zo het vertrouwen in de eervolle hadîth's aan het wankelen te brengen. De schade die veroorzaakt werd door degenen die hadîth's verzonnen, was niet zo groot als de schade die veroorzaakt werd door het geroep en getier van de hervormers. De kwalijkheden van het verzinnen van hadîth's naar voren brengen en de ondergang van de Ottomanen hiermee in verband brengen, en op deze manier beweren dat het de islam was die leidde tot de ondergang van de Ottomanen, is een van de meest oneerlijke belasteringen die men maar kan bedenken.

8. Hij zegt: *"De edele Bukhârî had vele jaren rondgetrokken in de islamitische landen in Azië en Afrika om de juistheid van hadîth's vast te stellen. 's Nachts stond hij 10 à 15 keer op uit zijn bed en legde hij de hadîth's vast die hem te binnen schoten, samen met de overleveraars ervan. Naar verluidt had hij 300.000 hadîth's uit het hoofd geleerd. 200.000 hiervan zouden niet authentiek zijn geweest. Hij zou begrepen hebben dat van de 600.000 hadîth's die hij had verzameld, er 7000 à 8000 correct waren. Dit laat zien wat voor een chaos er bestaat op het gebied van religieuze kennis. Kijkend naar de werkwijze van Bukhârî, zeggen sommige Europese geleerden dat zelfs die hadîth's die hij gekozen heeft twijfelachtig zijn. Beeld je je dan maar in hoe andere hadîth-boeken zullen zijn."*

Antwoord: Deze hervormer geeft schaamteloos toe dat hij de gedachte, dat het aantal hadîth's – beginnend bij de 600.000 – naar 7000 authentieke hadîth's werd verminderd en uiteindelijk praktisch nul werd, heeft overgenomen van de westerse oriëntalisten. Als hij zijn kennis met betrekking tot de eervolle hadîth's overge-

nomen zou hebben van de deskundigen van deze wetenschap, in plaats van van westerse oriëntalisten, dan zou hij zeker niet zo gesproken hebben. De hadîth-wetenschap die net als een oneindige oceaan is, is een wonder van de islam. Deze grote oceaan zal niet troebel worden door enkele nietige stenen die de vijanden van de islam erin gooien. Als van de talloze bewijzen die aantonen dat de islam de ware en glorieuze religie is, er geen enkele zou zijn, dan zou het verbazingwekkende werk van de geleerden van de **hadîth-wetenschap** op zich al volstaan als bewijs hiervoor. De boeken van de hadîth-geleerden zijn er zodanig veel dat alleen al de lijsten met hun titels bibliotheken vullen. Deze geleerden zijn een leger waarvan het aantal de duizenden overstijgt. Zij zijn een leger van oprechtheid en deskundigheid dat de hulp van Allah de Verhevene heeft verkregen. De verheven reden van dit streven kan niet worden begrepen door het verstand en het bevattingsvermogen van de hervormers die uit zijn op materiële belangen en vergankelijke, weerzinwekkende genoegens. De bestudering van de hadîth's en hun overleveraars steunt op zulke subtiele en zodanig veel kennis, dat er enkel en alleen voor deze taak een afzonderlijke wetenschap tot stand is gekomen die **usûl al-hadîth** wordt genoemd. Om een uitspraak als 'hadîth' op te kunnen schrijven in boeken, was het vereist dat het werd gehoord van een persoon op wiens verstand, sterkte van zijn geheugen, eerlijkheid en fatsoen volledig kon worden vertrouwd; dat die persoon het op zijn beurt hoorde van een andere persoon die ook zo was; en dat het op die manier kettingsgewijs altijd werd gehoord van betrouwbare personen, teruggaand tot aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Boven elke hadîth worden de namen van deze overleveraars een voor een opgeschreven. Denken Ibn Taymiyya, 'Abduh, Mawdûdî en soortgelijken – die niet in staat waren om de grootsheid en superioriteit van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te begrijpen – en de onwetende hervormers die gewoon niet begrijpen wat de islam is, dat zulke betrouwbare hadîth-boeken zoals geschiedenisboeken zijn? De hadîth-geleerden wisten als het ware op miraculeuze wijze dat er na hen zogenaamde vooruitstrevenden en hervormers zouden verschijnen die de eervolle hadîth's zouden aanvallen, en hebben de biografieën van alle eervolle Metgezellen en van het merendeel van de Opvolgers die de eervolle hadîth's overleverden, uitgebreid geschreven. Van deze werken zijn **Usud al-ghâba**, **al-Isti'âb**, **al-Isâba** en soortgelijke grootse boeken, overal ter wereld in bibliotheken te vinden. Kan men in de geschiedenis

van de mensheid nog een andere persoon aanwijzen dan **Muhammad** (vrede zij met hem), voor wiens elke uitspraak men zich zelfopofferend heeft ingespannen om het uit het hoofd te leren; van wie de waarde en het belang van zijn persoon en zijn leven ook overgingen op degenen die dichtbij hem stonden; en die er zo toe leidde dat de biografieën en superioriteiten van al deze personen samen met alle details in boeken werden vastgelegd?

Middels woorden die niets te maken hebben met wetenschap, willen de islamitische hervormers deze lofwaardige ster die straalt aan de hemel van glorie en eer, schaamteloos begraven in hun vuile aarde waar het rioolwater van hun discussies zich verspreidt.

9. Mûsâ Bigiev zegt: *"De religie, waarvan de bronnen reeds bij het begin werden vertroebeld door persoonlijke ambities en politieke conflicten, werd later ten tijde van de Abbasiden tot een speeltje omgevormd, en juist toen werd het Ottomaanse Rijk gesticht."*

Antwoord: Oh wat hebben de arme Ottomanen toch een slechte tijd getroffen! Als de bronnen van de islam zo vertroebeld zijn, waarop moeten de religieuze hervormingen vandaag dan gebaseerd worden? Ze trekken zo goed als alle eervolle hadîth's in twijfel. Wat zouden de hervormers over de edele Koran te zeggen hebben? Is die bron ook vertroebeld? We hadden eerder vermeld dat de hervormers zeggen dat religie noodzakelijk is om het karakter van de mensen te verbeteren. Gaat dit gerealiseerd worden door de religie waarvan de bronnen zijn vertroebeld en die is omgevormd tot een speeltje? Hun uitspraken spreken elkaar tegen. De zogenaamde grote hervormer, de Russische Mûsâ Bigiev leverde op zijn beurt kritiek op de kalâm- en fiqh-kennis. Hij bekritiseerde dat de islamgeleerden zogezegd alles hadden laten liggen en zich bezighielden met de Griekse filosofie. Toen in die tijd de Griekse filosofie naar het Arabisch werd vertaald, had het zich als een vernieuwing, een vooruitstrevendheid in de islamitische landen verspreid. Het had het denken en de kennis van vele mensen vertroebeld. De kalâm-geleerden bestudeerden een voor een deze nieuwe ideeën die in hun tijd steeds populairder werden, en gaven op elk hiervan een antwoord. Zo beschermden ze de geloofsleer van de ahl al-soenna ertegen dat het aan het wankelen werd gebracht. Ook vandaag is het een eervolle taak van onze religieuze geleerden om van de wetenschap en de nieuwe ontdekkingen die punten te bestuderen en te beantwoorden die betrekking hebben op de islamitische geloofsprincipes. De hervormers zien vandaag deze noodzaak in en willen het ook, maar waarom proberen ze dan de

vroegere geleerden te bevlekken omdat ze deze taak in hun tijd hebben volbracht? Dit betekent dat zij pogingen doen om de islamgeleerden blindelings te kleineren zonder zich te baseren op een wetenschappelijk bewijs of een grondslag. Enerzijds zeggen ze dat de religieuze kennis tegenwoordig niet wordt aangepast aan nieuwe ontdekkingen en inzichten en dat dit een grote overtreding is. En anderzijds zeggen ze dat de vroegere geleerden destijds de islam hebben vermengd met de filosofieën en nieuwe ontdekkingen uit hun tijd en dat dit ook een overtreding is. Men ziet dat alles wat de geleerden ook maar hebben gedaan en doen, een overtreding is in de ogen van de hervormers.

10. Mûsâ Jârullâh zegt: *"De reine geloofsprincipes van de islam werden vervuild, verdorven door de stromingen die 'ilm al-kalâm werden genoemd."*

Antwoord: Deze uitspraak die is overgenomen uit een boek van de zogenaamde grote hervormer, de Russische Bigiev, is een duidelijk bewijs van zijn onwetendheid in de religie. Hoe de kalâm-wetenschap licht heeft geworpen op de islam en hoe het deze heeft gediend, kan enkel begrepen worden door degenen die zich verdiepen in deze wetenschap en het van binnenuit bestuderen. Deze immense wetenschap aanvallen met zulke onsamenhangende praatjes heeft geen enkele waarde. De wetenschapsfanatici vallen de kalâm-wetenschap altijd aan met de bewering dat het bestaat uit theorieën en gedachten die niet zijn bevestigd door ervaring. Zij weten niet dat de islamitische kennis wordt geleerd door middel van overlevering (naql), door het over te nemen van degenen die eerder kwamen. Ervaring speelt een rol bij de natuurwetenschappelijke kennis. Deze laatste wordt door middel van ervaring geleerd. De plaats van beide soorten kennis is bij de mens de hersenen. De hersenen denken en berekenen alleen. Het beoordeelt of datgene wat hij hoort of doet, correct is of niet. Echter, dat wat ervaring opdoet, zijn niet de hersenen van de mens maar zijn ledematen. Kent deze hervormer de zaken die hij weet middels zijn handen? Of begrijpt hij het middels zijn voeten?

11. De hervormer Mûsâ Jârullâh zegt: *"Toen de fiqh-boeken werden geschreven, hebben ze bij de 'ibâdât de bestraffing en de beloning als basis genomen. Zo beroofden ze de islam ervan een sociale religie te zijn. Als ze in plaats van gesproken te hebben over: "Tegenover dit-en-dat staat deze bestraffing" en het te hebben over de hevigheid van het Hellevuur, verteld zouden hebben over de voordelen van de islam op de ethiek en de samenleving; en als ze in plaats van het te hebben over beloning en bestraffing, ge-*

probeerd zouden hebben het verstand te overtuigen, dan zouden ze de islam er niet van beroofd hebben een sociale religie te zijn. Het menselijke verstand kan de wijsheid van Allah nooit volledig begrijpen. We geloven dit. Echter, Zijn geboden en verboden zijn niet allemaal van deze aard. De redenen van de meesten hiervan kunnen met het verstand begrepen worden. Wanneer de geleerden iets niet konden begrijpen, zeiden ze eenvoudigweg: 'Allah weet het beter' en gingen dit voorbij zonder er verder aandacht aan te besteden."

Antwoord: De islam is een geopenbaarde religie. Zoals het geval is bij elke geopenbaarde religie, wordt ook de kennis van de islam in twee delen onderverdeeld: de religieuze kennis en de natuurwetenschappelijke kennis. Ook de natuurwetenschappelijke kennis maakt deel uit van de islamitische kennis. Om een islamgeleerde te zijn, moet men ook de natuurwetenschappelijke kennis van zijn tijd zoveel mogelijk leren. De natuurwetenschappelijke kennis verandert en ontwikkelt zich met de tijd. De religieuze kennis daarentegen verandert nooit. Deze kennis bestaat uit de zaken waarin geloofd moet worden, de geboden en de verboden. Deze zijn medegedeeld door Allah de Verhevene. Het geheel van deze geboden en verboden wordt de **islam** genoemd. Het volgen van de islam wordt "ibâda verrichten' genoemd. Moslims verrichten 'ibâda omdat Allah de Verhevene hen dit bevolen heeft, dus omdat het hun plicht is. Hoewel in de geboden en verboden van de islam er vele voordelen zijn voor het leven van de dienaren op deze wereld en in het hiernamaals, is het noodzakelijk dat men bij de uitvoering van de 'ibâdât bedenkt dat dit de geboden zijn van Allah de Verhevene en dat het nakomen ervan een plicht van dienaarschap is, en dat men zijn intentie voor de 'ibâdât dienovereenkomstig verricht. Een daad die verricht wordt zonder deze gedachte en intentie, is geen 'ibâda. Het zal dan een gewone, alledaagse daad zijn die niets te maken heeft met de religie. Bijvoorbeeld, als een persoon die het gebed wil verrichten niet de intentie heeft om het gebod van Allah de Verhevene na te leven en zijn plicht als dienaar te volbrengen, maar het gebed verricht met de gedachte dat het een soort gymnastiek, een vorm van lichamelijke activiteit is, dan zal zijn gebed niet geldig zijn. Hij zal geen 'ibâda verricht hebben maar een sportoefening hebben gedaan.

Als evenzo een vastende persoon er enkel aan denkt om zijn maag te laten rusten en te diëten, dan zal dit ervoor zorgen dat zijn vasten niet geldig is en niet aanvaard wordt als 'ibâda. Als een moslim die deelneemt aan een strijd en zijn leven riskeert, niet

vecht om de religie van Allah te versterken, de islam over de wereld te verspreiden en de vijanden van de islam te verzwakken, maar vecht voor faam, eer, bezittingen of positie, dan zal hij evenzo geen ‘ibâda hebben verricht. Hij zal de beloning van jihâd niet verkrijgen en als hij sterft in de strijd, zal hij niet gestorven zijn als shahîd. Een persoon die stopt met het drinken van alcoholische dranken enkel en alleen omdat het zijn lichaam schaadt, verlost zich daarmee nog niet van de zonde van het drinken van alcohol. Ook degene die overspel en het bezoeken van bordelen vermijdt om geen vreselijke ziektes op te lopen zoals syfilis, gonorroe en aids, wordt in de islam daarmee nog niet beschouwd als een kuise, fatsoenlijke en reine persoon.

In de islam is de intentie (niyya) van groot belang bij het verrichten van ‘ibâda. Of iedere verrichte daad wel of niet overeenkomt met de islam, wordt duidelijk aan de hand van de intentie. Als Allah de Verhevene Zijn dienaren niet bevolen zou hebben om zich te beschermen tegen de Hel en zich in te spannen om het Paradijs te bereiken, dan zouden de daden, die enkel met de gedachte aan het Paradijs of de Hel worden verricht, niet geldig zijn als ‘ibâda. De grootheden van tasawwuf, de eervolle awliyâ (moge Allah de Verhevene hun geheimen zegenen), denken niet aan deze zaken bij het verrichten van ‘ibâda. Ze denken enkel aan het verkrijgen van de tevredenheid van Allah de Verhevene. Het wordt echter als voldoende beschouwd dat een moslim denkt aan de voordelen in het hiernamaals. Om de ‘ibâdât te onderscheiden van de gewoonten (‘âdât), werd als voorwaarde gesteld dat men bij de ‘ibâdât niet aan de wereldse voordelen ervan denkt. Daden die verricht worden voor Allah en omwille van voordelen in het hiernamaals, zijn ‘ibâdât. Daden die verricht worden omwille van het wereldse, worden beschouwd als gewoonten, gebruiken of tradities.

In de islam is de intentie zo belangrijk dat als een daad die bevolen is in de islam, wordt verricht voor wereldse doeleinden, dit niet als een correct uitgevoerde, aanvaardbare ‘ibâda geldt. Het wordt dan beschouwd als een louter wereldse daad. En wanneer een willekeurige wereldse daad wordt verricht met de intentie om er voordelen mee te verkrijgen in het hiernamaals, dan wordt het ‘ibâda. Een moslim krijgt zelfs beloning voor het brengen van een hapje eten in de mond van zijn vrouw. Als iemand de eervolle hadîth, waarin dit zo verklaard wordt, voor ogen houdt en zijn gedachte zuivert en zijn intentie corrigeert, dan zal hij, indien hij bij het eten en drinken en alle soorten wereldse daden de voordelen

ervan in het hiernamaals in acht neemt, niet de kans missen om deze als ‘ibâda te verrichten en er beloning voor te verkrijgen. Als de mensen eraan gewend worden gemaakt om in al hun zaken, en zelfs hun ‘ibâdât, naar werelds profijt en materieel gewin te zoeken, dan ontstaat er zelfzuchtigheid, egoïsme. Echter, de islam wil juist dat zulke slechte verlangens van de ziel van begeerte (nafs) getemperd worden, dat men bereid is tot opoffering in materiële zaken, dat men zelfzuchtigheid minacht, het karakter (de akhlâq) verbetert en de ziel zuivert en deze beide doet vorderen.

Dat het volgen van de islam, het verrichten van ‘ibâda niet gebaseerd kan worden op wereldse belangen, is een overduidelijk feit voor verstandige mensen. Dat dit zo is, wordt bovendien ook aangegeven in de onderstaande edele Koranverzen en eervolle hadîth’s: In het 20e edele vers van soera al-Shûrâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die zich inspannen om de oogst van het hiernamaals te verkrijgen, diens oogsten zullen Wij vermeerderen. En aan degenen die zich inspannen voor werelds profijt, zullen Wij daarvan geven. Maar in het hiernamaals zullen zij met lege handen staan.”**

In het 18e en 19e edele vers van soera al-Isrâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Van degenen die het wereldse willen – waarvan de voordelen en geneugten snel voorbijgaan, vergaan – geven Wij aan wie Wij willen, wat Wij willen. De beloningen van de gelovigen** (mu’minûn)**, die zich inspannen voor de voordelen in het hiernamaals, zijn rijkelijk.”**

In het 15e en 16e vers van soera Hûd staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Zij die op de wereld willen leven en plezier willen hebben, aan hen zullen Wij de compensatie van hun inspanningen in overvloed geven. Wij zullen niets te kort doen. Aan hen zal in het hiernamaals enkel het Hellevuur gegeven worden. Hun inspanningen zullen tevergeefs zijn in het hiernamaals. Voor de zaken die zij enkel omwille van het wereldse hebben gedaan, zal er in het hiernamaals geen compensatie zijn.”**

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“In het hiernamaals zal gezegd worden: ‘Laat al wie een daad heeft verricht voor iemand anders dan Allah de Verhevene, de beloning ervan aan hem vragen.’”**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **“Allah de Verhevene geeft voor de goedheden die verricht worden voor het hiernamaals, ook op deze wereld beloning. Echter, voor de daden die enkel voor deze wereld worden verricht, zal Hij in het hiernamaals**

helemaal geen beloning geven.”

De eervolle hadîth: **“Elke goede daad wordt beoordeeld op basis van de intentie”**, die als eerste staat vermeld in het boek **Sahîh al-Bukhârî**, is zeer bekend.

Het is niet verboden om samen met de voordelen van de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya) voor het hiernamaals, ook te denken aan hun nuttige aspecten en sociale voordelen voor deze wereld. Sterker nog, deze wereldse voordelen mededelen door ze te verklaren aan de hand van de huidige kennis, behoort tot de taken van geleerden. Echter, de plaats om dit te doen, is niet – zoals de hervormer veronderstelt – de fiqh- en usûl al-fiqh-boeken. Immers, de fiqh-wetenschap leert de moslims hun religieuze plichten. En de wetenschap van usûl al-fiqh toont hoe de voorschriften met betrekking tot deze plichten zijn afgeleid uit de vier primaire bronnen van de islam. Gedachten over sociale aspecten van de islamitische voorschriften moeten niet gebruikt worden als argument tegen de moslims, maar moeten van tevoren uitgewerkt en voorbereid worden als een middel om zich te verdedigen tegen de aanvallen van de vijanden van de islam en om hen uit te dagen. Het is zeer nuttig dat ook de moslims weten wat de voordelen en goedheden zijn van de islamitische voorschriften voor deze wereld. Echter, bij de moslims dient dit enkel te blijven bij ‘weten’; het mag hen er niet toe brengen om hun ‘ibâdât te baseren op wereldse voordelen, dus om hun ‘ibâdât uit te voeren enkel omwille van deze voordelen. Want, als men zo handelt, worden de ‘ibâdât ongeldig. Ongeacht hoeveel voordelen het oplevert voor deze wereld om de plichten van de islam na te komen, men moet ze enkel en alleen uitvoeren omdat ze een gebod zijn van Allah de Verhevene en om zich te redden van bestraffing in het hiernamaals. Wanneer men zo’n intentie heeft, dan kan het geen kwaad dat men daarnaast ook aan hun wereldse voordelen denkt.

De voordelen van de ‘ibâdât voor het hiernamaals buiten beschouwing laten, en enkel naar hun sociale voordelen zoeken; en dit onderzoek als basis nemen bij de uitvoering van ‘ibâdât, behoort tot de tekenen van de ziekte van het niet werkelijk geloven in de islam. Als men oplet, dan zal men in de uitspraken en de teksten van de hervormers, tussen de regels door, steeds de symptomen van deze verborgen ziekte terugzien. Daarbij zal iedereen met ook maar een beetje religieuze kennis, of zelfs iemand die er enkel met zijn verstand over nadenkt, het belang van de intentie uiteraard inzien. Zulke uitspraken van de hervormers die niet overeenkomen met het verstand en de logica, doen vermoeden dat

zij niet geloven in het leven in het hiernamaals. Hoewel de wereldse voordelen, de wereldse goedheden van de islamitische voorschriften zeer belangrijk en duidelijk zijn, zullen degenen die geloven in het Paradijs en de Hel niet eens denken aan deze wereldse voordelen. Vergeleken met de talloze en oneindige gelukzaligheden in het hiernamaals enerzijds en de zeer pijnlijke en eindeloze rampspoed daarin anderzijds, hebben de vergankelijke plezieren en het leed van deze wereld geen enkele waarde. Als de hervormers, wiens harten in vuur en vlam staan vanwege hun bezorgdheid om de moslims het belang van een toekomst duidelijk te maken, zouden geloven in die allerbelangrijkste toekomst die 'het hiernamaals' wordt genoemd, dan zouden ze – op zijn minst in de mate dat de islamgeleerden belang hechten aan het wereldse leven van de moslims – zelf ook belang hechten aan het leven van de moslims in het hiernamaals en zouden ze met hun 'ontroerende' woorden en 'tranende' teksten ook een beetje jammeren voor de gelukzaligheid in het hiernamaals. Als de islamitische voorschriften uitsluitend op sociale voordelen gebaseerd zouden worden, dan zou dit ertoe leiden dat deze voorschriften mettertijd zouden veranderen en verdorven zouden worden.

12. De hervormer accepteert niet dat er enkel vier rechtsscholen zijn. Hij zegt: *"Als de moslims zich beperken tot vier rechtsscholen, dan kan er geen mogelijkheid zijn voor ontwikkeling en voortgang. Men moet het verstand eerst bevrijden van de onderdrukking van religie. Het verstand is een onbegrensde gunst van Allah. Men moet buiten de vier rechtsscholen stappen en het verstand zijn vrijheid geven."* Jalâl Nûri, een andere hervormer, schrijft in zijn boek **Târîkh al-tadanniyât**: *"Ze zeggen dat de poort van ijtihâd is gesloten. Dat kan niet. De Ottomanen bleven gehecht aan verkeerde, slechte wetten. Aan de andere kant van de wereld veranderden de levensomstandigheden. De Ottomanen hebben deze ontwikkeling niet gevolgd. Ze bleven achter."*

Antwoord: Ja, de levensomstandigheden zijn veranderd. De natuurwetenschappen en de kunsten hebben vooruitgang geboekt. Maar van welke ontdekkingen en welke vooruitgang hebben de islamitische voorschriften, die zij als 'verkeerde, slechte wetten' bestempelen, hen weerhouden? Werd er in de islam gezegd "Leg geen wegen aan; laat geen treinen rijden; bouw geen schepen; laat jullie grondstoffen in de grond of verkoop de rechten om deze te winnen aan communisten en kapitalisten; drijf geen handel met niet-moslims; machinebouw, techniek, vliegtuigen, elektriciteit en dergelijke zijn uitvindingen van niet-moslims, leer deze absoluut

niet; verdien geen geld en sla bij voetbalwedstrijden elkaars schedel in”? Integendeel, in de islam wordt er net zoveel belang gehecht aan ethiek en deugdzaamheid als dat het nadrukkelijk beveelt om te werken op het gebied van de kunsten en techniek, evenals de ontdekkingen van de niet-moslims te onderzoeken en te leren. Dit zullen we op de volgende pagina’s uitgebreider verklaren.

13. De zogenaamde grote hervormer Mûsâ Jârullâh zegt: *“De islamitische wetten die voorheen geschikt waren voor de Ottomanen, waren de laatste tijden niet meer voldoende en waren ontoereikend geworden. Immers, bij zijn stichting leek het Ottomaanse Rijk op de Arabische bedoeïenenstammen. Later verspreidden zij zich in Europa en veranderde het sociale leven. De wetten daarentegen bleven onveranderd.”*

Antwoord: Het is duidelijk hoe de islam wordt gezien door de hervormers die zeggen dat de islam een religie is voor bedoeïense tentbewoners en mensen zoals zij, en dat er voor beschaafde volkeren hervormingen nodig zijn. Aan de ene kant zeggen ze dat er bijgeloven zijn binnengeslopen in de religie en dat de islam naar zijn oorspronkelijke staat moet worden teruggebracht. En aan de andere kant schamen ze zich niet om te zeggen dat de oorspronkelijke staat van de religie voor de tentbewoners in de Arabische woestijnen is.

14. De hervormer zegt: *“De islam werd door één persoon voortgebracht.”*

Antwoord: Deze uitspraak van de hervormer Mûsâ Jârullâh geeft aan dat hij niet gelooft dat de islam werd gezonden door Allah de Verhevene. Destijds had ook de Nederlandse Dozy [1820 – 1883] zulke uitspraken gedaan. Dozy en deze hervormer – die hetgeen hij van Dozy hoorde herhaalde – denken dat de islam de onrijpe vrucht is van verdorven gedachten, zoals wetten die door een paar honderd parlementsleden worden aangenomen. Een wet die door mensen wordt gemaakt, zal vanzelfsprekend zwak en wankel zijn. Na een tijd wordt het veranderd door dezelfde personen die het maakten.

15. Hij zegt: *“Als we zelfs voor maar een moment veronderstellen dat alles wat in de religie als waarheid wordt gedefinieerd, voor altijd als waarheid zal worden aanvaard…”*

Antwoord: Willen de hervormers dat de religie van de ene toestand naar de andere verandert, zoals een persoon die zich niet houdt aan zijn woord? Als een religie elke dag een andere vorm

zou aannemen, waarom zou het dan noodzakelijk zijn dat deze door Allah wordt gezonden? Iedereen zou dan een religie kunnen stichten. Een religie die veranderd zou kunnen worden wanneer het men niet uitkomt! Wel, dit is de religie die de hervormers willen.

16. Hij zegt: *"De uitspraken: 'Waar er een brontekst is, kan er geen ijtihâd worden verricht' en 'Geboden die duidelijk en eenduidig zijn vermeld, mogen niet anders geïnterpreteerd worden' zijn twee fundamentele wetten van de islam. Om deze reden hebben de islamgeleerden de rentes van banken als 'harâm' aangeduid. Rente is echter de voeding van kapitaal. Kapitaal is de motor van de handel, de economie."*

Antwoord: De hervormer lijkt rente wel te prijzen. Hij benijdt de kapitaalbezitters in Europa en Amerika die geld verdienen vanuit hun luie stoel zonder enige moeite te doen. Echter, deze uitbuiting door de kapitalisten leidde tot de geboorte van het communisme. Door rente verboden te verklaren en het geven van zakât te bevelen, verhinderde de islam dat de kapitaalbezitters de arbeiders en boeren uitbuiten en blokkeerde het de wegen die leiden naar het communisme. Het feit dat de islam elke vorm van rente strikt heeft verboden, presenteren als een belemmering voor vooruitgang, is even zinloos als het opnieuw ter sprake brengen van een klacht uit het verleden die is achterhaald.

17. De hervormer zegt: *"De Trots van de Schepping, onze Profeet, zegt zo mooi:* **'Als 'aql** (het verstand) **en naql** (overlevering) **elkaar tegenspreken, moet men het verstand volgen.'** *Dat de religie naar behoefte veranderd mag worden, wordt hieruit begrepen."*

Antwoord: Juist, een waarheid die door het verstand kan worden gevat en waarop het verstand wijst, verandert nooit. Om deze reden vermelden de islamgeleerden dat middels een bewijs dat door het verstand wordt aangegeven, een op overlevering gebaseerde regel kan worden veranderd. Maar, het spreekt ook voor zich dat het voorleggen van het bewijs dat zal leiden tot de verandering van een op overlevering gebaseerde regel, niet zal gebeuren middels het verstand van zo'n hervormer die niets afweet van de wetenschap van logica ('ilm al-mantiq). De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de islamitische kennis in twee delen onderverdeeld: de **'ilm al-abdân** en de **'ilm al-adyân**. Met andere woorden, de materiële, natuurwetenschappelijke kennis en de religieuze kennis. De religieuze kennis wordt enkel middels overdracht en overlevering begrepen. De bron van de-

ze overleveringen is de edele Koran en de eervolle hadîth’s.

Dingen die waargenomen worden met de zintuigen, hebben een grens. Wat buiten deze grenzen valt, kan niet begrepen worden met onze zintuigen of wordt verkeerd begrepen. Bovendien zijn de zintuiglijke vermogens van de mensen in veel opzichten zwakker dan die van dieren. De dingen die wij niet kunnen begrijpen middels onze zintuigen, vinden en begrijpen wij middels ons verstand. Maar ook het verstand heeft een grens. Wat buiten deze grens valt, is niet toegankelijk voor het verstand en kan er niet door worden begrepen. Als het verstand dingen probeert te begrijpen die buiten zijn bevattingsvermogen liggen, dan zal het zich vergissen en het mis hebben. Bij dit soort kennis kan er niet vertrouwd worden op het verstand. Dit is bijvoorbeeld het geval bij de Attributen van Allah de Verhevene, zaken die gebeuren in het Paradijs en de Hel, de manier waarop de ‘ibâdât verricht moeten worden en nog vele andere zaken die betrekking hebben tot de religieuze kennis. Al deze zaken kunnen niet begrepen worden met het verstand. Als bij dit soort kennis het verstand en het overgeleverde elkaar tegenspreken, dan volgt men het overgeleverde en wordt begrepen dat het verstand het mis heeft.

In de edele Koran worden vier zaken vermeld: het geloof (îmân), de voorschriften (ahkâm), verhalen (qisas) en berichten (akhbâr). Wat betreft de kennis waarin geloofd moet worden, kan er nooit sprake zijn van verandering. Het geloof van elke profeet (vrede en zegeningen zij met hen) en elke gemeenschap (umma) is hetzelfde. Er is geen enkel onderling verschil in hun geloofsleerstellingen. De tweede zaak, de voorschriften, zijn de geboden en verboden van Allah de Verhevene. In de voorschriften waarvan het bevolen werd om ze uit te voeren of te vermijden, kunnen er wijzigingen zijn. Echter, het is enkel Allah de Verhevene die zulke wijzigingen maakte; Hij deed dit door middel van Zijn profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Qisas zijn verhalen over de toestanden en levenswijzen van mensen in het verleden, van vroegere gemeenschappen. En akhbâr zijn berichten over gebeurtenissen die in het verleden hebben plaatsgevonden en in de toekomst zullen plaatsvinden. Zo wordt er bijvoorbeeld bericht dat levende wezens leven door middel van water, wat de tekenen zijn van de komst van de Laatste Dag en dat er rivieren zijn in het Paradijs. Ook in de qisas en akhbâr is er geen sprake van wijzigingen. Als er in de religieuze kennis zaken zijn die elkaar lijken tegen te spreken, dan worden deze alsnog niet geïnterpreteerd volgens het verstand, maar wordt er geprobeerd deze met elkaar overeen te laten

komen. Als er tussen deze zaken een zaak is die op verschillende manieren geïnterpreteerd kan worden, dan moet deze zodanig geïnterpreteerd worden dat het niet in tegenspraak is met een andere zaak die duidelijk en eenduidig werd vermeld. Wat hier de taak is van het verstand, is dat het zulke interpreteerbare zaken begrijpt in overeenstemming met wat duidelijk en eenduidig werd vermeld.

Wat betreft het tweede deel van de islamitische kennis, namelijk de natuurwetenschappelijke kennis: dit is de kennis die wordt begrepen door waarneming met de zintuigen en de instrumenten die deze zintuigen ondersteunen, door bestudering en berekening en door te experimenteren. Dit alles wordt gedaan met verstand en intelligentie. Men vertrouwt bij al deze zaken op de bevindingen van het verstand. Wanneer er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het overgeleverde en een natuurwetenschappelijk inzicht, dan volgt men het verstand. Met andere woorden, het overgeleverde wordt dan verklaard in overeenstemming met het verstand. De eervolle hadîth die de hervormer vernomen heeft, verwijst hiernaar. Men dient echter niet te geloven in personen die zich voordoen als natuurwetenschapper en in plaats van met natuurwetenschappelijke methoden, met emoties en ambities spreken, en die niets anders zijn dan navolgers van natuurwetenschappers, en leugenachtige vijanden van de islam en de ethiek. Hoewel de islamgeleerden veel waarde hechten aan het verstand, gaf onder hen de edele Shaykh al-akbar (Muhyiddîn ibn al-'Arabî) in zijn boek **al-Futûhât** de overlevering prioriteit boven het verstand. De Russische Mûsâ Bigiev, die wordt beschouwd als de meester van de hervormers en die luidkeels oproept tot de vrijheid van het verstand, bekritiseert de islamgeleerden met alles wat maar in hem opkomt, terwijl hij Muhyiddîn ibn al-'Arabî toch een hoge plaats toekent.

18. Hij zegt: *"Een van de voorbeelden die aantonen dat de islamitische wetten onveranderlijk en rigide zijn, is de organisatie van stichtingen (awqâf; enk. waqf). De uitspraak:* **'De voorwaarde van de donateur is net als een brontekst van de wetgever'** *[met andere woorden, de voorwaarden die een donateur heeft gesteld bij de oprichting van een stichting, zijn net als de geboden in de edele Koran en de eervolle hadîth's], is een van de fundamentele regels in de fiqh-boeken."*

Antwoord: Goederen en bezittingen die gedoneerd worden, zijn het eigendom van de donateurs gedurende hun leven. Aangezien alle grondwetten op de wereld iedereen het recht verlenen om zijn eigendom te gebruiken zoals hij wil, heeft niemand het recht

om kwaad te spreken over het feit dat de bezittingen die gedoneerd zijn, gebruikt moeten worden volgens de voorwaarden die de donateur wil.

19. Hij zegt: *"De reden waarom er zoveel stichtingen zijn, is niet zozeer vanwege het naleven van de religie en de wens om goed te doen, maar eerder omdat plunderaars niet willen dat de rijkdom die zij hebben vergaard door een ander wordt geplunderd, en ze daarom 99% van hun bezittingen voor zichzelf en hun kinderen garandeerden, terwijl ze de resterende 1% als liefdadigheid (sadaqa) schonken aan een moskee, madrassa of tekke."*

Antwoord: De kennis aangaande de islamitische stichtingen is niet iets dat met zulke onwetende woorden kan worden behandeld; het moet punt voor punt in detail bestudeerd worden. In het kort kunnen we zeggen dat het erg goed is dat de stichtingen tot op vandaag de dag onveranderd zijn gebleven. Hierdoor bleven goederen en bezittingen, die een waarde hebben van bijna de helft van de staatsbegroting van sommige landen, bestemd voor het volk. Als de regel met betrekking tot de stichtingen – die verhindert dat regeringen de bezittingen van stichtingen aantasten – niet zou hebben bestaan, dan zou deze grote rijkdom nu misschien onbestaande zijn geweest.

20. Hij zegt: *"Onder de moslims leven veel parasieten. Ondanks dat er wordt vermeld dat de mens niets anders heeft dan dat waarvoor hij werkt, vullen de madrassa's, gaarkeukens en tekke's zich met miljoenen luie mensen die meer schade opleveren dan voordeel."*

Antwoord: Het is een edele vers in soera al-Najm waarin wordt vermeld dat de mens geen andere winst heeft dan dat waarvoor hij werkt. De islamitische hervormers halen dit edele vers vaak aan, maar begrijpen weinig van zijn betekenis. Zij die de edele verzen vlak vóór en na dit edele vers kennen, zullen gemakkelijk begrijpen dat dit betrekking heeft op de winst aangaande het hiernamaals. Los daarvan kunnen mensen op deze wereld ook profiteren van zaken waar zij niet voor hebben gewerkt. De erfenis is hier een duidelijk voorbeeld van. Dit edele vers vermeldt dat in het hiernamaals de mens geen schade zal ondervinden vanwege de zonden van een ander, en dat hij enkel zal profiteren van dat waarvoor hij zelf heeft gewerkt. Iedere moslim dient ook te proberen het wereldse te verwerven, op voorwaarde dat hij zijn hiernamaals niet schaadt. Zo'n streven is 'ibâda, een religieuze plicht. Het heeft geen zin om het bovenstaande edele vers een verkeerde betekenis te geven om deze plicht duidelijk te maken.

Het is verbazingwekkend dat de hervormer de studenten van madrassa's beschrijft als 'schadelijke parasieten' en de gaarkeukens, die werden gebouwd en opgericht als steun voor de armen en hulpbehoevende eenzamen, als schadelijke plekken in plaats van plekken met een goed doel. Er bestaat geen twijfel over dat de madrassa's en gaarkeukens nuttig zijn voor het onderwijs, de cultuur en de mensheid. Moet men dan ook geen ziekenhuizen bouwen voor de armen?

21. De hervormer zegt: *"Ook het christendom was een rigide religie. Ze hebben moeite gedaan opdat het niet zou veranderen. Maar later kwam er een christelijke hervormer wiens opstand zich overal verspreidde. De vaste, onveranderlijke regels vielen om."*

Antwoord: De geopenbaarde religies waren allemaal onveranderlijk. Dat wat men 'religie' noemt, hoort ook onveranderlijk te zijn. Als het door mensen wordt veranderd, dan wordt de nieuwe versie niet 'religie' genoemd, maar 'ongodsdienstigheid'. Dit is het geval bij het hedendaagse christendom. De religie die 'Îsâ (vrede zij met hem) had gebracht van Allah, werd vervalst door Paulus en werd vervormd tot ongodsdienstigheid.

22. De hervormer zegt: *"De witte mensen kunnen zich vermengen met de zwarte rassen. De hieruit voortgekomen halfbloeden kunnen echter geen beschaving stichten. De geest, oftewel de gemeenschappelijke gevoelens van elk ras, zal door zulke verenigingen wegvagen. Deze theorie die naar voren werd gebracht door Gustave Le Bon, wordt waargenomen bij de Ottomanen. Het bloed dat middels de methode van devşirme ('ophalen van kinderen') en middels slavinnen zich vermengde met het bloed van het Ottomaanse ras, leidde tot verdorvenheid van hun geest. Hoewel hun intelligentie toenam, verslechterde hun karakter."*

Antwoord: Gustave Le Bon stelt: "Van de rassen die vermengd zijn, zullen degenen die in de minderheid zijn na enkele generaties verdwijnen omdat hun bloed verandert." Omdat bij de Ottomanen de meerderheid altijd bestond uit Turken, zijn de Turken niet verdwenen, maar zijn ze in aantal toegenomen en zijn ze sterker geworden. Aangezien de democratie in de Europese landen nu zo goed als onbeperkt is geworden, zijn de rassen volledig vermengd met elkaar. Heeft deze vermenging van hen ertoe geleid dat ze achteruitgingen? In Amerika is er niet een specifiek overheersend ras. De bevolking is tot stand gekomen door de vermenging van verschillende rassen. Echter, op het gebied van techniek is Amerika de koploper. Als zij ook de eer zouden verkrijgen om moslim te worden, dan zou ook hun karakter (akhlâq) verbeteren en zou een

islamitische beschaving de wereld opnieuw verlichten. Hoewel de vermenging van rassen door de geschiedenis heen is toegenomen, is er geen afname van beschaving. Volgens hetgeen de hervormer zegt, zouden de mensen in de vroege geschiedenis waarin de rassen zich het minst met elkaar hadden vermengd, meer beschaafd moeten zijn. In de geschiedenisboeken van de westerse wereld staat echter geschreven dat de eerste mensen niet beschaafd waren. Dit betekent dat de theorie van Gustave Le Bon niet correct is.

Het is een zeer ongegronde en uiterst lachwekkende stelling om de vermenging van rassen aan te wijzen als de oorzaak van de immoraliteit, de achteruitgang die de ondergang van de Ottomanen voorbereidde. De enige echte reden van deze achteruitgang en de verslechtering van de ethiek was ongodsdienstigheid bij de geschoolden en gebrek aan kennis bij de ongeschoolden. De verslechtering van de ethiek door ongodsdienstigheid is vele malen meer dan die door onwetendheid. Het is om deze reden dat de geschoolde ongodsdienstigen slechter en verachtelijker zijn. Dit betekent, opdat samenlevingen kunnen overleven, er kennis nodig is die vergezeld wordt door religie, en een hierop gebaseerde methode van opvoeding. Degenen die de val van de Ottomanen wilden voorkomen door hen te bevrijden van onwetendheid, hetgeen hun oude probleem was, dreven hen naar de nog gevaarlijkere ramp van ongodsdienstigheid en hebben zo de Ottomaanse beschaving in zijn geheel vernietigd.

23. De hervormer zegt: *"Nadat ook het kalifaatschap de macht van de Ottomaanse heersers had versterkt, werden de sultans als het ware een halve god in de ogen van het volk. Met slechts één teken van hen konden rijkdom, waardigheid, eer en zelfs een leven ongedaan worden gemaakt. Deze dictatoriale marteling bezorgde de mensen meer angst dan de hellen van Allah."*

Antwoord: De islam plaatste het artikel: **"Bevelen die in strijd zijn met de islam, gehoorzaamt men niet. Maar men verzet zich er ook niet tegen"**, bovenaan de islamitische grondwetten. Degenen die aan het hoofd staan van de islamitische volkeren – of zij nu de titel van 'sultan', 'kalief' of een andere titel dragen – kunnen niet tot het niveau komen waarop zij alles kunnen laten doen wat zij maar willen. Ze kunnen nooit en te nimmer een zogenaamde 'halve god' zijn. Onder de sultans werd er absoluut niemand gezien die zich zo buitensporig had gedragen. Er waren er onder hen die zeer barmhartig en vergevingsgezind waren. Hun ondergang was niet vanwege onrecht, maar vanwege meedogendheid. Deze toestand

van hen kwam niet door de religie, maar doordat ze de religie niet in acht namen. De voorwaarden en beperkingen in de islam, die ook aan de staatshoofden waren opgelegd, waren altijd onder alle islamitische volkeren bekend. Dat de willekeurige bevelen van staatshoofden die de islam niet volgen en die wetteloos handelen, niet erkend dienen te worden, werd in de islam niet enkel als een recht, maar ook als een plicht gegeven aan de moslims, nog lang voordat de Europeanen de **Universele Verklaring van de Rechten van de Mens** hadden geschreven.

24. De hervormer zegt: *"Niet de religie zelf, maar de opvatting van de moslims over de religie, de op de religie gebaseerde heerschappij van de dictatuur en de opvoeding binnen het gezin waarvan de basis wederom ontleend is aan de religie, hebben het individu in zo'n toestand gebracht dat hij onsuccesvol werd in het sociale leven."*

Antwoord: Elke schuld afschuiven op de religie en zich camoufleren achter indirecte, ontwijkende formuleringen zoals 'niet de religie zelf, maar de opvatting over de religie', is het hoofdprincipe van de hervormers. Dat de islam niet dictatuur maar rechtvaardigheid beveelt, is zo klaar als de zon. Het feit dat de hervormer deze realiteit ontkent, is net zoals dat de blinde de zon ontkent. Zo'n ontkenning wordt geen wetenschappelijkheid genoemd, maar bedriegerij.

25. De hervormer zegt: *"De moslims die ten aanzien van de kennis van de lotsbepaling (qadâ') en de voorbeschikking (qadar) zielig en hulpeloos waren en geloofden dat ze niets in de hand hadden, leefden eeuwenlang in angst en waren net als de gevangenen in de middeleeuwen in Europa die beefden uit vrees voor de zweep, volgzaam, verachtelijk, onderdanig en leugenachtig geworden. De redenen die de Ottomanen dreven tot deze niveaus van verdorvenheid, waren de kwesties in de islam aangaande de lotsbepaling en de voorbeschikking, het vertrouwen op Allah (tawakkul) en het tevreden zijn met wat men heeft (qanâ'a) en het feit dat men om moslim te zijn, enkel met het hart hoeft te geloven en dit even in het kort met woorden moet bevestigen. Het geloof in de lotsbepaling en de voorbeschikking en het vertrouwen op Allah maakten de vastberadenheid en de wil van de moslims ongedaan, hieven het vertrouwen in hun werk en hun bestaan op, en verlaagden hen zo tot een niveau waarop ze martelingen en elke soort vernedering doorstonden. Het genoegen nemen met weinig, oftewel qanâ'a, had het volk lui gemaakt. En het feit dat geloof (îmân) dermate eenvoudig was, gaf aanleiding tot het idee dat geen enkele*

van de deugden van het beschaafd-zijn en de ethiek noodzakelijk zou zijn om een moslim te zijn en dat geloof samen zou kunnen gaan met iedere soort slechtheid; hetgeen op zijn beurt leidde tot zowel luiheid als immoraliteit.”

In het volgende punt zullen we op elk van deze beweringen duidelijk en uitgebreid ingaan.

26. De hervormer zegt: *“De moslim gelooft dat zowel het goede als het kwade door Allah de Almachtige werd voorbestemd in de oereeuwigheid. Men denkt dan: wij zijn dienaren. Dienaren hebben niets in de hand, het is Allah die alles doet. De dienaar kan de voorbeschikking (qadar) niet veranderen. Bijvoorbeeld, de voorzieningen (arzâq; enk. rizq) werden toegewezen in de oereeuwigheid; wat we ook doen, we kunnen dit niet veranderen. Wanneer er een gevaar is, denkt men: als Allah het wil, zullen we door dit gevaar getroffen worden, en als Hij het niet wil, zal het ons niet treffen. Voor de moslim is er geen andere uitweg dan te vertrouwen op Allah (tawakkul).”* Zo probeert hij de fundamentele geloofsleerstellingen van de islam aan het wankelen te brengen.

Antwoord: Al deze geloofsleerstellingen zijn correct. Net zoals onwetenden die tawakkul, qadâ’ en qadar verkeerd begrijpen, heeft ook de hervormer deze niet begrepen, of beter gezegd: hij probeert de kennis van qadâ’ en qadar te verdraaien. Hoe dan ook, de moslims accepteren deze zaken en keuren ze goed, zelfs als ze het niet volledig correct begrijpen. De hervormer daarentegen keurt ze af. Als er wordt gezegd dat deze manier van geloven de moslims lui maakt, dan zouden ze ook lui moeten zijn in hun ‘ibâdât. Immers, wie lui is omdat hij gelooft dat de mens niets in de hand heeft, zal niet enkel in de wereldse zaken lui zijn maar ook in zijn plichten met betrekking tot het hiernamaals. Als het moslimzijn de mens in de wereldse zaken zou beperken en zijn keuze en wil zou beteugelen, dan zou het dit ook doen bij de handelingen met betrekking tot het hiernamaals. Geloven de hervormers dat de mensen die zo geloven, ook lui zijn in hun gebeden en vasten en in al hun andere ‘ibâdât? Zo ja, waarom klagen ze dan ook niet een beetje over deze luiheid? Komt het feit dat ze niet spreken of schrijven over deze luiheid, omdat moslims bij de handelingen betreffende het hiernamaals niet geloven in de lotsbepaling en de voorbeschikking, of eerder omdat de hervormers geen belang hechten aan dit aspect? We weten allemaal dat de hedendaagse moslims ook in het volbrengen van hun religieuze plichten lui zijn geworden. Deze luiheid komt toch niet omdat ze zoveel houden van hun religie! Als de moslims zich sterk zouden vasthouden aan

hun religie, dan zouden ze zich niet laks gedragen in het volbrengen van hun religieuze plichten en 'ibâdât. Hoe is deze luiheid bij de moslims ontstaan? Als men dit goed nagaat, dan zal men begrijpen dat dit voortkomt uit het feit dat men zijn leven als iets kostbaars ziet en ontspanning als iets zoets en verleidelijks; met andere woorden, uit het feit dat men de verlangens van zijn ziel van begeerte (nafs) volgt. Onwetendheid kwam hier ook nog bij. Onze onwetendheid weerhield ons ervan om te begrijpen dat het noodzakelijk is om ons in te spannen en opofferingen te maken, om het kostbare leven en de voortdurende ontspanning in het Paradijs te verkrijgen. Daarom zal het een zeer onterechte en ongegronde belastering zijn om de verheven en waardevolle waarheden van de islam aan te wijzen als de oorzaak van deze luiheid. En dan vooral slechtheden zoals hielenlikkerij, opschepperij, onderdanigheid en leugenarij toeschrijven aan het geloof in de lotsbepaling en de voorbeschikking, is een zeer verachtelijke belastering. Deze slechtheden komen voort uit zelfzucht, dus uit het nalaten van de religie en het vastklampen aan het wereldse; en doordat men de ethische principes van de islam loslaat. Kort gezegd: de bron van alle immoraliteiten is ongodsdienstigheid en onwetendheid. Iemand die vertrouwt op Allah en in de voorbeschikking gelooft, zal zich niet verlagen tot onderdanigheid en leugenarij, en gelooft ook dat datgene wat niet voorbestemd is, niet verkregen kan worden via deze wegen. Hoe kan iemand die gelooft dat voordeel en schade enkel van Allah komen, zich onderwerpen aan mensen en zich onderdanig gedragen tegenover een ander? Het zijn echter diegenen die niet geloven in de lotsbepaling en de voorbeschikking en zich enkel vastklampen aan middelen en aanleidingen – waarbij ze zich ook vasthouden aan de onwettige en kwalijke onder deze middelen – die zich verlagen tot dit inferieure niveau. Ook de volgende vraag is misplaatst: "Ook al is hetgeen dat de moslims naar immoraliteit leidt, niet het vertrouwen op Allah (tawakkul) en het geloof in de voorbeschikking, dan is het toch door het verkeerde begrip hiervan?" Slechtheden en immoraliteiten kunnen niet ontstaan uit een bepaald begrip van tawakkul en het geloof in de voorbeschikking. Immers, deze slechtheden en het geloof in de lotsbepaling en de voorbeschikking, zijn elkaars tegenovergestelde; er is geen enkel verband hiertussen. Zelfs het verkeerd begrijpen van de kennis over het vertrouwen op Allah en over de voorbeschikking leidt niet tot deze slechtheden. Wat een schande voor de sprekers en schrijvers die in plaats van deze slechtheden en immoraliteiten te zoeken in een gebrek aan vertrouwen op Allah en

geloof in de voorbeschikking, proberen op de een of andere manier een verband hiertussen te vinden! Is dit de diagnose die ze voor de ziekte van de moslims stellen – door de zaken op hun kop te zetten? Men dient niet te klagen over de tawakkul en het geloof in de voorbeschikking van de onderdanigen en de leugenaars die hun slechte verlangens willen bereiken; men moet hen eerder het vertrouwen op Allah en het geloof in de voorbeschikking aanbevelen. Ziehier wat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) in een eervolle hadîth zegt:

“Heb vrees voor Allah en houd jullie vast aan goede middelen (asbâb; enk. sabab) **om de dingen die jullie willen te verkrijgen. Kom niet in de buurt van slechte middelen! Ik zweer bij Allah de Verhevene in wiens Macht en Wil mijn bestaan is, dat niemand van deze wereld naar het hiernamaals zal gaan alvorens hij de voorziening** (rizq) **die in de oereeuwigheid voor hem werd bepaald, volledig heeft ontvangen.”**

Een van de uitspraken die de vijanden van de islam telkens weer herhalen, is als volgt: “De geleerden moedigen het volk niet aan om geld te verdienen. Door te spreken over de vergankelijkheid van deze wereld, zorgen ze ervoor dat de moslims geen levenslust meer hebben.” Echter, de taak van de geleerden is niet de moslims leren over hun behoeften en belangen, kortom de vereisten van hun natuur, die zij middels hun natuurlijke neigingen en instincten zullen weten en begrijpen, net zoals dat een pasgeborene naar een zogende borst zoekt. Adviezen zoals dat je geld moet verdienen, niet moet verhongeren, je maag moet vullen, het hapje eten in je mond moet leggen en dat je moet rusten wanneer je moe bent geworden, hoeft men niet eens aan dieren duidelijk te maken, laat staan aan mensen. De taak van de religieuze geleerden is de mensen wijzen op nuttige en verlichtende paden zoals dat ze het hiernamaals niet moeten vergeten tijdens het verwerven van wereldse belangen; dat ze het recht en de rechtvaardigheid in acht moeten nemen; dat ze hun ziel van begeerte niet moeten volgen; en in hun werk moeten vertrouwen op Allah en niet laks moeten zijn, waardoor ze op deze manier ook een spirituele kracht toevoegen aan hun eigen menselijke kracht.

Vraag: Er wordt gezegd dat de moslims de lotsbepaling, de voorbeschikking en het vertrouwen op Allah verkeerd hebben begrepen, en dat ze daarom lui zijn geworden en later ook hun karakter (akhlâq) is verslechterd. Is het niet zo dat ze op deze manier naar slechtheden werden gesleurd?

Antwoord: Deze uitspraak kan waar zijn. Het opkomen van

toestanden zoals onderdanigheid en leugenarij onder moslims, leidt ertoe dat zij de lotsbepaling, de voorbeschikking en het vertrouwen op Allah volledig vergeten. In zo'n geval moet men niet het verkeerde begrip van deze mensen corrigeren, maar moet men hen opnieuw doen geloven in deze zaken. Als men dit niet doet en tegelijkertijd kwaadspreekt over de voorbeschikking en het vertrouwen op Allah, dan veroorzaakt men dat deze mensen zich er helemaal van afkeren. Men dient niet de lotsbepaling, de voorbeschikking en het vertrouwen op Allah te bekritiseren, maar de slechte gedragingen van de luie mensen.

Vertrouwen op Allah (tawakkul) is bij de moslims niet een zwakte, maar een sterkte. Moslims vertrouwen op Allah omdat onze religie hen dit beveelt. De islam die het vertrouwen op Allah beveelt, verbiedt luiheid. De volgende edele Koranverzen [interpretatie van de betekenis]: **"Span je in op de weg van Allah, dus op het rechte pad!"**, en **"De mens wiens last het grootst is, is de gelovige** (mu'min)**, aangezien hij zowel aan zijn wereldse leven als aan zijn hiernamaals denkt en werkt voor beide"**, en de volgende eervolle hadîth: **"Allah de Verhevene tolereert onbekwaamheid, laksheid niet. Gebruik je verstand en je intelligentie! Zelfs als de ernst van het werk je lijkt te overmeesteren, dien je voort te werken door te zeggen: 'De hulp van Allah is voldoende voor mij'!"**, zijn bewijzen hiervoor. De eervolle hadîth: **"Bind je kameel vast en vertrouw dan op Allah de Almachtige!"**, geeft duidelijk aan dat zowel het vertrouwen op Allah als het werken noodzakelijk zijn. Met andere woorden, tawakkul betekent dat men moeilijkheden overwint door te hopen op de hulp van Allah, en niet – zoals de vrijmetselaars zeggen – dat men moeilijkheden uit de weg gaat. De islamgeleerden hebben deze geboden van de islam in elke eeuw, in alle gebieden verkondigd en in hun boeken geschreven.

Vertrouwen op Allah is niet om geen werk of inspanning te verrichten en lui te zijn. Men vertrouwt op Allah om aan een werk te beginnen en om het begonnen werk succesvol te volbrengen. Vertrouwen op Allah wordt gedaan om de angst weg te nemen voor het niet kunnen volbrengen van een moeilijke taak. Het edele Koranvers [interpretatie van de betekenis]: **"Wanneer je aan een taak begint, vertrouw dan op Allah de Verhevene!"** is een bewijs voor deze uitspraak van ons. Dit edele vers geeft aan dat, samen met het vertrouwen op Allah, niet enkel werken en inspanning noodzakelijk is maar ook vastberadenheid, hetgeen boven het werken staat. Dit betekent dat iedere moslim moet werken, vastberaden moet zijn, en daarna moet vertrouwen op Allah de Ver-

hevene.

De islamitische hervormers zeggen dat de mens moet vertrouwen op zichzelf. De moslims daarentegen zeggen dat de mens enkel op Allah moet vertrouwen. Omdat de vijanden van de islam niet geloven in het vertrouwen op Allah (tawakkul) en om de plaats niet leeg te laten die ontstaat uit de afwezigheid van de kracht en de moed die men haalt uit het vertrouwen op Allah, zijn ze genoodzaakt om in deze behoefte te voorzien middels het woord ‘zelfvertrouwen’. Men ziet dat het vertrouwen op Allah niet iets onnodigs is voor de moslims. Mensen hebben iets nodig waarop ze kunnen vertrouwen.

27. De hervormer zegt: *“Moslims geloven dat hun voorziening werd toegewezen in de oereeuwigheid. Ze denken dat Allah de Vrijgevige hen zal voorzien in hun behoeften. Net als een oude wagen waarvan men niet weet wanneer het op de weg stuk zal gaan en uiteen zal vallen, worden zij op de weg van levensonderhoud gesleurd die hen door een willekeurig toeval zal worden aangewezen. Ze denken er niet aan dat ze door te werken hun inkomsten zouden kunnen verhogen. Ze vinden het niet nodig om meer te werken. Dit is het effect van de religie in hun lui en vertrouwensvol stilzitten.*

Een vrij mens met een eigen wil gelooft dat hij zelf een kracht bezit en in staat is om dingen te bewerkstelligen. Dit zelfvertrouwen geeft de mens de strijdkracht voor het leven. Naarmate hij strijdt en er meer moeilijkheden opduiken die zijn doel in de weg zitten, voelt hij – door het toenemende vuur van zijn gedeukte trots – het verlangen en de kracht in zich om nog meer te vechten. Hij is er immers zeker van dat hij uiteindelijk zal winnen. Wel, niets kan tegenop deze zekerheid en dit geloof. Als we willen leven, laten we dan zelfvertrouwen opbouwen.”

Antwoord: Zulke vurige ‘preken’ over zelfvertrouwen hebben de Turken tijdens de Eerste Wereldoorlog meer dan genoeg gekregen. Ze hebben gezien wat voor grote catastrofen ze zichzelf hebben bezorgd. Dit zogenaamde ‘zelfvertrouwen’ – dus het rekenen op zichzelf – leidt ook tot zulke krankzinnige aanvallen. Als tijdens de Eerste Wereldoorlog het vertrouwen op Allah de boventoon had gekregen in plaats van het vertrouwen op zichzelf, dan zou men in al die verwikkelingen geen van de redelijke en wettige subtiele punten hebben verwaarloosd en nagelaten. Immers, om vertrouwen te stellen in Allah, dient men de goddelijke voorschriften (ahkâm al-ilâhiyya) na te leven. En dit zorgt ervoor dat men belang hecht aan alle subtiele punten. In de islam worden het

werken en het vertrouwen op Allah samen bevolen. Zij die lui zitten en dan zeggen dat ze vertrouwen op Allah, zijn gebrekkige mensen die een van deze twee plichten niet volbrengen en die worden afgekeurd door de islam. Immers, van de twee geboden van de islam komen ze de eerste na, maar niet de tweede. En de hervormers die zulke mensen bekritiseren, vallen in dezelfde schande en begaan dezelfde fout als de personen die ze bekritiseren doordat ze de eerste plicht nalaten en aandringen op de tweede. Hun fout is zelfs nog groter dan de fout van degenen die niet werken. Immers, net zoals wij mensen de behoefte hebben om, nadat we ons zoveel mogelijk hebben ingespannen, te vertrouwen op Allah en de beloning van onze inspanning te verwachten van Hem, hebben we ook de behoefte om te bedenken dat zelfs wanneer we de kracht van de ziel van begeerte, waarover de hervormers het hebben, gebruiken tijdens onze inspanning, we Allah – die deze kracht geeft aan onze ziel van begeerte – niet moeten vergeten, en dat de echte onuitputtelijke en onoverwinnelijke kracht zit in het niet vergeten van Allah; en hebben we dus behoefte aan een tweede tawakkul waarbij we hopen op Zijn hulp. Is het, ondanks het bestaan van de volgende edele Koranverzen [interpretatie van de betekenis]: **"Als Allah jullie helpt, dan kan niemand jullie overwinnen. Als Hij jullie niet helpt, dan kan niemand jullie helpen. Daarom moeten de gelovigen** (mu'minûn) **vertrouwen op Allah!"**, en **"O Mijn geliefde Profeet! Zeg tegen hen: 'Zolang Allah de Verhevene het niet wil, ben ik niet in staat om mezelf enig voordeel of schade toe te brengen'"**, en nog vele andere soortgelijke verzen, gepast voor de hervormers, die beweren de islam een dienst te verlenen, om het vertrouwen op Allah op te heffen en in plaats daarvan op zoek te gaan naar iets zoals 'zelfvertrouwen'? Zij kunnen ook niet beweren dat ze dit willen om een verkeerd begrip van tawakkul (het vertrouwen op Allah) tegen te gaan. Immers, zelfvertrouwen – dus rekenen op zichzelf – is het tegenovergestelde van vertrouwen op Allah en is iets dat dit godsvertrouwen breekt. Bovendien leidt het tot egoïsme en het hebben van een hoge eigendunk. Zelfvertrouwen is ook in strijd met de logica. Want het betekent uiteindelijk dat men niets kan vinden om op te vertrouwen. Zolang men degene die vertrouwt en degene waarop vertrouwd wordt niet als twee afzonderlijke zaken in gedachte heeft, heeft het woord 'vertrouwen' geen betekenis. In de logica wordt bij de beschrijving van **ongeldige vicieuze cirkel (cirkelredenering)** gezegd: "Het is noodzakelijk dat iets afhankelijk is van zichzelf." In de literatuur wordt vaak stilgestaan bij zelfvertrouwen. Maar daar wordt het als

iets waardevols gezien ten opzichte van de gedachte dat men vertrouwt op de hulp van andere mensen. Wanneer het verder gaat dan dat en het vertrouwen op Allah de Verhevene doet wankelen, dan is dit slecht en schadelijk. Met deze eenvoudige betekenis heeft zelfvertrouwen geen andere waarde dan zijn zinloosheid tegenover het verstand en de logica, en helpt het de mens ook niet om een grote kracht te verwerven die hij niet bezit. Iedereen heeft immers een ziel van begeerte (nafs). Dat iedereen op zijn ziel van begeerte vertrouwt, leidt er niet toe dat de mensen verschillend van elkaar en superieur aan elkaar zijn. Het volgende spreekwoord is welbekend: "Wie niet de vuist van een ander heeft gevoeld, ziet zijn eigen vuist als de sterkste." Dit is echter niet het geval bij twee partijen die tegen elkaar strijden en die nadat ze zich zoveel mogelijk hebben vastgehouden aan de middelen (asbâb; enk. sabab), de hulp van Allah vragen door op Hem te vertrouwen in plaats van te vertrouwen op zichzelf. Hoewel beide partijen gelijk zullen zijn aan elkaar wanneer ze beide vertrouwen op Allah, gelooft de partij die weet dat hij gelijk heeft, dat zijn tegenstander geen profijt zal kunnen hebben met het vertrouwen op Allah. Wanneer men echter op zichzelf vertrouwt, dan is er geen reden om zo te denken. Als iemand zegt: "Allah zal mij helpen, want ik heb gelijk", dan is dit gepast. Maar hij kan niet zeggen: "Mijn ziel van begeerte zal mij helpen omdat ik gelijk heb." Want, de ziel van begeerte van een egoïst die ongelijk heeft, wil veel meer en valt losbandiger aan. Het feit dat het vertrouwen op Allah voor de partij, die zich ervan bewust is dat hij ongelijk heeft, geen kracht kon zijn die van nut is voor hem, betekent overigens niets negatiefs over het vertrouwen op Allah. Het toont aan dat het vertrouwen op Allah niet kan worden gebruikt voor slechte doelen zoals wel het geval is bij het zogenaamde 'zelfvertrouwen'.

Aangezien men bij het vertrouwen op Allah niet vertrouwt op de hulp van een ander, maar gelooft dat men dient te werken door zijn toevlucht enkel te zoeken bij Allah, ontstaat er een kracht die vele malen groter is dan deze die wordt verwacht van zelfvertrouwen. Het feit dat de hervormers kwaadspreken over het vertrouwen op Allah, is waarschijnlijk omdat ze dit niet kunnen begrijpen. Want, het is niet zo dat de persoon die zijn vertrouwen stelt in Allah, moet vertrouwen op Allah en zelf stil moet zitten. Net zoals dat degene die op zichzelf vertrouwt niet lui zal zitten vanwege zijn zelfvertrouwen, zullen zij beide zich inspannen en niet vertrouwen op een ander. Het is overigens zo dat de persoon die op zichzelf vertrouwt niemand heeft. De moslim die op Allah vertrouwt, heeft

behalve zijn eigen werk en inspanningen, ook zijn Allah. Hij haalt kracht uit deze onuitputtelijke bron. De moslim die vertrouwt op Allah, werkt met al zijn kracht en vervalt daarbij niet in eigendunk en egoïsme zoals het denken dat zijn bereikte resultaat van hemzelf komt.

Zelfvertrouwen betekent dat men met veel inspanning werkt zonder te vertrouwen op de hulp van wie dan ook. Door het vertrouwen op Allah wordt dit harde werken in een vorm gebracht die overeenkomt met het verstand en de logica, en wordt het versierd met nederigheid. Het zorgt ervoor dat hetgeen dat verwacht wordt van zelfvertrouwen in een meer fatsoenlijke en meer waardevolle vorm wordt bereikt. Kort samengevat: vertrouwen op Allah (tawakkul) betekent niet dat men niet werkt, nietsdoend zit en erop wacht dat alles naar hem toekomt. Vertrouwen op Allah betekent dat men zich inspant en hulp vraagt aan Allah de Verhevene om succes te bereiken.

28. De hervormer zegt: *"De genoegzaamheid (qanâ'a), het godsvertrouwen (tawakkul) en de overgave (taslimiyya) van de moslims hadden ertoe geleid dat verheven waarheden wegzonken en verdwenen in vele bijgelovigheden. De hadîth waarin wordt vermeld dat genoegzaamheid een onuitputtelijke schat is, werd zodanig begrepen dat er zelfs niet wordt geloofd dat het nodig is om te werken."*

Antwoord: Het is een zeer ongerechtvaardigde belastering om de moslims te bevlekken met de beschuldiging dat ze vanwege hun genoegzaamheid lui zijn geworden. Genoegzaamheid (qanâ'a) betekent niet dat men niet werkt en tevreden is met wat men toevallig tegenkomt, en dat men niet op zoek gaat naar iets anders. Genoegzaamheid betekent tevreden zijn met hetgeen men heeft verdiend met zijn eigen kracht en inspanning, en niet de verdiensten van een ander begeert. Het betekent dat men niet jaloers wordt wanneer men ziet dat een ander meer verdient, maar hard werkt net zoals hij doet. Genoegzaamheid betekent dat men het deel van zijn inkomsten dat overblijft – na het voorzien in zijn behoeften – niet ophoopt, maar schenkt aan goede doeleinden die de islam beveelt; dat men hulp biedt aan de armen, de mensen die niemand hebben, de zieken en degenen die strijden op de weg van Allah. Zo is genoegzaamheid niet enkel een bron van goed karakter (akhlâq), maar ook als een onwrikbaar fort dat de mens gelukzaligheid verschaft in tijden van nood. Een dichter zei:

"O tijd! Wanneer je de mensen bestormt, kom dan niet op mij af, denkend dat ik ben zoals iedereen! Je kunt me niet verslaan!

Denk niet dat ik alleen sta tegenover jou! Achter mij staat genoegzaamheid als een onoverwinnelijk leger.”

29. De hervormer zegt: *“Er ontstonden rechtsscholen in de islam. Zelfs op het vlak van het geloof verdeelden ze zich in twee groepen. Degenen die de eervolle Metgezellen volgden, werden ‘ahl al-soenna’ genoemd. Degenen die afweken van dit pad, werden ‘ahl al-bid’a’ genoemd. De ahl al-bid’a verdeelden zich in zeven groepen. De hedendaagse moslims volgen het pad van de jabriyya, welke een van deze bid’a-groeperingen is. Degenen die zich ahl al-soenna noemen, zeggen: ‘De mens kan niets doen. Allah schept alles. De mens doet hetgeen dat hem is voorbestemd.’ Volgens hen is de mens in alle opzichten machteloos en onbekwaam.”*

Antwoord: De hervormer haalt de **ahl al-soenna** en de jabriyya-groepering door elkaar. Ja, tegenover de goddelijke Macht is de mens in alle opzichten machteloos en onbekwaam. Echter, als de moslims zichzelf als onbekwaam en anderen als sterk zouden zien, dan pas zou de hervormer het recht hebben om iets te zeggen.

30. De hervormer zegt: *“In de Ottomaanse families is er zo goed als niemand die de eigenschappen van begrip en analyse in het intellect van kinderen alsook het vragen middels deze eigenschappen, niet met verwoestende en onwetende antwoorden afstompt en vernietigt. De extreem onwetende personen die geloven dat de mensen in een eindeloze onmacht verkeren, dat alles door Allah wordt gedaan, dat de graven een middel, een bemiddelaar zijn tussen Allah en Zijn dienaren, en dat het staatshoofd de absolute heerser is; en die zich verliezen in dromen vol jinn, feeën en vampieren, geven op de ‘waarom’-vragen van hun kinderen altijd als antwoord: ‘Allah doet het’, ‘Allah heeft het zo voorbestemd’, ‘Stel niet te veel vragen’ of ‘Zwijg. Dat is een zonde. Dat is kufr.’ De religieuze geleerden vertellen op hun beurt het volk niet over de ethische en sociale voordelen van de ‘ibâdât, of ze zijn niet in staat om deze uit te leggen. De onderdrukkende gedragingen van ouders tegenover hun kinderen kwamen voort uit het feit dat de geleerden de islam op deze wijze verkeerd begrepen en verkondigden. Het is verboden voor kinderen om na te denken over de religie, ethiek, gebruiken en fatsoen, en om hierover vragen te stellen. Zo ontstaat er bij kinderen godsvertrouwen, overgave, een gebroken wil en besluiteloosheid, en als gevolg hiervan karakterloosheid en onpersoonlijkheid. Al deze zaken zijn factoren die bevorderlijk zijn om te falen en voor de vestiging van slechte gewoonten.”*

Antwoord: Alle slechtheden die de hervormer schrijft, worden vroeg of laat uiteindelijk toegeschreven aan de religie, en in het bijzonder aan de kennis van de lotsbepaling en de voorbeschikking in de islam, en aan het feit dat er zogenaamd geen vragen gesteld zouden mogen worden over de religieuze kennis.

Het idee voorleggen dat graven een middel zijn tussen Allah de Verhevene en de mensen en zo de islam en de islamgeleerden beschuldigen, is helemaal niet correct. Alle islamgeleerden verwerpen dit idee. De geleerden van de ahl al-soenna hebben de moslims op basis van overeenstemming verboden om iemand anders dan Allah te aanbidden. Dat de doden, of zelfs de levenden, een middel zijn tussen Allah de Verhevene en Zijn dienaren, bestaat niet in de islam maar in het christendom. Daarin wordt geloofd dat de priesters tegen betaling elke zonde zullen vergeven. [In de islam kan geen enkele geleerde, geen enkele walî of geen enkele profeet de zonden van wie dan ook vergeven. Iedere moslim smeekt zelf tot Allah de Verhevene voor de vergeving van zijn zonden. Allah de Verhevene heeft medegedeeld dat Hij de smeekbeden van Zijn geliefde dienaren zal aanvaarden. Om deze reden vragen de moslims smekend aan de geliefde dienaren van Allah de Verhevene – of zij nu levend zijn of overleden – om smeekbeden voor hen te verrichten.] Ze schrijven deze praktijk toe aan de moslims en noemen het 'karakterloosheid' – waarom noemen ze dan de Europeanen niet 'karakterloos', terwijl deze praktijk juist bij de christenen bestaat? De karakterloosheden en immoraliteiten van kinderen die de laatste tijden in vooruitstrevende families zogenaamd 'modern' worden opgevoed, halen dagelijks de krantenkoppen ondanks dat deze kinderen niet de o zo afgekeurde religieuze opvoeding krijgen. Het is een grote onredelijkheid om de schade van onze gewoonten om kinderen tevreden te houden, hen geen ongemak te bezorgen en hen gewend te maken aan luiheid, toe te schrijven aan de islam. Immers, in de islam is een vader niet verplicht om zijn zoon te onderhouden die de leeftijd van verstandigheid ('aql) en geslachtsrijpheid (bulûgh) heeft bereikt. Hij moet zelf werken en zijn geld verdienen. Om deze reden moet elke vader, net zoals hij zijn zoon kennis en fatsoen aanleert, ook ervoor zorgen dat hij een beroep leert.

Wat betreft het effect van de menselijke wil bij de uitvoering van zijn daden, zijn de drie belangrijkste standpunten: die van de **mu'tazila**, die van de **jabriyya** en die van de **ahl al-soenna**.

Volgens de mu'tazila-groepering heeft Allah de Verhevene de mensen macht en wil gegeven, en scheppen de mensen al hun da-

den zelf. Ze zeggen dat de dienaar de schepper is van zijn daden. Ze zeggen: “Het trillen van een arm, het kloppen van het hart gebeurt vanzelf, maar het heffen van de arm en het lopen van de voeten wordt geschapen door de mens.” Ze zeggen dat als de mens zijn gewilde daden niet zelf zou scheppen, het een onrechtvaardigheid zou zijn dat Allah de Verhevene goede daden beloont en slechte daden bestraft. Als bewijs voor deze geloofsopvatting van hen voeren ze de volgende edele verzen aan [interpretatie van de betekenis]: **“Allah de Verhevene doet de mensen geen onrecht aan. De mensen doen zichzelf onrecht aan”**, en **“Dit is de vergelding voor hetgeen zij hebben gedaan.”**

Zij die behoren tot de jabriyya-groepering daarentegen, zeggen: “De Pen (Qalam) schreef in de oereeuwigheid (azal) alles op wat zal plaatsvinden en zijn inkt droogde op opdat het later niet veranderd zou worden. Alles werd voorbestemd in de oereeuwigheid. Alles wat zich bevindt in de Kennis van Allah de Verhevene en alles wat Hij in de oereeuwigheid heeft voorbestemd, zal precies zo gebeuren. Niemand kan dit veranderen.” Ze verwijzen naar het 18e vers van soera al-Ra’d: **“Allah is de Schepper van alles”**, en zeggen dat Hij degene is die de mens schept, hem macht en wil geeft, en al zijn daden schept.

Muhammad Ma’sûm al-Fârûqî (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende in zijn 83e brief uit het 2e volume van zijn **Maktûbât:** “Zij die behoren tot de jabriyya-groepering zeggen dat de mens geen wil (irâda) en keuze (ikhtiyâr) heeft. Ze zeggen: ‘De mens is gedwongen in het verrichten van elk van zijn daden. De mens is als een boom die wiegt in de wind. Het is niet juist om te zeggen dat de mens een daad heeft verricht. Het is Allah de Verhevene die iedere daad van de mens verricht.’ Deze uitspraak van hen is kufr. Wie zo gelooft, wordt een kâfir. Volgens hen zullen de goede daden van de mens beloond worden en zullen zijn slechte daden niet bestraft worden. Ze zeggen: ‘De niet-moslims en degenen die zonden begaan zijn verontschuldigd. Zij worden niet als schuldig beschouwd en zullen niet gestraft worden. Immers, deze slechte daden worden niet door hen verricht, maar door Allah. Hij laat de mensen deze gedwongen doen.’ Ook deze uitspraak van hen is kufr. In het 24e vers van soera al-Sâffât staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Zij zullen ondervraagd worden over hun geloof en hetgeen zij hebben gedaan.’** In een eervolle hadîth wordt vermeld dat degenen die behoren tot de jabriyya-groepering werden vervloekt door 70 profeten. Iedereen met enig verstand kan gemakkelijk begrijpen dat deze uitspraken verkeerd zijn. Het

is volkomen duidelijk dat er een verschil is tussen het trillen van de hand en het met opzet heffen van de hand. Het trillen van de hand gebeurt niet met de wil van de mens. Het heffen van de hand daarentegen gebeurt met zijn wil. Dat de jabriyya-groepering zich op een verkeerd pad bevindt, wordt duidelijk begrepen uit edele Koranverzen. In het 14e vers van soera al-Ahqâf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Zij zullen de beloning zien van de goede daden die zij hebben verricht.'** In het 29e vers van soera al-Kahf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Wie wil, gelooft en wie wil, gelooft niet. Wij hebben voor de onrechtplegers** [dus zij die niet geloven] **een vuur voorbereid.'** In het 33e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Allah de Verhevene deed hen geen onrecht aan. Zij deden zichzelf onrecht aan** [door ongelovig (kâfir) te zijn en zonden te begaan]**.'** Als de mensen niet de kracht om te kiezen, oftewel geen keuzevrijheid zouden hebben, dan zou Allah de Verhevene in dit edele vers niet hebben gezegd: **'Zij deden zichzelf onrecht aan.'** Veel personen volgen de gedachten van de jabriyya-groepering en zeggen dat de mensen niet kunnen doen wat zij wensen. Ze zeggen dat ze ertoe gedwongen zijn om zonden te begaan, dus dat ze onder dwang zonden begaan. Ze menen dat ze verontschuldigd en onschuldig zijn. Echter, Allah de Verhevene heeft de mensen keuze en kracht gegeven in de mate dat zij de geboden en verboden kunnen naleven. Het kloppen van het hart en het lopen van de mens zijn uiteraard verschillende soorten bewegingen. Het kloppen van het hart heeft de mens niet in de hand. Maar, als de mens wil, dan loopt hij; als hij het niet wil, dan loopt hij niet. Omdat Allah de Verhevene edelmoedig en erg barmhartig is, heeft Hij de mensen zaken, die buiten hun vermogen liggen, niet bevolen. Hij heeft hen enkel zaken bevolen waartoe zij in staat zijn. In het laatste vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Allah de Verhevene heeft Zijn dienaren datgene bevolen wat zij in staat zijn om te doen.'** De toestand van de jabriyya-groepering is zeer verbazingwekkend: zij worden kwaad op degenen die niet naar hen luisteren en die hen lastigvallen, en verzetten zich tegen deze personen. Ze slaan hun kinderen om hen op te voeden en te onderwijzen. Ze staan niet toe dat vreemde mannen hun vrouwen en dochters benaderen. Ze berispen degenen die dit doen. Ze zien het niet door de vingers door te zeggen: 'Deze mensen zijn geëxcuseerd, ze worden hiertoe gedwongen.' Maar wanneer het aankomt op zaken met betrekking tot het hiernamaals, voeren ze de slechtheden die de islam verboden heeft, zonder schaamte uit door te

zeggen: ‘Wij hebben niets in de hand. Allah doet alles.’ Ze ontwijken het uitvoeren van de geboden en de ‘ibâdât.

Ze zeggen dat de mensen geen wil, geen keuze hebben, maar voeren wel elke slechtheid uit die ze willen. In het 7e vers van soera al-Tûr staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘De Dag waarop Allah de Verhevene zal straffen, zal voorzeker komen. Niemand kan het tegenhouden.’** Als ze een gek in hun eigen huis zien of hem een zonde zien begaan, dan maken ze er geen bezwaar tegen en zeggen ze dat deze persoon geen verstand en geen keuze (ikhtiyâr) heeft. Maar wanneer personen die bij hun verstand zijn overtredingen begaan, dan straffen ze hen hiervoor. Dit betekent dat ze hen straffen omdat zij een keuze hebben, omdat zij het met hun eigen wil deden. De jabriyya-groepering dwaalde af van het rechte pad omdat zij zeggen dat de mensen geen keuzevrijheid hebben, en de mu’tazila-groepering dwaalde af omdat zij niet geloven in de lotsbepaling (qadâ’) en de voorbeschikking (qadar). Zo werden zij afgedwaalden (ahl al-bid’a). Ze vervielen in dwaling. Het vinden van het juiste pad dat tussen deze twee ligt, werd toegekend aan de geleerden van de **ahl al-soenna**. Volgens hetgeen wij hebben vernomen, vroeg Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) aan Imâm Ja’far al-Sâdiq (moge Allah tevreden zijn met hem): ‘O kleinzoon van de Gezant van Allah! Heeft Allah de Verhevene de uitvoering van de daden overgelaten aan de wil van de dienaren?’ Als antwoord zei hij: ‘Allah de Verhevene laat Zijn eigenschap van het Heer-zijn en Schepper-zijn niet over aan Zijn dienaren.’ Imâm al-a’zam vroeg weer: ‘Laat Hij Zijn dienaren hun daden gedwongen uitvoeren?’ Hij antwoordde: ‘Hij dwingt hen niet. Hij laat het echter ook niet volledig over aan de wil van de dienaren. Het zit tussen deze twee in.’ In het 148e vers van soera al-An’âm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘De mushrikûn zullen zeggen: “Als Allah de Verhevene het had gewild, dan zouden wij en onze vaders geen mushrik zijn geworden en zouden wij niets uit onszelf harâm hebben verklaard.”’** Zoals in dit edele vers wordt aangegeven, zeggen de kâfirûn en de mushrikûn dat Allah het gewenst heeft dat zij kufr en shirk begaan. Allah de Verhevene zal deze uitspraken, deze excuses van hen niet accepteren. Zulke uitspraken van hen tonen aan dat zij onwetend en dwaas zijn.

Vraag: Volgens hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben medegedeeld, gebeurt alles – het goede en het kwade – met de voorbestemming en de wil van Allah de Verhevene. Komt het ongeloof

(kufr) van de ongelovigen (kâfirûn) dan ook niet door de wil van Allah de Verhevene? Is hun excuus niet gerechtvaardigd? Waarom worden deze uitspraken van hen niet geaccepteerd?

Antwoord: De ongelovigen zeggen niet dat zij onder dwang in deze slechte toestand verkeren en dat zij geëxcuseerd zijn. Zij beschouwen ongeloof en zonden niet als overtreding. Zij aanvaarden niet dat deze slecht zijn. Zij zeggen dat Allah de Verhevene alles wat Hij wil, liefheeft en goedkeurt en als Hij het niet zou liefhebben, Hij het niet zou willen. Ze zeggen: 'Hij wil onze shirk, onze kufr en datgene wat we doen; en laat het ons doen. Daarom vindt Hij deze allemaal goed en heeft Hij het lief. Hij zal degenen die deze dingen doen niet bestraffen.' Aan het einde van het bovenstaande edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Net zoals deze ongelovigen niet in jou geloven, geloofden ook degenen die eerder kwamen niet in hun profeten. Daarom proefden zij Onze straf. Zeg hen: "Als jullie betrouwbare kennis bij jullie hebben zoals een boek of een bewijsstuk, laat het ons dan zien." Maar jullie verzinnen en liegen.'** Allah de Verhevene verklaart in de edele Koran en in de boeken van al Zijn profeten dat ongeloof verachtelijk is en dat Hij het helemaal niet goedvindt. Hij geeft aan dat de ongelovigen vervloekt zijn, dat zij Zijn barmhartigheid niet zullen verkrijgen en dat zij eeuwige bestraffing zullen ondergaan. Hij verklaart dat deze uitspraken van hen niets anders zijn dan onwetendheid. Want, iets willen doen hoeft niet te betekenen dat men ervan houdt. Natuurlijk is het de wil van Allah de Verhevene waardoor ongeloof en zonden gebeuren. Immers, iets wat Hij niet wil, kan door niemand gedaan worden. Hoewel Hij deze zaken wil, is Hij er niet tevreden over en keurt Hij ze niet goed. Dat dit zo is, wordt duidelijk vermeld in de edele Koran. Deze uitspraken van de ongelovigen komen overeen met de geloofsopvatting van de jabriyya-groepering. Zij zeiden dat ze geen keuze, dus geen keuzevrijheid hebben in hun doen en laten. En Allah de Verhevene verwierp deze uitspraken van hen en gooide het hen voor de voeten. Immers, hierboven werd vermeld dat het verkeerd is om zo te geloven.

Wellicht zijn deze uitspraken van de ongelovigen om te spotten, en niet om uit te drukken hoe ze geloven. Want hun eigen handelingen beschouwen ze niet als slecht. Ze geloven dat ze iets goeds, iets corrects doen. Ze zeggen dat Allah de Verhevene deze handelingen van hen goedkeurt en liefheeft.

Vraag: Alle daden van de mensen gebeuren met de wil van Allah de Verhevene. Het goede en het kwade zijn voorbestemd, op-

geschreven in de oereeuwigheid. Heeft de mens in dit geval dan nog keuzevrijheid? Moet het dan niet zo zijn dat iedereen de goede en slechte dingen doet die in de oereeuwigheid voor hem zijn voorbestemd?

Antwoord: De voorbestemming in de oereeuwigheid, dus in het oneindige verleden, is in de vorm van 'die-en-die zal uit eigen wil die-en-die daad verrichten'. Men ziet dat de voorbestemming in de oereeuwigheid niet aantoont dat de mens geen keuze heeft; het toont aan dat hij juist wel keuze heeft. Als de voorbestemming in de oereeuwigheid zou aantonen dat de mensen geen keuze hebben, dan zou het ook voor Allah de Verhevene moeten betekenen dat ook Hij in datgene wat Hij elke dag schept en doet, geen keuze heeft en dat Hij hiertoe gedwongen zou zijn. Immers, Allah de Verhevene schept alles in overeenstemming met de voorbestemming in de oereeuwigheid. Allah de Verhevene is vrij in Zijn beslissingen. Hij wil, kiest en schept wat Hij wil en kiest." Hierbij is de vertaling van de 83e brief voltooid.

De geloofsrichting van de ahl al-soenna bevindt zich tussen die van de mu'tazila en de jabriyya. Volgens de ahl al-soenna is de mens noch de schepper van zijn eigen daden, noch wordt hij ertoe gedwongen om deze daden uit te voeren. Laten we de uitspraken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) wat meer uitleggen: in de islam en in alle geopenbaarde religies wordt verklaard dat alles, elke zaak en elke daad, gebeurt met de voorbestemming en de wil van Allah de Verhevene. Maar, omdat de mens niet weet hoe iets in de oereeuwigheid werd voorbestemd, moet hij zich inspannen overeenkomstig het gebod van Allah de Verhevene. De lotsbepaling (qadâ') en de voorbeschikking (qadar) zijn geen belemmering voor het handelen en werken van de mens. Mensen moeten de lotsbepaling en de voorbeschikking niet vóór het uitvoeren van een daad bedenken, maar erna. In het 22e en 23e edele vers van soera al-Hadîd staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Alles wat op de wereld** (dunyâ) **zal gebeuren, werd voor de schepping van de wereld in de oereeuwigheid geschreven op de Welbewaarde Tafel** (de Lawh al-Mahfûz) **en werd voorbestemd. Wij delen dit met jullie zodat jullie niet treuren om de kansen die jullie gemist hebben in het leven en jullie niet opscheppen over de winsten die jullie hebben verkregen, over de gunsten die Allah heeft gezonden. Allah de Verhevene houdt niet van de verwaanden, de egoïsten."** Dit edele vers toont aan dat iemand die gelooft in de lotsbepaling en de voorbeschikking nooit in wanhoop en hopeloosheid zal vervallen en nooit

arrogant zal zijn. Geloven in de lotsbepaling en de voorbeschikking belemmert niet het werken en handelen van de mens. Het bevordert juist het handelen en werken. De eervolle hadîth: **“Span jullie in! Iedereen wordt geleid naar wat voor hem is voorbestemd”**, geeft aan dat het handelen van de mens aantoont hoe de lotsbepaling en voorbeschikking zijn, en dat er een nauw verband bestaat tussen het handelen en de lotsbepaling en voorbeschikking. Dat een persoon voor iets goeds werkt, laat zien dat in de oereeuwigheid voor deze persoon het verrichten van goedheid werd voorbestemd. Immers, iedereen wordt geleid naar het uitvoeren van de zaken die voor hem in de oereeuwigheid zijn voorbestemd.

Net zoals het een plicht is voor moslims om te geloven in de lotsbepaling en de voorbeschikking en om te weten dat al het goede en het kwade gebeurt door Allah de Almachtige, is het ook een plicht om zich in te spannen om goede daden te verrichten en kwade, slechte daden te vermijden. Dat Allah de Verhevene weet hoe iets zal gebeuren voordat het gebeurt en dan volgens deze kennis van Hem voorbestemt en wil, betekent niet het dwingen van de mensen tot deze zaken. Hij wist in de oereeuwigheid immers ook hoe de dienaren hun wil en keuzevrijheid zouden gebruiken. Dat Hij dit wist, wilde en voorbestemde is niet in tegenspraak met de wensen en wil van de dienaren. Dat Allah de Almachtige in de oereeuwigheid deze wist, heeft geen invloed op het wel of niet gebeuren van de zaken. De uitspraak: **“Kennis volgt hetgeen dat geweten is”**, werd gezegd om duidelijk te maken dat kennis geen invloed heeft op de handelingen.

Een mens doet iets goeds of iets slechts. Allah de Verhevene wist in de oereeuwigheid dat die daad uitgevoerd zou worden en Hij bestemde het voor volgens deze kennis. De voorbestemming van Allah de Verhevene zal plaatsvinden en Zijn kennis die leidde tot deze voorbestemming, zal ook niet verkeerd blijken te zijn. Men ziet dat de mens niet gedwongen is in het uitvoeren van deze daad. Allah de Verhevene wist in de oereeuwigheid dat deze persoon deze daad uit eigen wil en eigen wens zou verrichten. De keuze, dus de wil, van de dienaar is bijgevolg de oorzaak van de lotsbepaling en de voorbeschikking in de oereeuwigheid. Hieruit wordt het volgende duidelijk: het is niet omdat Allah de Verhevene in de oereeuwigheid wist dat die daad verricht zou worden en omdat Hij het zo heeft voorbestemd, dat de mens zal willen om die daad te verrichten. Allah de Verhevene heeft het zo voorbestemd omdat Hij in de oereeuwigheid wist dat de mens zijn wil zou gebruiken om die daad te verrichten, dus dat hij die daad zou willen

doen.

De eerste oorzaak voor de uitvoering van een daad door de mens is zijn eigen wil en keuze. Hoewel Allah de Verhevene een daad die de dienaar uit eigen wil verricht, heeft voorbestemd in de oereeuwigheid, zijn ook de wil en de keuze van die mens zelf in zekere zin oereeuwig en misschien zelfs nog vóór de voorbestemming in de Kennis van Allah. Daarom zal de voorbestemming in de oereeuwigheid de wil en de keuze van de dienaar ondersteund hebben. Omdat de dienaar uit zichzelf niets kan doen en het noodzakelijk is dat Allah de Verhevene alles schept, bewerkstelligt Allah de Almachtige met Zijn voorbestemming de wil die de dienaar heeft voor de verrichting van een daad. Wel, op dit punt onderscheidt de ahl al-soenna zich van de mu'tazila en de sjiieten die zich op het pad van deze laatsten bevinden. Zij zeggen: "Allah de Almachtige schept de mensen, geeft hen wil en kracht, en houdt zich er verder buiten." De ahl al-soenna daarentegen zegt – in overeenstemming met het volgende edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Almachtige is de Schepper van jullie en van hetgeen jullie doen"** – dat elke beweging, elke handeling van de dienaren plaatsvindt door de schepping, de totstandbrenging van Allah de Almachtige en doordat Hij kracht verleent en deze laat doen. Het scheppen door Allah de Almachtige vindt plaats nadat de mens zijn wil en keuzevrijheid gebruikt. Dit deel van de handeling, dat 'gedeeltelijke vrije wil' (irâda al-juz'iyya) of 'toe-eigening' (kasb) wordt genoemd, behoort tot de mens en wordt niet door Allah de Verhevene geschapen en wordt niet door Hem tot stand gebracht. Dit is immers niet iets dat concreet bestaat. Scheppen en tot stand brengen is van toepassing op dingen die daadwerkelijk bestaan.

De goddelijke Kennis lijkt niet op de kennis van de dienaren en moet altijd juist uitkomen. Het feit dat de goddelijke Kennis altijd juist uitkomt, heeft de jabriyya en de hervormers doen verbazen; zij veronderstelden dat de goddelijke Kennis dominant is over de handelingen van de dienaren en deze verwezenlijkt. Dat de goddelijke Kennis altijd uitkomt, leidt er niet toe dat het de hoedanigheid van kennis verliest en de vorm aanneemt van dwang. De voorkennis van een leraar die van tevoren weet dat zijn leerling niet zal slagen voor zijn examen, heeft geen dwingend effect op zijn leerling die niet zal slagen voor zijn examen en is ook geen onrecht. Allah de Verhevene weet in de oereeuwigheid alles wat in de toekomst zal gebeuren. Dat alles in overeenstemming met deze kennis gebeurt, toont niet aan dat de mens geen wil en geen keuze

heeft. Immers, Allah de Verhevene wist in de oereeuwigheid ook datgene wat Hij zelf zou scheppen. Natuurlijk schept Hij in overeenstemming met deze kennis van Hem. Dat Hij uiteraard overeenkomstig deze kennis schept, toont niet aan dat Hij geen Wil of geen Keuzevrijheid heeft, noch is het juist om de wil en de keuzevrijheid van de mensen te ontkennen.

Wanneer de mens iets gaat doen, dan kiest hij eerst deze daad, wenst hij de daad en vervolgens voert hij het uit. Om deze reden zijn de dienaren niet gedwongen in hun handelen. Als ze willen, handelen ze en als ze niet willen, doen ze het niet.

Opdat de mens een daad kan willen doen, moet hij zich eerst deze daad herinneren door deze daad te zien, te horen of eraan te denken, en moet het opkomen in zijn hart. De mens kan iets wat in zijn hart opkomt wel of niet willen. Bijvoorbeeld, een persoon kan iets nuttig vinden en het willen uitvoeren, terwijl een andere persoon het als onnodig ziet en het niet wil uitvoeren. Maar hoe ontstaan de gedachten die vóór het uitvoeren van een daad opkomen in het hart van de mensen – van wie wordt gezegd dat zij vrij zijn in hun daden – en hoe ontstaan de gedachten dat deze daad nuttig, noodzakelijk is of niet? Waarom ontstaat de gedachte van de ene persoon ook niet bij de andere persoon? Als dan toch dezelfde gedachte is ontstaan, waarom wordt het dan door de andere persoon niet als noodzakelijk gezien? Wel, deze verschillende redenen liggen niet in de handen van de mens. Om deze reden hebben enkelen van de geleerden van de ahl al-soenna gezegd: “Hoewel de mensen vrij zijn in hun daden die een wil vereisen, zijn zij niet vrij maar gedwongen in hun wil en kiezen.” Op een persoon die zei: “Ik doe wat ik wil”, antwoordde de edele Imâm al-Ghazâlî: “Kun je willen wat je wilt?” De edele Abu’l-Hasan al-Ash’arî interpreteerde het edele vers in soera al-Dahr in de edele Koran als volgt: **“Jullie kunnen enkel willen wat Allah de Verhevene wil!”** Uitgebreide informatie over de kennis van de lotsbepaling (qadâ’) en de voorbeschikking (qadar) is te vinden in de hoofdstukken 4, 47, 48, 49 en 50 in het 2e deel van het boek **Se’âdet-i Ebediyye**. Gelieve het daar te lezen!

In het 68e vers van soera al-Qasas staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Jouw Heer schept wat Hij zelf wil. Alleen Hij kiest. Zij hebben geen wil en geen keuze”**, en in het 24e edele vers van soera al-Anfâl [interpretatie van de betekenis]: **“Weet zeker dat Allah de Verhevene tussen de mens en zijn hart komt”**, en in het 56e edele vers van soera al-Qasas [interpretatie van de betekenis]: **“Jij kunt degene die jij liefhebt niet op het rechte pad bren-**

gen. Allah de Verhevene leidt degene die Hij wil naar het rechte pad", en in het 111e vers van soera al-An'âm [interpretatie van de betekenis]: **"Al zouden Wij vanuit de hemel de engelen naar hen neerzenden en de doden tot hen laten spreken en hen alles geven wat zij maar wensen, zij zouden nog steeds niet geloven zolang Wij het niet willen"**, en in het 125e vers van dezelfde soera [interpretatie van de betekenis]: **"Wie Allah de Verhevene ook wenst recht te leiden, diens borst verruimt Hij voor de islam. En wie Hij in dwaling wil laten, diens borst maakt Hij zodanig nauw en beklemd dat het onmogelijk is dat de waarheid daar naar binnen kan komen, net zoals het onmogelijk is dat diens eigenaar naar de hemel opstijgt"**, en in het 34e vers van soera Hûd [interpretatie van de betekenis]: **"Zelfs al zou ik jullie raad willen geven; als Allah de Almachtige heeft gewild dat jullie in dwaling blijven, dan zal mijn raad geen nut voor jullie hebben."** De mu'tazila-groepering die niet gelooft in de lotsbepaling en de voorbeschikking en degenen die in hun voetsporen treden, zijn compleet verbaasd ten aanzien van deze edele verzen.

In een eervolle hadîth wordt het gesprek tussen Mûsâ (vrede zij met hem) en Âdam (vrede zij met hem) over de lotsbepaling en de voorbeschikking uitvoerig beschreven. Deze eervolle hadîth staat uitgebreid geschreven in hoofdstuk 50 van het 2e deel van het boek **Se'âdet-i Ebediyye**.

Naast al deze bewijsstukken die aantonen dat ook de wil van de mens naar dwang wordt gedreven, is het tegelijkertijd ook duidelijk dat de mens een vrijheid bezit die hem verantwoordelijk houdt voor zijn handelingen. De rechtbanken overal ter wereld, en zelfs het geweten van ieder mens, willen niet dat iemand die een ander kwaad doet, dat een wreedaard er ongestraft mee wegkomt. Zelfs een extreme fanatiekeling die behoort tot de jabriyya-groepering wordt kwaad op de persoon die hem ten onrechte aanvalt; sterker nog, hij vindt dat hij gelijk heeft wat betreft zijn verzet tegen hem. Een dichter zei het volgende: "Geef een aanhanger van de jabriyya-groepering, die zegt dat hij tevreden is met zelfs de kwellingen van de lotsbepaling en de voorbeschikking, een klap in zijn nek! Als hij je zou vragen: 'Wat doe je nu?', zeg hem dan: 'Zo was de lotsbepaling en de voorbeschikking'! Eens zien of hij je dan gelijk geeft!"

Alle wetten van rechtvaardigheid en ethische principes op de wereld zijn ontleend aan de edele Koran. Bijvoorbeeld, in het 7e en 8e edele vers van soera al-Zalzala staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Wie ook maar een greintje goeds doet, zal de**

beloning daarvoor verkrijgen en wie ook maar een greintje kwaads doet, zal de vergelding daarvoor krijgen.” Dit bevestigt de goddelijke rechtvaardigheid en versterkt het geloof hierin.

In het 148e en 149e edele vers van soera al-An’âm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wanneer degenen die deelgenoten toekennen aan Allah, zeggen: ‘Als Allah het had gewild, dan zouden wij geen afgodendienaren zijn geworden’, antwoord hen dan: ‘Het overtuigende bewijs is van Allah. Als Hij het had gewild, dan zou Hij jullie allen hebben rechtgeleid’!”** In dit edele vers wordt de uitspraak van de afgodendienaren: “Als Allah het had gewild, dan zouden wij geen afgodendienaren (mushrikûn) zijn geworden”, niet verworpen. De foutheid en dwaling in deze uitspraak van hen zit niet in het feit dat zij weten dat zij schuldig zijn omdat Allah dit wilde, maar omdat ze deze uitspraak gebruiken om de profeten tot zwijgen te brengen en zichzelf te verlossen van het schuldig zijn. Immers, hun uitspraak dat als Allah het had gewild, zij geen afgodendienaren zouden zijn geworden, is correct. Tenslotte staat er in dit edele vers ook vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als Hij het had gewild, dan zou Hij jullie allen hebben rechtgeleid.”** In het 107e edele vers van soera al-An’âm staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als Allah de Verhevene het had gewild, zouden zij geen afgodendienaren zijn geworden.”** Hoewel deze uitspraak van de afgodendienaren correct is, is het verachtelijk dat zij deze uitspraak gebruiken om de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) tot zwijgen te brengen en om die reden worden zij berispt. Immers, net zoals het niet noodzakelijk is dat Allah de Verhevene alles wat Hij bevolen heeft ook gewild heeft, is het ook niet noodzakelijk dat Hij alles wat Hij verboden heeft, niet gewild heeft. Met andere woorden, Allah de Verhevene heeft alles wat op de wereld zal gebeuren in de oereeuwigheid gewild. Hiertussen bevinden zich ook zaken die Hij verboden heeft en waar Hij niet tevreden over is. Er is een verschil tussen ‘willen’ en ‘tevreden zijn met iets, iets goedvinden’. Deze twee moet men niet door elkaar halen. Men ziet dat hoewel Allah de Verhevene de uitvoering van een zaak heeft gewild, het kan zijn dat Hij de mensen verboden heeft om die zaak uit te voeren.

In het 8e vers van soera **al-Balad** en in het 8e vers van soera **al-Shams** wordt duidelijk verklaard dat Allah de Verhevene de mensen materiële en spirituele kracht heeft verleend, dat Hij de goede en slechte paden heeft onderscheiden en dat de verantwoordelijkheid bij de mens ligt.

Men ziet dus, dat de mens in een bepaald opzicht een vrij be-

slissende doener is. Hij is zowel op deze wereld als in het hiernamaals verantwoordelijk voor elk van zijn daden. Echter, er is een alomvattende, absolute Wil (irâda al-kulliyya), die de keuze en wil van de mens niet volledig aan zichzelf overlaat. De mens kan niet zelf bepalen of hij in staat is tot iets of dat hij machteloos is. Het is zeer moeilijk om deze vraag op te lossen. Het is op z'n plaatst om te zeggen dat dit een raadsel is waarvan er geen gelijke bestaat in deze wereld.

Het hierboven vermelde edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Jullie kunnen enkel willen wat Allah de Verhevene wil"**, wordt door de edele Abû Mansûr al-Mâturîdî als volgt verklaard: **"De Wil van Allah de Verhevene is samen met jullie wil. Wanneer jullie willen, zullen jullie de Wil van Allah de Verhevene aanwezig vinden."** Volgens de ash'arî school wordt in dit edele vers de Wil van Allah de Verhevene niet met onze wil verenigd, maar wordt onze wil verbonden aan de Wil van Allah de Verhevene. Van de mensen wordt gevraagd de goede dingen te willen, en er wordt gezegd dat deze wil van hen kracht kan halen uit de goddelijke Wil. Hier wordt gezegd dat net zoals elke daad van de dienaar, ook zijn wil afhankelijk is van de toestemming van Allah de Almachtige. We hadden reeds hiervoor vermeld dat een edele vers als volgt luidt [interpretatie van de betekenis]: **"Zij hebben geen wil en geen keuze."** De kuffâr onder de Quraysh zeiden: "Was deze Koran maar neergezonden naar een van de vooraanstaanden van Mekka of Medina." Dit edele vers geeft aan dat de mensen niet beschikken over de wil om te kiezen wie profeet zou worden. Zoals vermeld wordt in de tafsîr van Baydâwî, werd het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Verhevene komt tussen de mens en zijn hart"** geopenbaard om duidelijk te maken dat Allah de Verhevene de meest verborgen dingen in de harten ziet en weet.

Wat betreft de eervolle hadîth waarin het gesprek tussen Âdam (vrede zij met hem) en Mûsâ (vrede zij met hem) wordt beschreven en het feit dat Âdam (vrede zij met hem) hierbij won met zijn argumentatie: volgens de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) kwamen in de afgekeurde handeling van Âdam (vrede zij met hem) toe-eigening (kasb), de lotsbepaling (qadâ') en de voorbeschikking (qadar) en berouw (tawba) bijeen. Wanneer de toe-eigening en berouw zich verenigden, hieven ze elkaar op net als twee tegengestelde elektrische ladingen, en bleef enkel nog de voorbeschikking over. En deze geleerden zeggen dat men niemand iets kan verwijten voor de

lotsbepaling en de voorbeschikking. Nadat het deel van de handeling van Âdam (vrede zij met hem) dat hemzelf betreft werd rechtgezet door berouw, blijft het deel dat zijn nakomelingen betreft – dus het feit dat hij ertoe heeft geleid dat de mensen voortaan op de wereld zouden leven – een goddelijke voorbeschikking voor de mensen.

Het feit dat in de hierboven vermelde edele verzen wordt verklaard dat de zaken enkel met de Wil van Allah gebeuren, is bedoeld voor de toestanden waarin de voorbeschikking (qadar) de vorm aanneemt van de lotsbepaling (qadâ'). Mensen beginnen uit eigen wil de handelingen te doen die bepaald werden in de voorbeschikking. Nadat ook Allah de Verhevene deze zaken wil, neemt de handeling de vorm aan van de lotsbepaling. Met andere woorden, dan komt het tot stand. Wel, wanneer de zaken in de voorbeschikking de vorm hebben aangenomen van de lotsbepaling, dan kan de wil van de mensen dit niet meer veranderen. Geluk of onheil kan dan niet worden teruggedraaid. Deze toestand wordt beschreven in het volgende edele vers van soera **Yâsîn** [interpretatie van de betekenis]: **"Wij hebben een muur vóór hen en achter hen geplaatst en hun ogen versluierd; zo zullen zij niet meer zien"** en in het edele vers aan het begin van soera al-Baqara [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Verhevene heeft hun harten verzegeld en hun oren en ogen versluierd."** Deze edele verzen tonen bovendien aan dat degenen die zich op welke manier dan ook geliefd maken bij Allah de Verhevene, beschermd zullen worden en dat zij nog meer rechtleiding zullen verkrijgen. En degenen die de goddelijke Toorn veroorzaken, zullen overgelaten worden aan hun slechte daden. Zeer fijne en subtiele zaken kunnen een aanleiding zijn voor deze Liefde of Toorn. Om deze reden moet de mens steeds zeer alert en waakzaam zijn tegenover Allah de Verhevene. Voordat de daden die in de voorbeschikking zijn de vorm aannemen van de lotsbepaling, liggen de wil en de keuze van de mens in zijn eigen handen, zelfs al staat hij onder invloed van externe invloeden.

Mensen hebben een wil. Ze zijn vrij in hun gedachten en handelingen. Echter, hun gedachten en handelingen zijn verbonden aan een aanleiding of middel (sabab). Deze aanleidingen nemen het vrij zijn van de mens niet weg. Want, ook zonder deze aanleidingen hebben zij een wil – zij kunnen ook zonder een aanleiding iets willen en uitvoeren. Als de mens niet wil terwijl er aanleidingen of middelen aanwezig zijn, dan vindt de handeling vaak niet plaats. Als de aanwezigheid van aanleidingen de uitvoering van de

handeling noodzakelijk zou maken, dan zouden ook de Wil en de Keuze van Allah de Verhevene opgeheven worden. Voordat de mens een daad wil verrichten of ervan wil afzien, denkt hij erover na met zijn verstand en weegt het af. Afhankelijk van de kant die zwaarder voor hem weegt, voert hij die daad uit of ziet hij ervan af. Een verkoper verkoopt aan de klant die het meest zal betalen. Deze klant mag het handelswaar niet onder dwang afnemen van de verkoper. De verkoper is als het ware verplicht om te verkopen aan de persoon die veel geld aanbiedt. Maar als iemand hem kwaad maakt door te zeggen dat hij het niet mag verkopen aan degene die weinig geld aanbiedt, dan kan de verkoper onder invloed van andere gedachten en met nieuwe argumenten zich als gedwongen zien om het toch te verkopen aan deze weinig biedende persoon.

Allah de Verhevene heeft door middel van de religies die Hij heeft gezonden, de goede en slechte daden en Zijn beloningen en bestraffingen hiervoor, medegedeeld aan de mensen, en heeft naast het bereiden van redenen en oorzaken voor de wil van de dienaren, in het denken van de mensen ook oorzaken en gedachten geschapen die met elkaar in strijd zijn en die hen naar het goede of het kwade kunnen leiden. Als de oorzaken of aanleidingen – die Allah de Verhevene heeft medegedeeld en die Hij schept in het denken – tegenstrijdig zijn en de kant van 'het goede' zwaarder weegt, dan kiest de mens het goede. Bijvoorbeeld, als een ambtenaar zich niet houdt aan de wet – bijvoorbeeld een steekpenning aanneemt – terwijl hij kennis heeft van de wetten en regelgeving die vereisen dat hij goed werkt, dan zal een reden in zijn geweten die zwaarder weegt dan het wettelijke verbod, hem ertoe hebben gedwongen om deze corruptie te plegen. Daarom gaf hij toe en voerde hij een handeling uit die niet gedaan hoort te worden. Hoewel het feit dat hem geld werd aangeboden en de liefde voor geld die Allah de Verhevene in zijn denken schept, zijn wil en zijn keuze ertoe hebben gedwongen om een steekpenning aan te nemen, wordt dit niet goedgekeurd door de wet.

Het feit dat Allah de Verhevene enerzijds – net als de wetten van de regering – de religieuze wetten en ethische regels heeft vastgelegd en strikt bevolen heeft om zich hieraan te houden, en anderzijds bij de mensen een lagere ziel van begeerte (nafs al-ammâra) schept die altijd het slechte wil, lijkt op het feit dat de regering onderhands een steekpenning aanbiedt aan een ambtenaar om hem te testen, en dat de ambtenaar, zich realiserend dat hij aan een strenge test wordt onderworpen, zich voorzichtig en waak-

zaam moet gedragen.

De islamgeleerden hebben deze subtiele kennis die het verstand vermoeit en het denken uitput, niet tot een last gemaakt voor de moslims door hen hierin niet alleen te laten. De geleerden hebben deze kennis bestudeerd en hebben er duizenden boeken over geschreven. Het is verbazingwekkend dat de hervormers ermee instemmen dat kinderen vragen stellen en onderzoeken, maar aan de andere kant bekritiseren dat de geleerden bestuderen en het op schrift zetten.

Ondanks dat de communisten en een deel van de naturalisten zeggen dat alles door de natuur tot stand wordt gebracht, begrijpen ze deze verborgen kracht niet. Waarom zou het dan voor de moslims een schuld zijn om te geloven dat alles wordt gedaan door een verborgen kracht?

Wat betreft de kennis van de lotsbepaling en de voorbeschikking, sloeg Shaykh al-akbar de edele Muhyiddîn ibn al-'Arabî een andere weg in. Ook Shihâbuddîn Mahmûd al-Âlûsî, de toenmalige moefti van Bagdad, volgde deze weg. Volgens hen is het een eigenschap van de mens om het goede of het kwade te willen. Deze eigenschap schept Allah de Verhevene niet. Bijvoorbeeld: zij zeggen dat Allah de Verhevene de appel niet tot een appel heeft gemaakt, maar dat Hij deze enkel heeft geschapen. Tot slot willen we vermelden dat de geleerden van de ahl al-soenna het volgende zeggen: "Wanneer de mens iets wil en Allah de Verhevene dit ook wil, dan schept Hij dit. Elke daad van de mens vindt plaats door deze beide willen. Volgens de eerste wil is de mens verantwoordelijk. Maar de gebeurtenissen vinden plaats door de tweede wil."

Dat de islamgeleerden veel boeken schrijven over de lotsbepaling en de voorbeschikking is niet – zoals de hervormers zeggen – zich bezighouden met illusies, droombeelden en bijgeloven. Het zijn bestuderingen die gebaseerd zijn op kennis. En de beschuldiging van de hervormers dat de islamgeleerden deze kennis vermengd zouden hebben met fantasieën over jinn, feeën en vampieren, is een grote belastering en respectloosheid tegen de islamgeleerden. Zulke fantasieën en legendes die vaak te vinden zijn bij oude vrouwen, onwetenden en kinderen, komen niet uit de boeken van de islamgeleerden, maar zijn wellicht eerder ontleend aan de romans en films die afkomstig zijn uit Europa en Amerika en die vol staan met fantasieën en moorden, en aan de verdorven geloofsovertuigingen van de joden en christenen.

Ja, er bestaan jinn. Daarin moet men geloven. Maar het is ver-

keerd om illusies en droombeelden aan te nemen als jinn.

Niemand heeft het recht om het geloof van de moslims in de lotsbepaling en de voorbeschikking te presenteren als een belemmering om zich in te spannen en te vorderen. Deze belasteringen sluizen binnen via communisten en vrijmetselaars. Geloof in de lotsbepaling en de voorbeschikking verhindert dat men zich in zijn werk laks gedraagt en egoïstisch wordt. Als de mens – in plaats van de gebeurtenissen die buiten zijn begrip, kennis en kracht liggen, over te laten aan de onbewuste wil van het toeval – gelooft dat het effect van zijn eigen wil in verbinding staat met een orde dat zich uitstrekt van de atomen tot de zon – dus, zijn voorzorgsmaatregelen in overeenstemming probeert te brengen met de voorbestemming – dan is het duidelijk dat zijn daden succesvoller zullen zijn. Om de aanhangers van de jabriyya tot zwijgen te brengen, zeggen wij hen: "Als op een gevaarlijke plek wordt vernomen dat de vijand zal aanvallen, en jullie dit geloven, zouden jullie dan rustig zitten en zeggen: 'Zij zullen doen wat voorbestemd is. Iets anders kunnen ze niet doen. Niemand kan iets doen tegen dat wat Allah heeft voorbestemd'? Of zouden jullie je klaarmaken om je te verzetten of om naar een ongevaarlijke plek te gaan?" Zo wordt ook door de jabriyya bevestigd dat het gevoel om zich te bevrijden uit gevaar en te werken om in zijn behoeften te voorzien, in de menselijke natuur zit. Het is overigens niet denkbaar dat de mens in de kleinere zaken van het leven in de voorbeschikking gelooft, maar op zulke gevaarlijke momenten of in tijden van nood er niet in gelooft.

De reden voor het achterblijven van de moslims moet men zoeken in onwetendheid, onachtzaamheid (ghafla) en luiheid. Waar de onwetendheid vandaan kwam en hoe dit gebeurde, hebben we op de eerdere pagina's vermeld. Men moet niet het geloof van de moslims proberen aan te tasten door zo'n verheven kennis als die van de lotsbepaling en de voorbeschikking in verband te brengen met het achterblijven van de moslims.

31. De hervormer zegt: *"Omdat het Europese continent klein en druk bevolkt was en zijn bodem arm was, waren de Europeanen genoodzaakt om te worstelen met de natuur en vorderingen te maken op het gebied van de natuurwetenschappen en techniek om in leven te kunnen blijven. Ook het feit dat de behoeftige Europeanen tegen elkaar vochten, leidde hiertoe. In Afrika maakten de warme klimaten de mensen traag en slap. De overvloedige en diverse vruchten in de equatoriale oerwouden leidden tot luiheid. Omdat de hete woestijnen van Afrika en de met ijs bedekte ber-*

gen van Europa niet bestonden in Azië, hebben de Aziaten een comfortabel leven geleid. Ze werkten zonder veel moeite om de kost te verdienen. Het Aziatische continent werd de wieg van de beschaving. Dit betekent dat ook een oosters volk kan werken en opklimmen. Het achterblijven van de Ottomanen moet men niet zoeken in het feit dat zij oosters waren of in het klimaat waarin zij leefden, maar in religieuze gronden, in hun begrip van de lotsbepaling en de voorbeschikking."

Antwoord: Zelfs al zouden we voor een moment aannemen dat de Ottomanen de lotsbepaling en de voorbeschikking verkeerd hadden begrepen, en de mensen geen waarde hechtten aan zichzelf en zich overgaven aan de gebeurtenissen, waren de redenen die het verval tot stand brachten anders. Laten we dit kort uitleggen:

De zogenaamde vooruitstrevenden die het afkeurden dat de moslims zich overgaven aan de gebeurtenissen, hebben zodra ze op het podium verschenen gebruikgemaakt van deze toestand van het volk en begonnen hen te misleiden en te grijpen naar posities en profijt. Als zij hadden gewerkt voor de vooruitgang van het land, dan zou het volk – dat zij bekritiseerden omdat ze 'gewend zouden zijn geraakt aan gehoorzaamheid en overgave' – zich ook aan hen hebben overgegeven en zouden er geen moeilijkheden zijn ondervonden om vooruitgang te boeken. Men ziet dat de fout niet bij het volk ligt, maar bij de vooruitstrevende functiebekleders die het volk niet naar het rechte pad hebben geleid.

Natuurlijk is het nodig dat het volk wakker wordt. Maar zo'n groot volk kan toch niet met z'n alle tegelijk ontwaken. Zij die eerst wakker werden, hebben zich niet ingespannen op het goede pad. Ze dachten enkel aan zichzelf. Ze werden gebruikt voor slechtheden. Ze zeiden tegen zichzelf: "Laten we voordat de rest wakker wordt ons richten op ons eigen plezier en winst." Met hun instelling: 'Het doet er niet toe wat er na mij gebeurt, zolang ik mijn positie maar niet verlies', probeerden ze de ogen van de mensen gesloten te houden, zodat ze hun eigen posities, hun eigen functies konden versterken. Terwijl er aanvankelijk één obstakel was voor het ontwaken en de vooruitgang van het volk, waren het er nu twee. De mensen wisten het niet meer: moesten zij proberen te ontwaken uit de slaap der onachtzaamheid of moesten zij zich proberen te verlossen van het feit dat de sluwe hebzuchtigen hen in slaap susten. De ondergang van de Ottomanen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) werd niet veroorzaakt door degenen die nog steeds in slaap waren sinds de vroegere tijden, maar

door de nieuw opgekomen fanatici en islamitische hervormers.

32. De hervormer zegt: *"We moeten hervormingen doorvoeren in de religie. Hierbij moeten we eerst beginnen met het geloof. Geloof (îmân) kan niet betekenen dat men enkel gelooft met het hart en het uitspreekt met de tong. De islam maakt een onderscheid tussen goed, kwaad, mooi en lelijk. Goedheid moet een voorwaarde van het geloof zijn en kwaadheid een oorzaak van ongelovigheid. Net zoals de verplichte (fard) handelingen verschillende voorwaarden hebben, moeten er ook voorwaarden zijn voor het geloof zoals rechtvaardigheid, istiqâma (zich op het rechte pad bevinden), vaderlandsliefde, eer en fatsoen. De islam kan niet enkel bestaan uit de zes beginselen die vermeld worden in de smeekbede 'âmantu'. De islam, die eigenlijk een perfecte sociale religie is, veroorzaakt om deze reden ellende. Het geloof moet zo gecorrigeerd worden dat het de gelovige een waarde geeft."*

Antwoord: Betekent geloof (îmân) enkel 'geloven'? Of moet het geloof, zoals de hervormer hierboven zegt, samengaan met goede daden? De islamgeleerden hebben dit eeuwen geleden bestudeerd en zijn om die reden verdeeld geraakt in groeperingen. Volgens de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) betekent 'geloof' enkel geloven met het hart (de qalb). Als men het geloof niet met de tong kan bevestigen, zal dit vergeven worden. De mu'tazila-groepering en met name de khârijieten zeggen dat geloof niet los kan staan van daden. Wie een grote zonde begaat treedt uit het geloof, zeggen ze. Echter, de verschillende standpunten in deze groeperingen komen voort uit hetgeen zij hadden begrepen uit de edele Koran en de eervolle hadîth's. De hervormers daarentegen proberen het geloof te veranderen op basis van hun eigen gebrekkige verstand en verdorven gedachten, zonder ook maar iets af te weten van de religieuze kennis. Een opvatting die erg terecht lijkt maar in werkelijkheid zeer verborgen gevaren in zich draagt, proberen ze bij de jongeren in te prenten. Ze wekken de indruk een moslim, die zowel in de religie van Allah de Verhevene gelooft als deze naleeft, te vergelijken met een moslim die enkel gelooft maar de islam niet volgt, en proberen zo in plaats van het naleven van de islam te beschermen, juist het geloof in waarde naar beneden te halen, of beter gezegd: ze proberen het geloof van de moslims te vervormen. Zo schrijft dan ook de zogenaamde grote hervormer de Russische Mûsâ Bigiev uit Kazan het volgende in zijn boek getiteld **Rahmet-i ilâhiyye burhanları** ('Bewijzen van goddelijke genade'): "Men kan de moslims die zijn achtergebleven ten opzichte van de niet-mos-

lims die vooruitgang hebben geboekt op de wereld, geen gelovige (mu'min) noemen en omdat iedere religie, ieder geloof waar is, kan een mushrik, een kâfir niet als slecht worden beschouwd." Het is duidelijk dat dit soort teksten zijn opgesteld om het geloof, dat eigen is aan de moslims, te minachten. Mûsâ Bigiev probeert de moslims over de hele wereld het idee van hervorming in de religie in te boezemen.

De hervormers in islamitische landen doen zich op sluwe wijze voor als moslims. Ze beweren dat ze de religie willen versterken en verhogen. Wanneer men echter let op hun uitspraken en teksten, dan ziet men dat zij aannemen dat religie door de mens werd gemaakt, dat de islam zou zijn voortgebracht door Muhammad (vrede zij met hem) en dat de islam niet een door Allah gezonden religie is.

De bovenstaande uitspraak van de hervormers waarin ze stellen dat 'de goede daden aan het geloof moeten worden toegevoegd', is niet bedoeld om een kwestie naar voren te brengen die sinds lang geleden onderling bediscussieerd wordt door de islamgeleerden, maar is een poging om het uitvoeren van goede daden boven het geloof te plaatsen, of beter gezegd, om het geloof en de 'ibâdât – die de basis vormen van de islam – overboord te gooien, en enkel de goede daden en de gedragsvormen die zij als 'goed' aanzien te vermengen met de opvoedmethoden van de laatste eeuw en dit dan 'de islam' te noemen. Dit komt neer op het geloven in de religie enkel omwille van het wereldse.

Hervormers denken enkel aan ethiek en aan de wereldse orde. Zoals we aan het begin van ons boek hebben uitgelegd, zeggen zij: "Hoewel religie geen grondslag, geen basis heeft, zal het goed zijn om te doen alsof men erin gelooft en om het volk erin te doen geloven alsof het wel een grondslag heeft, aangezien religie een nuttige kracht is die het karakter (de akhlâq) verbetert." Ze willen dat daden een voorwaarde zijn van het geloof. Echter, voor dit verlangen van hen kunnen zij middels het intellect of middels de overlevering geen enkele bron of bewijs aantonen. Ze zeggen enkel dingen die niets te maken hebben met kennis en het verstand, die enkel beroep doen op emoties en die zodanig geformuleerd zijn dat ze begrepen kunnen worden door de onwetenden, zoals: "Waarvoor dient een geloof zonder daden? Door de daden niet tot een onderdeel van het geloof te maken, hebben de kalâm-geleerden de islam, die een perfecte sociale religie is, verlaagd tot een theoretische religie." Het vuur van hun vijandigheid tegenover de islamge-

leerden en de hieruit opstijgende rookwalmen die hun verstand vertroebelen, doen hen deze woorden uitkramen. Omdat ze niets afweten van de boeken van de kalâm-geleerden, vallen ze de islam aan als een zogenaamde oplossing voor de morele verdorvenheid die ze zien bij degenen die de naam 'moslim' dragen. Om aan het licht te brengen hoezeer zij ongelijk hebben en hoe immoreel zij zijn, vinden we het gepast om in het kort de uitspraken te vermelden van islamgeleerden, en in het bijzonder die van de geleerden van de ahl al-soenna die deskundig zijn op het gebied van de **kalâm-wetenschap**:

Volgens de geloofsrichting van de ahl al-soenna verliest iemand die een grote zonde begaat, niet zijn geloof (îmân). Met andere woorden, hij wordt geen kâfir. Een moslim die zonden begaat, wordt een **fâsiq** (zondaar) genoemd. Zondaren wiens geloof correct is, zullen in het hiernamaals de bestraffing in de Hel wel of niet ondergaan. Indien ze het ondergaan, zullen ze later vergiffenis verkrijgen en de Hel verlaten. De basis van het moslim-zijn bestaat uit het geloven in de eenheid van Allah de Verhevene en dat Muhammad (vrede zij met hem), die de Profeet is van Allah, de welbepaalde voorschriften (ahkâm) die hij heeft verkondigd, dus de geboden en verboden, allemaal heeft overgebracht van Allah. Dus, hoewel het uitvoeren van de geboden en het vermijden van de verboden geen voorwaarde is van het geloof, is het geloven dat het vereist is om deze uit te voeren en te vermijden, wél een voorwaarde van het geloof. Wie niet zo gelooft, dus iemand die geen moslim is, wordt een **kâfir** (ongelovige) genoemd. Ongeacht hoeveel goede daden de ongelovigen ook verrichten en hoeveel nuttige ontdekkingen ze ook doen voor de mensheid, ze zullen in het hiernamaals niet kunnen ontkomen aan bestraffing. Hoewel de 'ibâdât en alle goede daden waardevol zijn, komt het uitvoeren hiervan in vergelijking met het geloof (îmân) op de tweede plaats. Het geloof is de basis, het fundament. Het verrichten van de goede daden is een vertakking; met andere woorden, het is iets wat op de tweede plaats komt. Geloof en daden die gepaard gaan met geloof, hebben zowel in deze wereld als in het hiernamaals voordelen. Ze zullen de mens gelukzaligheid doen bereiken. Goede daden die verricht worden zonder geloof te hebben, kunnen de mens in deze wereld gelukzaligheid doen bereiken, maar in het hiernamaals zullen deze geen nut hebben. Wellicht omdat de hervormers niet in het hiernamaals geloven, denken ze enkel aan het verrichten van de goede daden. Omdat ze enkel denken aan de vrede en de gelukzaligheid op deze wereld, beschouwen ze de uitvoering van

goede daden als superieur aan het geloof.

In het boek **Kavm-ı Cedîd** ('De nieuwe generatie'), dat werd uitgegeven ten tijde van de unionisten in het Ottomaanse Rijk, worden de ware moslims die zowel geloof hebben als goede daden verrichten **'kawm-ı atîk'** ('de oude generatie') genoemd, dus 'ouderwets, reactionair'. Het drijft de spot met deze moslims en zegt: "Zij zeggen dat iemand die geloof (îmân) heeft, in het hiernamaals gered zal worden ongeacht hoeveel slechts hij ook doet, en dat iemand die geen geloof heeft, geen nut zal ondervinden ook al doet hij alle goedheden van deze wereld." In het 39e vers van soera al-Nûr staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"De goede daden die de ongelovigen** (kâfirûn) **op deze wereld verrichten** [bijv. hun ontdekkingen die nuttig zijn voor de mensen]**, zijn als een luchtspiegeling die in de verte te zien is in de woestijn. De dorstige denkt van veraf dat het water is. Maar wanneer hij daar komt, vindt hij niet waar hij op had gehoopt. Zo zullen de ongelovigen op de Dag des Oordeels Allah vinden, die de goede daden die zij op de wereld hadden verricht als een luchtspiegeling maakt, dus ongedaan maakt, en zullen zij hun verantwoording aan Hem afleggen"**, en in het 18e vers van soera Ibrâhîm [interpretatie van de betekenis]: **"De nuttige daden van degenen die niet in Allah geloven, zijn als as die de wind rondstrooit op een stormachtige dag. In het hiernamaals zullen ze geen enkel nut ondervinden van die daden"**, en in het 23e vers van soera al-Furqân [interpretatie van de betekenis]: **"Op de Dag des Oordeels zullen Wij hun goede daden die zij niet voor Ons hebben verricht, tot fijn stof maken dat verstrooid zal worden in de richting van diegenen voor wie zij deze daden hebben verricht"**, en in het 103e en de navolgende edele verzen van soera al-Kahf [interpretatie van de betekenis]: **"Zullen Wij diegenen mededelen wiens inspanningen het meest tevergeefs zijn? Zij denken dat ze op de wereld goede daden verrichten. Echter, het zijn personen die tevergeefs moeite doen. Zij geloofden niet in de tekenen van hun Heer en dat zij voor Hem zullen verschijnen op de Dag des Oordeels. Wij zullen hun goede daden tenietdoen en hun goede en slechte daden niet wegen."** Deze edele verzen tonen aan dat het geloof van de ahl al-soenna correct is.

Hoewel de edele verzen waarin vermeld wordt dat de goede daden die de ongelovigen op de wereld verrichten tenietgedaan zullen worden, laten zien dat deze goede daden hen geen beloning of nut zullen opleveren, worden het 86e edele vers van soera al-Baqara en het 88e edele vers van soera Âl-i 'Imrân [interpretatie van de betekenis]: **"Hun bestraffing zal niet verlicht worden"**,

door sommige van onze geleerden zo geïnterpreteerd, dat hun bestraffing in termen van tijd niet zal worden verlicht en dat zij eeuwig bestraffing zullen ondergaan. Deze geleerden baseren zich op het 47e edele vers van soera al-Anbiyâ [interpretatie van de betekenis]: **“Wij zullen op de Dag der Opstanding de weegschaal van rechtvaardigheid opstellen. Niemand zal enig onrecht worden aangedaan. Wie iets goeds doet ter grootte van een mosterdzaadje, zal de vergoeding daarvan verkrijgen”**, en op het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **“Wie een greintje goeds doet, zal de vergoeding daarvan zien.”** Daarnaast zijn er eervolle hadîth’s waarin vermeld wordt dat de bestraffing verlicht zal worden van Hâtim al-Tâî, die zeer vrijgevig was, en die van Abû Lahab die uit vreugde zijn slavin Suwayba vrijliet omdat zij hem de blijde boodschap had overgebracht over de geboorte van onze Profeet. Ook de eervolle hadîth waarin is vermeld dat de bestraffing verlicht zal worden van Abû Tâlib, die veel hield van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), is zeer bekend. Niet-moslims die zich bevinden in dâr al-islâm (islamitisch grondgebied; gebied waar de islamitische wetten worden toegepast), moeten zich houden aan het mu’âmalât-gedeelte (regels over handel en economie) van de islam. Zich houden aan de islam leidt op zijn beurt tot het verkrijgen van beloning en de vermindering van bestraffing. Aangezien de ongelovigen in het hiernamaals geen beloning hiervoor zullen ontvangen, wordt ervan uitgegaan dat in plaats daarvan hun bestraffing zal worden verminderd. Bovendien zal iemand die toetreedt tot het geloof, de beloning verkrijgen van al het goede dat hij had gedaan voordat hij het geloof aannam. Zoals vermeld staat in **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim** had Hâkim ibn Hazâm, toen hij toetrad tot het geloof, gevraagd naar de goede daden die hij voorheen had verricht. In de eervolle hadîth waarin het antwoord hierop is vermeld, wordt gezegd: **“Je bent moslim geworden waarbij jouw goede en nuttige daden die je voorheen had verricht zijn aanvaard.”** Van iemand die toetreedt tot het geloof worden alle voorheen begane zonden vergeven. Immers, net zoals alle goede daden van een moslim tenietgedaan zullen worden wanneer hij – moge Allah ons hiervoor behoeden – uit het geloof treedt en een afvallige (murtadd) wordt, zullen ook de eerdere zonden van iemand die tot het geloof toetreedt vergeven worden.

[Aangezien wanneer een kâfir moslim wordt al zijn zonden worden vergeven en hij geheel rein wordt, dient men door hem respect en liefde te tonen zijn hart te winnen en te proberen zo zijn smeekbeden te verkrijgen.]

De edele Koranverzen en de eervolle hadîth's tonen aan dat het geloof zich in het hart bevindt, oftewel, dat geloof 'bevestiging met het hart' betekent.

Het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Degenen die geloven en rechtschapen, goede daden verrichten"**, en het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Degenen die als gelovige** (mu'min) **rechtschapen daden verrichten"**, laten zien dat geloof en daden verschillend zijn van elkaar. Als daden een deel zouden zijn van het geloof, dan zouden ze in de edele verzen niet apart genoemd worden. Wanneer iets gerelateerd wordt aan iets anders, dan wordt duidelijk dat het twee verschillende dingen zijn. In het 9e vers van soera **al-Hujurât** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Als twee groepen van de gelovigen met elkaar strijden, sticht dan vrede tussen hen!"** In dit edele vers beschrijft Allah de Verhevene degenen die een zonde begaan, zoals het voeren van oorlog tegen elkaar, als gelovigen (mu'minûn). In het daaropvolgende edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"De gelovigen zijn voorzeker broeders. Sticht vrede tussen jullie broeders"**, wordt vermeld dat zij gelovigen zijn. In het 47e en 115e edele vers van soera **al-Nisâ** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Verhevene vergeeft shirk voorzeker niet. Van degenen die Hij wil zal Hij de zonden, behalve shirk, dus ongelovigheid, vergeven."** In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Jabrâîl** (vrede zij met hem) **kwam naar mij. Hij gaf de blijde boodschap dat degene die sterft zonder shirk te hebben begaan tegenover Allah de Verhevene, dus zonder kâfir te zijn geworden, uiteindelijk naar het Paradijs zal gaan, ook al heeft hij overspel** (zinâ) **of diefstal gepleegd."**

De bovenstaande edele verzen en eervolle hadîth's tonen aan dat geloof en daden verschillend zijn van elkaar. De mu'tazila-groepering en de khârijieten die zeggen dat daden een onderdeel zijn van het geloof, voeren als bewijs het 97e vers van soera **Âl-i 'Imrân** aan [interpretatie van de betekenis]: **"Als iemand kâfir wordt, dan schaadt dit Allah de Verhevene niet. Immers, Allah de Verhevene is van niets afhankelijk"**, en ook het 7e vers van soera **al-Hujurât** [interpretatie van de betekenis]: **"Allah de Verhevene heeft jullie doen houden van het geloof, Hij plaatste het in jullie hart en heeft voor jullie ongeloof** (kufr)**, zondigheden** (fisq) **en opstandigheid afstotelijk doen ogen."** Zij zeggen dat de betekenis die wordt begrepen uit het 97e vers van soera Âl-i 'Imrân wordt versterkt door de volgende uitspraak van de edele 'Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem): "Ik zou ambtenaren en

inspecteurs willen uitsturen, om diegenen te vinden die genoeg bezittingen hebben maar niet op hajj (bedevaart) gaan en hen jizya (hoofdelijke belasting) te laten betalen. Zij zijn immers geen moslims.” Wat echter in het edele vers en in de uitspraak van de edele ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) wordt bedoeld, is de ontkenning van de verplichting van de hajj. Hoewel in het laatste vers geloof (îmân) en zondigheid (fisq) tegenover elkaar zijn gezet, betekent dit niet dat geloof tegengesteld is aan zondigheid. Er zijn immers vele zaken die qua schoonheid en lelijkheid van elkaar verschillen, maar die toch samen kunnen voorkomen. Weer in dezelfde soera wordt in een edele vers vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wat is zondigheid toch een slechte naam na het geloof te hebben aangenomen”**, wat de plaats van geloof en die van zondigheid zeer duidelijk aangeeft. Het verklaart dat zondigheid een eigenschap is die niet past bij de gelovigen, en dat een zondaar (fâsiq) gelovig is. Ook hieruit wordt duidelijk dat een zondaar geloof heeft. Immers, de werkelijke slechtheid en ongepastheid zit in het samenkomen van geloof en zondigheid. Het zondigen van een kâfir is niet in die mate slecht.

Een moslim die het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene en de voorschriften (ahkâm) die Hij middels Zijn Profeet heeft medegedeeld bevestigt, zal ongetwijfeld bedroefd zijn als hij tekortschiet in het naleven van deze voorschriften. Iemand die Allah en de Profeet niet erkent en de goede daden die hij verricht, niet doet omdat ze de geboden zijn van Allah, maar omwille van een andere reden, accepteert niet eens dat hij een dienaar is van Allah. Natuurlijk zal de behandeling van deze twee door Allah de Verhevene niet hetzelfde zijn. Als een man twee kinderen zou hebben en de een niet zou studeren en werken en een nietsnut zou zijn, maar hij zich fatsoenlijk gedraagt in de aanwezigheid van zijn vader en hij zich denkend aan zijn fouten zou schamen, dan zou zijn vader zijn wangedrag uiteindelijk tolereren. Zijn tweede kind is ijverig, scherpzinnig en nuttig voor iedereen. Maar op een dag verzet hij zich tegen zijn vader en gebruikt hij harde woorden zoals: “Wie ben jij wel? Jij hebt niets tegen mij te zeggen.” Op dat moment zal al het goede dat hij had gedaan verloren gaan. Zijn vader zal hem wegsturen; hierop zal hij geen andere keus hebben dan zijn vader smeken en vragen om vergeving. Wel, de zondige moslim en de kâfir zijn als deze twee kinderen.

Het is niet juist om een persoon die gelooft in de islam en daarvan houdt, wegens zijn fouten te bestempelen als een niet-moslim. Aangezien geloof (îmân) betekent dat men de beginselen van de

islam aanvaardt en zijn voorschriften (ahkâm) respecteert – zelfs al schiet men tekort in de naleving van alle voorschriften – is het de basis van de islam. Als daden een onderdeel van het geloof zouden zijn, dan zou eenieder die een zonde begaat een kâfir worden en zouden er geen moslims meer overblijven op de wereld. Hoewel in eervolle hadîth's sommige goede daden met geloof (îmân) in verband worden gebracht en sommige slechte daden met ongeloof (kufr), is dit bedoeld om de ernst en de hoge mate van goedheid of slechtheid van deze daden aan te geven. Aan de hand van andere edele verzen en eervolle hadîth's wordt duidelijk dat deze geen onderdeel van geloof of ongeloof zijn. Dit geldt bijvoorbeeld voor de volgende eervolle hadîth's: **"Bescheidenheid is een tak van het geloof"**, **"Reinheid is de helft van het geloof"**, **"Geloof is het gebed"**, **"Een gelovige** (mu'min) **is iemand van wie de mensen zeker zijn"**, **"Een gelovige pleegt geen overspel terwijl hij een gelovige is"**, **"Een gelovige kan iedere karaktereigenschap bezitten, behalve verraderlijkheid en leugenachtigheid"**. Deze eervolle hadîth's geven aan dat de afwezigheid van goede eigenschappen zoals bescheidenheid, reinheid, de uitvoering van het gebed, betrouwbaarheid, kuisheid en eerlijkheid en de aanwezigheid van slechte eigenschappen zoals leugenachtigheid, verraderlijkheid en overspel, vergelijkbaar is met het niet hebben van geloof (îmân), waarmee zo wordt gewezen op het belang van deze zaken. Door sommige daden net zoveel waarde toe te kennen als het geloof, wordt het belang van deze daden benadrukt. Als de hervormers – in reactie hierop – zeggen dat de geleerden van de ahl al-soenna niet het recht hebben om de zaken die de profeten als onderdeel van het geloof hebben aangeduid, van het geloof te scheiden, dan is de volgende eervolle hadîth een antwoord op hen: **"Iemand die als gelovige sterft, zal uiteindelijk het Paradijs betreden, ook al heeft hij overspel en diefstal gepleegd."** In het 2e edele vers van soera **al-'Ankabût** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"De mensen zullen niet met rust gelaten worden door enkel maar te zeggen: 'Wij hebben het geloof aangenomen'. Aan de hand van hoe zij de moeilijkheden doorstaan die zij op het pad van de religie zullen tegenkomen, zal duidelijk worden of hun uitspraak: 'Wij hebben het geloof aangenomen', waar is of gelogen."** In dit edele vers wordt verkondigd dat het zeer belangrijk is om moeilijkheden te doorstaan.

Het 18e edele vers van soera **al-Ahzâb** vermeldt dat degenen die de personen ervan weerhielden om samen met de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem)

naar de jihâd te gaan; die bij de veldslagen, waar ze voor de show af en toe aan deelnamen, de Gezant van Allah en de eervolle Metgezellen niet hielpen; die op de gevaarlijke momenten van de strijd als doden beweginloos lagen, maar wanneer de buit werd verdeeld hun tongen scherper waren dan hun zwaarden en langer waren dan hun bajonetten; en die goede daden ontweken, geen gelovigen (mu'minûn) zijn. Er wordt verklaard dat degenen met een waar en stevig geloof niet zo kunnen zijn en dat van degenen die wel zo doen geen enkele 'ibâda en goede daad aanvaard zal worden. De volgende bekende uitspraak is van de edele Hasan al-Basrî, een van de groten onder de Opvolgers (Tâbi'ûn): "Een mens steekt zijn hand niet in een hol waarvan geweten is dat zich daar een slang in bevindt. Als hij dit wel doet, dan betekent dit dat hij er niet in gelooft dat zich daar een slang in bevindt. Evenzo zou iemand die gelooft in Allah de Verhevene en in de Hel niet de zaken moeten doen die verboden werden in de islam. Als degenen die zonden begaan zeggen dat Allah edelmoedig is en houdt van vergeven en dat ze daarop vertrouwend doen wat ze doen, dan is dit net als dat men zijn hand in het slangenhol steekt denkend dat de slang niet zal bijten."

De zonden zijn aantrekkelijk voor de ziel van begeerte (nafs). Een moslim kan zonden begaan door misleid te worden door zijn ziel van begeerte. Echter, tijdens het begaan van zonden, is hij vanwege zijn verstand en geloof bedroefd daarover. De mens gelooft met zijn verstand. Hij wordt echter tot zonden gedreven omdat het aantrekkelijk is voor de ziel van begeerte. Bijgevolg wordt het duidelijk dat geloof en ongehoorzaamheid verschillend zijn van elkaar. Als het prettig zou zijn voor de ziel van begeerte om de hand in een slangenhol te steken of als deze daad zou leiden tot iets dat prettig is voor de ziel van begeerte, bijvoorbeeld als gezegd zou worden dat men een bepaalde hoeveelheid geld zal krijgen als men zijn hand in het hol steekt, dan zou men mogelijk zijn ziel van begeerte volgen en zijn hand in het hol steken.

Fouten en gebreken in de daden leiden er niet toe dat de mens uit het geloof treedt. Als het begaan van zonden ertoe leidt dat het geloof in het hart verdorven wordt, bijvoorbeeld wanneer iemand iets doet zonder erin te geloven dat datgene wat hij doet een zonde is, dan is dit kufr. Daden die eigen zijn aan de ongelovigen (kâfirûn) en die worden beschouwd als een teken van ongeloof, zoals het dragen van een cingel (koord dat priesters rond hun middel dragen) die 'zunnâr' wordt genoemd en het aanbidden van afgoden, worden als tekenen beschouwd die het geloof in iemands hart

tenietdoen en die tonen dat iemand het geloof ontkent. De hervormers stellen: “Waarom zou een moslim door het gebruik van een bepaald iets kâfir worden? Hoe kan een handeling die met de handen, de voeten of het hoofd wordt gedaan, het geloof in het hart tenietdoen?” Ja, deze daden zelf zijn geen kufr, maar het zijn tekenen die aangeven dat het geloof in het hart verdorven is. Echter, de edele Koran op vuile plekken plaatsen en het vervaardigen van uitspraken, teksten, karikaturen, voorstellingen en films die de spot drijven met één van de geboden en verboden van de islam, zijn daden die zelf kufr zijn.

Wanneer men let op de hervormers die willen dat de daden een voorwaarde zijn van het geloof, dan ziet men dat er onder hen bijna niemand is die het gebed verricht, die vast, die geen alcohol drinkt en die geen varkensvlees eet. Volgens hun eigen gedachten zouden zij deze slechte daden niet moeten doen om zelf moslim genoemd te kunnen worden. Deze toestand van hen laat zien dat ze niet oprecht zijn in hun voorstel en dat zij er niet naar verlangen om goede daden te verrichten, maar om het geloof te vernietigen. Als we de goede daden als een voorwaarde van het geloof zouden stellen, dan zouden buiten de profeten al degenen die slechte daden doen, geen moslim moeten zijn. Niemand op aarde zou dan moslim kunnen worden genoemd. Deze hervormers willen dat enkele mooie karaktereigenschappen die zij hebben uitgekozen een voorwaarde worden van het geloof. Want volgens hen maken mensen de religie. Het is om deze reden dat zij die daden die zij zelf bepalen als ‘goed’ bestempelen. Als men oplet, dan ziet men dat zij slechtheden, zoals het plegen van overspel, het drinken van alcohol, het niet geven van de zakât en het nalaten van het gebed, niet als slechte daden zien, willen ze het nalaten van zulke slechte daden als een voorwaarde van het geloof beschouwen. Vele slechte daden worden in de islam ook op de wereld bestraft en worden goede daden aangemoedigd. Het is sowieso verplicht (fard) dat de geleerden tegenover onrechtplegers en onderdrukkers, en iedere moslim tegenover andere moslims – dus de moslims onder elkaar – **al-amr bi’l-ma’rûf** (aansporen tot het goede) en **al-nahy ‘ani’l-munkar** (verbieden van het slechte) praktiseren, met andere woorden raad (nasîha) geven, in zoverre dat mogelijk is. In de islam wordt het verrichten van goede daden en het vermijden van slechte zaken op deze manier gehandhaafd; wat zou dan het doel kunnen zijn van de hervormers die dit niet voldoende vinden, of beter gezegd, die niets hiervan praktiseren en bepaalde daden die zij zelf uitkiezen en goed vinden, als een voorwaarde van het geloof willen

stellen en zo talloze moslims kâfir proberen te noemen?

Daden zoals het dragen van een cingel (zunnâr) en het aanbidden van afgoden, gelden in de islam als tekenen van kufr. Ook al zal een persoon door het uitvoeren van iets dat specifiek is voor een andere religie niet noodzakelijkerwijs tot die religie zijn toegetreden, hij zal daarmee wel hebben aanvaard dat datgene wat specifiek is voor die religie bij hemzelf is te zien. Zo kan gedacht worden dat het geloof in zijn hart is gaan wankelen. Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: "Via welk pad men de islam heeft betreden, via datzelfde pad kan men de islam ook weer verlaten." Het pad dat hier wordt bedoeld, is het geloven van het hart. Wat de Imâm wil zeggen, is dat wanneer het geloof (îmân) het hart binnentreedt men moslim wordt, en wanneer het geloof het hart verlaat, men uit de islam treedt.

Iemand die zegt dat hij een moslim is, zou de zaken die specifiek zijn voor ongelovigen (kâfirûn) niet moeten doen of gebruiken zonder dat daar een noodzaak voor is, en zou ervoor moeten oppassen dat hij niet de indruk wekt dat hij een kâfir zou zijn. Moslims moeten niet denken dat ze bespot zullen worden wanneer ze de zaken verrichten die specifiek zijn voor de islam. Ze moeten bedenken dat deze gerespecteerd zullen worden en zouden vereerd moeten zijn omwille van deze handelingen van hen. Het is niet toegestaan om de zaken die de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben medegedeeld te minachten door te zeggen: "Wat hebben deze te maken met het geloof in het hart?" Immers, vanuit het hart zijn er paden naar alle lichaamsdelen. Daden die in de islam bevolen zijn, zijn goed; daden die in de islam verboden zijn, zijn slecht. Dit is de werkelijkheid, ook al begrijpen mensen dit vandaag de dag niet. Wanneer zaken worden verricht die in de islam verboden zijn, verhardt en verduistert het hart. Als grote zonden vaak worden begaan, kan dit tot verlies van zijn geloof leiden.

Net zoals het noodzakelijk is om de plichten die bevolen zijn in de islam na te komen, is het bovendien ook noodzakelijk om te geloven dat elk hiervan een plicht is. Een moslim die op deze manier gelooft, zal deze plichten vanzelfsprekend met alle liefde uitvoeren.

Net zoals dat geloven met het hart het fundament is van het moslim-zijn, is het ook de meest superieure van alle daden. Toen aan de edele Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd gevraagd welke de meest superieure is van alle da-

den, zei hij: **“Geloven in Allah en in Zijn Gezant”**, en las daarna de smeekbede âmantu op waarin de voorwaarden van het geloof worden opgesomd. Deze eervolle hadîth staat geschreven in **Sahîh al-Bukhârî**.

Het feit dat geloof (îmân) het fundament is van de islam, vermindert het belang van de daden, de ‘ibâdât niet. Immers, geloof is de oorzaak waardoor daden worden verricht. Dat de oorzaak voor een zaak sterk is, is een garantie voor het hieruit verwachte resultaat. Een moslim wiens geloof sterk is, zal aan de daden meer belang hechten. Omdat de moslims in iedere daad, iedere plicht elk afzonderlijk moeten geloven, huiveren degenen die zonden begaan denkend dat hun geloof zal wankelen of dat ze het zelfs zullen verliezen. Sterker nog, al begaat iemand een bepaalde zonde niet, als hij geen belang hecht aan die zonde en minachtend zegt: “Wat maakt het uit?”, dan wordt hij een kâfir. Hebben de hervormers die bepaalde daden tot onderdeel van het geloof willen maken, het belang van de daden überhaupt wel als zodanig kunnen begrijpen? Degenen die zeggen dat men geen moslim kan zijn door enkel met het hart te geloven en dat men moet kijken naar de daden, denken niet dat deze daden verricht worden voor Allah en om te slagen in het hiernamaals, maar dat deze voor het wereldse en de gelukzaligheid op de wereld worden gedaan.

Het is ook verkeerd dat zij zeggen dat het voldoende is om de geboden en verboden van de islam te accepteren en erin te geloven en dat men ze dan naar eigen wil kan naleven of nalaten en dat er niets gemakkelijker is dan dit. Immers, wie geen belang hecht aan deze geboden en verboden wordt een kâfir.

Geloof (îmân) betekent dat het hart (de qalb) gelooft. Opdat dit geloof kan ontstaan, is er eerst kennis nodig. Kennis en daden zijn twee verschillende zaken. Hoewel daden zeer noodzakelijk zijn voor kennis, zijn deze twee niet hetzelfde. Ook in het Franse spreekwoord: “Bon penser et bien dire ne sert rien sans bien faire”, worden kennis en daden van elkaar gescheiden. In dit spreekwoord wordt bedoeld dat goed denken en goed spreken geen nut hebben zolang men geen goede daden verricht. Echter, in tegenstelling tot dit spreekwoord zegt onze religie dat goed denken zonder goedheden te verrichten, dus enkel geloof op zich, nut heeft.

Uit hetgeen dat tot nu toe is geschreven wordt duidelijk dat goede daden die niet worden verricht omdat men in Allah de Verhevene gelooft en omdat dit Zijn bevelen zijn, maar omwille van een andere reden, dus daden zonder geloof, geen waarde hebben.

Geloof zonder daden daarentegen is waardevol en nuttig. Moslims leven de voorschriften van de islam na om te ontkomen aan de mogelijkheid van het ondergaan van bestraffing in het hiernamaals. En het bereiken van gelukzaligheid op de wereld kunnen zij enkel bereiken door deze voorschriften na te leven. Ook al zijn daden niet een voorwaarde van het geloof, ze zijn wel een voorwaarde voor de volmaaktheid van het geloof. In een bepaald opzicht is geloof kennis. Op de wereld verwacht men dat iedere vooruitgang en gelukzaligheid voortkomt uit kennis; waarom is men er dan verbaasd over dat de mens in het hiernamaals gelukzaligheid zal bereiken vanwege geloof dat op stevige kennis is gebaseerd? Men moet niet denken dat geloof, dat zo waardevol is, onbeduidend en niet van belang is. Degenen die dit minachten ondanks de grootsheid van de eeuwige beloning die geloof zal opleveren, zijn arme zielen die niet de eer hebben gekregen van het verkrijgen van geloof.

De mensen van deze tijd denken zeer diep na om de wereldse voordelen te verwerven, en werken en zwoegen hiervoor, maar hechten geen belang aan het geloven dat ze tegenover een eeuwige gelukzaligheid of een eeuwige ramp staan. Hier denken ze helemaal niet aan. Allah de Verhevene heeft de mensen verstand gegeven. In ruil daarvoor heeft Hij hen nuttige plichten opgelegd. Om deze te verkondigen heeft Hij profeten gezonden (vrede en zegeningen zij met hen). Net zoals de mens schade ondervindt als hij de levensstrijd op de wereld en de wetten van het leven niet kent, of ze wel kent maar er niet naar handelt, zal het ongetwijfeld ook schadelijk zijn als hij geen kennis heeft van de wetten van de religie en het hiernamaals, die met een veel grotere belangrijkheid werden bevolen door Allah de Verhevene – die ook de wetten van de wereld heeft vastgelegd – of als hij deze wel kent maar niet naleeft. Net zoals het ongepast is om te zeggen: “Waarom heeft Hij diegenen geschapen die in ellende en moeilijkheden leven? Wat is hun schuld?” en dit ook geen nut heeft voor zulke personen, is het ook nutteloos om te zeggen: “Waarom heeft Hij de mensen geschapen die Hij in het hiernamaals zal bestraffen?” Welk recht heeft de mens, wiens komst op de wereld en zijn overlijden niet in zijn eigen handen liggen, om de wetten van Allah op de wereld en in het hiernamaals te bekritiseren? Enkel door zich te houden aan deze wetten kan hij gelukzaligheid bereiken.

Enkele onwetenden die zich hebben laten misleiden door de leugens en belasteringen van de communisten en vrijmetselaars, zeggen: “Wat is religie nou? Wie heeft ooit het Paradijs en de Hel

gezien? Zulke praatjes zijn de verhalen van de eerste, ongeschoolde mensen; het zijn verzinsels.” Als zij de natuurwetenschappelijke kennis en de islamitische geschiedenis van gewetensvolle leraren zouden hebben geleerd en begrepen en ze gezien zouden hebben dat de vorderingen in de natuurwetenschappen en de nieuwe ontdekkingen de islamitische geloofsprincipes versterken en bewijzen, dan zouden zij zich stevig aan de islam vastklampen, of tenminste respectvol en fatsoenlijk zijn tegenover de islam. Als zij het leven van Muhammad (vrede zij met hem) uit correct geschreven boeken zouden leren, dan zouden zij verliefd worden op zijn verstand, zijn mooie karaktereigenschappen en zijn successen. De gebeurtenissen en voorvallen die tonen dat honderdduizenden mensen zich met hart en ziel aan hem hadden verbonden, hun fatsoen, gehoorzaamheid en hun bovenmatige liefde tegenover hem en dat zij hun bezittingen en leven voor hem hadden opgeofferd, vullen duizenden pagina’s in boeken over de wereldgeschiedenis. Het is zo klaar als de zon dat zo’n persoon, die de bron is van alle goedheden en de meester van alle mooie karaktereigenschappen, de Profeet is van Allah. Het feit dat hij alleen is begonnen en met zijn verstand, geduld, scherpe vooruitziende blik en dapperheid binnen 23 jaar een heldhaftig, opofferingsbereid volk tot stand heeft gebracht dat de twee grote wereldrijken te gronde zou richten en dat hij een onveranderlijk boek achterliet dat ook na zijn overlijden tot aan de Laatste Dag alle mensen naar vrede, gelukzaligheid en beschaving zal leiden, zal voor de bezitters van verstand en eerlijkheid volstaan om het geloof te aanvaarden. Zoeken naar een ander wonder, een andere getuigenis is onnodig. De woorden van deze verheven Profeet niet geloven zal neerkomen op het ontkennen van de geschiedenis en de gebeurtenissen. Wie zo’n persoonlijkheid kent maar niet in hem gelooft, is een slaaf van zijn nafs en zijn begeerte. Of, het is een ontaard persoon die goedheden, ijver, vordering, naastenliefde en sociale rechtvaardigheid niet wil en niet denkt aan het welzijn van zichzelf en dat van alle andere mensen. Of, het is een extreem onwetend persoon die niets afweet van de natuurwetenschappen en de geschiedenis. Het is een vereiste van het mens-zijn dat iedere bezitter van verstand en eerlijkheid, ieder mens die in staat is om te denken, die het prachtige leven van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en de subtiliteiten en voordelen in de geboden en verboden van de islam heeft geleerd, onmiddellijk in hem gelooft, verliefd op hem wordt en met alle liefde moslim wordt. Ja, het klopt dat Abû Lahab en Abû Jahl niet in hem hadden geloofd ondanks dat ze hem

hadden gezien en dat de Byzantijnse keizer Heraclius en de Iraanse sjah Parwiz niet in hem hadden geloofd ondanks ze zijn brieven hadden gelezen. Het feit dat zij niet in hem geloofden is een teken dat zij onwetend of dwaas waren of dat ze verdorven zielen en slechte harten hadden en koppig waren.

33. De hervormer zegt: *"De christelijke wereld was sterk achtergebleven toen zij kreunde onder de wrede marteling van de katholieken die zo verschroeiend was als een meedogenloos vuur. De christenen knielden neer voor priesters die deden alsof alle geheimen van de religie verborgen waren in hun wezen – welke leken op de duistere zalen van de kerken – en die de woorden van een onbegrijpelijke taal op een magische wijze zingend uitspraken. Ze kusten de drempels van de kerken en wierpen zich neer aan de voeten van deze kleine afgoden van wie ze veronderstelden dat zij boodschappers waren tussen henzelf en de edele 'Îsâ. Ook wanneer hodja's (islamitische geleerden) de Koran aan het reciteren zijn, luisteren moslims van alle rassen naar deze recitatie – die zij niet kunnen begrijpen – net alsof ze betoverd zijn. Onder de christenen dook er een hervormer op. Hij vertaalde de Bijbel. Toen de Bijbel werd begrepen, begon het aanzien van de priesters die zichzelf presenteerden als de vertegenwoordigers van Allah, af te nemen. De Luther van de islam is nu in Azië opgekomen. Deze hervormer is Mûsâ Bigiev uit Kazan die de Koran naar het Turks vertaalt. Dit bericht is een blijde boodschap dat de ideeën en het geweten van de moslims bevrijd zullen worden van gevangenschap. De voorschriften van de religie, die al in de tijd van de vierde kalief in de politiek werden gemengd en die door de imams van de vier rechtsscholen zijn geformuleerd, zijn twijfelachtig.*

Hoe kunnen de waarheid en werkelijkheid in delen opsplitsen? De imams van de vier rechtsscholen verklaren elk verschillend hoe een bepaalde daad uitgevoerd moet worden. Hoe kunnen alle vier tegelijkertijd correct zijn? Het verstand aanvaardt niet dat de intelligentie van de vier imams tot zo'n hoog niveau zou zijn gestegen dat het niet bereikt kan worden door de intelligentie van alle latere mensen. Zeggen dat alleen de door hen afgeleide voorschriften correct zijn en dat het niet juist is om andere voorschriften af te leiden, zal neerkomen op het vastketenen van het menselijk verstand.

De behoeften van de mensen veranderen met de tijd. Zoals in de edele Koran hierop wordt gewezen: **'Iedere dag kent een andere toestand.'** *De rigide voorschriften die de vier imams vroeger*

hebben afgeleid als maatstaf aanvaarden voor de dagelijks veranderende behoeftes, zal neerkomen op het niet volgen van de edele Koran. Omdat de stichter van de islam wist dat deze zaken zouden gebeuren, heeft hij medegedeeld dat de voorschriften mettertijd zouden veranderen. De veranderende en nieuwe behoeftes meten met ongepaste voorschriften, is niet in overeenstemming met de islam. De ijtihâd van de vier imams staat niet gelijk aan de religie. Waarom zou het voor iedere moslim die het niveau van ijtihâd heeft bereikt niet mogelijk zijn om, net zoals deze geleerde en deugdzame mannen uit de Koran en de hadîth's de voorschriften van de religie hebben afgeleid, evenzeer nieuwe voorschriften af te leiden uit deze twee bronnen?"

Antwoord: De hervormer spreekt eerst over de vertaling van de edele Koran en klaagt erover dat de meerderheid van de personen destijds die zeiden dat ze moslim waren, afzijdig bleef van religieuze kennis omdat de edele Koran tot dan toe nog niet was vertaald. Hij praat alsof de islamgeleerden het hebben verboden dat de edele Koran naar andere talen wordt vertaald. Dit geklaag van hem is volledig verkeerd. Ja, het klopt dat de islamgeleerden niet hebben geprobeerd om de edele Koran naar andere talen te vertalen. Zij durfden immers niet het risico te nemen om het Woord van Allah te vertalen zonder dat de uitdrukkingswijze, eloquentie (balâgha) en perfectie in zijn eigen taal vervormd zou worden. Ongeacht hoe succesvol een vertaling ook is, er werd geconcludeerd dat het onmogelijk is om de wonderbaarlijkheid (i'jâz) van het Woord van Allah te kunnen evenaren. De edele Koran heeft een wonderbaarlijkheid die niet terug te vinden is in de andere geopenbaarde boeken. Het werd geopenbaard in een tijd waarin er in Arabië wedstrijden in eloquentie werden gehouden en heeft al degenen die zich hard inspanden in deze kunstvorm, ver achter zich gelaten. De vertaling van zo'n boek zou dus van hetzelfde niveau moeten zijn. Dit is echter onmogelijk. Om een deugdelijke, passende vertaling te kunnen maken van de edele Koran, die over een eloquentie beschikt die het menselijk vermogen overstijgt, is er een kracht nodig die het menselijk vermogen overstijgt. Deze zaak is een kwestie van overheersing, met andere woorden, het gaat om het beschermen van de superioriteit van de edele Koran. Degenen die willen proeven van de zoetheid van de eloquentie en de wonderbaarlijkheid van de edele Koran, moeten de Arabische letterkunde en ook tafsîr, usûl al-fiqh en nog vele andere islamitische wetenschappen leren en zich zo in de aanwezigheid van de edele Koran begeven. Men moet er niet op zitten wachten dat de edele Koran

naar hem toe zal komen.

Het schrijven van een tafsîr (Koranexegese) van de edele Koran in een bepaalde taal en het maken van een vertaling ervan, zijn twee verschillende zaken. Een vertaling van de edele Koran is veel moeilijker dan zijn tafsîr. Het is ook niet zo dat er tot nu toe geen tafsîrs en vertalingen in andere talen zijn geschreven. Ze zijn geschreven, maar ze werden niet goedgevonden door de deskundigen op dit gebied. Deze hervormers vergissen zich door te denken dat deze zaak als eerste werd begonnen door de Russische hervormer Mûsâ Bigiev. Als de ideeën en het geweten van de moslims, zoals zij beweren, middels een vertaling uit gevangenschap zouden worden bevrijd, dan zouden ze door de eerdere vertalingen al bevrijd moeten zijn. Bovendien waren degenen die destijds bijvoorbeeld de **Mawâkib** en **Tibyân** genaamde tafsîrs in het Turks hebben geschreven, geen complete onwetenden in de kennis van de ethiek en de religie zoals de mensen die nu een vertaling proberen te maken. Zij waren bevoegde, waardevolle personen die zeggenschap hadden in de twintig basiswetenschappen en in de vele hulpwetenschappen van de islam. Moslims lazen zulke tafsîrs en profiteerden ervan. Willen die hervormers die zulke tafsîrs afkeuren soms een andersoortige vertaling, dus een die overeenkomt met hun eigen opvattingen? Een vertaling die gemaakt zal worden door onwetenden die nog niet eens de grammatica van het Arabisch kennen, zal door de hervormers alle moslims worden opgedrongen als ‘de edele Koran’ en een willekeurige vertaling van de edele Koran zal door hen aangeduid worden als ‘Koran’. Ze zullen ertoe leiden dat de moslims hun gebeden zullen verrichten door te ‘reciteren’ uit zo’n Koranvertaling. Datgene wat werkelijk gevaarlijk is – en wat niet binnen de grenzen van de islam valt – is niet het vertalen van de edele Koran naar een bepaalde taal, maar de poging om in het gebed uit een willekeurige vertaling te ‘reciteren’ in plaats van uit de Koran. Het Goddelijke Woord in de edele Koran zit besloten in die Arabische woorden en zinnen die zich op het toppunt van eloquentie en wonderbaarlijkheid bevinden. Deze woorden en zinnen zijn niet het werk van mensen. Allemaal zijn ze geplaatst en gerangschikt door Allah de Verhevene. Ze dragen elk verschillende betekenissen. Het is niet mogelijk om aan te duiden welke van deze betekenissen de Goddelijke Bedoeling (Murâd al-Ilâhî) is. Van de verschillende vertalingen die elk op basis van verschillende betekenissen zijn gemaakt, kan geen enkele ‘Koran’ worden genoemd.

Hoewel de imams door verschillende ijtihâds de verzen van de

edele Koran verschillend hebben geïnterpreteerd en ze uit elk hiervan een oordeel hebben afgeleid en uit het geheel van deze oordelen de rechtsscholen zijn ontstaan, werd de eenheid en totaliteit van de betekenissen van de edele Koran altijd bewaard. Als op basis van de oordelen van elke rechtsschool er een Koranvertaling zou worden gemaakt, dan zou bijvoorbeeld de Koran die de hanafieten tijdens hun gebed reciteren en de Koran die de shâfi'ieten tijdens hun gebed reciteren verschillend zijn. Zo zou iedere groep en iedere rechtsschool onder de moslims een verschillend boek hebben. Dan zou ook de islam, net als het christendom, een complete warboel worden. Dringen de hervormers soms zo aan op vertalingen om de islam in zo'n toestand te brengen? Om de eenheid van de Koran – het boek van de moslims – te beschermen en dit boek van Allah vrij te houden van iedere kleine twijfel, hebben de islamgeleerden de edele Koran precies zo bewaard als dat het kwam van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Sterker nog, omdat de verschillende recitatiewijzen van de edele Koran, zoals die werden overgeleverd door bijvoorbeeld de eervolle Metgezellen 'Abdullâh ibn 'Abbâs, 'Abdullâh ibn Mas'ûd en de edele 'Alî (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen), lichtjes afwijken van de edele Koran die we vandaag in handen hebben en die op basis van de overeenstemming van de meerderheid van de eervolle Metgezellen is overgeleverd, worden deze geclassificeerd als 'ongebruikelijke, uitzonderlijke recitatiewijze' (qirâ'a al-shâdhdha). Ook al zijn deze een bewijsdocument voor de fiqh-geleerden en worden ze gebruikt voor de tafsîr van de edele Koran, het wordt niet als toegestaan beschouwd om ze tijdens het gebed te reciteren. Hoe kan het dan toegestaan zijn dat vertalingen in verschillende talen, en zelfs die in het alledaagse Arabisch, die willekeurige mensen hebben gemaakt en die men vandaag goedvindt en morgen weer kan afkeuren, in het gebed worden gereciteerd in plaats van de edele Koran? Geen enkele islamgeleerde heeft dit ooit toegestaan. Ook al werd van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa overgeleverd dat men tijdens het gebed in het Perzisch kan reciteren, berichtte Nûh ibn Maryam dat Imâm al-a'zam later had afgezien van deze ijtihâd; de usûl-geleerden hebben zelfs het reciteren in het Perzisch niet toegestaan.

Er is overgeleverd dat er beloning zal worden gegeven voor het reciteren van de edele Koran, zelfs wanneer men de betekenis ervan niet begrijpt. Dit is immers zo om dit duidelijke boek, de edele Koran, dat de grondwet is van de islam, te beschermen tegen verandering. Men ziet dat tafsîrs of vertalingen van de edele Koran in

verschillende talen geschreven kunnen worden en dat ze ook daadwerkelijk zijn geschreven. De islamgeleerden hebben dit niet verboden. Deze kunnen echter niet de eloquentie van de edele Koran dragen; noch kunnen ze de Goddelijke Bedoeling overbrengen. Moslims die de betekenis van de edele Koran en de subtiliteiten in deze betekenissen willen begrijpen en die de zoetheid van zijn eloquentie willen proeven, dienen dit duidelijke boek in zijn eigen taal te lezen en niet gemakzuchtig te zijn om de kennis te leren die noodzakelijk is om zijn betekenis en zoetheid via deze weg te ervaren. Het is volkomen verkeerd om de eloquentie en de subtiliteiten van het Woord van Allah te proberen te begrijpen zonder dat men moeite doet om de kennis te leren die noodzakelijk is om deze te kunnen begrijpen, net zoals men, om de subtiliteiten in de gedichten van bijvoorbeeld Shakespeare, Victor Hugo of Mahmûd Bâqî Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) te kunnen begrijpen en er plezier uit te halen, het Engels, Frans of Arabisch moet leren samen met hun literatuurwetenschappen. Het reciteren van iets anders dan de woorden en zinnen die de engel genaamd Jabrâîl (vrede zij met hem) aan onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft overgebracht, ook al is het Arabisch, betekent niet het reciteren van de edele Koran. Zo is het bijvoorbeeld harâm, een grote zonde, om in een staat van grote rituele onreinheid (janâba) de edele Koran te reciteren. Het lezen van andere woorden en zinnen in het Arabisch is echter niet harâm.

De hervormers zeggen: “De mens moet weten wat hij reciteert in het gebed en wat hij vraagt van zijn Heer.” Zulke uitspraken wijzen erop dat ze niet hebben begrepen wat ‘ibâda betekent. Immers, de mens heeft het gebed niet zelf samengesteld. Hoe het gebed en alle andere ‘ibâdât verricht moeten worden en wat er tijdens het verrichten hiervan gereciteerd moet worden, heeft Allah de Verhevene aan Zijn Profeet medegedeeld. De Profeet (vrede zij met hem) heeft deze op zijn beurt, zoals hij het zelf had geleerd, aan zijn Metgezellen medegedeeld en heeft het zelf ook gepraktiseerd. Zelfs de Profeet (vrede zij met hem) heeft de farâid, wâjibât en mahârim niet veranderd; hij kan ze ook niet veranderen. De imams van onze religie hebben dit alles begrepen door het te zien en te horen van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en hebben het opgeschreven in hun boeken. Deze diepzinnige geleerden verklaren dat datgene wat in het gebed gereciteerd moet worden, het Woord van Allah moet zijn. Enkel zo zal de plicht van recitatie volbracht zijn. Dege-

nen die de betekenis willen begrijpen van hetgeen ze in het gebed reciteren, kunnen met wat inspanning deze betekenissen gemakkelijk van tevoren leren. Voor werelds profijt spant men zich jarenlang in en leert men veel informatie en verschillende talen. Waarom zou men zich dan ook niet hiervoor inspannen? Buiten het gebed kunnen moslims ook in hun eigen taal smeekbeden verrichten. De betekenissen van de verzen die ze in het gebed reciteren, kunnen ze leren uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. Zij die dit proberen te leren uit de boeken van de vijanden van de islam en de hervormers, zullen iets verkeerds, verdorven en verwerpelijks hebben geleerd. Hun inspanningen zullen tevergeefs zijn.

Om de betekenissen van de edele Koran en de religieuze kennis correct te leren en te onderwijzen en om het gebed gemakkelijk en met plezier te verrichten, gebruiken de moslims van over de hele wereld het Arabisch als taal van de religie. Moslimmannen dienen de vijf dagelijkse gebeden in de moskee in gemeenschap te verrichten. Als iedereen in het gebed in zijn eigen taal zou 'reciteren', dan zouden de moslims van verschillende nationaliteiten en die verschillende talen spreken het gebed niet gezamenlijk kunnen verrichten. Dit bezwaar bestaat ook bij de vertaling van preken (khutba's). Als ieder volk de preek in zijn eigen taal zou willen voordragen, dan zouden bijvoorbeeld Turkse, Tsjerkessische, Lazische, Koerdische, Albanese, Duitse of Indiase moslims zich voor de vrijdags- en feestgebeden in verschillende moskeeën verzamelen en ontstaat het gevaar dat de moslims zich verdelen.

Deze hervormers proberen de ijtihâds van onze imams van de rechtsscholen onderuit te halen om de islam te veranderen en te vervormen. Het is niet terecht dat, laat staan een verstandige vriend, zelfs een onwetende en lasterende vijand beweert of zelfs denkt dat de islam in de tijd van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) was vervalst. Hoe kan het mogelijk zijn om van een religie die dertienhonderd jaar geleden was vervalst, vandaag zijn correcte vorm te achterhalen? De inspanningen van deze hervormers om de religie te corrigeren en zogenaamde 'correcte' ijtihâds te verrichten, zouden dan tevergeefs zijn. Als de fundamentele kennis van de religie de imams van de rechtsscholen niet correct zou hebben bereikt, dan zouden de hervormers van vandaag niet eens de naam en de aanwijzingen van die verschillende religieuze wetenschappen kennen. Waar zij op uit zijn – zich verschuilend achter dit soort woorden – is niet het verrichten van ijtihâd vanuit de edele Koran en de eer-

volle hadîth’s, maar het verrichten van ijtihâd door hun eigen gebrekkige verstand en kortzichtige opvattingen te gebruiken en door het te schikken naar hun wensen. Door te zeggen dat de waarheid en werkelijkheid niet verdeeld kan zijn en door te vragen welke van de vier rechtsscholen dan de correcte zou zijn, proberen ze de rechtsscholen te belasteren. Aan de andere kant zeggen ze dat het vrij moet zijn om ijtihâd te verrichten en dat ook de ‘vooruitstrevenden’ ijtihâd zouden moeten verrichten, en verdedigen dus zo de versnippering van de waarheid. Ieder van hen vindt hetgeen hij zelf begrijpt en denkt, goed en keurt de ijtihâds van anderen af; ze proberen zo ‘de poort van ijtihâd’ te openen, maar hebben daarbij niet door dat ze op deze manier de poort van ijtihâd juist sluiten. Hun onsamenhangende uitspraken aan de kant schuivend willen we benadrukken, dat de islam het recht en de bevoegdheid om ijtihâd te verrichten niet enkel aan vier personen heeft toegekend. Eenieder van de eervolle Metgezellen had ijtihâd verricht. Onder de geleerden die na hen kwamen, waren er velen die de graad van mujtahid hadden bereikt. Echter, hun rechtsscholen zijn vergeten omdat we vandaag niet beschikken over de uitspraken en boeken die hun ijtihâds mededelen. Alleen de boeken van vier rechtsscholen zijn overeind gebleven. Net zoals de tafsîr en de vertaling van de edele Koran een zaak van specialisatie en capaciteit is, geldt dat ook voor ijtihâd. Het is overduidelijk dat deze hervormers, die niet eens kufr en shirk kunnen onderscheiden, deze specialisatie en capaciteit niet bezitten.

34. De hervormer gaat verder en zegt: *“Religies, sociale ordes, kortom alle goddelijke en menselijke wetten hebben één iets gemeenschappelijk: angst. De islam kan in een vorm gebracht worden waarin enkel de sociaal nuttige zaken worden gedaan en de sociaal schadelijke zaken worden verboden. Als de zienswijze van de fiqh-geleerden op deze manier zou zijn geweest, dan zou vandaag het beste wetssysteem de islam zijn geweest. Maar doordat de fiqh-geleerden alle zaken in verband brengen met de bestraffing van de Hel en de gunsten van het Paradijs, hebben ze de islam van een sociale orde beroofd. In plaats van de grootsheid van Allah en de subtiliteiten in de natuur te bestuderen en te begrijpen en zo Allah lief te hebben, vrezen de moslims Zijn Hel en zijn ze bang dat Hij hen in de handen van onderdrukkers zal laten terechtkomen. Kinderen vrezen hun vader, vrouwen vrezen hun man. Deze angst bij de moslims bindt de ordening van het sociale leven middels een ketting van vuur. Een gemeenschap die bestaat uit mensen die zijn samengekomen door zich op basis van verstand en in-*

telligentie met elkaar te verbinden, door elkaar lief te hebben en met een vreugde die voortkomt uit het hart, is natuurlijk beter, oprechter en bestendiger dan een kunstmatige, onechte en vergankelijke gemeenschap die voortkomt uit de kracht die wordt voortgebracht door angst. Mensen zouden Allah, hun profeten, hun religie, hun regering, zichzelf, hun familie en hun volk niet uit angst, maar deze op zich moeten liefhebben.”

Antwoord: De hervormer bekijkt de vrees voor Allah en de vrees voor de regering en voor ouders vanuit een enkel perspectief en probeert zo in één klap in religieuze kwesties, zowel op politiek als sociaal gebied, een hervorming tot stand te brengen. Gemeenschappen die gefundeerd zijn op dictatuur en onrecht, worden ook door de islam verworpen. Onder andere de volgende eervolle hadîth’s tonen dit aan: **“De meest waardevolle van alle aalmoezen** (sadaqa) **is het ware woord dat in de aanwezigheid van onrechtvaardige staatsmannen wordt uitgesproken”**, en **“Als mijn gemeenschap** (umma) **in zo’n toestand belandt dat ze terughoudend zijn om een onderdrukker ‘onderdrukker’ te noemen, dan zal Allah de Verhevene hen niet helpen.”** Het is dus een duidelijke onrechtvaardigheid om de sociale ziekten die worden veroorzaakt door onrechtvaardige regeringen proberen toe te schrijven aan de islam. De islam heeft de angst die gebaseerd is op de valse en tijdelijke krachten van de onrechtvaardigen, altijd verworpen. De hervormer haalt de verschillende oorzaken van angst door elkaar. De oorzaak van de vrees voor Allah is helemaal niet zoals deze valse en tijdelijke krachten, en de ketting die eraan verbonden is, verbreekt nooit. Hoe sterker deze kracht is, hoe meer het zich verenigt met recht. Het is om deze reden dat het resultaat van oorlogen en revoluties alleen voor de winnende partij een recht verschaft. Als een andere staat die sterker is dan de strijdende partijen scheidsrechter wordt, dan kan deze het recht van de winnende partij beperken. Men ziet dat een kracht, ook wanneer die sterk is, beperkt kan worden en van de waarheid kan afwijken. De kracht van Allah de Verhevene, waarboven er geen enkele kracht is en die de bron is van alle krachten, is ook de bron van recht en waarheid. Het is om deze reden dat het hebben van vrees voor de kracht van Allah de Verhevene en het huiveren omwille van Zijn kracht, net zo verheven en spiritueel is als van Hem houden.

Hoewel het liefhebben en respecteren van de grootheden in deze wereld niet als een reden wordt gezien dat iemands eer en waarde schaadt, wordt hen vrezen als een vernedering beschouwd. Echter, degenen die zijn gevorderd in de islam, beschouwen de

vernedering, de verlaging voor Allah de Verhevene als de grootste eer. Wel, dit verschil is een subtiel punt waarop angst zich laat zien als iets waardevols. Hoeveel de mens ook ‘rijpt’ en spiritueel stijgt, omdat hij niet kan ontkomen aan het materiële, zal hij nog steeds betrokken blijven bij materiële behoeften en materiële gevaren. Om deze reden zal de verbinding op basis van angst de meest sterke en de meest waardevolle zijn. De hervormer zegt dat deze verbinding niet sterk is. Hij ziet namelijk dat de persoon die zich op basis van angst aan iets verbindt, wanneer hij de gelegenheid vindt deze band verbreekt en verandert. Echter, tegenover Allah de Verhevene die al zijn verborgen en openlijke handelingen ziet en weet en nooit misleid kan worden, kan de mens geen enkel moment zo’n gelegenheid vinden. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Wat is Suhayb al-Rûmî toch een goede dienaar. Zelfs als hij geen vrees zou hebben voor Allah, dan nog zou hij helemaal geen zonden begaan.”** Deze eervolle hadîth laat zien dat angst een krachtige oorzaak is voor het verkrijgen van eenheid. Het feit dat de hervormers de vrees voor Allah en de liefde voor Allah als twee verschillende zaken zien en ze de tweede goedvinden en tegen de eerste zijn, komt doordat zij onwetend zijn in de religieuze kennis en de fundamentele bewijsstukken van de islam.

In het 28e vers van soera **al-Fâtir** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die veel kennis hebben, hebben veel vrees voor Allah”**, en in het 46e vers van soera al-Rahmân [interpretatie van de betekenis]: **“Voor degene die de grootsheid van zijn Heer vreest, zijn er twee Paradijzen”**, en in het 2e vers van soera **al-Anfâl** en het 35e vers van soera **al-Hajj** [interpretatie van de betekenis]: **“De gelovigen** (mu’minûn) **zijn zij wiens harten met vrees gevuld worden wanneer de Naam van Allah wordt genoemd”**, en in het 52e vers van soera **al-Nûr** [interpretatie van de betekenis]: **“Zij die Allah de Verhevene en Zijn Gezant gehoorzamen en die Allah vrezen en voor Hem op hun hoede zijn: zij zijn degenen die op de Dag des Oordeels gered zullen worden.”** Deze verzen sporen de mensen aan om vrees te hebben voor Allah. Men kan hieruit wel begrijpen in hoeverre degenen die geen flauw benul hebben van deze edele verzen, het recht hebben om met de bewering hervormingen te gaan doorvoeren in de islam, de islamgeleerden aan te vallen die de vrees voor Allah in de harten van de moslims hebben geplaatst. Als het iets slechts zou zijn om de mensen de vrees voor Allah in te boezemen, dan zou men (moge Allah ons hiervoor behoeden!) de schuld moeten leggen bij de edele Koran. Vrijwel elke pagina van de edele Koran roept de moslims op

om vrees te hebben voor Allah middels het gebod [interpretatie van de betekenis]: **"O jullie die geloven, vrees Allah!"** In het 13e vers van soera al-Hujurât staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Degene van jullie die het meest waardevol is bij Allah, is degene die Hem het meest vreest en voor Hem op zijn hoede is."** Het woord 'ittiqâ' dat voorkomt in de edele verzen betekent 'vrezen'. De gedachte om de vrees voor Allah bij de mensen weg te nemen en Allah de Verhevene enkel als een 'Weldoende God' te beschouwen die een remedie is voor de problemen en zorgen van de dienaren en die mededogend en beschermend is, komt voort uit het feit dat de hervormers de Europese christenen nabootsen. Immers, de christenen geloven op deze manier. Allah de Verhevene enkel als genadevol en edelmoedig kennen en liefhebben, en Zijn woede en bestraffing niet vrezen, zal erop neerkomen dat men Hem zwak ziet, zoals een regering die niet in staat is om zijn wetten te handhaven, of onbekwaam, zoals ouders die hun kinderen verwennen door alleen hun wensen te vervullen. Degenen die vorderen op het pad van tasawwuf kunnen niet aan de goddelijke barmhartigheid of de liefde voor Allah denken, wanneer zij omhuld zijn door het Attribuut van de Majesteit (Jalâl) van Allah de Verhevene. En wanneer zij omhuld zijn door het Attribuut van Schoonheid (Jamâl), vergeten zij de bestraffing van de Hel en de vrees voor Allah. Wanneer zij zich in deze toestanden bevinden die in de tasawwuf 'sakr' ('dronkenschap') worden genoemd, zeggen zij dingen die klinken alsof zij de liefde of vrees niet serieus nemen. Wanneer zij weer bij bewustzijn zijn gekomen, hebben zij spijt van deze uitspraken en tonen zij berouw.

In het 61e vers van soera **al-Sâffât** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Laat degenen die zich inspannen, zich juist voor dit soort gelukzaligheden inspannen"**, en in het 26e vers van soera **al-Mutaffifîn** [interpretatie van de betekenis]: **"Laat degenen die met elkaar wedijveren hierom wedijveren."** In deze edele verzen wordt bevolen dat men zich met plezier moet inspannen voor de gunsten van het Paradijs.

Ahmed Midhat Efendi, een van de hervormers, probeert in zijn boek genaamd **Nizâ-ı ilm ve din** ('De strijd tussen wetenschap en religie') het geloof in de opstanding op de Dag des Oordeels, dat een van de zuilen is van het geloof, zwart te maken en ziet daarbij gunsten zoals het eten en drinken in het Paradijs en de hûrî's (paradijselijke maagden), als bedriegerij die iemands hebzucht en materialisme aanspreken. Het is echter hijzelf die bedriegt door wetenschap en religie van elkaar te scheiden. De islam is de kennis

zelve. Deze twee van elkaar scheiden is een teken van vijandigheid tegenover de islam. Het feit dat de hervormers – die op de wereld deze plezieren najagen; die de islamgeleerden zwartmaken omdat zij niet zeggen dat de religieuze plichten verricht moeten worden voor deze wereldse plezieren; die zeggen dat de mensen zich aan de 'ibâdât zullen vastklampen om deze wereldse plezieren te verkrijgen die aantrekkelijker en zoeter zijn dan wat dan ook – zich ertegen verzetten dat deze plezieren aanwezig zijn in het Paradijs, toont duidelijk aan dat zij de islam willen belasteren. Zulke uitspraken, die een aanval zijn op de inspanningen van de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) om de moslims ertoe te zetten de 'ibâdât te verrichten om de gunsten van het Paradijs te verkrijgen en zich van de bestraffing van de Hel te redden, werden vaak gezien. Een van de voorlopers van de hurûfiyya zei eens:

Wanneer een zâhid *(asceet)* ***over het Paradijs begint te spreken, dan vertelt hij over de smaak van allerlei dranken en eten.***

Dit soort uitspraken minachten het 18e edele vers van soera **al-Wâqi'a**. Een deel van degenen die de gunsten van het Paradijs en de bestraffingen van de Hel als onbeduidend zien, zeggen dat deze geen enkele waarde hebben vergeleken met de liefde voor Allah. Echter, 'ibâdât verrichten omwille van deze redenen betekent niet dat men geen liefde heeft voor Allah. Degenen die geliefd zijn door Allah de Verhevene, zijn in het Paradijs en Allah de Verhevene is tevreden met degenen die in het Paradijs zijn. Juist, de grootste van alle gelukzaligheden en vreugden is het verkrijgen van de tevredenheid van Allah. Deze tevredenheid zal men echter niet bereiken door de spot te drijven met de gunsten van het Paradijs, die Allah de Verhevene heeft geprezen en waarover Hij heeft verklaard dat men zich moet inspannen om ze te verkrijgen. Het feit dat de hervormers willen dat de 'ibâdât niet worden verricht om in het hiernamaals te ontkomen aan bestraffing, en beloningen, dus goedheden te verkrijgen, maar voor orde en vrede op de wereld, maakt duidelijk dat zij niet aan de tevredenheid van Allah de Verhevene denken.

Liefde voor Allah is een zaak die in de islam als de hoogste wordt erkend. Echter, zeggen dat deze liefde alleen voldoende is om te zorgen voor orde in de wereld en de vrees voor Allah, die de bron is van alle gelukzaligheden, onbeduidend en onnodig beschouwen, is een duidelijk teken dat men geen kennis heeft van de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's. Muhammad (vrede zij

met hem), die in elk opzicht de meest superieure is van alle mensen, zei: **"Degene onder jullie die Allah de Verhevene het meest vreest en het meest voor Hem op zijn hoede is, ben ik."** Deze eervolle hadîth en de hadîth over **Suhayb** (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) die aan het begin van punt 34 staat geschreven, laten zien dat de vrees voor Allah noodzakelijk is. Men moet niet denken dat de vrees voor Allah is zoals de vrees voor een onrechtvaardige onderdrukker! Deze vrees is een angst die gemengd is met respect en liefde. In gedichten die verliefde mensen aan hun geliefde schrijven zijn er veel versregels waaruit blijkt dat zij zo'n angst hebben. Een verliefd persoon die zijn geliefde veel hoger ziet dan zichzelf, acht zichzelf niet waardig voor die liefde en beschrijft zijn gevoelens vanuit zo'n angst.

De vrees voor Allah en de liefde voor Allah zijn als twee vleugels die de mensen gelukzaligheid en vrede doen bereiken. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei het volgende: **"Als iemand vrees heeft voor Allah, dan zal alles vrees hebben voor hem. Als iemand Allah niet vreest, dan zal hij alles vrezen."** In een andere eervolle hadîth zei hij: **"Dat iemand veel verstand heeft, wordt duidelijk uit de hoge mate van zijn vrees voor Allah."** Iemand die vrees heeft voor Allah, spant zich zorgvuldig in om Zijn geboden uit te voeren en Zijn verboden te vermijden. Hij doet niemand kwaad. Hij is geduldig met degenen die hem kwaad doen. Hij toont berouw voor de fouten die hij maakt. Hij houdt zich aan zijn woord. Iedere goede daad verricht hij omwille van Allah. Hij begeert niemand zijn bezittingen, leven of eer. Tijdens het werken en wanneer hij aan- en verkopen doet, schendt hij niemand zijn rechten. Hij doet goed voor iedereen. Hij vermijdt twijfelachtige zaken. Hij is niet onderdanig of slijmerig tegenover mensen met een hoge positie of onrechtvaardige personen. Hij toont respect tegenover mensen met kennis en een goed karakter (akhlâq). Hij houdt van zijn vrienden en maakt zich bij hen geliefd. Hij geeft slechte mensen raad; hij volgt hen niet. Hij is barmhartig en mededogend met degenen die jonger zijn dan hij. Hij is genereus tegenover zijn gasten. Hij roddelt over niemand. Hij rent niet achter zijn verlangens aan. Hij zegt niet iets dat schadelijk is en zelfs niets onnodigs. Tegen niemand is hij hard. Hij is vrijgevig. Bezittingen en posities wil hij alleen om voor iedereen goedheden te verrichten. Hij pronkt niet en is niet schijnheilig. Hij heeft geen hoge dunk van zichzelf. Hij bedenkt dat Allah de Verhevene elk moment ziet en weet, en doet daarom geen enkel kwaad. Hij staat niet toe dat zijn vrouwen en dochters met hun

‘awra plaatsen onbedekt de straat opgaan. Hij kijkt naar niemand zijn ‘awra plaatsen. Hij houdt zich vast aan Zijn geboden. Hij vermijdt Zijn verboden. U ziet, dat degenen die vrees hebben voor Allah nuttig zijn voor hun volk en hun land. [Uit alles wat hier is geschreven, wordt duidelijk dat de vrees voor Allah de Verhevene de gedachte omvat van het niet kunnen verkrijgen van de tevredenheid, de liefde van Allah.]

35. De hervormer gaat verder en zegt: *“Omdat de Ottomaanse regering op de islamitische principes was gebaseerd, pakte het eerst het onderwijs in de madrassa’s aan. Vandaag worden er aan de madrassa’s wetenschappen geleerd zoals Arabisch, morfologie (sarf), syntaxis (nahw), logica (mantiq), fiqh, esthetiek (badî’), verklaring (bayân) en semantiek (ma’ânî). Ze onderwijzen deze wetenschappen om de religieuze boeken die in het Arabisch zijn, correct te kunnen lezen en begrijpen. Ze zeggen dat de ‘poort van ijtihâd’ is gesloten. De meeste van degenen die aan een madrassa studeren, zijn gebleven op de eerste trede van deze wetenschappen. Van de honderd hodja’s (islamitische leraren) is er niet één die weet hoe hij correct moet lezen en schrijven. Voor de meeste hodja’s, die hun leven aan een madrassa doorbrengen, is het lezen en schrijven als een zee zonder kust die ze niet kunnen oversteken. Voor hen blijft de betekenis ervan, net als de poolgebieden, onontdekt. Ze zijn lui, onwetend en fanatiek. Als hun fanatisme was om de zaken te verdedigen waarover ze kennis hebben, dan zou het enigszins nog aannemelijk zijn. Echter, ze gedragen zich fanatiek om iets te verdedigen waarover zij geen kennis hebben. En hun bedoeling hierbij is om de moslims uit te buiten en zelf een comfortabel leven te leiden. Ondanks dat deze hodja’s intellectueel en moreel onwetend zijn, doen zij zich voor als religieuze geleerden. Daarbij is het ook niet zo dat er onder hen geen werkelijke geleerden bestaan. Het is onze plicht om hen te eerbiedigen. Tegenwoordig is er in de madrassa’s niets meer overgebleven van de islam. De preekstoelen (manâbir; enk. minbar) die waren gemaakt om de religie, fatsoen en de Koran te onderwijzen, hebben geen andere functie meer dan het misleiden van de moslims.”*

Antwoord: Op het moment dat de zogenaamde grote Russische hervormer Bigiev uit Kazan deze uitspraken deed, was datgene wat in de wereld nog was overgebleven van de islam, enkel nog te vinden in die madrassa’s die hij zo minacht. Echter, later bleven er in het communistische Rusland, dat de volledige vernietiging van religies bovenaan zijn programma’s had staan, geen enkele van de madrassa’s en moskeeën meer over die een doorn in het

oog waren van deze zogenaamde grote hervormer. De hervormers moeten er ook aan herinnerd worden dat de religieuze geleerden, die zij in ieder opzicht 'reactionair' noemen, achterliepen op hen wat betreft het beroven van het volk, als deze laster al waar zou zijn. Omdat hun leven verliep in genoegzaamheid, was hun profijt van het volk gering. In ruil hiervoor lieten ze het niet na om de mensen te dienen, zelfs al was het in geringe mate. Toen bleek dat de Eerste Wereldoorlog binnen vier jaar geen hodja in de dorpen van Turkije had overgelaten die de overledenen ritueel zou kunnen wassen, werd duidelijk dat zelfs de hodja's die zij onwetend noemden niet onnodig en nutteloos waren. Hoewel in de tijd van sultan Vahîdeddîn Khân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) veel van de lessen die werden geleerd op de middelbare scholen, in het curriculum van de madrassa's in Istanbul werd opgenomen, werd er gezien dat de religieuze geleerden die werden opgeleid niet meer voldoende bekwaam waren om tegemoet te komen aan de behoefte zoals vroeger. De oorzaken van het verval van deze kenniscentra, waar destijds grote persoonlijkheden zoals Molla Fanârî, Molla Khusraw, Abûssu'ûd, Ibn Kamâl en Galanbawî (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) werden opgeleid, hebben we in verschillende van onze boeken verklaard. De vrijmetselaars zorgden er niet alleen voor dat de madrassa's zonder geld en kennis kwamen te zitten, maar verspreidden ook minachtende namen voor de leerlingen zoals 'softa', wat zoiets betekent als 'blinde volger' en 'fanaat'. Het is verbazingwekkend dat ondanks zo'n onrust en veronachtzaming er aan de madrassa's alsnog geleerden werden opgeleid die de vijanden van de islam min of meer tot zwijgen konden brengen. De verklaring hiervoor moet gezocht worden in het licht (fayd) en de zegening (baraka) die schuilt in de grootsheid van dit beroep. Religieuze geleerden die afstudeerden aan de madrassa's, konden de beledigingen die via officiële kanalen tot hen waren gericht niet verdragen en wendden zich tot andere beroepsvelden om hun waardigheid en eer te beschermen. Een deel van hen trok zich niets aan van deze beledigingen; zij hielden zich vast aan hun religieuze en nationale tradities en leidden een leven waarbij ze een strijd voerden tegen hun ziel van begeerte (nafs). Dat degenen die hun opleiding afrondden aan de madrassa's, die waren omgevormd tot een handelswaar waar geen vraag naar was en die waren beroofd van kennis en de natuurwetenschappen, geen geleerde konden zijn, is duidelijk. Echter, voor deze ondergang is er nog een andere, sterkere oorzaak die de hervormers over het hoofd hadden gezien en er daardoor

niet herhaaldelijk op terugkwamen. Deze oorzaak was dat hodja's, die meer dan wie dan ook de plicht van al-amr bi'l-ma'rûf (aansporen tot het goede) en al-nahy 'ani'l-munkar (verbieden van het slechte) horen uit te voeren, zwegen tegenover de onrechtplegers en hervormers die de madrassa's in die toestand brachten, en hen zelfs volgden. Soms gingen ze zelfs nog verder en hielpen ze de eerloze personen die van ongodsdienstigheid als het ware een religie maakten. Terwijl destijds gezegende persoonlijkheden waarheid en valsheid met een feilloze zorgvuldigheid van elkaar scheidden en de mujâhids, die zich verzetten tegen onrecht, werden voorgegaan en ondersteund door islamgeleerden, was de toestand van de geleerden in de eindtijd van het Ottomaanse Rijk in een rampzalige situatie veranderd. Waar eens de religieuze geleerden verklaarden dat een meisje en een jongen die willen trouwen van dezelfde sociale klasse moeten zijn, en hierbij de leerling van een madrassa en de dochter van een sultan op hetzelfde niveau beschouwden en de helpers van onrechtplegers en de hervormers als de laagsten van alle mensen zagen, is de verachtelijkheid van de latere geleerden op het gebied van godsdienstigheid vele malen erger dan hun verachtelijkheid op het gebied van kennis. In de Turkse krant 'Vakt' van 20 juni 1928 stond het volgende nieuws geschreven:

"De professoren aan de Theologische Faculteit van Istanbul hebben een rapport opgesteld met de vernieuwingen die in onze religie zullen worden doorgevoerd, passend bij het moderne leven en de vooruitgang." In dit rapport, dat de handtekeningen draagt van hervormers zoals Köprülü Fuâd, Ismâ'îl Hakkı uit Izmir, Şerâfeddîn Yaltkaya en Mehmed Alî Aynî – die behoorden tot de ketters die unionisten werden genoemd – stond het volgende:

"Ook de religie moet net als andere sociale organisaties de stroom van het leven volgen. De religie kan niet blijven vasthouden aan oude traditionele vormen. In de Turkse democratie moet ook de religie zijn nodige ontwikkeling ondergaan. Onze moskeeën moeten bewoonbaar worden gemaakt: bankjes en kapstokken moeten worden geplaatst en men moet met schoenen naar binnen kunnen gaan. De taal van 'ibâda moet Turks zijn; de Koranverzen en de preken (khutba's) moeten in het Turks worden voorgedragen. In de moskeeën moeten muziekinstrumenten worden geplaatst. De preken moeten niet door imams, maar door godsdienstfilosofen worden gehouden. De edele Koran moet niet middels de kalâm-wetenschap en tasawwuf worden bestudeerd, maar middels filosofie. Wij verzoeken dat dit rapport, dat betrek-

king heeft op de hoogste politiek van Turkije en dat een creatieve invloed zal hebben op alle islamitische landen, geaccepteerd wordt.” [Of dit rapport, dat opgesteld werd door de hervormers, nu ongodsdienstigheid of religiositeit prijst, laten we over aan het oordeel van onze lezers.]

36. De hervormer zegt: *“Kinderen die thuis religieuze kennis krijgen en reeds in vele dingen geloven, krijgen wanneer ze naar school gaan les in wiskunde, biologie en andere natuurwetenschappen. De zaken waarin een kind voorheen geloofde zonder het gezien te hebben, en de informatie die hij op de middelbare school heeft opgedaan door het zelf te zien en erover na te denken, beginnen in zijn hoofd met elkaar te botsen. Het geloof en het moraal dat hij zich eerst had eigengemaakt, vergaat. En met zijn nieuwe kennis kan hij geen nieuw geloof en moraal vormen. Ik heb geen jongere kunnen zien die zich een nieuw geloof en moraal heeft eigengemaakt dat sterk is en op kennis is gebaseerd.”*

Antwoord: De hervormer wil zeggen dat jongeren die naar de middelbare school gaan en hier afstuderen, geen religieuze kennis en ethiek (akhlâq) overhouden, maar eigenlijk ook niet over kennis beschikken die losstaat van de religie en enkel is gebaseerd op denken en sociologie. Lessen aan de middelbare school en kennis over natuurwetenschappen, biologie en astronomie doen het geloof dat men van huis uit heeft meegekregen niet wankelen en maken het niet ongedaan; ze versterken het juist. Het leren van de meest recente natuurwetenschappelijke kennis wordt in de islam bevolen, zodat men bewust gelooft en zijn geloof sterker wordt en zodat men in rust en vrede kan leven en zich kan verzetten tegen de aanvallen van kuffâr.

37. De hervormer gaat verder en zegt: *“Een kind dat hoort dat de hemelen uit verschillende, op elkaar gestapelde lagen bestaan, raakt verward wanneer hij leert dat het een oneindige leegte is; en een leerling die hoort dat de aardbol zich op de hoorn van een buffel bevindt, raakt verward wanneer hij leert dat de aarde niet plat is en in een leegte draait, en hij kennis opdoet over het ontstaan van onze aardbol, de geologische lessen, hoe het leven is begonnen en over licht en elektriciteit. Degenen die het curriculum van de middelbare scholen hebben opgesteld, hebben er blijkbaar niet aan gedacht om de experimentele kennis, dus de natuurwetenschappelijke lessen, en de religieuze kennis samen te voegen. Astronomische kennis beschrijft de grootsheid van Allah mooier dan dat het in de religieuze boeken staat vermeld. Hoe kunnen de natuurwetenschappen en biologie verschillend zijn van de religie?*

Naarmate het religieuze gevoel op scholen afneemt, vervagen langzamerhand de ethiek, de tradities en de nationale banden. Deze toestand is een gemakkelijkheid voor de vestiging van een nieuwe ethiek en een nieuw geloof, maar aangezien er geen leider is die deze kan vestigen, wordt het ook gemakkelijker dat men immoreel wordt en een instrument wordt van iedere invloed. Laten we de incomplete kennis van een schoolgaand iemand en de religieuze en morele kennis en de geloofsovertuigingen van iemand die niet naar school gaat, met elkaar vergelijken. De student is in de vordering van ideeën zeer langzaam en zijn waardevolle banden zijn ontbonden. De niet-student daarentegen is onwetend, maar zijn banden zijn vrij sterk; hij is bereid om voor deze zijn leven op te offeren.

Als in de jeugd in plaats van de afgezwakte religieuze banden, de op kennis gebaseerde gedachten van opvoeding, vaderland en volk zich zouden vestigen, dan zou de jeugd levend kunnen blijven. Maar dit gebeurt helaas niet. De jeugd is verward en keurt de ethiek en de tradities van hun land af. Ze bewonderen het Westen, maar zijn ook niet in staat om hun ethiek over te nemen. Hetgeen zij leren van de Europeanen, kan niet verder gaan dan nabootserij.”

Antwoord: De hervormer lijkt hier de feiten te hebben opgemerkt en lijkt vrij eerlijk te zijn. Echter, als men oplet, dan ziet men dat hij zegt dat de kennis, de wetenschappen die aan de middelbare scholen worden onderwezen het geloof en de ethiek aantasten. Dit is zeer verkeerd. Kennis, of het nu veel is of weinig, is niet schadelijk maar juist nuttig. Hetgeen dat schadelijk is, is onwetendheden en slechtheden aannemen als kennis en deze in het hoofd stoppen en onwetenden, immorele personen als leraren voor de jongeren te plaatsen om kennis, waaronder de natuurwetenschappen, te onderwijzen. Dat wat de religieuze kennis en de mooie karaktereigenschappen, die de jongeren van huis uit hebben meegekregen beschadigt, zijn niet de kennis en de natuurwetenschappen, maar hun ongodsdienstige en onwetende leraren die voor de jongeren verschijnen om deze kennis te presenteren. Tijdens het onderwijzen aan de jongeren over de natuurwetenschappelijke kennis, dus de feiten die middels experimenten worden begrepen, propt zo’n onbekwame en ongelovige leraar ook zijn eigen ongodsdienstigheid, immoraliteit, leugens en laster ertussen. Het jonge verstand kan deze leugens niet van kennis en de natuurwetenschappen onderscheiden en door te denken dat deze waar zijn, worden ze misleid. Door ervoor te zorgen dat deze reine jongeren,

die in de val van religie-, geloof- en fatsoenrovers zijn gelopen, de kranten, tijdschriften en romans van vijanden van de islam lezen, verderft hun moraal en wordt hun geloof aan het wankelen gebracht. Vandaag worden de jongeren in communistische landen en in islamitische landen waar programma's van de Britten worden doorgevoerd, op deze manier misleid en worden zij beroofd van hun religie en geloof.

Uit de teksten van deze hervormer wordt duidelijk dat ook hij van huis uit een zuivere islamitische opvoeding heeft gekregen, maar later op school in de klauwen van een leraar is gevallen die een vijand van de islam en een karakterloze vrijmetselaar was, en zo werd vergiftigd en misleid. Toen hij hoorde dat de hemelen uit verschillende, op elkaar gestapelde lagen bestaan, veronderstelde hij waarschijnlijk dat dit verdiepingen waren net zoals bij een flatgebouw. Hij schrijft zijn eigen verdorven begrip toe aan de islam en valt ook via deze weg de islam aan. Echter, de islam verklaart dat deze leegte – waarvan zij zeggen dat het oneindig is en die met miljoenen sterren is gevuld, waarvan ieder een zon is – nog maar de eerste hemellaag is. Deze eerste hemellaag waarvan ze denken dat het oneindig is, is ten opzichte van de tweede hemellaag slechts als een druppel water ten opzichte van een oceaan. En elk van de zeven hemellagen is steeds op deze wijze groter dan de laag ervoor. Natuurwetenschappers hebben bewondering voor deze kennis in de islam, laat staan dat ze het zouden tegenspreken. De arme hervormer denkt dat de aardbol zich op de hoorn van een van de stieren bevindt die hij in een stal heeft gezien. Als hij op de hoogte zou zijn van de sterrenhopen die zijn geordend in de vorm van een stier, zoals geschreven staat bij het woord 'thawr' (stier) in het woordenboek **Kâmûs**, dan had hij niet zo kunnen kwaadspreken over de Gezant van Allah. Vandaag kan berekend worden dat in de tijd dat deze eervolle hadîth werd uitgesproken, dit sterrenbeeld zich op het verlengde bevond van een denkbeeldige lijn tussen de zon en onze aardbol. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) stak zijn gezegende zwaard uit en zei: **"Mijn Heer heeft mijn voorziening** (rizq) **aan de punt van mijn zwaard geschapen."** Hiermee bedoelde hij dat hij streed tegen de kuffâr en hij in zijn levensonderhoud voorzag middels zijn aandeel van de oorlogsbuit. Toen onder de personen die zich daar bevonden er een dorpeling vroeg waar zijn voorziening was, antwoordde de Profeet (vrede zij met hem): **"Jouw dunyâ bevindt zich op de hoorn van de stier."** Onze Profeet bedoelde hiermee dat hij met zijn stier zijn akker kon ploegen en zo zijn voorziening kon verkrij-

gen. Het woord ‘dunyâ’ is een zelfstandig naamwoord. Een van de verbale zelfstandige naamwoorden die van dit woord zijn afgeleid, is het woord ‘idnâ’ dat volgens het woordenboek **Kâmûs** ‘in levensonderhoud voorzien’ betekent. In die tijd maakten ze de touwen van een ploeg vast aan de hoorns van een stier. De Profeet (vrede zij met hem) deed deze uitspraak omdat er nuttig gebruik werd gemaakt van de hoorns van een stier. Hij wees erop dat de dorpeling diende te werken en zijn akker diende te ploegen. Deze eervolle hadîth kan ook verschillende andere betekenissen hebben! We moeten niet vervallen in de ramp van het niet erin te geloven of zelfs eraan te twijfelen door het met onze kortzichtige visie en onze beperkte kennis te interpreteren!

Om individuen te verenigen en hen te versterken, willen de hervormers in vrijwel al hun teksten de verbondenheid als volk of natie (milla) in plaats van de verbondenheid in het geloof (dîn). De eerste betekenis van het woord ‘milla’ is echter **dîn**. Pas daarna heeft het ook betekenissen als ‘volk’, dus mensen die in dezelfde regio werden geboren en daar leven.

Laten we de begrippen ‘dîn’ en ‘milla’ uitgebreid uitleggen:

Dîn al-islâm oftewel **islam** betekent geloven in het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene en in alle profeten (vrede en zegeningen zij met hen).

Allah is een Bestaan die alles schept, wiens bestaan geen begin en einde, oftewel grens heeft, waarvan niet met het verstand begrepen kan worden hoe Hij is en van wie enkel de noodzakelijke Attributen bekend zijn om Zijn goddelijkheid en scheppingsvermogen te kennen. Hij is te allen tijde op Zichzelf bestaand en is enig. Buiten Hem kan niets op zichzelf altijd bestaan. Het is enkel Hij die alles doet ontstaan en in bestaan houdt.

‘Hij bestaat op Zichzelf’ betekent niet dat Hij uit zichzelf is ontstaan. Dit zou immers betekenen dat Hij later is ontstaan. Echter, Zijn bestaan is altijd noodzakelijk. Nooit is Hij niet-bestaand geweest. ‘Op zichzelf bestaand zijn’ betekent dat Zijn bestaan niets nodig heeft. Opdat al het bestaande kan bestaan, is het noodzakelijk dat Hij altijd bestaat. Hij bezit Attributen van perfectie die noodzakelijk zijn om alles te doen ontstaan en in zo’n ordelijke toestand te houden. Van tekortkomingen, gebreken en onvolkomenheden kan er bij Hem geen sprake zijn.

Als er niet een Bestaan zou zijn die al het bestaande doet ontstaan, dan zou of alles uit zichzelf moeten ontstaan, of er zou niets moeten bestaan. Dat alles uit zichzelf ontstaat, is niet iets dat

strookt met het verstand. Immers, opdat iets uit zichzelf kan ontstaan, moet het vóór zijn bestaan altijd al hebben bestaan. Het betekent dat het altijd moet bestaan, dus een 'noodzakelijk bestaan' **(wâjib al-wujûd)** moet zijn. Als dit zo zou zijn, dan zou het niet nadien ontstaan terwijl het voorheen niet-bestaand was, of niet nadien ophouden te bestaan terwijl het voorheen bestaand was. Echter, alles ontstaat nadien terwijl het voorheen niet-bestaand was en wordt vervolgens weer niet-bestaand. Hieruit wordt duidelijk dat geen enkel schepsel 'een noodzakelijk bestaan' is. 'Op zichzelf bestaan' is sowieso niet iets dat het verstand gemakkelijk kan begrijpen. Het noodzakelijke bestaan dient er één te zijn. Er moet een bestaan zijn dat, buiten zichzelf, al het bestaande uit het niets doet ontstaan. Als het bestaan van een noodzakelijk bestaan niet nodig zou zijn geweest voor het ontstaan van de schepsels, dan zouden we van niets het bestaan kunnen accepteren.

Dat elk bestaand iets uit zichzelf zou ontstaan, is iets dat zo ver van de wetenschap af staat, dat zelfs de naturalisten zeggen: "De natuur heeft dit en dat gedaan", of "De natuurkrachten hebben het veroorzaakt." Zonder het in de gaten te hebben, verklaren ze op deze manier dat de bestaande dingen niet uit zichzelf zijn ontstaan, maar dat ze een maker hebben. Ze zijn echter terughoudend om die maker de namen en eigenschappen toe te schrijven die hem waardig zijn. Zij houden zich vast aan een natuurconcept dat geen kennis of wil heeft. We zien niet dat er ook maar één fysisch of chemisch proces vanzelf gebeurt. We zeggen dat er uiteraard een kracht een invloed heeft uitgeoefend op een object dat in beweging komt, zijn beweging verandert of stopt terwijl het in beweging was. Veronderstellen dat al deze bestaande dingen in zulke orde en regelmaat zomaar vanzelf zijn ontstaan, zou neerkomen op het ontkennen van de fysische en chemische wetten. Er is geen grotere onwetendheid dan niet geloven in een schepper, die beschikt over kennis, wil en kracht, en die al het bestaande – van de atomen tot aan de Troon – uit het niets heeft doen ontstaan; en veronderstellen dat al het bestaande een toeval is die niet strookt met de fysische en chemische wetten.

Zeggen dat er geen schepper is die al deze bestaande dingen uit het niets heeft doen ontstaan en dat alles vanzelf ontstaat, strookt niet met het verstand. Want ontstaan terwijl het voorheen niet-bestaand was, is een gebeurtenis. Volgens de fysische en chemische wetten wijst iedere gebeurtenis op een kracht die deze gebeurtenis verwezenlijkt. Dit betekent dat het volgens de natuurwetenschappelijke kennis ongetwijfeld noodzakelijk is dat er vooraf een bron

van kracht bestaat. Als er niet eerst een ander bestaan is dat al het bestaande doet ontstaan, dan zou het tot stand brengen van elkaar vanaf de oereeuwigheid tot in de eeuwigheid in een oneindige ketting moeten doorgaan. Als dit het geval zou zijn, dan zou er niets kunnen bestaan. Want:

Bestaande dingen die geen begin hebben en die allemaal uit elkaar ontstaan, gelden als niet-bestaand. Dit kan verklaard worden aan de hand van een voorbeeld: Stel, ik heb een munt in mijn hand die ik van u heb geleend. U hebt dit op uw beurt van een vriend geleend. Hij had het ook weer van iemand anders geleend. Als deze opeenvolging van te leen geven langs alle mensen in de wereld zou gaan, maar geen begin zou hebben, dus zolang het niet begint bij een persoon die het niet door een lening maar op een andere manier in zijn bezit heeft, dan zou de munt waarvan ik zeg dat ik die in mijn hand heb, niet-bestaand zijn. Met andere woorden, dan zou niemand dit geld in zijn hand hebben. Want, als we zouden bedenken dat iemand het in zijn hand heeft, dan zou dit van een ander overgenomen moeten zijn. Maar die ander heeft het ook niet, wil hij het aan hem kunnen geven. Er is niet iemand die het als eerste gaf, wil het van hand op hand doorgegeven kunnen worden. Als iemand het eerst, zonder het van een ander overgenomen te hebben, te leen zou geven, dan zou die munt nu in iemands handen zijn. Het bestaan van die munt laat zien dat het niet tot in het oneindige teruggaat, maar dat het aanvankelijk door iemand werd gegeven. Wel, als men op dezelfde wijze bedenkt dat ieder bestaand iets afhankelijk is van een ander om te bestaan en deze opeenvolging niet reikt tot een bestaand wezen wiens bestaan onafhankelijk is van een ander, maar dat deze keten van afhankelijkheid vanuit het oneindige verleden is begonnen, dan zou er niets kunnen bestaan. Immers, zolang een bestaand iets voor zijn bestaan van een ander afhankelijk is, en die ander voor zijn bestaan weer van een ander afhankelijk is en het steeds van een ander afhankelijk zijn zo eindeloos doorgaat, dan is er voor niets een bestaan denkbaar. Alles wat wij als bestaand waarnemen, zou dan niet-bestaand moeten zijn. Want, het is afhankelijk van een ander dat vóór hemzelf moet bestaan. Die ander is echter ook niet bestaand. Want, die is ook weer afhankelijk van een ander die vóór hemzelf moet bestaan. Dit geldt ook voor de derde in de keten en voor de vierde, de vijfde … en ga zo maar door. Dit gegeven bewijst het volgende vers van soera al-Ikhlâs: **“Allah bestaat en is één.”**

Ook het bestaan van Âdam (vrede zij met hem) kan met de

hierboven beschreven gedachte gemakkelijk begrepen worden. Als Âdam (vrede zij met hem) er niet zou zijn geweest en de vaders van de mensen tot in het oneindige zouden teruggaan, dan zouden er op aarde helemaal geen mensen moeten zijn. Immers, zeggen dat het aantal vaders oneindig is, betekent dat er geen eerste vader is. Als er geen eerste vader is, dan betekent dit dat ook zijn kinderen, dus de mensen, er niet zijn. Aangezien de mensen bestaan, moet de eerste vader noodzakelijkerwijs ook hebben bestaan.

Geloven in het hiernamaals is zeer belangrijk net zoals het geloven in Allah de Verhevene. Als er geen hiernamaals zou zijn, dan zouden goede daden die in deze wereld niet worden beloond en slechte daden en onrechtvaardigheden waarvan de straffen niet worden ondergaan, niet gecompenseerd kunnen worden. Deze toestand zou voor deze wereld, die we waarnemen en die de meest fijne kunstvormen en de meest subtiele ordeningen heeft, een zeer groot gebrek zijn. De kleinste regering en zelfs iedere willekeurige gemeenschap heeft een gerechtshof – zou deze gigantische wereld, die we het universum noemen, dan geen gerechtshof hebben? De behoefte aan een hiernamaals om de mensen hun rechten te geven is zodanig belangrijk dat Europese denkers – ondanks dat zij niet in staat zijn het bestaan van Allah de Verhevene te begrijpen middels de natuurwetenschappen – dit bestaan unaniem accepteren door na te denken over ethiek en rechtvaardigheid. Het bestaan van Allah de Verhevene begrijpen door na te denken over ethiek, betekent begrijpen dat het **geweten**, dat zich altijd kan vergissen, de spirituele verantwoordelijkheden niet kan reguleren en bij iedereen verschillend is qua sterkte, niet in staat is om de ethiek te beschermen, en dat er een behoefte is dat – hoewel op de wereld alles zeer ordelijk en zeer mooi is geschapen, de deugden niet worden geapprecieerd en vele slechtheden zijn verspreid en als eervol worden gezien – zulke onrechtvaardigheden in het hiernamaals worden gecompenseerd.

Het is zeer verbazingwekkend dat de Europeanen het bestaan van Allah de Verhevene niet begrijpen middels de natuurwetenschappen. Immers, de natuurwetenschappelijke kennis die de ordelijkheid in alle levende en levenloze schepsels – van de atomen tot aan de Troon – onthult, alsook hun onderlinge verbondenheid middels wetten die het verstand doen verbazen, toont het bestaan van Allah de Verhevene duidelijk aan. Net zoals er wordt begrepen dat voor de compensatie van de onrechtvaardigheden op de wereld er een hiernamaals genaamde wereld moet bestaan en men

hieruit kan bedenken dat deze werelden een schepper moeten hebben, is het ook gemakkelijker dat wanneer men naar de ordelijke, fijne bouw van de bestaande dingen en naar hun berekende onderlinge verbindingen, interacties en wetten kijkt, om te geloven in degene die deze heeft geschapen. Het is met andere woorden verbazingwekkend dat op basis van de gebreken en verachtelijkheden die worden gezien in het gedrag van mensen, er wordt begrepen dat er een hiernamaals en ten gevolge hiervan ook een schepper bestaat, maar bij het zien van de mooiheden en ordelijkheden in deze schepsels er niet wordt begrepen dat zij een schepper hebben. Deze toestand toont aan dat zij een slechte aard hebben net als dat wanneer mensen behoeftig zijn zij de Waarheid, Allah, erkennen en wanneer zij niet behoeftig zijn, zij zich van de Waarheid afkeren en ondankbaar zijn voor Zijn gunsten.

Degene die deze bestaande dingen uit het niets doet ontstaan, moet enig zijn. Als het er meer dan één zou zijn en zij niet met elkaar overeen zouden kunnen komen om iets wel of niet te doen, dan zou de wil van beide niet tegelijkertijd kunnen gebeuren. Als de wil van geen van beiden gebeurt, dan laat dit zien dat ze beide onbekwaam zijn. Als de wil van de een gebeurt, dan laat dit zien dat de ander onbekwaam is. Wat onbekwaam en machteloos is, kan geen schepper zijn. Als de wil van hen beiden op elkaar lijkt, dan wijst dit er wederom op dat zij onbekwaam zijn. Immers, dan zijn ze genoodzaakt om met elkaar overeen te komen.

Op het Arabische schiereiland, waar de islam aanvankelijk opkwam, werden afgoden en standbeelden aanbeden. Hun ideeën waren verstrikt in het idee dat er vele goden bestaan. Om deze reden heeft de islam de slechtheid van shirk (afgoderij, polytheïsme) erg benadrukt en begint daarom het moslim-zijn met de **kalimat al-tawhîd** ('het woord van eenheid'; de bevestiging van de eenheid van Allah). Mensen bezitten van nature een gevoel, een neiging tot religie. Daarom is iemand die niet gelooft in Allah geestelijk ziek oftewel psychisch gestoord. Zulke gebrekkige mensen ontberen een grote spirituele steun en bevinden zich in een zeer meelijwekkende toestand. Een van de Europese denkers had eens gezegd: "Religiositeit is een grote gelukzaligheid. Ik heb deze gelukzaligheid echter niet kunnen bereiken." Een soortgelijke uitspraak deed Tevfîk Fikret, een van de Turkse hervormers. Hoewel hij in zijn poëtische werk genaamd **Târîh-i Kadîm** spot met de islam en het hebben van geloof, gaf hij de behoefte om te geloven toe in de volgende versregels, die ontsproten aan zijn poëtische geest en die niet tegen te houden waren:

Deze eenzaamheid is er een die lijkt op de eenzaamheid in het graf, Geloven! Dat is de spirituele omhelzing in die eenzaamheid.

Dat de maker, wiens bestaan noodzakelijk is, enig is, kan ook op de volgende manier verduidelijkt worden: Als er meerdere zouden zijn, dan zou hun totaliteit geen noodzakelijk bestaan kunnen zijn. Want, opdat een totaliteit kan bestaan, is het afhankelijk van het bestaan van elk van zijn delen. Degene wiens bestaan noodzakelijk is, is echter van niets afhankelijk. Dit betekent dat geen enkele totaliteit een noodzakelijk bestaan kan zijn. De totaliteit van de delen, waarvan het bestaan noodzakelijk is, kan noch een noodzakelijk bestaan zijn, noch een mogelijk bestaan. Want, iets waarvan het bestaan mogelijk is, kan niet uit zichzelf ontstaan. Het heeft een maker nodig. Deze maker buiten die totaliteit beschouwen, past niet bij het idee dat zij noodzakelijk zijn. En hem binnen die totaliteit zoeken zou betekenen dat iets zichzelf heeft doen ontstaan, en dat is onmogelijk. Bijvoorbeeld, als het geheel van twee noodzakelijke dingen één noodzakelijk bestaan zou vormen, dan zou dit geheel, omdat het zijn beide delen nodig heeft, een mogelijk bestaan moeten zijn. We hadden dit echter als een noodzakelijk bestaan aangenomen. Als het geheel van beiden een mogelijk bestaan vormt, dan zou dit mogelijke bestaan niet moeten bestaan. Hier betekent 'een mogelijk bestaan' dat iets zowel kan bestaan als ook niet kan bestaan.

Deze laatste gedachte die laat zien dat het noodzakelijke bestaan – dus iets waarvan het bestaan noodzakelijk is – niet meer dan één kan zijn, richt de uitspraak van de naturalisten volledig te gronde. De naturalisten zeggen dat alles uit zichzelf ontstaat en dat dus alles een noodzakelijk bestaan is. Echter, volgens de bovenstaande verklaring is het onmogelijk dat zelfs een schepsel een noodzakelijk bestaan is, laat staan dat alles uit zichzelf ontstaat en dus een noodzakelijk bestaan is.

De ongodsdienstigheid die tot nu toe werd gepropageerd door zogenaamde vooruitstrevenden die Europa imiteerden, was in de vorm van 'niet geloven in Allah de Verhevene'. Er waren velen die bijvoorbeeld zeiden: "Het gaat om het bestaan van Allah. Als Allah bestaat, dan zal ik onmiddellijk geloven in alle religieuze kennis." Echter, omdat ze ten aanzien van de nieuwe stappen die de laatste tijden in de natuurwetenschappen zijn gezet – met name de onderzoeken omtrent atomen, radioactiviteit, materie en energie – het bestaan van Allah de Verhevene niet kunnen ontkennen, zijn ze begonnen met het kwaadspreken over de profeten (vrede en ze-

geningen zij met hen). Ze zeiden: “Iedereen is vrij. De ‘ibâdât zijn vrijblijvend. Iedereen mag aanbidding tot Allah verrichten zoals hij wil. Tussen Allah en een dienaar kan er geen andere bemiddelaar zijn dan het verstand.” Echter, iemand die gelooft in het hiernamaals zou ook in de profeten moeten geloven. De kennis over de gunsten en bestraffingen in het hiernamaals overlaten aan het verstand, zou een grote onrechtvaardigheid zijn. Vooral de onwetende mensen zouden hier nooit op kunnen komen. In de islam wordt bevolen om in alle profeten te geloven. De joden en de christenen geloven niet in Muhammad (vrede zij met hem), die de Profeet is van alle mensen. Zij spreken kwaad over deze verheven Profeet. Maar in de islam, die Muhammad (vrede zij met hem) heeft verkondigd, worden degenen die niet geloven in Mûsâ (vrede zij met hem) en ‘Îsâ (vrede zij met hem) en degenen die een kleinerende uitspraak over hen doen, verdreven van het moslimzijn. Als een heerser een gouverneur naar een regio zou sturen en hij, nadat die gouverneur die regio heeft bestuurd, hem zou vervangen en een nieuwe gouverneur zou sturen, hoe zou het dan zijn als sommige mensen zouden zeggen dat zij niet zullen afwijken van het woord van de oude gouverneur en ze zich niet zullen houden aan de bevelen van de nieuwe gouverneur? De eerste gouverneur is een ambtenaar van de heerser en zijn de daaropvolgenden dat dan niet? Wel, op dezelfde manier vragen wij het volgende aan de joden:

Mûsâ (vrede zij met hem) is een profeet van Allah de Verhevene, maar ‘Îsâ en Muhammad (vrede zij met hen) zijn dat niet? De joden geloven niet in deze twee profeten. Terwijl de christenen dit verkeerde geloof van de joden zien en boos op hen worden, zijn ook zijzelf in de achteloosheid gevallen van het begaan van deze fout, van deze belastering tegenover de edele Muhammad (vrede zij met hem). Deze verkeerde geloofsovertuigingen zijn niet het resultaat van een onderzoek op basis van kennis, maar zijn niets anders dan het steeds blijven vasthouden aan het oude en het niet aanvaarden van het nieuwe, puur omdat het nieuw is. Het is met andere woorden ‘reactionairheid’, behoudzuchtig willen vasthouden aan het verleden. ‘Îsâ (vrede zij met hem) is zonder vader ter wereld gekomen. De edele Maryam nam haar zoon vanuit Jeruzalem mee naar Egypte. Ze bleven twaalf jaar lang in Egypte. Daarna gingen ze weer naar Jeruzalem en vestigden ze zich in het dorp genaamd **Nazareth**. Hij werd op dertigjarige leeftijd profeet. Drie jaar later wilden de joden hem vermoorden. Allah de Verhevene heeft hem levend ten hemel opgeheven. Een huichelaar genaamd

Judas die qua uiterlijk op hem leek, werd gekruisigd. Omdat 'Îsâ (vrede zij met hem) geen vader heeft, noemen christenen hem 'de zoon van God' en aanbidden hem. Als het geboren worden zonder een vader iemand van het mens-zijn zou ontdoen en een god zou maken, dan zouden ze Âdam (vrede zij met hem) die zowel zonder vader als moeder werd geschapen, nog meer moeten aanbidden. Ook hieruit wordt duidelijk hoezeer de christenen hun oorspronkelijk ware religie hebben vervalst en in wat voor een irrationele vorm ze het hebben gebracht. De joden houden het niet enkel bij het niet geloven in 'Îsâ (vrede zij met hem). Ze noemen hem ook een 'buitenechtelijk kind' omdat hij zonder vader werd geschapen. De moslims daarentegen, die zich bevinden op het pad van rechtvaardigheid, zijn gered van de buitensporigheid die beide groepen vertonen en noemen hem een dienaar en een profeet van Allah. Hoewel de Europeanen vandaag vergevorderd zijn op het gebied van de wetenschappen, zijn ze door destijds te blijven vasthouden aan een vroegere profeet, van de grootste vernieuwing en vordering ontbeerd gebleven. Ook nu hebben ze zich nog niet kunnen verlossen van deze 'reactionairheid', deze behoudzucht. En het bleef niet alleen bij deze 'reactionairheid': naast het feit dat ze de nieuwe religie niet aanvaarden, hebben ze ook de vroegere religie veranderd en vervalst. Veertig jaar nadat de edele 'Îsâ ten hemel werd opgeheven, veroverden de Romeinen Jeruzalem en plunderden en ruïneerden ze deze stad. Ze doodden de joden. Een deel van hen namen ze gevangen. In Jeruzalem waren er geen joden meer. De twaalf apostelen van 'Îsâ (vrede zij met hem) verspreidden zich naar andere plaatsen. Het geopenbaarde **Evangelie** ging verloren. Later werden er verdorven boeken geschreven onder de naam 'het Evangelie'. Vier hiervan werden overal verspreid. Het Evangelie van **Barnabas** was vrijwel volledig correct. Echter, degenen die misleid waren door de verdorven evangeliën, vernietigden het Evangelie van Barnabas. Later werd van dit Evangelie een exemplaar gevonden en werd het in de 20e eeuw in Londen en in Pakistan in het Engels gedrukt. De door 'Îsâ (vrede en zegeningen zij met hem) verkondigde religie werd zo omgevormd, dat als hij het zou zien, hij het niet zou kunnen herkennen. Zo ontstond het huidige christendom. Deze 'reactionairheid' hield niet op tot aan de laatste eeuw. Uiteindelijk verlieten velen deze religie en werden ongodsdienstig.

Net zoals het profeetschap van Mûsâ (vrede zij met hem) en 'Îsâ (vrede zij met hem) middels wonderen (mu'jizât) duidelijk is, zo is ook het profeetschap van Muhammad (vrede zij met hem)

duidelijk middels wonderen. In de tijd van Mûsâ (vrede zij met hem) was magie sterk ontwikkeld; in de tijd van 'Îsâ (vrede zij met hem) was dit geneeskunde; en in de tijd van Muhammad (vrede zij met hem) was dit poëzie, welsprekendheid en eloquentie, met andere woorden, de kunst van het mooi en evenwichtig spreken. En Allah de Verhevene schonk aan deze profeten van Hem wonderen in de zaken die hun gemeenschappen waardevol achtten. In boeken staat duidelijk en uitgebreid geschreven dat ook Muhammad (vrede zij met hem) net als 'Îsâ (vrede zij met hem) doden tot leven bracht en dat hij door de kuffâr van de Quraysh 'magiër' werd genoemd, net zoals dat de Farao en zijn mannen Mûsâ (vrede zij met hem) 'magiër' noemden.

Muhammad (vrede zij met hem) was ummî (ongeletterd). Met andere woorden, hij is niet naar school gegaan, hij heeft niet gelezen of geschreven en heeft van niemand les gekregen. Hoewel hij ongeletterd was, bracht hij een boek naar voren dat vol staat met geschiedkundige, natuurwetenschappelijke, ethische, politieke en sociale kennis. Hij heeft ertoe geleid dat er heersers werden opgeleid die enkel door dit boek te volgen rechtvaardigheid verspreidden over de wereld. De edele Koran is de grootste van de wonderen van Muhammad (vrede zij met hem). Het is zelfs het grootste wonder onder de wonderen van alle profeten. Dit grootste wonder werd enkel aan Muhammad (vrede zij met hem) gegeven. De hervormers die zeggen dat Muhammad (vrede zij met hem) al deze kennis had geleerd van een priester die hij, toen hij nog kind was, tijdens een reis naar Damascus voor enkele minuten had gesproken, zouden zich moeten schamen om deze bewering. Er kan geen belastering zijn die zo ongegrond en lachwekkend is als deze. De edele verzen die ervoor zorgden dat de meesterwerken van welsprekendheid en eloquentie – die jarenlang aan de muur van de Ka'ba hingen, die de auteurs ervan elk tot het niveau van een genie, van een held hadden verheven en die uit duizenden gedichten waren uitgekozen – als een lap stof werden losgetrokken en weggehaald; en die de auteurs ervan in schaamte brachten, kunnen niet het resultaat zijn van een enkele minuten durende gesprek met die priester! Het is helemaal niet nodig om vandaag de eloquentie van de edele Koran opnieuw te proberen te begrijpen. De superioriteit van dit goddelijke boek werd in een tijd waarin de Arabische taal op zijn hoogtepunt was, door de meest bekwame deskundigen bevestigd. Onder de deskundigen van de Arabische letterkunde die opgeleid waren in de tijd van Muhammad (vrede zij met hem), was er vrijwel niemand die de goddelijke superiori-

teit van de eloquentie van de edele Koran niet inzag en er dan niet in geloofde.

Het feit dat Muhammad (vrede zij met hem) zo'n eer en perfectie – die zijn superioriteit in een kunstvorm, die in zijn tijd als de meest waardevolle vakkundigheid werd beschouwd, iedereen liet inzien en erkennen – niet aan zichzelf toeschreef maar zei dat dit Boek kwam van Allah die door niemand gekend was, en dat hij met deze eer en superioriteit niet zichzelf maar dat onbekende Bestaan probeerde bekend te maken, is een verbazingwekkend iets dat niet verenigd kan worden met de menselijke verlangens en dat niet overeenkomt met het gedachtegoed van degenen die uit zijn op roem en eigenbelang. Zij die het genoegen van het regeren boven het genoegen van kennis en ma'rifa (kennis van/over Allah) plaatsen, zijn degenen die de waarde van kennis en ma'rifa niet kunnen begrijpen. Een dichter zou niet een enkel gedicht van hem, dat laat zien dat hij zich op het hoogste niveau van zijn kunst bevindt, verruilen voor het ambt van staatshoofd. Zelfs al zou er iemand zijn die het zou verruilen, dan zou hij dit enkel doen voor materiële voordelen. Muhammad (vrede zij met hem) zei dat hij geen staatshoofd was; in plaats van vorstelijk en statig, leefde hij gematigd zoals iedereen. Bij zijn overlijden liet hij niets na aan zijn familie en wanneer zijn dochter de edele Fâtima (moge Allah tevreden zijn met haar), van wie hij hield als zijn oogappel, om een kleinigheid vroeg, zei hij: **"Wij profeten laten geen erfenis na. Wat van ons achterblijft, wordt sadaqa** (liefdadigheid)**."** Om over zo'n persoonlijkheid te denken dat hij uit was op heerschappij en een vorstelijk leven, moet iemands brein wel verwaterd en zijn geweten verduisterd zijn. De gedachte dat die verheven Profeet – die naar voren kwam door te zeggen: **"Deze woorden zeg ik niet uit mezelf. Ik verkondig de geboden van Allah. Ik ben ook een dienaar zoals jullie"** – een leugenaar zou zijn (moge Allah ons hiervoor behoeden!), is zodanig vergezocht en verkeerd dat de Europese en Amerikaanse denkers genoodzaakt waren dit unaniem toe te geven. Ze moesten toegeven dat hij de hoge positie – die hij had verkregen middels de religie die hij naar voren had gebracht – had bereikt door zijn scherpe intelligentie, sterke visie en buitengewone verstand. De communisten die begrepen dat ze deze verheven Profeet niet konden zwartmaken, zeiden dat hij deze successen had bereikt door de invloed van een ziekte die leek op epilepsie, waardoor hij dacht dat er een engel naar hem kwam. Het feit dat zij zijn verstand, intelligentie, diplomatie en successen begrijpen en bevestigen, maar ondanks dit alles zeggen dat hij vanwege een

ziekte uit vermoeden heeft gesproken, is duidelijk een absurde uitspraak die zij deden doordat de ziekte van ontkenning hun verstand heeft versluierd. Want, sommige van hun uitspraken tonen aan dat andere uitspraken van hen een leugen zijn. Met andere woorden, de communisten weerleggen zichzelf met hun eigen uitspraken.

Letterkundigen begrijpen – zonder naar de handtekening te kijken – door welke dichter een gedicht is geschreven op basis van zijn denk- en schrijfstijl. Deskundigen in de letterkunde hebben de edele Koran en de eervolle hadîth's, die de eigen woorden zijn van de Gezant van Allah, bestudeerd en hebben begrepen dat deze twee niet een en hetzelfde zijn. Dat eenzelfde persoon twee volledig verschillende stijlen en formuleringswijzen heeft, is niet iets dat eerder in de geschiedenis van de letterkunde werd gezien. Dit is namelijk iets onmogelijks. Dit is net zoals dat een mens twee niet op elkaar lijkende gezichten zou hebben.

Een ander opzicht waarin de edele Koran verschilt van en superieur is aan de eervolle hadîth's en de andere geopenbaarde boeken, is dat dit glorieuze Boek tot op de dag van vandaag onveranderd is gebleven zoals het werd geopenbaard. Het volstaat niet om te zeggen dat zelfs zijn letters en punten niet zijn veranderd. Want, behalve de verschillende recitatiewijzen van de woorden van de edele Koran, zijn ook de subtiliteiten van het reciteren van deze woorden, zoals het lang, kort, open, gesloten, dik en dun uitspreken, net zo gebleven zoals de Gezant van Allah dat heeft medegedeeld en gereciteerd. Het is onmogelijk om niet verbaasd te zijn wanneer men kijkt naar de **'ilm al-qirâ'a** (wetenschap van de recitatie) genaamde grote kennistak, waarover vele boeken zijn geschreven, en naar de werken en diensten van de islamgeleerden op dit gebied. Er is niet één woord dat behoort tot de Koran en er is uitgehaald, of een woord dat er niet toe behoort en er later aan is toegevoegd. Immers, de islamgeleerden hebben een zeer sterke basis opgesteld zodat de edele Koran onaangetast blijft en zelfs de kleinste twijfel er niet in de buurt kan komen. Het is met andere woorden noodzakelijk dat de edele Koran in iedere eeuw in overeenstemming is overgebracht. De edele Koran is vanaf de edele Metgezellen tot aan vandaag, door de eeuwen heen, tot ons gekomen middels honderdduizenden huffâz (memoriseerders; enk. hâfiz), over wie het ondenkbaar is dat zij op een leugen overeen zullen komen. Het is als een uitbundige rivier die, zonder ook maar een moment van stilstand, naar de eeuwigheid stroomt. Zelfs in zo'n tijd als vandaag waarin de vijanden van de islam zich over de

wereld hebben verspreid, is – alhamdulillâh (lofprijzing zij aan Allah) – overal ter wereld ieder woord, iedere punt van het Boek van Allah een en hetzelfde. Hoe uiterst betrouwbaar dit duidelijke Boek is, wordt ook begrepen uit het feit dat recitatiewijzen die niet het niveau van tawâtur, oftewel overeenstemming hebben bereikt – ondanks dat sommige van de groten onder de eervolle Metgezellen ze hebben overgeleverd – niet werden geacht te voldoen aan het criterium om te behoren tot de edele Koran, ongeacht hoe betrouwbaar deze overleveringen ook waren. Bijvoorbeeld, ‘Abdullâh ibn Mas’ûd (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) heeft het edele vers, waarin de kwijtschelding (kaffâra) voor een verbroken eed als **“drie dagen vasten”** wordt vermeld, als **“drie opeenvolgende dagen vasten”** overgeleverd. Fiqh-geleerden hebben dit als een bewijsdocument beschouwd en vastgelegd dat het vasten voor een verbroken eed op drie opeenvolgende dagen, dus **mutatâbi’ât**, uitgevoerd moet worden. Echter, hoewel de edele ‘Abdullâh ibn Mas’ûd een van de groten onder de eervolle Metgezellen en een zeer betrouwbaar persoon was, is het woord **mutatâbi’ât** niet in de edele Koran opgenomen omdat hij dit als enigste heeft overgeleverd. Uit voorzorg (ikhtiyât) werd enkel de betekenis van dit woord overgenomen en weer uit voorzorg is dit woord niet in de edele Koran opgenomen. Zulke recitatiewijzen worden **qirâ’a al-shâdhdha** (ongebruikelijke, uitzonderlijke recitatie) genoemd.

De eigen woorden van de Gezant van Allah worden eervolle **hadîth’s** (overleveringen) genoemd. Er werd met een verbazingwekkende zorgvuldigheid gewerkt om ook de eervolle hadîth’s te leren en te bewaren. Ieder woord van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd gememoriseerd door de Metgezellen die in zijn aanwezigheid waren, en werd doorverteld aan degenen die het niet hadden gehoord en degenen die later kwamen. Zo ontstond de **‘ilm al-hadîth** (wetenschap van de hadîth), die lijkt op een oneindige oceaan. Waarom zou Muhammad (vrede zij met hem), wiens volledige leven en woorden tot in elk detail bekend zijn en wiens iedere toestand een getuige is van zijn profeetschap, geen profeet zijn, terwijl het volkomen duidelijk is dat de edele Koran een uniek wonder is, en terwijl mensen op basis van chaotische en duistere historische overleveringen geloven dat Mûsâ en ‘Îsâ (vrede zij met hen) profeten zijn? Deze ontkenning en halsstarrigheid van de joden en christenen is zowel verbazingwekkend als betreurenswaardig.

Nationaliteitsgevoel is niet een deugd die de mens kan verkrij-

gen door zich in te spannen of door het te wensen. Natie betekent eenheid in de religie, tradities, gewoonten en belangen van mensen die in hetzelfde land, op dezelfde bodem zijn geboren en opgegroeid. Het is een gunst die men verkrijgt bij de geboorte, zonder zich ervoor in te spannen. Men dient dankbaar te zijn tegenover Allah de Verhevene die hem gezegend heeft met deze gunst. Dankbaarheid wordt getoond door zich in te spannen voor de voortzetting van de gunst en om er meer voordelen uit te halen. De islam is een onlosmakelijk onderdeel van bijvoorbeeld het Turkse nationalisme, en opdat zo'n nationalisme kan voortbestaan en men er veel van kan profiteren, beveelt de islam om zich in te spannen, elkaar lief te hebben en ook landgenoten die behoren tot een andere religie dezelfde rechten toe te kennen, en dat er in gelijke mate wordt geprofiteerd van rechtvaardigheid en sociale rechten. Degenen die leven in een gebied waar deze geboden en de hierboven beschreven nationale plichten worden uitgevoerd, horen trots te zijn op hun nationalisme en dienen voorspoedige smeekbeden te verrichten voor hun voorouders, de veteranen en martelaren die aan hen deze gunst hebben nagelaten. Zij dienen hun volkslied en vlag lief te hebben en te respecteren, welke het symbool zijn van deze eenheid en gelukzaligheid. Zij moeten gehoorzaam zijn aan de wetten en hun staat, die hen bestuurt en zich inzet voor hun welzijn, en dienen hun belastingen bereidwillig te betalen. Dat degenen die elkaar op deze wijze liefhebben, de personen die tot andere religies of rechtsscholen behoren met rust laten en hen geen kwaad doen, is geen gebrek maar een deugd voor nationalisme en laat zien dat de islam, waar wij toe behoren, de ware religie is en dat onze verheven Profeet Muhammad (vrede zij met hem) een barmhartigheid voor de werelden is. Men moet niet denken dat het woord 'nationalisme' een zielloos, uit de mode geraakt begrip is, zoals dat in sommige technisch gevorderde landen – bijvoorbeeld in Oost-Europa of Rusland – wordt beweerd door een elite, die de regering in handen heeft genomen, om het volk uit te buiten. In hoeverre degenen die het volk uitbuiten hierin geloven en hieraan zijn verbonden, is slechts zoals de ongodsdienstigen aan ethiek zijn verbonden. Opdat de mens een aangenaam leven kan leiden, moet hij zich onder zijn volk bevinden. De mensen zijn genoodzaakt om in gemeenschap te leven om hun bestaan, hun rechten en hun behoeften te kunnen beschermen. Dit is juist wat beschaving betekent. En deze gemeenschap is iemands eigen volk. We hebben gezegd dat mensen in gemeenschap moeten leven om de rechten te beschermen die zij anders niet alleen zouden kunnen

verkrijgen. In zo'n gemeenschap is wederzijdse hulp en opoffering noodzakelijk. Laten we nagaan of de mens meer opofferingsgezind zal zijn voor een nationalisme dat vrijheid van religie erkent, of voor een nationalisme dat geen religie kent:

Een ongodsdienstige nationalist zou het volgende kunnen denken: "Het gevoel om te sterven voor de natie moet een door iedereen gedeeld gevoel zijn. Dat een deel sterft en een ander deel blijft leven zou als onrechtvaardigheid beschouwd moeten worden. Het welzijn van de natie is noodzakelijk voor mijn eigen welzijn. Als ik mezelf op deze weg opoffer, dan zal ik de basis, het doel voor de oorzaak hebben opgeofferd. Ik denk allereerst aan mezelf. Ik offer mezelf niet op voor een ander. Als opoffering is voor het verkrijgen van reputatie en roem, wie zou er dan willen vergaan voor een tijdelijke bekendheid en eer? Net zoals dat niemand weet op welke berg of in welke rivier zich soldaten bevinden, die dienend in een enorm leger om het leven kwamen voor hun volk, zijn ook hun namen uit de harten van een ongodsdienstig volk weggevaagd. Deze mannen hadden samen met hun leven ook hun bezittingen opgeofferd. In feite bevinden zij zich eerder in een betreurenswaardige toestand dan dat zij bewonderenswaardig zijn. Als de opoffering die ik voor het volk zou doen niet bekend zou worden en ik ook nog eens als schuldig zou worden gezien vanwege degenen die jaloers zijn, hoe zou mijn toestand dan worden?"

In een niet-religieus nationalisme zijn er geen intellectuele of logische redenen waarop een bereidheid tot opoffering kan worden gebaseerd. En een opoffering die berust op onbewuste, gedachteloze gevoelens, zal geen erkenning krijgen. Vooral zogenaamde vooruitstrevenden en uitbuiters die het volk besturen, zullen hun leven absoluut niet opofferen voor hen. Dit is wat er gebeurde in communistische landen. Zoals te zien was tijdens de Tweede Wereldoorlog werden degenen, die aan het front vochten en eer verworven, bij hun terugkeer neergeschoten zodat zij de regering niet zouden overnemen. Wat het volk betreft, ook zij hebben niet het denkbeeld om hun leven voor een ander op te offeren. Het gevoel van en verlangen naar nationaliteitsgevoel van de islamitische hervormers, die de Europeanen bijna op aanbiddende wijze proberen te imiteren en veronderstellen dat elk van hun ideeën en daden de volledige waarheid en het volkomen geluk zijn, zijn wederom gebaseerd op imitatie. Ja, mensen hebben zich eerder vastgehouden aan een niet-religieus nationalisme, oftewel aan zakelijke, beroepsmatige en ideologische banden die ze met hun verstand en gedachten hebben gevonden, dan aan racisme.

Als men de politieke acrobaten terzijde laat, die het nationalisme tot een instrument en masker maken voor hun eigen belangen en om de controle over te nemen, dan ziet men dat het nationalisme van de rest gevormd wordt door imitatie en van horen zeggen. Men ziet dat ook religieuze geleerden aan deze imitatie meedoen.

In het 13e edele vers van soera al-Hujurât wordt medegedeeld dat de mensen, die allemaal afstammen van één vader en één moeder, alleen op basis van hun vrees voor Allah de Verhevene in rangen zullen onderscheiden worden en dat er geen racisme is in de islam. Men ziet echter dat er mensen zijn die dit edele vers voorleggen opdat de moslims zich in naties zouden verdelen. Zij willen hiermee zeggen dat de islam er niet op tegen is dat men zich in verschillende naties verdeelt, en dat ze allemaal gerespecteerd dienen te worden. Maar als de moslims zich in verschillende, afzonderlijke naties zouden verdelen, dan bestaat het gevaar dat zij met elkaar in conflict komen.

De volgende eervolle hadîth laat duidelijk zien hoe de moslims zouden moeten zijn: **“Op de Dag des Oordeels zal Allah de Almachtige zeggen: ‘O mensen! Ik heb een afstamming, geslacht gekozen. Jullie hebben een andere afstamming gekozen. Ik heb gezegd: “Wie meer vrees heeft voor Allah, die is de meer waardevolle onder jullie.” Jullie daarentegen hielden niet op met het zeggen: “Hij is de zoon van die-en-die. Om die reden is die persoon superieur aan die-en-die.” Wel, vandaag verhef Ik Mijn afstamming en verlaag Ik jullie afstamming. Weet, dat degenen van wie Ik houd, degenen zijn die Mij vrezen.’”**

Wanneer in fiqh-boeken wordt gesproken over dat een man en een vrouw die willen trouwen aan elkaar gelijk moeten zijn, worden ook hun ras en volk meegerekend bij de criteria. Degenen die dit lezen kunnen denken dat ras belangrijk is in de islam. Maar bij een huwelijk is iedere vorm van goede of verkeerde combinatie tussen een man en een vrouw denkbaar. Als het was toegestaan om een huwelijk, dat met instemming van beide partijen werd gesloten, te verbreken vanwege verschillen in ras of volk, dan zou het terecht zijn geweest om op die manier te denken. In deze tijd, waarin over heel de wereld ieder volk zijn mensen naar zichzelf toetrekt, moeten ook wij aan ons eigen volk denken. Dit doen betekent niet dat er waarde wordt gehecht aan een nationalisme waarin geen godsdienstvrijheid bestaat. Immers, dit idee van nationalisme steunt niet op een rationele basis, maar op gevoel. Jurji Zaydân, de auteur van het boek **Târîkh al-Tamaddun al-Islâmî** (‘De geschiedenis van de islamitische beschaving’), schreef dat het

idee van nationalisme reeds in de beginperiode van de islam aanwezig was en dat zelfs de politiek van de edele ‘Umar ibn al-Khattâb op dit idee was gebaseerd. Zijn inspanningen om op het Arabische schiereiland geen afgodendienaren over te laten, voert hij aan als bewijs hiervoor. Deze inspanningen waren echter voor het vormen van een nationale eenheid, die op religieuze eenheid was gebaseerd.

In het christendom is er geen rationeel principe meer overgebleven; het heeft de vorm aangenomen van bijgelovigheden en ingewikkelde ceremonies. Bovendien leven christenen, die niet alleen tot dezelfde religie, maar ook tot dezelfde stromingen behoren, onder het bestuur van verschillende regeringen. Om deze reden hebben de Europese regeringen naar een andere band gezocht. Zo stierf in Europa de religieuze eenheid en werd in plaats hiervan het nationaliteitsgevoel geboren. Aangezien de islam ook handel, industrie en sociale orde vestigt, omvat het ook het idee van ‘natie’. Daarom is er geen behoefte om aparte naties te vormen onder de moslims. Om deze reden staat er in alle boeken over de grondslagen van de islam: **“Dîn** (religie) **en milla** (natie, volk) **zijn hetzelfde.”** Sterker nog, het zou vrij op zijn plaats zijn om te zeggen dat het wantrouwen van de Europeanen tegenover de islam voortkomt uit het feit dat vrijwel ieder voorschrift van deze religie ook een gevoel van natie in zich draagt. Als de moslims zich niet zouden verdelen, dan zouden ze – gebruikmakend van het feit dat de islam als geheel een natie representeert – een manier vinden om vele, niet sterk geworden volken op de wereld te overmeesteren.

Bij het feit dat de islam een natie representeert, kan men ook denken aan de eenheid in taal; echter, deze eenheid wordt verkregen doordat de gebedsoproep (adhân) en de recitaties van de edele Koran bij de vijf dagelijkse gebeden in het Arabisch zijn in alle islamitische landen. Het is om deze reden dat de vijanden van de islam, om een volk los te maken van de islam en de religieuze eenheid te vernietigen, de taal, de grammatica en het alfabet van dat volk aanvallen om deze te veranderen. Immers, de grootste klap die gegeven kan worden aan de religie, oftewel het geloof van een volk, gebeurt via deze weg. Zo werden de moslims in Sicilië en Spanje in feite tot het christendom bekeerd. Ook de Russen vielen met dit scherpe wapen aan om de religie en het geloof van de moslims in Turkestan ongedaan te maken. Hun kerkers, elektrocutieovens, verbanningen naar Siberië en massavernietigingen hebben niet zo’n effect gehad als dit scherpe wapen. Jalâl Nûri Beg advi-

seert in zijn boek genaamd **Ittihâd-ı Islâm** ('De Islamitische Eenheid') het Arabisch als gemeenschappelijke taal voor de moslims. Yavuz Sultan Selim Khân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) had zich hiervoor ingezet. Om dit te verwezenlijken werden door de geschiedenis heen in alle islamitische landen de islamitische boeken in het Arabisch geschreven. Het Arabisch werd in alle islamitische landen de taal van de religie. Dat in het Paradijs iedereen Arabisch zal spreken, is bekendgemaakt in eervolle hadîth's. Men moet niet veronderstellen dat het denken op deze manier tot doel heeft alle moslimvolken te arabiseren. Tussen de wereldlanden is het Engels een gemeenschappelijke taal geworden. Geen enkel land verzet zich hiertegen. Tegenwoordig is het een noodzaak geworden dat een persoon die werkzaam is in de wetenschap, één of zelfs meerdere vreemde talen leert. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wie de taal van een volk leert, zal beschermd zijn tegen hun schaden."** Om deze reden moeten moslimjongeren, net zoals dat ze het Arabisch leren, ook Europese talen leren, wat nuttig is en tot vele verdienstelijke daden kan leiden. Het zou correct zijn om de reden dat de Europeanen ons moslims al eeuwenlang als vreemden aanzien, eerder te zoeken in het feit dat zij de islam niet kennen dan in een nationaliteitsgevoel.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Als jullie je niet inspannen om de slechten onder jullie te corrigeren, dus als jullie niet aansporen tot het goede en het slechte verbieden, dan zal Allah de Almachtige zulke rampen over jullie brengen, dat ook het gesmeek tot Allah door de goeden onder jullie om van deze rampen verlost te kunnen worden, geen nut zal hebben."** In het 110e edele vers van soera Âl-i 'Imrân wordt bevolen dat de moslims **al-amr bi'l-ma'rûf** (aansporen tot het goede) en **al-nahy 'ani'l-munkar** (het slechte verbieden) verrichten. Toen Yavuz Sultan Selim Khân tegen de niet-moslims in zijn rijk wilde zeggen dat ze moslim moesten worden of dat hij ze anders zou doden met het zwaard, zeiden de geleerden dat dit niet correct was; met andere woorden, ze verrichtten al-nahy 'ani'l-munkar. Hierop zag de sultan hiervan af. Er kunnen betweters zijn die dit gedrag als verkeerd beschouwen. Echter, deze gedraging van de eervolle sultan, die toegaf aan de geleerden die begrepen dat religieuze gevoelens die niet samenvallen met waarheid en rechtvaardigheid geen ware islam kunnen zijn, is prijzenswaardig. Het verschil tussen ideeën en gevoelens die op religie zijn gebaseerd en deze die op nationalisme zijn gebaseerd, komt tot uiting in zulke subtiliteiten. De gedachten van niet-religieuze personen die op nationalisme zijn gebaseerd, kunnen af-

wijken van de waarheid en rechtvaardigheid, maar gedachten die op religie zijn gebaseerd kunnen dat niet. Immers, deugden zoals waarheid en rechtvaardigheid bevinden zich binnen de grenzen van de islam.

Het is op z'n plaats om hier een bewijsstuk mede te delen dat de nobelheid en ethische reinheid aantoont van het rechtvaardigheidsgevoel dat de islam de mensen ingeeft: Na de veldslagen van de Eerste Wereldoorlog waren er in Istanbul rechtbanken opgezet om de schuldigen te veroordelen tot ballingschap. In de kranten was de getuigenis te lezen van de moefti van Buğazlayan (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) bij een van die rechtbanken, waarbij hij – met zijn hand op zijn met geloof gevulde borst en met tranen die zijn witte baard bevochtigden – vertelde over de martelingen die de ambtenaren in die rechtbanken deden. De Europeanen dachten dat het deel van de Turken dat destijds 'fanatiek' werd genoemd een gevaar was voor de niet-moslims en werden daarom vijandig tegenover de ware moslims. Laten we tussen haakjes ook het volgende vermelden: de zogenaamde vooruitstrevenden van vandaag noemen de moslims die de geboden van Allah nakomen, dus die proberen de farâid uit te voeren en de mahârim te vermijden – die bijvoorbeeld het gebed verrichten, die erop letten dat hun vrouwen en dochters bedekt zijn wanneer ze naar buiten gaan, en die geen alcoholische dranken consumeren – 'fanatiek'. Fanatisme betekent echter koppig zijn, zich blindelings vasthouden aan zijn eigen stroming of idee, en andermans correcte uitspraken die hier niet mee overeenkomen niet accepteren. Iemand die iets onterechts koppig verdedigt, wordt een 'fanaticus' genoemd. Fanatisme is een slechte gewoonte die wordt afgekeurd in de islam.

Toen aan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd gevraagd wat de islam is, zei hij: **"Moslim zijn betekent het hoogachten van de geboden van Allah de Verhevene en het hebben van mededogen met de schepsels van Allah de Verhevene."** Mensen die het verlichte pad bewandelen waarop de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) wijst in deze eervolle hadîth, weten dat het in het hiernamaals een grote schuld zal zijn om de rechten te schenden van de dienaren van Allah, ongeacht tot welk ras, welk volk of welke religie ze behoren. Het bovenstaande bewijsstuk toont duidelijk aan dat deze mensen niemand kwaad zullen doen. In de islam wordt er ook voor de belangen van individuen en de samenleving gewerkt, maar het uiteindelijke doel van de moslims is er een die deze belangen over-

stijgt en is iets goddelijks. Hoewel het natuurlijk en noodzakelijk is om aan belangen te denken, is het een schande, een gebrek en negatief egoïsme om het boven alle andere doelen te stellen; zo zal men zich ook niet van dit egoïsme kunnen verlossen door een nationaliteitsgevoel, dat losstaat van religie, te verheffen boven alle andere doelen. Iemand die vanuit zo'n nationaliteitsgevoel handelt, ziet zichzelf als onderdeel van zijn natie en zal daardoor min of meer egoïstisch handelen. Het uiteindelijke doel dat de moslims in beweging zet, is daarentegen reiner en nobeler. Iedere moslim die zich boven alles voor de religie, dus voor Allah inspant, handelt met een grote hartstocht en zelfopoffering. De vooruitgang van zijn volk zal dan makkelijker en stabieler zijn. Daarbij zal hij andere volken ook geen schade toebrengen. Moslim zijn betekent een persoon zijn die elk van zijn stappen omwille van Allah zet en die elk van zijn plannen omwille van Allah maakt. Zo'n persoon zal noch zichzelf noch een ander schaden. Echter, het is mogelijk dat degenen die de religie en het nastreven van de tevredenheid van Allah terzijde laten en denken aan een nationalisme dat losstaat van religie, op z'n minst tegenover andere volken los van waarheid en rechtvaardigheid handelen. Behoren tot een religie betekent nuttig zijn voor iedereen.

In het 64e vers van soera **Âl-i 'Imrân** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"O joden en christenen die zeggen te geloven in het boek van Allah! Kom tot een woord dat gelijk is tussen ons en jullie, oftewel tot het geloof!"** Ziehier het verschil tussen nationalisme dat godsdienstvrijheid garandeert tegenover de mensheid en een die dat niet doet!

38. De hervormer zegt: *"In het gezinsleven in de islam is de man de absolute heerser en de vrouw de absolute onderworpene. In de dorpen van Anatolië zijn er vrouwen die meer werken dan hun man en die net als hun man akkers ploegen. Mannen werken buitenshuis, vrouwen binnenshuis. Ze hebben geen tijd over om een uitstapje of plezier te maken. Ze hebben ook weinig materiële en spirituele behoeften. Mannen die verpletterd worden onder armoede en onderdrukking, kwellen hun vrouwen alsof ze hun woede op hen afreageren. Vrouwen vertonen eerder gehoorzaamheid dan opstandigheid. Het denken van de man is niet in die mate dat hij zich rechtvaardig en mededogend kan gedragen tegenover de vrouw. En de intelligentie en het denken van de vrouw zijn niet in die mate dat zij zoekt naar de redenen waarom zij deze moeilijkheden doorstaat en naar een uitweg om zich hiervan te bevrijden. Om deze reden komt het niet echt in iemand op om te scheiden*

van de vrouw. In grote steden waar wordt opgekeken naar Europeanen en waar ze op hen proberen te lijken, komen scheidingen meer voor. Zij verliezen hun islamitische gewoonten, hun persoonlijkheid, hun geest en vergeten de waarde van het gezin. Omwille van geld en om – net als dieren – wellustige verlangens en de mode te volgen, moeten ook de vrouwen werken. De religie, het nationaliteitsgevoel, de ideeën en de gevoelens van deze mensen die 'vooruitstrevend' worden genoemd, lijken niet op elkaar. Vooral bij meiden die in Europa of Amerika hebben gestudeerd en zijn teruggekeerd, zijn de spirituele waarden nog meer aangetast. Ze streven ernaar om te leven zoals christelijke vrouwen. Alles wat ze doen is niet oprecht maar imitatie."

Antwoord: De hervormer Mûsâ Bigiev is hier eerlijk in zijn visie en opmerkingen. We horen zulke verhalen over vrouwen die zelfs de biecht van christelijke vrouwen bij priesters bewonderen. Kijk eens naar dit verschrikkelijke voorbeeld dat voortkomt uit een krankzinnig plezier dat men haalt uit het imiteren van de Europeanen en Amerikanen, en dat de basis van onze religie raakt! In de islam is het niet nodig dat zonden eerst door een mens worden vergeven om tot Allah te kunnen smeken en te vragen om vergeving van zijn zonden. Alleen degenen die wreed zijn behandeld of onderdrukt zijn of wiens rechten zijn geschonden, dienen degenen die hen dit hebben aangedaan te vergeven. In de islam is zelfs het vertellen van zijn zonden aan een ander niet toegestaan, laat staan dat men zijn zonden die men in het geheim heeft begaan [dus die alleen de persoon en Allah betreffen], door een mens laat vergeven. Net zoals het een overtreding is om de zonde te begaan, is het ook een overtreding om dit vertellen aan een ander. Kijk eens naar de fijnheid en puurheid in onze religie! Terwijl het juist gepast zou zijn om bewondering te hebben voor deze subtiliteit van de islam in het beschermen van de waardigheid en eer van de mens, moet men wel in de kuilen van dwaling zijn gevallen die voor de 'vooruitstrevenden' zijn gegraven, om bewondering te hebben voor het schandaal van de **biecht** (het boetesacrament) in het christendom, die met name de kuisheid en eer van vrouwen met de grond gelijk maakt.

In de islam is de vrouw niet verplicht om binnenshuis of buitenshuis te werken of om geld te verdienen. Als ze getrouwd is moet haar man werken en voorzien in al haar behoeften. Als ze niet getrouwd is moet haar vader dit doen, en als ze ook geen vader heeft, dan is haar dichtstbijzijnde mannelijke familielid hiertoe verplicht. Een vrouw die niemand heeft om voor haar te zorgen,

moet door de **Bayt al-mâl** genaamde staatskas verzorgd worden. In de islam is de last van het voorzien in levensonderhoud niet verdeeld tussen mannen en vrouwen. Een man kan zijn vrouw niet dwingen om op het veld, in een fabriek of waar dan ook te werken. Indien de vrouw het wil en de man het toestaat, mag ze op plekken werken waar enkel vrouwen werkzaam zijn, zonder zich te mengen tussen mannen. Maar wat de vrouw verdient is van haarzelf. Haar man kan niets van haar onder dwang afnemen. Hij mag haar niet dwingen om zelfs haar eigen benodigdheden te kopen. Evenzo mag hij haar ook niet dwingen om de huishoudelijke taken te doen. De vrouw doet de huishoudelijke taken als geschenk, als gunst voor haar man. Dit zijn allemaal deugden waarover moslimvrouwen beschikken. Dit zijn eervolle eigenschappen die zij hebben. Het feit dat de islam zulke rechten toekent aan de vrouwen en hen ertegen beschermt een slaaf of een speeltje te zijn in de handen van de mannen, toont aan dat Allah de Verhevene grote waarde hecht aan de vrouwen.

In islamitische boeken worden de mooie taken en rechten die de vrouw ten opzichte van haar man heeft en deze die de man ten opzichte van zijn vrouw, zijn kinderen, zijn ouders en zelfs zijn buren en niet-moslim burgers heeft, uitgebreid beschreven. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Degene onder jullie met het meest volmaakte geloof, is degene met het mooiste karakter."** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"De beste onder jullie is degene die zich thuis het beste gedraagt tegenover zijn vrouwen."** In nog een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Ik ben gestuurd om aan jullie alle goede karaktereigenschappen te verkondigen."** Vele eervolle hadîth's die het gezinsleven organiseren, die de taken van de man en de vrouw onderscheiden en die hen aansporen om hiernaar te handelen, staan in ontelbare hoeveelheden in de islamitische boeken. De verkeerde en verdorven gedragingen van religieus onwetenden die in strijd zijn met deze eervolle hadîth's, kunnen geen gebrek of bezoedeling zijn voor de islam. Gezien deze feiten is het duidelijk hoe verkeerd en onterecht de teksten zijn van degenen die 'vooruitstrevend' worden genoemd.

39. Hij zegt: *"De vooruitstrevende, imiterende jongedame wil net als een christelijk meisje halfnaakt in het openbaar rondlopen. Zij wil flirten [vrienden zijn] met de man die zij wil. Ze wil gaan naar waar ze wil en wanneer ze maar wil. Ze heeft niet eens door dat ze haar geloof, haar moraal (akhlâq) en haar gewoonten vernietigt. Ze kijkt spottend en met afschuw naar bedekte moslimvrouwen. Ze beledigt hen zelfs. Een man maakt per toeval kennis*

met een meisje bij een brug, op de markt, bij een uitgaansgelegenheid, bij een bijeenkomst bij de buren, op een boot, of op school; hij komt met haar overeen en trouwt met haar. Ze zijn zich er echter niet van bewust dat een dergelijk huwelijk een verschrikkelijke morele ondergang voorbereidt voor morgen.

In elke uithoek van de wereld wordt de eer van de vrouw verschillend gedefinieerd. In de islam begint de eer van de vrouw met de bedekking. De islam heeft duidelijk beschreven aan welke mannen onder haar familieleden de moslimvrouw zich mag tonen en aan welke niet. Zolang de vrouw zich hieraan houdt, is ze eervol. Op het moment dat er een versoepeling komt op het gebied van deze eer, begint de morele verdorvenheid. Tegenwoordig komen getrouwde mannen met hun halfnaakte vrouwen in het openbaar. De echtgenoot en de echtgenote zoeken hun verschillende plezieren bij anderen. Mannen gaan naar kroegen, gokhallen en bordelen. Ze aarzelen niet om elke immoraliteit te plegen. De morele verdorvenheid bij vrouwen wordt veroorzaakt door hun mannen. Eens zag ik dat een universiteitsstudent met een prostituee trouwde. Een vrouw, wiens hoofd gevuld is met onreine herinneringen, kan geen kuise echtgenote zijn. Een getrouwde man die ik ken, gaat samen met zijn vrouw naar familiebijeenkomsten. Zijn vrouw ging naar bed met een man die kinderen had en hij met een jonge moeder. Op een dag zag ik ze alle vier samen. Een andere vooruitstrevende persoon trouwde met een vooruitstrevende vrouw. Hij liet zijn vrouw volledig naakt bij zijn vrienden verschijnen. Wanneer de man niet thuis was, ontving de vrouw ook mannelijke gasten. Uiteindelijk werd zij op een van hen verliefd. Ze scheidde van haar man en hun gezin viel uit elkaar. Maar een maand later werd ze weer op een ander verliefd.

Terwijl scholen een plek van opvoeding en een centrum van deugden zouden moeten zijn, moet ik tot mijn spijt zeggen dat zelfs de meest welopgevoede kinderen daar hun goede gedrag verliezen. Kinderen leren scheldwoorden en slechte gewoonten op school. De slechte dingen die kinderen op school en op straat leren, verspreiden ze tot in hun familiekring. Ze schromen zich er niet voor om te zeggen dat ze de religieuze en morele gedragingen van hun familieleden thuis niet goedvinden.

De obsessie van onze vrouwen voor muziek en muziekinstrumenten heeft de vorm van een ramp aangenomen. In plaats van de opwinding die muziek zou moeten teweegbrengen in de ziel, luistert men naar het gemurmel van hebzuchtige, luie dronkenlappen die verteerd worden door het gemis van de plezieren in hun dro-

men, en die alleen de meest lage dierlijke gevoelens strelen zoals dansen en elkaar omhelzen. Let ook maar eens op de liedjes die worden beluisterd op de radio en de televisie. Deze bestaan alleen uit het gesmeek en de avonturen van wellustige personen die staan te springen met het verlangen om elkaar te omhelzen. Als men deze betekenissen analyseert in de radiogeluiden die weerklinken in de huizen, dan zal men zien dat de sluiers van religie, ethiek, fatsoen en schaamte in de families steeds meer wegvagen. Wanneer de jazzband begint, komen alle aanwezigen in beweging – als marionetten met een verborgen, magische draad waaraan de zielen zijn verbonden. Met hun hoofd, handen en elk deel van hun lichaam verklaren ze de liefde aan elkaar. Dat soms acht à tien of zelfs vijftien mannen achter één vrouw aangaan, vergelijk ik met katten en honden die in het voorjaar in groepsverband hun vrouwtjes achtervolgen en onder druk zetten. Mijn vraag is: als een man kan bedenken dat de immoraliteit die hij bij een vreemde vrouw pleegt, ook door een andere man bij zijn eigen moeder, zus of vrouw gepleegd kan worden, maar hij het toch doet, waaruit komt dit dan voort als het niet is uit de afwezigheid van het gevoel van eer bij hem? Omdat er in dorpen nog steeds een verbondenheid met religie en ethiek is, komt immoraliteit en zedeloosheid daar weinig voor."

Antwoord: Hoewel er opmerkelijke en leerzame feiten over vrouwen vermeld zijn in de bovenstaande lange tekst van de hervormer, heeft hij niet een duidelijk omschreven principe naar voren gebracht ter oplossing van dit complexe probleem. Deze sociale ziekten zijn op een eerlijke wijze beschreven zoals ze te zien zijn. Hij stelt de Europese vrouwen boven de moslimvrouwen in Istanbul en vermeldt dat het in Europa geen slechte zaak is dat vrouwen halfnaakt in het openbaar rondlopen. Hieruit wordt begrepen dat hij wil dat de jongeren in Istanbul opgroeien net als de Europese. En over het feit dat onze dorpse vrouwen erg kuis zijn, zegt hij dat het snel kan ontaarden omdat het niet is gebaseerd op principes van kennis. Hoewel hij op een bittere wijze vertelt over het moreel verval onder de kennisrijke, vooruitstrevende vrouwen in Istanbul in zijn tijd, is het niet duidelijk welke kennis hij wil dat onderwezen wordt om de vrouwen te beschermen tegen dergelijk kwaad.

Iedereen, geleerd of onwetend, weet dat eerbaarheid en kuisheid zeer waardevolle en zeer prijzenswaardige mooie eigenschappen zijn. Maar velen handelen niet overeenkomstig deze kennis. Het feit dat de hervormer vermeldt dat ondanks er in dorpen meer

kuisheid bestaat, het idee van kuisheid zwak is, is geen correcte gedachte. Wanneer gewoonten en geloofsovertuigingen die zonder kennis en bewustzijn zijn gevestigd, 'heilige tradities' zijn geworden, zijn ze sterker dan gedachten en theorieën die op verstand en kennis zijn gebaseerd. Het is een groot onrecht om aan te nemen dat godsvrees en het gevoel van eerbaarheid en kuisheid, die zijn gebaseerd op sterke fundamenten zoals religie en ethiek, geen basis, geen grondslag in de kennis hebben.

40. Hij zegt: *"Om de eerbaarheid van vrouwen te beschermen, is het scheiden van mannen en vrouwen door hen aparte ruimtes aan te wijzen of het plaatsen van zijden gordijnen tussen hen, een zeer zwakke voorzorgsmaatregel. In de moslimlanden stellen wij de vrouwen – onder hun kleurrijke en zijden gewaden – als een soort Venus voor met onze scherpe verbeelding, en leiden we zo ideeën af uit de schoonheid van deze wonderbaarlijke beelden en vullen we hiermee de leegten van ons hart. Onder de psychologen van het Westen zijn er velen die de fantasierijke plezieren die schuilen in de bedekking van het oosten, net zo bewonderen als zijn zonnige en bloemrijke horizons.*

Dat de bedekking de schoonheid van vrouwen doet toenemen, is zeker. De reden hierachter is als volgt: terwijl we van dichtbij de subtiliteiten en diepten van alles zien, laat een afstand deze subtiliteiten en diepten er sierlijk uitzien voor ons. Wanneer onze ogen de dingen die ze gewend zijn van dichtbij te zien, van veraf niet duidelijk zien, dan maakt onze verbeelding de mooiheid compleet van de dingen waarvan we denken dat ze mooi zijn. Dingen die vandaag van ons zijn en waaraan we helemaal geen waarde hechten, worden waardevol wanneer we ze verliezen. Dus wanneer er afstand en sluiers tussen iets en ons komen, worden in de mate van ons verlangen naar dat iets onze gevoelens en ontroeringen opgewekt. Wanneer we op straat een bedekte vrouw tegenkomen, ontwaakt onze verbeelding. We denken dat zich onder de gewaden datgene bevindt wat in onze verbeelding zit. Om ons sociale leven te verbeteren dienen we ook de vrouw de plaats te geven die ze verdient. In de islam wordt bevolen dat de vrouwen zich bedekken. Maar hoe ze zich dienen te bedekken werd niet medegedeeld. Als het doel van de bedekking van de vrouw is dat een generatie rein en kuis blijft en ze beschermd wordt tegen zedeloosheid en kwaad, dan kunnen we dit ook op een andere manier bereiken. Hiervoor moeten we het verstand en de intelligentie, die Allah de Verhevene de mensen heeft geschonken, 'opvoeden' en zo de ziel van begeerte (nafs) onder controle houden. Op deze manier moe-

ten we de ziel van begeerte zodanig zuiveren en verbeteren dat het goede dingen gaat verlangen, in plaats van dat het zijn dierlijke begeertes achternagaat. Een hoogopgeleide en goed opgevoede vrouw wiens verstand en denken goed functioneren, kan de spirituele kracht die de eerbaarheid beschermt, middels haar eigen verstand en denken bereiken, zelfs al zou ze dit niet in de religie kunnen vinden. En daarbij, wanneer ze op jonge leeftijd eraan went om samen met mannen te zijn, dan kan het op oudere leeftijd ook geen kwaad. Voor een meisje dat beschikt over verstand en denkvermogen in de mate dat ze begrijpt wat kuisheid en eerbaarheid zijn, kan het helemaal geen kwaad om onbedekt rond te lopen zoals ze wil en om naar plaatsen te gaan waar ze heen wil. Echter, deze verandering moet in de loop van de tijd volbracht worden. We kunnen niet tegen de moslimvrouwen zomaar zeggen dat ze vanaf nu hun gewaden uit moeten doen en zich kunnen bewegen zoals ze willen. We moeten slim en subtiel te werk gaan. We hebben gezien dat we het constitutionalisme niet goed hebben kunnen vestigen. Het resultaat daarvan was zeer pijnlijk. Laat de vrouw zich voor nu elegant en chique kleden om het schoonheidsgevoel dat in haar natuur zit te strelen. Later zal haar geleidelijke ontsluiering stapsgewijs komen. Laat de regering maar voor nu de kleding van de vrouwen reguleren. Laat haar, weliswaar op een mooie manier, de delen bedekken die lust opwekken; en laat haar in plaats van lange, ruimvallende gewaden en gezichtsbedekkende sluiers een hoofddoek en een mantel accepteren. Daarna zal het proces zich langzaamaan ontwikkelen. Bovendien is het het recht van vrouwen om een luchtje te scheppen, te genieten en het leven te proeven. Laat het bijvoorbeeld haar recht zijn om in restaurants te eten, uitstapjes te maken en naar bioscopen en theaters te gaan. Maar voordat dit alles wordt gedaan, moet men aanvallen van mannen middels een wet verbieden."

Antwoord: Als men let op de uitspraken van de hervormers, dan merkt men meteen op dat dit de plannen, de programma's zijn die de vrijmetselaars eeuwen geleden hebben voorbereid en door hun aanhangers in ieder tijdperk hebben laten verkondigen. Deze uitspraken werden ook verklaard uit de mond en de pen van islamitische hervormers in de tijd van de unionisten in het Ottomaanse Rijk. Ze lieten het bijvoorbeeld zeggen door de vrijmetselaar Mustafâ Rashîd Pasha toen ze hem aan de macht brachten. Toen Britse spionnen middels militaire hulpmiddelen en financiële steun de onwetende unionisten aan de macht hadden gebracht, lieten ze dit enerzijds verkondigen door hervormers. En anderzijds

brachten ze nieuwe wetten tot stand die overeenkwamen met het gedachtegoed van de vrijmetselarij. Ze begonnen de islam aan te vallen. We gebruikten de woorden ‘onwetende unionisten’. Want het merendeel van de unionisten, dat op dwaze wijze oorlogen verklaarde, ertoe leidde dat het bloed van honderdduizenden moslims werd vergoten en talloze onschuldige mensen in kerkers en aan galgen om het leven bracht, was religieus onwetend. Maar als de moslims hun religie goed leren en onderwijzen aan de jongeren, zullen alle plannen van de vijanden van de islam naar henzelf terugkaatsen. Allah de Verhevene verklaart in het 81e vers van soera al-Isrâ het volgende: **“Wanneer de islam komt, zal shirk** (afgoderij)**, kufr** (ongeloof) **niet kunnen standhouden en verdwijnen.”** Dit edele vers laat zien dat als moslims werken door het verstand, de islam en de wetten van de staat te volgen, de niet-moslims hen niets kunnen doen. Degenen die de islam aanvallen, zullen ten val komen en verdwijnen.

Om zijn doelgerichte teksten bij de jongeren in te kunnen prenten, aarzelde deze hervormer niet om ook vele belangrijke en pijnlijke feiten op te schrijven. Ja, dit soort mensen deinzen er niet voor terug om een boek vol zoete, romige correcte teksten te schrijven om met één giftige regel tekst het volk te kunnen misleiden. Een van hun plannen om de moslims te misleiden is dan ook hun vergif met een suikerlaag te bedekken en dit de moslims te laten slikken als een pilletje.

Net zoals dat de bedekking van moslimvrouwen dient om hun eerbaarheid te beschermen, vormt deze bedekking ook de spirituele grens die de vrouw en de man van elkaar onderscheidt. Dankzij deze bedekking gedraagt een man zich formeel en respectvol op straat, zelfs tegenover een van de vrouwen van zijn eigen familie. Deze bedekking is een sluier van bescheidenheid die geplaatst wordt tussen mannen en vrouwen. Dat een bedekte vrouw in de verbeelding van een man mooier wordt voorgesteld, vermindert niet de eer van de vrouw maar doet het juist toenemen.

Het feit dat hij zegt dat men bij de vrouw in plaats van esthetische schoonheid eerder sociale voordelen moet zoeken en haar een plaats in het sociale leven moet geven, is ook niet correct. Want ook op die plaats in het sociale leven geeft de vrouw het niet op om zich op te maken en te versieren.

Om zich niet te laten misleiden door dierlijke verlangens, moet de ziel van begeerte (nafs) gedisciplineerd worden. Echter, deze zaak enkel overlaten aan het beheersen van de ziel van begeerte en de bedekking achterwege laten, is absoluut niet correct. Im-

mers, dat onder de mensen die opgeleid zijn en een goede opvoeding hebben gekregen er velen zijn die hun ziel van begeerte niet kunnen beheersen, wordt zelfs in de kranten vaak gezien. **“De ziel van begeerte beheersen”**, oftewel zelfbeheersing, is een makkelijk te zeggen, maar moeilijk te verwezenlijken zaak. Dat zelfs een grote profeet zoals Yûsuf (vrede zij met hem) het volgende zei: **“Ik zeg niet dat mijn ziel van begeerte geen slechte dingen wil”**, staat vermeld in soera Yûsuf. Wat resteert er dan nog voor anderen om te zeggen? Het beheersen van de ziel van begeerte en de mate van deze beheersing verschilt van persoon tot persoon. De mens kan dit zelf niet eens ondervinden. Met name voor iemand die zijn begrip van kuisheid en eer niet aan de religie, maar enkel aan zijn verstand ontleent, gaat de waarde van eer niet verder dan de gedachte om als eervol bekend te staan. Ongeacht hoezeer men de waarde van eer ook kent en hoe intact het verstand en het denken ook zijn, tegenover de ziel van begeerte – die in de natuur van de mens zit en iedereen kan misleiden – kan het verstand falen. Om die reden moet men al vanaf het begin ervoor zorgen dat de ziel van begeerte niet wordt geprikkeld en dat de wegen die het aanwakkeren worden geblokkeerd. De bedekking van de vrouw is een remedie die deze wegen op de snelste en makkelijkste manier blokkeert.

Het is ook niet correct om te denken dat wanneer meisjes samen met jongens opgroeien, deze gewoonte later zal bijdragen om hun kuisheid en eer te beschermen. Het feit dat jongeren wennen aan zo’n gemengd leven, brengt het gevaar met zich mee dat de slechte gevolgen ervan als vrij natuurlijk zullen worden beschouwd. Dat vrouwen zich bij mannen ontbloten, is een natuurlijke toestand die het gevoel van toenadering tussen mannen en vrouwen aantoont. De leugenachtige, onwetende uitspraken die dit feit ontkennen, zal geen enkele man, laat staan moslim, geloven. Is het zo dat op plaatsen zoals stranden en uitgaansgelegenheden waar vrouwen hun armen, schouders, hals en onderbenen ontbloten bij mannen, de mannen niet meer naar hen kijken? Toen vrouwen zagen dat men eraan gewend raakte dat zij hun armen, hals en onderbenen ontblootten, begonnen zij ook hun borsten, rug en schouders te ontbloten en minirokjes te dragen. Deze ontblotingen, waarvan niet kan worden voorspeld waar het zal eindigen, wijzen op een behoefte die eigen is aan vrouwen. Dit betekent, dat wanneer vrouwen eraan wennen ontbloot te zijn, ze zich nog meer ontbloten. Hun eerdere ontblotingen worden dan als onnatuurlijk gezien. Het feit dat de ontbloting bij vrouwen zich zo

heeft verspreid, laat zien dat dit voor andere doeleinden wordt gedaan dan om bepaalde redenen die naar voren worden gebracht, zoals om verlost te raken van het ongemak van het bedekken of om het lichaam te ventileren. Of het nu in één keer is of geleidelijk aan, deze ontblotingen zijn stappen die zijn gezet richting morele verdorvenheid. Sterker nog, deze ontblotingen die het mogelijk maken dat mannen op indirecte wijze zich vergenoegen met vreemde vrouwen, zijn zelf ook absolute losbandigheid. Er zijn tal van voorbeelden die aantonen dat de ontbloting van vrouwen bij vreemde mannen en het leiden van een 'high society'-leven door vrouwen leidt tot onzedelijkheid, immoraliteit, het uit elkaar vallen van het gezin, familiecatastrofen en doden.

In de islam wordt niet gezegd: "Praat niet met vrouwen of meisjes! Maak geen plezier met hen! Leef zonder vrouwen zoals priesters." In de islam wordt gezegd: "Verleid niet de vrouw of de dochter van je buurman, verscheur hun sluiers van schaamte niet en maak hun gezinsleven niet kapot; trouw met het meisje dat je wilt en heb dan thuis plezier met haar, vrij en comfortabel zoals je wilt." Er wordt gezegd: "Breng je vrouw, je dochter niet onder vreemde mannen opdat je hun goede zeden, hun schaamte en hun toekomst niet kapotmaakt! Vermijd buitensporigheden die zowel je eigen gezin als die van anderen kapot kunnen maken. Werk en verdien de kost om een meisje gelukkig te maken en trouw vroeg, wanneer je jong bent."

Het is op pijnlijke wijze te zien dat het dansen van vrouwen met vreemde mannen en dat getrouwde mannen en vrouwen van partner wisselen op dansfeesten, er niet toe leiden dat vrouwen het gemakkelijker hebben in het leven en kunnen werken, maar zorgen voor het uit elkaar vallen van gezinnen. De dansfeesten die worden opgezet om de man-vrouw relaties niet te willen beperken tot enkel echtgenoot en echtgenote en te zorgen voor een gemengd en onbeperkt contact, zijn de plaats beginnen in te nemen van de islamitische huwelijksfeesten. Er is echter wel een verschil: terwijl bij een huwelijksfeest van moslims wordt afgekondigd dat een bepaalde vrouw en een bepaalde man zich met elkaar zullen verbinden, wordt bij een dansfeest van de 'high society' afgekondigd dat vele vrouwen en vele mannen, gehuwd of ongehuwd, elkaar willekeurig zullen benaderen. In de islam is het samenkomen van een man en een vrouw enkel middels een huwelijk (nikâh) toegestaan.

Als de vrouwen, zoals het geval is in het 'high society'-leven, de vrijheid gegeven zou worden om ook met andere mannen relaties te hebben, dan zou dit enerzijds ertoe leiden dat de mannen in hun

familie jaloers zullen zijn en gewetenswroeging zullen voelen, en anderzijds dat ook de mannen zich met talloze vreemde vrouwen zullen vermaken. Is er iemand die dit niet weet en niet begrijpt? Ondanks dat ook de mensen die 'primitief' en 'achtergebleven' worden genoemd dit plezier, dit genot zeer goed kennen, houdt aan de andere kant hun knagende geweten hen tegen. Personen die de verlangens en het genot van hun ziel van begeerte niet kunnen weerstaan en die een zwakke zelfbeheersing hebben, hebben onder het mom van valse benamingen zoals 'de vooruitgang van de beschaving' en 'vooruitstrevendheid' deze rem van hun geweten losgetrokken en hebben voor zichzelf een zeer zoete en glinsterende 'high society'-leven opgebouwd. Degenen die de plezieren van hun ziel van begeerte achternalopen, verspreiden deze levensstijl op snelle wijze. Net zoals er mensen zijn die deze manier van leven 'vooruitstrevendheid' noemen, zijn er ook mensen die het beoordelen als 'het volgen van zijn natuur'. De islam toont echter de manier van leven die het meest past bij de menselijke natuur. Hoewel de islam de meest natuurlijke religie is, wijkt het ook af van de 'natuur' daar waar de menselijke natuur afwijkt van deugdzaamheid. Het kiest de kant van deugdzaamheid. Of men het nu 'burgerrechten' noemt of 'een terugkeer naar de natuur', of op welke manier het ook wordt geprezen, de meest voor de hand liggende reden en de drijvende kracht van deze stroming is lust en plezier. Als mannen van de 'high society' niet aan hun wederzijdse plezieren zouden denken maar de intentie hadden om de vrouwen rechten en vrijheden te geven, dan zouden ze het wederzijds uitwisselen van vrouwen niet kunnen willen. Het is om deze reden dat zogenaamde mannelijke feministen, wanneer ze begrijpen dat ze niet kunnen profiteren van iemands vrouw of dochter, er niet mee instemmen dat hun eigen vrouwen en dochters bij diegene verschijnen, laat staan met hem praten. Men begrijpt goed dat degenen die hun vrouwen en dochters aan andere mannen aanbieden op dansfeesten en in nachtclubs, personen zijn die hun vrouwen opofferen ten behoeve van hun eigen plezieren of om bezittingen en posities te bemachtigen. Als men let op de mannen die het verlenen van rechten en vrijheden aan vrouwen meer willen dan de vrouwen zelf, dan ziet men dat dit personen zijn die ernaar verlangen om te duiken in de geurige, zachte golven van vrouwen die overlopen in de straten en samenkomen in danszalen, en om zich gemakkelijk te vermaken met de vrouwen van anderen. Deze arme zielen bedenken zich niet dat ook andere mannen op zo'n vrije manier hun eigen vrouwen, dochters en zussen zullen kunnen aan-

vallen. Of ze vergeten dit vervelende nadeel omdat ze zichzelf in die plezieren en genoegens verliezen, of ze deinzen er niet voor terug om hen op te offeren voor hun eigen plezieren en lusten.

Degenen die veel voordeel hebben bij het ‘high society’-leven en weinig schade ondervinden, zijn de mannen in wiens kennissenkring geen jonge dames zitten die mooi genoeg zijn om naar te kijken. Wel, op de eerste plaats van de redenen waarom mannen willen dat er vrijheid aan vrouwen wordt gegeven, staan dit soort misleidende en egoïstische redenen. Er zullen mensen zijn die zeggen dat we over dit onderwerp enigszins streng hebben geschreven. Maar dit is de waarheid omtrent deze zaak. Want bij vrouwen die in moslimlanden zijn opgegroeid is dit idee niet ontstaan vanuit een bewondering dat mannen op het gebied van kennis en wetenschap vooruitgang boeken. Bij de vrouwen van fatsoenlijke mannen die op het gebied van kennis en techniek een hoge positie hebben, werd zo’n verlangen naar vrijheid niet gezien. Als mannen niet in een leven van amusement en losbandigheid waren vervallen, dan zou er onder de vrouwen ook niemand zijn geweest die verlangt naar zo’n vrijheid. En dan zouden er ook geen mannen zijn geweest die de advocaat spelen van vrouwen.

De mannen die willen dat zo’n vrijheid aan de vrouwen wordt gegeven, zeggen: “Maar we vragen niet om iets illegitiems…” En wanneer aan hen wordt gevraagd wat het ‘legitieme’ is dat zij willen, kunnen ze geen antwoord geven. Ze wuiven het weg door kortweg te zeggen: “We gaan de vrouwen uit hun gevangenschap bevrijden.” In het 33e vers van soera **al-Nisâ** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De mannen voeden de vrouwen op en geven hen werk. Allah de Verhevene heeft de mannen superieur aan de vrouwen geschapen.”** De islamitische hervormers gaan de vrouwen dus bevrijden van hun plaats die in dit edele vers wordt vermeld! Wat is er hier nou legitiem aan? Er zijn vele redenen en voordelen waarom de islam mannen superieur stelt aan vrouwen. Deze superioriteit is ook nodig en essentieel voor het geordend zijn van het gezinsleven. De uitspraak: “Binnen het gezin moeten de rechten van de man en de vrouw gelijk zijn. Het leven is een gedeeld leven”, heeft ook geen waarde. In het 22e vers van soera **al-Anbiyâ** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Als er naast Allah nog een andere god zou zijn, dan zou de orde in de wereld verstoord raken en een complete chaos worden.”** Volgens degenen die hun denken baseren op de sterke logica in dit edele vers, zou binnen het gezin iedereen aan de hand van zijn rang een afzonderlijk recht, waarde en eer moeten hebben en is er een noodzaak

dat er een hoofd is binnen het gezin. Zelfs in het bestuur van een republiek, waarvan wordt gezegd dat aan het volk alle rechten worden toegekend, is er een staatshoofd, dus een president. Dit betekent dat – net zoals het geval is in het staatsbestuur – in iedere gemeenschap en in ieder gezinsleven, dat op zich een gemeenschap is, het laatste woord steeds bij één iemand moet zijn.

Om hun uitspraken te rechtvaardigen en legitiem te doen lijken, zijn er ook mensen die zich verdedigen door dingen te zeggen zoals: "We zullen de vrouwen op het gebied van kennis en wetenschap onafhankelijkheid geven." Aangezien deze onafhankelijkheid, deze vrijheid betekent dat ze de vrouwen van de controle van de mannen willen bevrijden, komt dit erop neer dat ze het bovenstaande edele vers willen veranderen. Want dat vrouwen onder de controle van mannen staan en ze niet kunnen gaan waar ze naartoe willen zonder hun toestemming, noemen ze 'gevangenschap'. Het zijn niet de Anatolische vrouwen, die verpletterd worden onder een zware werklast, die bevrijd willen worden uit dit 'gevangenschap' maar de vrije vrouwen van de 'high society'! Ze zeggen: "Vrouwen moeten dankzij de vrijheid in wetenschap en kunst ook net als de mannen werken en zich zo van de financiële afhankelijkheid van mannen bevrijden." Verwijten mannen hun vrouwen het brood dat ze naar huis brengen dan dat men de vrouwen van dit 'afhankelijke, vernederende leven' wil bevrijden? Echter, het zijn deze zogenaamde vooruitstrevende vrouwen die hun mannen het werk verwijten dat ze thuis doen. Ze proberen dit zelfs af te schuiven op de mannen. Als men oplet, dan ziet men dat de moslimmannen zich in een meer meelijwekkende toestand bevinden dan hun vrouwen. Immers, de last van het verdienen van geld en het vinden en brengen van de huishoudelijke behoeften ligt op de schouders van de mannen. Proberen ook de vrouwen op te zadelen met deze zware last door te zeggen dat het leven een gedeeld leven is, komt er in feite op neer dat de mannen de vrouwen afschudden van hun bescherming door te zeggen: "Zorg voor jullie zelf!", wat een gedachte is ten nadele van de vrouwen.

Als de uitspraak: "Het leven is een gedeeld leven" betekent dat – zoals de hervormers verdedigen – vrouwen moeten bijdragen aan de last van het verdienen van de kost die de mannen op zich nemen, dan kunnen ze deze hulp ook binnenshuis bieden. De meeste gemiddelde 'high society'-families hebben bedienden in huis. Net als mannen, laten ook vrouwen hun kleding naaien door kleermakers. Wat nog verbazingwekkender is, is dat in de huizen van zogenaamde 'bevrijde' 'high society'-vrouwen, het klaarma-

ken van eten, het verzorgen van de kinderen en vrijwel alle taken door bedienden worden gedaan. Zo zal het inkomen van de vrouw niet eens voldoende zijn voor haar eigen versieringen, make-up, parfum en kapperskosten, en het loon van de bedienden. Uiteindelijk blijft de last van het verdienen van de kost nog steeds enkel op de schouders van de man.

Overal is te zien hoezeer de vrouwen, die deelnemen aan de last van het verdienen van de kost en die zo lelijk worden geacht dat men hen niet eens wil aankijken, buitenshuis vernederd worden en in wat voor een betreurenswaardige toestand zij komen te zitten. De schoonheid van meisjes die rekenen op hun schoonheid en die mooi proberen te zijn, vervaagt ook naarmate ze ouder worden. Vooral de huid van vrouwen die poeder, lippenstift en andere make-up gebruiken ondergaat erosie, waardoor ze er nog sneller lelijk gaan uitzien. De dagen dat ze geen make-up gebruiken, ziet hun gezicht er gerimpeld en afstotend uit. Daarom zijn ze genoodzaakt om iedere ochtend wanneer ze opstaan urenlang voor de spiegel hun make-up op te doen. Toen ik op een winterochtend in de schemering in de tram zat, zag ik op het Beyazit-plein een vuilnisvrouw sneeuw vegen; dit deed mijn hart pijn. Ik had gewild dat deze bejaarde moslim in haar warme kamer aan het liggen of aan het lezen was of dat ze de behoeften van haar kinderen aan het klaarmaken was. De islam heeft het voorzien in alle behoeften van de vrouw immers opgelegd aan haar echtgenoot. Als ze geen echtgenoot heeft, dan dient een van haar nauwe mannelijke familieleden hiervoor te zorgen. Als ze niemand heeft, dient de staatskas (Bayt al-mâl), dus de staat voor haar te zorgen. Dit betekent dat elke behoefte van de vrouw tot aan haar voeten zou moeten worden gebracht. We hebben het geklaag, het gejammer van vele vrouwen over hun leven heel vaak te horen gekregen.

De hervormers die de vernederde, pijnlijke toestanden van vrouwen die werken en als lelijk worden beschouwd, niet kunnen ontkennen, proberen ook dit te verdedigen en zeggen dat als er mooie vrouwen geplaatst zouden worden in winkels en verkooppunten, er misschien wel meer vraag zou zijn naar hun schoonheid dan de goederen die verkocht worden, en dat op deze manier het bedrijf verlies zou draaien. Afgezien van de vernedering van de niet mooie vrouwen die hun 'vrijheid' hebben bereikt en onder mannen werken, en de uitputting van degenen die elke ochtend voor de spiegel moeite doen om zich mooi te maken, is de correcte betekenis van deze vrijheid en onafhankelijkheid – waarvan wordt verondersteld dat het bestaat bij de overige vrouwen, of beter ge-

zegd dat helemaal niet bestaat, maar waarvan door mannen, die bij wijze van spreken meer koningsgezind zijn dan de koning zelf, wordt verdedigd dat het bestaat – dat vrouwen verwijderd worden van deugden zoals het vormen van een gezin, het grootbrengen van kinderen en het regelen van het huishouden, en van hun natuurlijke vaardigheden; en dat zij deelnemen aan het harde, moeilijke leven van mannen, waardoor ze verlost raken van de behoefte om met een man te trouwen en net als vrijgezelle mannen worden of als immorelen die niet trouw zijn aan hun echtgenoten thuis. Dit wanordelijke leven dat het gezinsleven vernietigt, begon eerst bij mannen die de Europeanen imiteerden, en later werden ook vrouwen in deze afgrond gesleurd. De arme jeugd, kijk eens waar zij naartoe wordt gesleurd. Het respect en de beleefdheid tegenover vrouwen, waarvan een gewoonte is gemaakt in het 'high society'-leven, is puur voor de show en wordt alleen gedaan om de vernedering en de meelijwekkende toestanden van vrouwen te verhullen. Vandaag de dag is er in Europa niets dat goedkoper is dan vrouwen, of ze nu gehuwd zijn of niet. Ook vrouwen uit de 'high society' die verwijderd raken van de islam, worden gesleurd naar deze toestand. De veelheid van degenen die ongehuwd zijn, is duidelijk op te merken. Dat in de oosterse literatuur, in de gedichten wellustige gedachten verspreid zijn, komt doordat in het Oosten het onzedige en losbandige leven zo goed als onbestaand is. Een oosterse dichter wil schrijven over de kus die een schone vrouw heeft beloofd om aan zijn lyrische gedicht waarde te geven. Want dit is als een ongezien iets. In Europa wordt dit echter op straat gedaan en schenkt niemand er aandacht aan. Weduwen en gescheiden vrouwen zijn daar makkelijker te krijgen dan andere vrouwen. In Europa en in islamitische landen waar de zogenaamde 'high society' en de 'vrijheid' van vrouwen verspreid zijn, is het voor mannen vandaag de dag gemakkelijk om te trouwen. Voor vrouwen is het daarentegen erg moeilijk om een man te vinden. De mannen zijn aarzelend en zoeken in een vrouw schoonheid of geld. De vrouw is echter genoodzaakt om het huwelijksaanzoek te accepteren van de man. In tegenstelling tot deze moeilijkheden die vrouwen ondergaan om een thuis te stichten, worden zij zeer gemakkelijk geaccepteerd door jonge mannen die voor één of een paar nachten een partner zoeken.

In moslimlanden kunnen er geen meisjes gevonden worden die ouder zijn dan de gebruikelijke huwelijksleeftijd en die ongehuwd zijn gebleven. Mannen en vrouwen zijn toegewezen aan elkaar en de vrouwen die overbleven, werden dankzij de gunst van **ta'addud**

al-zawjât (polygamie, huwen met meerdere vrouwen) in de islam ook een vrouw van een gezin. Maar in Europa sparen de jonge vrouwen die overblijven het geld dat ze verdienen van mannen – zonder ermee getrouwd te zijn en op een onwettige manier – en gaan ze op zoek naar een man om mee te trouwen.

In Europa en op plaatsen waar een 'high society'-leven bestaat, bestaat datgene wat 'ware liefde' wordt genoemd niet. Immers, overal wemelt het van de vrouwen en meisjes. In de islamitische landen is het echter zo dat een man eens in de zoveel tijd een mooie vreemde vrouw ziet. Bij deze zeldzame toevallige gelegenheid wordt hij verliefd op haar. De sluier die de liefde voor zijn ogen plaatst opdat een mooiere vrouw niet aan hem wordt getoond, en de sluier der bedekking van de andere vrouwen komen dan samen. Sterker nog, omdat de sluier der bedekking – laat staan een andere vrouw – zelfs die ene zelfde vrouw niet nog een keer laat zien, wordt het vuur van de liefde aangewakkerd. Dit toont aan dat in de islamitische landen de vrouw zeer waardevol en belangrijk is. Wat kan de waarde zijn van vrouwen in de 'high society', die hen verwijdert van de positie van 'beminde'?

Laten we de meelijwekkende toestand van de 'high society'-vrouwen lezen uit de pen van Madame Le Lara Mardirous, een grote dichteres uit Frankrijk. Dit stuk werd vertaald door Cenâb Şihâbüddîn Beğ in zijn tijdschrift 'Evrâk-ı Eyyâm'.

"Vertel jullie vrouwen dat ze de waarde van hun geluk moeten kennen! Laat hen eraan wennen om bedekt te leven! Op die manier leven zal hen beschermen tegen zoveel problemen… Ach, als ze eens wisten hoeveel meisjes op mijn schouder snikkend hebben uitgehuild. Mijn oren zitten vol met zeer verschrikkelijke en hartverscheurende klachten van meisjes die geliefd waren. Ja, het lijkt heel aantrekkelijk om naar een bal vol met lichtjes en bloemen te kunnen gaan. Maar wat een ontzettend pijnigende slang is de jaloezie die knaagt aan het hart van de vrouw die daarnaartoe gaat met haar man van wie ze houdt? Kunnen jullie je dit voorstellen? Ballen, theaters en alle andere ontmoetingsplaatsen zijn voor een man die trouw is aan zijn vrouw of voor een vrouw die van haar man houdt, een martelkamer van het **Saint-Office**, een hel. Leg dit goed uit aan jullie vrouwen en zussen!"

Er is een vaak herkauwde uitspraak: "De vooruitgang van vrouwen is ook noodzakelijk voor de vooruitgang van mannen. Want een volk waarvan een van de twee vleugels niet functioneert, kan niet vooruitkomen. Het kan enkel tezamen met de vrouwen voortgang boeken." Zulke vage, verhulde uitspraken tonen aan

dat degenen die hun bedoelingen niet duidelijk kunnen uitspreken, deze proberen te uiten middels dubbelzinnige woorden. De vooruitgang van vrouwen betekent dat ze niet onwetend worden gelaten en dat er belang wordt gehecht aan hun moraal (akhlâq) en opvoeding. De islam heeft er niets op tegen dat vrouwen zich met fijnzinnige kunsten bezighouden die passen bij hun fijngevoeligheid en tederheid. Het is toegestaan dat moslimvrouwen zowel in tijden van oorlog als vrede de fijnzinnige werken verrichten die mannen niet kunnen uitvoeren, en dat zij deze leren van andere vrouwen. Echter, dan nog dienen zij zich niet te bevinden tussen vreemde mannen.

Wat bijvoorbeeld de Turkse moslims het sterkste aan hun land, hun thuisland verbindt, is hun reine gezinsleven, gebaseerd op religie en tradities. Degenen onder hen die dit leven – dus de scheiding tussen mannen en vrouwen – als een heilige plicht kennen, zijn op een zeer gevoelige manier verbonden met hun land.

Een ander argument dat de hervormers naar voren brengen als een sterk wapen ter verdediging van hun standpunt dat vrouwen tussen mannen zouden moeten werken, is dat van materieel profijt, economisch gewin. Zij zeggen bijvoorbeeld: “Je opent een winkel en plaatst een mooie meid aan de kassa of de toonbank. Het aantal klanten zal toenemen door de wellustige ‘geschenken’ die de winkel aan de ogen presenteert.” Echter, moslimklanten komen niet in zulke winkels waar er onbedekte vrouwen werken of waar alcoholische dranken worden verkocht. Inkomsten die worden verkregen via wegen en middelen die harâm zijn, zullen daarbij ook onrein zijn en zonder zegening (baraka). De uitkomst hiervan zal zowel in deze wereld als in het hiernamaals schade en verlies zijn.

(**Een zeer belangrijke opmerking:** Het is harâm en een grote zonde dat vrouwen en meisjes zich ontbloot aan vreemde mannen tonen en evenzo dat mannen dan naar hen kijken. Het is niet gepast voor een moslim om wereldse bezittingen te verwerven via wegen en middelen die harâm zijn. Bezittingen die op deze manier zijn verworven, hebben geen nut en zijn zonder zegening. Wie geen belang hecht aan iets dat harâm is, wordt een kâfir.)

Iemand die zegt dat hij een moslim is, moet weten of de handeling die hij zal verrichten wel of niet overeenkomt met de islamitische voorschriften. Als hij het niet weet, dan moet hij het leren door het te vragen aan een geleerde van de ahl al-soenna of door het te lezen uit de boeken van deze geleerden. Als de handeling niet overeenkomt met de islamitische voorschriften, dan zal hij

zich niet kunnen verlossen van het begaan van een zonde of zelfs van het vallen in kufr. Elke dag dient hij waarachtig berouw (tawba) te tonen. De zonden en de kufr, waarvoor berouw wordt getoond, zullen zeker vergeven worden. Als hij geen berouw toont, zal hij op de wereld en in de Hel de bestraffing hiervoor ondergaan, dus boeten. Deze straffen staan geschreven op verschillende plaatsen van dit boek.

De lichaamsdelen die mannen en vrouwen tijdens het gebed en overal moeten bedekken, worden de **'awra** (private delen) genoemd. Wie ontkent dat bepaalde lichaamsdelen als private delen worden aangeduid in de islam, wordt een kâfir. Wie geen belang hecht – dus de bestraffing hiervoor niet vreest – aan het bedekken van een lichaamsdeel dat volgens alle vier de rechtsscholen – dus op basis van overeensteming (ijmâ') – behoort tot de private delen; en aan het niet kijken naar deze private delen van anderen, wordt een kâfir. Sporters die hun 'awra ontbloten en het kijken naar zulke sporters bij sportevenementen, vallen hier ook onder. Hoewel in de hanbalî rechtsschool het gedeelte tussen de knie en de lies bij mannen niet tot de 'awra behoort, is het dit wel in de drie andere rechtsscholen waardoor het ontbloten hiervan een grote zonde is. [In de hanbalî rechtsschool bestaan de private delen van de man enkel uit de voorste en achterste edele delen.] Iemand die zegt dat hij een moslim is, moet de zuilen van het geloof, de zuilen van de islam en de farâid en mahârim die de vier rechtsscholen op basis van overeenstemming (ijmâ') hebben medegedeeld, leren en hier belang aan hechten. Geen kennis hierover hebben is geen geldig excuus. Met andere woorden, het is net alsof men het weet maar er niet in gelooft. Alle lichaamsdelen van de vrouw – uitgezonderd het gezicht en de handen – behoren tot de 'awra volgens alle vier de rechtsscholen. Het is harâm dat vrouwen hun 'awra ontbloten en in de aanwezigheid van mannen liedjes zingen en mawlid (lofdichten over de geboortedag, de Mi'râj en het leven van onze Profeet) oplezen. Hoewel iemand die zonder er belang aan te hechten een lichaamsdeel ontbloot waarover geen overeenstemming bestaat – dus dat niet behoort tot de 'awra volgens één van de drie andere rechtsscholen – geen kâfir wordt, is het wel een grote zonde. Dit is het geval wanneer mannen het gedeelte tussen de knie en de lies, dus de bovenbenen, ontbloten. Het is fard om de zaken die men niet weet te leren. Zodra men het heeft geleerd, moet men onmiddellijk berouw tonen en deze delen bedekken.

De onderstaande eervolle hadîth's zijn overgenomen uit het boek **Zawâjir** van de edele Ibn Hajar al-Makkî. Dit boek werd in

1356 n.h. [1937 n.Chr.] in Egypte gedrukt en bestaat uit twee delen die in één volume zijn samengebracht. De edele Ibn Hajar al-Makkî was een van de shâfi'î rechtsgeleerden. Hij werd geboren in 899 n.h. [1494 n.Chr.] en overleed in 974 n.h. [1567 n.Chr.] in de eervolle stad Mekka.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Ontbloot jullie bovenbenen niet en kijk niet naar de bovenbenen van doden en levenden."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Allah de Verhevene zal degene die zijn 'awra aan een ander toont zwaar bestraffen."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het ontbloten van de 'awra is een grote zonde."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Drie soorten mensen zullen het Paradijs nooit betreden: De eersten zijn de pooiers** (dayyûth)**, dus degenen die door de vingers zien dat hun vrouwen of dochters een intieme relatie hebben met andere mannen. De tweeden zijn de vrouwen die zich doen lijken op mannen. De derden zijn degenen die doorgaan met het nuttigen van alcoholische dranken."** Dat vrouwen zich doen lijken op mannen, betekent dat zij net als mannen jackets en broeken dragen en hun haar kortscheren zoals hen, hetgeen behoort tot de grote zonden.

In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Er zijn twee soorten mensen die naar de Hel zullen gaan. De eersten zijn degenen die zwepen of knuppels bij zich dragen en mensen hiermee ten onrechte slaan. De tweeden zijn de vrouwen die zich naakt aan mannen tonen en met dunne, doorzichtige kleding, waarbij de huid eronder te zien is, zich onder mannen begeven. Zij begeven zich onder de mannen voor slechte doeleinden."**

Abû Dâwud overlevert van de edele 'Âishâ (moge Allah tevreden zijn met haar) dat haar zus Asmâ een keer in de aanwezigheid van de Gezant van Allah kwam. Ze droeg een dunne jurk. De kleur van haar huid was zichtbaar. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) keek niet naar zijn schoonzus. Hij wendde zijn gezegende gezicht af en zei: **"O Asmâ! Wanneer een meisje de leeftijd heeft bereikt waarop de vijf dagelijkse gebeden verplicht zijn geworden voor haar, dan dient ze buiten haar gezicht en haar beide handen, de rest van haar lichaam niet aan vreemde mannen te tonen."** Uit deze eervolle hadîth wordt begrepen dat het een grote zonde is dat vrouwen met onbedekt hoofd in de aanwezigheid van vreemde mannen of in het openbaar komen. Imâm al-Dhahabî vermeldt dat Allah de Verhevene op de wereld

en in het hiernamaals de vrouwen zal bestraffen die hun versieringen en sieraden aan mannen tonen, bijvoorbeeld die dingen zoals goud en parels over hun kleding heen dragen, die parfum opdoen, kleurrijke en zijden kleding dragen of kleding waarvan de mouwen wijd zijn en de armen gezien kunnen worden, en die zich op dergelijke wijze aan mannen tonen. Omdat deze slechte eigenschappen veel voorkomen bij vrouwen, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): **"Tijdens de nacht van Mi'râj zag ik de Hel. Ik zag dat de meerderheid van de mensen in de Hel vrouwen waren."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Laat degene die gelooft in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels, het badhuis** (hammam) **betreden bedekt met een doek! Laat degene die gelooft in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels, zijn vrouw niet toestaan om naar het badhuis te gaan!"**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Iran zal in handen komen van de moslims. Daar zijn er gebouwen die 'hammam' worden genoemd. Laat mannen de hammam binnengaan bedekt met een doek en laat hen hun vrouwen toestaan om daarnaartoe te gaan, enkel voor therapeutische doeleinden of om zich te reinigen na de menstruatie** (hayd) **of de kraambloeding** (nifâs)**!"**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Laat degene die gelooft in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels, niet met een vreemde vrouw alleen in een kamer blijven!"**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"In het Einde der Tijden zal het voor de mannen van mijn gemeenschap** (umma) **harâm zijn om naar het badhuis te gaan. Want in badhuizen zullen er mensen zijn van wie de 'awra ontbloot is. Moge Allah diegene vervloeken die zijn 'awra ontbloot en diegene die naar de 'awra van iemand anders kijkt!"**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het gedeelte tussen de knieën en de navel is de 'awra van mannen."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wie overspel** (zinâ) **pleegt, is net als iemand die afgoden aanbidt."** Deze eervolle hadîth toont aan dat overspel een grote zonde is.

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wanneer een moslim die doorgaat met het drinken van wijn sterft, dan zal Allah de Verhevene hem straffen als een kâfir die afgoden aanbidt."** Het is ongetwijfeld dat het plegen van overspel slechter en een grotere zonde is dan het drinken van wijn.

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Dat deze ge-**

meenschap gunstig, goed is, zal voortduren totdat overspel zich onder hen verspreidt. Wanneer overspel zich onder hen verspreidt, zal Allah de Verhevene hen allen bestraffen."

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Degenen die zich in een land bevinden waar overspel** (zinâ) **en rente** (ribâ) **zich onder hen hebben verspreid, verdienen de bestraffing van Allah de Verhevene."** Ribâ is het geven en nemen van rente.

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) vroeg aan zijn Metgezellen: **"Wat weten jullie over overspel?"** Zij antwoordden: "O Gezant van Allah! Allah de Verhevene en Zijn Gezant hebben het plegen van overspel verboden verklaard. Het is verboden tot de Laatste Dag." Hij zei: **"Als iemand overspel pleegt met de vrouw van zijn buurman, dan zal hij meer bestraffing ondergaan dan wanneer hij overspel zou hebben gepleegd met tien vreemde vrouwen."**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Het Paradijs is harâm voor de pooier** (dayyûth)**."** Een 'pooier' betekent hier iemand die weet dat zijn vrouw [of dochter] overspel pleegt, maar erover zwijgt en er niet kwaad om wordt.

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"De hand van iemand die een vreemde vrouw met lust aanraakt, zal op de Dag des Oordeels vastgebonden worden aan zijn hals. Als hij haar kust, zullen zijn lippen branden in het Hellevuur."**

Overspel plegen met een vreemd meisje is een grote zonde. Overspel plegen met een getrouwde vrouw is een nog grotere zonde. Overspel plegen met een mahram-familielid is de grootste zonde van deze allemaal. Het overspel van een weduwe of gescheiden vrouw is een grotere zonde dan het overspel van een meisje. Het overspel van een oude man is een grotere zonde dan het overspel van jongeren. Het overspel van een geleerde is een grotere zonde dan het overspel van een onwetende.

De uitspraken die sommige vrouwen met onbedekt hoofd en onbedekte armen doen om hun gelijk te bewijzen, zoals: "Allah kijkt naar het hart. Hij zal degenen met een verdorven hart in de Hel verbranden. Het ontbloten van het hoofd of de armen wijst er niet op dat het hart verdorven is", duiden op geen belang hechten aan de bedekking. In vrijwel ieder boek staat geschreven dat het noodzakelijk is om de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya) na te leven voor de reiniging van het hart. Het is niet correct dat meisjes met onbedekt hoofd en onbedekte armen zeggen: "Allah kijkt naar het hart. Onze harten zijn rein." Onbedekt zijn is een teken dat erop wijst dat het hart niet rein is.

De reden dat we uitgebreid schrijven over de schadelijkheid van de ontbloting van vrouwen, is omdat we niet willen dat onze broeders en zusters in het geloof in moeilijkheden komen op de wereld en in het hiernamaals, en vloeit voort uit onze gevoelens van goedheid en dienstbaarheid tegenover hen. Het is anders niet gepast voor een moslim om de vrouwen en mannen die onbedekt rondlopen en de 'high society'-vrouwen als verachtelijk en slecht te beschouwen, en zichzelf als fatsoenlijk en goed. Iedere moslim moet wanneer hij degenen ziet die onbedekt in het openbaar komen, die alcohol drinken en die een 'high society'-leven leiden, mededogen hebben met hen en als de gelegenheid zich voordoet, moet hij hen raad geven met vriendelijke woorden en geschriften die in overeenstemming zijn met de edele Koran en de wet, of ten minste smeekbeden verrichten opdat ze verlost zouden worden van deze schadelijke manier van leven. Wanneer we iemand zien die zonden begaat, moeten we aan onze eigen zonden denken! We moeten de straffen bedenken die ons zullen treffen in geval dat onze fouten en zonden niet worden vergeven. Anderen te schande zetten, kwaadspreken en roddelen over hen is harâm. Als we dit doen, zullen we een zonde hebben begaan die groter is dan de zonden van de bovengenoemde mensen. Allah de Verhevene houdt van degenen die geduldig zijn en die goeddoen. Hij houdt van degenen die de mensen dienen, die hen raad geven, die vriendelijk spreken en blijmoedig zijn, en die hulp bieden aan degenen die goede daden doen. Hij houdt niet van degenen die arrogant, zelfingenomen zijn. We dienen de mooie daden te verrichten waar Allah de Verhevene van houdt! We moeten een mooi karakter hebben. Streng optreden tegen schuldigen, hen straffen is de taak van de regering. De moslim kwetst niemand, noch met zijn tong, noch met zijn hand. Iemand kwetsen is een zonde en leidt tot het ontstaan van fitna. Veroorzaken dat er fitna ontstaat is op zijn beurt een nog grotere zonde. De moslim vermijdt het begaan van zonden. Hij verzet zich niet tegen de regering en de wetten. Hij begaat geen overtredingen. Hij is een eervol mens die iedereens liefde en respect wint.

Khayruddîn al-Ramlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de groten onder de hanafî geleerden, zegt in **al-Fatâwâ al-khayriyya**, in het hoofdstuk 'Levensonderhoud', het volgende: "Het is wâjib dat de man zijn vrouw in een eigen, aparte woning huisvest dat zijn eigendom is of dat hij huurt. Een man die niet voorziet in het levensonderhoud van zijn vrouw, wordt gevan-

gengezet. Het huis moet gelegen zijn in de buurt van rechtschapen buren. Deze buren helpen de vrouw in haar religieuze en wereldse zaken. Ze zouden kunnen verhinderen dat de man haar onrecht aandoet. Het huis moet een keuken, toilet, badkamer en kamers hebben. In dit huis mag niemand verblijven die niet gewenst is door de vrouw. Als de echtgenoot wegvlucht en spoorloos is en niet voorziet in het levensonderhoud, dan doet de vrouw beroep op de rechtbank voor de toewijzing van levensonderhoud. Ze kan geen verzoek indienen om te scheiden van haar man. De rechter bepaalt voor het levensonderhoud een bedrag dat overeenkomt met de gewoonten van die plaats en verklaart dat de vrouw dit geld dient te lenen van haar rijke familieleden. En aan deze laatsten beveelt hij dat ze het geld te leen geven aan deze vrouw. Degene die het geld niet te leen geeft, laat hij opsluiten. Hij laat de echtgenoot opsporen en laat hem het geleende geld terugbetalen. Omdat de man door zulk gedrag een grote zonde heeft begaan, wordt hem daarbij ook een afzonderlijke waarschuwingsstraf gegeven. Als een vrouw die vreest dat haar man niet zal voorzien in haar levensonderhoud, naar de rechtbank gaat en wil dat haar man een borgsteller aanduidt, dan beveelt de rechter dat de man een borgsteller aanduidt. Als de man niet wegvlucht, maar het levensonderhoud niet levert, dan bepaalt de rechter een bedrag voor het levensonderhoud, dus voor eten, drinken, kleding en huur, en laat hij hem dit bedrag elke maand aan zijn vrouw overhandigen. Een man die beschikt over de nisâb-hoeveelheid – dus die zoveel bezit dat het betalen van de zakât een plicht is voor hem – moet zijn vrouw in zo'n mate levensonderhoud geven als dat van een rijke.

Als een vrouw met twee getuigen aantoont dat haar man is weggevlucht en geen levensonderhoud heeft achtergelaten, dan wordt hun huwelijk door een shâfi'î rechter nietig verklaard. Een weduwe of gescheiden vrouw mag wanneer haar wachttijd ('idda) is geëindigd, ook volgens de hanafî rechtsschool trouwen met een andere man. Als de man later tevoorschijn komt en aantoont dat hij wel levensonderhoud heeft achtergelaten, dan wordt dit niet aanvaard. Aan een vrouw die ongehoorzaam is of aan wie werd medegedeeld dat ze gescheiden werd, wordt geen levensonderhoud gegeven." Het is echter geen gemakkelijke zaak om te scheiden van zijn vrouw, en zijn thuis, zijn geluk te verwoesten. In het gedeelte over het huwelijk zegt hij: "Als een vader zijn volwassen dochter zonder haar toestemming te hebben aan iemand ten huwelijk geeft, en zij dit niet aanvaardt wanneer ze het verneemt, dan zal het huwelijk niet geldig zijn. Als het meisje zegt dat ze het had

geweigerd wanneer ze het hoorde, dan gelooft men dit.” De bovenstaande tekst toont aan dat de moslimvrouw geen speeltje is in de handen van de man en dat de rechten van de vrouw worden gegarandeerd door de staat.

41. De hervormer zegt: *“De vrouw is geen schepsel dat de man kan gebruiken zoals hij wil en dat hij kan verstoten wanneer hij haar niet wil. We moeten het huwelijk onder één regel plaatsen overeenkomstig de Wil van Allah de Almachtige, die wil dat de mens gelukkig is op de wereld en in het hiernamaals. Hoewel de Europeanen verboden hebben om met meer dan één vrouw te trouwen, hebben de meesten van hen enkele onwettige vrouwen en minnaressen.”*

Antwoord: Het meervoudig huwelijk (polygamie), dus het trouwen met meerdere vrouwen, is een van de redenen waarom de Europeanen en de zogenaamde vooruitstrevenden – dus imitators – de moslims aanvallen. Het is echter een feit dat terwijl moslims rechtmatig met maximaal vier vrouwen trouwen, de Europeanen intieme relaties aangaan met talloze vrouwen en minnaressen. De islam heeft voorwaarden gesteld om met maximaal vier vrouwen te kunnen trouwen. Niet iedereen kan aan deze voorwaarden voldoen. Het is om deze reden dat het huwen van de moslimmannen met meer dan één vrouw beperkt is in de praktijk en het wordt toegekend aan weinigen. Trouwen met meer dan één vrouw is sowieso geen gebod – het is een toestemming die verbonden is aan voorwaarden. Op plaatsen waar het verboden is om met meer dan één vrouw te trouwen, ziet men dat zedeloosheid en overspel toenemen.

De enige reden die de hervormers aanvoeren om het trouwen met meerdere vrouwen te bekritiseren, is dat het een onprettig effect heeft op vrouwen. Ook zij zeggen dat het trouwen met meerdere vrouwen bijdraagt aan de toename van de bevolking. De uitspraak dat zo’n toename eigen is aan de warme landen, en de bewering dat de seksuele drang afneemt bij degenen wiens verstand en intelligentie functioneren, zijn gedachten die de observaties en de logica tegenspreken. Sterker nog, wanneer de reden wordt bestudeerd van de propaganda die steeds luider klinkt in de koude landen, die beschaafd worden genoemd, om de vrouwenrechten te erkennen en de vrouwen vrijheid te geven, dan komen vanachter hun masker de wellustige verlangens tegenover vrouwen tevoorschijn.

Hoewel het duidelijk is dat ook de navolgers van de Europeanen op dit punt hun wellustige verlangens achternalopen, wordt

uit elk van hun uitspraken begrepen dat hun werkelijke bedoeling, hun hoofddoel het aanvallen van de islam is. Dat er rechten worden toegekend aan de vrouwen of dat wellustige, dierlijke verlangens vrij worden gelaten, komen voor deze mensen op de tweede plaats; men ziet dat zij ernaar streven om de islam te vernietigen door met al hun kracht de voorschriften die eigen zijn aan de islam – en zelfs de toegestane zaken – aan te vallen, en om in plaats van deze zaken de immoraliteiten van de Europeanen en het christendom te brengen. Ziehier hoe Ziyâ Gökalp, een zeer sluwe en vakkundige hervormer die werkte onder het dekmantel van patriottisme en Turkisme, gif spuwt in zijn gedicht **Din ve Ilm** (Religie en Wetenschap):

Zolang de vrouw niet heel is, zal dit leven onvolledig blijven!
Wil de bouw van het familieleven rechtvaardig zijn,
Dan moet er in het huwelijk, de echtscheiding en de erfenis; in deze drie, gelijkheid tussen man en vrouw zijn!
Zolang een meisje bij de erfenis de helft is van een man, en bij het huwelijk telt als een kwart,
Dan kunnen ze geen vooruitgang boeken, noch de familie, noch het land.

Net zoals hij in andere teksten van hem de edele Koran en het gebed aanvalt, probeert hij in dit gedicht de islam te bevlekken onder het mom van ‘vrouwenrechten’. Laat de zogenaamde vooruitstrevenden die aandringen op gelijkheid tussen man en vrouw, dan ook de anatomische en fysiologische ongelijkheid die Allah de Verhevene in de man en de vrouw heeft geschapen gelijktrekken, als ze dit kunnen! Een haan kan een groep van acht à tien kippen leiden. Maar in een groep kippen kunnen er zich geen twee hanen samen bevinden. Hetzelfde geldt voor bijna alle diersoorten. Mensen die leven van de schapenteelt, houden enkele rammen in de kudde en slachten of verkopen de rest.

Tussen de man en de vrouw bestaat er geen gelijkheid in ieder opzicht. De vrouw kan enkel invloed uitoefenen middels haar kracht om de man naar zich toe te trekken. In veel zaken is zij steeds inferieur aan de man. Overal ter wereld wil de vrouw zich opmaken en versieren. Ongeacht hoe eerbiedwaardig ze ook zijn, ze zijn in de positie om toe te behoren aan anderen net als een kostbaar voorwerp. Vrouwen, die het verlangen om er mooi uit te zien voor niets kunnen opofferen, zien zichzelf als de beloning voor mannen en voor degenen die uitverkoren zijn onder hen. De zogenaamde rechten die in sommige landen aan de vrouwen wor-

den toegekend – dus dat zij gelijk worden gesteld aan mannen – kunnen de tekortkomingen die in hun natuur zitten niet opheffen. Hoewel het mannelijk brein groter en zwaarder is dan dat van de vrouw, werken vrouwen in dorpen net als mannen en werken ze nog meer dan hen. Dit werken maakte hen echter niet dominant of leidinggevend. In de edele Koran wordt verklaard dat mannen superieur zijn aan vrouwen. Allah de Verhevene heeft de mannen dominant en sterker dan vrouwen geschapen. Aanstaande ouders willen dat hun kind eerder een jongetje is. Dit wijst erop dat mannen in het leven een ondersteuning, een kracht zijn en vrouwen een tekortkoming. Wat een vrouw ook doet, ze kan per jaar maar één kind krijgen. De activiteit van de man op dit gebied is echter onbeperkt. Een man kan in één jaar zo vaak vader worden als het aantal van zijn vrouwen. Daarbij is ook duidelijk wie de vader en de moeders van deze kinderen zijn. Wat het grootbrengen van kinderen betreft, staat één man als het ware gelijk aan honderden vrouwen.

Afgezien van al deze zaken, is het aantal meisjes dat ter wereld komt groter dan het aantal jongens. In oorlogen daalt het aantal mannen nog meer. En soms is het aantal huwbare vrouwen duizenden malen groter dan het aantal mannen, omdat mannen niet willen trouwen. Dat dit zo is, lezen we geregeld in de kranten.

De onderstaande tekst werd overgenomen uit de krant ‘Türkiye’ van donderdag 2 augustus 1973, wat overeenkomt met 3 rajab 1393:

“Volgens de huidige statistieken over de levensverwachting in de Verenigde Staten hebben vrouwen een hogere levensverwachting dan mannen.

De statistieken laten zien dat het aantal vrouwen het aantal mannen met 2 miljoen overstijgt en dat in elke leeftijdsgroep boven de 25 jaar het aantal vrouwen groter is dan het aantal mannen.

Volgens wereldwijd uitgevoerde statistieken zijn er voor elke 1000 mannen in de leeftijdscategorie van 65 jaar en hoger, 1275 vrouwen. In het jaar 1980 zullen er 1500 vrouwen zijn voor elke 1000 mannen die in deze leeftijdsgroep zitten, en deze toename zal nog meer stijgen ten gunste van het aantal vrouwen. Twee derde van alle vrouwen in de leeftijdscategorie van 65 jaar en hoger is weduwe en tegenover elke drie weduwen staat er één weduwnaar. In de periode 1950 – 1960 steeg het aantal weduwen met 17,7%, terwijl het aantal weduwnaars een daling vertoonde van 2,4%.

Wederom in de Verenigde Staten ligt het sterftecijfer van meis-

jes bij vroeggeboortes 50% lager in vergelijking met jongetjes. Bij de sterfgevallen in de eerste maand na de geboorte is het aantal meisjes 50% minder dan het aantal jongens. Van elke 100 kinderen die overlijden in het eerste jaar na de geboorte zijn er 75 jongens.

In de groeifase ontwikkelen meisjes zich sneller dan jongens, beginnen ze vroeger te spreken en groeien ze sneller tot een bepaalde leeftijd. Bij kinderoverlijdens tussen de 5 en 9 jaar is het sterftecijfer bij jongens twee keer zoveel als bij meisjes. In de leeftijdsgroep tussen 10 en 19 jaar ligt deze verhouding op 145%.

In alle leeftijdsgroepen zijn het de mannen die het meest getroffen worden door hart- en vaatziekten. In de kritische leeftijdsgroep tussen 40 en 70 jaar sterven er tweemaal zoveel mannen als vrouwen aan deze ziekten. Mannen worden meer dan vrouwen getroffen door zweren, kanker, longontstekingen, tuberculose en jicht. Bijvoorbeeld, van de kankersoorten die voorkomen bij vrouwen, worden baarmoeder- en borstkanker gemakkelijker behandeld dan long-, maag- en prostaatkanker die vaker voorkomen bij mannen.

Vrouwen worden wellicht vaker dan mannen door ziekten getroffen, maar dit zijn meer onbeduidende ziekten. Men heeft vastgesteld dat van de geregistreerde 365 ziektes, mannen gemakkelijker getroffen worden door 245 ziektes, en vrouwen door slechts 120."

In de krant 'Hürriyyet' van 18 april 1983, wat overeenkomt met 5 rajab 1404, die werd gepubliceerd in Istanbul, staat vermeld: "Volgens de definitieve en officiële resultaten van de volkstelling is het duidelijk geworden dat er in Istanbul tegenover elke 4 weduwnaars 17 weduwen staan." Dit resultaat laat zien dat het aantal vrouwen dat weduwe is vier keer zo groot is als het aantal weduwnaars.

Een ander bewijs dat aantoont dat er meer vrouwen zijn, is het hoge aantal vrouwen dat leeft van het zedeloos verkopen van hun eer. Het is duidelijk dat het aantal van dit soort vrouwen met name in de zogenaamde vooruitstrevende landen hoog ligt. Zou het dan slecht zijn als de mannen – of ze nu gehuwd zijn of ongehuwd – die zich er niet van kunnen weerhouden om met deze vrouwen een intieme relatie te hebben, met hen zouden trouwen en het geld dat ze aan hen zouden geven voor zedeloosheid, in plaats daarvan zouden spenderen aan het levensonderhoud voor het gezin? De islamitische hervormers, de zogenaamde vooruitstrevenden, kunnen

deze vraag niet beantwoorden met: “Ja, dat zou niet slecht zijn. Integendeel, het zou goed zijn.” Immers, zij willen dat vrouwen in de positie blijven dat zij steeds ingewisseld kunnen worden. Degenen die het trouwen met meerdere vrouwen niet goedvinden, zijn misschien wel degenen die vrezen dat er niet meer een grote hoeveelheid vrouwen zal overblijven voor hen waarmee ze zich kunnen vermaken.

En als er nu gezegd zou worden: “Een man kijkt anders aan tegen de vrouwen met wie hij onwettige relaties heeft dan tegen zijn eigen vrouw”; blijkt ook uit deze uitspraak dat vrouwen die dit onwettige werk doen, verachtelijke personen zijn die hun waarde hebben verloren. Het is om deze reden dat het hebben van een onwettige relatie met een vrouw met een hoge status als een vele malen slechtere, schandelijkere daad wordt beschouwd.

Vrouwen worden de prostitutie ingesleurd vanwege een noodzaak of behoefte, of doordat ze werden misleid; voor mannen is zoiets niet denkbaar. Hij verdient geen geld in deze zaak. Hij betaalt er juist geld voor. Dat de man en de vrouw niet gelijk kunnen zijn, wordt ook hieruit duidelijk.

Ongeacht hoe mooi een vrouw ook is, dan nog zal ze het niet opgeven om begeerlijk te verschijnen voor de man. Degenen met een verminderd schaamtegevoel maken van vrouwelijkheid een handelswaar. Dit betekent dat de vrouw meer verlegen is dan de man. Deze verlegenheid komt niet doordat ze weinig lust hebben, maar omdat ze meer dan mannen in staat zijn om hun gevoelens te verbergen. Net zoals dat vrouwen meer lust hebben, hebben zij ook een sterker schaamtegevoel dan mannen. Zelfs de vrouw met een verminderd schaamtegevoel zit en wacht in het bordeel. Het is de man die tot bij haar komt en daarbovenop ook nog geld geeft. Nergens ter wereld bestaat er een bordeel waarvan de klanten vrouwen zijn en de prostitués mannen.

Het schaamtegevoel van vrouwen zorgt ervoor dat zij veel geduldiger en standvastiger zijn dan mannen. Het verhindert ook dat zij zich storten op vele zware taken. Afgezien van de ‘knechten’ van communisten, die hun regeringen de naam **‘Socialistische Islamitische Republiek’** gaven om bepaalde communisten – die zowel de mannen als de vrouwen niet eens de waarde van een dier geven – en de moslims te misleiden, sturen vandaag zelfs de landen die zich in de grootste nood bevinden, hun vrouwen niet gewapend naar het front. Wanneer het aantal mannen afneemt, zetten ze de vrouwen in op de achtergrond en voor licht werk. Mannen die deze zware en gevaarlijke taken op zich nemen en hun leven opoffe-

ren voor hun land en kinderen, kunnen in antwoord hierop van vrouwen een opofferingsbereidheid verwachten dat ze niet treurig zijn omwille van het huwelijk met meerdere vrouwen, zodat de bevolkingsafname die veroorzaakt wordt door oorlogen en zware industrieën voorkomen kan worden.

De jihâd van mannen tegen de vijand en de strijd van vrouwen tegen hun ziel van begeerte (nafs), wordt – net zoals wij dat hier hebben vermeld – ook in de volgende eervolle hadîth tegenover elkaar gezet:

“Allah de Verhevene heeft jaloezie opgelegd aan de vrouwen en de jihâd aan de mannen. Een vrouw die in dit gebod gelooft en hierop geduldig is in haar taak, zal net zoveel beloning verkrijgen als een strijder die martelaar (shahîd) **is geworden.”** In deze eervolle hadîth wordt erop gewezen dat vrouwen geduld moeten tonen wat betreft polygamie. De vrouw zal zowel jaloers zijn als deze last doorstaan. Wel, deze grote opoffering wordt gelijkgesteld aan de jihâd van de mannen. Dat het tegenover elkaar plaatsen van jihâd en polygamie toepasselijk is, wordt ook begrepen uit het feit dat polygamie leidt tot een toename van de bevolking terwijl oorlog leidt tot een afname. In een artikel van Mustafâ Sabri Efendi (moge Allah hem genadig zijn) in het tijdschrift **Bayân al-Haqq** wordt de gedachte, dat polygamie de tegenhanger is van jihâd, zeer duidelijk uitgelegd.

De islam heeft polygamie niet bevolen, het heeft het toegestaan. Hoewel het uiteraard geen zonde is om geen gebruik te maken van deze toestemming, is het een religieuze plicht om te geloven dat deze toestemming in overeenstemming is met het sociale leven, de wetenschap en het verstand, en om degenen die zeggen dat dit niet zo is, tegen te spreken. Bovendien is het ook een voorwaarde dat degenen die geen gebruik willen maken van deze toestemming van de islam, de behoefte waarin zou worden voorzien door te trouwen met meerdere vrouwen, niet proberen te zoeken via andere zondige wegen. Dat de hervormers in deze tijd, waarin er geen personen zijn die gebruik proberen te maken van deze toestemming, kritiek uiten en lasterlijk spreken over deze toestemming, is net zoals dat verdeeldheidzaaiers kwaadspreken over de eervolle Metgezellen door de veldslagen tussen de edele ‘Alî en de edele Mu’âwiya – die meer dan 1400 jaar geleden hebben plaatsgevonden en waarover de islamgeleerden reeds hebben geoordeeld – opnieuw naar voren te brengen. Zulke misplaatste en achterhaalde discussies dienen tot niets anders dan het zaaien van onenigheid onder de moslims en het aanmoedigen van de vijanden

van de islam. Polygamie is geen gebod, het is een toestemming. Dat het in de islamitische rechtswetenschap (fiqh) niet eens als mustahabb (aanbevolen) wordt geclassificeerd maar als mubâh (geoorloofd), staat bijvoorbeeld geschreven in het Turkse boek **Ni'met-i İslâm**. Tegelijkertijd is het fard om te geloven dat het niet toegestaan is om kwaad te spreken over deze toestemming van Allah de Verhevene. Het niet aanvaarden of goedvinden van deze toestemming die duidelijk staat vermeld in de edele Koran is bovendien kufr. Laten we hierbij ook nog vermelden dat een man die – omdat de wet het verbiedt of om de wens van zijn vrouw te volgen – verkiest om enkel met haar te leven, beloning zal verkrijgen omdat hij afziet van polygamie. Dat de islam polygamie toestaat is om de kuisheid te beschermen en ervoor te zorgen dat de bevolking toeneemt. Als we de uitspraken nader bekijken van degenen die polygamie niet goedvinden, dan zien we dat hetgeen hen werkelijk stoort niet het trouwen met meer dan één vrouw is, maar het trouwen met maximaal vier vrouwen. Het is immers duidelijk dat degenen die polygamie afkeuren vele malen meer dan vier minnaressen hebben en onwettige relaties met vrouwen hebben. Als alle bordelen gesloten zouden worden en de publieke en private prostitutie zou worden verboden, dan zouden degenen die polygamie afkeuren onmiddellijk van mening veranderen. Dan zouden er ook geen uitspraken meer zijn zoals: "Polygamie bestaat ook niet meer onder de moslims omdat het iets onnatuurlijks is." Polygamie zou zich dan vanzelf beginnen te verspreiden.

Of moeten we soms geloven dat het trouwen met meerdere vrouwen niet heeft kunnen standhouden omdat het een ongepaste zaak zou zijn en dat in plaats daarvan prostitutie en overspel zijn gekomen die geschikt zouden zijn voor beschaafde mensen? Er zijn veel mannen die het niet kunnen ontkennen dat ze de leegte van het ontbreken van polygamie opvullen met losbandigheid. En hiervoor verscheuren ze de sluiers tussen de man en de vrouw, en spelen ze met de kuisheid en de eer van vrouwen. In Europese landen die de vrouwen volledige vrijheid geven, zijn de mannen en vrouwen helemaal vermengd met elkaar. In de islam daarentegen zijn de vrouwen verdeeld over de mannen, en werd bevolen dat de vrouwen zich bedekken om de orde te bewaren.

Een islamitische hervormer zou kunnen zeggen: "Dat mannen met maximaal vier vrouwen kunnen trouwen, is het vertrappen van de vrouwenrechten. Dat er voor één man één vrouw is, betekent dat hun rechten gelijk zijn en dat er een rechtvaardige verdeling is onder de mensen. Polygamie verstoort deze gelijkheid en

rechtvaardigheid.” Ook al geven onze bovenstaande teksten het nodige antwoord hierop, toch is het nuttig om nog enkele regels hierover te schrijven:

Het is duidelijk dat in landen waar er geen polygamie bestaat, in plaats hiervan losbandigheid en prostitutie zich verspreiden. Hoe kan men dan zeggen dat het feit dat vrouwen op deze manier de prostitutie worden ingesleurd, gelijkstaat aan het toekennen van rechten en gelijkheid aan hen? Er kan worden begrepen dat al dit geroep en getier bedoeld is om de losbandigheid en het plezier van mannen te verzekeren onder het mom van ‘rechten verlenen aan de vrouwen’. Ook de statistieken die we elk jaar in de kranten lezen tonen aan dat het aantal vrouwen op de wereld meer is dan het aantal mannen. Om deze reden zullen er meer dan één vrouw toevallen aan één man. Als dit niet meer het geval is, dan zal het trouwen met meerdere vrouwen vanzelf verdwijnen en zullen bijgevolg uitspraken als ‘onrechtvaardigheid’ en ‘ongelijkheid’ uiteindelijk ongegrond zijn. Wanneer een man geen vrouwen meer kan vinden om te trouwen, dan zal hij leven met één vrouw. Maar als er een overmaat aan vrouwen is en hij zijn verlangen om relaties te hebben met andere vrouwen niet kan overwinnen, moet hij dit dan op de wettige of onwettige manier doen? Wel, hierin zit het hele verschil tussen de hervormers en de moslims. Moet men de wettige of de onwettige manier verhinderen? Ongetwijfeld moet men de ene verhinderen en de andere verspreiden en vergemakkelijken. Maar welke? Dat de moslims vooruitgang boeken kan enkel verkregen worden als zij zich vastklampen aan de islam. Het is onmogelijk dat zij verlossing bereiken zonder moslim te zijn.

De hervormers zeggen: “Tijdens het sluiten van een huwelijk kan in de islam elke soort voorwaarde gesteld worden. Een vrouw kan van haar verloofde vragen dat hij gedurende hun huwelijk alleen haar als echtgenote heeft en dat haar het recht op echtscheiding wordt verleend.” Deze uitspraak van hen klopt. De islam verleent de vrouw ook dit recht. Uitgebreide informatie hierover is te vinden in **Ibn ‘Âbidîn**.

Mannen zouden niet opnieuw moeten trouwen om de wens van hun eerste vrouw te respecteren, maar aan de andere kant zouden ze moeten toegeven aan hun lust en hun verlangens elders moeten zoeken en vinden, en zo hun eigen kuisheid en eer schade toebrengen, en ook de eer en kuisheid van een andere vrouw schaden; daarbovenop zouden ze zich in zonden moeten verdrinken en zichzelf moeten opzadelen met de straffen die vermeld zijn in de eervolle hadîth’s die we hierboven hebben geschreven? En zouden er

als gevolg hiervan ook bij hun vrouwen, die deze verdorven, slechte daden van de mannen doorhebben, slechte gevoelens moeten ontstaan? Men zou dus hun gevoelens niet moeten kwetsen, maar wel hun kuisheid? Zal een vrouw die verneemt dat haar man intieme relaties heeft met zedeloze vrouwen, dan geen zware klap hebben gekregen? Zal de ellende om de vrouw te zijn van een zedeloze man er dan ook niet bij komen? Daarenboven, als men ook nog denkt aan de schade dat ook de kuisheid van de echtgenote wordt bezoedeld; aan de daaruit vloeiende schade aan de echtgenoot; alsook de schade aan de man van de vrouw met wie de echtgenoot een onwettige relatie heeft, indien zij een man heeft; de schade aan de vrouw van de man met wie de echtgenote op haar beurt een onwettige relatie zal hebben, indien deze man een vrouw heeft; de schade aan de kinderen, die verloren gaan in deze omstandigheden en aan de gezondheid die daarbij ook in gevaar wordt gebracht, dan zal het erg gemakkelijk zijn om een eerlijke en juiste beslissing te nemen. De ziekten syfilis en gonorroe en de absoluut dodelijke ziekte aids, die verspreid worden via onwettig gemeenschap, bedreigen de hele wereld. Kijk eens naar de grootsheid van de wijsheid van Allah de Verhevene, die de meest erge en gevaarlijke ziekten heeft geplaatst in gedragingen die buiten de islam vallen. Denk niet dat de kinderen die verloren gaan bij deze ongeoorloofde gedragingen, ongeboren kinderen zijn. Het gebod van de islam is in dit verband zeer subtiel. Het gebod tegen overspel om getrouwde stellen die overspel hebben gepleegd te doden middels **rajm**, is een straf die wordt opgelegd omdat een kind dat uit zo'n relatie zou voortkomen, veroordeeld zou worden tot rasloze bastaard en omdat zijn eer in menselijkheid ongedaan zou zijn gemaakt. [Rajm betekent doden door steniging.] Als ook de kinderen thuis besmet raken met gevaarlijke ziekten die opgelopen worden door zulke relaties, dan zal het hele gezin materieel en spiritueel naar de dood gedreven worden. In het polygaam huwelijk, dat al deze schades voorkomt, ondervindt alleen de eerste vrouw een geringe schade. En deze schade heeft betrekking op haar gevoelens, niet op het geweten. Het is immers iets wat Allah de Verhevene, van wie ze meer houdt dan van haar eigen leven, toestaat en goedkeurt.

Om de bovengenoemde catastrofes en schades te voorkomen, verwacht de islam van de vrouwen deze opofferingsbereidheid. Voor deze opoffering zullen zij veel beloning verkrijgen. Zij zullen hebben bijgedragen aan de toename van de moslimbevolking en zullen andere vrouwen die hun eigen geslachtsgenoten zijn, heb-

ben geholpen om een echtgenoot te vinden. Als vrouwen worden grootgebracht en opgevoed met zo'n heilig en nationaal idee, waarvan de voordelen duidelijk zijn, dan zou de schade hiervan die eruit bestaat dat het moeilijk is voor de gevoelens en de ziel van begeerte, ook wegvallen. De zogenaamde vooruitstrevenden zeggen dat ze hebben beloofd om vooruitgang te boeken door elke moeilijkheid te doorstaan. Kan men, terwijl mannen zich voorbereiden om hun leven op te offeren in een oorlog, ook van vrouwen niet enige opofferingsbereidheid verwachten? Zou het niet beter zijn als zij hun ziel van begeerte laten wennen aan een nuttig en nobel gevoel, in plaats van dat zij de laagheid en verachtelijkheid tonen om hun ogen te sluiten voor de losbandigheden en de slechte en schadelijke gedragingen van hun echtgenoten die een gewoonte zijn geworden?

Ten tijde van de unionisten in het Ottomaanse Rijk stelde Mensûrî zâde Saîd, het parlementslid van Manisa, voor om een wet in te voeren voor het verbieden van polygamie. De meerderheid van de parlementsleden weigerde echter dit voorstel en deze wet werd niet ingevoerd. Wat betreft de vraag wat moslims moeten doen als zij in een land leven waar zo'n wettelijk verbod bestaat: in zo'n geval mogen moslims de wet niet overtreden en mogen ze geen strafbare feiten plegen. Ze leven met één vrouw met wie ze zowel overeenkomstig de islam als overeenkomstig de wet trouwen, respectievelijk met een islamitisch huwelijk (nikâh) en met een burgerlijk huwelijk. Ze huwen dan niet meer dan één vrouw. Ingaan tegen de wet en de regering leidt tot het ondergaan van straf en problemen en het veroorzaken van fitna. Zulk gedrag is echter niet toegestaan voor moslims. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Fitna is in slaap. Moge Allah de Verhevene degene vervloeken die de fitna wakker maakt!"**

Ten tijde van het Ottomaanse Rijk werd het huwelijk geregistreerd bij de gemeente of bij de burgerlijke stand, waar een trouwboekje werd afgegeven, en werd door een rechtschapen moslim die de religieuze kennis van zijn rechtsschool correct kende en zijn gebeden niet naliet, het islamitische huwelijk voltrokken in overeenstemming met de voorwaarden ervan. Tijdens het sluiten van het huwelijk werden in het trouwboekje de door de echtgenoten overeengekomen 'onmiddellijk te betalen' **(mu'ajjal)** en de 'achteraf te betalen' **(muajjal)** bruidsschat (mahr) in goudbedrag opgeschreven. De bruidegom overhandigde de onmiddellijk te betalen bruidsschat vóór het huwelijksfeest aan de bruid. De achteraf te betalen bruidsschat moest de man betalen in geval hij

scheidde van zijn vrouw. Als hij dit goud niet betaalde en het levensonderhoud van zijn kinderen niet elke maand aan hun moeder betaalde, dan werd dit betaald door het in te houden van zijn loon of werd hij gevangengezet. Uit angst om zoveel geld te moeten betalen, de ellende van het single-zijn te ondergaan en misschien niet opnieuw te kunnen trouwen, kon niemand scheiden van zijn vrouw. Immers, niemand zou zijn dochter laten trouwen met een man die ten onrechte was gescheiden van zijn vrouw. Zo leefde iedere moslim tot het einde van zijn leven gelukkig samen met zijn echtgenote en kinderen, in de liefde en vrede die ontstonden als het wonderbaarlijke resultaat van een rechtmatige huwelijkssluiting (nikâh). Hij was een gewaardeerd persoon in zijn omgeving en onder zijn kennissen, en kreeg respect en erkenning van iedereen.

42. De Britse spion Abu'l-A'lâ Mawdûdî, een van de islamitische hervormers in India, was een vrijmetselaar van de Schotse loge. In zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn** ('Heroplevingsbewegingen in de islam') stelt hij Imâm al-Ghazâlî voor als een hervormer. Hij zegt over deze verheven Imâm: *"Hij bestreed het Griekse gedachtegoed zodanig dat hij in staat was om de effecten hiervan in de hoofden van de moslims weg te nemen. Hij corrigeerde de fouten van degenen die volgens hun eigen verstand de islam probeerden te verdedigen tegen de filosofen en de scholastiek. Hij zette het rationele effect van de beginselen van het geloof uiteen. Hij initieerde opnieuw de geest van ijtihâd en bracht structuur in de onderwijsprogramma's. Hij zette de morele principes van de islam uiteen. Hij riep de regering en de ambtenaren op om de islam te volgen. Zijn kennis in de hadîth-wetenschap was echter gebrekkig. Hij legde veel nadruk op rationele kennis en neigde meer dan noodzakelijk naar tasawwuf."* Zo presenteert hij deze grote Imâm, die een van de grootste geleerden van de ahl al-soenna is, als iemand met gebreken. En deze zogenaamde gebreken van hem noemt hij 'gevaarlijk gedrag'. Vervolgens zegt hij: *"Ibn Taymiyya ruimde deze gevaren uit de weg, verlevendigde de intellectuele en ethische geest van de islam en slaagde erin om vernieuwingen te verwezenlijken. Een korte tijd voor Ibn Taymiyya durfde niemand het volk uit te nodigen tot de islam uit angst voor laster. Bekrompen geleerden en onrechtvaardige heersers werkten hand in hand. Enkel hem was het gegund om de vlag van hervormingen tegen hen te hijsen. Hij was een diepzinnige geleerde in de tafsîrwetenschap en een imam in de hadîth-wetenschap. Hij pakte de islam op daar waar Ghazâlî het had gelaten en droeg het verder. Hij verdedigde de islamitische geloofsleer. Hij vond bewijzen die meer in*

overeenstemming waren met de geest van de islam dan die van Ghazâlî. De redeneringen van Ghazâlî waren blootgesteld geweest aan de schadelijke invloeden van rationele ideeën. Ibn Taymiyya was doeltreffender en koos het pad van het gezond verstand dat dichter stond bij de geest van de Koran en de Soenna. Zo behaalde hij een geweldig succes. Geleerden waren niet in staat de Koran te interpreteren. En degenen die een scholastieke opleiding afrondden, waren niet in staat om een verbinding te leggen met de Koran en de hadîth's. Het was enkel Ibn Taymiyya gegund om erin te slagen de islam werkelijk te verklaren. Hij verrichtte ijtihâds door zijn inspiratie rechtstreeks te halen uit de Koran, de Soenna en de levenswijze van de Metgezellen. En zijn leerling Ibn Qayyim boog zich over wijsheden waarvan de betekenissen niet opgelost waren, en legde islamitische wetten vast. Hij ruimde de slechte invloeden uit de weg die in het islamitische systeem waren binnengeslopen en bracht het in een zuivere en frisse staat. Hij viel de slechte gewoonten aan die eeuwenlang werden aangenomen als een deel van de islam, die een basis, een grondslag vormden voor religieuze sancties en die door de vingers werden gezien door de geleerden. Deze eerlijke daad van hem deed de hele wereld zich tegen hem keren. Degenen die na hem kwamen, wedijverden met elkaar in het uiten van laster tegen hem."

Antwoord: Er zijn drie groepen van islamitische hervormers:

De eerste groep zijn de diepzinnige geleerden van de **ahl al-soenna**. Zij corrigeren de bijgelovigheden, verkeerde geloofsovertuigingen en verkeerde praktijken die door onwetende mensen en vijanden van de islam onder de moslims zijn verspreid. Zij onthullen de correcte kennis die de mujtahids van de ahl al-soenna, van de eervolle Metgezellen hebben gehoord en overgebracht. Zij zeggen niets uit zichzelf. Deze geleerden worden **mujaddid** (vernieuwer) genoemd. In eervolle hadîth's wordt vermeld dat zij zullen verschijnen en diensten zullen leveren aan de islam, en worden zij geprezen. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Na mij zal er elke honderd jaar een geleerde verschijnen. Hij zal mijn religie versterken."** Deze vernieuwers worden geprezen in de eervolle hadîth: **"De geleerden van mijn gemeenschap zijn als de profeten van de zonen van Israël."** Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, Imâm Mâlik, Imâm al-Shâfi'î, Imâm Ahmad ibn Hanbal en andere absolute mujtahids, die imams van rechtsscholen waren; Ahmad al-Fârûqî al-Sirhindî – die bekendstaat als Imâm al-Rabbânî – en de geleerden van de ahl al-soenna in elke eeuw die een van de vier rechtsscholen volgen; alsook de edele Imâm Mah-

dî, die in de toekomst zal verschijnen, behoren tot deze vernieuwers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Sommige huichelaars die de religie tot een instrument maken voor de politiek of voor werelds profijt, presenteren zichzelf als een religieuze geleerde of spirituele opleider. Ze schrijven dat zijzelf de vernieuwer van hun eeuw zijn die wordt aangekondigd in de eervolle hadîth. En de onwetenden die hen volgen, herhalen hun woorden en zeggen dat zij de vernieuwer zijn. Echter, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de kenmerken van de vernieuwer van een eeuw evenzeer bekendgemaakt. Hij verklaarde dat zij allemaal zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen. En degenen die zich bevinden op dit pad van de eervolle Metgezellen, zijn de geleerden van de **ahl al-soenna** (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). De vernieuwers die in de eervolle hadîth worden aangekondigd, zijn de grote geleerden van de ahl al-soenna. Deze vernieuwers spreken niet volgens hun eigen opvattingen of gedachten. Ze interpreteren de edele Koranverzen en eervolle hadîth's niet volgens hun eigen kennis en begrip. Zij zetten zich in om de interpretaties die tafsîr- en hadîthgeleerden hebben gegeven te verspreiden en te versterken. Hoe kan Mawdûdî deze diepzinnige geleerden die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) prees, onwetend noemen?

De fundamentele boeken van de islam bevatten geen enkele verzonnen hadîth of verdorven geloofsovertuigingen of verkeerde praktijken die door vijanden of onwetenden zijn toegevoegd in de religie. De taak van de vernieuwers is niet het veranderen van de religieuze boeken van de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), het in diskrediet brengen van de religieuze kennis in deze boeken of het toevoegen van nieuwe kennis. Hun taak bestaat uit het bekendmaken en verklaren van dat wat aan religieuze kennis in deze boeken was vergeten en het onderwijzen hiervan aan iedereen. Deze hoogstaande geleerden van de islam worden geen **'hervormer'** genoemd, maar **'mujaddid'**, dus 'vernieuwer'.

De tweede groep van hervormers zijn degenen die in de edele Koran en de eervolle hadîth's geloven en deze respecteren, maar de interpretaties, de kennis die vermeld staan in de boeken van de islamgeleerden niet accepteren. Ze interpreteren de edele Koran en de eervolle hadîth's volgens hun eigen kortzichtige visie, en wijken op veel punten af van de kennis van de geleerden van de ahl al-soenna. Zij worden **ahl al-bid'a** of **ahl al-dalâla**, dus **'afge-**

dwaald’ genoemd.

Dat deze mensen zouden verschijnen, werd wederom aangekondigd door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). In vele waardevolle boeken staat deze eervolle hadîth geschreven: **“Mijn gemeenschap zal zich opsplitsen in 73 groeperingen. 72 ervan zullen naar de Hel gaan, en één ervan zal vanwege haar geloof niet naar de Hel gaan.”** Op de eerste pagina van de vertaling van het boek **al-Milal wa’l-Nihal** staat vermeld dat deze hadîth terug te vinden is in de vier **Sunan-**boeken en dat de versie in het boek van Tirmidhî langer is. In de boeken **Barîqa** en **Hadîqa** staat geschreven dat het ook terug te vinden is in de boeken **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**. Verder staat het ook geschreven op pagina 609 van het boek **Sharh al-Mawâqif**, dat een van de meest waardevolle kalâm-boeken is en wordt gebruikt in de hogere studiejaren van de madrassa’s, en in de 67^e^ brief uit het 2^e^ volume van de **Maktûbât** van Imâm al-Rabbânî. [Zie pagina 54 van het boek **Se’âdet-i Ebediyye**!] Deze eervolle hadîth wordt niet aanvaard door de afgedwaalden die behoren tot de bid’a-groeperingen, en door de ongelovigen.

De derde groep van islamitische hervormers zijn sluwe ongelovigen (kâfirûn), die vijanden zijn van de islam. Door zich voor te doen als moslims en versierde uitspraken te doen zoals: “We herstellen de islam. We brengen de basisbronnen ervan aan het licht en brengen het terug naar zijn oorspronkelijke staat”, proberen zij de islam te vernietigen en de correcte interpretaties van de edele Koran en de eervolle hadîth’s te veranderen, te vervalsen. Ze proberen de islam van binnenuit te vernietigen. Omdat ze zich voordoen als moslims en zeggen dat ze ‘de islam herstellen en het zuiveren van bijgelovigheden’, denkt het onwetende volk dat deze ongelovigen echte mujaddids zijn, en laat zich door hen misleiden. Op deze wijze behalen ze veel succes. Om de moslims te misleiden, prijzen ze enkele van de geleerden van de ahl al-soenna en schrijven ze dat ze hen bewonderen. Maar de meeste kennis die geschreven staat in hun boeken vinden ze niet goed. Ze noemen deze ‘bijgeloof’. Van de eervolle hadîth’s die geschreven staan in de waardevolle boeken van deze grote geleerden, bestempelen ze deze die hen niet goed uitkomen en die hinderlijk zijn voor hun belangen, als ‘verzonnen hadîth’s’. Verdorven, schadelijke kennis die zij zelf hebben verzonnen, presenteren zij als correct. Zo proberen ze deze grote geleerden te bevlekken. Een deel van deze mensen spreekt continu kwaad over een paar uitgekozen geleerden van de ahl al-soenna en noemt hen zelfs kâfir.

Wanneer wij moslims de uitdrukking **‘islamitische hervormer’** gebruiken, bedoelen we hiermee de madhhablozen en de sluwe vijanden van de islam, met andere woorden degenen die behoren tot de tweede en derde groep. De groep waarover in de bovenstaande eervolle hadîth wordt vermeld dat haar geloof correct is en dat ze om die reden niet naar de Hel zal gaan, wordt de geloofsrichting (madhhab) van de **ahl al-soenna wa’l-jamâ’a** genoemd. Deze eervolle hadîth laat zien dat een persoon ofwel een moslim, ofwel een kâfir is. En een moslim behoort op zijn beurt ofwel tot de geloofsrichting van de ahl al-soenna, ofwel tot de ahl al-bid’a, dus de afgedwaalden. Hieruit wordt duidelijk dat iemand die niet behoort tot de ahl al-soenna – dus die madhhabloos is – ofwel een afgedwaalde, ofwel een kâfir is.

Om niet misleid te worden door de destructieve hervormers die vandaag de dag wijdverspreid zijn in de islamitische landen, moeten de moslims zeer goed geïnformeerd zijn. Bijvoorbeeld: Âli Pasha, die ten tijde van sultan ‘Abdulmajîd en sultan ‘Abdul’azîz Khân (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn) vijf keer grootvizier was geweest en na zijn overlijden (1287 n.h. [1871 n.Chr.]) werd begraven in de tuin van de Süleymaniye-moskee, was een vrijmetselaar. Hij bracht Jamâluddîn al-Afghânî, die een islamitische hervormer was, naar Istanbul en begon hand in hand met hem samen te werken om hervormingen door te voeren in de islam. De islamgeleerden waren echter waakzaam en gaven hen geen schijn van kans. Ze ontmaskerden Jamâluddîn en brachten hem ten schande. Hierop kon Âli Pasha hem niet verder steunen.

Jamâluddîn al-Afghânî werd in 1254 n.h. geboren in Afghanistan. In 1261 n.h. kwam hij naar Kabul, waar hij tien jaar verbleef. Hij bestudeerde boeken over filosofie. Voor een bepaalde periode voerde hij voor de Russen spionage uit over Afghanistan en gaf hij berichten door. Hij ontving veel geld van de Russen. In 1285 n.h. ging hij naar Egypte. Daar werd hij een vrijmetselaar. Vervolgens bracht Âli Pasha hem naar Istanbul. Hij wees hem een functie toe. De vrijmetselaar Hasan Tahsin, die in die tijd de rector was van de Universiteit van Istanbul, die in Parijs was opgeleid door de grootvizier Rashîd Pasha en over wie later een fatwa was uitgevaardigd dat hij een kâfir was, liet Afghânî dat jaar conferenties houden. Echter, toen hij roekeloos begon te spreken, vaardigde de grote geleerde Hasan Fahmi Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die de toenmalige shaykh al-islâm was, een fatwa uit dat hij een kâfir was. Hasan Fahmi Efendi was een van de diepzinnige geleerden van die tijd. Hij was de 110^{e} shaykh al-islâm van

het Ottomaanse Rijk. Bij het examen voor hoofdgeleerden behaalde hij de eerste plaats. Hij werd professor in de religiewetenschappen aan de universiteit en leidde veel studenten op. Nadat hij promoveerde in verschillende functies, werd hij shaykh al-islâm. Toen sultan 'Abdul'azîz naar Egypte ging, was het hij die de vrijdagspreek (khutba) voorbereidde die door de prediker (khatîb) werd voorgedragen. Hij is veel in het gezelschap geweest van de edele Shaykh Saka, de beroemde geleerde van de Al-Azhar-universiteit. De geleerden van Egypte waardeerden zijn kracht in kennis. Wel, het is deze geleerde die Afghânî overmeesterde en hem ontmaskerde. Âli Pasha was genoodzaakt om hem weg te sturen uit Istanbul. In het boek **al-Durar** van een Egyptenaar genaamd **Adîb Ishaq** staat geschreven dat Afghânî de voorzitter was van een vrijmetselaarsloge in Egypte. Hij prentte ideeën van revolutie in bij de Egyptenaren. Om zijn reputatie te vergroten, deed hij alsof hij, samen met degenen die de zaak **A'râbî Pasha** voorbereidden, tegen de Britten was. Hij werd bevriend met **Muhammad 'Abduh**, de moefti van Egypte, en boezemde hem zijn hervormingsgezinde gedachten in. Muhammad 'Abduh schreef ooit in een tekst van hem: "Voordat ik Jamâluddîn ontmoette, was mijn oog blind, mijn oor doof en mijn tong stom." In Londen en Parijs schreef Afghânî veel schadelijke teksten met als thema hervormingen in de islam. In 1886 n.Chr. ging hij naar Iran. Ook daar zat hij niet stil. Hierdoor werd hij vastgebonden aan kettingen en vergezeld van 500 militaire ruiters afgezet bij de grens van het Ottomaanse Rijk. Hij ging naar Bagdad en later naar Londen, waar hij teksten schreef tegen Iran. Daarvandaan ging hij naar Istanbul. Hier werkte hij samen met de bahá'ís en maakte hij de islam tot een instrument voor de politiek. Hij probeerde oproer te veroorzaken in Iran. Een jaar later kreeg hij kaakkanker en stierf in 1314 n.h. [1897 n.Chr.]. Hij werd begraven op de Şeyhler-begraafplaats naast de Maçka-kazerne in Istanbul. Een Amerikaan liet voor deze vrijmetselaar een graf bouwen. Na de Tweede Wereldoorlog werden zijn botten naar Afghanistan gebracht. De vrijmetselaars beschrijven zijn vijandigheid tegenover de islam en zijn revolutionaire en oproerige praktijken in een ander licht. Om hem te kunnen presenteren als een grote persoonlijkheid, schamen ze zich er niet voor om de shaykh al-islâm en islamgeleerden onwetend en reactionair te noemen. [De schades die deze mensen de islam hebben toegebracht, staan uitvoerig geschreven in het boek 'De intrede van het modernisme in de islamitische wereld' dat in het Arabisch werd geschreven door Prof. Dr. Muhammad Husayn, en in

1986 in Istanbul in Turkse vertaling werd gepubliceerd door Uitgeverij Insan onder de titel ‘Modernizmin İslâm Dünyâsına girişi’.]

De grote islamgeleerde de edele Sayyid ‘Abdulhakîm Efendi (moge Allah hem genadig zijn), die overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.], zei: “Degene die de afgedwaaldheid van hervormingen in de islam als eerste introduceerde, was **Ibn Taymiyya**. Deze afgedwaaldheid werd later door onwetenden en vijanden van de islam doorgetrokken tot kufr.” Ibn Taymiyya werd in 661 n.h. [1263 n.Chr.] in Harran geboren en stierf in 728 n.h. [1328 n.Chr.] aan een ziekte terwijl hij gevangenzat in een fort in Damascus. De geleerden van de ahl al-soenna mocht hij niet. Tasawwuf wees hij volledig af. Zeer geliefde persoonlijkheden van de islam zoals Muhyiddîn ibn al-‘Arabî en Sadruddîn al-Qûnawî (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn) noemde hij kâfir. Hij was echter niet zo onwetend om niet te weten dat degene die een moslim kâfir noemt, zelf een kâfir wordt. Helaas verviel hij in dwaling doordat hij de islam probeerde aan te passen aan zijn eigen visie en bekrompen verstand, en door waarheden die zijn verstand niet kon vatten te ontkennen. ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî (moge Allah hem genadig zijn), een van de groten onder de islamgeleerden en een van de deskundigen in de tasawwuf-wetenschap, zet in zijn boek **Tabaqât al-kubrâ** deze betreurenswaardige toestand van Ibn Taymiyya uiteen en zegt in zijn voorwoord: “Een walî (vriend van Allah) wordt enkel herkend door een walî. Het feit dat iemand die geen walî is en die niets weet over de wilâya (nabijheid tot Allah), niet in de wilâya gelooft, toont aan dat hij koppig is en onwetend. Dat Ibn Taymiyya tasawwuf ontkent en kwaadspreekt over de awliyâ is hier een voorbeeld van. Men moet de boeken van personen zoals hij niet lezen en hen vermijden, net zoals men zou wegvluchten voor roofdieren. Ook Abu’l-Hasan al-Shâdhilî, een van de groten van tasawwuf, beschrijft uitvoerig de situatie van degenen die de awliyâ ontkennen.” Om deze reden zijn volgelingen van Ibn Taymiyya vijandig geworden tegenover ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en maakten ze deze grote geleerde van de islam tot mikpunt van leugens en laster.

Ibn Taymiyya zei dat de eerste moslims de edele Koran en de eervolle hadîth’s volgden en dat de imams van de rechtsscholen die later kwamen, ook hun eigen opvattingen ermee hadden vermengd; en viel zo de ahl al-soenna aan. Echter, zoals werd vermeld in het antwoord van punt 17 zijn de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) nooit afgeweken van

naql, dus van de ongewijzigde overdracht van de religieuze kennis. Ze volgden niet hun eigen opvattingen. Dat met name Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) zijn eigen opvatting als inferieur beschouwde aan de overlevering (naql), wordt op basis van overeenstemming medegedeeld door de islamgeleerden. In hoofdstuk 27 van het boek **Se'âdet-i Ebediyye** wordt dit met bewijsdocumenten uitgelegd. Terwijl Ibn Taymiyya deze lasterlijke uitspraken deed over de geleerden van de ahl al-soenna, was het hijzelf die de edele Koran interpreteerde volgens zijn eigen opvatting. Zo week hij zelf af van de eerste moslims. Deze houding van hem toont aan dat hij niet oprecht was in zijn woorden. Hij vermeldde dat de geleerden van de ahl al-soenna de edele Koran en de eervolle hadîth's verkeerd hadden begrepen en dat zelfs de eervolle Metgezellen zich in veel zaken hadden vergist. Hij zei dat hij degene was die de religie van Allah had gecorrigeerd en dat alleen hij de correcte betekenis van de edele Koran had begrepen. Hij misprees de grote mujtahids van de 1e en 2e islamitische eeuw, die geprezen worden in eervolle hadîth's, en de islamgeleerden die de rechtsscholen van deze mujtahids over de wereld verspreidden. Omwille van deze reden kwamen degenen die een autoriteit waren in de religieuze zaken samen en onderzochten ze het pad dat hij had ingeslagen. Het werd duidelijk dat het een afgedwaald en schadelijk pad was. Hij werd ontheven van zijn leerstoel aan de madrassa, die hij had geërfd van zijn vader. Maar hij bleef weer niet stilzitten. Hij bracht de uitspraken van de 'mushabbiha' genaamde bid'a-groepering naar boven en zei dat Allah de Verhevene materie en een object (jism) was. Hij veronderstelde dat de Schepper een menselijke gedaante had. Hij was zodanig verstrikt geraakt in deze verdorven geloofsovertuiging van hem, dat hij op een dag op de preekstoel van de moskee van Damascus zei: "Allah de Almachtige daalt vanuit de hemel neer naar de aarde net zoals ik nu afdaal", en dan vervolgens afdaalde van de preekstoel. Dit werd bericht door Ibn Battûta. De geleerden van de vier rechtsscholen schreven antwoorden die deze uitspraak van Ibn Taymiyya verwierpen, en verhinderden zo dat het geloof van de moslims werd aangetast. Het boek **ar-Raddu 'ala'l-mushabbihi fî qawlihî ta'âlâ ar-Rahmânu 'ala'l-'Arsh-istawâ** van de shâfi'î fiqh-en hadîth-geleerde Muhammad ibn Jamâ'a, die in Egypte, Damascus en Jeruzalem werkzaam was geweest als kadi (islamitische rechter; qâdî) en die overleed in 733 n.h. [1333 n.Chr.], zit vol met deze waardevolle antwoorden. In het fatwa-boek **Tâtârhâniyya**, in het boek **al-Milal wa'l-Nihal** en in alle andere boeken over dit on-

derwerp staat geschreven dat de **mujassima**- en **mushabbiha**-groeperingen – dus degenen die geloven in zaken zoals dat Allah de Verhevene net als een object is of dat Hij op de Troon zit, neerdaalt en loopt – kâfirûn zijn. In 705 n.h. lieten geleerden en staatsmannen, die zich hadden verzameld bij de Egyptische sultan Nâsir, hem opsluiten in de kerker van het fort van Caïro omdat hij zulke verdorven uitspraken verspreidde. En omdat hij incorrecte fatwa's gaf die de geleerden van de ahl al-soenna niet als toegestaan beschouwden, werd hij in 720 n.h. opgesloten in het fort van Damascus. Ook zijn uitspraken over het bezoeken van de graven van profeten en heilige plaatsen zorgden voor opschudding. Hij veroorzaakte fitna. Om deze reden werd hij in 726 n.h. in Damascus opnieuw opgesloten. In 728 n.h. [1328 n.Chr.] werd hij ziek in de kerker en stierf hij.

Ibn Taymiyya zei dat hij behoorde tot de hanbalî rechtsschool. Echter, om te kunnen behoren tot een van de vier rechtmatige rechtsscholen, moet men een geloof (îmân) hebben dat overeenkomt met de geloofsrichting van de ahl al-soenna. Veel van zijn uitspraken tonen aan dat hij niet tot de ahl al-soenna behoorde, en dat hij deze geloofsrichting zelfs afkeurde. Hij stelde zich voor als een mujtahid en een hervormer. De hanbalî geleerde Mar'î, die overleed in 1033 n.h., schreef een biografie van Ibn Taymiyya. In dit boek, getiteld **Kawâkib**, vermeldt hij de teksten van Ibn Taymiyya waarin hij het volgen (taqlîd) van de imams van de rechtsscholen en zelfs de consensus (ijmâ') afwijst. Hoewel hij de geleerden van de ahl al-soenna aanvalt omdat ze analogie (qiyâs) toepasten, heeft hij ook zelf op veel plaatsen en met name in zijn boek **Majmû'at al-rasâil** zeer veel analogie toegepast. Hij geloofde niet in de grootsheid van de awliyâ en viel de rechtmatigheid van het bezoeken van graftombes aan. Hij veranderde de eervolle hadîth: **"Enkel naar drie moskeeën wordt er gereisd om ze te bezoeken"** naar **"Enkel drie moskeeën mogen bezocht worden"**, en zei dat het een zonde was om zelfs voor het bezoeken van het graf van de Gezant van Allah daarheen te reizen. De edele Ibn Hajar al-Haytamî heeft in zijn boek **Fatâwâ al-fiqhiyya** hier een uitgebreid antwoord op gegeven. In punt 222 van het boek **Nuzhat al-khawâtir** staat geschreven dat er uitgebreide discussies over dit onderwerp zijn geweest tussen de Indiase geleerde Muhammad 'Abdulhayy al-Lucknawî, die overleed in 1304 n.h. [1887 n.Chr.], en de Indiase madhhabloze Muhammad Bashir. 'Allâma 'Abdulhayy al-Hasanî, de schrijver van het boek 'Nuzhat al-khawâtir', overleed in 1341 n.h. [1923 n.Chr.]. Ibn Taymiyya bekritiseerde de school van de

edele **Abu'l-Hasan al-Ash'arî**, die een van de grootste geleerden van de ahl al-soenna was; hoe deze diepzinnige geleerde de voorbeschikking (qadar) en de Namen van Allah de Verhevene verklaarde; en de interpretaties die hij gaf aan de verzen van de edele Koran waarin wordt vermeld dat er bestraffing zal zijn. Ibn Taymiyya zei dat de bestraffing in de Hel ook voor de ongelovigen (kâfirûn) niet oneindig zal zijn en dat iedere vorm van belasting die aan regeringen wordt betaald, geldt als het geven van de zakât. Hij accepteerde niet dat uitspraken die in strijd zijn met wat de vier rechtsscholen op basis van overeenstemming hebben vermeld, kufr zijn. Hij probeerde de reputatie, de faam van de geleerden van de ahl al-soenna te gronde te richten. In de al-Jabal-moskee in Sâlihiyya zei hij dat de edele 'Umar ibn al-Khattâb veel fouten had gemaakt. Op een bijeenkomst zei hij dat de edele 'Alî zich 300 keer had vergist. In een eervolle hadîth, die staat geschreven in het boek **Kunûz** van Munâwî, in de **Sahîh** van Imâm Ahmad en in het boek **Mir'ât-i kâinât**, wordt gezegd: **"Allah de Verhevene legde het woord van de waarheid op de tong van 'Umar."** De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) bedoelt in deze eervolle hadîth dat 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) zich nooit vergist. Ibn Taymiyya daarentegen verzet zich tegen deze eervolle hadîth door te zeggen dat de edele 'Umar zich vaak had vergist. Hij was echter niet zo onwetend om deze eervolle hadîth niet te kennen. Zijn hadîth-kennis was omvangrijk. Maar zijn aantal vergissingen waren van een net zo grote omvang. Ja, het kan zijn dat velen van de eervolle Metgezellen buiten de edele 'Umar zich hadden vergist in zaken die alleen te begrijpen waren middels ijtihâd. Echter, hun vergissing was een vergissing in het verrichten van ijtihâd. Om die reden wordt er ook voor de vergissing van die grote persoonlijkheden en de geleerden van de ahl al-soenna in de zaken die alleen door ijtihâd begrepen kunnen worden, beloning gegeven. Zij waren immers allemaal mujtahid. Het feit dat Ibn Taymiyya zich vergiste in zaken waarin geloofd moet worden, dreef hem echter weg van het rechte pad en leidde tot een toename van zijn bestraffing. Door van zichzelf te denken dat hij een mujtahid was net als de Imâms van onze religie, ging hij zijn grenzen te buiten en werd hij in de ondergang gesleurd. Ibn Taymiyya ging zelfs nog verder en viel genadeloos grootheden van tasawwuf aan, zoals Sadruddîn al-Qûnawî, Muhyiddîn ibn al-'Arabî en 'Umar ibn al-Fârid (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Hij zei "dat de boeken van Ghazâlî vol zitten met verzonnen hadîth's". Hij schroomde er zich ook niet voor om kwaad te

spreken over onze kalâm-geleerden. Hij kon niet begrijpen dat de rechtsscholen tot stand waren gekomen vanwege verschillen in ijtihâd en dacht dat deze het resultaat waren van filosofische gedachten. Hij zag het als een overtreding dat de geleerden van de ahl al-soenna zeiden dat kerken die al bestonden in islamitische landen niet aangetast mogen worden, en bekritiseerde om die reden grote persoonlijkheden van de islam.

Net als Ibn Taymiyya stelt ook Mawdûdî Imâm al-Ghazâlî als een gebrekkig persoon voor. De grote geleerde de edele **Ibn Hajar al-Makkî** zegt in zijn boek **al-A'lâm bi-qawâti'il-islâm** het volgende wanneer hij het heeft over de zaken die tot kufr leiden, waarbij hij citeert van Ibn al-Subkî en uit boeken van andere geleerden: "Degene die de teksten van Imâm al-Ghazâlî als gebrekkig omschrijft, is ofwel een jaloers iemand die hem niet kan uitstaan, ofwel een ketter (zindîq)." De hanafî geleerde Ibn 'Âbidîn schrijft aan het einde van zijn boek **al-'Uqûd al-durriyya: "**Wie zegt dat Imâm al-Ghazâlî geen geleerde was, is de meest onwetende van alle onwetenden en de slechtste van alle zondaars. Hij was de hujjat al-islâm (het argument van de islam) van zijn tijd en de meest superieure onder de geleerden van zijn tijd. Hij heeft zeer waardevolle boeken in de fiqh-wetenschap geschreven. Sommige voorschriften van de shâfi'î rechtsschool zijn gebaseerd op zijn boeken."

Sommige van de islamgeleerden zeiden dat Ibn Taymiyya de islam had verlaten en een afvallige (murtadd) was geworden. Diepzinnige geleerden zoals Ibn Battûta, Ibn Hajar al-Makkî, Taqiyyuddîn al-Subkî en zijn zoon 'Abdulwahhâb, 'Izzuddîn ibn Jamâ'a en Abû Hayyân al-Zâhirî al-Andalusî, wiens woorden als bewijs gelden, rekenden hem tot de ahl al-bid'a, tot de afgedwaalden. Juist, ook degenen die vermelden dat hij een afgedwaalde was, ontkennen niet de hoge mate van zijn kennis, intelligentie en ascese. Maar in een eervolle hadîth die geschreven staat in **Mishkât**, wordt gezegd: **"De slechtsten van de slechten zijn de slechte religieuze geleerden."** Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Fârûqî zegt in zijn 53e brief het volgende:

"De goede geleerde is de beste onder de mensen. De slechte geleerde is de slechtste van de mensen. Het geluk en de ondergang van de mensen hangen af van de geleerden. Een van de groothеden zag een keer de shaytân nietsdoend zitten en vroeg hem naar de reden hierachter. De shaytân zei: 'De afgedwaalde geleerden van deze tijd doen ons werk. Ze laten geen werk over voor ons om de mensen van het pad af te brengen.'"

Ook Imâm al-Subkî had de kennis en intelligentie van Ibn Tay-

miyya veel geprezen. Burhânuddîn ibn Muflih zegt in het boek **Tabaqât** dat Imâm al-Subkî Ibn Taymiyya erg had geprezen in een brief die hij schreef aan Dhahabî. Echter, zowel Imâm al-Subkî in zijn boek **al-Raddu li-Ibni Taymiyya**, als zijn zoon 'Abdulwahhâb in zijn boek **Tabaqât**, schreven dat hij was afgeweken van de ahl al-soenna en was vervallen in dwaling. Enkele personen bij wie hij zijn ideeën had ingeprent en met name zijn leerlingen Ibn Qayyim en Dhahabî prijzen hem de hemel in. Personen zoals 'Alî al-Qârî, die als een religieuze geleerde werd gezien doordat hij verklaringen voor beroemde boeken schreef, en die de kost verdiende door kopieën van de edele Koran en waardevolle boeken te schrijven; Mahmûd al-Âlûsî en ook 'Abduh die zichzelf als een mujtahid zag, dwaalden af naar zijn pad en verlieten zo de ahl al-soenna.

Yûsuf al-Nabhânî, een van de diepzinnige geleerden van de vorige eeuw, heeft in zijn boek **Shawâhid al-haqq**, net als Shaykh al-islâm Mustafâ Sabri Efendi, een van de grootheden onder de Ottomaanse geleerden, in zijn boek **al-'Ilm wa'l-'Aql**, en Abû Hâmid ibn Marzûq, een van de Syrische geleerden, in zijn uit twee volumes bestaande boek, met bewijsdocumenten aangetoond dat Ibn Taymiyya was afgedwaald. Het boek van Abû Hâmid werd ingekort en onder de titel **al-Tawassul bi'l-Nabî wa bi'l-sâlihîn** in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] in Istanbul offset gedrukt.

Degenen die denken dat Ibn Taymiyya zich op het rechte pad bevond, schrijven kort het volgende om te verdedigen dat zijn veroordeling en opsluiting onterecht waren: *"De aanhangers van tasawwuf waren beledigd door zijn teksten tegen hen. Zijn fatwa's omtrent de echtscheiding (talâq) maakten de fiqh-geleerden vijandig tegenover hem. En vanwege zijn fatwa's omtrent de goddelijke Attributen voelden de kalâm-geleerden zich beledigd. Om deze reden verenigden de kalâm-, fiqh- en tasawwuf-geleerden zich tegen hem en werd hij gestraft."* Ze denken dat ze daarmee iedereen kunnen laten geloven dat de islamgeleerden vanwege een paar woorden vijandig zouden worden tegenover een moslim, dat ze hem onrecht zouden aandoen en zich zouden inspannen om hem in de val te lokken. Ze stellen hem voor als het slachtoffer van onrecht en de geleerden als onrechtvaardigen. Ibn Taymiyya hees echter de vlag van opstandigheid tegen de ahl al-soenna. Hij stak een vuur van onenigheid aan in de islamitische wereld. Zo zei Ibn Taymiyya bijvoorbeeld tegen de nahw-geleerde (grammaticus) Abû Hayyân, toen die in 700 n.h. naar Caïro kwam: "Wie moet deze Sîbawayh, die we 'nahw-geleerde' noemen, nu voorstellen? In zijn boek staan er precies tachtig fouten die jij niet kunt begrij-

pen.” Tegenover deze woorden die niet passen bij een geleerde, vond Abû Hayyân het gepaster om bij hem weg te blijven. In zijn tafsîr, genaamd **al-Bahr**, en in de samenvatting ervan, genaamd **al-Nahr**, bekritiseerde hij hem.

Ibn Hajar al-‘Asqalânî schrijft in zijn boek **Durar al-kâmina**, waarbij hij citeert van Dhahabî (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn): “Wanneer Ibn Taymiyya over kennis sprak, werd hij kwaad, probeerde hij de persoon tegenover hem te verslaan en beledigde hij iedereen.” Imâm al-Suyûtî zegt in zijn boek **Kam’ al-mu’ârid**: “Ibn Taymiyya was arrogant en had een hoge dunk van zichzelf. Het was zijn gewoonte om zichzelf te presenteren als superieur aan iedereen, om de persoon tegenover hem te minachten en de spot te drijven met de grote persoonlijkheden.” De Syrische geleerde Muhammad ‘Alî Beg zegt in zijn boek **Hittat al-Shâm**: “Ibn Taymiyya’s doel lijkt op dat van de priester Luther. De hervormer van het christendom was echter succesvol, de hervormer van de islam was dat niet.”

Het boek **al-Wahâbiyat** (‘De Waarheid over het wahhabisme’) van Mawlânâ Muhammad Diyâullâh, een van de grote geleerden van Pakistan en de imam en khatîb van de stad Sialkot, is in het Urdu en werd gedrukt in 1969. Op pagina 93 van dit boek zegt hij: “Mawlawî ‘Abdulhayy al-Lucknawî (overleden in 1304 n.h.), de grote geleerde van India en de schrijver van honderden waardevolle boeken die wereldwijd bekend zijn, zegt in zijn boek **Ghays al-ghamâm**: ‘Net als de vroegere Ibn Taymiyya al-Harrânî, had ook Shawkânî die later kwam, veel kennis maar weinig verstand. Hij was precies zoals hij. Hij was zelfs nog lager dan hij.’”

Goldziher schrijft dat Ibn Taymiyya de rechtmatige rechtsscholen als bid’a beschouwde; dat hij tegen hen streed omdat hij meende dat zij de oorspronkelijke zuiverheid van de islam hadden veranderd; dat hij de ash’arî school en de tasawwuf bestreed; en dat hij het bezoeken van de graven van de profeten en die van de awliyâ een zonde noemde.

Mustafâ ‘Abdurrâziq Pasha, een van de voormalige rectoren van de Al-Azhar-universiteit en een leerling en volger van Muhammad ‘Abduh, zei: “Wanneer Ibn Taymiyya een fatwa uitvaardigde, volgde hij niet een rechtsschool; hij handelde volgens het bewijs dat hij zelf vond. Hij ontkende de onthullingen (kashf) van de grootheden van tasawwuf.”

Ibn Taymiyya zei over Sadruddîn al-Qûnawî: “Sadruddîn, die een vriend was van Muhyiddîn ibn al-‘Arabî, was in de intellectu-

ele wetenschappen en in de kalâm-wetenschap verder dan zijn meester, maar hij zat ook dieper in kufr dan hij, wist minder dan hij en had minder geloof dan hij. Aangezien hun school kufr is, zitten degenen onder hen die er meer bekwaam in zijn, dieper in kufr.” Een deel van de islamgeleerden beschouwden hem als kâfir. De meesten vermeldden echter dat hij een afgedwaalde was. Muhammad Shaykh al-Makkî, een van de geleerden in de tijd van Yavuz Sultan Selim Khân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), zegt in zijn Perzische boek **al-Jânib al-gharbî** – die beschikbaar is in de afdeling ‘Rashîd Efendi’ van de Süleymaniye-bibliotheek – wanneer hij antwoord geeft op de aanvallen op de edele Muhyiddîn ibn al-‘Arabî: “Ibn Taymiyya vermeldt dat de ongelovigen, nadat ze jarenlang verbrand zullen worden, uit de Hel zullen komen en schrijft de hadîth: **‘Er komt een tijd dat de poorten van de Hel opengaan. Op zijn bodem groeit dan gras.’** Hij citeerde ook andere hadîth’s hierover. Echter, dat de ongelovigen (kâfirûn) eeuwig in de Hel zullen blijven, staat duidelijk vermeld in de edele Koran. Dit is enerzijds een kwestie van massatransmissie (tawâtur) en anderzijds bestaat er ook consensus (ijmâ’) hierover. De geleerden vermelden dat Ibn Taymiyya de tawâtur en de ijmâ’ tegenspreekt.”

Op pagina 96 van **Mukhtasar al-Qurtubî** staat vermeld: “Degenen die zeggen dat alle helbewoners uit de Hel zullen komen en dat de Hel dan volledig leeg zal zijn, spreken de edele Koran en de eervolle hadîth’s tegen. Dat de bestraffing in de Hel eeuwig zal zijn voor de ongelovigen, hebben de geleerden van de ahl al-soenna en de ‘âdil (rechtvaardige, rechtschapen) Imâms op basis van overeenstemming medegedeeld. In het 169e vers van soera **al-Nisâ** staat vermeld: **‘De ongelovigen** (kâfirûn) **zullen eeuwig in de Hel blijven.’** De edele verzen die als volgt luiden [interpretatie van de betekenis]: **‘Degene die het pad van de gelovigen** (mu’minûn) **verlaat, zullen Wij in de Hel gooien’**, zijn een antwoord hierop. Enkel de eerste laag van de Hel, waar de gelovigen zich zullen bevinden die veel zonden hadden, zal leeg raken. De andere lagen van de Hel, waar de ongelovigen zich zullen bevinden, zullen nooit leeg raken. De gelovigen zullen voorspraak (shafâ’a) verkrijgen en zo verlost worden van hun bestraffing; alleen hun plaatsen zullen leeg raken en enkel op de bodem van de eerste laag van de Hel zal er gras groeien. Imâm al-Qurtubî schrijft dat de bovengenoemde hadîth **mawqûf** is; hij zegt dat er niet werd medegedeeld dat het rechtstreeks werd gehoord van de Gezant van Allah. De edele Muhyiddîn ibn al-‘Arabî zegt evenzeer dat de poorten van de Hel

nooit geopend zullen worden en dat de ongelovigen eeuwig in de Hel zullen blijven. Degenen die zeggen dat de Hel verlaten zal worden, bedoelen daarmee dat de gelovigen het zullen verlaten.” Door de eervolle hadîth’s, die vermelden dat de gelovigen (mu’minûn) uit de Hel zullen komen, te veralgemeniseren en de ongelovigen (kâfirûn) hierbij mee te rekenen, ontkent Ibn Taymiyya edele Koranverzen, de tawâtur en de ijmâ’. De geleerden van de ahl al-soenna ‘ongelovige’ noemen, leidt ertoe dat men in kufr treedt. Dat het kufr is om de verzen, die door de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) niet op verschillende manieren werden geïnterpreteerd, en de eervolle hadîth’s, die als mutawâtir (massaal bevestigd) zijn geclassificeerd, te ontkennen, staat ook geschreven in het gedeelte **‘Het rechtersambt’** in het boek **Radd al-muhtâr**. De mâlikî geleerde Muhammad ibn ‘Abdullâh uit Tanger, die beroemd werd onder de naam **Ibn Battûta**, liet zijn geschiedenisboek **Tuhfat al-nuzzâr** door zijn penvoerder Ibn Jazî schrijven. Dit boek is naar verschillende talen vertaald. Zo werd bijvoorbeeld de tweede vertaling naar het Turks door Muhammad Sharîf Beg gedaan en werd het in 1335 n.h. [1917 n.Chr.] in Istanbul gedrukt. Aan het einde van pagina 9 van dit boek wordt gezegd: “Ibn Taymiyya had veel kennis, maar er was iets mis met zijn verstand.” Er worden verschillende uitspraken van hem vermeld die niet overeenkomen met de islam. Ibn Battûta vertelt bijvoorbeeld het volgende: “Ik was in Damascus en was aanwezig bij het vrijdagsgebed. Nadat Ibn Taymiyya de vrijdagspreek had voorgelezen, daalde hij de treden van de preekstoel af terwijl hij zei: ‘Net zoals ik nu afdaal, zo daalt Allah de Almachtige neer naar de hemel van de aarde.’ De mâlikî geleerde Ibn Zahrâ legde de verdorvenheid van deze uitspraak uitgebreid uit aan de aanwezige gebedsgemeenschap. De meesten in de gemeenschap waren onwetend en geloofden dat Ibn Taymiyya zich op het rechte pad bevond. Ze hielden erg van zijn versierde woorden. Maar na de verklaring van deze mâlikî geleerde gingen ze af op Ibn Taymiyya en sloegen ze hem met hun handen en schoenen. Hij viel op de grond. Zijn tulband viel van zijn hoofd en zijn zijden hoofddeksel (tâqîya) daaronder kwam tevoorschijn. Met dit als voorwendsel namen ze hem mee naar een hanbalî rechter. Hij werd opgesloten en berispt door de rechter. Mâlikî en shâfi’î geleerden zeiden dat deze berisping onterecht was. De zaak werd overgedragen aan de heerser Nâsir. De raad van geleerden die werd samengesteld voor deze zaak, kwam tot het besluit dat Ibn Taymiyya fitna veroorzaakte. Daarop werd hij op bevel van de heerser gevangengezet in Damascus.” Dit stuk uit het boek van

Ibn Battûta staat ook geschreven in het boek **Jawâhir al-bihâr** van Yûsuf al-Nabhânî, bij de naam 'Abdulghanî al-Nablusî. Moge Allah de Verhevene aan degenen, die iemand wiens afgedwaaldheid werd begrepen door de geleerden van zijn tijd en door alle moslims en die daarvoor werd gestraft, boven onze imams van de rechtsscholen plaatsen, en aan degenen die in hen geloven, begrip en rechtleiding schenken. Moge Hij de kinderen van de moslims ervoor behoeden dat ze zich laten misleiden door de afgedwaalden! Âmîn.

De edele Ibn Hajar (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Jawhar al-munzam**: "Een van de bijgeloven, absurditeiten van Ibn Taymiyya was dat hij het verrichten van istighâtha, tawassul (dus het vragen om hulp, bemiddeling) door middel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) ontkende. Vóór hem had geen enkele islamgeleerde zoiets gezegd. De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) vermelden dat het erg goed is om de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) altijd als bemiddelaar te gebruiken voor hulp en verlossing. Hem als bemiddelaar gebruiken (tawassul) werd gedaan vóór zijn fysieke schepping en ook erna, zowel op deze wereld als in het hiernamaals. Een van de zaken die aantonen dat er tawassul door middel van hem kon worden gedaan vóór zijn fysieke schepping, is dat profeten en awliyâ uit hun gemeenschappen dit hebben gedaan. De lasterlijke uitspraak van Ibn Taymiyya daarentegen heeft geen enkele oorsprong en basis. In een eervolle hadîth, die werd overgeleverd door de hadîth-geleerde Hâkim al-Nishâbûrî, wordt gezegd: **'Toen Âdam** (vrede zij met hem) **zich had vergist, zei hij: "O mijn Heer! Vergeef mij omwille van het recht van Muhammad** (vrede zij met hem)**." En Allah de Verhevene zei: "Ik heb Muhammad** (vrede zij met hem) **nog niet geschapen. Hoe wist je van hem?" Hij antwoordde: "O mijn Heer! Toen U mij had geschapen en mij een ziel had gegeven, hief ik mijn hoofd op. Ik zag op de randen van de Troon** (de 'Arsh al-a'lâ) **dat er 'lâ ilâha illallâh Muhammadun rasûlullâh' stond geschreven. Ik begreep het uit het feit dat U de naam van degene van wie U het meest houdt onder Uw dienaren, naast Uw eigen Naam hebt geplaatst." En Allah de Verhevene zei hierop: "O Âdam! Je hebt juist gesproken. Onder Mijn dienaren is hij degene die Ik het meest liefheb. Toen je Mij om vergiffenis vroeg omwille van zijn recht, heb Ik je onmiddellijk vergeven. Als Muhammad** (vrede zij met hem) **er niet zou zijn, dan zou Ik jou niet geschapen hebben."'** 'Het recht van Muham-

mad' (vrede zij met hem) betekent hier dat Allah de Verhevene hem erg liefheeft en veel waarde aan hem hecht. Of het betekent het recht dat hij heeft op andere dienaren van Allah. Of het betekent dat Allah de Verhevene hem begunstigd heeft en hem een recht heeft verleend op Hemzelf. Evenzo wordt in een eervolle hadîth het volgende gezegd toen werd gevraagd wat het recht van de dienaren is op Allah de Verhevene: **"Recht' heeft hier niet de betekenis van 'iets noodzakelijks', 'een verplichting'** [voor Allah]**.'** Immers, het is voor Allah de Verhevene niet absoluut noodzakelijk, dus niet wâjib, dat Hij iets doet. Als Hij het wil, doet Hij het. Als Hij het niet wil, doet Hij het niet. Iets vragen aan Allah de Verhevene omwille van het recht van de Gezant van Allah (vrede zij met hem), betekent niet iets vragen van de Gezant van Allah, wil dit aangeduid kunnen worden als shirk. Allah de Verhevene verklaart dat Hij Zijn Gezant erg liefheeft en dat Hij hem een hoge rang heeft gegeven. Wel, men vraagt aan Allah de Verhevene omwille van het recht, dus de eerbiedwaardigheid, de waarde van deze liefde en deze hoge rang. Een van de schenkingen, gunsten van Allah de Verhevene aan Zijn Gezant is dat Hij de smeekbeden aanvaardt die omwille van zijn recht, omwille van zijn hoge rang worden verricht. Dat degene die hier niet in gelooft ontbeerd blijft van deze gunst, is voor hemzelf het grootste verlies. Tawassul door middel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd ook gedaan toen hij in leven was. Nasâî en Tirmidhî vermelden dat er een blinde kwam bij de Gezant van Allah en hem vroeg om een smeekbede te verrichten zodat hij kon zien. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei tegen hem: **'Als je wilt, verricht ik een smeekbede voor jou; of je kunt geduld tonen als je wilt. Geduldig zijn zal beter zijn voor jou.'** Toen de man zei: 'Ik zou willen dat je een smeekbede verricht. Ik heb niemand om voor mij te zorgen. Ik heb het er erg moeilijk mee', zei de Gezant van Allah: **'Verricht een goede rituele wassing** (wudû)**! Zeg daarna deze smeekbede op!'** De vertaling van deze smeekbede is als volgt: **'O mijn Heer! Ik wend me tot U middels Uw geliefde Profeet, die U als een barmhartigheid voor de mensen hebt gezonden. Ik vraag het van U! O Muhammad** (vrede zij met hem)**! Ik wend mij middels u tot mijn Heer opdat mijn wens wordt verwezenlijkt. O Allah! Maak hem tot een bemiddelaar voor mij!'** Dit wordt ook bericht door Imâm al-Bayhaqî. In zijn bericht staat er ook nog bij: 'Hij stond op en ging al ziend weg.' De Gezant van Allah had hem geleerd om deze smeekbede op te zeggen. Hij heeft niet zelf een smeekbede voor hem verricht;

hij wilde dat de man zelf zich wendde en smeekte tot Allah, dat die om hulp vroeg door middel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en dat zijn wens op deze manier verwezenlijkt zou worden. Zowel tijdens het leven van de Gezant van Allah, als na zijn overlijden, werd er om hulp gevraagd (istigâtha) door middel van hem. De rechtschapen Voorgangers hebben na het overlijden van de Gezant van Allah deze smeekbede vele keren opgezegd en hebben op deze manier hun wensen verkregen. Het deed zich eens voor dat kalief 'Uthmân (moge Allah tevreden zijn met hem) het verzoek van iemand niet aanvaardde. Deze persoon ging naar de Metgezel de edele 'Uthmân ibn Hanîf en vroeg om zijn hulp, waarop de Metgezel hem leerde deze smeekbede op te zeggen. Tabarânî en Bayhaqî berichten dat toen de man de smeekbede oplas en weer naar de kalief ging, zijn verzoek werd aanvaard. In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door Tabarânî, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tijdens het verrichten van smeekbeden: **'Omwille van het recht van Uw Profeet en de profeten die voor hem kwamen.'** Het verrichten van **tawajjuh** (zich wenden tot Allah), **tawassul** (bemiddeling), **istighâtha** (vragen om hulp) en **tashaffu'** (vragen om voorspraak) door middel van de Gezant van Allah of andere profeten of de awliyâ, betekenen allemaal hetzelfde. Dat het toegestaan is om ook door middel van daden en 'ibâdât tawassul te verrichten, wordt verklaard in de islam. In een eervolle hadîth wordt verteld over mensen uit een vroegere tijd, die een grot ingingen en hierin vast kwamen te zitten en die tot Allah de Verhevene smeekten omwille van de oprechte daden die zij eens voor Allah hadden gedaan, waarna de steen die de ingang van de grot had geblokkeerd loskwam en zij werden gered. Als een smeekbede aanvaard wordt, die verricht wordt door daden als bemiddeling (wasîla) te gebruiken, dan zullen de smeekbeden die verricht worden door degenen die de beste daden verrichtten te gebruiken als bemiddelaar, ongetwijfeld aanvaard worden. 'Umar ibn al-Khattâb (moge Allah tevreden zijn met hem) verrichtte een smeekbede voor regen door de edele 'Abbâs als bemiddelaar te gebruiken. Geen enkele van de eervolle Metgezellen maakte hier bezwaar tegen. Het feit dat hij niet de Gezant van Allah of zijn gezegende graf als bemiddeling gebruikte maar de edele 'Abbâs, was omdat hij zichzelf als heel laag zag en de familieleden van de Gezant van Allah superieur aan zichzelf beschouwde. Dat hij de edele 'Abbâs als bemiddeling gebruikte, betekent in feite de Gezant van Allah als bemiddeling gebruiken. Er kan niet gezegd worden dat de begrippen 'ta-

wassul’, ‘tawajjuh’ en ‘istighâtha’ aantonen dat degene middels wie tawajjuh, istighâtha wordt gedaan, altijd als meer superieur wordt beschouwd aan degenen die de tawajjuh en istighâtha verrichten. De Gezant van Allah heeft eens de Emigranten (Muhâjirûn) uit Mekka als bemiddelaar gebruikt voor de aanvaarding van zijn smeekbede. Istighâtha betekent dat men, om iets te vragen aan een persoon, hulp vraagt aan iemand die erg geliefd is bij die persoon. Met andere woorden, dat men vraagt door middel van deze geliefde iemand. Wanneer het gevraagd wordt door middel van zo iemand, dan zal het gemakkelijk zijn om het gevraagde te verkrijgen. Voor de aanvaarding van een smeekbede verricht men istighâtha door middel van de Gezant van Allah of een van de overleden awliyâ. Op deze manier zal de smeekbede aanvaard worden. Degene die de smeekbede aanvaardt, dus verwezenlijkt, is enkel en alleen Allah de Verhevene. De Profeet is hierbij een middel, een bemiddelaar. Allah de Verhevene is de werkelijke Helper. De Gezant van Allah is in metaforische zin de helper. In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door Bukhârî, wordt gezegd: **‘Op de Dag des Oordeels zullen de mensen eerst door middel van Âdam, dan door middel van Mûsâ en daarna door middel van Muhammad** (vrede zij met hen) **istighâtha verrichten.’** Daarnaast betekent het verrichten van tawassul, istighâtha door middel van de Gezant van Allah dat men hem vraagt om smeekbeden te verrichten. Hij is immers levend in zijn graf en begrijpt het verzoek van degene die vraagt. In een authentiek bericht (khabar) wordt het volgende vermeld: ‘In de tijd van de amîr al-mu’minîn (leider der gelovigen) ‘Umar ibn al-Khattâb (moge Allah tevreden zijn met hem) brak er droogte, schaarste uit. Een van de eervolle Metgezellen ging naar het graf van de Gezant van Allah en zei: “O Gezant van Allah! Verricht smeekbeden voor je gemeenschap (umma) opdat het gaat regenen! Je gemeenschap staat op het punt ten onder te gaan!” De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) verscheen aan hem in een droom en kondigde aan dat het zou regenen. En zo gebeurde het ook. In de droom zei de Profeet (vrede zij met hem) ook: **“Ga naar ‘Umar en geef hem mijn begroeting** (salâm)**! Geef hem de blijde boodschap dat het zal regenen. Zeg dat hij moet handelen met kays!”** ‘Kays’ betekent mild handelen. ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) was streng. Hij toonde strengheid in de uitvoering van de geboden van de islam. Deze persoon kwam toen bij de kalief en vertelde hem zijn droom. De kalief luisterde naar hem en huilde.’ Volgens een bericht (khabar) was degene die de droom zag, de Metgezel Bilâl ibn

al-Hârith al-Muzanî. We willen hier niet op de droom wijzen, maar op het feit dat de Metgezel naar het graf van de Gezant van Allah ging en tawassul verrichtte. Men ziet dus dat men de Gezant van Allah – net zoals het gedaan werd tijdens zijn leven – ook na zijn overlijden kan vragen om smeekbeden te verrichten voor de verwezenlijking van zijn wensen. Net zoals dat door middel van zijn smeekbeden en bemiddeling wensen verwezenlijkt worden, worden ook vóór zijn geboorte, tijdens zijn leven en na zijn overlijden de smeekbeden en tawassul aanvaard die worden verricht door hem als bemiddelaar te gebruiken. Op de Dag des Oordeels zal hij bij zijn Heer voorspraak (shafâ'a) verrichten voor zijn gemeenschap en zijn voorspraak zal aanvaard worden. Dat dit zo is, hebben de islamgeleerden op basis van **ijmâ'**, dus overeenstemming, medegedeeld. In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door 'Abdullâh ibn 'Abbâs (moge Allah tevreden zijn met hen beide), wordt gezegd: **'Allah de Verhevene zei tegen 'Îsâ** (vrede zij met hem)**: 'O 'Îsâ! Geloof in Muhammad** (vrede zij met hem)**! En beveel je gemeenschap dat degenen onder hen die zijn tijd zullen bereiken, in hem moeten geloven! Als Muhammad** (vrede zij met hem) **er niet zou zijn, dan zou Ik de profeet Âdam niet geschapen hebben. Als Muhammad** (vrede zij met hem) **er niet zou zijn, dan zou Ik het Paradijs en de Hel niet geschapen hebben. Ik schiep de Troon op water. Het bewoog. Toen Ik er 'lâ ilâha illallah' op schreef, kwam het tot rust.'** Deze eervolle hadîth werd bericht door Hâkim met authentieke overleveraarsketens. Hoe kan een smeekbede, die verricht wordt door zo'n Profeet – die zo'n hoge graad heeft, zo onmetelijk waardevol is en die de gunsten van zijn Heer heeft verkregen – als bemiddelaar te gebruiken en door zijn voorspraak te vragen, niet aanvaard worden?" Hier eindigt de vertaling van de tekst uit **Jawhar al-munzam**, zoals die werd overgenomen uit **Shawâhid al-haqq**. Smeekbeden die Nûh, Ibrâhîm en andere profeten verrichtten door Muhammad (vrede zij met hem) als bemiddelaar te gebruiken, staan geschreven in tafsîr-boeken.

In **Shawâhid al-haqq** wordt als volgt geciteerd van Imâm al-Subkî: "Er zijn twee soorten van tawassul door middel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). De eerste is dat men vraagt aan Allah de Verhevene omwille van zijn hoge rang en zijn zegening (baraka). Wanneer op deze manier een smeekbede wordt verricht, kan elk van de uitdrukkingen **tawassul**, **istighâtha** en **tashaffu'** gebruikt worden. Alle drie drukken ze hetzelfde uit. Wie deze uitdrukkingen gebruikt en zo smeekbeden verricht, vraagt aan Allah de Verhevene door de

Gezant van Allah als bemiddelaar te gebruiken. Door hem tot een middel te maken, vraagt men Allah de Verhevene om hulp. Ook in wereldse zaken is het zo, dat als men een persoon iets vraagt door iemand die zeer geliefd is bij die persoon als bemiddelaar te gebruiken, hij dit dan meteen geeft. De tweede soort tawassul is dat men voor de verwezenlijking van een wens, de Gezant van Allah vraagt om voor hem smeekbeden te verrichten tot Allah de Verhevene. Hij is immers levend in zijn graf. Hij begrijpt wat gewenst wordt en vraagt dit aan Allah de Verhevene. Op de Dag des Oordeels zal hem gevraagd worden om voorspraak te verrichten; hij zal voorspraak verrichten en dit zal aanvaard worden."

Wederom in **Shawâhid al-haqq** wordt als volgt geciteerd van de edele Shihâbuddîn al-Ramlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn): "Ook na het overlijden van de profeten en de awliyâ, kan er door middel van hen tawassul en istighâtha worden verricht. Wanneer de profeten overlijden, houden hun wonderen (mu'jizât) niet op. Ook wanneer de awliyâ overlijden, houden hun buitengewone toestanden (karâmât) niet op. Dat de profeten in hun graf levend zijn, en het gebed en de hajj verrichten, staat duidelijk vermeld in eervolle hadîth's. Het is bekend dat ook de martelaren (shuhadâ) levend zijn in hun graf en dat zij helpen tijdens het strijden tegen de kuffâr."

43. In het 82e vers van **soera al-Mâida** staat duidelijk vermeld dat de grootste vijanden van de islam de mushrikûn en de joden zijn. De jood die de eerste fitna veroorzaakte om de islam van binnenuit te vernietigen, was 'Abdullâh ibn Saba' uit Jemen. Hij richtte de **shî'a**-groepering (het sjiisme) op als tegenbeweging tegen de **ahl al-soenna**, die de ware moslims zijn. De meest verdorven groepering van de shî'a (sjiieten) zijn de **nusayriyya**. Deze ongelovigen (kâfirûn) zeggen dat Allah de Verhevene is geïncarneerd in de edele 'Alî en zijn kinderen en dat alleen zij de geheimen weten. Na de Tweede Wereldoorlog nam een nusayrî, een ketter genaamd Hâfiz al-Assad de leiding over in Syrië middels een bloedige revolutie in Damascus. Als eerste pleegde hij in de steden Hama en Homs een massamoord, waarbij hij duizenden soennitische moslims als martelaar deed sterven. De Britse regering kwam tot een akkoord met de joden en er werd in Londen het **Ministerie van Koloniën** opgericht om de islam te bestrijden. [Dat de Britse regering onder bevel van de Kerk staat en dat Groot-Brittannië door priesters wordt geregeerd, hadden we aan het begin van ons boek vermeld. We hadden ook geschreven dat degenen onder de christenen die geloven dat 'Îsâ (vrede zij met hem) goddelijke attribu-

ten heeft en die daarom hem en zijn standbeelden aanbidden, polytheïsten (mushrikûn) zijn.] Hier werden de sluwe trucjes van de joden onderwezen aan spionnen die naar alle landen werden gestuurd. Hempher, die een van deze spionnen was, palmde in 1125 n.h. [1713 n.Chr.] in Basra Muhammad uit Najd in, die hij jarenlang misleidde, waarna ze samen de **wahhâbî**-groepering (het wahhabisme) oprichtten. Over dit onderwerp is er uitgebreide informatie te vinden in ons boek **İngiliz Câsûsunun İ'tirâfları** en in de Engelse vertaling hiervan **Confessions of a British Spy**.

Muhammad ibn 'Abdulwahhâb verrijkte zijn verdeeldheid zaaiende ideeën, die hij van Hempher had geleerd, door de boeken te lezen van Ibn Taymiyya en zijn leerling Ibn Qayyim al-Jawziyya.

De volgers van Muhammad ibn 'Abdulwahhâb, die in het jaar 1206 n.h. [1792 n.Chr.] overleed, worden **najdî** of **wahhâbî** (wahhabiet) genoemd. Zij worden ook wel de **firqa al-mal'ûna** (vervloekte groep) genoemd. Zie pagina 5! Muhammad ibn 'Abdulwahhâb zegt het volgende:

"De moslims, die zich sinds 600 jaar over de wereld hebben verspreid, waren allemaal afgodendienaren (mushrikûn) en ongelovigen (kâfirûn). Aangezien het fard is om rechtstreeks tot Allah aanbidding te verrichten, kan men voor aanbidding niet iets als bemiddelaar gebruiken. Smeekbeden verrichten tot en hulp vragen aan een ander dan Allah, is afgoderij (shirk) en zal nooit vergeven worden. Degenen die een van de profeten of de awliyâ om hulp vragen door hun naam te noemen, en die graftombes eerbiedigen door een gelofte (nadhr) te doen, aalmoezen te geven en andere zaken te doen, zijn allemaal afgodendienaren. Het feit dat zij zeggen: 'Wij hopen op hun voorspraak. We gebruiken hen als bemiddelaar om dichter bij Allah de Verhevene te komen', verlost hen niet van shirk. De afgodendienaren in de tijd van de Gezant van Allah verrichtten ook hun smeekbeden alleen tot Allah wanneer zij in moeilijkheden zaten. Dan smeekten ze tot Hem. Maar wanneer ze in rust en vrede verkeerden, verrichtten ze hun smeekbeden tot engelen, awliyâ en afgoden. En de huidige afgodendienaren smeken tot die-en-die meester en die-en-die shaykh, wanneer ze zich in moeilijkheden bevinden. Deze afgodendienaren zijn erger dan die van vroeger. Laat staan de afgodendienaren die tot een shaykh smeken, ook degenen die zeggen: 'O Gezant van Allah! Verricht voorspraak voor mij, schiet mij te hulp!', worden ongelovig."

De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene

hen allen genadig zijn) hebben door antwoorden hierop te schrijven verklaard dat hij zich op een verkeerd pad bevond. Ook zijn broer Sulaymân ibn 'Abdulwahhâb schreef een omvangrijk boek waarin hij wordt bekritiseerd. Dit boek, getiteld **al-Sawâ'iq al-ilâhiyya**, werd in Istanbul herdrukt. De boeken **Fasl al-khitâb** en **Kashf al-hijâb** van de bekende Molla 'Alî ibn Ahmad al-Basrî shâfi'î, een van de geleerden uit Basra die bekend is onder de naam 'al-Kabânî', bewijzen dat Muhammad ibn 'Abdulwahhâb was afgeweken van het rechte pad. Ahmad al-Kabânî overleed in 1235 n.h. [1819 n.Chr.].

Muhammad ibn 'Abdulwahhâb liet het boek **Dalâil al-khayrât** verbranden omdat er aanspreektitels voor de Profeet (vrede zij met hem) in voorkomen zoals 'sayyidunâ' en 'mawlânâ'. Sultan 'Abdulhamîd Khân II las echter elke dag het boek 'Dalâil al-khayrât'. Ibn 'Abdulwahhâb zei dat als hij ertoe in staat was hij de hujra al-sharîf (gezegende kamer) van de Profeet (vrede zij met hem) afgebroken zou hebben en de gouden regengoot op de Ka'ba weggehaald zou hebben en hebben vervangen door een houten. Degenen die niet in hem geloofden, noemde hij 'ongelovigen'. Hij zei dat de edele 'Umar ibn al-Fârid en de edele Muhyiddîn ibn al-'Arabî ongelovigen waren. Hij bespotte de eervolle hadîth: **"De verdeling van mijn gemeenschap** (umma) **in rechtsscholen is een barmhartigheid."** Hij geloofde niet in de rechtmatigheid van stichtingen en zei dat er in de islam geen dergelijke instelling bestond. Het loon dat rechters kregen beschouwde hij als steekpenning. 'Alî al-Kabânî schreef op elk van deze beweringen een antwoord en ontkrachtte ze allemaal door middel van bewijsdocumenten.

Ibn Taymiyya zei dat het een zonde is om met de intentie om genezing te verkrijgen naar plaatsen te gaan zoals rivieren, thermale warmwaterbronnen, bomen, bergen of grotten, of om een gelofte (nadhr) te doen voor graven. Hij zei dat het bezoeken van graven, het offeren van dieren bij graftombes en het vragen van hulp aan overledenen afgoderij is.

Volgens de geleerden van de ahl al-soenna is het een soenna om het graf van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) te bezoeken. Er waren ook geleerden die zeiden dat het wâjib is. Ibn 'Âbidîn zegt in de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr** het volgende: "Vóór Ibn Taymiyya had geen enkele geleerde het bezoeken van graven verboden. Hij introduceerde een nieuwe bid'a. Hierdoor verloor hij zijn aanzien bij alle moslims." In een eervolle hadîth, die vermeld staat in **Sahîh Muslim**, wordt gezegd: **"Ik had hiervoor het bezoeken van graven**

verboden. Maar bezoek ze vanaf nu!" Najmuddîn 'Umar ibn Hajjî toont in zijn boek **al-Jawâb fî raddi 'alâ Ibn Taymiyya** aan dat het toegestaan is om graftombes te bezoeken, en weerlegt Ibn Taymiyya met sterke bewijzen. Ook Burhânuddîn Ibrâhîm ibn Muhammad schreef een mooi boek onder dezelfde titel. Deze twee boeken zijn beschikbaar in de Süleymaniye-bibliotheek, bij de afdeling 'Beşir Ağa'.

Ibn 'Abdulwahhâb duidde de zaken die Ibn Taymiyya als verboden had geclassificeerd, aan als kufr. Degenen die een gelofte doen voor graftombes, daar smeekbeden verrichten, eromheen draaien, het doek van een graftombe kussen, aarde van een graftombe meenemen en die awliyâ (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) om hulp vragen, noemde hij ongelovigen. Hij zei dat degenen die zulke personen geen ongelovigen noemen, ook ongelovig worden. In het boek **Kashf al-shubuhât** zegt hij: "Het bloed en de bezittingen van degenen die istighâtha, dus tawassul verrichten door middel van de profeten of de awliyâ om voorspraak te vragen of met de intentie om dichter bij Allah te komen, zijn halâl", en beveelt zo om moslims te doden en hun bezittingen te plunderen. Dit boek van hem is ook naar het Turks vertaald. Het is echter zo dat wie niet gelooft in de zaken die als noodzakelijke kennis in de islam worden beschouwd, bijvoorbeeld wie niet gelooft dat Allah de Verhevene bestaat en enig is en dat de vijf dagelijkse gebeden verplicht (fard) zijn, een ongelovige wordt. Maar een moslim die gelooft in de zaken die duidelijk en eenduidig zijn vermeld, kan men geen kâfir noemen op basis van een twijfel. Hoewel Ibn Taymiyya de genoemde zaken ook als shirk had geclassificeerd, bedoelde hij hiermee de 'kleine shirk'. Muhammad ibn 'Abdulwahhâb zegt echter dat deze zaken van het soort shirk zijn dat gelijkstaat aan kufr. Het aanbidden van afgoden is shirk. Dit wordt 'duidelijke shirk' genoemd. Verborgen shirk daarentegen – wat **shirk al-khafî** wordt genoemd – betekent iets vragen aan een ander dan Allah de Verhevene. Mensen kunnen niet ontsnappen aan deze verborgen shirk. Zelfs de profeten (vrede zij met hen) hebben Allah de Verhevene gesmeekt om bevrijd te worden van deze shirk. Deze verborgen shirk kent verschillende soorten. Net zoals het volgen van de ziel van begeerte, van de wellustige verlangens, verborgen shirk is, is ook uiterlijk vertoon (riyâ) van zijn daden verborgen shirk. Verborgen shirk doet de beloning van de 'ibâdât teniet. Maar er is geen enkele geleerde die heeft gezegd dat degene die aan uiterlijk vertoon doet kâfir wordt, en dat het halâl is om hem te doden en zijn bezittingen in beslag te nemen.

Het is kufr om aanbiddend neer te knielen voor de zon, de maan, de sterren, afgoden of standbeelden. Neerknielen voor andere zaken als uiting van respect, zonder te aanbidden, is geen kufr. Het is een zonde. Voor iets anders dan Allah de Verhevene in aanbidding een dier offeren, is ook kufr. Echter, terwijl men Allah de Verhevene aanbidt en men een dier offert voor andere zaken zonder deze te aanbidden, dan is dit geen kufr. Het is harâm. **'Ibâda** (aanbidding) verrichten – met andere woorden aanbidden – betekent dat men iets of iemand smeekt, gelovend dat ieder voordeel en iedere schade van hem komt en dat hij alles doet. Dat degenen die Allah de Verhevene aanbidden aarde meenemen van graftombes of om een graftombe heen draaien, wordt als makrûh geclassificeerd. De wahhabiet daarentegen noemt in zijn boek al deze zaken shirk en kufr. Zo bestempelt hij miljoenen moslims die vóór hem zijn gekomen en gegaan, als ongelovigen (kâfirûn). Hij spreekt ook kwaad over de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) omdat ze de graven van degenen die martelaar werden in de strijd tegen Musaylama al-Kadhdhâb (Musaylama de Leugenaar), ongeveer een el hoog hadden gemaakt zodat ze herkend zouden worden en men voor hen soera al-Fâtiha zou reciteren. Deze teksten van hem tonen aan dat hij een sympathisant was van Musaylama.

Zij zeiden dat het een bid'a is om tombes over graven te bouwen, om minaretten te bouwen voor moskeeën of om te eten met bestek. Ze vernielden de graftombe van de edele Husayn (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) in Karbala en plunderden de daarin bevindende kostbare spullen ter waarde van miljoenen. Ze brandden de stad Taif plat en vermoordden de aanhangers van de ahl al-soenna, zonder uitzondering te maken voor vrouwen en kinderen. Ze plunderden hun bezittingen. De meest waardevolle boeken zoals **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**, vele hadîth- en fiqh-boeken en duizenden boeken op alle gebieden van de wetenschap, werden met de voeten getreden. Hieronder bevonden zich ook exemplaren van de edele Koran. Uit angst durfde niemand deze op te rapen. Ze groeven zelfs in de grond op zoek naar buit. Ze maakten van de stad een brandhaard. Ze braken de graftombes in de eervolle stad Mekka af en vernielden het huis waarin de Profeet (vrede zij met hem) werd geboren, en de gezegende plaatsen waar de edele Abû Bakr, de edele 'Umar en de edele Fâtima (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) werden geboren. Ze zeiden dat het shirk was dat de mu'adhdhins na de gebedsoproep salât en salâm oplazen voor de

Profeet. Ze verbrandden de sigarettendoosjes en muziekinstrumenten. De onderdrukkingen en martelingen die de wahhabieten de moslims in Taif hebben aangedaan, staan uitgebreid geschreven op pagina 338 van het boek **Kıyâmet ve Âhıret**.

Ze voerden de volgende edele Koranverzen aan [interpretatie van de betekenis]: **“Verricht geen smeekbeden tot een ander dan Allah, die jullie geen voordeel of schade brengt”**, en **“Verricht geen smeekbeden tot een ander naast Allah de Verhevene!”**, alsook de eervolle hadîth: **“De smeekbede** (du’â) **is de kern van ‘ibâda”**, en zeiden dat degene die iets vraagt aan een ander dan Allah, kâfir wordt. Echter, het woord ‘du’â’ dat in deze edele verzen wordt gebruikt, heeft een vakspecifieke betekenis. Met andere woorden, het gaat hier om de du’â die men aanbiddend verricht. Zo’n du’â wordt enkel gedaan tot Allah de Verhevene. Maar als iemand – wetend dat enkel Allah de Verhevene aanbeden mag worden en enkel tot Hem smeekbeden verricht mogen worden, dat niemand buiten Allah de Verhevene schepper is en dat alles door Hem wordt gedaan – de profeten en de awliyâ als bemiddelaar gebruikt en hulp verwacht van hun zielen denkend dat zij de geliefde dienaren van Allah de Verhevene zijn en dat Hij hun zielen de kracht heeft gegeven om mensen te kunnen helpen, dan is dit toegestaan. Zij zijn levend in hun graf met een leven dat wij niet kennen. Aan hun zielen werden buitengewone toestanden (karâmât) en beïnvloedingsvermogen verleend. Iemand die zo gelooft, kan geen mushrik worden genoemd. Niettemin wensen de moslims van de zielen van de awliyâ dat hun hart wordt gereinigd en dat er licht (fayd) en spirituele kennis (ma’rifa) naar hen toestromen. Ze wensen dat de awliyâ ook aan hen iets verlenen van de kennis die van hart tot hart stroomde vanuit het gezegende hart van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) tot aan hun hart. Ze wensen niet de vergankelijke zaken van de wereld zoals bezittingen of positie. Hier denken ze niet eens aan.

Allah de Verhevene verklaart in het volgende edele vers van soera **al-Zumar** [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die andere zaken aanbidden dan Allah de Verhevene, zeggen: ‘Onze aanbidding tot hen is enkel opdat zij bij Allah de Verhevene voorspraak zouden verrichten voor ons’”** en wijst erop dat deze woorden van hen, hen niet zullen kunnen redden van de Hel. De wahhabieten vergelijken de ahl al-soenna met de ongelovigen (kâfirûn) die afgoden aanbidden, en zeggen dat hun woorden dat ze de geliefde dienaren van Allah als bemiddelaar gebruiken om dichter

bij Allah de Verhevene te komen, hen niet zal verlossen van shirk. Ja, aangezien degenen die afgoden aanbidden polytheïsten zijn, zullen hun woorden hen niet verlossen van de straf voor afgoderij (shirk). Smeekbeden verrichten door de geliefde dienaren van Allah de Verhevene als bemiddelaar te gebruiken, is echter geen afgoderij; bijgevolg heeft de ahl al-soenna er ook geen behoefte aan om verlost te worden van shirk. Als een persoon met opzet iemand doodt en voor de rechtbank zegt: “Ik was niet van plan om de man te doden. Ik wist dat het doden van iemand een misdaad is”, dan wordt er geen rekening gehouden met deze uitspraak van hem en wordt hij gestraft. Zijn uitspraak is echter correct. Hij kreeg de straf niet omwille van deze woorden, maar omdat hij iemand heeft gedood. Als een onschuldig persoon dezelfde woorden uitspreekt en een van zijn vijanden hem aanklaagt bij de rechtbank en zegt: “U had iemand die deze woorden had uitgesproken gestraft. Dus straf deze persoon ook!”, dan wordt deze persoon niet gestraft. Immers, de eerste persoon die werd gestraft, was omdat hij iemand had gedood. Dat de kuffâr naar de Hel zullen gaan is op dezelfde wijze niet omdat ze deze uitspraken doen, maar omdat ze andere zaken aanbidden dan Allah de Verhevene.

Men kan de moslims niet ‘ongelovigen’ (kâfirûn) noemen door de vergelijking te maken met dit edele vers dat gaat over de mushrikûn. Immers, hoewel de kâfirûn, de mushrikûn zeggen dat Allah de Verhevene al het goede en het kwade schept en dat het enkel Allah de Verhevene is die alles doet, aanbidden zij de Lât en ‘Uzzâ genaamde standbeelden en de engelen en geloven zij dat ze het recht hebben om aanbeden te worden en dat ze alles wat ze maar willen kunnen laten doen door Allah de Verhevene. Met deze geloofsovertuiging knielen ze voor hen neer, brengen ze offers aan hen en doen ze geloftes voor hen. Moslims daarentegen brengen geen offers aan de zielen van de Gezant van Allah en de awliyâ. Zij offeren voor Allah de Verhevene en schenken de beloning hiervan aan de ziel van de Gezant van Allah of aan die van een walî. De uitdrukking **‘Shafâ’a yâ Rasûlallâh!’** (‘ik vraag om uw voorspraak, o Gezant van Allah!’) betekent: ‘O Gezant van Allah, ik hou veel van jou. Want Allah de Verhevene beveelt ons dat we van je houden. Moge Allah de Verhevene mij jouw voorspraak doen verkrijgen omdat ik van je hou.’ Dit in de bovengenoemde verkorte vorm zeggen lijkt op het edele vers: **“Vraag aan het dorp!”** in de edele Koran. Toen de edele ‘Umar ibn al-Khattâb (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) de rondgang (tawâf) verrichtte rond de Ka’ba, sprak hij tot de **Zwarte Steen**

(Hajar al-aswad) en zei: “Jij kunt niets doen! Maar in navolging van de Gezant van Allah kus ik je.” Toen de edele ‘Alî (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) dit hoorde, zei hij dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) had gezegd: **“De Zwarte Steen zal op de Dag des Oordeels voorspraak doen voor de mensen.”** En de edele ‘Umar bedankte de edele ‘Alî voor deze woorden van hem. Als een steen voordeel oplevert, is het dan mogelijk dat de profeten en degenen die geliefd zijn bij Allah de Verhevene geen voordelen opleveren? Allah de Verhevene heeft medegedeeld dat Hij de smeekbeden en de voorspraak van degenen die Hij liefheeft, zal aanvaarden.

De tekst vanaf het begin van punt 43 tot hier werd overgenomen uit het 7^{e} volume van het geschiedenisboek van Ahmed Cevdet Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). De diepzinnige geleerde en bezitter van talrijke buitengewone toestanden (karâmât), de edele **Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî**, zegt in zijn boek **Risâla-i Khâlidiyya**: “Wanneer moslims zich vasthouden aan een oorzaak (sabab), dan denken ze hierbij dat dit een aanleiding is voor het scheppen door Allah de Verhevene. Ze denken niet dat het de oorzaken zelf zijn die die gebeurtenis zullen verwezenlijken. De afgodendienaren daarentegen geloven dat die gebeurtenis verwezenlijkt zal worden door hun afgoden of dat zij dit zullen laten doen door Allah de Verhevene. Degenen die geen onderscheid kunnen maken tussen deze twee geloofswijzen, worden gesleurd in de draaikolk van ontkenning en gaan zo ten onder.”

In **Shawâhid al-haqq** wordt het volgende geciteerd uit het boek **Khulâsat al-kalâm** van Sayyid Ahmad Dahlân: “Zij zeggen dat degene die tawassul verricht door middel van de Gezant van Allah en andere profeten (vrede en zegeningen zij met hen) en de awliyâ, en die tijdens het bezoeken van hun graven zegt: ‘O Gezant van Allah, ik vraag om voorspraak van u!’, een mushrik wordt. Ze noemen de moslims mushrikûn door edele Koranverzen naar voren te brengen die werden geopenbaard voor de ongelovigen (kâfirûn), zoals [interpretatie van de betekenis]: **‘Verricht geen smeekbeden tot een ander dan Allah!’** en **‘Wie is er meer afgedwaald dan degene die smeekbeden verricht tot een ander dan Allah?’** en **‘Degenen tot wie jullie smeekbeden verrichten buiten Allah, kunnen helemaal niets doen. Jullie vragen van hen, maar zij horen jullie niet. Zelfs al zouden ze jullie horen, ze zouden geen antwoord kunnen geven. Op de Dag des Oordeels zullen ze jullie shirk ontkennen.’** Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb zei: *‘Deze verzen laten zien dat degene die bij graven spreekt en om voorspraak*

vraagt, een mushrik is. De afgodendienaren [van vroeger] zeiden ook dat hun afgoden niets scheppen en dat het enkel Allah is die alles schept. Echter, ze zeiden dat hun afgoden voorspraak voor hen zouden verrichten bij Allah. Vanwege deze uitspraak werden ze mushrik. Degenen die om voorspraak vragen bij graven en graftombes, worden zo ook mushrik.' Deze uitspraken van hem zijn zeer verkeerd. Immers, de moslims aanbidden de profeten en awliyâ niet. Ze maken hen niet tot een deelgenoot van Allah de Verhevene. Ze geloven dat zij schepsels en onbekwame, machteloze dienaren zijn. Ze zeggen niet dat zij het recht hebben om aanbeden te worden. Ze zeggen niet dat zij iets kunnen scheppen of voordeel of schade kunnen toebrengen. Ze hopen op zegeningen (baraka) door middel van hen, omdat ze geliefde dienaren van Allah de Verhevene zijn, omdat Hij hen heeft uitgekozen en door middel van hun zegeningen mededogen heeft met Zijn dienaren. Echter, de polytheïsten naar wie wordt verwezen in de hierboven vermelde edele verzen, zeiden dat de afgoden het recht hadden om aanbeden te worden. Omdat ze op deze wijze geloofden, waren ze mushrik. Wanneer hen verteld werd dat de afgoden geen voordeel of schade kunnen toebrengen, zeiden zij: 'Wij aanbidden hen opdat ze bij Allah voorspraak zouden verrichten voor ons.' Het is werkelijk erg verbazingwekkend dat ze moslims vergelijken met ongelovigen die afgoden aanbidden. Als het verrichten van tawassul door de moslims shirk zou zijn, dan zouden de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), zijn Metgezellen en de rechtschapen Voorgangers nooit tawassul hebben verricht. De Gezant van Allah zei echter tijdens het verrichten van smeekbeden: **'O mijn Heer! Geef ook mij omwille van het recht van de dienaren die aan U hebben gevraagd en aan wie U hebt gegeven!'** Dat het gebruiken van deze woorden tawassul is, is volkomen duidelijk. Hij had zijn Metgezellen deze smeekbede geleerd en had tegen hen gezegd: **'Verricht smeekbeden op deze manier!'** In een eervolle hadîth die werd overgeleverd door Ibn Mâja, wordt gezegd: **'Zeg deze smeekbede op wanneer jullie uit huis gaan om naar de moskee te gaan.'** Jalâluddîn al-Suyûtî schreef deze eervolle hadîth in zijn boek **al-Jâmi' al-kabîr**. De islamgeleerden lazen deze smeekbede elke dag op. Tabarânî, Ibn Hibbân en Hakîm berichten dat toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) Fâtima bint Asad, de moeder van de edele 'Alî, in het graf plaatste, hij zei: **'O mijn Heer! Vergeef mijn moeder Fâtima bint Asad omwille van het recht van Uw Profeet en de profeten vóór hem!'** Bovendien hebben Ibn Abî Shayba en

Ibn ‘Abdil-Barr deze eervolle hadîth in een meer gedetailleerde versie overgeleverd. Ze staan allemaal geschreven in de **al-Jâmi’ al-kabîr** van Suyûtî. De eerder genoemde eervolle hadîth die werd overgeleverd door ‘Uthmân ibn Hanîf, staat geschreven in de hadîth-verzamelingen van Tirmidhî, Nasâî, Bayhaqî en Tabarânî en in de ‘Târîkh’ van Bukhârî. In deze smeekbede die de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) aan een blinde leerde, wordt duidelijk tawassul verricht. Deze mensen daarentegen verbieden deze smeekbede van de Gezant van Allah en zeggen dat degene die het opzegt, een kâfir wordt. Wanneer de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) in leven was, lazen de eervolle Metgezellen deze smeekbede altijd op.

Ja’far al-Mansûr, de tweede kalief van het Abbasidische Rijk, vroeg tijdens een bezoek in de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet), het volgende aan Imâm Mâlik: ‘Moet ik tijdens het verrichten van smeekbeden mij naar de qibla toe richten, of naar het graf van de Gezant van Allah?’ Immers, wanneer men daar smeekbeden verricht, staat men tussen de qibla en de **hujra al-sharîf** (gezegende kamer). Imâm Mâlik zei: ‘Hoe kun je je gezicht afwenden van de Gezant van Allah? Hij (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is de reden dat jij en je vader Âdam zijn vergeven. Wend je gezicht naar hem toe en verricht istishfâ’, dus tawassul, door middel van hem!’ De edele Ibn Hajar al-Makkî vermeldt in **Jawhar al-munzam** dat dit bericht zeer betrouwbaar is en dat het niet tegengesproken kan worden. Degenen die beweren dat Imâm Mâlik heeft gezegd dat het makrûh is om smeekbeden te verrichten terwijl men zich richt naar het graf van de Gezant van Allah, belasteren deze verheven Imâm.

Het is ook niet correct om te zeggen: ‘Enkel door middel van de profeten mag tawassul worden verricht. Er kan geen tawassul worden verricht door middel van een ander dan de profeten.’ Immers, de edele ‘Umar ibn al-Khattâb gebruikte de edele ‘Abbâs als bemiddelaar tijdens het verrichten van een smeekbede voor regen. Geen enkele van de eervolle Metgezellen die daar aanwezig waren, had hier iets tegen gezegd. Aangezien de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **‘Allah de Verhevene plaatste de waarheid op de tong en in het hart van ‘Umar’**, is de tawassul van de edele ‘Umar door middel van de edele ‘Abbâs een sterk bewijs, een betrouwbaar bewijsdocument. Dat de edele ‘Umar in zijn smeekbede voor regen geen tawassul verrichtte door middel van de Gezant van Allah, maar door

middel van de edele ‘Abbâs, was om aan iedereen duidelijk te maken dat het toegestaan is om ook anderen buiten de profeten als bemiddelaar te gebruiken. Immers, dat het toegestaan is om de profeten als bemiddelaar te gebruiken, wist iedereen. Maar er waren mensen die eraan twijfelden of tawassul door middel van anderen ook toegestaan is. Zo maakte de edele ‘Umar duidelijk dat dit toegestaan is. Als de edele ‘Umar tawassul zou hebben verricht door middel van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), dan zou men hieruit begrepen hebben dat het niet toegestaan is om door middel van anderen een smeekbede te verrichten voor regen. Het is niet correct om op basis van deze gebeurtenis te zeggen dat overledenen niet als bemiddelaar kunnen worden gebruikt. De meeste van de eervolle Metgezellen hebben na het overlijden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) tawassul verricht door middel van hem.

Aan de ene kant zeggen ze: ‘Niets buiten Allah kan iets teweegbrengen. Degene die zegt dat iets buiten Hem iets teweegbrengt, wordt een kâfir.’ En aan de andere kant zeggen ze: ‘Men kan tawassul verrichten door middel van levenden, maar niet door middel van overledenen. Levenden kunnen iets teweegbrengen, overledenen kunnen dat niet.’ Hun uitspraken spreken elkaar tegen. Moslims zien zowel de overledenen als de levenden als middelen, aanleidingen. Ze zeggen dat het enkel Allah de Verhevene is die alles schept en teweegbrengt.

Wanneer ze zeggen dat het shirk is om tawassul te verrichten, voeren ze sommige uitspraken aan van onwetende mensen uit het volk. Zo zijn er bijvoorbeeld mensen die tot de awliyâ spreken en hen zeggen: ‘Doe die-en-die zaak voor mij.’ Of ze denken dat gewone mensen die geen awliyâ zijn, awliyâ zijn en verwachten buitengewone zaken (karâmât) van hen. Hoe dan ook, zelfs de onwetenden die zulke verkeerde uitspraken doen en verkeerd denken, geloven dat niemand buiten Allah voordeel of schade kan toebrengen. Ze verrichten tawassul om zegeningen te verkrijgen. Echter, zij die tawassul als shirk beschouwen, zeggen dat ze de verkeerde en twijfelachtige uitspraken van deze mensen willen voorkomen. Wij antwoorden hen dan dat geen enkele van de mensen die zulke verkeerde, twijfelachtige uitspraken doen, er zelfs aan denkt dat een ander dan Allah voordeel of schade kan toebrengen. Allemaal verrichten ze tawassul om zegeningen te verkrijgen. Wanneer ze zeggen dat de awliyâ iets hebben gedaan, bedoelen ze daarmee niet dat zij iets teweeg hebben gebracht. Als jullie de twij-

felachtige uitspraken willen voorkomen, waarom bestempelen jullie dan alle moslims als ‘polytheïsten’? Jullie zeggen dat eenieder die – op welke manier dan ook – tawassul verricht, kâfir wordt. Als jullie oprecht zijn in jullie bovenstaande woorden, dan moeten jullie enkel de uitspraken verbieden die jullie als twijfelachtig beschouwen! Jullie moeten ervoor zorgen dat men tijdens het verrichten van tawassul goede manieren (adab) heeft! Daarbij, de uitspraken waarvan jullie stellen dat ze het gevaar van shirk in zich dragen, zijn woorden die dubbelzinnig, metaforisch (majâz) zijn. Het is net als het zeggen van: ‘Dit eten heeft me verzadigd’, of ‘Dit medicijn heeft de pijn gestild.’ De geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hebben zulke uitspraken geïnterpreteerd op een manier die overeenkomt met het verstand en de islam. Ze zeiden dat het niet het eten, het brood is dat de mens verzadigt maar Allah de Verhevene, en dat voedsel een middel is dat Allah de Verhevene heeft geschapen. Wanneer een moslim een dergelijke uitspraak doet en zegt dat iets, iets heeft teweeggebracht, dan moet degene die dit hoort dit interpreteren in de figuurlijke betekenis. Dat degene die de uitspraak doet een moslim is, is een teken dat hij het zegt in deze figuurlijke betekenis. Dat dit het geval is, vermelden de geleerden van de wetenschap van **ma’ânî** (semantiek) op basis van overeenstemming.

Ibn Taymiyya en zijn leerling zeiden dat het verrichten van tawassul harâm is. De wahhabieten zeiden dat tawassul shirk is. Echter, onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en alle moslims hebben tawassul verricht. Dat de hele gemeenschap (umma) in harâm en kufr vervalt, is volkomen ondenkbaar. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Mijn gemeenschap komt niet overeen op dwaling!’** In het 110^e^ vers van soera Âl-i ‘Imrân staat vermeld: **‘Jullie zijn de beste van alle gemeenschappen!’** Is het denkbaar dat zo’n gemeenschap op dwaling zou overeenkomen?

De hanafî geleerde Ibn al-Humâm zei: ‘Het is beter om tijdens het verrichten van smeekbeden zich naar het gezegende graf van de Profeet (vrede zij met hem) te richten dan naar de qibla.’ Zeggen dat Imâm al-a’zam Abû Hanîfa heeft verklaard dat het beter is om zich naar de qibla te richten, is een laster tegen deze verheven Imâm. Immers, Imâm al-a’zam schrijft in zijn boek **Musnad** dat ‘Abdullâh ibn ‘Umar zei: ‘Het is een soenna om zich te richten naar het gezegende graf van de Profeet (vrede zij met hem) en de qibla achter zich te laten.’ Alle hanafî geleerden vermelden dat

Imâm al-a'zam zei: 'Het is mustahabb om zich te richten naar het gezegende graf.' De Gezant van Allah is levend in zijn gezegende graf. Hij herkent degenen die hem bezoeken. Wie hem tijdens zijn leven bezocht, keerde zich naar zijn gezegende gezicht. De qibla bevond zich dan achter hem. Natuurlijk zal het ook zo zijn wanneer men zijn gezegende graf bezoekt. Als iemand in de Masjid al-Harâm (Heilige Moskee) in Mekka toestapt naar zijn meester of vader die gericht is naar de qibla, en hem iets wil zeggen, dan zal hij dit uiteraard naar hem toe gedraaid doen en zal de Ka'ba achter hem komen te liggen. Zich richten naar het gezegende gezicht van de Gezant van Allah is natuurlijk meer nodig dan zich te richten naar zijn vader of meester. De geleerden van de vier rechtsscholen hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat het noodzakelijk is om tijdens het bezoeken zich te richten naar het gezegende graf. Imâm al-Subkî vermeldt in zijn boek **Shifâ al-siqâm** een voor een deze teksten van de geleerden van de vier rechtsscholen. Het boek **Shifâ al-siqâm** werd in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] opnieuw offset gedrukt in Istanbul. Dat in de tafsîr van **Âlûsî** geschreven staat dat Imâm al-a'zam tegen het verrichten van tawassul was, is niet correct. Geen enkele van de hanafî geleerden heeft bericht dat Imâm al-a'zam dit heeft gezegd. Allen hebben ze vermeld dat tawassul mustahabb is. Men dient zich niet te laten misleiden door de tekst van Âlûsî.

Zarqânî zegt in zijn sharh (verklaring) op **Mawâhib al-ladunniyya**: 'Wanneer men zegt: 'O mijn Heer! Ik verricht tawassul tot U door middel van Uw Profeet. O Profeet, die een barmhartigheid is voor de mensen! Verricht voorspraak voor mij in de aanwezigheid van uw Heer!', dan zal Allah de Almachtige de verrichte smeekbede aanvaarden.' Zarqânî's sharh op **Mawâhib al-ladunniyya** bestaat uit 8 volumes; de derde druk vond plaats in 1393 n.h. [1973 n.Chr.] in Libanon.

De hierboven vermelde bewijsdocumenten weerleggen deze opgekomen bid'a vanaf de basis. Imâm al-Bayhaqî vermeldt dat een dorpeling naar de Gezant van Allah kwam en hem vroeg om een smeekbede te verrichten zodat het zou regenen, en daarbij zei: 'Wij hebben geen ander toevluchtsoord dan jij. Voor de mensen zijn er enkel hun profeten naar wie zij kunnen toe vluchten.' De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft hier niets op gezegd. Anas ibn Mâlik bericht zelfs dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) meteen opstond en de preekstoel opging. Hij verrichtte een smeekbede opdat het zou regenen. Nog voordat hij klaar was

met de smeekbede, begon het te regenen. In **Sahîh al-Bukhârî** staat vermeld: 'Een dorpeling kwam bij de Gezant van Allah en klaagde over droogte. De Gezant van Allah begon een smeekbede te verrichten. Meteen begon het te regenen. Hierop zei de Gezant (vrede zij met hem): **'Als Abû Tâlib in leven zou zijn, zou hij erg blij zijn geweest.'**'

De grote geleerde de edele Ibn Hajar al-Makkî zegt in zijn boek **Khayrât al-hisân**: 'Op de dagen dat Imâm Muhammad al-Shâfi'î zich in Bagdad bevond, ging hij naar het graf van Imâm Abû Hanîfa en begroette hij hem; opdat zijn wens verwezenlijkt zou worden, verrichtte hij smeekbeden door de Imâm als bemiddelaar (wasîla) te gebruiken.' En Imâm Ahmad verrichtte tawassul door middel van Imâm al-Shâfi'î. Toen zijn zoon 'Abdullâh hier verbaasd over was, zei hij zelfs: 'O mijn zoon! Imâm al-Shâfi'î is onder de mensen als de zon. Hij is als het welzijn voor het lichaam.' In de westelijke landen verrichtten ze bij de smeekbeden tawassul door middel van Imâm Mâlik. Toen Imâm al-Shâfi'î hierover hoorde, sprak hij het niet tegen. Imâm Abu'l-Hasan al-Shâdhilî zegt: 'Laat degene die iets vraagt aan Allah de Verhevene tijdens zijn smeekbede tawassul verrichten door middel van Imâm al-Ghazâlî!' In het boek **al-Sawâ'iq al-muhriqa** van Ibn Hajar al-Makkî staat geschreven dat Imâm al-Shâfi'î altijd tawassul verrichtte door middel van **de Familie van de Profeet** (Ahl al-bayt) (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

Net zoals dat Allah de Verhevene de gehoorzaamheden en 'ibâdât tot een middel (sabab) heeft gemaakt om gelukzaligheid en hoge rangen te bereiken, zo heeft Hij degenen die Hij heeft uitgekozen, van wie Hij houdt, en van wie Hij ons heeft geboden om ze lief te hebben en te respecteren, de profeten, de awliyâ en de rechtschapenen (sâlihûn) tot middelen gemaakt voor de aanvaarding van smeekbeden. Het is om deze reden dat de eervolle Metgezellen en de vroegere en latere geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) in hun smeekbeden istighâtha, dus tawassul, hebben verricht. Geen van hen heeft dit ontkend. De islamitische hervormers misvormen het geloof van de moslims door edele Koranverzen en eervolle hadîth's verkeerd te interpreteren en vele authentieke berichten te ontkennen. Ze streven ernaar om de mensen van de qibla (ahl al-qibla) van het rechte pad af te brengen. Degene aan wie Allah de Verhevene het goede en gelukzaligheid heeft verleend, zal de hierboven vermelde bewijsdocumenten achterhalen en zo verlost worden van de ramp van het misleid worden door de afgedwaalden (ahl al-bid'a)." Hierbij is de verta-

ling uit **Shawâhid al-haqq** voltooid. Het tweede deel van het bovengenoemde boek **Khulâsat al-kalâm** werd in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] offset gedrukt in Istanbul.

44. In de eerste druk van zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn** ('Heroplevingsbewegingen in de islam') belasterde Mawdûdî de islam en de geleerden van de ahl al-soenna. De moslims in Pakistan met een correct geloof begonnen zichzelf te verdedigen. Ze weerlegden zijn belasteringen en zijn afwijkende gedachten met bewijsdocumenten. Mawdûdî, die stomverbaasd was ten aanzien van deze correcte antwoorden, was genoodzaakt om zijn boek te herzien. Hij veranderde een deel van zijn teksten en voegde aan andere delen zogenaamde interpretaties toe, die echter ook onwetende uitspraken bevatten, en liet het daarna opnieuw drukken. Om zijn eigen reputatie niet te bevlekken, plaatste hij aan het begin van deze herziene uitgave een voorwoord waarin hij zei: "Ik heb de plaatsen die verkeerd werden begrepen, opnieuw herzien en heb geprobeerd kwetsende kritiek te vermijden." Maar ook in deze uitgave van zijn boek zag hij er niet van af om kwaad te spreken over woorden die respect uitdrukken zoals 'Imâm', 'Hujjat al-islâm', 'Qutb al-'ârifîn' en 'Shaykh al-islâm' die de moslims hebben toegekend aan de geleerden van de ahl al-soenna; en om openlijk duidelijk te maken dat hij de geleerden van de ahl al-soenna deze hoge rangen niet waardig acht. Echter, wanneer hij Ibn Taymiyya en 'Abduh prijst – die de ahl al-soenna hebben verlaten en wiens afdwaling van het rechte pad met bewijsdocumenten werd aangetoond – laat hij het niet na om vóór hun namen de titels 'Imâm' en 'Ustâdh' te schrijven. De titels van eerbetoon, die hij de geleerden van de ahl al-soenna nauwelijks gunt, gebruikt hij rijkelijk voor deze genoemde personen. Welke titels van eerbetoon er voor wie kunnen worden gebruikt, staat uitgebreid vermeld op pagina 480 in het 5e volume van het boek **Ibn 'Âbidîn**.

Aan het begin van zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn** zegt hij: *"De islam zet een eigen filosofie neer die aanzienlijk verschilt van de niet-religieuze filosofieën. Zijn opvattingen over de schepping en de mens zijn volledig tegengesteld aan die van de niet-religieuzen."* Hij vertelt dat filosofie een onderdeel is van de islam en dat de islamgeleerden filosofen zijn. Deze uitspraken van hem lijken op hoe de Europeanen de islam van buitenaf begrijpen en beschrijven. Dat het verlagen van de islamgeleerden tot het niveau van filosofen neerkomt op het niet begrijpen van de grootsheid van de islamgeleerden, staat uitgebreid beschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye** en op pagina 569 van het boek **Geloof en Is-**

lam. Gelieve het daar te lezen!

De islamitische kennis wordt onderverdeeld in twee delen: de religieuze kennis en de natuurwetenschappelijke kennis. De hervormers noemen de religieuze kennis 'scholastieke kennis' en de natuurwetenschappelijke kennis 'rationele kennis'. In de islam wordt de natuurwetenschappelijke kennis verkregen door waarneming, analyse en experimentatie. Hetzelfde geldt voor de natuurwetenschappelijke kennis omtrent de schepping en de mens van de niet-religieuzen in Europa en Amerika. Deze twee kennisgebieden van elkaar scheiden door te zeggen dat ze volledig tegengesteld zijn aan elkaar, zou neerkomen op het ontkennen dat er in de islam natuurwetenschappelijke kennis bestaat. Dit lijkt op iets proberen te verhelpen maar de situatie juist nog erger maken. Het is op zijn plaats om hier de volgende uitspraak te schrijven van de verheven islamgeleerde de edele Imâm al-Ghazâlî: "Dat de onwetenden proberen de religie te helpen, levert de religie geen voordeel op, maar brengt het juist schade toe."

Op pagina 33 van zijn boek zegt Mawdûdî: *"Een van de twee zaken die ertoe leidden dat de institutie van het kalifaat verzwakte, was dat de edele 'Uthmân niet zo gekwalificeerd was voor het leiderschap als zijn voorgangers."*

Met deze uitspraak probeert hij de edele 'Uthmân te bevlekken als leider. Ook de Egyptische schrijver, genaamd Sayyid Qutb, valt de edele 'Uthmân op deze manier aan in zijn boek **al-'Adâla al-ijtimâ'iyya fî'l-islâm** ('Sociale rechtvaardigheid in de islam'). Kwaadspreken over de edele 'Uthmân, die 'Dhun-nûrayn' (de 'bezitter van twee lichten') wordt genoemd, die werd aanbevolen door de edele 'Umar en die op basis van overeenstemming werd gekozen door de eervolle Metgezellen, en wiens superioriteit vermeld wordt in eervolle hadîth's, is ofwel een teken van zodanig onwetend zijn dat men niet kan begrijpen dat dit een zeer grote overtreding is, ofwel een teken van een geheime poging om de islam op een sluwe wijze te vernietigen. Immers, alle eervolle Metgezellen zijn elk een held die de eer hebben gekregen om geprezen te worden in de eervolle hadîth's: **"De meest hoogstaande mensen zijn degenen die in mijn tijd leven"**, en **"Mijn Metgezellen zijn als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen het rechte pad vinden"**, met andere woorden, "Jullie zullen slagen"; en in het edele Koranvers: **"Zij zijn zeer streng tegenover de ongelovigen** (kâfirûn)**"**, met andere woorden, "Elk van hen is zeer sterk." De edele 'Uthmân als oorzaak aanwijzen voor de verzwakking van de institutie van het kalifaat, is iets wat mensen doen die

deze eer niet kunnen begrijpen. De geschiedenis ligt open en duidelijk voor ons. Het aantal landen dat in de tijd van de edele ‘Uthmân ingenomen werd, was vele malen groter dan in de tijd van de kaliefen vóór hem. Het islamitische grondgebied had zich in deze tijd uitgestrekt van de Filippijnen tot aan Tunesië. De omvang van dit boek is niet toereikend om de vorderingen te beschrijven die hij verwezenlijkte op bestuurlijk, militair en sociaal gebied. De inspanningen en successen van de edele ‘Uthmân op bestuurlijk, militair en economisch gebied staan uitgebreid vermeld in deel 5 van het boek **Hak Sözün Vesîkaları** [en de Engelse vertaling hiervan: **Documents of the Right Word**]. Gelieve het daar te lezen! Degenen die het martelaarschap van de edele ‘Uthmân als een tekortkoming presenteren, onthullen hiermee wat ze denken over de profeten die als martelaar werden omgebracht door de zonen van Israël, en over de eervolle hadîth: **“Geen enkele profeet heeft zoveel geleden als het leed dat ik heb ondergaan.”** Dat ze niet kwaadspreken over het feit dat de edele ‘Umar als martelaar werd vermoord door een slaaf, komt overduidelijk doordat ze hiervoor niet de geschikte gelegenheid kunnen vinden. Laten we deze onwetenden nogmaals mededelen dat alle eervolle Metgezellen perfecte leiders en heldhaftige strijders op de weg van Allah waren. Van de edele Habîb, die in Mekka tijdens zijn toespraak op de executietafel de vijanden uitdaagde, tot Abû ‘Ubayda, de veroveraar van Damascus, en de edele Khâlid, die zich bevond onder de strijders van het leger dat naar Istanbul kwam – als men van elk van hen de superioriteiten in ieder opzicht zou opschrijven, dan zou er over elk van hen een epos op zich tot stand komen.

Uitspraken zoals: *“Het kalifaatschap dat overeenkwam met de profetische richtlijnen, werd doorgegeven aan onrechtvaardige sultanaten. Zo viel de heerschappij weer in handen van degenen die tegen Allah waren. De islam was daardoor verwijderd van de macht. Het atheïsme nam de macht en de heerschappij in beslag onder de naam van kalifaatschap. Heersers werden ‘de schaduw van Allah op de wereld’ genoemd”*, zijn geen uitspraken die passen bij de mond en de pen van mensen met geloof. Het is het niet waard om deze absurde teksten te beantwoorden, waarin er zulke krankzinnige woorden worden gebruikt voor de edele Mu’âwiya die behoort tot de groten onder de eervolle Metgezellen; en waarin honderden kaliefen tot aan sultan Muhammad Vahîdeddîn Khân, de laatste kalief van de moslims op aarde (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), worden bestempeld als ongelovigen. Dat Mawdûdî de eervolle hadîth waarin staat vermeld dat

de sultans de 'schaduw van Allah' (dhillullâh) zijn, op alle mogelijke manieren probeert te interpreteren zoals het hem uitkomt, en dat hij de moslims als zo dom beschouwt dat zij zouden denken dat Allah de Verhevene een object (jism) is dat een schaduw werpt, kan hem niet uit de put bevrijden waarin hij is gevallen. Alle kaliefen van de islam waren moslim. Met name de Ottomaanse kaliefen waren er trots op om trouwe dienaren te zijn van de islam. Wie het 'Testament van Osman Gazi' (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) leest, dat terug te vinden is in vele boeken zoals bijvoorbeeld in **Kısas-ı Enbiyâ**, zal dit goed begrijpen.

Hij zegt verder: *"Het waren de bovengenoemde omstandigheden die een aanleiding waren voor het scholastieke duel dat leidde tot de opkomst van meerdere rechtsscholen; de geloofsleer van de mu'tazila; en atheïstische en sceptische neigingen."* Dat hij de opkomst van de rechtsscholen koppelt aan omstandigheden van conflict en onenigheid is ook verbazingwekkend. De Gezant van Allah (vrede zij met hem) had aangekondigd dat er rechtsscholen zouden opkomen. Hij verklaarde dat de opkomst van de ware rechtsscholen een barmhartigheid is van Allah, en prees ze. De rechtsscholen zijn niet opgekomen vanwege wereldse omstandigheden, maar omwille van religieuze, kennisgerelateerde en goddelijke redenen. Zij die de islam van buitenaf zien en niet tot zijn essentie kunnen doordringen, streven ernaar om heilige en spirituele verschijnselen te koppelen aan het materiele en de uiterlijke verschijning.

Mawdûdî valt indirect ook de tasawwuf op een felle wijze aan en zegt: *"Filosofieën, literatuur en wetenschappen die uit Griekenland, Iran en India kwamen, werden verspreid. Volkeren die behoorden tot polytheïstische samenlevingen die de islam hadden aanvaard, brachten veel van hun polytheïstische overtuigingen en ideeën met hen mee. Terwijl zij afgoderij introduceerden in de islam, werkten de geleerden die gehecht waren aan het wereldse, hand in hand met hen samen. De betekenissen van Koranverzen werden verdraaid met de gedachte om de aanbidding van graven en awliyâ mogelijk te maken. Hadîth's werden verkeerd uitgelegd."*

Ook deze uitspraken van hem zijn van begin tot eind leugens en laster. De Griekse, Iraanse of Indiase filosofie is in geen van de basisboeken van de islam te vinden. Integendeel, de geleerden van de ahl al-soenna hebben de opvattingen in deze filosofieën een voor een beantwoord en hebben deze die niet overeenkwamen met de islam verworpen. Er is ook geen geleerde geweest die zich

zodanig had verlaagd om, vergeleken met de islamitische literatuur, hun uitspraken ‘literatuur’ te noemen. Als Mawdûdî met deze teksten van hem de 72 verdorven groeperingen of de bid’ât onder de onwetende mensen wil bekritiseren, dan toont het feit dat hij deze aanvalt onder het mom van de islam en de islamgeleerden niet aan dat hij goede bedoelingen heeft. Immers, geen enkele van deze groeperingen of onwetenden kan de islam vertegenwoordigen. De geleerden van de ahl al-soenna hebben hen in elke eeuw aangespoord tot het goede **(al-amr bi’l-ma’rûf)** en hebben hun goede kanten onderscheiden van de verkeerde en slechte kanten. Hiertoe hebben ze duizenden boeken geschreven. Ze lieten geen behoefte aan de hulp van personen zoals Mawdûdî. Als Mawdûdî de islam had willen helpen, dan had hij de adviezen en de waarschuwingen van die gezegende geleerden aan het licht moeten brengen, in plaats van de verdorven uitspraken en daden van enkele onwetenden en afgedwaalden naar voren te brengen en zo de meest stralende eeuwen van de islam, waarin de geleerden van de ahl al-soenna licht verspreidden, af te schilderen als verdorven en duister. Zo zou hij hebben laten zien dat hij oprecht is in de betekenis die hij geeft aan het woord ‘mujaddid’ (vernieuwer). En hij zou hiermee de islam oprecht hebben gediend. Maar dit is niet wat hij wilde doen. Hij beweert dat slechte gewoonten van de Perzen zich onder de moslims hadden verspreid en dat op die manier de islam was vervalst. Ook wat betreft dit onderwerp brengt hij de gedachten in verwarring en beschrijft hij de gebeurtenissen verkeerd.

Ja, de slechtheden van Perzië en Rome hadden zich verspreid. Dat is een historisch feit. Echter, deze hadden zich niet verspreid onder de moslims, maar onder de pre-islamitische Arabieren. En zoals hij zegt, was zelfs afgoderij tot in de Ka’ba doorgedrongen. Het is juist om deze reden dat toen onze Profeet (vrede zij met hem) naar voren kwam en begon met zijn taak om de goedheden te bevelen en de slechtheden te verbieden, alle Arabieren meteen vijanden werden. Ze bevonden zich allemaal in een meelijwekkende toestand. Het Arabisch schiereiland verkeerde in onwetendheid en dwaling. Ze begrepen het goede woord niet en aarzelden niet om de verheven Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) die opriep tot gelukzaligheid, te verwerpen. Vóór de islam hadden slechtheden van de Perzen die vuur aanbaden, en die van de Romeinen die afgoden aanbaden, zich verspreid over het Arabisch schiereiland. Iemand met de naam **Majdak** had in Perzië een nieuwe religie verzonnen en had daar overal het idee verspreid van het delen van bezittingen en vrou-

wen. Hij had het recht op eigendom verboden. Hij had het huidige communisme in die tijd al in Perzië gevestigd. Het sociale leven en de ethische waarden in Perzië had hij op z'n kop gezet. Later probeerde **Nûshirwân** Sjah deze verwerpelijke stroming te stoppen.

Wat de Romeinen betreft, hun moreel gedrag (akhlâq) was nog meer verslechterd. Deze verdorvenheid was van de Grieken tot hen gekomen. Een filosoof genaamd **Aristippos** van Cyrene stelde een ethische theorie op en zei dat het doel van het leven en de ethiek, genot en plezier is en dat men van alles geniet. Alles wat de begeerte, de verlangens en het genot van de mens vervult, is iets goeds. De mens moet deze dingen nastreven, zei hij. Dit betekende echter het verval van de moraal. Hoe kunnen onwettige genoegens nu goed zijn? Mensen die zich enkel hiervoor inspanden, keurden slechtheden zoals diefstal, verraad, onkuisheid en het plegen van een moord, goed om hun doelen te kunnen bereiken. Wel, zo was het morele principe van de Griekse beschaving. Dit is hoe een niet-religieuze beschaving eruit ziet. Mensen die deze filosofie aanhingen, hadden velen tot wanhoop en zelfmoord gedreven. Immers, niet ieder mens kan zonder zorgen en verdriet leven en het plezier dat hij wil verkrijgen. Wanneer hij zijn doel niet kan bereiken, wil hij zich bevrijden uit het leven. Een Griekse filosoof genaamd **Hegesias**, die behoorde tot de volgers van deze filosofie, beschouwde het als een heldendaad dat degenen die het doel van genot en plezier niet konden bereiken, zelfmoord pleegden. Het kwam voor dat sommigen onder zijn toehoorders meteen zelfmoord pleegden onder invloed van zijn gepassioneerde toespraken. Ook in de 20e eeuw was er een toename van het aantal mensen dat een moord beging of zelfmoord pleegde omdat ze een verachtelijk genoegen, een wellustig verlangen niet konden bevredigen. Wel, om deze reden waren de Grieken en de Romeinen verzonken in genot en plezier. Het resultaat hiervan was dat het sociale leven ontaardde en de economie instortte. Beide beschavingen doofden zo uit. Toen de Romeinen deze slechte gewoonten ook naar het Arabisch schiereiland begonnen over te brengen, kwam de islam als een redding.

Met de komst van de islam trokken de wolken van onwetendheid boven het Arabisch schiereiland weg. De lichten van deugdzaamheid en kennis begonnen te stralen. Broederschap vestigde zich tussen mensen en tussen stammen. Mensen die eeuwenlang waren achtergebleven, werden verheven en sterk door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) te gehoorzamen. Ze daagden de sjahs en de koningen uit

naar wiens heerschappij zij ooit met verbazing opkeken. Ze veroverden hun landen en verspreidden daar de islamitische beschaving. De geschiedenis ligt open en duidelijk voor ons! De boeken, bewijsdocumenten en werkstukken zijn voor iedereen toegankelijk!

Mawdûdî zegt op pagina 37 van zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn**: *"De Griekse filosofie en de ethiek en algemene pessimistische levenshouding van het kloosterleven, werden een alledaagse, natuurlijke houding in de moslimsamenlevingen. Daardoor werden de islamitische kennis en literatuur naar dwaling gedreven en werd de monarchie ondersteund. Het gehele religieuze leven werd beperkt tot alleen maar enkele bepaalde rituelen en ceremonies."*

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) gaf de blijde boodschap dat er aan het begin van elke eeuw een mujaddid (vernieuwer) zal komen en de islam zal versterken. En zo gebeurde het ook. Onder leiding van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), verlichtte de islam in elke eeuw de mensheid op elk gebied. Het werd een bron voor beschaving. Mawdûdî probeert de immense islamitische beschaving als een 'niets' af te schilderen en de verlichte eeuw van de Opvolgers (Tâbi'ûn) – die geprezen worden in eervolle hadîth's – en de verlichte eeuw die daarop volgt, voor te stellen als duisternis om een zon te kunnen maken van Ibn Taymiyya voor wie hij bewondering heeft. Zij die de islamitische boeken lezen en de correcte geschiedenisboeken die in Europa door eerlijke auteurs zijn geschreven, zullen het niet moeilijk vinden om deze destructieve tactiek van hem in te zien.

Hij probeert het woord 'mujaddid' dat voorkomt in de hierboven vermelde eervolle hadîth, anders te interpreteren dan de geleerden van de ahl al-soenna hebben gedaan. Hij bekritiseert ook het feit dat de geleerden van de ahl al-soenna – zoals bijvoorbeeld de edele Imâm al-Rabbânî – over de Mahdî die aangekondigd wordt in eervolle hadîth's, zeggen dat hij de mujaddid zal zijn van het derde millennium. Ondertussen beledigt hij de moslims, de mensen van tasawwuf door hen 'ouderwetse, fanatieke personen' te noemen. Hij drijft de spot met eervolle zaken in de religie door te zeggen: "Met spiritualiteit, amuletten (ta'wîdh) en smeekbeden zal de jihâd gewonnen worden, en door middel van smeekbeden zullen tanks vernietigd worden." De ware moslims die op deze wijze geloven, bestempelt hij als 'dom', 'onwetend'. Hij verdedigt dat de edele Mahdî veraf zal staan van deze spirituele waarden en dat hij 'de basisproblemen van het leven diepgaand zal begrijpen en de

modernste van alle moderne mensen zal zijn’. Hij vermeldt dat hij ervoor vreest dat de vernieuwingen die de edele Mahdî zal brengen, zullen leiden tot protest van geleerden en mensen van tasawwuf. Echter, in het Einde der Tijden, in de jaren dat de edele Mahdî zal verschijnen, ‘Îsâ (vrede zij met hem) uit de hemel zal neerdalen, en zij elkaar zullen ontmoeten, zullen er op aarde geen islamgeleerden meer zijn en zal de kennis van de islam verdwenen zijn. De onwetendheid en afgedwaaldheid, die Mawdûdî probeert toe te schrijven aan de eerste tijden die geprezen zijn in eervolle hadîth’s, zullen zich voordoen in het Einde der Tijden. Dit wordt in eervolle hadîth’s zo bericht. Dat personen zoals Mawdûdî de ahl al-soenna aanvallen en proberen de kennis van de ahl al-soenna uit te doven, laat zien dat die donkere dagen die vermeld worden in eervolle hadîth’s, naderen. Wanneer de edele Mahdî zal verschijnen en de kennis van de ahl al-soenna zal opfrissen, dan zullen het die madhhablozen, afgedwaalden en hervormers zijn die zich schreeuwend tegen hem zullen verzetten. En de edele Mahdî zal hen bestrijden en vernietigen. Imâm al-Rabbânî (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen) schrijft in zijn 255e brief uit het 1e volume van zijn **Maktûbât** dat de Mahdî de afgedwaalde geleerden in Medina zal doden. Mawdûdî denkt dat de Mahdî ‘geen bovennatuurlijke krachten, dus karâmât, ingevingen (ilhâm) of spirituele successen zal hebben, maar een strijdlustige man zal zijn zoals andere revolutionaire leiders’. Hij zegt: “De Mahdî zal een nieuwe school van denken oprichten”, en “Net zoals dat er op deze wereld zondige leiders werden gezien zoals Lenin en Hitler, zo zal er ook een deugdzame leider komen.”

Mawdûdî, die op veel vlakken afwijkt van hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna hebben vermeld, stelt zich de Mahdî als een willekeurige leider voor. De grote geleerde Ahmad ibn Hajar al-Makkî (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen) vermeldt in zijn boek **al-Qawl al-mukhtasar fî ‘alâmât al-Mahdî** ongeveer tweehonderd tekenen van de Mahdî. Deze tekenen heeft hij uit eervolle hadîth’s gehaald. Iemand die dit boek leest en in staat is het te begrijpen, kan gemakkelijk de verschillen zien tussen de werkelijke Mahdî die de Gezant van Allah (vrede zij met hem) heeft aangekondigd en de denkbeeldige Mahdî, die Mawdûdî probeert te vormen in zijn hoofd.

Hij zegt: “De eerste mujaddid in de islam was ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz.” Ook dit is een kortzichtige visie van Mawdûdî. ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz was een van de mujaddids van de eerste islamitische eeuw, maar hij was niet de eerste mujaddid. Volgens hetgeen

de islamgeleerden en de islamitische historici op basis van overeenstemming hebben medegedeeld, was de eerste mujaddid de edele Abû Bakr al-Siddîq (moge Allah tevreden zijn met hem). Het was hij, die na het overlijden van de Gezant van Allah, de afvalligen op het Arabisch schiereiland een nederlaag toebracht en een einde maakte aan de oproer en onenigheid die zich onder de nieuwe moslims begonnen te verspreiden.

Op pagina 54 van zijn boek zegt hij: *"Dat de macht na het overlijden van 'Umar II in ongodsdienstige handen viel, werd een obstakel voor de islam. Maar de Omajjaden en de Abbasiden konden de bloei van de islam niet verhinderen. Omdat de hadîth- en fiqhgeleerden niet vertrouwd waren met de rationele kennis, bleef het islamitische systeem ontbeerd van interpretaties en verklaringen in het licht van de moderne intellectuele neigingen van toen. Ze konden niets anders doen dan zich vast te houden aan zaken met een slechte invloed. Imâm Abu'l-Hasan al-Ash'arî en degenen die na hem kwamen, waren niet succesvol. Immers, ondanks dat zij scholastieke kennis bezaten, waren zij niet opgeleid in de rationele kennis. Ze gingen zodanig ver in hun verzet tegen de mu'tazila dat ze zaken die niet tot de religie behoorden, invoerden in de religie. De geleerden, de heersers en bevolkingsmassa's keerden zich allen tezamen tegen het Boek van Allah de Verhevene en de soenna van onze Profeet. Omwille van de oorlogen, die een kleine beruchte elite die het land bestuurde begon voor een luxueus leven, ambitie en begeerte, liep men een ongelofelijke achterstand op. De wetenschappen en de kunsten gingen ten onder. Op dat moment verscheen Imâm al-Ghazâlî als een redder. Hij won het vertrouwen van de kalief in Bagdad. Hij ging echter weg van het paleis en trachtte de Griekse filosofie te weerleggen. Hij bekritiseerde alle rechtsscholen [binnen de ahl al-soenna] vanwege hun zwakke aspecten en de neigingen daarin die niet overeenkwamen met de islam. Hij deed het onderwijssysteem opleven dat aan het vervallen was. De wereldlijke wetenschappen en de islamitische wetenschappen hadden zich van elkaar verwijderd. Maar, hij was gebrekkig in de hadîth-wetenschap. Hij had zich te veel beziggehouden met de rationele kennis. Dat hij ook naar tasawwuf neigde, was een gebrek voor hem. Degene aan wie het werd verleend om het denken in de islam en zijn ethische geest te doen herleven door deze drie gevaren te ontwijken, was Ibn Taymiyya."*

Ja, onder de islamitische heersers zijn er personen geweest die onder invloed van de vleiers en huichelaars die hen omringden, vervielen in onrechtvaardigheid en zonden. Maar de islamgeleer-

den spoorden middels hun boeken en woorden aan om het goede te praktiseren en probeerden hen zo op het rechte pad te brengen. Bijgevolg waren zelfs de slechtsten onder hen rechtvaardiger en nuttiger dan de besten onder de niet-religieuze regeringen. Dit feit staat geschreven in boeken over de wereldgeschiedenis. Zij die bijvoorbeeld het boek van de Britse Lord Davenport lezen, zullen gemakkelijk kunnen inzien dat Mawdûdî zich niet alleen vergist, maar ook een oorlog van laster en vijandschap voert. Wij willen met nadruk verklaren dat het mogelijk is dat islamitische kaliefen die geen Metgezellen waren, onrecht deden of zonden begingen. Echter, geen enkele van hen was een kâfir. Zij waren absoluut geen vijanden van de islam. Allemaal hadden zij hun wetenschapscommissies, shaykh al-islâm's en adviseurs. Geen van hen dacht er zelfs aan om de bloei van de islam te verhinderen. Integendeel, ze deden hun uiterste best om de islam te dienen. Het aantal moskeeën, scholen, madrassa's, wegen, ziekenhuizen, fonteinen, badhuizen, bruggen en verschillende liefdadigheids- en artistieke instellingen, dat elk van hen naliet aan de volgende generatie, is ontelbaar groot. Hun sporen en zelfs de meeste van deze werken zelf zijn nog steeds bewaard gebleven. Miljoenen moslims maken ook vandaag nog gebruik van deze werken. Hen proberen zwart te maken door hun menselijke fouten naar voren te brengen, is een tactiek van de vijanden van de islam. Dat de islamgeleerden uit de buurt bleven van de sultans, laat niet zien dat zij slecht waren. De geleerden bleven weg van elk rijk en elk beroemd persoon door de volgende eervolle hadîth te volgen: **"Wie de rijke vanwege zijn rijkdom benadert en zich omwille hiervan nederig gedraagt tegenover hem, verliest twee derde van zijn dîn."** Ze lieten het echter niet na om hen aan te sporen tot het goede, dus om al-amr bi'l-ma'rûf te doen. Mawdûdî, die de subtiliteit tussen deze twee niet kan begrijpen, valt de islamgeleerden en de kaliefen met lukrake woorden aan. Als hij, in plaats van hun enkele fouten aan te halen, de eer had om te schrijven over hun goedheden en diensten aan de islam, dan had hij er volumes van boeken mee kunnen vullen. Met name de Ottomaanse kaliefen (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) waren allemaal geleerde, rechtschapen en rechtvaardige persoonlijkheden.

Denken dat de hadîth- en fiqh-geleerden helemaal geen rationele kennis hadden, komt neer op het niet begrijpen van de grootsheid van de islamgeleerden. Een islamgeleerde is een persoon die in de overgeleverde wetenschappen de graad van ijtihâd heeft bereikt; die de door ervaring verworven kennis die bekend was in

zijn tijd goed heeft geleerd; en die wat de ma'rifa (kennis van/over Allah) van het hart betreft, de 'wilâya al-khâssa al-Muhammdiyya' genaamde specifieke graad van nabijheid tot Allah heeft bereikt.

Om de jongeren die verward zijn door de verachtelijke aanval van Mawdûdî – die zo ver gaat dat hij de kaliefen van de islam zelfs 'ongodsdienstig' noemt – het juiste mede te delen, zullen we hieronder zonder enige veranderingen aan te brengen, de teksten overnemen uit het geschiedenisboek **Mir'ât-i kâinât** over sommige van de kaliefen. In het beroemde boek van Damîrî staan bij de naam **Iwaz** de biografieën van de **rechtgeleide kaliefen** en de Omajjadische en Abbasidische kaliefen uitvoerig geschreven. Hieronder wijzen de getallen vóór de namen op de chronologische opeenvolging als kalief, en de getallen tussen haakjes op het geboorte- en sterfjaar volgens de hijrî-kalender.

6: Mu'âwiya – het boek begint de tekst met de smeekbede "radiyallâhu 'anh" ('moge Allah tevreden zijn met hem') naast zijn naam – was een van de schrijvers van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) die de edele Koran opschreven. Hij ontving gunstige smeekbeden van de Gezant van Allah. Hij was zeer scherpzinnig, intelligent, vergevingsgezind en vrijgevig en uiterst bekwaam in het besturen. Hij was zachtaardig, ontzagwekkend en moedig. Het leek alsof hij was geschapen om een sultan te zijn. Onder zijn leiding werden Soedan, Afghanistan en vele gebieden van India veroverd, alsook Cyprus waar hij zelf naartoe was gegaan om het te veroveren. Hij stuurde soldaten naar Istanbul. Zijn kalifaatschap was rechtmatig.

Om de edele Mu'âwiya (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) zwart te maken, brengen de madhhablozen zijn strijd tegen de edele 'Alî (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) naar voren. Ze vertellen de betreurenswaardige toestanden die zich in elke oorlog genoodzaakt voordoen, duizend keer zo overdreven. Wanneer de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) op deze zaken antwoorden geven die in overeenstemming zijn met de edele Koran, de Soenna en het verstand, staan ze versteld. Dan beginnen ze te vertellen over de slechtheden van zijn zoon Yazîd. Ze zeggen dat de edele Mu'âwiya een slecht gebruik introduceerde zoals het overgaan van het kalifaatschap van vader op zoon, en dat hij het kalifaat omvormde tot een sultanaat. Ibn 'Âbidîn zegt het volgende wanneer hij schrijft over 'het gebed in gemeenschap': "Opdat een moslim een kalief kan zijn, moet hij ofwel verkozen worden door de vooraanstaanden van de geleerden en de bestuurders, of-

wel moet de voorgaande kalief hem aanstellen in zijn plaats. Ook het kalifaatschap van een moslim die de regering overneemt door kracht te gebruiken, is rechtmatig. Toen Abû Bakr (moge Allah tevreden zijn met hem) stervende was, benoemde hij de edele 'Umar tot kalief. Alle eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) aanvaardden dit." Men ziet dus dat het feit dat Mu'âwiya en alle andere kaliefen na hem (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) hun zoon – die zij zelf hebben opgevoed en raad hebben gegeven ter voorbereiding op dit ambt – of iemand anders die zij vertrouwden in hun plaats tot kalief benoemden, een terechte zaak is die in overeenstemming is met de islam. Dat een zoon na zijn vader onrecht begaat, is niet een fout van de vader. Mu'âwiya werd 19 jaar vóór de hijra geboren en overleed in het jaar (60) na de hijra.

[Dat Mawdûdî de kaliefen van de islam en de geleerden van de ahl al-soenna met lukrake woorden aanvalt, heeft niet alleen geen enkele wetenschappelijke waarde, maar is ook volledig in strijd met de historische en religieuze kennis. Opdat de pure, reine jongeren deze woorden van ons met volle overtuiging geloven, vertalen we pagina 571 van het 1e deel van de Perzische versie van het boek **Izâlat al-khafâ** van Shâh Waliyyullâh, die erg geprezen wordt door Mawdûdî:

"Mu'âwiya ibn Abî Sufyân (moge Allah tevreden zijn met hen beide) is een van de Metgezellen van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Onder de Metgezellen stond hij bekend om zijn mooie deugden. Vermijd het ten zeerste om slechte vermoedens te hebben over hem! Verval niet in het gevaar om kwaad te spreken over hem, want dan zouden jullie een daad begaan die harâm is! In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door Abû Dâwud, wordt gezegd: **'Spreek niet kwaad over mijn Metgezellen! Als jullie zoveel goud als de berg Uhud als sadaqa zouden geven, dan zou dit niet gelijk zijn aan de beloning van een handvol gerst die zij geven als sadaqa!'** In een eervolle hadîth, die wederom door Abû Dâwud overgeleverd werd, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) het volgende, waarbij hij wees naar de edele Hasan: **'Deze, mijn zoon, is volwassen. Ik hoop dat Allah de Verhevene door middel van hem vrede zal brengen tussen twee legers van mijn gemeenschap** (umma)**.'** In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door Tirmidhî, wordt er over de edele Mu'âwiya gezegd: **'O mijn Heer! Maak hem tot een hâdî en muhdî!'** Met andere woorden: 'Laat hem zich bevinden op het rechte pad en maak hem tot een middel waardoor

ook anderen het rechte pad bereiken.’ In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door Ibn Sa’d en Ibn ‘Asâkir, wordt er over de edele Mu’âwiya gezegd: **‘O mijn Heer! Leer hem het boek en maak hem tot bezitter van landen en bescherm hem tegen Uw bestraffing!’** De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) wist dat hij kalief zou worden. Omdat hij veel mededogen heeft met zijn gemeenschap, spreekt het voor zich dat hij een smeekbede zou verrichten opdat degene die het hoofd van zijn gemeenschap zou worden, zich op het rechte pad bevindt en naar het rechte pad leidt. In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door de edele Hasan (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) en die vermeld wordt door Daylamî, wordt gezegd: **‘Er zal een dag komen dat Mu’âwiya staatshoofd wordt.’** De edele Mu’âwiya zei zelf: ‘Sinds de dag dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tegen mij zei: **‘O Mu’âwiya! Verricht goedheid wanneer je staatshoofd wordt!’**, wachtte ik op de tijd dat ik kalief zou worden.’ In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door Umm Hirâm die behoorde tot de eervolle Metgezellen, wordt gezegd: **‘Degenen uit mijn gemeenschap die als eerst zullen deelnemen aan een zeeslag, zullen voorzeker het Paradijs betreden.’** Degene onder de moslims die als eerste een zeeslag voerde, was de edele Mu’âwiya tijdens het kalifaatschap van de edele ‘Uthmân ibn ‘Affân. Om ook te behoren tot degenen die in deze blijde boodschap worden vermeld, sloot Umm Hirâm (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met haar) zich aan bij de soldaten van de edele Mu’âwiya; nadat zij [op Cyprus] waren geland, stierf ze als martelaar op de weg van Allah. Middels de zegening van deze smeekbeden van de Gezant van Allah, werd de edele Mu’âwiya (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) een rechtvaardige en betrouwbare kalief. Hij had een paar haren van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) bewaard; hij verklaarde in zijn testament om deze na zijn overlijden op zijn neus te plaatsen zodat hij er zegening door zou ontvangen.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) kondigde ook de Slag bij **Siffîn** aan die plaatsvond tussen de edele ‘Alî en de edele Mu’âwiya (moge Allah tevreden zijn met hen beide). In een eervolle hadîth die vermeld wordt in **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**, wordt gezegd: **‘Zolang twee grote soldaten niet tegen elkaar oorlog voeren, zal de Laatste Dag niet aanbreken. Beiden zullen ze strijden omwille van één doel.’** In een eervolle hadîth in **Sahîh al-Bukhârî** wordt gezegd dat de Profeet (vrede zij

met hem) naar ‘Ammâr ibn Yâsar wees en zei: **‘Jij zal gedood worden door opstandelingen.’** Hij werd gedood door soldaten van de edele Mu’âwiya.”

Op pagina 601 van het 1e deel van **Izâlat al-khafâ** staat vermeld: “Net zoals er eervolle hadîth’s zijn waarin de Omajjadische kaliefen worden bekritiseerd, zijn er ook eervolle hadîth’s waarin zij worden geprezen. Zo wordt er bijvoorbeeld in een eervolle hadîth gezegd: **‘Het kalifaat bevindt zich in Medina en het sultanaat in Damascus.’**

In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Tot de twaalfde kalief zal de islam sterk en waardig zijn. Zij behoren allen tot de Quraysh.’** Meer dan de helft van de twaalf kaliefen die geprezen worden in deze eervolle hadîth, zijn Omajjadische kaliefen. In een eervolle hadîth die overgeleverd werd door Ibn Mâja, wordt gezegd: **‘Vanuit het oosten zullen er mensen komen met zwarte vlaggen en zij zullen strijden tegen de Arabieren. Volg hun kaliefen! Zij zijn kaliefen die wijzen op het rechte pad.’** Deze en soortgelijke eervolle hadîth’s prijzen de Abbasidische kaliefen.”

Op pagina 330 van het 2e deel staat vermeld: “Een kalief die de taak van leiding (irshâd) – dus het wijzen op het rechte pad – van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) uitvoert zoals hij het deed, wordt een ‘rechtgeleide kalief’ **(khalîfa râshida)** genoemd. Dit zijn correcte en ware kaliefen. Een kalief die deze taak niet correct uitvoert en zich niet houdt aan de islam, wordt een ‘meedogenloze kalief’ **(khalîfa jâbira)** genoemd.”

Op pagina 342 staat vermeld: “De taak van irshâd van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) was driedelig. Het eerste deel was de handhaving van de geboden en verboden van Allah de Verhevene door kracht en macht te gebruiken. Dit wordt **sultanaat** genoemd. Zijn tweede taak was het onderwijzen van de geboden en verboden van Allah de Verhevene. Zijn derde taak was **ihsân** en dit was het reinigen van de harten. De rechtgeleide kaliefen hebben deze drie taken tezamen volbracht. De kaliefen die later kwamen volbrachten enkel de taak van sultanaat. De taak van het onderwijzen werd gegeven aan de imams van de rechtsscholen en de taak van ihsân aan de groten van tasawwuf.” In een eervolle hadîth die geschreven staat op pagina 567, worden deze kaliefen **‘malik al-adûd’** (afdwingende heersers) genoemd. Zij worden in figuurlijke zin ‘kalief’ genoemd. Hierna komen de **meedogenloze kaliefen**. Hierbij is de vertaling uit **Izâlat al-khafâ** voltooid.]

7: Yazîd ibn Mu'âwiya werd kalief in het jaar 60 en overleed in het jaar 64 in Hawwârin en werd daar begraven. Hawwârin ligt tussen Damascus en Tadmoer. (23 – 64) [Zie pagina 133 in het boek **Eshâb-ı Kirâm**!]

8: Mu'âwiya II ibn Yazîd was zeer intelligent, zeer gehecht aan de islam en uiterst rechtvaardig. Na veertig dagen legde hij zijn ambt als kalief neer. (44 – 64)

9: Marwân ibn Hakam was een fiqh-geleerde. Hij was zeer intelligent en erg slim. Hij reciteerde de edele Koran op een prachtige manier. Hij vermeed zonden en was godvrezend. Hij was de zeer geliefde schoonzoon van de edele 'Uthmân (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem). Op zijn zegel stond geschreven: "Ik vertrouw op Allah, ik vraag aan Hem." (2 – 65)

10: 'Abdulmalik ibn Marwân was een hadîth- en fiqh-geleerde. Hij stond bekend om zijn hoge mate aan ascese (zuhd) en veel 'ibâda. Imâm al-Nâfî', een van de groten onder de Opvolgers van de Metgezellen, zei: "Ik heb in Medina niemand gezien die een diepzinnigere fiqh-geleerde was dan 'Abdulmalik, die meer 'ibâda verrichtte, die de kennis en goede manieren (âdâb) van de bedevaart meer wist dan hij, of die de edele Koran mooier reciteerde dan hij." Volgens de meeste geleerden is 'Abdulmalik een van de zeven fiqh-geleerden van Medina. Imâm al-Sha'bî, een van de groten onder de Opvolgers van de Metgezellen, zei: "Ik vond mezelf superieur aan elke geleerde de ik ontmoette. Enkel 'Abdulmalik vond ik superieur aan mezelf." Hij voerde oorlog tegen Mukhtâr, die het hoofd van de opstandelingen was en veel bloed vergoot, en doodde hem. Zijn kalifaatschap was rechtmatig volgens de sharî'a. Hij liet de Ka'ba restaureren. De Ka'ba bleef in deze staat totdat het opnieuw gerestaureerd werd door sultan Murâd Khân IV in 1040 n.h. [1631 n.Chr.]. Vóór 'Abdulmalik werden er Byzantijnse gouden munten en Perzische zilveren munten gebruikt. Hij is degene die als eerste islamitische munten liet slaan. Hij is de veroveraar van Sicilië en Adana. Hij stuurde zijn zoon Maslama naar Istanbul om de stad te veroveren. Maslama (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) verrichtte het gebed in de Hagia Sophia. Hij liet de 'Arabische moskee' genaamde moskee bouwen. (26 – 86)

11: Walîd ibn 'Abdulmalik was rechtschapen, verrichtte veel 'ibâda en goede daden (khayrât en hasanât). Elke drie dagen reciteerde hij de edele Koran van het begin tot het einde. Zijn goedheden, zijn gunsten waren ontelbaar. Zodra hij kalief werd, be-

noemde hij zijn neef ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz tot gouverneur van Medina. Hij gaf 400 kisten goud uit en liet in Damascus de Omajjadenmoskee bouwen. Het was Walîd die als eerste in de islam een ziekenhuis en een gaarkeuken liet bouwen. Hij betaalde zelf de schulden van geleerden. Zijn commandant Kutaybiya nam de stad Buchara op vreedzame wijze over van de Turken. Hij is de veroveraar van Andalusië, Ankara, Samarkand en India. Op zijn zegel stond geschreven: “O Walîd! Je zult sterven en ter verantwoording worden geroepen!” (46 – 96)

12: Sulaymân ibn ‘Abdulmalik was geleerd, ijverig, welbespraakt en eloquent; hij hield ervan om goede daden te verrichten en was rechtvaardig. Hij vermeed het ten zeerste om onrecht te plegen. Op een dag kwam iemand naar hem toe en zei dat zijn boerderij in beslag was genomen. Omdat Sulaymân veel vrees had voor Allah, daalde hij af van zijn troon, tilde het tapijt op de grond op en legde zijn wang op de aarde. Hij zwoer dat hij zijn wang niet van de aarde zou heffen totdat er een bevel was geschreven aan de betreffende onrechtvaardige beambte. Er werd meteen een bevel geschreven en overhandigd aan de boer. [Ook de volgende aantekening uit het notitieboekje van Sayyid ‘Abdulhakîm Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn] toont de rechtvaardigheid van de kaliefen van de islam aan: “Kalief Sulaymân vroeg aan de edele Abû Hâzim, een van de Opvolgers van de Metgezellen: ‘Wij willen niet sterven. Wat is de reden daarvoor?’ Hij antwoordde: ‘O Sulaymân! Jullie hebben jullie hiernamaals geruïneerd en jullie wereldse leven tot bloei gebracht en opgebouwd. Natuurlijk willen jullie niet van een opgebouwde plek naar een geruïneerde plek gaan.’”] (60 – 99)

13: ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz ibn Marwân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). (61 – 101) [Ook Mawdûdî was ertoe genoodzaakt om te schrijven dat deze kalief een goede moslim en rechtvaardig was.

Mawdûdî vermeldt dat ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) de eerste mujaddid was en schrijft op z’n minst enkele van zijn ontelbare goedheden, maar hij heeft niets vergelijkbaars goeds te zeggen over zijn voorganger kalief Sulaymân die in een decreet schreef dat na hem ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz kalief zou worden en dit afkondigde. Hij schrijft dat de kaliefen de institutie van het kalifaat hebben misvormd door hun zonen en verwanten tot kalief te benoemen, en dat zij op deze manier het islamitische republiek net als koningen dictatoriaal hebben bestuurd. Hij zoekt bij hen allemaal naar hun gebreken en

fouten, somt ze op en bestempelt hen als slecht en ongelovig, maar hun goedheden ziet hij helemaal niet. Echter, dat zij hun zonen, hun verwanten tot kalief benoemden, was omdat zij de islam naleefden. Dit toont op zijn beurt aan dat de islamitische hervormers kwaadspreken over degenen die de islam volgen, en personen die de islam willen aanpassen naar hun eigen gedachten en opvattingen, bewonderen en prijzen.]

14: Yazîd ibn 'Abdulmalik was aanvankelijk gehecht aan zijn ziel van begeerte. Toen hij kalief werd, werd hij rechtschapen en handelde hij volgens rechtvaardigheid. (71 – 105)

15: Hishâm ibn 'Abdulmalik was zeer intelligent, bekwaam in het besturen, zachtaardig en genereus. Iedereen hield van hem. Zijn goedheid en rechtvaardigheid hadden zich overal verspreid. Goederen die gebracht waren voor de staatskas (Bayt al-mâl) accepteerde hij niet zolang niet veertig personen hadden getuigd dat ze afkomstig waren van bronnen die halâl waren. (71 – 125)

16: Walîd ibn Yazîd was welbespraakt, eloquent. Een jaar nadat bleek dat hij een mentale afwijking had, werd hij vermoord terwijl hij de edele Koran aan het reciteren was. (92 – 126)

17: Yazîd ibn Walîd ibn 'Abdulmalik was scherpzinnig, intelligent en gehecht aan de islam. Hij verbood alcoholische dranken. (90 – 126)

18: Ibrâhîm ibn Walîd ibn 'Abdulmalik bracht de zeventig dagen dat hij kalief was, door met het strijden tegen Marwân. (? – 126)

19: Marwân ibn Muhammad ibn Marwân was dapper, intelligent en goed in het besturen. Hij veroverde veel landen. Hij streed tegen de khârijieten en doodde hun leider Dahhâk. Hij werd verslagen en gedood door de Abbasiden. (72 – 132)

20: 'Abdullâh Saffâh ibn Muhammad ibn 'Alî ibn 'Abdullâh ibn 'Abbâs was geleerd, intelligent, behoedzaam, welbespraakt en zeer vrijgevig. Hij stierf aan de pokken. Hij was de eerste kalief van de Abbasiden. (104 – 135)

21: Mansûr ibn Muhammad had veel kennis en fatsoen. Hij was niet gehecht aan amusement. Hij was dapper en geduldig. Hij verrichtte veel 'ibâda. (95 – 158)

22: Mahdî ibn Mansûr was geleerd, dapper, intelligent en zeer vrijgevig. Hij was geliefd bij iedereen. Zijn geloof was uiterst rein. Hij doodde vele ketters. (126 – 169)

23: Hâdî ibn Mahdî was geleerd, intelligent, welbespraakt en

vrijgevig. Op zijn zegel stond geschreven: “Ik geloof in Allah en vertrouw op Hem.” (147 – 170)

24: Hârûn al-Rashîd ibn Mahdî verrichtte elke dag en elke nacht honderd gebedseenheden (raka’ât). Hij ging afwisselend één jaar op hajj en één jaar ten oorlog. In al zijn handelingen hield hij zich vast aan de islam. Hij had alle mooie eigenschappen in zich verzameld. (148 – 193)

De teksten uit het geschiedenisboek **Mir’ât-i kâinât**, waarin ook de bronnen staan vermeld, werden hierboven in het kort medegedeeld. Geleerden zoals Imâm al-a’zam Abû Hanîfa, Imâm al-Ghazâlî, Imâm al-Nawawî, Ibn Hajar, Imâm al-Rabbânî en Khâlid al-Baghdâdî (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) waren ook net als deze persoonlijkheden. Dat personen zoals Mawdûdî, Sayyid Qutb en Hamîdullâh niet zo zijn, is duidelijk. Er kan geen grotere naïviteit zijn dan te denken dat mensen, die niets afweten van de islamitische wetenschappen en de islamgeleerden, die de essentie van de islam niet kunnen begrijpen en net als de oriëntalisten onder de niet-moslims de islam van buitenaf zien, behoren tot de islamgeleerden. De kennis die wordt onderwezen aan de madrassa’s, die Mawdûdî ‘scholastieke kennis’ noemt, is de **‘ulûm al-naqliyya** (overgeleverde kennis). En de natuurwetenschappelijke kennis, die hij ‘rationele kennis’ noemt, is de **‘ulûm al-‘aqliyya** (intellectuele kennis). Beide soorten zijn islamitische kennis. Zich zodanig verlagen dat men over de fiqh- en hadîth-geleerden zegt dat zij het ene deel van de islamitische kennis beheersen, maar het andere deel niet, is niet iets wat een moslim zou doen. De islamgeleerden zijn zeer verheven persoonlijkheden die geprezen worden in de edele Koran en de eervolle hadîth’s. Zij zijn de erfgenamen van de profeten. Zij verdeelden in zekere zin het werk onder elkaar en ieder van hen nam de taak op zich om een andere tak van kennis te verspreiden. Deze taakverdeling doet de onwetenden verbazen en doet hen veronderstellen dat deze geleerden niet gevorderd waren in andere takken van de wetenschap. De edele ‘Abdulwahhâb al-Sha’rânî zegt aan het begin van zijn boek **al-Mîzân**: “De edele Abû Hanîfa, die een deskundige was in de fiqh-kennis en ook de stichter van de fiqh-wetenschap, was een grote walî net als de edele ‘Abdulqâdir al-Jîlânî. Hij bezat buitengewone toestanden (karâmât) net zoals hij. Maar hij had niet de taak op zich genomen om de kennis van het hart te verspreiden en de zielen te zuiveren, maar de taak om de kennis van de ‘ibâdât die met het lichaam uitgevoerd moeten worden, dus de fiqh-kennis, te verspreiden; zo waren ook de mujtahids die hij opleidde.” Men ziet

dat de sluwe vijanden die de islam van binnenuit willen vernietigen, de islamgeleerden ook via deze weg proberen te bevlekken om de jongeren te misleiden. Men moet zich er niet door laten misleiden dat degene die zulke uitspraken doet, de islam en de islamgeleerden overdreven prijst met versierde en vage, onduidelijke woorden om zijn eigen destructieve plannen te verbergen. Zo zal bijvoorbeeld iemand die het Perzische boek **Kimyâ-i sa'âdat** van Imâm Muhammad al-Ghazâlî leest, meteen inzien hoe diepgaand zijn medische kennis was. Dat in de lever het bloed wordt gezuiverd, en dat hier gal en lymfe en schadelijke stoffen worden gescheiden van het bloed; de rol die de milt, de nieren en de galblaas hierbij spelen; en dat door een verandering in de hoeveelheid van de stoffen in het bloed de gezondheid kan worden aangetast, beschrijft hij zoals in de huidige boeken over fysiologie. Omdat de islamgeleerden niet enkel in de scholastieke kennis maar ook in de rationele kennis zeer superieur waren, waren zij in elke eeuw succesvol in alles wat zij deden en werden de islamitische landen de wieg van beschaving. Hun duizenden boeken die hun superioriteit laten zien en verspreiden over de hele wereld, zijn beschikbaar en toegankelijk en vullen de bibliotheken overal ter wereld. Velen daarvan zijn naar andere talen vertaald. Iedereen buiten de sluwe vijanden ziet en bevestigd dit feit. Om hun werkstukken te begrijpen, volstaat het om een kijkje te nemen in het boek **Kashf al-zunûn**. Ook in die tijden hadden huichelaars (munâfiqûn) – die de naam 'moslim' droegen en behoorden tot de 72 groeperingen over wie in een eervolle hadîth wordt vermeld dat zij naar de Hel zullen gaan – bijgelovigheden, die niet tot de islam behoorden, ingevoerd in de islam, net zoals de hedendaagse **hervormers** doen. De geleerden van de ahl al-soenna hebben deze echter een voor een onderzocht en eruit gefilterd. Vandaag de dag bevatten de basisboeken van de ahl al-soenna geen enkel bijgeloof en geen enkele verzonnen hadîth. Dat Shamsuddîn al-Sahâwî, Shawkânî, Ibn Taymiyya, 'Abduh, 'Alî al-Qârî en Izmirli Ismâ'îl Hakkı zeggen dat er verzonnen hadîth's in de boeken van de ahl al-soenna staan, zoals in de tafsîr van Baydâwî en de 'Ihyâ' van Imâm al-Ghazâlî, is niet correct en is een laster tegen deze grote geleerden. Uitgebreide informatie over dit onderwerp is te vinden onder punt 56 van dit boek. Gelieve het ook daar te lezen!

Zijn uitspraak dat de jihâd, die een van de vijf fundamentele 'ibâdât is van de islam, wordt gevoerd voor een luxueus leven, uit genotzucht en ambitie, onthult wat voor een persoon Mawdûdî is. Aangezien de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's die het

voeren van jihâd bevelen op het niveau van mutawâtir zijn, achten we het niet nodig om deze hier apart te vermelden. In zijn boek **al-Jihâd fî'l-islâm** ('Jihâd in de islam') geeft hij dit zelf ook toe. Onze voorouders hebben geen jihâd gevoerd voor plezier en hebzucht, maar voor 'de verhoging van het Woord van Allah' **(i'lâ al-kalimatullâh)**. De jihâd wordt gevoerd door de staat, door het leger. De jihâd van de bevolking bestaat uit het werken onder het bevel van het leger.

Mawdûdî haalt de correcte rechtsscholen en de afgedwaalde groeperingen door elkaar. In de scholen (madhâhib; enk. madhhab) van de ahl al-soenna – of dit nu de scholen in de geloofsleer ('aqîda) zijn of de scholen in de daden ('amal) – is er niets dat is verzonnen en niets dat niet overeenkomt met de islam. De 72 verdorven groeperingen hebben aspecten die verzonnen en afwijkend zijn en die niet overeenkomen met de islam. De edele Imâm al-Ghazâlî en alle geleerden vóór en na hem hebben deze verdorven groeperingen bekritiseerd. Dat Mawdûdî het islamitische onderwijs, dat van de Filippijnen en India tot aan Portugal, en van Buchara tot Marrakesh, over drie continenten wetenschappen en kunsten heeft verspreid en universiteiten heeft opgericht, bestempelt als 'verdorven', is net alsof men de zon probeert te bepleisteren met klei – met andere woorden, een feit dat bij iedereen bekend is, kan niet verborgen of ontkend worden. Men is meer verbaasd over degenen die denken dat deze schrijver, dus Mawdûdî, een islamgeleerde is, dan over Mawdûdî zelf, die deze teksten schreef.

Mawdûdî zegt op pagina 79 van zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn**: *"Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî ruimde de twijfels uit de weg, die eeuwenoud waren en bestonden op het gebied van het geloof. Hij verlichtte de intellecten met een nieuwe geest."*

Hij vermeldt dat ook Shâh Waliyyullâh Ahmad Sâhib al-Dahlawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) een zogenaamde hervormer was zoals hijzelf. Zeggen dat het geloof van de moslims eeuwenlang vol zat met twijfels, is niets anders dan de stank die oprijst vanuit de vuilnisbelt van madhhabloosheid. De werkstukken van Waliyyullâh al-Dahlawî getuigen dat hij behoorde tot de ahl al-soenna, en ook de edele 'Abdullâh al-Dahlawî vermeldt dit. Wij denken niet dat Mawdûdî zo onwetend was om niet te begrijpen dat een geloof waarin twijfel zit vervat, geen geloof is. Echter, zeggen dat het geloof van de moslims eeuwenlang met twijfel zat vervat, is een afgedwaaldheid die nog slechter is dan onwetendheid. De geloofswijze van de ahl al-soenna waartoe 90% van de

moslims op de wereld behoort, was in elke eeuw correct en zij hadden ook geen twijfels in de zaken waarin zij geloofden. De verdorven groeperingen waren sowieso getalsmatig niet zo groot dat ze de islam hadden kunnen vertegenwoordigen.

Op pagina 81 zegt Mawdûdî: *“Het verschil tussen het idee en de doctrine van het kalifaat en het sultanaat is uitgelegd door Shâh Waliyyullâh; en vanuit eervolle hadîth’s zijn er taferelen door hem geschetst die de vroegeren niet echt wisten.”*

Hij vermeldt vol lof dat Shâh Waliyyullâh het volgende zegt in zijn boek **Musaffâ**: “De dwaze mannen van onze tijd hebben afstand gedaan van ijtihâd. Ze zijn als kamelen die met de ring die vastzit aan hun neus, niet weten waar ze heen gaan. Elk van hen gaat een andere weg. Dat zij geen gemeenschappelijk bewustzijn hebben, is meelijwekkend.”

Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî heeft de geleerden van de ahl al-soenna in geen van zijn boeken ‘dwazen’ genoemd. Hij klaagt over de afgedwaalde groeperingen die de vier rechtsscholen hebben verlaten. Om het respect dat Shâh Waliyyullâh heeft tegenover de geleerden van de ahl al-soenna duidelijk te maken, vertalen we enkele regels van pagina 377 van het 2e volume van zijn boek **Izâlat al-khafâ**: “De Gezant van Allah zei: **‘Uit Perzië** [dus Iran] **zullen er grote geleerden voortkomen.’** Net zoals dat Bukhârî, Muslim, Tirmidhî, Abû Dâwud, Nasâî, Ibn Mâja, Dârimî, Dâraqutnî, Hâkim, Bayhaqî en nog vele andere grote hadîth-geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) allemaal waren opgeleid in Perzië, waren ook fiqh-geleerden zoals Abû al-Tayyib [Qâdî Tâhir al-Tabarî], Shaykh Abû Hâmid [Isfarâînî], Shaykh Abû Ishâq al-Shîrâzî, Juwaynî [‘Abdullâh ibn Yûsuf], zijn zoon Imâm al-Haramayn ‘Abdulmalik ibn ‘Abdullâh Juwaynî en Imâm Muhammad al-Ghazâlî opgeleid in Perzië. Bovendien, ook Imâm Abû Hanîfa en zijn leerlingen in Transoxanië (Mâwarâ’ al-nahr) en Khorasan zijn geleerden uit Perzië en zijn inbegrepen in de blijde boodschap in deze eervolle hadîth. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **‘In elke eeuw zal er een mujaddid verschijnen.’** Zoals hij verklaarde, is er in elke eeuw een vernieuwer (mujaddid) verschenen en hebben zij de islam versterkt. In de eerste islamitische eeuw was het ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz die een einde maakte aan het onrecht van de heersers en die de beginselen van rechtvaardigheid vestigde. In de tweede islamitische eeuw was het Imâm al-Shâfi’î die de kennis van het geloof verklaarde en de fiqh-kennis categoriseerde. In de derde islamitische eeuw was het Abu’l-Hasan al-Ash’arî die de kennis van

de ahl al-soenna structureerde en die de afgedwaalden (ahl al-bid'a) tot zwijgen bracht. In de vierde islamitische eeuw legden Hâkim, Bayhaqî en soortgelijken de fundamenten van de hadîth-wetenschap. En Abû Hâmid en soortgelijken verspreidden de fiqh-kennis. In de vijfde islamitische eeuw luidde Imâm al-Ghazâlî een nieuw tijdperk in en vermeldde dat de kennis van fiqh, tasawwuf en kalâm niet verschillend waren van elkaar. In de zesde islamitische eeuw verspreidde Imâm al-Fakhruddîn al-Râzî de kennis van kalâm en Imâm al-Nawawî de kennis van fiqh. Tot aan onze tijd kwam er zo in elke eeuw een mujaddid die de islam versterkte. Men dient de bovenstaande eervolle hadîth en andere hierop lijkende hadîth's, niet gewoon te lezen als een van de velen die een wonder (mu'jiza) zijn waarbij er toekomstige gebeurtenissen worden aangekondigd, en er dan verder niet meer bij stil te staan. Men dient ook het belang en de waarde te begrijpen van de zaken die worden vermeld."

Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in het 3e deel van zijn boek **al-Intibâh** het volgende:

"Een van de noodzakelijke zaken (wâjibât) in de islam is het leren van de goddelijke voorschriften **(ahkâm al-ilâhiyya)**. En dit wordt geleerd uit de Koran, de Soenna, de werken van de eervolle Metgezellen (Sahâba al-kirâm) en de Opvolgers van de Metgezellen (Tâbi'ûn), en uit de kennis die is afgeleid uit de Koran en de Soenna. De wetenschap die de goddelijke voorschriften beschrijft, wordt **fiqh** (rechtswetenschap) genoemd, en de geleerden van deze wetenschap worden **fuqahâ** (rechtsgeleerden) genoemd. De rechtsgeleerden hebben verschillende rechtsscholen. De latere geleerden weken af van elkaar wat betreft het kiezen van een van deze rechtsscholen en het handelen volgens deze. De meesten van hen zeiden dat men een van de bekende rechtsscholen moet kiezen en in elke zaak deze rechtsschool moet volgen. Voor degenen die geen aandeel hebben in directe toegang tot [dus in het afleiden van oordelen uit] de Koran en de Soenna en degenen die niet in staat zijn de boeken van de geleerden te begrijpen, is het gezegend om op deze manier te volgen (taqlîd). Echter, bij het volgen is het vereist dat zij de intentie hebben verricht om de Koran en de Soenna te volgen. Als men over een zaak sterk vermoedt dat het oordeel van de mujtahid die men volgt niet overeenkomt met een duidelijke, eenduidige Koranvers of hadîth, dan dient men in deze zaak een andere mujtahid te volgen wiens oordeel meer overeenkomt met de Koran en de Hadîth. Men moet niet zeggen dat het

verboden is om voor deze zaak een andere rechtsschool te volgen. Als onder de latere geleerden iemand de hadîth's en de uitspraken van de eervolle Metgezellen goed heeft geleerd; als hij de uitspraken van een van de rechtsgeleerden goed heeft bestudeerd; als hij de hadîth die een rechtsgeleerde als bewijs nam, samen met zijn overleveraars kent; de hadîth's die elkaar lijken tegen te spreken kan vergelijken en hieruit voorschriften kan afleiden; en als hij zo een dienst kan leveren aan zijn rechtsschool en nieuwe voorschriften kan afleiden door de methoden van de imam van zijn rechtsschool te volgen, dan wordt zo'n geleerde een **mujtahid fi'l-madhhab** (mujtahid binnen de rechtsschool) genoemd. Ook deze weg is gezegend. De meeste moslims volgen een rechtsschool die in hun thuisland is verspreid of een rechtsschool die zij hebben geleerd door het te horen van hun vader of leraren. Deze weg is geschikt voor de mensen die de boeken van enkel één rechtsschool lezen en die niet weten hoe de bewijsvoeringen van de rechtsschool bestudeerd en begrepen moeten worden. De religieuze kennis is onderverdeeld in drie categorieën, namelijk: de **zintuiglijke (zâhir) kennis**; de **zeldzame (nawâdir) kennis**; en de **bekendgemaakte (takhrîj) kennis**, dus de kennis die de geleerden hebben afgeleid. Deze drie zijn steeds aanwezig in de **fiqh-, tasawwuf**- en 'aqâid-wetenschappen. De persoon die binnen deze drie wetenschappen deze drie soorten kennis van elkaar kan onderscheiden en die in elke kennissoort een oordeel kan vellen, wordt een **islamgeleerde** en **mujtahid** genoemd. Alleen zo'n geleerde begrijpt de Koran en de Soenna. Baghawî zegt in zijn boek **Tahzîb**; Imâm al-Haramayn in **al-Hidâya**; Râfi'î in **Sharh al-Wajîz**; 'Izzuddîn ibn 'Abdussalâm in **Ghâya**; Imâm al-Nawawî in **Sharh al-Muhadhdhab**; Abû 'Amr ibn Salâh in **Adab al-futyâ**; en Badruddîn al-Zarkashî in **Kitâb al-bahr**; dat kennis twee soorten kent. Het leren van de eerste soort is voor iedereen noodzakelijk. Het leren van de tweede soort is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya). Deze kennis wordt geleerd door de geleerde die het volgen (taqlîd) is overstegen en een mujtahid is geworden. Als er in een stad zo'n geleerde is, dan is het niet noodzakelijk dat anderen deze kennis leren. Als er niet zo'n geleerde is, dan zullen ze allemaal ongehoorzaam zijn. Als zo'n geleerde zonder verbonden te blijven aan een rechtsschool voorschriften kan afleiden uit de Koran, de Soenna, de consensus (ijmâ') en de analogie (qiyâs), dan wordt hij een **mujtahid mustaqill** (zelfstandige, onafhankelijke mujtahid) genoemd. Zo'n mujtahid is er al lange tijd niet meer geweest.

De mujtahids die niet zelfstandig zijn, worden onderverdeeld in

vier soorten. De eerste volgt de imam van zijn rechtsschool niet in het zoeken naar bewijzen en het afleiden van voorschriften. Omdat hij het pad van zijn imam volgt, dus zich in de rechtsschool van deze imam bevindt, wordt van hem gezegd dat hij behoort tot zijn rechtsschool. Zo iemand wordt een **mujtahid muntasib** (bijbehorende mujtahid) genoemd. Dit is een absolute mujtahid en moet er te allen tijde zijn. De tweede bestaat uit de **ashâb al-tarjîh**, die verbonden zijn aan de methoden en de bewijzen van de imam van hun rechtsschool. Zo iemand wordt een **mujtahid muqayyad** (gebonden mujtahid) genoemd. De derde kent de bewijzen van zijn rechtsschool. De vierde begrijpt de kennis van zijn rechtsschool en brengt deze kennis over.

Voor het gewone volk dat zich niet op het niveau van een mujtahid bevindt en zich niet bezighoudt met deze wetenschappen, is het toegestaan om een rechtsschool te imiteren, dus te volgen. Dat degene die het niveau van een mujtahid heeft bereikt imiteert, wordt echter afgekeurd." Hierbij is de vertaling uit **al-Intibâh** voltooid. In de hâshiya (toelichting) genaamd **Ithâf** op het boek **al-Intibâh** staat vermeld: "Het was niet Shâh Waliyyullâh die zei dat men het volgen van een rechtsschool moet nalaten en rechtstreeks moet handelen volgens de Koranverzen en de hadîth's. Deze uitspraak heeft Shawkânî gedaan." Mawdûdî zegt: "De uitspraak van Shawkânî is beter en volmaakt", en maakt hiermee duidelijk dat hij madhhabloos is.

De bovenstaande teksten van Shâh Waliyyullâh tonen duidelijk aan dat Mawdûdî een afgedwaalde is en dat hij de waarde van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) niet heeft begrepen. Ze laten zien dat de islamgeleerden die in elke eeuw zijn gekomen geprezen zijn in eervolle hadîth's, dat ze zich allemaal op hetzelfde pad bevinden en dat zij het pad van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) hebben verspreid en versterkt.

Op pagina 83 draait hij helemaal door. Kijk maar eens wat voor een onzin hij verkoopt:

"Vanwege het verschil in opvattingen in de hanafî en shâfi'î rechtsscholen met betrekking tot de fiqh, spreekt elk van hen, ter verdediging van zijn eigen opvatting, kwaadwillige oordelen uit over de ander, en neemt elk van hen een buitensporig gevaarlijke houding aan tegenover de ander. Elke rechtsschool loopt over van details en de waarheden raken verloren in de overvloed aan interpretaties."

Deze onzinnige woorden zijn een grote laster tegen de imams van de rechtsscholen. In geen enkel fiqh-boek staat er ook maar één woord dat uit kwaadwilligheid of jaloezie zou zijn geschreven richting een van de vier rechtsscholen. Sterker nog, elke rechtsschool beschouwt het als toegestaan om een andere rechtsschool te volgen wanneer men moeilijkheden ervaart. De edele 'Abdulghanî al-Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) beschrijft dit uitvoerig in zijn boek **Khulâsat al-tahqîq**. Zo'n verdorven, absurde en openlijke leugen kan enkel het werk zijn van een afgedwaalde die achter de schermen de islam aanvalt. Op pagina 131 van ons boek is er uitgebreide informatie te vinden over dit onderwerp. Gelieve het daar te lezen! De arme Mawdûdî snakte ernaar om zich te verdiepen in de kennis van kalâm en fiqh, welke belangrijke onderwerpen zijn van de islam, maar vanwege zijn onervarenheid zonk hij weg in deze zee.

Op pagina 90 prijst hij Shâh Waliyyullâh en vermeldt hij dat hij de volgende regels heeft overgenomen uit zijn boek **al-Tafhîmât**:

"In deze tijd bestaat de waarheid die overeenkomt met de geest van de goddelijke kennis, uit het samenvoegen van de hanafî en shâfi'î rechtsscholen. De interpretaties moeten opnieuw herzien worden en de gedeelten hierin die in strijd zijn met de eervolle hadîth's, moeten eruit gefilterd worden; alles wat zonder basis en waardeloos is, moet eruit worden gehaald."

Wanneer men zoiets leest, dan komt bij een moslim die zijn religie en zijn rechtsschool kent en liefheeft, de stoom uit zijn oren. Dat een grote persoonlijkheid zoals Shâh Waliyyullâh zulke afgedwaalde ideeën zou verspreiden, is niet iets wat men kan geloven. Om dit te bewijzen aan onze moslim broeders en zusters en om de schande van Mawdûdî aan het licht te brengen, hebben wij het boek **al-Tafhîmât al-ilâhiyya** vanuit Pakistan laten overbrengen. Het bestaat uit twee volumes en werd in 1387 n.h. [1967 n.Chr.] in Pakistan gedrukt. Op pagina 142 van het 2e volume staat vermeld: "De basis fundament van de islam zijn de Koranverzen en de hadîth's. Een andere bron is er niet. Om in wereldse zaken tot een oordeel te komen, is het ook toegestaan om ijtihâd te verrichten. Als er reeds eerder tot een oordeel werd gekomen over een zaak, dan mag dit niet veranderd worden. Op het gebied van de religieuze kennis bestaat er geen qiyâs en geen ijmâ'." Door te zeggen dat de poort van ijtihâd niet sluit en dat het altijd mogelijk is om ijtihâd te verrichten, willen de madhhablozen de religieuze kennis veranderen. Zij voeren de teksten van Shâh Waliyyullâh aan als bewijs voor deze uitspraken van hen. Echter, het bovenstaande

stukje tekst van Shâh Waliyyullâh vermeldt duidelijk dat hij op het gebied van de religieuze kennis helemaal geen ijtihâd en analogie accepteert. Het laat zien dat de uitspraken en bewijzen van madhhablozen zoals Mawdûdî en Sayyid Qutb ongegrond zijn. Op pagina 290 zegt Shâh Waliyyullâh: "Lees hadîth-boeken zoals die van Bukhârî, Muslim, Abû Dâwud en Tirmidhî, en hanafî en shâfi'î fiqh-boeken! Houd jullie vast aan het boek **'Awârif al-ma'ârif** en de **Risâla-i Naqshibandiyya**! Deze grootheden hebben de dhikr en de 'yâd-i dâsht' zodanig duidelijk beschreven dat het niet meer nodig is dat een murshid het onderwijst. Spirituele verbindingen hebben met de grootheden van tasawwuf, is een zeer grote gunst." Op pagina 301 zegt hij: "In een droom zag ik de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Ik vroeg hem welke rechtsschool (madhhab) en welke tasawwuf-orde (tarîqa) de beste was en van welke hij het meest hield. Hij zei: 'Alle rechtsscholen en ordes zijn gelijkwaardig. Geen enkele van hen is superieur aan de anderen.'" Op pagina 277 en 279 van het 1e volume van **al-Tafhîmât** zegt hij: "De moslims zijn onderverdeeld in rechtsscholen. De geleerden hebben de islam, die van de Gezant van Allah kwam, medegedeeld. In vele zaken waren zij in overeenstemming met elkaar en in sommige zaken zijn er kleine verschillen geweest tussen hen. Maar de 'siwâd al-a'zam', dus de overgrote meerderheid, hield zich vast aan het rechte pad en wezen degenen af die hen niet volgden. Hun tegenstanders hebben zich uit angst ofwel verscholen ofwel hun toevlucht gezocht in **taqiyya**, dus misleidende schijnheiligheid. En dit gedrag van hen toont aan dat zij afgedwaalden zijn. Men moet zich vasthouden aan de kennis waarover de rechtmatige rechtsscholen in overeenstemming zijn, en datgene waarin zij afwijken van elkaar moet men niet ontkennen. Wie zegt dat het fard is om de rechtsschool te volgen van een bepaalde persoon die geen profeet is, wordt een kâfir. Immers, de islam bestond reeds voordat die persoon werd geschapen. De rechtsgeleerden verkondigden het. De moslims hebben altijd een van de rechtmatige, dus correcte, rechtsscholen gevolgd. Want zij geloofden dat die imam van de rechtsschool de islam, die kwam van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), correct had medegedeeld. Ik heb het gevoel in mijn hart dat het gepast zou zijn om de kennis die vandaag voorhanden is in de meest wijdverspreide rechtsscholen, namelijk de hanafî en shâfi'î rechtsscholen, te vergelijken met de hadîth-boeken. Wanneer dat wat geen grondslag heeft eruit wordt gehaald, dan zal het lijken alsof de twee rechtsscholen verenigd zijn. Bij de kennis die overblijft neemt

men dat wat gemeenschappelijk is, en de zaken die niet gemeenschappelijk zijn, zullen dan onderverdeeld zijn in rukhsa en 'azîma. Wanneer er sprake is van een noodzaak, wordt de rukhsa gevolgd." Hier geeft hij ook op de madhhablozen een definitief antwoord en vermeldt duidelijk dat hun uitspraak 'dat de moslims die niet tot hen behoren mushrik zijn' kufr is. [Wanneer Shâh Waliyyullâh het heeft over 'dat wat geen grondslag heeft', wordt er informatie bedoeld die onwetende religieuze geleerden uit zichzelf hebben toegevoegd in de boeken die ze schreven. Zulke kennis bestaat niet in de basisboeken van de hanafî en shâfi'î rechtsscholen of in de eervolle hadîth's. Nadat zulke kennis wordt opgeschoond, zal men zien dat het verschil tussen beide rechtsscholen zeer klein is. Immers, in de zaken die duidelijk en eenduidig zijn vermeld in de eervolle hadîth's, is er tussen deze twee rechtsscholen en zelfs tussen alle vier de rechtsscholen geen enkel verschil. Ook in de meeste zaken die niet duidelijk en eenduidig zijn vermeld, is er geen verschil. Er zijn weinig zaken waarin zij verschillen. Van de zaken die verschillend zijn, worden deze die gemakkelijk uit te voeren zijn **rukhsa** genoemd, en deze die niet gemakkelijk uit te voeren zijn, worden **'azîma** genoemd. Aan het begin van dit boek werd er uitgebreide informatie gegeven over dit onderwerp. Gelieve het ook daar te lezen!] De bovenstaande tekst van Shâh Waliyyullâh, waarvan Mawdûdî enkel de laatste zin heeft overgenomen als een troef, ondersteunt zijn visie helemaal niet, maar bevrijdt de rechtsscholen van de belasteringen van onwetenden en afgedwaalden. Immers, op pagina 283 legt hij dit verder uit en zegt hij: "Datgene waar Allah de Verhevene tevreden over is, is dat men eerst naar de edele Koran en de eervolle hadîth's kijkt. Als iemand in staat is om deze twee te begrijpen en hier kennis uit kan halen, dan zal hij een grote gunst hebben verkregen. Als hij deze niet kan begrijpen, dan moet hij het standpunt [dus de rechtsschool] van een van de vroegere geleerden volgen, van wie hij ervan overtuigd is dat die de Koranverzen en de hadîth's correct, dus in overeenstemming met de Soenna, heeft begrepen; en dat hij de zaken die hij heeft begrepen, duidelijk heeft medegedeeld. De wetenschappen van de Arabische taal en de kennis die in madrassa's worden onderwezen, moet men leren om deze te kunnen begrijpen. Men moet het niet leren omwille van andere bedoelingen!" Men ziet dat ook Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî het verbiedt dat geleerden die mujtahid zijn, een andere mujtahid volgen; en vermeldt dat het noodzakelijk is voor onwetenden zoals wij om een van de rechtmatige rechtsscholen te volgen.

De waardevolle teksten van Shâh Waliyyullâh die de vier rechtsscholen prijzen en die terug te vinden zijn in zijn boeken **al-Insâf** en **'Iqd al-Jayyid**, staan uitgebreid vermeld in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**. Deze twee boeken van hem zijn in het Arabisch en werden in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] via offset samen opnieuw gedrukt in Istanbul. In het Turkse boek **Ni'met-i İslâm** staat luid en duidelijk vermeld: "De rechtsscholen mogen niet samengevoegd worden. Het is ongeldig (bâtil) om een 'mulaffiq' te zijn [dus iemand die de gemakkelijkheden van de rechtsscholen verzamelt en hiernaar handelt]." In het Arabische boek **Fatâwâ al-Haramayn**, en het Perzische boek **Sayf al-abrâr**, die in India werden geschreven, en in het voorwoord van het boek **al-Mîzân** van de edele 'Abdulwahhâb al-Sha'rânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), wordt zeer mooi uitgelegd wat een rechtsschool (**madhhab**) inhoudt. In deze werken wordt met bewijsdocumenten aangetoond dat de rechtsscholen niet samengevoegd mogen worden. Deze drie boeken werden elk afzonderlijk offset herdrukt in Istanbul. Voorloper zijn in de praktisering van iets waarvan sinds meer dan duizend jaar unaniem wordt gezegd dat het **niet toegestaan** is, betekent de islam 180 graden omdraaien. Zijn degenen die dit verdedigen moslims of vijanden van de islam? Dit laten we over aan het oordeel van de lezers.

Het boek **Hama'ât** van Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî beschrijft en prijst van begin tot eind de tasawwuf en de tarîqa's (tasawwuf-ordes). Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in 1944 in Pakistan gedrukt. Op verschillende pagina's van dit boek zegt hij: "Als de sâlik (reiziger op het pad van tasawwuf) niet zodanig geleerd is dat hij de hadîth-boeken en de berichten afkomstig van de Metgezellen (Sahâba) en hun Opvolgers (Tâbi'ûn), zelfstandig kan bestuderen, dan moet hij een van de vier rechtsscholen volgen. Alle tasawwuf-ordes zijn gelijk aan elkaar wat betreft het geloof, het uitvoeren van de farâid en het vermijden van de mahârim. De verschillen zitten in de soort en de manier van dhikr (het gedenken van Allah) en het verrichten van nâfila-'ibâdât. Als er wereldlijke gedachten opkomen tijdens het verrichten van dhikr, dan moet men bij een persoonlijkheid gaan zitten wiens spirituele genegenheid (tawajjuh) sterk is en moet men zich spiritueel tot hem wenden. Of men moet zich wenden tot de reine zielen van de eervolle shaykh's, hun graven bezoeken en hen smeken om aangetrokken te worden (jazb). Als de ziel van begeerte (nafs) bedrukt wordt en ongemak voelt door het gedenken van Allah, dan zijn daar verschillende redenen voor. Een daarvan is dat men tegenover de

shaykh’s van de tasawwuf-orde waartoe men behoort, dus tegenover zijn murshids, zijn spirituele opleiders, zich ongepast gedraagt op een manier die in strijd is met het fatsoen en de goede manieren (adab). Als de sâlik niet in staat is om de reden hiervan te begrijpen, dan zal de shaykh dit begrijpen middels zijn spirituele genegenheid en zijn diepgaande inzicht en zal hij hem dit mededelen. Deze faqîr [Waliyyullâh al-Dahlawî bedoelt hiermee zichzelf] wendde zijn innerlijk (bâtin) op de wereld van de zielen (‘âlam al-arwâh). Ik begreep dat elke tasawwuf-orde (tarîqa) een andere relatie daarmee heeft. Ook i’tikâf bij graftombes zal helpen om te vorderen. Kwaadspreken over de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) is een van de redenen die het pad waarop men zich bevindt blokkeert. Dat de engelen barmhartigheid (rahma) brengen over dhikr-bijeenkomsten en dat degenen die dhikr verrichten worden omgeven door licht (nûr), is iets wat vaak wordt gezien. Als de ziel (rûh) van een mens in verbinding staat met de reine zielen van de profeten of de awliyâ of met de engelen, dan worden hem zaken bekendgemaakt die aan anderen niet worden medegedeeld. Als een persoon inziet dat iemand een walî is en hem liefheeft, dan zal zijn ziel zich verbinden met de ziel van die persoon. Of hij houdt van zijn murshid, zijn spirituele opleider, of van een van zijn rechtschapen voorouders en verbindt zich zo met de ziel van die walî. Hij ontvangt fayd (nûr) van hem en haalt voordeel uit hem. De graven van awliyâ bezoeken, de edele Koran reciteren of sadaqa geven en de beloning hiervan aan hun zielen schenken, en hun werken en nakomelingen respecteren, zullen erbij helpen om zich te verbinden met hun zielen. Men zal ze dan in zijn dromen zien. Op gevaarlijke plaatsen zullen zij verschijnen in hun eigen gedaante en zullen zij helpen en redden. Voordeel halen uit de zielen noemt men **‘uwaysî’-zijn**. Omdat de aantrekking (jazb) van de edele ‘Abdulqâdir al-Jîlânî zeer sterk is, heeft hij in zijn graf beïnvloedingsvermogen (tasarruf) net als de levenden. Deze faqîr [Waliyyullâh al-Dahlawî bedoelt hier weer zichzelf] verkreeg verschillende soorten voordelen door zich te wenden tot de zielen van de shaykh’s. Vijfhonderd jaar na hun overlijden is er in de lichamen van de shaykh’s geen enkele natuurlijke kracht meer over. Hun effect op degenen die hun graven bezoeken is dan sterker. Voordeel halen uit een ziel door zich te wenden tot hem, kan op twee manieren. De eerste manier bestaat uit het denken dat hun zielen zich verbinden met elkaar. Dit is zoals het zien van iemand in de spiegel. De tweede manier is dat men zijn graf bezoekt en in gedachten bij hem is. Dit is zoals dat men zijn ogen opent en iemand tegen-

over hem ziet.”

Waliyyullâh al-Dahlawî (moge Allah hem genadig zijn) zegt op pagina 522 van zijn boek **Izâlat al-khafâ**: “De gemakkelijkheden (rukhsât) van de vier rechtsscholen verzamelen is alleen toegestaan als dit niet verboden wordt in de duidelijke en eenduidige teksten van de edele Koran en de eervolle hadîth’s; in een consensus (ijmâ’) van de rechtschapen Voorgangers; of in een duidelijke analogie (qiyâs).” Men ziet dat Shâh Waliyyullâh niet zegt dat de rechtsscholen samengevoegd moeten worden. Hij stelt zelfs voorwaarden aan het overnemen van gemakkelijkheden van een andere rechtsschool. Het boek **Izâlat al-khafâ** is in het Perzisch geschreven en werd samen met de Urdu vertaling ervan in 1386 n.h. [1966 n.Chr.] in Pakistan gedrukt.

Op pagina 91 van zijn boek **Tajdîd wa ihyâ al-dîn** gaat Mawdûdî door met het aanvallen van de geleerden van de ahl al-soenna en citerend uit het boek **Musaffâ** van Shâh Waliyyullâh zegt hij het volgende: *“Ijtihâd is nodig in elk tijdperk. Het is noodzakelijk om nieuwe voorschriften af te leiden, zelfs al komen deze niet overeen met een bepaalde rechtsschool. Immers, het is vereist om goddelijke verplichtingen te hebben volgens de omstandigheden van elke tijd. De boeken van de rechtsscholen die tot nu toe zijn geschreven, zijn ontoereikend en zitten daarbij ook vol met verschillende meningen. Deze meningsverschillen elimineren aan de hand van de principes van de islam is de enige uitweg.”*

Over deze ‘ballonnen’ die hij o zo leuk vindt en watertandend laat opstijgen, zegt hij dat het allemaal uitspraken zijn die door Waliyyullâh al-Dahlawî zijn opgeblazen. Hij maakt deze grote geleerde tot een valse getuige voor zichzelf. Deze belasteringen van hem onthullen zijn ware gezicht, ze ontmaskeren hem. Ziehier wat Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî zegt in het voorwoord van zijn beroemde boek **Izâlat al-khafâ**:

“De meeste van de voorschriften die vermeld staan in de edele Koran zijn mujmal, dus beknopt geformuleerd en interpretatie behoevend. Zonder de verklaringen van de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) kunnen ze niet ontrafeld, begrepen worden. De meeste van de eervolle hadîth’s die door één persoon werden overgeleverd, kunnen niet als bewijsstuk dienen, als deze niet werden bericht door een groot aantal van de rechtschapen Voorgangers en de mujtahids deze niet hebben gebruikt om er voorschriften uit af te leiden. Als de inspanningen van die grootheden er niet waren geweest, dan had men de eervolle hadîth’s die elkaar lijken tegen te spreken niet tot overeenstemming kunnen brengen.

Evenzo kunnen alle religieuze leringen, zoals bijvoorbeeld in de **wetenschap van recitatie** (qirâ'a), de **tafsîr-wetenschap**, de **'aqâid-wetenschap** en de **sulûk-wetenschap** [tasawwuf-wetenschap], niet als bewijsstuk gelden zolang deze niet afkomstig zijn van die grote persoonlijkheden. Degenen die in al deze wetenschappen een bron waren voor de rechtschapen Voorgangers en die licht wierpen op hun pad, waren de eervolle Metgezellen. De pilaar waar de rechtschapen Voorgangers zich aan vasthielden, waren de gewaden van de rechtgeleide kaliefen (khulafâ al-râshidûn). Wie deze basis, deze pilaar probeert te vernielen, zal alle islamitische kennis vernietigd hebben."

Op pagina 21 van het boek **Izâlat al-khafâ** staat vermeld: "Om een mujtahid te zijn, moet men van het merendeel van de fiqh-kennis de gedetailleerde bewijsvoeringen kennen uit de edele Koran, de eervolle hadîth's, de consensus en de analogie. Van elk voorschrift moet men het bewijs kennen. Men moet in staat zijn om met bewijzen tot een gefundeerd standpunt te komen. Om in deze tijd een mujtahid te kunnen zijn, is het vereist om deskundig te zijn in de volgende vijf wetenschappen: de wetenschap van de recitatie van de Koran, tezamen met de tafsîr-wetenschap; dan de hadîth-wetenschap, waarbij men elke hadîth samen met zijn overleveraarsketens moet kennen, en authentiek (sahîh) meteen moet kunnen onderscheiden van zwak (da'îf); en als derde, de wetenschap van de uitspraken/standpunten van de rechtschapen Voorgangers. Met andere woorden, men moet voor elke kwestie weten wat de rechtschapen Voorgangers hierover hebben gezegd, zodat men niet buiten de grenzen van de consensus treedt. Zodat, als er twee verschillende standpunten zijn over een kwestie, men niet een derde weg inslaat. De vierde zijn de wetenschappen van de Arabische taal, dus de lugha, nahw, mantiq, bayân, ma'ânî, balâgha en de andere takken van deze wetenschap. De vijfde is de wetenschap van turuq al-istinbât en wujûh al-tatbîq bayn al-mukhtalifayn. Zo'n diepzinnige geleerde wordt een mujtahid genoemd. Zo'n geleerde denkt diep na over een bepaalde detailkwestie, en elk voorschrift dat hierop lijkt bestudeert hij samen met zijn bewijsvoeringen. Men moet absoluut weten dat men een diepgaande deskundige moet zijn in deze vijf wetenschappen om de edele Koran te kunnen interpreteren. Daarnaast moet men ook de eervolle hadîth's kennen waarin de aanleidingen van de neerdaling van edele Koranverzen worden vermeld. Men moet die uitspraken van de rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) kennen die interpretaties (tafsîr) bevatten en een

zeer sterk geheugen en begripsvermogen hebben. Men moet taalkundige subtiliteiten van edele Koranverzen, zoals siyâq, sibâq en tawjîh goed begrijpen.” Personen die proberen ijtihâd te verrichten en tafsîrs te schrijven zoals Mawdûdî, Sayyid Qutb en Hamîdullâh, zouden deze verklaringen over dit onderwerp eens moeten lezen zodat ze de grootsheid en verhevenheid van de islamgeleerden kunnen begrijpen. Echter, alleen al zo’n inzicht is een grote deugd. Het wordt duidelijk dat degenen die dit niet begrijpen of die het niet willen begrijpen en dat het begrepen wordt, de islam van binnenuit proberen te vernietigen onder het mom van islamgeleerde. Moge Allah de Verhevene de moslims ervoor behoeden dat ze zich laten misleiden door zulke sluwe vijanden van de islam! Opdat onze gewaardeerde lezers zich niet laten misleiden door de verkeerde en zeer gevaarlijke teksten van de madhhablozen, vonden we het gepast om hieronder informatie te geven over ijtihâd in een afzonderlijk punt.

45. **IJTIHÂD:** De meeste van de tekenen van de Laatste Dag zijn vandaag de dag reeds verschenen en hebben zich overal verspreid. Een van deze tekenen is dat het aantal onwetenden zal toenemen en het aantal geleerden zal afnemen. Onwetenden zullen zeggenschap hebben in de religie en zullen de mensen naar het verkeerde pad leiden. Deze tekenen staan uitgebreid geschreven in de eervolle hadîth’s in de mukhtasar (samenvatting) van het boek **Tadhkirat al-Qurtubî** en in de **Vasiyyetnâme** van Birgivî. Dit betekent dat de moslims waakzaam moeten zijn. Ze moeten niet zomaar elk woord geloven. Ze moeten niet geloven in de personen die in hun preken, boeken en media niet van de geleerden van de **ahl al-soenna** en uit diens boeken overleveren, maar edele Koranverzen en eervolle hadîth’s interpreteren volgens hun eigen persoonlijke opvattingen. De madhhablozen zijn ofwel afgedwaalden (ahl al-bid’a), ofwel ongelovigen (kâfirûn). Beide soorten hebben zich te allen tijde vermomd als religieuze geleerden en hebben zo moslims misleid en van het rechte pad afgebracht. Men moet nagaan hoe de geleerden van de ahl al-soenna de edele verzen en eervolle hadîth’s, die de madhhablozen vermelden, hebben geïnterpreteerd opdat men de zaak correct leert. En hiervoor dient men de betrouwbare **‘ilm al-hâl** boeken (boeken over de grondslagen van de islam) te lezen. De geleerden van de **ahl al-soenna** hebben alle edele Koranverzen en eervolle hadîth’s onderzocht en hebben door een uiterst gedetailleerde bestudering de correcte interpretaties ervan achterhaald en deze opgeschreven in boeken. En nu denken religieus onwetenden die een beetje Arabisch kun-

nen, van zichzelf dat ze een mujtahid zijn. Zij minachten de islamgeleerden door te zeggen dat ze aan een faculteit zijn afgestudeerd en diploma's hebben behaald. Echter, als een zaak die de mujtahids van een bepaald tijdperk op basis van **ijmâ'** (consensus) hebben vermeld, behoort tot de zaken die noodzakelijk gekend zijn in de islam – dus als het behoort tot de kennis die zelfs de onwetenden hebben gehoord en die overal verspreid is, dan is het fard om in deze zaak zowel te geloven als ernaar te handelen. Wie niet in zo'n consensus gelooft, wordt een kâfir. Wie erin gelooft, maar er niet naar handelt, wordt een zondaar (fâsiq). Als iets waarover consensus bestaat, niet behoort tot de noodzakelijk gekende zaken, dan wordt degene die hier niet in gelooft geen kâfir, maar een **afgedwaalde**. Ook in dit geval wordt degene die er niet naar handelt een zondaar. Hij zal dus een zonde hebben begaan.

Ibn Malak zegt het volgende in zijn boek **Usûl al-fiqh**, in het deel over 'consensus': "Als de mujtahids van een bepaald tijdperk geen overeenstemming hebben kunnen bereiken over hoe een zaak uitgevoerd moet worden, en zij verschillende standpunten hebben geformuleerd, dan moeten de geleerden die na hen komen het standpunt van een van deze mujtahids volgen. Het is niet toegestaan dat zij een ander standpunt formuleren dat verschillend is van deze standpunten; dit is ongeldig. Dat dit zo is, hebben alle geleerden op basis van overeenstemming verklaard; hierover is een consensus (ijmâ') bereikt." Vandaag de dag is er nergens ter wereld een mujtahid. 'Mujtahid' betekent een diepzinnige islamgeleerde die de graad van ijtihâd heeft bereikt. Dat er vandaag op de wereld geen enkele mujtahid bestaat, zeggen we niet uit onszelf. Alle geleerden, ook de edele Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî, van wie Mawdûdî een valse getuige probeert te maken, vermelden dit. Bijvoorbeeld, bij de verklaring van de tekst 'Het luidop roepen van de mu'adhdhins maakt hun gebed ongeldig' in **Durr al-mukhtâr** zegt Ibn 'Âbidîn: "Vierhonderd jaar na het overlijden van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) was er geen **qiyâs** (analogie) meer. Met andere woorden, er was geen diepzinnige geleerde meer die in staat was tot qiyâs. Er was dus geen **absolute mujtahid** meer die voorschriften kon afleiden door een zaak te vergelijken met een andere zaak." Ja, het klopt dat in eervolle hadîth's staat vermeld dat er in elke eeuw diepzinnige geleerden zullen komen die de graad van ijtihâd hebben bereikt, dus mujaddids. Deze mujaddids zijn **mujtahids binnen de rechtsschool**. Zij hebben niet de taak op zich genomen om analogie toe te passen en nieuwe ijtihâds te verrichten, maar hebben

zich ervoor ingezet de ijtihâds van de imams van de rechtsschool waartoe zij behoren, op te frissen en het volk te wijzen op het rechte pad. Ze zagen dat er geen behoefte was aan nieuwe ijtihâds en hechtten belang aan het versterken van de kennis van de ahl al-soenna. Iedere moslim die geen mujtahid is, wordt een **muqallid** (navolger) genoemd. Vandaag de dag zijn wij, alle moslims op de wereld, muqallids. Uit de bovengenoemde overeenstemming die vermeld wordt door Ibn Malak (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), wordt begrepen dat een muqallid, ongeacht hoe geleerd hij ook is, over een zaak geen nieuwe, aparte ijtihâd mag verrichten, die buiten het kader ligt van hetgeen de vroegere mujtahids hebben vermeld. De eervolle hadîth: **“Mijn gemeenschap komt niet overeen op dwaling”**, toont aan dat deze overeenstemming van de geleerden een rechtleiding is en dat het correct is.

46. Mawdûdî is een van de kleinkinderen van Khwâja Qutbuddîn Mawdûdî al-Chishtî, een van de groten van de Chishtiyya-orde. Mu’înuddîn al-Chishtî, die in Ajmer begraven ligt, was een erkende opvolger van ‘Uthmân Hârûnî, die op zijn beurt een van de erkende opvolgers was van Qutbuddîn. Qutbuddîn Mawdûdî overleed in 527 n.h. [1132 n.Chr.] in Chisht. Chisht is een van de dorpen van Herat. Mawdûdî werd geboren in 1321 n.h. [1903 n.Chr.] in Hyderabad. Hij stierf in september 1399 n.h. [1979 n.Chr.] in de Verenigde Staten en werd begraven in Pakistan. Hij begon zijn carrière als journalist. Als eerst schreef hij zijn boek **al-Jihâd fî’l-islâm** (‘Jihâd in de islam’) in 1927. In dit boek propageerde hij zijn ideeën van een revolutie. Toen het naar het Arabisch werd vertaald, beïnvloedde het de gedachten van Hasan al-Bannâ en leidde het ertoe dat hij in opstand kwam tegen de Egyptische staat en als gevolg hiervan werd gedood. De onbekwaamheid van Mawdûdî op het gebied van kennis, heeft zo talloze moslims naar de materiële en spirituele dood gesleurd. Immers, geen enkele islamgeleerde had zich ooit gemengd in de politiek of zelfs gedacht aan een revolutie. Zij hebben de mensen gewezen op het rechte pad door middel van kennis en goede raad. Zij hebben verklaard dat de islam zich niet middels revoluties zal verspreiden, maar middels kennis, rechtvaardigheid en ethiek. Mawdûdî probeerde alle basisprincipes van de islam te ontraadselen met zijn eigen logica en week altijd af van de islamgeleerden en de islamitische kennis. Als men zijn boeken analyseert, dan zal men gemakkelijk doorhebben dat hij zijn eigen logica, zijn eigen gedachten tracht te verspreiden als ‘de islam’. Om de islam te vormen naar moderne regeringsvormen, stopt hij het in verschillende jasjes. Hij probeert de institutie

van het kalifaat in de islam een vorm te geven volgens zijn eigen fantasie en valt zo goed als alle kaliefen aan. De vernietiging van de islamgeleerden en zo ook die van de islamitische kennis door de Britten en hun ondergeschikten, vergemakkelijkte de verspreiding van zijn afwijkende ideeën. Onwetenden die niet het niveau hadden om de boeken van de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) te lezen en te begrijpen, gingen er meteen vanuit dat hij een geleerde en een strijder was. Zijn politieke gedachtegoed werd 'brede islamitische kennis' genoemd.

Mawdûdî wist te profiteren van deze instabiele, zwakke toestand van de moslims. Hij maakte de religie tot een instrument voor de politiek en benaderde politieke figuren. Hij mengde zich in de nationale beweging van Indiase moslims. Om de successen van de waakzame, slimme moslims en degenen die strijden voor de islam aan zichzelf te kunnen toeschrijven, publiceerde hij vele geschriften. In deze teksten wekte hij de schijn dat hij een nationale leider en inspirerende prediker was. Hij handelde zeer sluw en nam de leiding van de partij. Degenen die het idee om Pakistan te stichten naar voren hadden gebracht en die zich inzetten op deze weg, waren echter anderen en zij waren met velen. Aan het hoofd stond 'Alî Jinnah. Terwijl 'Alî Jinnah – over wie op pagina 313 van het boek **Eshâb-ı Kirâm** vermeld wordt dat hij een sjiiet was – de Indiase moslims het idee van onafhankelijkheid inprentte en hen opriep om zich te verenigen, stelde Mawdûdî eisen die zijn eigen belangen dienden. Om onrust te voorkomen, werd er een fatwa uitgevaardigd voor zijn opsluiting. Nadat de onrust werd onderdrukt en in 1366 n.h. [1947 n.Chr.] de staat Pakistan werd gesticht, werd hij in 1369 n.h. [1950 n.Chr.] vrijgelaten. Terwijl de reine moslims van de ahl al-soenna in deze nieuwe staat zich probeerden in te zetten voor de zaak van de islam, werd Mawdûdî in 1372 n.h. [1953 n.Chr.] voor het gerecht gebracht en nog eens 26 maanden gevangengezet, omdat hij was begonnen de gedachten van de mensen bezig te houden met een verdorven religie die 'qâdiyâniyya' werd genoemd. Terwijl hij in de gevangenis zat, werd er een grondwet ter bescherming van de moslims opgesteld en in 1375 n.h. [1956 n.Chr.] werd deze aangenomen. Maar zodra hij uit de gevangenis kwam, zorgden zijn teksten die het idee van revolutie inprentten, meteen voor chaos. Hij leidde ertoe dat de grondwet werd verboden en de noodtoestand werd afgekondigd. In 1381 n.h. [1962 n.Chr.] werd een nieuwe grondwet van kracht. Maar Mawdûdî bleef niet stil zitten. Door hem werd ook de organisatie 'jamaat-e-islami' gesloten. In 1383 n.h. [begin 1964 n.Chr.] werd hij

weer gevangengezet, maar korte tijd later kwam hij vrij vanwege een algemene amnestie. Hij streefde er vol passie naar om een revolutie te ontketenen door kreten uit te roepen als ‘mensenrechten’ en ‘rechtvaardigheid’. Hij veroorzaakte opschuddingen in Kasjmir, waarop de Indiërs hiervan gebruikmaakten en Kasjmir aanvielen. De regering werd geconfronteerd met verschrikkelijke en moeilijke toestanden. Mawdûdî die geen genoegen kon nemen met al deze krankzinnigheden van hem, begon ook onderhands samen te werken met Saoedi-Arabië. Hij werd lid van de wahhabitische adviescommissie in Medina, die was opgericht om madhhabloosheid in alle islamitische landen te verspreiden. Maar, de eervolle hadîth: **“Als iemand een onrechtvaardige persoon helpt, dan zal Allah de Verhevene die onrechtvaardige persoon op hem loslaten”** manifesteerde zich en hij werd weer gevangengezet door de personen die hij wilde benaderen.

Muhammad Yûsuf Banûrî, die de directeur was van de madrassa van Karachi en het hoofd van de **Bond van de madrassa’s van Pakistan**, overleed in 1397 n.h. [1977 n.Chr.]. In zijn boek **al-Ustâdh al-Mawdûdî** beschrijft hij uitvoerig dat Abu’l-A’lâ Mawdûdî onbekwaam en madhhabloos was. Dit boek is in het Arabisch geschreven en werd in Istanbul offset herdrukt. Vanaf pagina 7 zegt hij het volgende: “Als gevolg van een ongelukkig toeval, maakte Mawdûdî in zijn jongere jaren een mulhid genaamd Niyâz Fathpûrî tot secretaris; door zijn afgedwaalde ideeën werd Mawdûdî verdorven. Met diens hulp schreef hij artikelen voor verschillende tijdschriften en verdiende zo de kost. Daarna nam hij de leiding over van de **Jam’iyyat al-‘ulamâ al-Hind**. Met de hulp van moefti Muhammad Kifâyatullâh en Shaykh Ahmad Sa’îd al-Dahlawî gaf hij het tijdschrift **Muslim** uit. In 1352 n.h. [1933 n.Chr.] begon hij het tijdschrift **Tarjumân al-Qur’ân** uit te geven. Vervolgens richtte hij samen met vier andere vrienden het bestuur **Dâr al-islâm** op. Deze vrienden waren Muhammad Manzûr Nu’mânî, Abu’l-Hasan ‘Alî Nadwî al-Lucknawî, Amîn Ahsan al-Islâhî en Mas’ûd ‘Âlim al-Nadwî. Ten slotte richtte hij in 1360 n.h. [1941 n.Chr.] het bestuur **jamaat-e-islami** op. Middels zijn vlotte pen publiceerde hij vele artikelen. Hij kreeg de lof van bekende persoonlijkheden zoals Shaykh Munâzir Ahsan al-Gîlânî, Sayyid Sulaymân al-Nadwî en ‘Abdulmâjid Daryâbâdî. Echter, toen hij zijn ideeën begon te verspreiden, ontstonden er twijfels bij vooruitziende geleerden. De eerste die een weerlegging schreef op zijn boeken, was Shaykh Munâzir Ahsan al-Gîlânî. In het tijdschrift **Sidq al-jadîd** dat werd uitgegeven door ‘Abdulmâjid Daryâbâdî,

schreef hij zijn eerste weerlegging met als titel **Een nieuwe khârijiet**. Daarna schreven Sulaymân al-Nadwî en Husayn Ahmad al-Madanî weerleggingen tegen Mawdûdî.

De reden dat Mawdûdî afdwaalde, was omdat hij de religieuze kennis niet had geleerd van mensen die daartoe bevoegd waren. Hij had geen vaardigheid kunnen verwerven in de Arabische wetenschappen. Hij had zich niet in het gezelschap kunnen bevinden van ware religieuze geleerden. Hij was niet succesvol in het lezen, schrijven en spreken van de Engelse en Arabische taal. Alle boeken die hij publiceerde in het Arabisch, had hij geschreven in het Urdu en zijn door Shaykh Mas'ûd 'Âlim al-Nadwî en zijn leerlingen vertaald naar het Arabisch. Omdat er op de omslagen van deze boeken de naam 'Mawdûdî' staat geschreven, denken de lezers ervan dat Mawdûdî deze zelf in het Arabisch had geschreven.

Mawdûdî is geen religieuze geleerde. Hij is politiek gezind. Hij heeft een vlotte schrijfstijl in het Urdu. Echter, de schade die zijn boeken veroorzaken, is groter dan hun voordelen. Hun kwaad overheerst het goede erin. Vooral in zijn boeken die hij in het Urdu publiceerde, spreekt hij kwaad over de eervolle Metgezellen. Hij probeert de reputatie van de edele 'Uthmân, die een van de rechtgeleide kaliefen was, te bevlekken. Hij probeert de terminologie van de islam en de betekenissen van edele Koranverzen te veranderen. Hij beledigt de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn). Al zijn teksten tonen zijn verlangen om een positie te bemachtigen duidelijk aan. De leden van de door de wahhabieten opgerichte organisatie **Râbitat al-'âlam al-islâmî** en de madhhablozen in Nadjd en Riyad houden van Mawdûdî. Ze verspreiden de Arabische vertalingen van zijn boeken over de wereld. Tot deze mensen behoren Qusaymî, de schrijver van het boek **Sarrâ'**, en Nâsir al-Albânî, een van de leraren aan de **Universiteit van Medina**. Muhammad Zakariyyâ, een van de geleerden in Pakistan, vond aanvankelijk de geschriften van Mawdûdî goed. Toen hij later zijn verdorvenheid en afgedwaaldheid inzag, schreef hij hem een brief met raad (nasîha). Daarna publiceerde hij een verhandeling (risâla) waarin hij zijn verdorven ideeën bekendmaakte. Dr. 'Abdurrazzâq Hazârawî al-Pâkistânî vertaalde deze verhandeling van het Urdu naar het Arabisch, hij schreef er een sharh (verklaring) op en publiceerde dit werk. Degenen die dit werkstuk lezen, zullen de ideeën van Mawdûdî goed begrijpen. Een deel van zijn ideeën is fisq, een ander deel bid'a en nog een ander deel ilhâd. Een deel ervan laat ziet dat hij onwetend is in de religie, en een ander deel wijst erop dat hij de religieuze kennis niet goed heeft kunnen be-

grijpen. Zijn verschillende teksten spreken elkaar tegen.

Op 27 shawwâl 1370, wat overeenkomt met 1 augustus 1951, kwamen in India geleerden van alle groeperingen en van alle rechtsscholen samen; ze kwamen tot het besluit dat Mawdûdî en de **jamaat-e-islami**, die hij had opgericht, de moslims naar de ondergang en naar dwaling sleurden, en publiceerden deze fatwa in boeken en kranten.” Hierbij is de vertaling uit het boek **al-Ustâdh al-Mawdûdî** voltooid. Ook de geleerden van Pakistan kwamen tot het besluit dat Mawdûdî zowel een afgedwaalde was als een persoon die misleidde naar dwaling. Dit besluit werd in 1396 n.h. [22 februari 1976 n.Chr.] opnieuw gepubliceerd in **Akhbâr al-jam’iyya** in de stad Rawalpindi.

In het boek **al-Shaqîqân**, dat de vereniging **al-Majlis al-‘âlamî li-siyânat al-islâm** uitgaf in 1409 n.h. [1988 n.Chr.] in de stad Karachi in Pakistan, zijn er foto’s te vinden van Mawdûdî en Khomeini waarop ze te zien zijn zonder baard en met een onbedekt hoofd. Khomeini had geschriften waarin hij de edele Koran beledigde, de profeten kleineerde en waarin stond vermeld dat de moslims van de ahl al-soenna slechter zijn dan de joden en christenen; en in de tijdschriften van Mawdûdî en in de tijdschriften van de **jamaat-e-islami** die door hem werd opgericht, staan zijn lofzangen geschreven voor Khomeini. Dit alles toont aan dat ook Mawdûdî een râfidiet is. De madhhablozen voeren propaganda voor Muhammad ‘Abduh, Mawdûdî, Sayyid Qutb en Khomeini, die een van de leiders van de râfidieten was. Hun geschriften die in strijd zijn met de islam, presenteren ze als een soort heldendom en strijd.

47. Voordat we het pad dat Sayyid Qutb had ingeslagen verklaren, is het nuttig om ook wat informatie te geven over zijn leermeester **‘Abduh**. Muhammad ‘Abduh werd geboren in 1265 n.h. [1849 n.Chr.] in Egypte en stierf daar in 1323 n.h. [1905 n.Chr.]. Zijn teksten in de krant ‘Waqâyi’ al-Misriyya’ die in die tijd werd uitgegeven in Egypte, in het tijdschrift ‘al-Manâr’ en in de krant ‘al-Ahrâm’ brengen zijn verdorven gedachten aan het licht. Een tijdje was hij ook actief in Beiroet. Omdat de geleerden van de ahl al-soenna zijn slechte bedoelingen inzagen, kreeg hij geen aandacht van hen; hierop ging hij naar Parijs. Daar sloot hij zich aan bij de activiteiten van Jamâluddîn al-Afghânî, die de uitvoering van de plannen van de vrijmetselaars tegen de islam voorbereidde. Ze begonnen een tijdschrift uit te brengen met de titel **al-‘Urwa al-wuthqâ**. Hoewel hij later naar Beiroet en Egypte ging en de besluiten waartoe in Parijs werd gekomen in de praktijk begon te brengen en deze gedachten bij de jongeren begon in te prenten, be-

greep de regering van kedive Tawfîq Pasha dat zijn lessen en geschriften schadelijk waren en zette hem in bij de ambten van de rechterlijke macht. Echter, in al zijn teksten probeerde hij de islam te vernietigen en de plannen van de vrijmetselaars toe te passen. Met de hulp van de vrijmetselaars werd hij de moefti van Caïro. Hij begon de ahl al-soenna aan te vallen. Als moefti begon hij als eerst met het veranderen van het onderwijsprogramma van de Al-Azhar-universiteit en te verhinderen dat jongeren waardevolle kennis werd onderwezen. Het onderwijs op universitair niveau werd afgeschaft. De boeken van de lagere klassen van de middelbare school werden onderwezen in de hogere klassen. De vrijmetselaars hadden dit eerder ook bij de Ottomanen gedaan; bij de hervormingsbeweging genaamd ‘Tanzimat’ werden de natuurwetenschappelijke lessen uit het onderwijsprogramma van de madrassa’s gehaald en werd hoger onderwijs in de religie lessen verhinderd. De islam is immers gebaseerd op kennis. Als er geen kennis is en er geen ware geleerden meer zijn, zal de islam vervormd worden. Regen verwachten wanneer er geen wolken zijn, zal neerkomen op het vragen van een wonder. Allah de Verhevene is ongetwijfeld in staat om dit te doen. Maar dit is niet Zijn gewoonte. Opdat er islamgeleerden opgeleid kunnen worden, moeten de islamitische wetenschappen tevoorschijn komen, zich verspreiden en moet er op deze wijze honderd jaar voorbijgaan. De vijanden van de islam hebben de zon van de islam uitgedoofd. Degenen die hierbij aan de leiding stonden, waren de Britten. Deze zon zal in de tijd van de edele Mahdî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) weer opkomen. Hannâ Abî Râshid, de voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Beiroet, zegt op pagina 197 van zijn boek **Dâirat al-ma’ârif al-masûniyya**, dat hij publiceerde in 1381 n.h. [1961 n.Chr.]: “Jamâluddîn al-Afghânî was de voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Egypte. Deze loge had ongeveer 300 leden, bestaande uit geleerden en staatsmannen. Na hem werd Imâm Ustâdh Muhammad ‘Abduh de voorzitter. ‘Abduh was een grote vrijmetselaar. Niemand kan ontkennen dat hij de geest van de vrijmetselarij in de Arabische landen heeft verspreid.”

Het aantal mensen dat de hervormingen en veranderingen ziet die Muhammad ‘Abduh doorvoerde en op basis hiervan denkt dat hij een islamgeleerde is, is niet weinig. De geleerden van de ahl al-soenna hebben antwoorden geschreven op zijn teksten en ontmaskerden hem. Daarbij brengt Elmalılı Hamdi Efendi in zijn tafsîr van soera **al-Fîl** enkele van zijn verdorven teksten aan het licht. Zijn verdorven gedachten kunnen als volgt opgesomd worden:

1: Hij denkt dat het verstand en de religie losstaan van elkaar, en zegt dat hij diegene zal zijn die deze twee voor het eerst met elkaar zal verbinden.

2: Hij vermeldt dat vóór hem de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) geen logica, wiskunde, geschiedenis en geografie studeerden; dat het als een zonde werd gezien om de natuurwetenschappen te leren; en dat hij deze wetenschappen zou invoeren in de islam. Hij ontkent dat deze wetenschappen al eeuwenlang aan elke madrassa werden onderwezen, en dat er duizenden boeken zijn geschreven over deze onderwerpen. Zo probeerde hij er een einde aan te maken dat er uit de boeken van de ahl al-soenna wordt onderwezen, en probeerde hij de propaganda van ongodsdienstigheid, die de vijanden van de islam vervaardigden onder de naam van 'filosofie', te verspreiden in de islamitische landen. De professoren aan de Al-Azhar-universiteit die zich verzetten tegen deze vijandelijke propaganda, bestempelt hij als 'vijand van de kennis, de natuurwetenschappen en de logica' en als 'reactionair'.

3: In 1297 n.h. [1880 n.Chr.] viel hij in het Staatsblad het huwen met vier vrouwen aan.

4: Hij zegt dat duizenden islamgeleerden vóór hem (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) zaken hadden ingevoerd in de islam die niets te maken hadden met de religie, en dat zij zich hadden vergist bij het begrijpen van de bronteksten; en vermeldt dat hij deze aan het corrigeren was.

5: In zijn boek **Islam en christendom** zegt hij: "Alle religies zijn gelijk. Hun uiterlijke verschijning is verschillend", en wenst hij dat de joden, christenen en moslims elkaar zouden ondersteunen. In een brief die hij in Londen aan een priester schreef, zegt hij: "Ik wacht erop dat twee grote religies zoals de islam en het christendom samenwerken en elkaar omarmen. Dan zullen de Thora, het Evangelie en de Koran overal gelezen worden als elkaar ondersteunende boeken en zullen ze door alle volkeren gerespecteerd worden." Hij denkt dat het christendom een ware religie is en wacht op de tijd dat de moslims de Thora en het Evangelie zullen lezen.

6: De moslims zouden het rechte pad hebben verlaten en zo in hun huidige toestand zijn terechtgekomen. Hij zegt dat de religie hand in hand moet gaan met de kennis en dat Allah de Almachtige dan Zijn licht (nûr) vervolledigd zal hebben. Hij veronderstelt dus dat Allah de Verhevene Zijn licht niet heeft vervolmaakt in de tijd

van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en dat de islamgeleerden niet hand in hand zijn gegaan met de kennis.

7: In zijn boek **Islam en christendom** zegt hij: "Als men van iemand een uitspraak hoort die in honderd opzichten wijst op ongeloof (kufr) en in één opzicht op geloof (îmân), dan wordt aangenomen dat deze persoon geloof heeft. Het is dwaasheid om te denken dat welke filosoof of intellectueel dan ook een uitspraak zou hebben gedaan, die in honderd opzichten wijst op ongeloof, maar niet in één opzicht op geloof. Dit betekent dat men iedereen als gelovige moet aannemen. Het woord 'zindîq' (ketter) bestaat niet in de islam. Het is pas later opgekomen." De volgende regel: "Zolang een moslim niet duidelijk iets uitspreekt wat wijst op ongeloof, is hij door zelfs maar een enkel woord dat wijst op geloof, beschermd tegen beschuldiging van ongeloof", legt hij zodanig verkeerd uit dat hij alle niet-moslims en filosofen 'gelovigen' noemt. Omdat hij zelf een ketter is, wil hij niet dat dit woord wordt gebruikt. Hij ontkent daarmee ook de eervolle hadîth: **"Het aantal ketters onder mijn gemeenschap** (umma) **zal toenemen"**, die staat geschreven in **Kunûz al-daqâiq** en in **Daylamî**.

8: In zijn zogenaamde verklaring (tafsîr) van het edele vers in soera al-Zalzala [interpretatie van de betekenis]: **"Wie ook maar een greintje goeds doet, zal de beloning daarvoor verkrijgen"**, zegt hij: "Ongeacht of iemand een moslim is of niet, iedereen die rechtschapen daden verricht, zal naar het Paradijs gaan." Deze verkeerde en onterechte bewering van hem, waar zelfs de meest onwetenden en de meest domme mensen om zouden lachen, hebben zijn bewonderaars en zelfs zijn discipelen die achter hem aan liepen, niet aanvaard. Sayyid Qutb, een van deze discipelen en een aanhanger van 'Abduh, was genoodzaakt om het volgende te zeggen in zijn zogenaamde verklaring van het 124^e^ edele vers van soera al-Nisâ: "Ustâdh Muhammad 'Abduh herinnert zich helemaal niet de duidelijkheid van de edele verzen die zijn gedachtegang tegenspreken. Deze verzen spreken de visie van 'Abduh tegen." Inderdaad, de dosis 'vrijmetselarij-opium' die ze 'Abduh in Parijs lieten doorslikken, was zo hoog dat zijn verstand en bewustzijn zodanig in de war waren geraakt dat hij niet meer in staat was om de verbanden tussen de edele verzen te zien.

9: In zijn zogenaamde verklaring van **soera al-'Asr** zegt hij: "Geloof betekent niet dat men middels imitatie in zaken gelooft die niet verworven kunnen worden door het verstand en het geweten. Het uit het hoofd leren en nazeggen van een aantal uitspraken

dat men van zijn ouders heeft gehoord, is geen geloof. De islam is de vijand van imitatie. Dat iets eerder is gekomen, verschaft het geen waarde. Alles wordt opgelost door het te onderzoeken met het verstand.” In zijn verhandeling (risâla) **Tawhîd** zegt hij echter: “Als iets in de religie niet met het verstand kan worden begrepen, dan moet men erin geloven.” Zijn uitspraken spreken elkaar tegen.

10: Jurji Zaydân, de toenmalige eigenaar van Hilâl Publicaties in Egypte en de schrijver van **Târîkh al-Tamaddun al-Islâmî** (‘De geschiedenis van de islamitische beschaving’), zegt over ‘Abduh: “Muhammad ‘Abduh hield zich niet vast aan de uitspraken van de vroegeren en hechtte geen waarde aan de principes die zij hadden opgesteld.”

11: In zijn zogenaamde verklaring van soera **al-Fâtiha** zegt hij: “De edele Koran sprak de mensen aan die leefden in de tijd van zijn openbaring. Het sprak hen aan, niet omdat ze een bepaalde superioriteit bezaten, maar omdat zij ook gewoon mensen waren.” Daarmee ontkent hij de eervolle hadîth’s waarin de superioriteit wordt vermeld die de eervolle Metgezellen hebben bereikt (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen).

12: Het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **“De dadenboeken van de fujjâr** (enk. fâjir) **zijn in de Sijjîn”**, probeert hij zelf als volgt te ‘verklaren’: “Ik zag in sommige boeken dat **sanjum** in de Ethiopische taal ‘modder’ betekent. Het kan zijn dat dit woord vanuit Ethiopië naar Jemen is gekomen. De betekenis van het vers is dan: ‘De daden van de fujjâr zijn net als modder.’” Hij vindt de verklaringen van de Gezant van Allah, de eervolle Metgezellen en de diepzinnige islamgeleerden niet goed genoeg en interpreteert edele Koranverzen op basis van toeval en vermoedens.

13: In zijn zogenaamde verklaring van **soera al-Fîl** zegt hij: “De Abâbîl vogels kunnen muggen zijn. En de soldaten kunnen gestorven zijn aan de pokken of de mazelen.” Wie weet wat voor interpretatie hij zou geven als hij een eeuw later had geleefd? Echter, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft de betekenissen van deze verzen duidelijk medegedeeld. De tafsîr-geleerden hebben die betekenissen gevonden en in hun boeken geschreven.

14: In zijn zogenaamde verklaring van soera **al-Nâs** zegt hij: “In ieder mens zit een shaytân. Echter, hiermee wordt een kracht bedoeld die in de mens het verlangen naar het slechte opwekt. Het is een effect dat wordt vergeleken met de jinn.”

Deze arme man, die niets afweet van de boeken en de kennis van de islamgeleerden, komt naar voren door te zeggen dat men het verstand, de kennis en de natuurwetenschappen moet volgen; hij ontkent het volgen van de imams van de rechtsscholen, en probeert alle religieuze kennis aan te passen aan de natuurwetenschappelijke ontdekkingen van zijn tijd en de toenmalige opvattingen van de filosofen. Omdat hij de boeken van de islamgeleerden niet wil lezen en hij ook geen natuurwetenschappelijke opleiding heeft gehad, schrijft hij boeken over de islam volgens zijn kortzichtige visies en volgens hetgeen hij heeft gehoord, en verspreidt hij deze als 'religieuze kennis'. Deze gedragingen van hem tonen aan dat hij niets afweet van de kennis van kalâm, fiqh en tasawwuf en dat hij de zoetheid van de islam niet heeft geproefd. Als hij de verhevenheid van de islamgeleerden zou hebben ingezien en verlost zou worden uit de klauwen van zijn ziel van begeerte, en de waarheid achter de materie en de ziel zou hebben begrepen, dan zou hij niet zo'n onzin hebben uitgekraamd.

15: Hij schreef een sharh (verklaring) op het boek **Nahj al-balâgha**, dat was geschreven door Radî, die de broer was van 'Alî Murtadâ, een bekeerling vanuit het jodendom. Dit boek, dat verdeeldheid zaait onder de moslims, werd eerder verklaard door de sjiiet Ibn Abilhadîd 'Abdulhamîd al-Madâinî en na hem ook door de sjiiet Maytham al-Bahrânî. De sharh van 'Abduh werd in 1301 n.h. [1885 n.Chr.] in Beiroet gedrukt.

Hij bundelde zijn propaganda, die hij voerde richting de leerlingen van de Madrasat al-sultâniyya in 1301 n.h. [1885 n.Chr.] in Beiroet, en bracht zo het boek **Risâlat al-tawhîd** tot stand. Dit boek werd een jaar na zijn dood gedrukt.

48. Ook Sayyid Qutb, een van de hervormers van de vorige eeuw, maakt zijn bewondering voor Ibn Taymiyya en Muhammad 'Abduh in bijna al zijn boeken openlijk bekend. In zijn boek **al-Mustaqbal li-hadhâ al-dîn** ('De toekomst behoort aan de islam') prijst hij enkel het woord **islam**; hij legt niet uit hoe hij dit woord begrijpt en tot welke rechtsschool hij behoort. Op pagina 94 van dit boek zegt hij:

"De spirituele leider die zich inzette in de voorste rij van degenen die de islamitische landen beschermden tegen de Tataarse invasies, was Imâm Ibn Taymiyya."

In het geval hij met het woord 'Tataars' het rijk van Dzjengis Khan bedoelt, dan was Ibn Taymiyya in het jaar 656 n.h. – toen de Georgiërs, Perzen en Tataren in het leger van de kâfir Hulagu

Bagdad in puin en as legden en honderdduizenden moslims met het zwaard doodden – nog niet eens geboren. Hij werd geboren in 661 n.h. in Harran. In het 5e volume van de **Encyclopaedia of Islam** staat vermeld: "Ibn Taymiyya werd aangewezen om te prediken voor jihâd tegen de Mongolen. Tijdens de overwinning die in het jaar 699 n.h. in Shaqhab nabij Damascus werd behaald op de Mongolen, was hij aanwezig om te prediken." Op pagina 137 van het boek **Mir'ât-i kâinât** staat vermeld: "Sultan Mahmûd Ghâzân Khân, een van de kleinkinderen van Hulagu, werd in 694 n.h. de leider van het Mongoolse Rijk. Dat jaar werd hij moslim op advies van zijn vizier emir Nawruz. Hij las de edele Koran en vastte dat jaar. Op dezelfde dag als hem werden van zijn commandanten, viziers en soldaten 400.000 personen moslim." Op pagina 930 van **Kısas-ı Enbiyâ** staat vermeld: "Ghâzân Mahmûd Khân schreef aan Nâsir, de sultan van Egypte, en verzocht hem om broederlijk samen te werken voor het versterken van de islam. Nâsir, die de 9e was van de Turkmeense sultans, gaf hem geen gehoor. De soldaten van Nâsir plunderden de gebieden nabij Mardin. Hierop kwam Ghâzân Khân in 699 n.h. naar Aleppo. In Homs werd Nâsir een nederlaag toegebracht. Ghâzân Khân liet een commandant genaamd Kapchak en een hoeveelheid soldaten achter om Damascus in te nemen, en ging zelf naar zijn thuisland. Nâsir verzamelde soldaten in Egypte en stuurde ze naar Damascus. Toen Kapchak hierover hoorde, zag hij af van de belegering van Damascus en keerden ze terug." Men ziet dat Ibn Taymiyya, die wordt geprezen met versierde woorden zoals 'de spirituele leider die zich bevond in de voorste rij', een oorlog tussen twee islamitische legers ophitste, en ertoe heeft geleid dat er broederlijk bloed werd vergoten en duizenden moslims stierven. Ghâzân Khân daarentegen – over wie Sayyid Qutb kwaadspreekt om Ibn Taymiyya als een 'strijder voor de islam' te kunnen presenteren – liet in Tabriz een ongeëvenaarde grote moskee bouwen die een zeer waardevol, artistiek meesterwerk is, en liet twaalf grote madrassa's, talloze tekke's, herbergen en liefdadigheden tot stand brengen. Hij zond vele geschenken naar Mekka en Medina en maakte verschillende dorpen tot stichtingen, met andere woorden, hij stelde deze dorpen in dienst van deze twee heilige steden. Hij behoorde tot de geloofsrichting van de ahl al-soenna. Shamsuddîn Sâmi Beg zegt over Ghâzân Khân: "Hij hield er erg van om rechtvaardigheid en waarheid te verwezenlijken. Hij bezat veel deugden en superioriteiten. Hij was respectvol tegenover de afstammelingen van de Profeet en de geleerden." Als Ibn Taymiyya, zoals de geleerden van de ahl al-soen-

na deden, deze twee islamitische sultans raad (nasîha) zou hebben gegeven; hen zou hebben gezegd dat ze broeders in het geloof zijn; en hij het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **“Sticht vrede tussen jullie broeders!”** zou hebben gevolgd, dan zouden Ghâzân Khân, die sowieso goede bedoelingen had, en sultan Nâsir (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn) zich verenigd en elkaar geholpen hebben, en zou hij ertoe geleid kunnen hebben dat er een groot islamitisch rijk tot stand werd gebracht. Dit had zelfs de loop van de geschiedenis en het aanzicht van de wereld kunnen veranderen. Maar hij heeft deze goede daad niet gedaan. Hij zette geleerden en staatshoofden tegen elkaar op.

Toen vóór Ibn Taymiyya de Tataarse kuffâr islamitische landen in brand staken en vernielden en miljoenen moslims als martelaar deden sterven, waren degenen die de religie, het geloof van de moslims beschermden geen afgedwaalden zoals Ibn Taymiyya. Het waren de preken en boeken van Burhânuddîn al-Shahîd, Fakhruddîn al-Râzî, ‘Umar al-Nasafî, Sadruddîn al-Qûnawî, Shaykh Sa’dî al-Shirâzî en van nog vele andere geleerden van de ahl al-soenna; en de duizenden awliyâ, die waren opgeleid door murshids (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) zoals Ahmad al-Rifâ’î, Imâm al-Ghazâlî, Najmuddîn al-Kubrâ, Ahmad Nâmiqî al-Jâmî en ‘Abdulqâdir al-Jîlânî. Deze grote geleerden en awliyâ hebben zowel bevolkingsgroepen en landen het rechte pad gewezen, als ook jihâd gevoerd en als soldaat gevochten tegen de kuffâr. De meesten van hen stierven als martelaar. De geschiedenis ligt open en duidelijk voor ons.

49. Dat Ibn Taymiyya was afgedwaald van het rechte pad, hadden we vermeld onder punt 42. Men hoeft er zelfs niet over na te denken in hoeverre ook zijn bewonderaars te maken kunnen hebben met het rechte pad. Sayyid Qutb liet het ook in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm** (‘Wereldvrede en de islam’) niet na om zijn verbondenheid aan hem te tonen:

“Op het gebied van het staatsbestel zijn er nog zeer weinig werken. Deze kant van de islam is nog niet voldoende uitgelegd.” Hij wil dat deze kennis uit zijn eigen boeken wordt geleerd. Het aantal wetten, grondwetten, fatwa’s en bewijsdocumenten in de archieven van het 600 jaar overeind gebleven Ottomaanse Rijk, is zodanig groot dat het niet te tellen is. Om de duizenden boeken die het staatsbestel in de islam verklaren te bestuderen, moet men zijn hele leven hieraan wijden. Europese oriëntalisten en professoren uit Israël bestuderen deze in Istanbul en zijn vol bewondering.

In zijn boek **al-Islâm wa mushkilât al-hadâra** (‘De islam en de

problemen van de beschaving') vertelt hij op een vurige, troosteloze wijze dat hij in vuur en vlam staat door zijn passie voor de islam, de islamitische samenleving en het goddelijke pad; hij schrijft dan uitgebreid de versierde woorden van de westerse filosofen en de brede ideeën van de scherpzinnige diplomaten, die hij hoorde toen hij student was, en doet zich aan de jongeren voor als een redder en een strijder. Wanneer hij zijn afwijkende gedachten op een zeer sluwe manier probeert in te prenten, zegt hij:

"Bij het opbouwen van de islamitische samenleving is datgene waaraan we verbonden zijn, niet de islamitische rechtswetenschap (fiqh). Ook al vervreemden we ons niet van deze fiqh, hetgeen waaraan we verbonden zijn is de weg van de islam, de islamitische principes en het islamitische begrip."

Dus volgens hem zijn de fiqh-boeken en de boeken over het staatsbestel die door de eeuwen heen zijn geschreven, niet de weg van de islam, maar is hij nu volgens zijn eigen opvattingen en begrip islamitische principes aan het opzetten. De fiqh-boeken die de islamgeleerden, de imams van de rechtsscholen, hebben geschreven door kennis uit de edele Koran en de eervolle hadîth's te halen, zouden dus terzijde moeten worden gelaten, en de opvattingen van de filosoof Qutb zouden in hun plaats moeten worden gezet. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-'âlamî wa'l-islâm**:

"Volgens de islam zijn alle mensen een familie die met elkaar verbonden zijn door middel van nauwe banden. Het beveelt absolute rechtvaardigheid voor de hele mensheid zonder onderscheid te maken tussen rassen of religies."

In een eervolle hadîth, die Imâm al-Ghazâlî vermeldt in zijn boek **Kimyâ-i sa'âdat**, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): **"De basis van het geloof en het sterkste teken hiervan is het liefhebben van de moslims en het niet liefhebben van de ongelovigen."** Allah de Almachtige zei tegen 'Îsâ (vrede zij met hem): **"Als je de 'ibâda zou uitvoeren van alle schepsels die zich op de aarde en in de hemelen bevinden, dan zou dit geen enkel nut hebben zolang je niet houdt van Mijn vrienden en niet vijandig bent tegenover Mijn vijanden."** In het laatste vers van soera al-Mujâdala staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Zij die geloven in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels hebben de vijanden van Allah de Verhevene niet lief."** Allah de Verhevene en Zijn Profeet bevelen ons om een onderscheid te maken tussen de gelovigen (mu'minûn) en de ongelovigen (kâfirûn). Ze verklaren dat enkel de gelovigen broeders zijn. Sayyid

Qutb daarentegen schrijft dat alle mensen – zonder onderscheid te maken tussen religies – broeders zijn van één familie.

50. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**: *“De islam accepteert geen religieus fanatisme dat ‘haat tegenover andere religies’ betekent.”* Hiermee bestempelt hij het niet liefhebben van de ongelovigen als fanatisme. De edele Muhammad Ma’sûm zegt in zijn 29e brief: “De ongelovigen niet liefhebben, in zijn hart vijandig zijn tegenover hen, streng zijn tegenover diegenen onder hen die zich bevinden in niet-islamitisch grondgebied (dâr al-harb) en oorlog voeren tegen hen, werd duidelijk bevolen in de edele Koran. Er is geen plaats voor twijfel hierover. [Als er gevraagd zou worden: “In het 256e vers van soera al-Baqara staat vermeld dat niemand met dwang en de dood mag worden bedreigd. Is het voeren van jihâd niet in strijd met dit edele vers?”, dan is het antwoord hierop te vinden in het boek **Se’âdet-i Ebediyye**, in hoofdstuk 20 en 41.] Het is fard (verplicht) voor ons om de edele Koran te volgen.” Wat de dhimmî’s betreft, dus de niet-moslim burgers in een islamitische staat, tegenover hen moet men rechtvaardig zijn en men mag hen geen enkel kwaad aandoen. Sayyid Qutb veronderstelt dat de ongelovigen in dâr al-harb net als de dhimmî’s zijn. Hij zegt wederom in hetzelfde boek:

“De islam is niet een religie die men de mensen onder dwang moet laten aannemen. In de islam wordt niemand bevolen het geloof onder dwang aan te nemen.” Echter, jihâd betekent de onrechtvaardige dictators, die de dienaren van Allah de Verhevene belemmeren om moslim te worden, uit de weg ruimen en zo voor de mensen de weg vrijmaken zodat ze moslim kunnen worden. Degenen die het geloof aannemen, zullen dan ware moslims zijn. Degenen die het geloof niet aannemen maar zich overgeven, worden beschermde burgers (dhimmî). Allah de Verhevene heeft de jihâd bevolen om al Zijn dienaren middels aanwending van dwang moslim te maken en hen zo onder dwang te redden van de Hel. In het 94e vers van soera al-Nisâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die jihâd voeren tegen de vijanden van de islam om de religie van Allah te verspreiden en hierbij hun bezittingen en levens opofferen, zijn superieur aan degenen die thuis blijven zitten en ‘ibâda verrichten.”** Jihâd en ghazâ betekent de kuffâr **aansporen tot het goede** door kracht in te zetten tegenover hen. Jihâd wordt echter niet gevoerd door afzonderlijke individuen maar door de staat. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**:

“In geen enkel tijdperk van de islam heeft deze religie in de

oorlogsvoering tot doel om de mensen onder dwang de islam te laten aannemen. Een dergelijke dwang kan noch in de theoretische principes van de islam, noch in zijn historische ontwikkeling worden gezien. De islam is absoluut niet verspreid middels het zwaard, zoals wordt verondersteld door de onwetenden die de islam niet kennen en door de vijanden van de islam. Oorlog, wat niet in de natuur van de religie zit, is nooit gebruikt als een middel om uit te nodigen tot het geloof."

Dat Sayyid Qutb de jihâd in de islam, die duidelijk wordt vermeld in edele Koranverzen en eervolle hadîth's; waarover in miljoenen boeken op basis van overeenstemming is geschreven; en waarvan er in de geschiedenis van alle moslimvolkeren talloze voorbeelden zijn, volledig omdraait, is net zo'n verbazingwekkend iets als zwart zeggen tegen wit. De bovenstaande uitspraken zijn geen zaken die welke moslim dan ook of zelfs een geschoold persoon kan geloven. Zulke uitspraken worden enkel gedaan door ofwel volledig ongeschoolde onwetende personen of dwazen, ofwel door personen die behoren tot de verzonnen religie die het qâdiyânisme **(ahmadiyya)** wordt genoemd, die niets te maken heeft met de islam en die in India is opgezet door de Britten.

Bij zijn verklaring van het 73e vers en de daaropvolgende verzen van soera al-Nisâ, was ook hij genoodzaakt om de waarheid te schrijven zoals de geleerden van de ahl al-soenna berichten. Echter, enerzijds zegt hij: "De moslim trekt ten oorlog om te vechten op de weg van Allah, om het Woord van Allah te verhogen en om de orde van Allah te vestigen als bepalende autoriteit voor het menselijk leven. Hij wordt op deze weg gedood en wordt een martelaar (shahîd). Jihâd is te allen tijde noodzakelijk. Het is een element dat gepaard gaat met de goddelijke uitnodiging", en schrijft hij de eervolle hadîth's die aanmoedigen tot jihâd, maar anderzijds prent hij weer zijn eigen ideeën in bij de verklaring van het vers [interpretatie van de betekenis]: **"Als zij zich afwenden van de eenheid van Allah** (tawhîd) **en de migratie** (hijra)**, dood hen dan daar waar jullie ze vinden!"** en zegt hij: "De niet-moslims mogen niet gedwongen worden om de islam aan te nemen. Hun religies mogen absoluut niet beledigd worden. De islam nodigt degenen die niet in hem geloven, niet met dwang uit. Deze religie dwingt anderen niet om hem te aanvaarden", waarmee hij de islam belastert en ontkent wat hij zelf een pagina ervoor had geschreven. Het 100e edele vers: **"Al wie hijra verricht** (emigreert) **op de weg van Allah, zal op aarde zegeningen** (baraka) **en verbreding vinden. Als hij onderweg sterft, dan zal Allah de Verhevene de beloning hier-**

voor geven", verklaart hij op een mooie wijze en beschrijft correct dat het voor de moslims die in de landen van de kuffâr verblijven, wâjib is om te emigreren naar dâr al-islâm (islamitisch grondgebied; gebied waar de islamitische wetten worden toegepast). Men ziet dus dat moslims die leven in landen van de kuffâr, moeten emigreren naar een islamitisch land. Ze moeten geen oproer veroorzaken door daar in opstand te komen tegen de regering. Sayyid Qutb noemt zo'n oproer 'jihâd'. Echter, 'jihâd' betekent dat de islamitische staat met zijn leger en al zijn nieuwste wapens en de meest moderne oorlogstactieken, strijdt tegen de regeringen van de kuffâr om de mensen te bevrijden van ongeloof en onrecht. De jihâd van de moslims die in de landen van de kuffâr leven, betekent niet dat ze zich als individuen verzetten tegen de macht van de staat; het wordt volbracht door binnen het kader van de wetten de islamitische kennis te verspreiden, de waarde en de voordelen van de islam aan iedereen proberen mede te delen en de prachtige ethiek in de islam te presenteren.

De edele Imâm al-Rabbânî zegt in zijn 69e brief uit het 2e volume van zijn **Maktûbât**: "Wanneer men ten strijde trekt tegen de kuffâr, moet men de intentie verrichten om de Naam van Allah de Verhevene en Zijn religie te verspreiden en om de vijanden van de islam te verzwakken. Zo is het bevolen aan de moslims. En dit is wat jihâd betekent."

In het 28e vers van soera al-Tawba staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Strijd tegen de kuffâr, die niet in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels geloven, die wat Allah de Verhevene en Zijn Gezant harâm** (verboden) **hebben verklaard, niet als harâm accepteren en die de islam, de ware religie, niet aanvaarden; totdat zij verklaren dat zij de hoofdelijke belasting** (jizya) **accepteren of dat zij de islam aanvaarden."** Toen de edele 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) kalief werd, droeg hij een preek voor waarin hij zei: "O Metgezellen van de Gezant! Allah de Verhevene heeft beloofd dat Hij de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) landen overal ter wereld zou geven. Wel, waar zijn die helden die door deze beloofde plaatsen te veroveren buit willen verkrijgen op aarde en de graad van veteraanschap (ghâzî) en martelaarschap in het hiernamaals? Waar zijn de veteranen die hun leven en hoofd willen opofferen, die hun thuisland willen verlaten en de dictators, die vijanden zijn van de islam, willen aanvallen om de religie te brengen naar de dienaren van Allah?" Zo spoorde hij de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) aan tot jihâd en strijd. Na deze toe-

spraak van hem, beloofden de eervolle Metgezellen dat zij jihâd zouden voeren tegen de kuffâr en de onderdrukkers. Ze verlieten hun thuisland en verspreidden zich over de wereld. Ze voerden jihâd totdat ze stierven. Deze jihâd zette zich voort in elke eeuw en de moslims trokken voorwaarts op drie continenten door middel van de kracht van het zwaard. De inwoners van de plaatsen die zij veroverden werden ofwel moslim, ofwel accepteerden ze het betalen van de belasting die jizya werd genoemd en zochten ze hun toevlucht bij de rechtvaardigheid van de islam, en werden ze vrij gelaten in het uitvoeren van hun ‘ibâda. Echter, ook zij werden ertoe verplicht om de islam te volgen wat betreft het handelsrecht en strafrecht. Zo werden zij wettelijk gezien als ‘moslim’ beschouwd. Ze leefden in rust en vrede.

Volgens de islam zijn er twee soorten landen op de wereld: het land van de moslims, dat **dâr al-islâm** (letterlijk: ‘huis van de islam’) wordt genoemd, en het land van de ongelovigen (kâfirûn), dat **dâr al-harb** (‘huis van de oorlog’) wordt genoemd. In dâr al-islâm leven de moslims en ook de niet-moslims die accepteren de hoofdelijke belasting te betalen. Zulke niet-moslims worden **ahl al-dhimma** of **dhimmî** (beschermde burgers) genoemd. Zij beschikken volledig over dezelfde rechten en vrijheden als de moslims en leven in rust en vrede. Zij zijn vrij in het uitvoeren van hun ‘ibâdât. Ze volgen de rechtvaardigheid en de wetten van de islam. Wat betreft de landen van de kuffâr die dâr al-harb worden genoemd, de islam mengt zich helemaal niet in hun zaken met betrekking tot rechtvaardigheid, veiligheid, rust of vrede. De islam wil enkel dat zij ofwel het geloof aannemen en werkelijk moslim worden, ofwel dat zij de hoofdelijke belasting accepteren en wettelijk gezien als moslim worden beschouwd. De islam beveelt de moslims dat er jihâd wordt gevoerd tegen de dictators en tirannen, die de mensen onderdrukken om een van deze twee keuzes te bereiken. Jihâd voeren door kracht te gebruiken, gebeurt op bevel van het staatshoofd of een commandant die door hem is aangewezen. Dat een individu op eigen houtje de ongelovigen aanvalt, is geen jihâd maar het veroorzaken van oproer. Wat verbazingwekkend is, is dat ook Sayyid Qutb zelf aan het begin van zijn verklaring van soera al-Mâida deze twee soorten landen correct uitlegt en zijn eigen opvattingen verbergt.

Op pagina 82 van de vertaling van het boek **Siyar al-kabîr** van Imâm Muhammad staat vermeld: “Het gebod van jihâd kwam stapsgewijs. In het begin van de islam werd bevolen om het ontmoeten van kuffâr te vermijden, om weg te blijven van hen en zich

mild te gedragen tegenover hen. Daarna kwam het tweede gebod, waarin werd verklaard: ‘Verkondig de islam aan de kuffâr met zachte en mooie woorden! Reageer op de joden en christenen die **ahl al-kitâb** (‘mensen van het boek’) worden genoemd, op een milde, mooie wijze.’ In het derde gebod werd het voeren van oorlog enkel toegestaan. In het vierde gebod, waarin werd verklaard: ‘Wanneer de kuffâr jullie leed aandoen, voer dan oorlog tegen hen’, werd het fard (verplicht) om zich te verzetten tegen hen. Toen in Medina de islamitische staat tot stand was gekomen, kwam als vijfde het gebod: ‘Voer te allen tijde oorlog tegen de kuffâr behalve in de vier maanden.’ In het edele Koranvers dat als zesde kwam, werd bevolen dat de islamitische staat, het islamitische leger, te allen tijde tegen de kuffâr moet strijden. Zo werd het voeren van jihâd een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya). Als de staat zich niet voorbereidt op de jihâd en geen jihâd voert, dan zal dit ertoe leiden dat alle moslims de bestraffing in de Hel zullen ondergaan. De staat moet zich altijd voorbereiden op de jihâd. Zo zal de gehele bevolking gered worden van bestraffing. In vredestijd en als er een onderling verdrag bestaat, mogen er geen plotselinge aanvallen uitgevoerd worden. Eerst zou een verdrag verbroken moeten worden en zou dit moeten worden aangekondigd. Wanneer kuffâr de dâr al-islâm aanvallen, dan zal het voor alle moslims – man en vrouw – een individuele verplichting (fard al-‘ayn) zijn om onder het commando van het islamitische leger te strijden tegen deze onderdrukkers.”

Hoewel Sayyid Qutb in zijn boek **Ma’âlim fî’l-tarîq** (‘Markeringen op de weg’) de jihâd correct heeft beschreven zoals wij het hier vermelden, heeft hij zich niet kunnen bedwingen om zijn bovengenoemde gedachten ook in dit boek te herhalen. Dat hij de islam in het ene boek op een bepaalde wijze en in een ander boek op een andere wijze beschrijft, is een teken van huichelarij. Ook de communisten voeren hun propaganda verschillend afhankelijk van om welk land het gaat. Ze verbergen hun ware aard. Hij zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**:

“Rust en vrede in de islam betekent dat men het Woord van Allah (dus Zijn wil) verwezenlijkt, hetgeen betekent dat men rechtvaardigheid en veiligheid onder alle mensen realiseert.”

De islam zorgt voor rust en vrede in dâr al-islâm. En hiervoor is het voldoende dat de moslims en de dhimmî’s (beschermde burgers) in dâr al-islâm de geboden en verboden van de islam opvolgen. Immers, rust en vrede kunnen alleen verkregen worden door de geboden en verboden van Allah de Verhevene op te volgen.

Degenen die deze niet opvolgen, worden op het rechte spoor gezet middels straffen die wederom zijn vastgesteld in de islam. De moslims voeren geen oorlog voor het comfort en de rust van de kuffâr in dâr al-harb en opdat zij in vrede zouden leven. De kuffâr kunnen rust en vrede hoe dan ook niet bereiken middels oorlog. Dat de kuffâr rust en vrede bereiken, kan enkel indien zij ofwel moslim worden ofwel de hoofdelijke belasting accepteren. Op plaatsen waar de edele Koran wordt gevolgd, zullen rust, vrede en rechtvaardigheid vanzelf ontstaan. Het is juist om deze reden dat Allah de Verhevene de islam heeft geschonken aan Zijn dienaren. Dat Muhammad (vrede zij met hem) werd gezonden, werd een barmhartigheid voor alle mensen. Wel, de moslims voeren jihâd om de kuffâr via deze enige weg rust en vrede te doen bereiken. Zij offeren hun leven en bezittingen op opdat alle mensen op aarde de eer krijgen om moslim te worden. Allah de Verhevene verklaart dat Hij alle mensen heeft geschapen opdat ze moslim zouden zijn. Hij beveelt alle mensen om moslim te zijn. Hij belooft dat Hij veel beloning zal schenken aan degenen die jihâd voeren met de bedoeling om Zijn dienaren deze gelukzaligheid te doen bereiken. Het Woord van Allah verspreiden betekent de **kalimat al-tawhîd** (het woord/de belijdenis van eenheid) verspreiden. Jihâd betekent het verspreiden van de kalimat al-tawhîd, dus het geloof. De enige succesvolle weg om onder de mensen rechtvaardigheid, rust, vrede en veiligheid te verwezenlijken, is het verspreiden van de kalimat al-tawhîd over de hele wereld. Wereldvrede kan enkel op deze manier worden bereikt. In een eervolle hadîth in de vertaling van **Siyar al-kabîr** wordt gezegd: **“Ik werd bevolen om oorlog te voeren tegen de mensen. Totdat ik hen het woord ‘lâ ilâha illallâh’ laat uitspreken, zal ik tegen hen vechten.”** In **Durr al-mukhtâr** staat vermeld: “Jihâd betekent alle mensen oproepen om het geloof aan te nemen, en dat de staat oorlog voert tegen de dictators die verhinderen dat de mensen deze oproep horen en aanvaarden. De jihâd van individuen daarentegen bestaat uit het steunen van het islamitische leger met hun bezittingen en intellect; door alles wat nodig is uit te voeren; en door smeekbeden te verrichten. Het voeren van jihâd is een gemeenschappelijke verplichting (fard al-kifâya). Wanneer de vijand aanvalt, wordt het een individuele verplichting (fard al-‘ayn) voor de hele bevolking, ook voor vrouwen en kinderen, om de staat te steunen. Als er geld in de staatskas is, dan is het makrûh tahrîman om voor dit doel geld of bezittingen in te zamelen van de bevolking. Als het bezit van de staat niet voldoende is, dan is het toegestaan om hulp te vragen aan de bevolking. De ma-

teriële steun die de staat onder dwang heeft genomen, moet dit nadien terugbetalen.”

Om jihâd te kunnen voeren, is het een gemeenschappelijke verplichting dat de moslims alle oorlogsmiddelen die zich bij de kuffâr bevinden, vervaardigen en deze kunnen gebruiken en dat ze in vredestijd zich hierop voorbereiden. Sinds het einde van de 20e eeuw voeren de kuffâr een koude oorlog door middel van alle soorten publicaties en propaganda. Ze vallen de islam constant aan. Ze proberen de jongeren te misleiden. De moslimlanden moeten enerzijds atoombommen, raketten, straaljagers en elektronische toestellen vervaardigen, en anderzijds weerstand bieden aan de koude oorlog van de kuffâr. Ze moeten middels boeken, tijdschriften, kranten, radio, televisie en films de superioriteit en de voordelen van de islam aan de moslims en hun kinderen onderwijzen, alsook deze kennis verspreiden over de hele wereld. Om dit te kunnen doen, moet men zowel de religieuze als de natuurwetenschappelijke takken van de islamitische kennis goed leren. De bevolking moet de staat steunen bij deze inspanningen. Vroeger werd er aan de islamitische madrassa’s ook natuurwetenschappelijke kennis onderwezen. Zij die een dienst willen leveren aan de islam en in staat willen zijn om de leugens en belasteringen van de vijanden van de islam te onthullen en in hun gezicht te smijten, moeten ook vandaag op z’n minst de kennis die onderwezen wordt op de middelbare school en de basiskennis van de ahl al-soenna goed kennen. Zij die tekort schieten in een van deze twee gebieden, zullen geen voordelen opleveren voor de islam, maar zullen het schade toebrengen. Het spreekwoord: “Een halfbakken geleerde ontneemt de mens zijn geloof”, is algemeen bekend. Deze taken moeten volbracht worden door de mannen. Wanneer de mannen zich inspannen en werken, zal er voor de vrouwen geen enkele zware taak overblijven. De staat moet in elk dorp Koranscholen openen en men moet alle kinderen, zowel meisjes als jongens, de edele Koran en de grondslagen van de islam onderwijzen. Deze taak moet volbracht worden door de ouderen en de vrouwen. Iedere moslim moet, nadat hij zijn zoon de religieuze basiskennis heeft geleerd of hiervoor ergens naartoe stuurde, proberen ervoor te zorgen dat zijn zoon een hoge opleiding krijgt op de middelbare school en aan de universiteit. Als de moslims niet geven om de opleiding van hun kinderen, dan zullen de staatszaken, de bestuurlijke en bevelvoerende functies, de propagandamiddelen en de wetgevende en de uitvoerende macht, in de handen van niet-moslims en afvalligen vallen. Ze zullen dan kufr verspreiden en de

moslims onderdrukken en kwellen. Om de islam te dienen, moeten de mannen een universitaire opleiding afronden en moeten ze zich verder ontwikkelen op dit gebied. Elke dag vindt er een strijd plaats tussen de islam en kufr. De een zal de ander ongetwijfeld overwinnen. De dwazen die niet deelnemen aan deze strijd op leven en dood en die zich er niet eens bewust van zijn dat er zo'n schrikwekkende strijd gaande is, zullen zowel in deze wereld als in het hiernamaals boeten en bestraffing ondergaan. Zij die de regering, die strijdt tegen de vijanden van de islam, zoveel als zij kunnen steunen, zullen een zodanige beloning verkrijgen als degenen die de jihâd, de strijd zelf voeren. Wij werden bevolen om jihâd te voeren tegen de bandeloze, onrechtvaardige kuffâr, die verhinderen dat de islamitische kennis wordt verspreid en die met hun kranten, radio- en televisiekanalen de islam aanvallen, die hun volkeren uitbuiten en al hun inkomsten gebruiken om mensen tot slaven te maken voor hun eigen plezier en genoegens; om zo de onschuldige mensen te bevrijden uit de klauwen van deze kuffâr en hen gelukzaligheid te doen bereiken. Als individuen wordt dit gebod, deze 'ibâda volbracht door de staat en zijn jihâd-leger te helpen. Indien individuen zonder de toestemming van de staat acties ondernemen, dan is dit geen jihâd maar het veroorzaken van oproer en anarchie. Allah de Verhevene helpt degene die zich inspant. Degene die zit zonder iets te doen, heeft Hij niet lief en helpt Hij niet.

Dat degenen die de naam 'moslim' dragen zich in 73 groeperingen zouden opsplitsen, staat vermeld in een eervolle hadîth. Deze eervolle hadîth wordt verklaard in de boeken **Barîqa** en **Hadîqa** en er wordt vermeld dat deze hadîth te vinden is in de boeken **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**. Deze groeperingen van wie het geloof verschillend is van elkaar, kunnen zich niet met elkaar verenigen. Eerst moeten ze verenigd worden op het gebied van hun geloof. Degenen die zeggen: "Laten we de verschillende groeperingen van de moslims verenigen", moeten willen dat ze zich verenigen op de waarheid. Immers, onder de geloofswijzen van deze groeperingen is enkel hetgeen de geleerden van de **ahl al-soenna** mededelen correct. Dat de overige 72 groeperingen naar de Hel zullen gaan vanwege hun verdorven geloof, staat vermeld in eervolle hadîth's. Opdat de moslims zich kunnen verenigen op de waarheid, moeten zij allemaal hetzelfde geloof, het geloof van de ahl al-soenna bezitten. En hiervoor moet men de boeken, tijdschriften en publicaties lezen waarin de teksten van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig

zijn) staan geschreven, en moet men deze naar zijn kennissen sturen. Men moet zich hard inzetten zodat deze kennis wordt verspreid. Men moet zijn kinderen die naar school gaan elke avond controleren en als men vaststelt dat ze een ontaarde leraar hebben, die hun karakter verderft en hen hun geloof probeert te ontnemen, dan moet men dit aangeven bij de verantwoordelijke van de school en moet men zijn kinderen overplaatsen naar een school waar er gewetensvolle en eervolle leraren zijn, die kennis hebben en waarheidlievend zijn. Men moet verhinderen dat zijn kinderen naar de oneindige ondergang worden gesleurd en moet er zeer waakzaam op zijn dat ze niet in de valkuilen lopen van de vijanden van de islam. Men moet zijn kinderen naar een leraar sturen die hen de edele Koran leert lezen. Men moet ernaar streven dat hun onrijpe, jonge brein en hun reine ziel worden verlicht met het licht van de edele Koran. Enkel zo kunnen de kinderen als moslims opgroeien. Een land kan enkel een moslimland blijven als de kinderen worden opgevoed als moslims. Hetgeen hier geschreven staat, betreft de jihâd met het intellect. Ook deze soort jihâd is fard (verplicht) net zoals de jihâd middels oorlogsvoering.

51. Sayyid Qutb zegt in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**: *“De zakât (armenbelasting) wordt jaarlijks geïnd van het werkelijke vermogen in een mate van 2,5%. Deze belasting wordt, net als elke andere belasting, enkel door de staat geïnd. Het is wederom de staat die verantwoordelijk is voor het besteden hiervan. Het is niet een handeling die face-to-face tussen twee individuen plaatsvindt. Wel, de zakât is een belasting. De staat int dit en besteedt het aan bepaalde zaken. De zakât is niet een individuele welwillendheid of een sadaqa, die van hand tot hand wordt overgedragen.*

Als er vandaag sommige mensen zijn die de zakât van hun bezittingen zelf met hun eigen handen opzijzetten en weer met hun eigen handen uitdelen, dan is dat niet de manier en de orde die fard (verplicht) is in de islam.”

Sayyid Qutb kon ook wat betreft de zakât er niet omheen om de woorden te herhalen van Ibn Taymiyya, en is ook op dit punt afgeweken van de geleerden van de ahl al-soenna. Ook Mawdûdî en Hamîdullâh schrijven hetzelfde over dit onderwerp. De vier rechtsscholen van de ahl al-soenna verklaren op basis van overeenstemming dat ‘zakât’ betekent dat een moslim een bepaald deel van zijn bezittingen waarover zakât betaald moet worden en die volledig aan hem toebehoren – dus die hij heeft verworven op een manier die halâl is – overdraagt, geeft aan zeven van de acht

categorieën die in de edele Koran staan vermeld. In de hanafî rechtsschool mag de volledige zakât ook aan enkel één van deze categorieën gegeven worden. Deze zeven categorieën zijn de armen; de behoeftigen; de zakât-inzamelaars, dus degenen die de zakât van vee inzamelen en de zakât van landbouwproducten, hetgeen de 'ushr ('tiende') wordt genoemd; mensen die op bedevaart of op een veldslag zijn; mensen die ver weg zijn van hun huis en hun bezittingen; mensen met schulden; en slaven die vrijgelaten zouden moeten worden. De achtste categorie, die de 'mu'allafat al-qulûb' (degenen wiens harten geneigd zijn) worden genoemd, waren toendertijd sommige kuffâr van wie men wilde dat het geloof zich in hun harten zou vestigen; of kuffâr wiens kwaad men wilde voorkomen; of sommige zwakke moslims die het geloof pas hadden aangenomen. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) gaf de zakât aan al deze drie subcategorieën. Echter, in de tijd van de edele kalief Abû Bakr reciteerde de edele 'Umar ibn al-Khattâb, die toen de beheerder was van de staatskas (Bayt al-mâl), het edele Koranvers dat genoemd wordt in het boek **Ibn 'Âbidîn**, en las de eervolle hadîth van Mu'âdh op, waarover in Ibn 'Âbidîn bericht wordt dat het terug te vinden is in de zes verzamelingen die **Kutub al-sitta** worden genoemd; en zei dat de Gezant van Allah de praktijk van het geven van zakât aan de mu'allafat al-qulûb had opgeheven (naskh). De kalief en al de andere eervolle Metgezellen accepteerden dit en zo was er een consensus (ijmâ') bereikt over dat dit was opgeheven en dat er voortaan geen zakât meer gegeven zou worden aan hen. **Naskh** (opheffing/abrogatie van voorschriften) gebeurde tijdens het leven van de Gezant van Allah, terwijl **ijmâ'** (consensus) na zijn overlijden gebeurde. Zij die deze subtiliteit niet begrijpen, denken dat de edele 'Umar dit voorschrift heeft opgeheven. Hierop spreken ze kwaad over de eervolle Metgezellen en de fiqh-geleerden. Zoals staat vermeld in **Badâyi'** en in andere boeken, kan men om de islam te steunen en de schade van de vijanden te voorkomen, hen te allen tijde bezittingen en geld geven. Echter, dit geld wordt niet uit het zakât-gedeelte van de staatskas genomen, maar uit een ander gedeelte ervan. Men ziet dus dat het geven van geld aan de personen die mu'allafat al-qulûb worden genoemd, niet verboden werd – het geven van zakât aan hen werd verboden.

Er zijn vier soorten **zakât-bezittingen: goud en zilver; handelswaren; vierpotige slachtdieren; landbouwproducten.** De zakât van producten die uit de aarde voortkomen, wordt **'ushr** (een tiende) genoemd. In **Majma' al-anhur** en in **Ibn 'Âbidîn** staat vermeld:

“Aanvankelijk verzamelde de staat iedere soort zakât van de rijken. Kalief ‘Uthmân (moge Allah tevreden zijn met hem) liet echter het betalen van de zakât van **goud, zilver en handelswaren** over aan de bezitters ervan. Hij deed dit opdat er geen mogelijkheid zou zijn dat de ambtenaren die de zakât inzamelden, het volk onrecht zouden aandoen en opdat ze geen zakât zouden nemen van de bezittingen van een persoon die schulden heeft. Zo verloste hij ook degenen met schulden van het belanden in de gevangenis. Alle andere eervolle Metgezellen deden hetzelfde en er werd hierover een consensus bereikt. Als de bezitter van zulke goederen de zakât ervan zelf geeft, dan mag de regering dit niet van hem vragen. Als de regering dit wel doet, dan zal het zijn ingegaan tegen de consensus.” Zeggen dat de bezitter van goederen zijn zakât niet zelf mag geven, zal neerkomen op het volledig negeren en afwijzen van de consensus van de eervolle Metgezellen in de tijd van de edele ‘Uthmân. De geleerden van de **ahl al-soenna** hebben de grootsheid van de eervolle Metgezellen begrepen; zij volgden niet hun eigen mogelijke opvattingen en hetgeen ze zelf begrepen, maar de consensus van de eervolle Metgezellen.

De geleerden van de **ahl al-soenna** vermelden: “De rijke moet zijn zakât rechtstreeks in de handen van de arme overhandigen. Als iemand die rijk is een wees, van wie hij de voogd (walî) is, te eten geeft met de intentie voor zakât, dan zal hij geen zakât hebben gegeven. Hij moet het eten aan het kind geven; het kind moet zijn eigen bezit consumeren. Als een rijke een hoeveelheid goud op een tafel legt en er later een arme komt en het van de tafel neemt, dan zal dit niet aanvaard worden als een overhandiging van zakât. De rijke persoon moet zien dat de arme of zijn gevolmachtigde (wakîl) het goud neemt. Als hij een arme, met de intentie voor zakât, kosteloos in zijn huis laat wonen en er geen huur voor vraagt, dan zal dit niet aanvaard worden als het overhandigen van zakât. Hij moet aan de arme immers goederen overhandigen.

Van de vier soorten zakât-plichtige bezittingen, worden de zakât van zakât-plichtige dieren, de zakât van landbouwproducten en de zakât van handelswaren die van buiten de stad of vanuit het buitenland komen, ingezameld door de regering. Maar ook de regering deelt hetgeen ze inzamelt, enkel uit aan de armen onder de moslims. Met andere woorden, de regering zamelt in als gevolmachtigde van de armen.

Zakât-geld mag niet worden besteed aan liefdadigheidsdoeleinden zoals de bouw van moskeeën, bruggen, fonteinen, wegen en stuwdammen en de financiering van bedevaartreizen en de ji-

hâd; of aan publieke diensten. Elke soort zakât moet overhandigd worden aan één van de zeven categorieën of aan hun gevolmachtigden. De staat mag de zakât die het inzamelt niet voor andere doeleinden gebruiken. Het geeft het alleen aan personen uit de zeven categorieën. Dat een rijke zijn zakât geeft aan arme familieleden, aan de rechtschapenen en aan armen die studeren om kennis op te doen, levert meer beloning op." In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"O mijn gemeenschap! Ik zweer bij Allah de Verhevene die mij als Profeet heeft gezonden, dat de zakât die aan anderen wordt gegeven terwijl men arme familieleden heeft, niet aanvaard zal worden door Allah de Verhevene."** Met andere woorden, het zal geen beloning opleveren, ook al is de plicht volbracht. Afgedwaalden die ongelovig (kâfir) zijn zoals de mushabbiha, worden **mulhid** genoemd. Aan mulhidûn mag men geen zakât geven.

De staat omverwerpen en ongedaan maken, wordt een 'revolutie' genoemd. Moslims die de bevelen van een legitieme islamitische staat niet volgen, worden ongehoorzamen en opstandelingen (bâghî; mv. bughât) genoemd. In **Ibn 'Âbidîn** staat vermeld: "Als een moslim die onder druk staat van opstandelingen of een onrechtvaardige regering of die zich in dâr al-harb bevindt, de zakât van vee en de 'ushr niet aan hen heeft overhandigd, maar zelf aan de armen heeft uitgedeeld, of als hij het aan hen heeft overhandigd en weet dat het door hen werd gegeven aan een van de zeven specifieke categorieën, dan mag de legitieme regering deze zakât en deze 'ushr niet opnieuw innen. Echter, als zij de zakât van goud en zilver en handelswaren hebben geïnd, dan moet de rijke deze zakât opnieuw aan de armen betalen. In sommige boeken werd ook vermeld dat als de opstandelingen en onrechtvaardigen moslim zijn, het toegestaan is dat zij elke soort zakât innen en dat zij deze ook voor andere doeleinden gebruiken. Deze boeken categoriseerden hen immers als arm." Ook hieruit wordt begrepen dat de zakât aan de armen moet worden gegeven.

De schrijver van het boek **Dürr-i Yektâ** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de meest waardevolle boeken over de grondslagen van de islam in het Turks, zegt het volgende: "Twee van de vier soorten zakât-plichtige bezittingen, namelijk goud en zilver, en handelswaren, worden **amwâl al-bâtina** (verborgen bezittingen) genoemd. Het is niet toegestaan om iemands verborgen bezittingen na te gaan en de zakât hiervan te vragen. De taak van het berekenen van de hoeveelheid van zulke bezittingen en het geven van de zakât hiervan, werd aan hun bezitters overgelaten. De bezitter is vrij om zijn zakât te betalen aan de arme aan

wie hij het wenst te geven. Zakât-plichtige dieren en producten die voortkomen uit de aarde, worden **amwâl al-zâhira** (duidelijk zichtbare bezittingen) genoemd. Het bepalen van de hoeveelheid van de duidelijk zichtbare bezittingen en het uitdelen ervan aan de armen, werd niet aan hun bezitters overgelaten. Deze taken worden volbracht door de ambtenaar die werd gezonden door het hoofd van de moslims. Zo'n ambtenaar wordt een "âmil' genoemd."

Bezit/goederen betekenen zaken die de mensen nodig hebben en die bewaard kunnen worden om te gebruiken. Een paar tarwekorrels, een handvol aarde of een slok water worden niet als bezit of goederen beschouwd, aangezien deze niet door sommige of alle mensen worden bewaard of opgeslagen.

Als papiergeld niet wordt gebruikt naar de waarde die erop staat vermeld, dan worden deze op zich waardeloos. Immers, deze stukken papier waarvan het gebruik als geld werd verboden en die op markten niet geldig zijn, zijn niet bruikbaar en worden ook niet bewaard om te gebruiken. **Ibn 'Âbidîn** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende wanneer hij schrijft over geldwissel, dus de verkoop door geldwissel: "Als fulûs, dus kopergeld, een geldig betaalmiddel is, dan zal het geld zijn volgens de waarde die erop staat geschreven. Als de waarde die erop staat vermeld wordt opgeheven, dan worden het waardeloze bezittingen." Hetzelfde geldt voor papiergeld. Op pagina 13 zegt hij: "Er zijn twee mogelijke betekenissen voor schuldbekentenissen, namelijk de waarde die erop staat vermeld en de waarde van het gebruikte papier zelf. De waarde die erop staat vermeld, wijst op de goederen van de mens die **dayn** zijn, dus die zich niet bij hem bevinden. De waarde van het papier zelf is zeer laag." Aan het begin van pagina 14 van het boek Ibn 'Âbidîn staat geschreven dat de waarden die staan vermeld op de cheques van de maandsalarissen, die van de regering zullen worden ontvangen, wijzen op goederen die dayn zijn. Hetzelfde geldt voor de waarden die op papiergeld staan vermeld.

Zakât wordt betaald over bezittingen die volledig eigendom zijn van de bezitter; met andere woorden, over bezittingen die volledig tot zijn beschikking staan en waarvan het gebruik voor hem toegestaan en daadwerkelijk mogelijk is. Als deze niet volledig eigendom zijn van de bezitter, dan wordt hierover geen zakât betaald. Als zakât-plichtige goederen in het bezit zijn van een persoon, dan worden deze **'ayn** genoemd. Als deze zich bij iemand anders bevinden, dan worden ze **dayn** genoemd. Bij de handel, dus bij het kopen en verkopen van goederen, is het 'ayn- of dayn-zijn

van een handelswaar iets anders. Hoewel de **mabi'**, dus de gekochte handelswaar, eigendom wordt van de klant/koper wanneer er een overeenkomst wordt gesloten, is het niet toegestaan voor hem om het te gebruiken voordat hij het daadwerkelijk in bezit neemt. Om deze reden wordt het niet als volledig eigendom beschouwd voordat hij het in ontvangst heeft genomen. Zonder het in ontvangst te nemen wordt het niet meegerekend bij de berekening van de zakât. Als de **thaman** – dus de tegenwaarde, de prijs – van een verkochte handelswaar vóór de overname van de handelswaar bij de verkoop 'ayn is, dus als de verkoop meteen werd afgerond, dan kan het aan ieder ander gegeven worden. Als de tegenwaarde bij het sluiten van de overeenkomst dayn is, dus als de betaling uitgesteld gebeurt, dan kan het enkel aan de schuldenaar, dus de verkoper, gegeven worden. Om deze reden wordt de tegenwaarde ook vóór de overname meegerekend bij de berekening van de zakât.

Of ze nu 'ayn of dayn zijn, een jaar nadat de verborgen bezittingen **(amwâl al-bâtina)** die volledig eigendom zijn, de nisâb-hoeveelheid hebben bereikt, wordt het fard om een veertigste (1/40) daarvan opzij te leggen en als zakât te geven. Dat de zakât hiervan op vijf manieren kan worden gegeven, staat als volgt beschreven in het boek **Durr al-mukhtâr**:

1. Als bezit dat dayn is, zich bij een arme bevindt en een deel of alles hiervan aan de arme wordt kwijtgescholden, dan zal ook de zakât van het kwijtgescholden bezit als dayn betaald zijn. Als een dayn bezit dat zich bij een rijke bevindt aan de rijke wordt kwijtgescholden, dan moet de zakât hiervan toch nog als 'ayn aan een arme worden betaald.

2. De zakât van bezit dat 'ayn is, moet als 'ayn gegeven worden. Met andere woorden, om de zakât te geven van goederen die voorhanden zijn, moet men een veertigste van deze goederen die men in zijn bezit heeft, opzijleggen en aan de armen geven.

3. De zakât van bezit dat dayn is, kan niet als dayn gegeven worden. Men moet het als 'ayn geven. Met andere woorden, de zakât van zijn bezitting die zich bij iemand anders bevindt, moet men betalen met zijn bezittingen die zich bij hem zelf bevinden. Als men geen bezittingen bij zich heeft om de zakât te betalen, dan moet men de hoeveelheid die nodig is voor de zakât opeisen van de persoon bij wie zijn bezittingen zich bevinden; en moet men deze in ontvangst nemen en daarna geven aan de armen.

4. Het is niet toegestaan om de zakât van bezit dat 'ayn is, als

dayn te geven. Met andere woorden, het is niet toegestaan om hetgeen dat een arme verschuldigd is aan hem, dus een dayn, kwijt te schelden aan deze arme als de zakât van zijn bezittingen die men bij zich heeft. Het is echter wel toegestaan dat men de arme opdraagt om een dayn bij een derde persoon in ontvangst te nemen als de zakât van de bezittingen die men bij zich heeft. Immers, op het moment dat de arme het bezit of het goud dat zich bevindt bij die persoon, dus die dayn, in ontvangst neemt, wordt het 'ayn. De zakât van 'ayn bezittingen zal dan als 'ayn betaald zijn. De zakât van een dayn bezit dat zich bij een arme bevindt, mag niet van datzelfde dayn bezit betaald worden. Want wanneer men het resterende deel van de arme neemt, wordt het 'ayn. De zakât van 'ayn zal dan als dayn zijn betaald. Dit is echter niet toegestaan.

5. Als men een deel van de dayn die een arme aan hem verschuldigd is, kwijtscheldt aan deze arme, dan zal tegelijkertijd ook de zakât van dit deel betaald zijn. De zakât van het resterende deel moet dan nog als 'ayn gegeven worden. Het deel dat men heeft kwijtgescholden, kan men niet als de zakât van het resterende deel tellen. Want wanneer men de resterende dayn in ontvangst neemt, wordt het 'ayn. De zakât van 'ayn zal dan als dayn zijn gegeven. Dit is echter niet toegestaan.

'Abdurrahmân al-Jazîrî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) [overleden in 1365 n.h. [1946 n.Chr.] te Egypte], de voorzitter van de raad die het boek **Kitâb al-fiqh 'ala'l-madhâhib al-arba'a** samenstelde, waarin de fiqh-kennis van de vier rechtsscholen elk afzonderlijk wordt vermeld, zegt: "De zakât van papiergeld betalen is noodzakelijk in drie rechtsscholen. In de hanbalî rechtsschool wordt de zakât van deze biljetten betaald wanneer men hun equivalent in goud of zilver in handen krijgt."

Bij papiergeld wordt niet de zakât van zijn eigen, intrinsieke waarde betaald, maar de zakât van de waarde die erop staat vermeld. Zijn eigen waarde is immers zeer laag en kan de nisâb-drempel niet bereiken. En dat de waarde die erop staat vermeld, wijst op bezit dat dayn is, werd hierboven verklaard. Aangezien de zakât van dayn niet in de vorm van dayn mag worden gegeven, mag ook de zakât van papiergeld niet in de vorm van papiergeld worden gegeven. Het moet als 'ayn worden gegeven; met andere woorden, men moet het bezit dat dayn is, overnemen/in bezit nemen en het dan aan de armen overhandigen. Bovendien wordt elke soort schuld eerst betaald met zakât-plichtige bezittingen. Het is niet toegestaan om schulden af te betalen met andere, niet zakât-plichtige goederen – zoals bijvoorbeeld een tapijt die men

thuis gebruikt, of parels waarvan de zakât niet gegeven dient te worden – terwijl men tegelijkertijd **zakât-plichtige bezittingen** heeft zoals goud, zilver of handelswaren. Ook de zakât van papiergeld is een schuld die men heeft aan de armen. Deze schuld moet betaald worden met zakât-plichtige bezittingen. Voor de persoon die geen handelaar is en die enkel met papiergeld rijk werd, is goud zijn zakât-plichtige bezitting. Immers, papiergeld is het equivalent van goud. Het is niet het equivalent van zilver. Aan het begin van pagina 8 in **Durr al-mukhtâr** en in **Ibn 'Âbidîn** staat vermeld: "Als iemand verschillende zakât-plichtige bezittingen heeft zoals goud, zilver, handelswaren of zakât-plichtige dieren, dan moet hij eerst zijn schuld in de vorm van goud of zilver betalen." Goederen die gekocht worden door een persoon die geen handelaar is, worden niet als handelswaren beschouwd. Het is niet toegestaan dat zo'n persoon een willekeurig iets koopt en dit als zakât aan de armen geeft, aangezien goederen die geen handelswaren zijn, niet als zakât gegeven mogen worden. Men moet in plaats daarvan goud kopen en dit als zakât geven.

Om de zakât van handelswaren te geven, moet hun aankoopprijs de nisâb voor ofwel goud ofwel zilver hebben bereikt; indien dit het geval is, wordt een veertigste van de goederen zelf of een veertigste van hun tegenwaarde in goud of zilver gegeven. Sharnblâlî zegt in de hâshiya (toelichting) op **Durar**: "Als de metalen munten die fulûs worden genoemd, geldig geld zijn of als deze handelswaren zijn, dan is het wâjib om hiervan de zakât te betalen op basis van hun waarde." In een eervolle hadîth in het boek **Hidâya** wordt gezegd: **"De waarde wordt berekend en voor elke tegenwaarde van 200 dirham wordt er 5 dirham zilver als zakât gegeven."** Men ziet dus dat de zakât van metaal- of papiergeld niet in hun eigen vorm wordt gegeven, maar dat hun tegenwaarde in goud wordt gegeven. Mensen die geen handelaar zijn moeten de zakât van hun papiergeld enkel in de vorm van goud geven. Het is niet toegestaan om deze zakât in de vorm van papiergeld te geven. Handelaren kunnen de zakât van hun papiergeld zowel in de vorm van goud of zilver geven, als in de vorm van de goederen waarin ze handelen. Ze mogen het echter niet in de vorm van andere goederen geven. Zie het boek **Se'âdet-i Ebediyye** voor uitgebreidere informatie over dit onderwerp!

OPGELET: Als er iemand komt en zegt: *"De zakât in de vorm van goud betalen, was vroeger van toepassing. Vandaag wordt goud niet als geld gebruikt. Overal wordt er papiergeld gebruikt. Zeggen dat men ook vandaag de zakât in de vorm van goud moet*

betalen, betekent de moslims in moeilijkheden brengen. Allah de Verhevene verklaart: ‘Bemoeilijk niet! Vergemakkelijk.’ Het gebruik van papiergeld is een ‘umûm al-balwâ geworden. De geleerden hebben dat wat een ‘umûm al-balwâ is, toegestaan. Dus, waarom zou men vandaag de zakât niet in de vorm van papiergeld kunnen geven?”, dan is deze uitspraak niet correct. Het is zowel verkeerd als een belastering tegen de islamgeleerden. Want:

“Bemoeilijk de religieuze zaken niet” betekent niet “Doe hetgeen jullie gemakkelijk vinden.” Het betekent: “Jullie mogen de gemakkelijkheid uitvoeren die de islam toelaat, die toegestaan is.” Bijvoorbeeld, wanneer het moeilijk is om de voeten te wassen omdat men ziek is of omdat het erg koud is, dan mag men masah uitvoeren (met de natte hand strijken) over kuffs (lederen sokken). Dit werd immers toegestaan in de islam. Men mag echter niet voor de gemakkelijkheid lederen sokken aantrekken zonder de voeten gewassen te hebben bij de kleine rituele wassing (wudû). Immers, deze gemakkelijkheid werd niet toegestaan in de islam. Wie ziek is wast zijn voeten met de hulp van iemand anders. Als het water koud is, warmt hij het op en wast hij zijn voeten. Zijn lederen sokken trekt hij daarna aan. Ook deze gemakkelijkheid is toegestaan in de islam. Het is niet toegestaan om geen belang te hechten aan de woorden van de islamgeleerden en om buiten de grenzen te treden van de gemakkelijkheden die beschreven staan in de fiqh-boeken. Zij die de islam volgens hun eigen verstand, hun eigen opvattingen willen verdraaien, worden **islamitische hervormers** of **ketters** (zanâdîq; enk. zindîq) genoemd. Tegenwoordig is in Egypte en in de Hidjaz het aantal van zulke ketters toegenomen. Ze draaien en keren de islam zoals zij zelf willen. Er is ook een toename van het aantal mensen dat deze ketters, deze afgedwaalden, sprankelende titels geeft zoals ‘de diepzinnige geleerde van onze eeuw’, ‘mujtahid’, ‘mujaddid’ of ‘shahîd’; en dat hun giftige boeken vertaalt en verkoopt; en zo het geloof van talloze mensen verderft, de religie tot een handelswaar verlaagt en er geld mee verdient.

Hetzelfde geldt voor het feit dat onze geleerden de zaken die ‘umûm al-balwâ zijn, toestaan, dus de zaken die zich overal hebben verspreid en waarvan het moeilijk is om ze te vermijden. Met andere woorden, deze geleerden hebben vele boeken doorzocht en hebben tussen verschillende ijtihâds de gemakkelijkste gevonden – zelfs al is deze als zeer zwak geclassificeerd – en hebben deze medegedeeld aan de mensen. In geval van een ‘umûm al-balwâ is het toegestaan om een fatwa te geven op basis van de zwakste uitspraken van de mujtahids. Echter, geen enkele geleerde heeft ooit

iets als toegestaan aangeduid, wat geen enkele mujtahid als toegestaan heeft aangeduid – noch kan hij dit doen. De islamitische hervormers, dus de madhhablozen, daarentegen schrijven alles wat maar in hen opkomt. Zowel de ‘ibâdât als het geloof van degenen die hen volgen, zullen verdorven worden.

Het is zeer gemakkelijk om de zakât in de vorm van goud te betalen. Dit is helemaal niet moeilijk. Het is ook niet nodig om naar een juwelier te gaan en goud te kopen. Een rijke die erop aandringt om zijn zakât in de vorm van papiergeld aan de armen uit te delen, handelt zoals de schrijvers van de boeken **Ashbâh** en **Radd al-muhtâr** (moge Allah de Verhevene hen beiden genadig zijn) het geval beschrijven van een rijke die hetgeen een arme verschuldigd is aan hem, aan deze arme wil kwijtschelden als betaling van zijn zakât. Namelijk: Hij leent van zijn vrouw of van iemand anders een hoeveelheid goud waarvan de tegenwaarde overeenkomt met het papiergeld dat hij wil uitdelen en dat minder is dan de nisâb-hoeveelheid. Hij zegt tegen een rechtschapen arme: “Ik zal aan enkele van mijn kennissen en aan jou zakât geven. Onze religie beveelt dat de zakât in de vorm van goud wordt gegeven. Om het inwisselen van goud voor papiergeld voor jullie gemakkelijk te maken, wil ik dat je die-en-die persoon benoemt tot je gevolmachtigde (wakîl) opdat hij **jouw zakât aanneemt en het kan schenken aan degene die hij wil**. Zo zal je me geholpen hebben om te handelen in overeenstemming met de islam, en zal je bovendien daarvoor beloning verkrijgen!” Dan wordt een persoon waarin de rijke vertrouwen heeft, benoemd tot gevolmachtigde. Hij geeft het goud – in afwezigheid van de arme – aan deze gevolmachtigde met de intentie voor zakât. Deze gevolmachtigde van de arme neemt het goud aan en enkele minuten later schenkt hij het aan de rijke. Hierop deelt de rijke zijn papiergeld uit aan die arme en aan andere armen, aan Koranscholen en aan moslims die de islam dienen. Als hij zijn papiergeld uitdeelt aan personen aan wie het niet toegestaan is om het te geven of aan personen die het gebed niet verrichten, dan zal hij weliswaar verlost worden van de bestraffing voor het niet betalen van de zakât, maar hij zal de beloning ervan niet kunnen verkrijgen. Hierna geeft hij het goud terug aan de persoon van wie hij het had geleend. Als hij nog meer zakât moet betalen, dan herhaalt hij deze procedure.

Voor de persoon wiens geloof sterk is, zijn de ‘ibâdât niet moeilijk. Voor hem zijn ze gemakkelijk en aangenaam.

52. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**: *“Sommige mensen zeggen het volgende in naam van de*

religie: ‘Bezittingen [ongeacht welk bezit of geld] waarvan de zakât is betaald, worden niet beschouwd als opgespaarde bezittingen. Immers, zakât is het recht dat bestaat op bezittingen. Nadat de zakât is betaald, is het geen overtreding om de goederen uit de circulatie te nemen [dus om deze in geen enkele transactie te gebruiken].’ Dit klopt niet. De eigenaar van privé-eigendom mag zijn goederen niet uit de circulatie nemen en deze oppotten. De staat kan deze in beslag nemen om de behoeften van de staatskas (Bayt al-mâl) te dekken. Het mag het overschot hiervan op zich nemen en het verdelen onder de armen.”

Ook deze uitspraak van hem is niet een uiting van bepaalde informatie of een bepaald begrip; het zijn zijn eigen opvattingen en gedachten. Hij wil de islam aanpassen naar zijn eigen opvattingen en zijn eigen politieke gedachten. De edele Imâm al-Rabbânî, van wie ook Mawdûdî uiteindelijk genoodzaakt was om hem te prijzen, zegt het volgende in zijn 165e brief uit het 1e volume van zijn boek **Maktûbât**:

“Wie de eeuwige gelukzaligheid wil bereiken, moet Muhammad (vrede zij met hem) volgen. Om vereerd te worden met het volgen van hem, is het niet noodzakelijk dat men zich volledig afkeert van de wereld. Wanneer de zakât, die fard (verplicht) is, betaald wordt, wordt dit beschouwd als zich te hebben afgekeerd van de wereld. Bezittingen zullen dan beschermd zijn tegen schade. Immers, bezittingen waarvan de zakât is betaald, zullen beschermd zijn tegen schade. Het medicijn om wereldse bezittingen van schade te verlossen, is het betalen van de zakât ervan. Hoewel het beter zou zijn om alle bezittingen weg te geven, wordt het opzijleggen en betalen van de zakât ervan ook beschouwd alsof men het geheel ervan heeft weggegeven.”

Goederen waarvan de zakât is betaald, brengen de bezitter ervan geen schade toe, ongeacht hoe lang deze ook worden bewaard. Het is geen overtreding om goederen waarvan de zakât is betaald, uit de circulatie te nemen. Als de staat deze bezittingen in beslag neemt, zal het onrecht hebben begaan. “Het is geen overtreding” betekent dat men in het hiernamaals hier niet voor ondervraagd zal worden en niet zal worden gestraft. Echter, hierdoor zal men kansen mislopen om met deze bezittingen goede werken te doen, om deze te gebruiken in de handel en de kunsten, of hiermee de islam en de moslims te helpen, en zal men zo de beloningen voor deze daden niet kunnen verkrijgen. Men zal de hoge rangen in het hiernamaals dan niet kunnen bereiken. De grote geleerde de edele ‘Abdulghanî al-Nablusî zegt in zijn boek **Hadîqa**: “Zakât be-

schermt bezittingen tegen schade.” De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Bescherm jullie bezittingen tegen schade door de zakât ervan te betalen.”** Deze eervolle hadîth staat ook in **Munâwî** geschreven samen met zijn isnâd (overleveraarsketen). Toen het volgende Koranvers werd geopenbaard [interpretatie van de betekenis]: **“Voor degenen die hun goud en zilver bewaren en deze niet uitdelen op de weg van Allah, is er een zeer pijnlijke bestraffing”**, zei de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem): **“De zakât werd bevolen om de bezittingen van de moslims te zuiveren. Bezit waarvan de zakât wordt betaald, geldt niet als een schat** (kanz)**, dus als opgeborgen bezit.”** In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Voor het bezit waarvan de zakât niet wordt betaald, is er een zeer pijnlijke bestraffing in het hiernamaals.”** Sayyid Qutb gedraagt zich alsof hij niet gelooft in deze eervolle hadîth’s. In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door Tabarânî en die geschreven staat in **Munâwî**, wordt gezegd: **“Bezit waarvan de zakât wordt betaald, wordt niet als een schat beschouwd.”** De Gezant van Allah (vrede zij met hem) zegt dat bezit waarvan de zakât werd betaald, niet als een opgepot/opgespaard bezit wordt beschouwd. En Sayyid Qutb zegt dat deze uitspraak niet klopt. Wat voor een persoon Sayyid Qutb is, kan ook uit deze uitspraak van hem begrepen worden.

53. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**: *“De staat neemt niet alleen via belastingen, maar neemt ook van private eigendommen zoveel als nodig is, zonder tegenprestatie en zonder teruggave. Het besteedt dit aan de algemene behoeften van de samenleving.”*

Ahmed Cevdet Pasha, die de geboden van Allah de Verhevene presenteerde in de vorm van een wetboek, zegt in artikel 95 van zijn **Mecelle**: **“Er mag niet bevolen worden om het eigendom van een ander te gebruiken.”** Bijvoorbeeld, men mag niet iemand bevelen om een bezit van een bepaald persoon te geven aan een andere persoon. In artikel 96 van Mecelle en in **Durr al-mukhtâr** staat vermeld: **“Het eigendom van een persoon mag niet worden gebruikt zonder zijn toestemming.”** Eigendom is iets wat de persoon bezit, oftewel toebehoort. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Als het bezit van een gelovige** (mu’min) **wordt genomen zonder zijn instemming, dan is dit niet halâl.”** Deze eervolle hadîth staat geschreven in het boek **Kunûz al-daqâiq** van Imâm al-Munâwî, in de **Musnad** van Imâm Ahmad en in de **Sunan** van Abû Dâwud. Hieruit wordt duidelijk dat de staat van het volk niets mag nemen dat niet legitiem is en de

hoeveelheid die legitiem is niet mag overschrijden. Het mag het volk ook geen illegitieme belastingen opleggen. Als het dit doet, dan is dit onrechtmatige inbezitneming en zal het onrecht hebben gedaan. Het moet deze goederen die het zonder instemming en onder dwang heeft genomen, teruggeven aan hun eigenaren. Dat de staat het bezit van het volk in beslag neemt en afpakt, gebeurt in socialistische landen. In de islam bestaat er geen socialistische staat. Hâji Rashîd Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt in zijn verklaring van artikel 98 van de Mecelle dat **goederenverdeling** (ishtirâk al-amwâl), dus het communisme, absoluut niet toegestaan is in de islam. Er bestaat ook geen kapitalistisch economisch systeem in de islam. Deze twee bronnen van onrecht die aan de mensen knagen, worden met wortel en tak uitgeroeid door de verplichting van het betalen van de zakât. In de islam is er sociale rechtvaardigheid. Iedereen verkrijgt de vergoeding voor zijn werk, voor zijn harde inspanning. Niemand is begerig naar het bezit van een ander. En de staat buit het volk niet uit. Het mag het geld in de **Bayt al-mâl** genaamde staatskas niet naar eigen wens gebruiken.

De staat volbrengt de taken die bevolen zijn in de islam en de diensten die de mensen nodig hebben. Het betaalt de kosten hiervan uit de staatskas die 'Bayt al-mâl' wordt genoemd. Het is niet toegestaan dat de staat dit geld onder dwang afneemt van het volk. Het budget van een islamitische staat is de staatskas. De inkomsten van de staatskas zijn de inkomsten van de staat. De staat moet de inkomstenbronnen van de staatskas niet laten opdrogen, niet verspillen en niet besteden aan onwettige doeleinden. Als de inkomsten van de staatskas niet voldoende zijn voor de jihâd en de dienstverleningen, dan is het toegestaan voor de staat om op een rechtvaardige manier leningen te vragen aan de bevolking. Echter, deze leningen moeten later terugbetaald worden of degenen die hebben gegeven moeten de schuld kwijtschelden. Als de staat de inkomstenbronnen van de staatskas niet beheert en de middelen van de staatskas besteedt aan onwettige doeleinden, dan zal het onrecht hebben begaan. De schrijver van **Durr al-mukhtâr** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) geeft in zijn 5e volume uitgebreide informatie over dit onderwerp. Als de staat zorgt voor de inkomsten van de staatskas en deze gebruikt, dan zal het volstaan om al zijn taken te volbrengen en zal het niet genoodzaakt zijn om hulp te vragen aan de bevolking.

Hâji Rashîd Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn verklaring van artikel 33 van de Mecelle dat de is-

lam niet heeft toegestaan om het eigendom van een ander aan te tasten. Zelfs de persoon die zich in een noodsituatie bevindt, dus die het moeilijk heeft, mag de rechten van een ander niet schenden. Hoewel het werd toegestaan dat een uitgehongerd persoon van het brood van een ander mag eten zonder zijn toestemming, moet hij de waarde hiervan later terugbetalen. Het feit dat hij honger heeft en zich in levensgevaar bevindt, kan er niet toe leiden dat het recht dat iemand op zijn eigendom heeft, verdwijnt. Zelfs de goederen die in een noodsituatie van een ander worden genomen, moeten worden terugbetaald. Dat noodsituaties ertoe leiden dat verboden zaken worden gedaan, kan er niet toe leiden dat het recht van iemand komt te vervallen.

In **Barîqa** staat geschreven dat het woord 'moslim' in de eervolle hadîth: **"Wat de moslims als goed beschouwen, beschouwt Allah de Verhevene ook als goed"**, de betekenis heeft van 'diepzinnige geleerde', dus een moslim die een mujtahid is. Dat wat niet overeenkomt met hetgeen deze geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) vermelden, kan nooit geaccepteerd worden.

Hâji Rashîd Pasha zegt in de sharh (verklaring) op artikel 58 dat het eigendom van een persoon op bevel van de regering mag worden opgekocht tegen zijn waarde en kan worden toegevoegd aan een (bestaande of nieuw aangelegde) weg. Echter, zolang de tegenwaarde ervan niet is betaald, mag het hem niet onder dwang worden afgenomen. Wanneer de regering het beveelt, wordt de aankoop afgedwongen. Maar zonder dat de vergoeding ervan is overhandigd, mag het bezit niet worden genomen.

Het communisme is niets nieuws. De schrijver van het woordenboek **Burhân al-qâti'** (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende wanneer hij schrijft over de religie van de **vuuraanbidders** (majûs), die in de 7e eeuw v.Chr. werd gesticht door Zoroaster en die in de tijd van de Sassaniden werd verspreid door een persoon genaamd **Majdak**: "Majdak leefde in de tijd van de Perzische sjah Kubad. Hij zei als volgt:

'Vuur zal aanbeden worden. Alles is het bezit van iedereen. Het is toegestaan om echtgenotes uit te wisselen. De bezittingen en de leefwijze van alle mensen zijn gelijk. Allen vormen ze een eenheid. Mensen mogen geen persoonlijk bezit hebben. Alle mensen zijn gelijk en zijn partners in alles. Als iemand verlangt naar de vrouw(en) van een ander, dan moet die persoon haar aan hem beschikbaar stellen. De rijken moeten hun bezittingen aan de armen geven en in hun behoeften voorzien.'" Omdat deze religie de lui-

aards, de rondzwervers en vooral de verachtelijke vrouwenjagers goed uitkwam, verspreidde het zich snel. Kubad Sjah was ook zo iemand die gehecht was aan zijn plezier. Ook hij aanvaardde dit soort communisme. Toen zijn zoon Nûshirwân de regering overnam, doodde hij de verachtelijke Majdak samen met zijn 80.000 volgelingen en maakte hij een einde aan de ramp van het communisme. De rechtvaardigheid van Nûshirwân Sjah wordt geprezen in een eervolle hadîth. Het is duidelijk dat degenen die in 1917 de communistische revolutie in Rusland hadden voorbereid en zo ertoe leidden dat duizenden burgers elkaar vermoordden en dat een groot volk slaaf werd in de handen van een kleine wrede minderheid, het pad volgden van de dwazen die Nûshirwân Sjah toendertijd had vernietigd.

De taak van de islamitische staat is de bezittingen, het leven en de eer van de bevolking beschermen en de rechten van de onderdrukten opeisen van de onderdrukkers. De staat heeft nooit het recht om het bezit, het leven en de eer [dus de echtgenote] van de mensen te schenden.

54. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-'âlamî wa'l-islâm**: *"Persoonlijk eigendom kan niet ontstaan door plundering, beroving, afpersing, diefstal, omkoping, oplichting en rente, oppotting (ihtikâr) en wegen die hiertoe leiden. De staat kan – wanneer het wil – bezittingen die op zo'n manier zijn verkregen, volledig of gedeeltelijk in beslag nemen voor in de staatskas. Historische voorbeelden tonen aan dat dit recht volledig aan de staat werd toegekend."*

Ook deze uitspraak van hem is zeer verkeerd. Ja, het klopt dat zulke onrechtmatige verwervingen niet halâl zijn. De staat moet deze terugnemen; en niet wanneer het dit wil, maar onmiddellijk. Echter, hetgeen het terugneemt wordt geen bezit van de staat. Het moet deze overdragen aan hun rechtmatige eigenaars. De plicht van de staat is het recht van de hulpeloze opeisen van de onrechtvaardige, de onderdrukker en hem helpen. Als de staat dit soort bezittingen niet overdraagt aan de onderdrukte persoon – dus aan de rechtmatige eigenaar – maar deze in plaats daarvan overdraagt aan de staatskas, dan is ook de staat zelf een onrechtdoener. Waar in het 5e volume van **Ibn 'Âbidîn** wordt verteld over het betalen van een maandelijks bedrag aan vrouwen uit de staatskas, staat er: "Bezittingen die werden verworven op een manier die harâm is, bijvoorbeeld door afpersing, moeten teruggegeven worden aan hun rechtmatige eigenaars. Zulke bezittingen worden niet toegevoegd aan de staatskas. Het wordt ook niet het gemeenschappelij-

ke bezit van alle moslims.” Ook goederen die op een onwettige wijze van de bevolking worden ingezameld, bijvoorbeeld, goederen die worden afgeperst, zullen niet toebehoren aan de staat. Zulke goederen moeten teruggegeven worden aan hun eigenaars, of als die overleden zijn, aan hun erfgenamen. Als de rechtmatige eigenaar niet bekend is, dan wordt het uitgedeeld aan de armen. Voor degenen die de rechtmatige eigenaar kennen, is het harâm om dit bezit aan te nemen en te gebruiken.

Als iemand goederen die voor hem harâm zijn en waarvan hij de rechtmatige eigenaar kent, niet teruggeeft en hiermee een ‘ibâda uitvoert, bijvoorbeeld een moskee laat bouwen of sadaqa geeft, en hij hiervoor beloning verwacht, dan wordt hij een kâfir. Als anderen die weten dat deze goederen harâm voor hem waren, zeggen dat hij voor deze daden beloning heeft verkregen, dan worden zij ook kâfir. Het is immers fard (verplicht) voor hem om deze goederen, of als deze bij hem bedorven/aangetast zijn de gelijke ervan, of als er geen gelijke ervan is de tegenwaarde ervan, (terug) te geven aan de rechtmatige eigenaar of aan diens erfgenamen; en als hij deze personen niet kan vinden, om deze goederen uit te delen aan de armen en daarbij de intentie te hebben dat de beloning hiervan aan hen wordt geschonken. Dat deze goederen voor een ander doeleinde worden gebruikt, is harâm. Het is eveneens harâm dat anderen, wetende dat deze goederen harâm zijn, deze nemen en er gebruik van maken.

Als iemand goederen die op een harâm wijze tot zijn beschikking zijn gekomen, met andere goederen vermengt die op een harâm of halâl wijze zijn verworven, en dan van deze mengeling sadaqa geeft en hiervoor beloning verwacht, dan wordt hij geen kâfir. Want wanneer deze goederen met elkaar zijn vermengd, dan wordt dit zijn eigen ‘onzuivere’ eigendom. Hij zal de tegenwaarde van de toegevoegde goederen nog steeds verschuldigd zijn aan de oorspronkelijke eigenaar. Hoewel het harâm is dat hij deze zelf gebruikt alvorens de gelijke of de waarde ervan te betalen, is het niet harâm dat een ander hiervan neemt en er gebruik van maakt.

55. Sayyid Qutb zegt wederom in zijn boek **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm**: *“Moslims zijn revolutionair. Ze revolteren, komen in opstand tegen de regering die onderdrukt en onrecht begaat.”*

Ook deze uitspraak van hem komt niet overeen met wat de islamgeleerden vermelden. Moslims ontketenen geen revolutie. Ze veroorzaken geen oproer en anarchie. Ook het in opstand komen tegen een onderdrukkende regering is een zonde. Zich verzetten tegen de wetten en regelingen is geen jihâd, maar het veroorzaken

van fitna. Sayyid Qutb, Mawdûdî en mensen die zich lieten misleiden door hen, kwamen in deze rampspoed terecht omdat ze het 39e vers van soera al-Hajj verkeerd interpreteerden. In dit vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Aan de gelovigen** (mu’minûn) **is toestemming gegeven om jihâd te voeren tegen de onrechtvaardigen die hen aanvallen.”** Toen de kuffâr in Mekka de moslims daar onderdrukten, verwondden en doodden, werd er keer op keer om toestemming gevraagd om tegen hen te vechten. Er werd geen toestemming gegeven. Na de emigratie (hijra) naar Medina, werd dit vers geopenbaard en werd de nieuw opgerichte islamitische staat toestemming gegeven om jihâd te voeren tegen de onderdrukkers in Mekka. Dit edele vers geeft geen toestemming aan de moslims om in opstand te komen tegen een onderdrukkende regering; het geeft toestemming aan de islamitische staat om jihâd te voeren tegen de legers van wrede dictators die verhinderen dat mensen over de islam horen en dat zij moslim worden. In een eervolle hadîth op pagina 41 van de vertaling van **Siyar al-kabîr**, wordt gezegd: **“Voor degene die in opstand komt tegen de emir, is het Paradijs harâm.”** In een andere eervolle hadîth op pagina 71 wordt gezegd: **“Voer jihâd onder het bevel van elke emir, of die nu rechtvaardig is of onrechtvaardig!”** De jihâd waarover in boeken wordt gesproken, betekent het voeren van oorlog tegen kuffâr die in andere landen leven.

In een eervolle hadîth, die Ibn ‘Adî vermeldt in zijn boek **Kâmil** en Bayhaqî in zijn boek **Shu’ab al-îmân**, wordt gezegd: **“Wanneer jullie iets verkeerds niet kunnen rechtzetten, heb dan geduld! Allah de Verhevene zal dit rechtzetten.”** Wat in deze eervolle hadîth geboden wordt, is niet dat men zich verzet tegen de wetten of een revolutie begint, maar dat men via legitieme wegen goede raad geeft en geduld heeft. In een eervolle hadîth, die staat vermeld in het boek **Kunûz al-daqâiq** en die overgeleverd werd door Tirmidhî en Tabarânî, wordt gezegd: **“De meest waardevolle jihâd is in de aanwezigheid van een onrechtvaardige sultan iets zeggen dat wijst op het rechte pad.”** De geleerden moeten voor zover ze daartoe in staat zijn, de regeringsambtenaren aansporen tot het goede (al-amr bi’l-ma’rûf). Echter, bij het praktiseren van al-amr bi’l-ma’rûf moeten zij er zeer goed op letten dat er geen fitna wordt veroorzaakt. Men ziet dus dat moslims geen revoluties veroorzaken. Maar zij geven zich ook niet over aan onderdrukking en onrecht. Zij eisen hun rechten op via legitieme wegen. Het is wâjib voor iedere moslim om de legitieme bevelen van de regering te gehoorzamen. Niemands bevelen worden opgevolgd als deze harâm zijn.

Maar men verzet zich er ook niet tegen. Men veroorzaakt geen fitna. Men moet zich niet verzetten tegen de onrechtvaardigen en moet niet met hen in discussie gaan. Bijvoorbeeld, het gebed niet verrichten is een van de grootste zonden. Als een bevelhebber kâfir en onrechtvaardig is en aan degene die onder zijn bevel staat zegt dat hij het gebed niet mag verrichten, dan moet men zeggen: "In orde, ik zal het niet verrichten" en moet men daarbij de intentie hebben dat men zegt: "Ik zal het niet verrichten in jouw aanwezigheid." Het is immers harâm om fitna te veroorzaken, dus om er aanleiding toe te geven dat moslims worden onderdrukt. Wanneer men niet meer in de aanwezigheid van die onrechtvaardige persoon is, moet men het gebed onmiddellijk verrichten.

'Abdulhaqq al-Dahlawî, een van de groten onder de islamgeleerden in India, overleed in 1052 n.h. [1642 n.Chr.]. Hij schreef een sharh (verklaring) in het Perzisch op het zeer waardevolle hadîth-boek **Mishkât al-masâbîh**. In deze **Ashi'at al-lama'ât** genaamde sharh zegt hij in het deel **Kitâb al-fitan** ('Hoofdstuk over fitna') het volgende: "Hudhayfa (moge Allah tevreden zijn met hem), een van de eervolle Metgezellen, zei: 'Ik vroeg de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) over de fitna's die in de toekomst zouden plaatsvinden. Ik had immers vrees dat ik getroffen zou worden door het kwaad hiervan.' Het ontwijken van iets dat schadelijk is, is belangrijker dan het verkrijgen van iets dat nuttig is. Fitna betekent hier chaos en strijd tussen de mensen. Hoewel de verspreiding van het begaan van zaken die harâm zijn ook fitna is, hoeft hier niet specifiek naar gevraagd te worden. De zaken die harâm zijn, zijn immers duidelijk en bekend. 'O Gezant van Allah! Voordat we moslim werden, waren we slechte mensen. Allah de Verhevene heeft middels jouw eervolle bestaan aan ons de gunst van de islam en goedheden geschonken. Zal er na deze dagen van gelukzaligheid weer een slechte tijd komen?' Hij zei: **'Ja, die zal komen!'** Ik vroeg of er na deze slechte tijd weer goede dagen zouden komen. Hij zei wederom: **'Ja, die zullen komen. Maar die tijd zal troebel zijn.'**' Met andere woorden, in die tijd zullen het goede en het slechte vermengd zijn met elkaar. De harten zullen niet meer zo puur en rein zijn als in de eerste tijden. Het geloof zal niet zo waarachtig, de daden zullen niet zo rechtschapen en de rechtvaardigheid van de bestuurders zal niet zo zijn als in de eerste islamitische eeuw. Slechtheden en bid'ât zullen zich overal verspreiden. De slechtheden zullen zich mengen tussen de goedheden en de bid'ât tussen de soenna's. Hudhayfa zei: 'Ik vroeg: 'Wat betekent troebelheid?' Hij zei: **'Het zijn mensen die mijn soenna**

niet volgen en zich niet houden aan mijn pad. Ze verrichten ‘ibâda maar begaan ook zonden.’’ Dus, ze doen zowel goed als slecht. Ze begaan bid’ât. Hudhayfa zei: ‘Ik vroeg of er na deze goede tijd weer een slechte tijd zou komen. Hij antwoordde: **‘Ja. Er zullen mensen zijn die zullen uitnodigen naar de poorten van de Hel. Degenen die naar hen luisteren, zullen in de Hel worden gegooid.’** ‘O Gezant van Allah! Wat voor mensen zullen dit zijn?’ **‘Het zijn ook mensen zoals wij. Ze spreken zoals wij.’’** Met andere woorden, ze spreken Arabisch. Ze geven preken en advies (nasîha) door verzen en hadîth’s op te lezen. Echter, in hun harten is er geen goedheid en welwillendheid. ‘Als we hun tijd zouden bereiken, wat beveel je ons dan om te doen?’ **‘Houd je aan de gemeenschap van de moslims en hun regering.’** ‘Wat moeten we doen als er geen moslimgemeenschap en -regering is?’ **‘Trek je dan terug. Meng je helemaal niet onder hen. Leef alleen totdat je sterft!’** In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Na mij zullen er zulke regeringen zijn die zullen afwijken van mijn pad. Hun harten zijn broeinesten van de shaytân. Gehoorzaam ook hen! Verzet jullie niet tegen hen! Zelfs al slaan ze jullie en nemen ze jullie bezittingen af, verzet jullie niet!’** Met andere woorden, kom niet in opstand tegen de regering die onrechtvaardig is en jullie bezit en leven aanvalt. Veroorzaak geen fitna. Heb geduld en houd jullie bezig met jullie ‘ibâda. Als jullie je in de stad niet kunnen beschermen tegen fitna, zoek jullie toevlucht dan in het bos. Als jullie, om jullie niet te mengen onder de veroorzakers van fitna, naar het bos gaan en genoodzaakt zijn om planten en bladeren te eten, blijf dan in het bos zodat jullie je niet mengen onder de mensen van fitna! Hij zei: **‘Luister goed en gehoorzaam mij.’** Dit laatste gebod betekent dat men er erg op moet letten om zich niet te verzetten tegen de regering en geen fitna te veroorzaken.” Hierbij is de vertaling uit **Ashi’at al-lama’ât** voltooid. Uit deze eervolle hadîth’s en de verklaringen van de islamgeleerden wordt begrepen dat geleerden zich niet mengen in de zaken die betrekking hebben op het vormgeven van de staat en het maken van wetten. Ze houden zich niet bezig met politiek en laten zich niet tot een instrument maken van politici. Ze maken zichzelf niet tot verdedigers van die of die staatsvorm. De geleerden van de ahl al-soenna hebben zich strikt gehouden aan dit verbod en hebben vermeld dat de inmenging van geleerden in de politiek is zoals het vasthouden van brandend vuur.

In opstand komen tegen kracht/geweld en rebelleren tegen de staat is dwaasheid. Het betekent dat men zichzelf in gevaar brengt. Dit is echter harâm. Ook voor de moslim die zich als reiziger in

landen van niet-moslims bevindt, is het niet toegestaan om de bezittingen, het leven en de eer van niet-moslims aan te tasten en in opstand te komen tegen hun regeringen daar. Men mag profiteren van de niet-moslims door zich vriendelijk te gedragen tegenover hen. De rechten beschermen van de niet-moslims die binnen dâr al-islâm onder een dhimma-verdrag leven of die van niet-moslim toeristen en handelaren uit dâr al-harb, is belangrijker dan het beschermen van de rechten van de moslims. Hen aanvallen, of zelfs roddelen en kwaadspreken over hen, is nog slechter dan de moslims aanvallen. Moslims verspillen absoluut niet hun tijd. Ze versterken zich door de religieuze kennis en de natuurwetenschappelijke kennis intensief te bestuderen. Zo behalen ze overwinning en krijgen ze de overhand. Dat een moslim aan jihâd doet, betekent niet dat hij een revolutie of een opstand realiseert, maar dat hij de islamitische kennis verspreidt.

Ibn ‘Âbidîn zegt als volgt: “Wanneer de sultan of andere onrechtvaardigen bevelen geven onder dwang, door te dreigen met de dood, gevangenschap of marteling, dan is het geoorloofd (mubâh), of zelfs verplicht (fard), om bepaalde zonden te begaan. Zijn bevel niet opvolgen zal een zonde zijn.” Op pagina 91 van **Barîqa** staat vermeld: “In een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Gehoorzaam jullie emirs!’** Zelfs al is de emir de laagste onder jullie, het is wâjib om zijn bevelen te gehoorzamen die in overeenstemming zijn met de islam. Niemands bevel wordt gehoorzaamd als deze een zonde inhoudt. Echter, als zich verzetten hiertegen tot chaos en onrust leidt, dan moet ook zo’n bevel van hem worden gehoorzaamd. In **Ashbâh** staat immers geschreven dat het toegestaan is om een kleine schade te begaan om een grotere schade te voorkomen. Het is wâjib om een bevel van de sultan dat op zich mubâh is, uit te voeren.” ‘Abdulghanî al-Nablusî zegt op pagina 143 van **Hadîqa**: “Het is niet wâjib om de bevelen van de sultan te gehoorzamen, die hij volgens zijn eigen verstand en persoonlijke voorkeur geeft. Echter, als de sultan onrechtvaardig is, onderdrukt en kwelt, dan wordt het noodzakelijk om ook zijn bevelen en verboden te volgen die in strijd zijn met de voorschriften van Allah de Verhevene. En zeker als hij degenen die niet gehoorzamen doodt, is het voor niemand toegestaan om zichzelf in gevaar te brengen. In de sharh (verklaring) die ik heb geschreven op het boek **Hadiyyat ibn al-‘imâd** en in het boek **al-Matâlib al-wafiyya** is er uitgebreide informatie over dit onderwerp.”

Ibn ‘Âbidîn zegt het volgende wanneer hij schrijft over het onderwerp ‘Opstandelingen’: “Als de moslims in een land in veilig-

heid en rust hun ‘ibâda kunnen verrichten en in vrede leven, dan is het niet toegestaan voor hen om in opstand te komen tegen de regering. Als de regering onderdrukt en hun verzet tegen de onderdrukking tot fitna leidt, dan is een opstand ook in dit geval niet toegestaan. Zo’n sultan steunen zou neerkomen op het steunen van onrecht. Maar degenen die tegen hem in opstand komen, steunt men ook niet. Immers, iets wat niet toegestaan is, wordt niet gesteund. [Het grootste onrecht, de grootste onderdrukking is verhinderen dat de moslims hun ‘ibâda verrichten en dat zij hun kinderen de islamitische kennis onderwijzen; en ertoe leiden dat zij zaken die harâm zijn begaan en dat hun geloof verdorven wordt.] Personen die, hoewel de regering geen onrecht doet, in opstand komen om de macht over te nemen, worden **opstandelingen** of **rebellen** genoemd. In zo’n geval moeten de moslims de regering terzijde staan. In een eervolle hadîth wordt immers gezegd: **‘Moge degene die de fitna wakker maakt vervloekt worden!’** Als de rebellen de regering en de moslims ‘ongelovigen’ (kâfirûn) noemen en hun bezittingen en leven aanvallen, dan worden zulke rebellen **khârijieten** genoemd. Als deze overtuiging van hen voortkomt uit een interpretatie (ta’wîl) van een wettelijk (shar’î) bewijs, dan worden zij geen ongelovigen. Ook nu zijn er sommige mensen die de moslims die niet zoals zijzelf geloven, als ongelovigen bestempelen en hen aanvallen. Omdat deze gedragingen van hen gebeuren op basis van het interpreteren van bewijzen, kunnen ze geen ongelovigen worden genoemd, maar degenen onder hen die geen idee hebben van zo’n interpretatie, worden ongelovigen. Het is wâjib om de bevelen van de sultan te gehoorzamen die in overeenstemming zijn met de islam, ongeacht of de sultan rechtvaardig is of onrechtvaardig. Als het staatshoofd een afvallige (murtadd) of gek wordt of onbekwaam om de islam toe te passen, dan wordt hij afgezet. Als zijn afzetting tot fitna zou leiden, dan verdraagt men datgene wat minder schade veroorzaakt. Als een moslim middels dwang en overmeestering de macht grijpt in de plaats van de kalief, dan wordt hij gehoorzaamd. Als een moslim gouverneur die is aangesteld door een niet-moslim regering de islamitische voorschriften toepast, dan gehoorzaamt men hem. Als hij hier niet toe in staat is of als ook de aangestelde gouverneur een niet-moslim is, dan benoemen de moslims iemand onder hen als moefti en emir. Deze moefti past de islamitische voorschriften toe. Als ook dit niet mogelijk is, dan gaat het om een leven in gevangenschap. Men moet dan in alle gevallen fitna vermijden.” Hierbij is de vertaling uit Ibn ‘Âbidîn voltooid. Uit deze verklaringen wordt overigens

ook duidelijk dat de fatwa's die onder bedreiging van wapens en uit doodsangst werden ondertekend door Shaykh al-islâm Hasan Khayrullâh Efendi voor de afzetting van sultan 'Abdul'azîz Khân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) en – toen de voorzitter van de fatwaraad, Hâji Nûri Efendi terughoudend was om dit te doen – door een fanatiekeling voor de afzetting van sultan 'Abdulhamîd Khân II (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), niet legitiem waren. In het boek **Geschiedenis van Turkije** staat geschreven dat deze twee fatwa's niet rechtsgeldig waren en dat ze berustten op verzonnen redenen. Daarom waren deze twee sultans tot aan het einde van hun leven legitieme kaliefen. En ook om deze reden leden de Ottomanen nederlagen in de beroemde 'Oorlog van 93', in de Balkanoorlog en in de Eerste Wereldoorlog. Want deze drie oorlogen werden niet begonnen en aangestuurd door een islamitische regering, maar door commissieleden die niets te maken hadden met de islam.

56. Sayyid Qutb, van wie een held van vrijheid werd gemaakt, zegt het volgende op pagina 32 van de Turkse vertaling van zijn boek **Dirâsât islâmiyya** ('Islamitische studies'): *"Degenen die niet schreeuwen in het gezicht van dictators en buitensporigen, begaan ofwel een grote zonde, ofwel gedragen zich zo omdat ze huichelaars zijn. Of het zijn volledig onwetenden die de ware islam niet kennen."* Zo wakkert hij het veroorzaken van fitna en revoluties onder de moslims aan. Echter, in een eervolle hadîth wordt gezegd: **"De fitna is in slaap. Moge Allah degene vervloeken die de fitna wakker maakt!"** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wanneer jullie iets slechts** (munkar) **zien en jullie dit niet kunnen veranderen, heb dan geduld! Allah de Verhevene zal het veranderen."** De edele Imâm al-Rabbânî zegt dat men het aansporen tot het goede (al-amr bi'l-ma'rûf) op een milde wijze moet doen. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wie het onrecht van een onrechtvaardige niet kan veranderen, moet uit die plaats emigreren."**

Sayyid Qutb zegt op pagina 33: *"De islam is een strijd, een eindeloze oorlog. Smeekbeden prevelen, tasbîh-kralen tegen elkaar laten kletteren, en steunend op de woorden: 'O Allah, bescherm ons' erop vertrouwen dat er goedheid zal regenen vanuit de hemel, is geen islam."* De 47^{e} brief in het 3^{e} volume van de **Maktûbât** van de edele Imâm al-Rabbânî geeft een zeer mooi antwoord op deze uitspraken van Sayyid Qutb. Deze brief kan teruggevonden worden in het 2^{e} deel van het boek **Se'âdet-i Ebediyye**. Wanneer het wordt gelezen, zal het meteen duidelijk worden op wat voor een pad Sayyid Qutb zich bevindt. Allah de Verhevene beveelt om

smeekbeden (du'â) te verrichten en op Hem te vertrouwen (tawakkul). Hij verklaart dat Hij degenen die smeekbeden verrichten en op Hem vertrouwen liefheeft. Sayyid Qutb daarentegen drijft de spot met degenen die smeekbeden verrichten en op Allah vertrouwen. In edele Koranverzen en in eervolle hadîth's wordt bevolen om tasbîhât op te zeggen, en worden degenen die tasbîhât opzeggen geprezen. Hij daarentegen verwerpt dit. Uiteraard is het nodig om zich voor te bereiden op oorlog, om zich vast te houden aan middelen (asbâb; enk. sabab) en om de modernste beschermingsapparatuur tegen militaire aanvallen te vervaardigen. Dit beveelt onze religie. Maar dit is iets wat zowel moslims als niet-moslims doen. De moslims hebben daarnaast ook nog het wapen van tawakkul (vertrouwen op Allah) en du'â (smeekbeden).

Ibn Hajar al-Makkî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt op pagina 149 van zijn boek **Fatâwâ al-fiqhiyya**: "Volgens de meerderheid van de islamgeleerden wordt de persoon die de du'â ontkent, kâfir. Hij zal niet geloofd hebben in de edele Koran. Hetgeen dat gevraagd wordt middels du'â, zal ofwel geschonken worden, ofwel zal het in het hiernamaals gegeven worden. Of het zal ertoe leiden dat zonden worden vergeven. Allah de Verhevene houdt ervan dat Zijn dienaar smeekbeden tot Hem verricht, dat hij tot Hem smeekt. Voor de aanvaarding van een smeekbede zijn er voorwaarden. Een daarvan is halâl eten en zich halâl kleden. Een andere voorwaarde is dat men het oprecht vanuit het hart vraagt. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **'Allah de Verhevene houdt van degenen die veel smeekbeden verrichten. Wie smeekbeden verricht en zijn hoop niet opgeeft, zal voorzeker een van de drie beloofde zaken verkrijgen.'**" Dat het een soenna is om een tasbîh (kralenketting) te gebruiken, staat geschreven op pagina 152 van hetzelfde boek. Het feit dat Sayyid Qutb over 'ibâdât die vermeld staan in eervolle hadîth's, zegt dat het geen islam is, toont duidelijk aan wat voor een hervormer hij is.

Op pagina 33 van hetzelfde boek zegt hij: *"In de islam wordt er nooit overwogen dat er een oorlog wordt gevoerd opdat mensen onder dwang het geloof aannemen."*

Op pagina 41 zegt hij: *"Hetgeen dat gevraagd wordt van de Profeet van de islam, en van degenen die zijn pad volgen, is dat zij veel moeite doen om de mensen met zachtaardige uitnodigingen in deze religie te brengen."*

Dat deze uitspraken verkeerd en een belastering zijn, hadden we uitvoerig beschreven onder punt 50. Moslims gedragen zich zachtaardig tegenover iedereen. Zij **sporen elkaar aan tot het goe-**

de op een zachtaardige wijze. We werden evenzo bevolen om goed om te gaan met de niet-moslims in dâr al-harb. Het sterkste wapen van de moslims tegen vijanden is vriendelijk zijn en met aardige woorden spreken.

Op pagina 43 zegt hij wederom: *"De eerste veroveringen vonden niet plaats om de islam middels geweld tot de enige religie van de hele mensheid te maken, maar om dit te verwezenlijken middels vrije uitnodiging."*

De eervolle hadîth's die aangeven dat deze uitspraak verkeerd is, werden hierboven vermeld.

Op pagina 45 zegt hij: *"De islam beveelt iedereen om rechtvaardigheid te verwezenlijken op de wereld."*

Hij probeert het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **"Sticht vrede tussen moslims!"** toe te passen op alle mensen. De islam beveelt niet de verwezenlijking van rechtvaardigheid in de landen van de niet-moslims. Het beveelt dat men op die plaatsen het geloof en de rechtvaardigheid van de islam brengt en vestigt.

Op pagina 59 zegt hij: *"Als we, om sociale solidariteit in de Arabische landen te realiseren, religieuze overtuigingen als basis nemen voor de ethische opvoeding, dan zullen we zien dat niet alleen de islam maar alle religies die gewaardeerd zijn in deze landen, ons zullen helpen."*

In een edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"De ware religie is enkel de islam."** Deze Egyptische schrijver daarentegen verheft alle verdorven, slechte religies tot hetzelfde niveau als de islam. Hij heeft niet kunnen inzien dat er naast de islam geen noodzaak is aan verdorven religies en gedachten.

Op pagina 69 zegt hij: *"Aangezien bezit behoort aan de gemeenschap, is het individu ertoe verplicht om zijn bezit zonder rente uit te lenen aan degenen die het nodig hebben."* Bezit is enkel in socialistische en communistische landen gemeenschappelijk eigendom. In de islam is bezit het eigendom van het individu. Dit hadden we uitvoerig beschreven onder punt 53. In de islam mogen anderen zich niet bemoeien met het bezit van een individu. De gemeenschap, dus de staat, mag niemands bezit in beslag nemen. Als het dit doet, zal het onrecht hebben begaan en zal het dit onrechtmatig in beslag hebben genomen. Niemand kan gedwongen worden om een ander iets uit te lenen.

Op pagina 70 zegt hij: "*De zakât is een betaling die niet aan het geweten van individuen wordt overgelaten. Het wordt door de staat geïnd. De zakât is niet een persoonlijke schenking die van*

hand tot hand wordt gegeven."

Dat ook deze gedachte van hem zeer verkeerd en onzinnig is, hebben we vermeld onder punt 51.

Op pagina 75 zegt hij: *"De islam vestigde een maatschappelijke orde; het versloeg de wereldse ordes niet middels wapengeweld maar met de kracht van het denken."* Dat ook deze gedachten niet in overeenstemming zijn met de islam, hebben we onder punt 50 met bewijsstukken aangetoond. We hadden onder punt 49 vermeld dat hij in zijn boek **al-Salâm al-'âlamî wa'l-islâm** zei: *"Op het gebied van het staatsbestel zijn er nog zeer weinig werken. Deze kant van de islam is nog niet voldoende uitgelegd."* Hier zegt hij echter: *"De islam vestigde een maatschappelijke orde."* Zijn uitspraken weerleggen elkaar. In elk kennisgebied wordt er vaak gezien dat degenen die niet over voldoende kennis beschikken zoals hij, onsamenhangende dingen schrijven.

Op pagina 77 zegt hij: *"Vandaag volstaat het absoluut niet dat we hen uitnodigen tot de islam met kort en bondige kennis, zoals de Profeet deed in zijn tijd. In die tijden waren er geen gedetailleerde sociale theorieën die tegenover de islamitische theorie stonden zoals vandaag het geval is."* Hij veronderstelt dat de islam een theorie, een menselijk gedachtegoed is. Deze teksten van hem laten zien dat hij helemaal niets afweet van de islam. De islam is geen theorie. De islam is het geheel van de geboden en verkondigingen van Allah de Verhevene en Zijn verheven Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Theorieën die voortkomen uit het kortzichtige verstand en de gedachten van mensen, kunnen nooit standhouden tegenover deze geboden en deze verkondigingen. Ze zullen vervallen, wegsmelten en uitdoven. Ze zullen altijd ten ondergaan. Als de persoon genaamd Sayyid Qutb de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) had gelezen en een beetje had begrepen, dan had hij zijn grenzen gekend en zich fatsoenlijk gedragen. Dan had hij zich er misschien van onthouden om zijn eigen verdorven gedachten en onzinnige uitspraken die niet overeenkomen met de geest van de islam, aan de jeugd te presenteren als 'de islam'. Zulke absurde teksten – die niet in overeenstemming zijn met de kennis die staat vermeld in de waardevolle boeken die de geleerden van de ahl al-soenna hebben geschreven door deze af te leiden uit de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's – schrijven en verspreiden als 'de islam', betekent de islam proberen te vervalsen en van binnenuit te vernietigen.

Op pagina 79 zegt hij: *"Wij nodigen alle geloven op gelijkelijke*

wijze en tot dezelfde vrijheid uit. De geloofsvrijheid beschermen is de taak van de moslimstaat. Alle burgers hebben gelijke aanspraak op de inkomstenbronnen van de staat. Persoonlijk eigendom is beperkt. Het is het recht van de gemeenschap om overtollige bezittingen in te nemen." Ook deze gedachten van hem staan lijnrecht tegenover de islam. Hierboven zei hij nog dat de islam moet worden verspreid, maar nu wil hij dat elke religie vrijheid wordt gegeven. Zijn uitspraken spreken elkaar tegen. Aan de andere kant probeert hij de islam om te vormen tot een soort socialisme en communisme. Het antwoord op deze zaken werd enkele pagina's hiervoor uitgebreid vermeld.

Op pagina 87 zegt hij: *"Wanneer het noodzakelijk is, kan de staat om zijn gemeenschap te beschermen, zonder enige voorwaarde geld innemen van welgestelde individuen, zoveel als dat het nodig heeft."* Het antwoord op deze verkeerde gedachte van hem hebben we uitvoerig vermeld onder punt 53.

Op pagina 92 zegt hij: *"Als de zakât niet toereikend is voor deze zaken, dan neemt de regering de overtollige bezittingen in de handen van de rijken en overhandigt het deze aan de armen."*

Als Sayyid Qutb deze socialistische gedachten van hem niet had gepresenteerd als de islam, maar naar voren had gebracht als zijn eigen gedachtegoed, dan had hij misschien een plaatsje voor zichzelf kunnen vinden tussen de verward geraakte jongeren die zich lieten meevoeren door verschillende stromingen. Echter, het feit dat hij zich vermomt als een religieuze geleerde en zo de geleerden van de ahl al-soenna aanvalt en zijn eigen socialistische gedachten probeert te presenteren als 'de islam', brengt hem in een schandelijke toestand zowel in deze wereld als in het hiernamaals, en maakt hem tot een doelwit voor de wraak van Allah de Verhevene. Gelieve punt 53 te lezen!

Op pagina 203 laat hij zijn masker volledig vallen. Hij onthult zijn weerzinwekkende ideeën en zegt:

"De islam is een kracht die ernaar streeft om alle mensen op aarde vrijheid te doen verkrijgen, zonder te kijken naar het verschil in geloofsovertuigingen. Wanneer deze kracht afwijkende krachten aantreft, dan is het zijn taak om deze te vernietigen door tegen ze te strijden." Hij stelt de moslims gelijk aan de niet-moslims in dâr al-harb en beschouwt het als een taak om ervoor te strijden dat de kufr, waarover Allah de Verhevene zegt dat het 'najs' (onrein, vuil) is, zich verspreidt en vrijheid bereikt. Dit is hoe hij de jihâd verstaat die wordt gevoerd op de weg van Allah (fî-sa-

bîlillâh). "Elk vat laat enkel dat wat erin zit naar buiten sijpelen", luidt een spreekwoord. Wie uit een rozentuin komt, zal naar rozen ruiken. De bitterappel die op een afvalhoop groeit, zal natuurlijk een vieze stank verspreiden. Onze Profeet, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Ruik niet aan rozen die op afvalhopen groeien!"** Zij die gelukzaligheid willen bereiken op deze wereld en in het hiernamaals, moeten de boeken lezen van de geleerden van de ahl al-soenna. Deze geleerden hebben alle kennis die de individuen, families en samenlevingen nodig hebben, in hun boeken opgeschreven. Wie verstandig is, zoekt en vindt deze kennis. Zij die onwetend en afgedwaald zijn vinden het niet en denken dat deze kennis niet bestaat. Dat degenen die de ahl al-soenna verlaten naar de Hel zullen gaan, staat vermeld in eervolle hadîth's. Moge Allah de Verhevene de jongeren beschermen tegen de schades en de boeken van valse religieuze geleerden! Âmîn.

57. Het boek **al-'Adâla al-ijtimâ'iyya fî'l-islâm** van Sayyid Qutb werd vanuit het Arabisch ook naar het Turks vertaald en werd gepresenteerd aan de Turkse jongeren. In dit boek laat Sayyid Qutb, die erg geprezen wordt door de vertalers, zijn masker volledig vallen, en laat hij duidelijk zien dat hij een madhhabloze, een afgedwaalde is. De hieronder gepresenteerde fragmenten uit dit boek tonen aan dat hij niets heeft kunnen begrijpen van de teksten van de geleerden van de ahl al-soenna. Op pagina 27 schrijft hij: *"Wie kan ons verzekeren dat de orde die de islam in een bepaalde eeuw heeft gebracht, in al de latere eeuwen – waarin vele omstandigheden zijn veranderd in vergelijking tot die eeuw – kan worden toegepast, zonder verlies van zijn grondbeginselen?"* Hij geeft antwoord op degenen die deze vraag stellen en wil zelf dat sommige voorschriften van de islam in elke eeuw veranderen. Hij denkt dat onwetenden zoals wij de islam kunnen veranderen zoals we willen. Hij kan niet begrijpen dat navolgers (muqallids) zoals wij die geen mujtahid zijn, de islamitische kennis niet mogen aantasten en er niet kwaad over mogen spreken. De islamitische kennis wordt onderverdeeld in twee delen: de religieuze kennis en de natuurwetenschappelijke kennis. De religieuze kennis die duidelijk en eenduidig staat vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's, kunnen zelfs de grote geleerden die mujtahid zijn, niet veranderen. Vandaag de dag is er sowieso geen grote geleerde op het niveau van een mujtahid. Hoewel het toegestaan is om op het gebied van handel, het huwelijk en het strafrecht veranderingen door te voeren volgens de gebruiken en tradities, zijn er hier voorwaarden aan

verbonden. Het is niet toegestaan om veranderingen door te voeren buiten het kader van de voorwaarden die in de islam zijn vermeld. Middels zijn pogingen om de islam te veranderen wil Sayyid Qutb de Franse en socialistische wetten invoeren in de plaats van de geboden van Allah de Verhevene. Dit streven van hem werd immers onder de voorgaande punten beschreven en beantwoord.

Op pagina 35 van dit boek zegt hij: *"De mensheid is een geheel. De delen die zich afscheidden moeten zich verenigen, de geschillen en onenigheden moeten uit de weg geruimd worden."*

Antwoord: Dat de onenigheden tussen de mensen opgeheven worden, is enkel mogelijk als de mensen de islam aannemen.

De religieuze kennis in de islam wordt onderverdeeld in twee delen:

1. Zaken waarin geloofd moet worden met het hart.
2. Zaken die verricht moeten worden met het hart en het lichaam.

De kennis waarin met het hart moet worden geloofd, is uiteraard een geheel. En dit is de kennis van het geloof die werd verkondigd door de Gezant van Allah (vrede zij met hem) en bericht door de eervolle Metgezellen. De geleerden van de ahl al-soenna leerden deze kennis van de eervolle Metgezellen en schreven het op in hun boeken. Alle moslims moeten deze boeken lezen, moeten geloven in overeenstemming met deze kennis en moeten zich allemaal verenigen op dit ene geloof. De moslims moeten zich verenigen; er mag geen onenigheid, verdeeldheid zijn. Daarom moeten alle moslims zich verenigen op het geloof van de **ahl al-soenna** dat het enige rechte pad is, en moeten ze zich niet opsplitsen in de afgedwaalde groeperingen die werden aangekondigd door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Zich verenigen op een andere manier kan niet. Ook voor Sayyid Qutb was het noodzakelijk dat hij deze kennis van het geloof leerde, in plaats van dat hij de onzinnige en afgedwaalde gedachten – die ontsproten aan zijn eigen hoofd en aan dat van zijn leraar, de beroemde vrijmetselaar Muhammad 'Abduh – als 'religieuze kennis' verspreidde en verdeeldheid zaaide. Echter, de madhhablozen vallen de vier rechtmatige rechtsscholen aan. Ze willen dat de rechtsscholen worden afgeschaft en dat er een verzonnen 'islam' wordt gevormd. Madhhablozen zoals Jamâluddîn al-Afghânî, 'Abduh en Mawdûdî, en afgedwaalden zoals de qâdiyâniyya [ahmadiyya], de bahá'ís en de jamâ'at al-tablîgh bevinden zich allemaal op dit dwaalpad. Onze Profeet (vrede zij met hem) verklaart dat de verschillen in de uitvoering van de 'ibâdât binnen

de rechtsscholen van de ahl al-soenna, een barmhartigheid zijn. Hij beveelt dat de mujtahids ijtihâd verrichten. Deze heren daarentegen willen dat de rechtsscholen worden afgeschaft en dat er een nieuwe religie wordt gevormd die een verzameling zal zijn van de wetten van de christenen, joden en communisten. Om de moslims te misleiden, noemen ze deze nieuwe, verzonnen religie voorlopig 'islam'.

Allah de Verhevene heeft niet alles van de kennis aangaande de 'ibâdât, het huwelijk, de handel en de rechten van de dienaren, duidelijk en eenduidig medegedeeld. Hij wenste dat de kennis die Hij in een beknopte en gesloten vorm had gelaten, zou worden verklaard door onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Onze Profeet heeft op zijn beurt al deze kennis niet volledig verklaard. De verklaring van de kennis die hij gesloten had gelaten en de toepassing hiervan op de dagelijkse gebeurtenissen, liet hij over aan de geleerden die mujtahid zijn. Terwijl deze geleerden deze taken uitvoerden, ontstonden er verschillen tussen hen. Zo kwamen de rechtsscholen tot stand. Wanneer moslims hun 'ibâdât uitvoeren, kiezen ze onder de rechtsscholen diegene die het beste past bij de gebruiken en tradities van hun land, bij het klimaat en hun eigen fysieke conditie, en die het gemakkelijkst is voor hen; en volgen ze deze rechtsschool. De rechtsscholen zijn voor de moslims een barmhartigheid, een gemakkelijkheid.

Op pagina 156 zegt hij: *"Eigendom kan enkel door een bewijs en de bepaling van de wetgever [dus degene die de islam bepaalt] vastgesteld worden. Dit recht is iets wat de wetgever, die in die zin als de vertegenwoordiger van de gemeenschap is, in het bijzonder aan het individu overdraagt."*

Antwoord: Het spreekt voor zich dat eigendom met de toestemming van de wetgever 'eigendom' wordt. Echter, de wetgever, dus degene die de islam, zijn geboden en verboden bepaalt, is Allah de Verhevene. De **muballigh**, dus de verkondiger van de islam, is de Profeet van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Niet alleen het recht op eigendom, maar elk recht is een recht geworden omdat Allah de Verhevene dit heeft toegestaan. Alle bezit, eigendom en rechten van alle mensen zijn eigendom en een recht geworden omdat Allah de Verhevene het heeft toegestaan en bevolen. Wel, om deze reden mag niemand het eigendom van een persoon afnemen zolang die het niet uit vrije wil geeft.

Op pagina 185 zegt hij: *"In een land waar miljoenen mensen*

een simpel onderdak en kleding nodig hebben, is het verspilling en harâm om prachtige villa's te laten bouwen door miljoenen uit te geven."

Dat de persoon die zijn zakât aan de armen betaalt en die middels harde inspanningen geld verdient op een wijze die halâl is, villa's laat bouwen, is helemaal niet harâm. Dit is halâl en gezegend. Arm blijven door lui te zitten en niet te werken, of hetgeen men verdient uitgeven aan dat wat harâm is en zo blijven wonen in een eenvoudige woning, is niet gepast. Waarom zouden de ijverige mensen schuldig moeten zijn vanwege het gedrag van zulke luieriken en personen die hun verdiensten verspillen aan zaken die harâm zijn? Voor degenen die hun zakât betalen is het halâl dat zij in villa's wonen, zich chique kleden en gebruikmaken van alle faciliteiten die verkregen zijn door wetenschappelijke uitvindingen. In een edele Koranvers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Ik houd ervan dat zij gebruikmaken van de gunsten die Ik heb gegeven."** Allah de Verhevene verklaart: **"Ik zal geven aan degene die werkt."** Werken en verdienen is 'ibâda. Rijk zijn is geen zonde. Allah de Verhevene houdt van de rijken die Hem dankbaar zijn. Het is harâm om een hoge dunk van zichzelf te hebben en zich superieur te achten aan anderen omdat men rijk is. In het boek **Kısas-ı Enbiyâ** staat vermeld:

"Zubayr ibn 'Awwâm (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een van de 'ashara al-mubashshara – dus een van de tien personen aan wie de blijde boodschap werd gegeven dat zij naar het Paradijs zullen gaan – was een handelaar. Hij had eigendommen en uitgestrekte stukken grond in Medina, Basra, Koefa en Egypte. Hij had duizend bedienden. Echter, al zijn inkomsten deelde hij uit aan de armen. Ook Talha (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een andere eervolle Metgezel aan wie de blijde boodschap van het Paradijs werd gegeven, was rijk. Hij kleedde zich elegant en versierd. Aan zijn ring was er een kostbare robijn bevestigd. Ook 'Uthmân ibn 'Affân (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), een andere eervolle Metgezel aan wie de blijde boodschap van het Paradijs werd gegeven, was een rijke handelaar. Ter gelegenheid van de Slag bij Tabuk schonk hij tienduizend goudstukken en duizend kamelen die beladen waren met goederen, en verkreeg hij zo de smeekbede van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem).

Rijk zijn is geen gebrekkigheid. De eervolle hadîth: **'In het Einde der Tijden is het een gelukzaligheid om rijk te zijn'**, staat geschreven in **Râmûz al-ahâdîth**. De profeten Ibrâhîm, Dâwud en

Sulaymân (vrede zij met hen) waren erg rijk. Velen van de armen onder de eervolle Metgezellen verlangden naar de toestand van de dankbare rijken onder hen omdat zij naast dat ze dezelfde 'ibâda uitvoerden als de armen, ook liefdadigheden verrichtten met hun bezittingen en zo veel beloning verkregen."

Op pagina 247 zegt hij: *"De institutie van het kalifaat veranderde na de eerste vier kaliefen in een soort koningschap dat via vererving van vader op zoon werd doorgegeven. Het bezit van de bevolking was geoorloofd (mubâh) verklaard voor de familieleden en de vleiers van deze personen, en voor de rechtmatige eigenaars die verbonden waren aan de islam, was deze harâm verklaard. Dat de Banû Umayya aan de macht kwam, is schadelijk geweest. Als de edele 'Umar nog een paar jaar kalief was gebleven of de edele 'Alî de derde kalief was geweest, of als de edele 'Uthmân twintig jaar jonger was geweest toen hij aan de macht kwam, dan zou de islamitische geschiedenis er heel anders hebben uitgezien. De edele 'Umar nam de overtollige bezittingen van de rijken en deelde deze in gelijke mate uit aan de armen."*

In deze tekst van hem stelt hij de edele 'Uthmân voor als iemand die onbekwaam en incompetent is in het regeren. De eervolle hadîth's die berichten over de hoge rang van de edele 'Uthmân in de religieuze kennis en de kennis omtrent de wereldse zaken, en in het bestuur en de politiek, zijn zodanig veel dat ze haast niet te tellen zijn. Laten we de meest beroemde hiervan ook hier vermelden: **"De meest superieure onder mijn Metgezellen is Abû Bakr, daarna 'Umar, daarna 'Uthmân en daarna 'Alî."** De superioriteit waarover wordt gesproken in deze eervolle hadîth, is superioriteit in ieder opzicht. Toen in Hudaybiya de vijand voorbereidingen aan het treffen was voor een oorlog, koos onze Profeet (vrede zij met hem) in zo'n gevaarlijke tijd de edele 'Uthmân uit als ambassadeur om te gaan spreken en een overeenkomst te sluiten met de vijanden. Toen de edele 'Umar op zijn sterfbed lag, was een van de zes personen die hij als waardig en capabel beschouwde om na hem kalief te worden, de edele 'Uthmân. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **"Allah de Verhevene legde het woord van de waarheid op de tong van 'Umar."** Wel, deze 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem), die altijd correct en treffend sprak, raadde de edele 'Uthmân aan en zei dat hij waardig en capabel was om kalief te worden. Sayyid Qutb daarentegen zegt dat hij het niet waardig was en dat de ontwikkeling van de islam door hem tot stilstand kwam. De bestuurlijke, politieke en militaire successen van de edele 'Uthmân tijdens zijn kalifaatschap staan

uitgebreid vermeld onder punt 5 in het 5e deel van het boek **Hak Sözün Vesîkaları** [en de Engelse vertaling hiervan: **Documents of the Right Word**]. Gelieve het daar te lezen!

Dat Sayyid Qutb de islamitische kaliefen vergelijkt met koningen van niet-moslims en zegt dat zij het bezit van de bevolking harâm hebben verklaard voor de rechtmatige eigenaars die verbonden waren aan de islam, is een belastering tegen de islamitische kaliefen. Het antwoord hierop hadden we uitvoerig beschreven onder punt 44. De pagina's van de geschiedenisboeken die op een eerlijke wijze zijn geschreven en de pagina's van de boeken van de islamgeleerden, staan vol met teksten die deze belasteringen van hem ontkrachten.

Op pagina 298 in wederom zijn boek **al-'Adâla al-ijtimâ'iyya fî'l-islâm**, zegt Sayyid Qutb: *"Door het te vergelijken met het verbod van de edele 'Umar om de zakât aan de mu'allafat al-qulûb te geven, kunnen we sommige andere praktijken afleiden om de uitgaven van de zakât op andere manieren te gebruiken. Zo kunnen we in plaats van geld of goederen aan de armen te geven, fabrieken en industriële bedrijven voor hen oprichten. We kunnen bij sommige reeds bestaande bedrijven en instellingen aandelen voor hen kopen. Zo zal men de armen een voortdurende bron van voorziening (rizq) en inkomen verschaft hebben, die ver staat van de betekenis van 'een tijdelijk geschenk', die onverenigbaar is met de geciviliseerde vereisten van vandaag en die verloren gaat."*

Alle eervolle Metgezellen waren diepzinnige geleerden, mujtahids. Met name de vier kaliefen waren de adviseurs van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) tijdens zijn leven, en na zijn overlijden waren ze zijn plaatsvervangers. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Houd jullie vast aan mijn pad en na mij, aan het pad van mijn vier kaliefen! Hun pad is het rechte pad."** We moeten de overeenstemming van de eervolle Metgezellen volgen. Wie van de leringen die zij op basis van overeenstemming hebben vermeld, niet gelooft in deze die zich onder de moslims hebben verspreid, wordt een kâfir.

Sayyid Qutb denkt van zichzelf dat hij een mujtahid is zoals de edele 'Umar. Hij probeert de categorieën van personen aan wie de zakât moet worden betaald, te veranderen. Aan wie de zakât moet worden betaald en hoe dit moet worden gedaan, werd duidelijk vermeld in onze religie. Sinds meer dan duizend jaar heeft geen enkele geleerde geprobeerd dit te veranderen. Onze religie beschrijft ook op een prachtige manier hoe men met de zakât een bron van inkomsten kan maken voor de armen. Een moslim, die

de islam goed heeft begrepen, zal onmiddellijk snappen hoe men met geld afkomstig van zakât, in overeenstemming met de islam, fabrieken en industriële bedrijven kan oprichten en hoe men hiermee de jihâd en liefdadigheidsinstellingen kan steunen. Hoe deze zaken uitgevoerd kunnen worden, staat geschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**. De islam heeft in elke eeuw getoond hoe de moslims moeten werken en op welke manieren ze gebruik kunnen maken van de uitvindingen van hun tijd. Er is dus geen reden of noodzaak dat madhhablozen zoals Sayyid Qutb de islam proberen te veranderen.

Van de vier soorten zakât-plichtige goederen, neemt het staatshoofd van de moslims de zakât van landbouwproducten en vee, en de zakât die de **'âshir** genaamde zakât-ambtenaar inzamelde van importerende handelaren; en besteedt het aan de daarvoor bestemde doeleinden. Individuen, instellingen en niet-moslim regeringen hebben niet het recht om deze soorten zakât in te zamelen en te besteden. Zij kunnen geen zakât-inzamelcentra of een ministerie van zakât oprichten. De zakât die aan hen wordt gegeven, zal niet geldig zijn. Een moslim die onder een niet-moslim regering leeft, moet ofwel zelf ofwel middels zijn gevolmachtigde elke soort zakât overhandigen aan een van de categorieën die vermeld staan in de edele Koran of aan iemand die zij benoemd hebben als hun gevolmachtigde. Men moet de 'ibâdât uitvoeren zoals ze beschreven staan in de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

Op pagina 305 schrijft hij het 8e vers van soera al-Nisâ [interpretatie van de betekenis]: **"Als er bij de verdeling van de erfenis familieleden** [die geen erfgenamen zijn]**, wezen en armen aanwezig zijn, geef hen dan iets** [uit de erfenis] **als voorziening!"** en spreekt hij als volgt over het voorschrift in dit edele vers: *"Dit edele vers geeft duidelijk aan dat familieleden, wezen en armen een aandeel van de erfenis zullen krijgen. Natuurlijkerwijs kunnen er in de erfenis wijzigingen en toewijzingen worden gedaan. Sommige aandelen kunnen bepaald worden volgens de toestand van de erfgenamen en de samenleving. In het edele vers staat er: 'Wanneer ze aanwezig zijn.' Dit is in de betekenis van 'als die bestaan.'"*

De islamgeleerden zeiden over dit edele vers dat het niet een gebod aanduidt, maar aangeeft dat het beloning oplevert en een uiting van goedheid is. Hoewel er geleerden zijn die zeiden dat het een gebod is, hebben deze echter ook gezegd dat de geldigheid van dit vers is opgeheven door de later geopenbaarde verzen over de erfenis. In **Tafsîr al-Husaynî** staat vermeld: "Dit edele vers gaat

over degenen die bij de verdeling van de erfenis daar fysiek aanwezig zijn. Het zou goed zijn als er aan de wezen en de armen die aanwezig zijn bij die samenkomst iets als sadaqa wordt gegeven om hun ogen bij wijze van spreken te kalmeren." De edele Thanâullâh al-Dahlawî zegt in **Tafsîr al-Mazharî**: "Familieleden, wezen en armen, die aanwezig zijn bij de verdeling van de erfenis, geeft men iets als sadaqa. Sa'îd ibn Jubayr en Dahhâk hebben vermeld dat dit edele vers werd opgeheven toen het vers **'Yûsîkumullâh'** werd geopenbaard. Er zijn ook geleerden die zeggen dat het niet is opgeheven. Ibn 'Abbâs zei dat erfgenamen die de leeftijd van verstandigheid ('aql) en geslachtsrijpheid (bulûgh) hebben bereikt, een kleinigheid van de erfenis opzijleggen en schenken. Als de erfgenamen een jonge leeftijd hebben, dan geeft de testament-uitvoerder (wasî) of hun voogd (walî) iets, of verontschuldigen ze zich omdat het om bezit van wezen gaat. Muhammad ibn Sîrin zegt: ''Ubayda al-Salmânî verdeelde de erfenis onder de wezen. Daarna beval hij hen een schaap te slachten. Het werd bereid en te eten gegeven aan degenen die in dit vers worden genoemd. Hij zei: 'Als dit vers er niet was geweest, dan had ik het geld voor deze schaap zelf betaald.' Dat er iets aan hen wordt gegeven, is niet fard maar mustahabb." Men ziet dus dat de erfgenamen zoveel kunnen geven als zij willen. Men mag niet onder dwang iets nemen van hen. Sayyid Qutb verandert de betekenis van het woord 'aanwezig zijn' in het edele vers naar 'waar dan ook zijn', dus naar 'bestaan'. Tot op heden heeft geen enkele islamgeleerde zo'n verandering gedaan. Hoogstwaarschijnlijk heeft de persoon die het boek vanuit het Arabisch naar het Turks vertaalde deze fout van Sayyid Qutb opgemerkt waardoor hij zei: "Er bestaat de mogelijkheid om van de erfgenamen erfbelasting te innen en dit te geven aan personen die geen erfgenamen zijn" – waarmee hij de betekenis van dit edele vers al helemaal vervormd. De islamgeleerden hebben lang geleden medegedeeld dat daar waar de onwetenden zeggenschap hebben in religieuze zaken, er geen werk meer overblijft voor de shaytân.

Wanneer hij in zijn boek **Fî zilâl al-Qur'ân** het 33^e^ vers van soera al-Mâida probeert te interpreteren, vermeldt hij de ijtihâds hierover in de vier rechtsscholen en zegt hij: *"In deze zaak vinden wij dat het idee van Imâm Mâlik de voorkeur verdient. We staan aan de kant van zijn idee."* Ook deze uitspraak van hem toont aan dat hij een madhhabloze is, dat hij zichzelf hoger ziet dan de imams van de rechtsscholen en dat hij niets afweet van de methodologie van de fiqh-wetenschap, oftewel de wetenschap van **usûl al-fiqh**. Wanneer hij enkele pagina's erna de ijtihâds van de vier rechts-

scholen vermeldt met betrekking tot het bestraffen van dieven, zegt hij: *“Maar Imâm Abû Yûsuf verzet zich tegen Imâm Abû Hanîfa. Hij brengt een derde idee naar voren dat verschilt van de twee andere opvattingen”*, en gebruikt hij zo onfatsoenlijke woorden voor de imams van de rechtsscholen en de ijtihâds. Hij denkt dat ijtihâd een idee, een opvatting is. De islam is een religie van fatsoen (adab) en een goed karakter (akhlâq). De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) waren op het gebied van de goede manieren en een goed karakter vertegenwoordigers van de islam. Zo hadden ze de islam bekendgemaakt aan de wereld. Ook in dit opzicht wijkt Sayyid Qutb af van de islamgeleerden.

In zijn zogenaamde verklaring (tafsîr) van het 93e vers van soera al-Mâida, zegt hij: *“Over de afleiding van deze uitdrukking die in de glorieuze Koran wordt gebruikt, heb ik tussen dat wat de Koranexegeten (mufassirûn) hebben genoemd, geen verklaring (tafsîr) kunnen vinden die de mens innerlijk tevreden zou stellen. Ook al stelt het me gevoelsmatig niet tevreden, tussen degenen die ik heb gelezen, is dat wat Ibn Jarîr al-Tabarî hierover zegt, hetgeen dat mij het meest bevalt.”* Echter, bijvoorbeeld in de tafsîr van Baydâwî, die geliefd is bij alle Koranexegeten, en in de hâshiya (toelichting) hierop van Shaykhzâda, wordt dit edele vers uitgebreider en op een meer tevredenstellende wijze verklaard. De grote islamgeleerde Sayyid ‘Abdulhakîm Efendi, die râsikh (onwankelbare, diepgaande) kennis bezat en een deskundige was in tasawwuf, had dit edele vers in de Beyazit moskee in Istanbul gedurende meerdere dagen verklaard, zowel vanuit de hâshiya op de tafsîr van Baydâwî, als vanuit de tafsîrs van Abussu’ûd en Ni’matullâh, waarbij hij bewondering opwekte bij de beschaafde jonge luisteraars en hij de harten in een vredige toestand van opluchting bracht. Als ook Sayyid Qutb de eer had gehad om jarenlang aanwezig te zijn bij de lessen en in het gezelschap van zo’n diepzinnige islamgeleerde, die zowel de wereldse als spirituele wetenschappen beheerste, en een paar druppels van de oceaan van zijn kennis en ma’rifa had verkregen, dan had hij enigszins iets kunnen begrijpen van de duidelijkheid, de uitdrukkingswijze, de aanwijzingen, de bewijzen, de vereisten en de implicaties van de edele Koranverzen. Dan had hij misschien een idee gekregen van wat een tafsîr is en wat het zijn van een mufassir betekent. De zegeningen van zulke lessen verzachten en zuiveren de harten die zo hard zijn als steen en zo zwart als teer, en brengen deze in zo’n staat dat ze de waarheid kunnen onderscheiden van valsheid en dat ze kunnen huive-

ren tegenover de grootsheid van de islamgeleerden en de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn). Ja, men zal de verhevenheid van de geleerden van de ahl al-soenna zodanig begrijpen, dat men ten volle zal geloven dat er geen andere weg is om de eeuwige gelukzaligheid te bereiken dan hen te volgen. Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Fârûqî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt keer op keer in zijn verschillende brieven in zijn boek **Maktûbât** dat de geleerden die geprezen worden in de eervolle hadîth's: **"Zij zijn de erfgenamen van de profeten"** en **"Hun inkt zal zwaarder wegen dan het bloed van de martelaren** (shuhadâ)**"**, de geleerden van de ahl al-soenna zijn.

Dat Sayyid Qutb, door het edele vers in soera al-Mâida naar voren te brengen, honderden tafsîr-geleerden minacht en enkel Ibn Jarîr eruit haalt en prijst, toont aan dat hij een madhhabloze is. Ziehier hoe Ibn Jarîr wordt geprezen op pagina 249 van het beroemde wahhabitische boek genaamd **Fath al-majîd**: "Er is niemand ter wereld die meer geleerd is dan Muhammad ibn Jarîr ibn Yazîd al-Tabarî. Hij was een van de mujtahids. Hij imiteerde niemand. Hij had veel leerlingen die hij opleidde binnen zijn eigen rechtsschool. Hij overleed in 310 n.h." Dat zij Ibn Jarîr prijzen is goed en correct. Maar dat zij door dit naar voren te brengen, de andere tafsîrs en mujtahids minachten, toont aan dat zij madhhablozen zijn.

Op pagina 460 van **Hadîqa** staat vermeld: "Ook al is het toegestaan om wat betreft het geloof middels imitatie (taqlîd) te geloven in hetgeen men hoort, men zal een zonde begaan hebben omdat men het nalaat zelf te bestuderen en de bewijzen na te gaan. In de uitvoering van de daden, de 'ibâdât, een van de imams van de rechtsscholen imiteren zonder enig onderzoek te doen, is op basis van overeenstemming toegestaan. Aangezien er sinds lange tijd niemand meer is die in zich de voorwaarden zou kunnen bijeenbrengen die noodzakelijk zijn om een mujtahid te zijn, moet iedere moslim een van de vier rechtsscholen leren. En dit is enkel mogelijk door een rechtschapen geleerde te bevragen en van hem te leren, of door een betrouwbaar boek van zo'n geleerde te lezen. Er zijn geen absolute mujtahids meer. Echter, mujtahids binnen een rechtsschool die ijtihâd kunnen verrichten en fatwa's kunnen uitvaardigen in kwesties binnen een rechtsschool, zullen er tot de Laatste Dag zijn. Het is niet toegestaan om religieuze kennis op te doen door een willekeurig boek over de islam te lezen, of door vragen te stellen aan en te leren van elk willekeurig persoon die zich voordoet als een geleerde. Onder degenen die 'religieuze geleer-

de' worden genoemd, zijn er altijd onwetenden; ketters die als 'religieuze kennis' hun eigen gedachten presenteren en schrijven; zondaars (fâsiqûn); huichelaars (munâfiqûn); personen die de islam van binnenuit willen vernietigen; en personen die de kost verdienen door zichzelf tot instrument te maken voor hen. Om een ware geleerde te kunnen zijn, zijn kennis, handelen volgens deze kennis en dit doen met ikhlâs, dus taqwâ, noodzakelijk. Opdat een religieuze geleerde de mensen gelukzaligheid kan doen bereiken, moet hij in de eerste plaats het geloof van de ahl al-soenna aanhangen. Met andere woorden, hij moet zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en de consensus van de gemeenschap volgen."

Wat Sayyid Qutb betreft, als men oplet, dan ziet men dat hij een spreker is die met zijn versierde, opwindende teksten en toespraken – hetgeen de natuurlijke kunst is van journalisten en politici – zijn lezers en toehoorders in vervoering brengt. Net als een stadsomroeper die een gesloten schatkist te koop aanbiedt, prijst hij de islam alleen maar; zonder het te openen en de juwelen erin te vertonen, verbergt hij als het ware de islamgeleerden en hun boeken voor de jongeren en stelt hij zijn eigen opvattingen tentoon als 'religieuze kennis'. Terwijl hij zijn lezers als een artiest probeert te fascineren, ziet hij niet in dat hij op vele plaatsen zichzelf tegenspreekt en dat hij zijn eigen uitspraken weerlegt. Er wordt erg gevreesd dat de volgende uitspraak van hem – die een leerling naar ons bracht en toonde – de lezers ervan tot kufr kan leiden: In zijn zogenaamde verklaring (tafsîr) van het 115e vers van soera al-Mâida, zegt hij: *"Het verhaal van het neerdalen van een gedekte tafel vanuit de hemel, wordt in de christelijke boeken anders vermeld dan dat het in de edele Koran het geval is. In deze evangeliën die lange tijd na het overlijden van de edele 'Îsâ zijn geschreven…"* Echter, het edele vers: **"Ze hebben de edele 'Îsâ niet gedood, ze hebben hem niet gekruisigd"**, had hij eerder zelf uitgebreid verklaard. In de edele verzen wordt absoluut niet vermeld dat 'Îsâ (vrede zij met hem) werd gedood. In het 157e vers van soera al-Nisâ staat vermeld: **"Ze hebben 'Îsâ niet gedood en ze hebben hem niet gekruisigd."** In een andere edele vers wordt aangegeven dat de gebeurtenis van de tenhemelopneming, dus tawaffî, volledig heeft plaatsgevonden. Dat Sayyid Qutb geen tafsîr-geleerde of een religieuze geleerde is, maar een bekwame schrijver die sterk is in de Arabische taal en een scherpe intelligentie en een ruime fantasie heeft, roepen al zijn boeken schreeuwend uit. Om hun doelen te bereiken maken politici zaken die geliefd en gewaar-

deerd zijn, tot hun onderwerp en presenteren deze dan zodanig dat enkel degenen die de betreffende zaak in detail kennen, kunnen onderscheiden of zij oprecht zijn in hun teksten of niet. En degenen die dit niet kunnen, zullen vanwege hun bewondering voor de tot middel gemaakte zaak, als instrument dienen voor de doelstellingen van de schrijver; ze zullen zich bij hem aansluiten en samen met hem naar de ondergang worden gesleurd. En inderdaad, we hebben ook gezien dat duizenden Egyptische jongeren die zich lieten betoveren door de teksten van Sayyid Qutb, naar de bestraffing in deze wereld en in het hiernamaals worden gedreven. We zagen toen in onze tijd dat jonge moslims in Turkije, die dorstig waren naar het begrijpen van hun religie, het gevaar liepen om misleid te worden door deze madhhabloze en afwijkende teksten en door de valse religieuze geleerden die deze teksten verkeerd en verdraaid naar het Turks vertaalden; en hadden daardoor veel medelijden met hen en waren er zeer bedroefd om.

Onder de onwetende en onbekwame personen is er een ziekte die wijdverspreid is: kwaadspreken over de voorgaande mensen, en de voorouders voorstellen als gebrekkig. Deze ziekte bereikte een extreem niveau in de boeken van de wahhabieten en in de geschriften van Sayyid Qutb. Er wordt gezegd: *"Na de eervolle Metgezellen hebben de moslims gedurende vele jaren onverwoestbare barrières opgezet tussen de Koran en het leven. De Koran werd tot melodieën voor de gebedsnis (mihrâb) gemaakt en tot een gebedsboek voor de graven. Wel, om de aandacht te vestigen op dit grote probleem van de islam, heeft Sayyid Qutb zijn boek Fî zilâl al-Qur'ân geschreven."* Aan de personen die dit zeggen vragen we het volgende: Wie hebben de islamitische universiteiten opgericht die de kennis en het licht van de edele Koran over drie continenten verspreidden en die de wieg vormen van de huidige beschaving? Onze voorouders hadden hun leven op het gebied van kennis, jihâd, de natuurwetenschappen en de ethiek, volledig gevormd naar de edele Koran. De duizenden boeken die zij hebben geschreven en de verschillende islamitische beschavingen die zij hebben gesticht, worden geprezen in boeken over de wereldgeschiedenis. Volgelingen van Sayyid Qutb die de spot drijven met dat onze voorouders uit de edele Koran reciteerden voor de doden, moeten goed weten dat het bezoeken van graven en het reciteren uit de edele Koran voor de doden, bevolen werd door de Gezant van Allah (vrede zij met hem) en dat hij dit zelf ook heeft gedaan. Om dit gebod, deze soenna te volgen hebben onze voorouders de doden bezocht en hebben ze voor hun zielen uit de edele Koran gereci-

teerd. Zo hebben ze zich in al hun zaken vastgeklampt aan de Koran en de Soenna. Degenen die zeggen: "Het boek van Sayyid Qutb is niet een reeks van overleveringen (riwâyât)", denken dat ze hem daarmee prijzen, maar in werkelijkheid onthullen ze niets anders dan zijn schande. Immers, religieuze kennis die niet overgeleverd is van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen), wordt bid'a genoemd. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Religieuze kennis die niet van ons wordt overgeleverd, maar later wordt geïntroduceerd, is bid'a. Deze zijn allemaal afgedwaaldheid."** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Van degenen die bid'ât introduceren zal geen enkele 'ibâda worden aanvaard. Zij zullen naar de Hel gaan."** Deze eervolle hadîth's tonen duidelijk aan dat de volgelingen van Sayyid Qutb zich erg vergissen en dat enkel de ahl al-soenna zal worden gered. Immers, Sayyid Qutb accepteert niet de overleveringen die afkomstig zijn van de rechtschapen Voorgangers. De ahl al-soenna daarentegen klampt zich vast aan de overleveringen die de rechtschapen Voorgangers hebben overgebracht van de Gezant van Allah. In de sharh (verklaring) op **Birgivî Vasiyyetnâmesi** staat vermeld: "Het is voor iedere moslim verplicht (fard) om de geloofsrichting (madhhab) van de ahl al-soenna te leren, alsook de geloofsleer die de geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld; en om zijn geloof te corrigeren volgens deze geloofsleer. Iedereen moet deze kennis leren. Men moet niet onwetend blijven. Want een geloof dat niet in overeenstemming is met de islam, is zeer schadelijk. In deze tijd hebben zich overal bid'ât verspreid. Er zijn er nog maar weinig die de geloofsleer van de ahl al-soenna wa'l-jamâ'a kennen. Deze onwetendheid heeft zich uitgezaaid over de hele wereld. De uitspraken van geleerden die handelen volgens hun kennis, worden vertrouwd. Er zijn veel mensen die ver zijn van kennis, maar die zich vermommen als geleerden en die faam verwerven. Men moet zich niet laten misleiden door hun verschijning en beroemdheid. 'Een halfbakken geleerde vernielt iemands geloof, een halfbakken arts iemands lichaam' is een beroemd spreekwoord. In deze tijd misleiden vele onwetende personen de moslims met titels zoals 'shaykh' en 'murshid' of 'grote geleerde'. Moge Allah de Verhevene de moslims behoeden misleid te worden door hen! Men moet deze afgedwaalden sterk vermijden. Men moet niet de uitspraken en boeken volgen van eenieder die zich voordoet als geleerde. Men moet fatwa's, besluiten die niet uit fiqh-boeken komen en die zijn gefor-

muleerd volgens de mode van de tijd, niet volgen; men moet mensen zoeken en vinden die bekwaam zijn voor zo'n taak, en moet zijn vragen aan hen stellen en het juiste leren." Iedere moslim moet deze raadgevingen van de islamgeleerden ter harte nemen, zich bezinnen en zich niet laten misleiden door de schoonschijnende reclames voor ketterse boeken en hun misleidende propaganda.

Men kan zich alleen maar verbazen over degenen die de afgedwaalde ideeën van Sayyid Qutb 'tafsîr bi'l-dirâya' (tafsîr gebaseerd op de ratio) noemen. Men moet zich niet vasthouden aan de kruimels die Sayyid Qutb denkt te hebben begrepen uit de edele Koran en die daarbij ook nog verdorven zijn, maar aan de ware tafsîr-boeken die de geleerden van de ahl al-soenna hebben samengesteld, waarin ze datgene hebben verzameld wat de Gezant van Allah had begrepen en verkondigd uit de edele Koran. Zij die hun toevlucht willen nemen in de schaduw van de edele Koran en zo gelukzaligheid willen bereiken, moeten niet in de zogenaamde tafsîrs geloven die door willekeurige personen zijn geschreven, maar in de correcte tafsîrs van de geleerden van de ahl al-soenna. Het zijn niet de discipelen van Sayyid Qutb die de mensen gelukzaligheid zullen doen bereiken, maar de geleerden van de ahl al-soenna die de erfgenamen zijn van de Gezant van Allah (vrede zij met hem).

Volgelingen van Sayyid Qutb zeggen dat hij een shâfi'iet is. Echter, om te kunnen behoren tot een van de vier rechtsscholen, moet men allereerst de geloofsleer van de ahl al-soenna aanhangen. Dat iemand die afwijkt van de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) en die zelfs de ahl al-soenna afkeurt, zegt dat hij tot een van de vier rechtsscholen behoort, is niets anders dan het misleiden van de moslims.

Wanneer een moslim die een kijkje neemt in de 'tafsîr' van Sayyid Qutb of in een vertaling hiervan, de edele Koranverzen of hun vertalingen leest, dan haalt hij er werkelijk vreugde uit. Zijn ziel ervaart opluchting. Immers, deze vertalingen zijn overgenomen uit de tafsîrs van de geleerden van de ahl al-soenna. Echter, wanneer men dan de teksten van Sayyid Qutb leest en zijn afwijkende opvattingen die niet overeenkomen met de basisbronnen van de islam of de vertalingen hiervan, dan voelt de moslim zich beklemd en wordt zijn hart verduisterd. De laagheid van zijn niveau wordt meteen opgemerkt. Men ziet dat hij het geloof en de islam probeert te verklaren volgens filosofische ideeën. Het is om deze reden dat de eerlijke moslims die de boeken van de geleerden

van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) lezen, die leven geven aan de zielen, en die de grootsheid van deze verheven geleerden kunnen aanvoelen, ook vandaag de ware tafsîr-boeken lezen en uit die zeeën der kennis zegeningen proberen te verkrijgen en – laat staan dat ze de boeken van Sayyid Qutb zouden prijzen – de jongeren ervoor juist proberen te behoeden dat ze zijn boeken lezen.

Hoewel hij zijn afwijkende opvattingen overal in zijn ‘tafsîr’ heeft uitgestrooid, vonden we het nuttig om enkele hiervan beknopt te vermelden om onze lezers tevreden te stellen:

1. Wanneer hij begint aan zijn zogenaamde verklaring (tafsîr) van soera al-Baqara, zegt hij: *“Elke soera heeft een eigen karakteristieke muzikale effect en harmonie.”* De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zei: **“Muziek vergroot huichelarij in het hart.”** Hoe kan de edele Koran nu zo’n effect hebben? Het reinigt juist de duisternissen die door muziek ontstaan. Het vult het hart en de ziel met licht. In de sharh (verklaring) op **Birgivî Vasiyyetnâmesi** staat vermeld: “Men moet niet luisteren naar datgene wat wordt voorgedragen met muziek. De tarîqa-aanhangers van onze tijd zijn zeer onwetend en koppig. Al zingend dragen zij gedichten voor. De sensuele plezieren die ontstaan door muziek, omschrijven zij als genot dat is ontstaan bij ‘ibâda; ze zeggen dat er zegeningen zijn ontstaan. Zulke boekloze, madhhabloze afgedwaalden zijn de pioniers van de soldaten van de Dajjâl. Mijn raad aan de moslims is: laat jullie niet door hen misleiden! Anders zouden jullie uit het geloof kunnen treden! Wijk niet af van het pad van de geleerden van de ahl al-soenna! Luister niet naar degenen die de edele Koran, de gebedsoproep, adhkâr (mv. van dhikr; het gedenken van Allah) en smeekbeden melodieus reciteren en uitspreken! Breng hen tot zwijgen! In het fatwa-boek genaamd **Tâtârhâniyya** staat geschreven dat er een overeenstemming bestaat over dat het harâm is om deze genoemde zaken melodieus te reciteren. De fiqh-geleerden hebben veel bronnen, bewijsstukken naar voren gebracht over dat dit harâm is.”

2. Hij zegt: *“De emigratie (hijra) naar Medina werd gedaan vanuit een noodsituatie.”* Echter, de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) vermelden dat de emigratie niet uit angst, moeilijkheid of dwang werd ondernomen, maar dat dit werd gedaan met de bepaling van Allah de Verhevene en omdat Hij het had toegestaan. In **Mawâhib al-ladunniyya** staat vermeld: “De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij

met hem) gebood zijn Metgezellen om van Mekka naar Medina te gaan. Hij bleef zelf in Mekka en wachtte op de toestemming van Allah de Verhevene. Op een dag kwam Jabrâîl (vrede zij met hem) en zei: 'De kuffâr van de Quraysh willen je doden. Slaap deze nacht niet in je bed.' De volgende dag bracht hij hem het edele Koranvers waarin hem toestemming werd gegeven om te emigreren." Op zo'n fatsoenlijke manier spraken en schreven de islamgeleerden over de Gezant van Allah (vrede zij met hem).

3. Hij zegt: *"Bij de interpretatie van de letters die aan het begin staan van sommige soera's van de Koran, zijn er verschillende opvattingen naar voren gebracht. Wij nemen een van deze opvattingen over, namelijk deze die zegt dat er hier een aanwijzing is dat de edele Koran uit deze letters is samengesteld."* De geleerden van de ahl al-soenna verklaren het volgende: "Deze letters behoren tot de mutashâbihât (meerduidige, impliciete) verzen. Allah de Verhevene heeft de betekenissen ervan verborgen. Ze hebben veel betekenissen. Een deel van deze betekenissen heeft Hij enkel medegedeeld aan Zijn geliefde Profeet en aan de râsikh-geleerden (geleerden met onwankelbare, diepgaande kennis) die zijn erfgenamen zijn." Dat de edele Koran in Arabische letters werd neergezonden, staat duidelijk vermeld in andere verzen. Dat hij deze letters met zo'n betekenis interpreteert en het tegelijkertijd nalaat om te schrijven wat de edele Abû Bakr, de edele 'Umar en de tafsîr-geleerden hierover hebben vermeld, is geen zaak dat als iets kleins moet worden gezien. Ook hieruit wordt duidelijk dat hij niets afweet van de geheimen van de edele Koran en van de goddelijke kennis die de grootheden van tasawwuf werd ingegeven.

4. Hij zegt: *"De tafsîr- en tawhîd-geleerden hebben uitvoerig beschreven of eerst de aarde of de hemel werd geschapen. Echter, zij hadden moeten weten dat 'vroeger'-zijn of 'later'-zijn menselijke termen zijn. Men moet wederom niet vergeten dat termen zoals deze enkel zijn gebruikt opdat de grenzeloze beschrijvingen begrepen kunnen worden door het begrensde menselijke verstand. De discussie waarin de islamitische denkers zijn beland over deze uitdrukkingen in de edele Koran, is niets anders dan de afschrikwekkende ramp dat de Griekse filosofie en de religieuze geschillen onder de joden en christenen zich vermengden met het heldere Arabische verstand en het stralende intellect van de islam."* Kijk eens wat voor woorden Sayyid Qutb gebruikt tegen de islamgeleerden en de rechtschapen Voorgangers! Hoe kan het hart van een moslim niet pijn doen bij deze beledigingen en onfatsoenlijkheden die hij uit tegen de tafsîr- en kalâm-geleerden? Met de woorden: "Zij

hadden moeten weten” probeert hij die verheven geleerden de les te lezen. En met de woorden: “Men moet niet vergeten” bestempelt hij de geleerden van de gunstige eeuw, die werd geprezen door de Gezant van Allah, als onwetenden. Hieruit wordt duidelijk dat hij niet heeft gehoord over de subtiele kennis die vermeld staat in de boeken die de islamgeleerden over tijd en ruimte hebben geschreven. Als hij de boeken van de islamgeleerden gelezen en begrepen zou hebben, dan had hij niet kunnen kwaadspreken over de meest gewaardeerde persoonlijkheden van de islam, maar zou hij zijn grenzen hebben gekend en zich fatsoenlijk hebben gedragen. Ja, hoewel hij in zijn ‘tafsîr’ die hij schreef in een vlotte stijl en met versierde woorden – zoals het geval is in zijn romans ‘Doorns’, ‘Een kind uit het dorp’ en ‘De magische stad’ – bij de jongeren de indruk wekt een geleerde te zijn en hij de jonge, onrijpe breinen aan zich bindt, zien de personen die de gezegende geschriften van de islamgeleerden hebben gelezen en uit onachtzaamheid zijn ontwaakt, zijn giftige ideeën en afgedwaalde houding die hij heeft verspreid tussen deze aantrekkelijke teksten van hem, meteen in.

5. Zoals in zijn uitspraak: *“Naar mijn mening is deze ervaring gedaan om de persoon die kalief zal worden op aarde op te leiden”*, gebruikt hij op vele plaatsen in zijn ‘tafsîr’ de woorden ‘naar mijn mening’ en ziet hij zichzelf als een reusachtig figuur. Dat hij niet gewoon onwetend is maar enorm onwetend, wordt ook hieruit duidelijk. Als hij de tafsîr van **Baydâwî** en de hâshiya (toelichting) hierop, en de **Tafsîr al-kabîr** zou hebben gelezen en iets van de uiterlijke (zâhir) kennis van de edele Koran zou hebben begrepen, en als hij de tafsîr **Ni’matullâh** of de tafsîr **Rûh al-bayân** van de edele Ismâ’îl Hakkı uit Bursa zou hebben gelezen en iets zou hebben begrepen van de geheimen van de edele Koran, dan zou hij zijn grenzen hebben gekend en zich misschien wat fatsoenlijk hebben gedragen.

6. In zijn verklaring van het 117e vers van soera al-Baqara zegt hij: *“De Schepper heeft geen enkele gelijke. Wel, op dit punt valt de filosofie van de eenheid van het bestaan (wahdat al-wujûd) volledig buiten het islamitische concept, en de islam verwerpt volledig het begrip van de niet-moslims over de eenheid van het bestaan.”* Met deze woorden maakt hij duidelijk dat hij helemaal niets afweet van tasawwuf. Hij denkt dat de ingevingen (ilhâm) en onthullingen (kashf) van de grootheden van tasawwuf filosofieën zijn. Hij wordt zodanig onbeschoft dat hij deze râsikh-geleerden ‘niet-moslims’ noemt. Immers, ook de kennis van wahdat al-wujûd die vóór

de islam bestond, was naar voren gebracht door de tasawwuf-geleerden van de vroegere, geopenbaarde ware religies. De Griekse filosofen en de niet-moslims van de School van Alexandrië hadden deze kennis gestolen van deze tasawwuf-geleerden en hadden het aan zichzelf toegeschreven. De kennis van wahdat al-wujûd is geen uitvinding van filosofen, maar is de spirituele kennis en onthullingen van de gelovigen (mu'minûn) die in de religie een hoge rang hebben bereikt. De eenheid van het bestaan (wahdat al-wujûd) wordt op verschillende plaatsen in het boek **Se'âdet-i Ebediyye** uitgelegd. Gelieve deze plaatsen te zoeken aan de hand van het register in het boek en deze te lezen!

7. In zijn verklaring van het 3e vers van soera al-Zumar zegt hij: *"De bezitter van tawhîd en ikhlâs vraagt niets aan iemand anders dan Allah. Hij vertrouwt niet op welk schepsel dan ook. De mensen zijn afgeweken van de tawhîd die wordt verkondigd door de islam. Vandaag worden in alle landen de awliyâ aanbeden. Net zoals de pre-islamitische Arabieren de engelen en afgodsbeelden aanbaden, vragen zij voorspraak (shafâ'a) aan hen. In de tawhîd en ikhlâs die Allah heeft medegedeeld, is er geen tussenpersoon en geen voorspraak tussen Allah en de dienaar."* Met deze uitspraken maakt hij bekend dat hij een wahhabiet is.

8. Deze socialistische schrijver denkt van zichzelf dat hij een tafsîr-geleerde is en interpreteert verschillende edele Koranverzen verkeerd. Zo zegt hij bijvoorbeeld het volgende over het 7e edele vers van soera al-Nisâ: *"In wat de ouders en hun familieleden nalaten, is er een aandeel voor de mannen. In wat de ouders en familieleden nalaten, is er ook een aandeel voor de vrouwen. Dit zijn aandelen die min of meer overeenkomen met wat verplicht (fard) werd verklaard."* Echter, de islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) zeiden het volgende over dit edele vers: "In wat de ouders en familieleden nalaten, is er aandeel voor de mannen. In wat de ouders en hun familieleden nalaten, is er ook aandeel voor de vrouwen. Of de nagelaten goederen nu veel zijn of weinig, hen wordt hun aandeel gegeven in de hoeveelheid die verplicht (fard) werd verklaard." In **al-Baydâwî** wordt ook de reden hiervoor verklaard. Over het daaropvolgende edele vers zegt hij zelfs: *"We zien hier geen bewijs voor een opheffing (naskh). Volgens onze visie is dit vers muhkam (eenduidig, expliciet); het is fard om dienovereenkomstig te handelen"*, en schaamt zich niet om te schrijven dat hij een 'tafsîr' geeft volgens zijn eigen opvatting. Echter, de tafsîr-geleerden zeiden: "Ook al hebben sommigen gezegd dat het voorschrift in dit edele vers wâjib is, is het

‘nadb’, dus mustahabb.” En zo heeft men het ook altijd al gedaan in alle islamitische landen.

Nadat hij het hieraan voorafgaande edele vers vermeldt, zegt hij: *“Allah de Verhevene heeft bezit en eigendom toevertrouwd aan de gemeenschap. De gemeenschap is ertoe verplicht om deze bezittingen op een goede wijze te gebruiken. Aanvankelijk is de gemeenschap de eigenaar van alle bezittingen. Erfgenamen (testamentuitvoerders) hebben enkel met de toestemming van de gemeenschap het recht om gebruik te maken van deze bezittingen.”* Zo belastert hij de islam en probeert hij een hervorming door te voeren. Onder de naam ‘tafsîr’ probeert hij zijn socialistische ideeën bij de jongeren in te prenten.

9. In zijn boeken **al-Salâm al-‘âlamî wa’l-islâm** en **Dirâsât islâmiyya** zegt hij: *“De zakât is een belasting. Deze belasting wordt enkel door de staat geïnd. Het is niet een handeling die face-to-face tussen twee individuen plaatsvindt. Het is niet een individuele welwillendheid of een sadaqa, die van hand tot hand wordt overgedragen. De zakât van zijn bezittingen zelf met zijn eigen handen opzijzetten en weer met zijn eigen handen uitdelen, is niet de manier en de orde die fard (verplicht) is in de islam. De uitspraak: ‘Bezittingen waarvan de zakât is betaald, worden niet beschouwd als opgespaarde bezittingen [dus kanz]’, is niet correct. De staat kan deze in beslag nemen.”* Dat deze uitspraken van Sayyid Qutb niet correct zijn, dat ze niet overeenkomen met de islam en dat het zijn eigen verkeerde gedachten zijn, wordt uitvoerig en met bewijsdocumenten aangetoond in het boek **Se’âdet-i Ebediyye**. Dat de bezittingen waarvan de zakât is betaald, niet onder de categorie ‘kanz (schat)’ vallen en dat de regering om welke reden dan ook deze bezittingen niet in beslag mag nemen, staat in alle boeken geschreven. In **Ahkâm al-sultâniyya** en in vele andere waardevolle boeken staat: “In de edele Koran worden de woorden ‘zakât’ en ‘sadaqa’ in dezelfde betekenis gebruikt. Niemand heeft enig recht op het bezit van een moslim behalve dat wat door zakât wordt bepaald. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **‘Op iemands bezit is er geen aanspraak buiten de zakât.’** Bezittingen waarvan de zakât moet worden betaald, worden onderverdeeld in twee categorieën: de duidelijk zichtbare bezittingen (amwâl al-zâhira) en de verborgen bezittingen (amwâl al-bâtina). Duidelijk zichtbare bezittingen zijn bezittingen die niet opgeborgen of verborgen kunnen worden. Gewassen, fruit en vierpotige slachtdieren die grazen in de wei, vallen hieronder. Verborgen bezittingen zijn bezittingen die opgeborgen en verborgen kunnen

worden. Goud, zilver en handelswaren behoren tot deze soort bezittingen. De regering mag de zakât van verborgen bezittingen niet opeisen. De zakât hiervan overhandigen is het recht van de bezitter. Als de bezitters van verborgen bezittingen de zakât hiervan uit eigen wil aan de regering overhandigen, dan neemt de regering dit aan en helpt het de bezitters door hun zakât te geven aan de categorieën van personen waarvan in de islam werd bevolen om de zakât aan te geven. Het is de plicht van de regering om enkel de zakât van de duidelijk zichtbare bezittingen te eisen en deze uit te delen aan de daarvoor bestemde personen. Opdat de regering dit recht kan hebben, is het vereist dat het vrij, moslim en rechtvaardig is en dat het de religieuze kennis omtrent de zakât bezit. Als de regering onrechtvaardig is in het inzamelen van de zakât, maar rechtvaardig is in het uitdelen ervan aan de daarvoor bestemde personen, dan is het zowel toegestaan dat de zakât aan deze regering wordt overhandigd, als dat de bezitter het niet aan de regering overhandigt maar het zelf uitdeelt. Als de regering rechtvaardig is in het inzamelen van de zakât maar onrechtvaardig is in het uitdelen ervan, dan is het wâjib om de zakât niet aan deze regering te geven. Het is dan niet toegestaan om het te overhandigen. Als de regering het met de wil van de bezitter of onder dwang inzamelt, dan geldt dit niet als het betalen van de zakât. De bezitters van zakât-plichtige goederen moeten dan hun zakât nogmaals opzijleggen en het zelf uitdelen aan degenen die er recht op hebben. Aanvankelijk deelde de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de ingezamelde zakât uit aan personen aan wie hij het geschikt vond om te geven. Later verklaarde Allah de Verhevene een voor een de categorieën van zakât-ontvangers en gebood Hij het niet te besteden aan iets anders. Dat aan een kâfir geen zakât mag worden gegeven, werd op basis van overeenstemming vermeld.” Hierbij is de vertaling uit **Ahkâm** voltooid.

Aan het einde van het hoofdstuk ‘Garantie (kafâla)’ in **Durr al-mukhtâr** staat vermeld: “Tarsûsî zei dat het niet toegestaan is voor de sultan [dus de regering] om het bezit van wie dan ook in beslag te nemen. Enkel als de zakât inzamelende ambtenaren van de staatskas (Bayt al-mâl), de gouverneurs of de secretarissen van de staatskas de bezittingen van moslims zich onrechtmatig toe-eigenen en zo verraad plegen tegenover het volk, dan kan de regering de bezittingen die zij onrechtmatig hebben verworven, in beslag nemen. Hetzelfde geldt voor de secretarissen en bedienden van stichtingen (awqâf; enk. waqf). Als zij buitensporige uitgaven doen, een losbandig leven leiden vol genoegens en appartementen

laten bouwen voor zichzelf, dan neemt de regering hun bezittingen in beslag en ontslaat hen uit hun functie. De bezittingen die zij onrechtmatig hebben verworven, worden teruggegeven aan de stichting. Als het niet duidelijk is van welke stichting ze het hebben genomen, dan wordt het overgeplaatst naar de staatskas. Kalief ‘Umar had Abû Hurayra (moge Allah tevreden zijn met hen beide) als gouverneur naar Bahrein gestuurd om daar de zakât in te zamelen. Later ontsloeg hij hem uit dit ambt en nam hij zijn bezittingen in beslag. Hij nam van hem 12.000 dinar. Een tijd later wilde de edele ‘Umar hem deze functie opnieuw geven, maar de edele Abû Hurayra aanvaardde het niet. Deze gebeurtenis wordt bericht door Hâkim en anderen.” Ibn ‘Âbidîn zegt het volgende wanneer hij deze regels verklaart: “Dat de regering de bezittingen van ambtenaren van de staatskas in beslag neemt, betekent dat het de goederen afkomstig van de zakât die zij onrechtmatig hebben toegeeigend, terug uit hun handen neemt en aan de staatskas geeft, dus deze terug op hun plaats zet. De regering mag deze bezittingen niet aan andere doeleinden besteden. Abû Hurayra zei: ‘‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hen beide) stuurde mij naar Bahrein om de zakât in te zamelen. Later ontsloeg hij mij uit mijn functie en nam hij 12.000 dinar van me af. Een tijd later wilde hij mij deze functie opnieuw geven. Ik heb het niet aanvaard.’ Toen Abû Khâtam hierover hoorde, zei hij: ‘Yûsuf (vrede zij met hem) was een verheven profeet, veel meer superieur dan jou en toch had hij gewild om deze functie uit te oefenen. Waarom accepteerde je het niet?’ In zijn antwoord zei hij: ‘Hij was Yûsuf (vrede zij met hem). Hij was een profeet. Hij was de zoon van een profeet. Hij was de kleinzoon van een profeet. Hij was de zoon van een kleinzoon van een profeet. Ik daarentegen ben de zoon van Umayya. Ik ben bang om te zeggen wat ik niet weet, om een taak te verrichten die ik niet kan, en om zo in schande te vallen tegenover mijn Heer en Zijn dienaren en dat mijn bezit in beslag wordt genomen.’ Volgens de rechtsschool van de edele Abû Hurayra was het toegestaan dat zakât-ambtenaren geschenken aannamen. We begrijpen echter dat dit in de rechtsschool van de edele ‘Umar niet toegestaan was. De edele ‘Umar handelde volgens zijn eigen rechtsschool en nam de goederen die de edele Abû Hurayra als geschenk had ingezameld, uit zijn handen.” Men ziet dus dat de edele ‘Umar niet de bezittingen van rijken in beslag nam. Integendeel, hij had de onrechtmatige verwervingen van ambtenaren die bezittingen van rijken in beslag hadden genomen, teruggenomen en aan hun rechtmatige eigenaren gegeven. In de islam mag niemand het bezit, het eigen-

dom van wie dan ook in beslag nemen. De islam onderscheidt zich ook in dit opzicht van het communisme en het socialisme.

10. Op verschillende plaatsen van zijn ‘tafsîr’ schrijft Sayyid Qutb de hadîth: **“Ook op andere bezittingen dan de zakât hebben de armen recht”**, en vermeldt dat de regering de zakât onder dwang kan innemen en dat bovendien de regering de overtollige bezittingen van degenen die geen sadaqa geven, in beslag kan nemen. Zo drijft hij de zaak tot het communisme. Om bewijzen te kunnen leveren voor deze ideeën van hem, interpreteert hij edele verzen en eervolle hadîth’s op een verkeerde manier. In zijn poging om iets goeds te doen, richt hij juist veel schade aan. De bovenstaande eervolle hadîth geeft niet aan dat sadaqa verplicht (fard) is zoals de zakât, maar dat het onder de nâfila-‘ibâdât een ‘ibâda is die veel beloning oplevert. Immers, er werd medegedeeld dat degenen die aan de armen niet hun recht op zakât geven, bestraft zullen worden in de Hel. Voor degenen die de armen hun aanspraak op sadaqa niet geven daarentegen, werd er helemaal geen bestraffing bekendgemaakt. Er werd medegedeeld dat het geven ervan veel beloning oplevert. Evenzo hebben de islamgeleerden op basis van overeenstemming vermeld dat de volgende rechten die worden vermeld in de eervolle hadîth: **“Een moslim heeft vijf rechten op een andere moslim”**, namelijk **“hem begroeten, hem bezoeken wanneer hij ziek is en ingaan op zijn uitnodiging om te komen eten”** niet fard zijn. Echter, de onderstaande eervolle hadîth’s die we hebben overgenomen uit **Zawâjir**, tonen duidelijk aan dat dit niet het geval is bij de zakât: **“Bescherm jullie bezittingen door de zakât te geven. Genees jullie zieken door sadaqa te geven! Bescherm julliezelf tegen rampspoed door middel van smeekbeden!”** en **“Bezit waarvan de zakât is betaald, wordt niet als ‘kanz’ beschouwd – dus een schat die wordt afgekeurd door Allah de Verhevene – zelfs al wordt het begraven in de grond. Bezit waarvan de zakât niet is betaald, wordt een kanz** (schat)**, zelfs al ligt het in het openbaar”** en **“In het hart van de gelovige** (mu’min) **kunnen gierigheid** (bukhl) **en geloof** (îmân) **absoluut niet samen aanwezig zijn!”** In zijn verklaring van deze eervolle hadîth’s zegt de edele Ibn Hajar al-Makkî: “De gierigheid die in deze eervolle hadîth’s wordt afgekeurd, is het niet betalen van de zakât.”

11. Ondanks dat in het edele vers [interpretatie van de betekenis]: **“Wij zeiden tegen hen: ‘Word verachtelijke apen’”**, duidelijk wordt vermeld dat de joden die op zaterdag hadden gevist, veranderd werden in apen, probeerde hij ook de betekenis van dit vers

te veranderen en zei hij: *"Zij vervielen tot het lage niveau van apen. Het betekent niet dat ze noodzakelijkerwijs lichamelijk in apen zijn veranderd"*, en veronderstelde hij van zichzelf dat hij een mujtahid was zoals Imâm Mujâhid. De grote geleerde 'Abdul'azîz al-Dahlawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schrijft in zijn **Tafsîr al-'Azîzî** uitvoerig dat de vorm en verschijning van deze mensen veranderden in de gedaante van apen, dat zij drie dagen leefden en daarna stierven; en geeft zo antwoord op degenen die spreken zoals Sayyid Qutb.

12. Wederom in zijn 'tafsîr' zegt hij: *"Er is geen enkel voorschrift in de Koran over het tot slaven maken van gevangenen. De islam heeft de bron van slavernij doen opdrogen."* Hij ziet echter ook zelf in dat deze opvatting van hem verkeerd is; hij slaat een andere weg in en zegt: *"De islam heeft de bronnen van slavernij doen opdrogen, behalve in het geval van gevangenen bij een rechtmatige oorlog. Immers, het was niet machtig genoeg om in die dagen een voorschrift – dat in strijd was met de gebruiken – onder dwang te laten accepteren door de samenlevingen."* Met deze onzinnige logica probeert hij zijn fout te verbergen. Hij kan niet ontkennen dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) in het 7e jaar van de hijra de gevangenen, die hij bij de Slag bij Khaybar had gevangengenomen, als slaven en slavinnen had verdeeld onder zijn Metgezellen en dat deze praktijk eeuwenlang werd toegepast in de islamitische landen. Echter, hij denkt dat de islam voorschriften heeft gebracht voor de niet-moslim samenlevingen en voert zo ook een zeer rampzalige gedachtegang. Hij zegt: *"De islam was niet machtig genoeg om zijn voorschrift te laten accepteren."* Hij realiseert zich niet dat zo'n verondersteld 'machtsgebrek' uiteindelijk reikt tot Allah de Verhevene en leidt tot kufr. De islam heeft echter geen enkel voorschrift – dus gebod of verbod – gebracht voor de niet-moslims. De islamitische voorschriften zijn gericht op de moslims en de moslim-samenlevingen. De islam vraagt maar één iets van de niet-moslims, en dat is dat zij het geloof aannemen. Het feit dat de niet-moslims die onder een dhimma-verdrag leven, de mu'âmalât moeten naleven, is omdat zij wettelijk gezien als moslims worden gerekend.

13. Ook wat betreft het trouwen met niet-moslim vrouwen die behoren tot de ahl al-kitâb ('mensen van het boek'), brengt Sayyid Qutb zijn eigen opvattingen naar voren en probeert hij te concurreren met de mujtahids. Zijn enige 'kapitaal' bij het schrijven van een 'tafsîr' en zogenaamde boeken over de islam, is dat hij vanwege zijn nationaliteit het Arabisch kent. De grootste fout van deze

persoon van wie de enige vaardigheid zou zijn om een goede vertaler te zijn, is dat hij niet heeft begrepen dat zijn rang in kwesties van de religieuze kennis die van een navolger (muqallid) is. Echter, de verklaring van de bronteksten (nusûs; enk. nass) en het uiteenzetten van een standpunt waarover geen bronteksten bestaan, is een zaak van de mujtahids en alleen hun uitspraken worden serieus genomen. Meningen van mensen die geen mujtahid zijn, dus van navolgers zoals wij, stellen geen religieuze kennis voor. Religieus onwetenden die opvattingen voorleggen die niet overeenkomen met de standpunten van de mujtahids, worden **islamitische hervormer** of **ketter** genoemd. Dit zijn personen die zich voordoen als religieuze geleerden en zo achter de schermen de islam willen vernietigen. Een ware geleerde is een moslim met ikhlâs (oprechtheid) die lange jaren aan zijn studietafel de verklaringen en standpunten van de mujtahids leerde en deze overbrengt, mededeelt passend aan het begrip van de mensen van zijn tijd.

Omdat Sayyid Qutb vanwege zijn nationaliteit het Arabisch goed kende, probeerde hij de socialistische kennis die hij al 40 jaar lang had bestudeerd en die hij vol bewondering verdedigde, te vergelijken met de edele Koran. Omdat hij de boeken van de islamgeleerden niet had gelezen en omdat hij werd beïnvloed door Muhammad ‘Abduh, de toenmalige voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Egypte, begon hij in de laatste jaren van zijn leven boeken te schrijven die positief spraken over madhhabloosheid en het wahhabisme. Zijn boek **al-‘Adâla al-ijtimâ’iyya fî’l-islâm** (‘Sociale rechtvaardigheid in de islam’), dat hij uitgaf in 1948, staat vol met deze destructieve, afgedwaalde ideeën van hem. Hij zei dat men zich moet vastklampen aan de edele Koran, maar in werkelijkheid misleidde hij daarmee de jongeren naar zijn eigen afgedwaalde ideeën. Had hij maar de geschriften gelezen van mujâhids die de islam goed hadden bestudeerd en begrepen zoals **‘Abdulqâdir Udah** en **Ahmad al-‘Adwî al-Azharî** die zijn tijdgenoten waren, dan had hij de verhevenheid van de geleerden van de ahl al-soenna begrepen en had hij de gelukzaligheid kunnen bereiken van het vasthouden aan hun pad, dat de enige weg van verlossing is. Echter, ook degenen die hem een vrome islamgeleerde noemen, hebben uitspraken zoals: “Zijn wetenschappelijke en filosofische onderzoeken hebben hem een onwankelbaar geloof verleend”, niet kunnen verbergen en hebben vermeld dat zijn geloof niet op de islamitische kennis was gebaseerd maar op filosofische gedachten, en dat het een dwaalweg is.

Sommige mensen die zich voordoen als religieuze geleerden,

laten zich niet enkel misleiden door de hervormingsgezinde, afgedwaalde ideeën van Sayyid Qutb, maar proberen ook zijn ideeën die niet overeenkomen met de islam te verspreiden onder de jongeren. En sommige anderen die eraan denken om winst te halen uit zulke inspanningen, vertalen zijn 'tafsîr' en bepaalde delen van zijn boeken verkeerd en verkopen het tegen een hoge prijs. Omdat het een belemmering vormt voor hun winsten, vallen ze onze boeken aan die de waarheid onthullen en de jongeren wakker schudden. Omdat ze onze boeken – die we samenstellen uit vertalingen uit boeken van de geleerden van de ahl al-soenna – niet kunnen weerleggen met kennis en bewijsstukken, vinden ze geen andere uitweg dan leugens en belasteringen. Wanneer we aan personen die zulke leugens vertellen vragen: "Waar in onze boeken staat deze uitspraak van u geschreven?", dan kunnen ze geen plaats aanwijzen. Hun belasteringen en leugens komen dan naar boven. Om aan te tonen dat de **Fî zilâl al-Qur'ân** genaamde 'tafsîr' van Sayyid Qutb verdorven en schadelijk is, volstaat het om de fatwa van de edele Ahmad ibn Hajar al-Makkî, een van de groten onder de islamgeleerden, over dit onderwerp te lezen. Deze fatwa luidt als volgt:

"Degenen die de tafsîrs van onbevoegde mensen – die de kennis niet halen uit de tafsîrs van de islamgeleerden, maar dat wat ze zelf begrijpen en hun eigen opvattingen schrijven als 'tafsîr' – onder het volk brengen, moeten door de rechtbanken verhinderd worden. Zulke tafsîrs zijn verkeerd, verdorven. Geleerden die deze tafsîrs onder het volk brengen, zijn afgedwaald. Ze proberen ook anderen van het rechte pad af te brengen." Een moslim die deze fatwa die vermeld staat in **Fatâwâ al-hadîthiyya** leest, moet zich niet laten misleiden door de woorden van onwetende, afgedwaalde geleerden, maar moet zich vasthouden aan de boeken van de ahl al-soenna die worden misprezen door deze personen; en moet de verdorven, giftige boeken van de afgedwaalden die met versierde woorden en geplande tactieken geprezen worden, niet kopen en niet lezen.

58. Er zijn mensen die onder de naam **jamâ'at al-tablîgh** rondreizen in islamitische landen en die aansporingen doen en raad geven aan de moslims. Ze vertrekken vanuit India of Pakistan in groepen van 3 à 5 personen en reizen naar alle plaatsen van de wereld. Ze zeggen dat ze de islam proberen te verspreiden. Ze zeggen dat ze zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen. Onder hen zijn er ook die zeggen dat ze behoren tot de hanafî rechtsschool en dat ze Ibn Taymiyya zeer waarderen. Hoewel ze nuttig

en correct spreken, schrijven sommige geleerden in India en Pakistan dat zij afgedwaald zijn omdat het feit dat ze de namen en uitspraken van islamgeleerden niet in de mond nemen en een deel van de kennis van de ahl al-soenna lijken te verbergen, twijfels en verdriet opwekt.

Ze noemen zichzelf **jamâ'at al-tablîgh**. Hun hoofdkantoor bevindt zich in Delhi, India. [Ook in de steden Karachi en Lahore in Pakistan hebben ze grote vestigingen.] Overal waar zij naartoe gaan, leggen ze veel nadruk op het verrichten van het gebed. Ze verkondigen nuttige en noodzakelijke religieuze kennis. Deze activiteiten van hen noemen ze **'kast'** in het Urdu. Ze zeggen dat de oprichter van hun organisatie een Indiër was met de naam Mawlânâ Muhammad Ilyâs. Hij was de leerling van Rashîd Ahmad Gangohî. Dat hij 10 jaar samen met hem had doorgebracht, staat vermeld op pagina 43 en 49 van het boek **Mawlânâ Ilyâs uranki dînî da'wat**. Dit boek werd geschreven door een van de nabije leerlingen van Ilyâs. Toen Rashîd Ahmad in 1323 n.h. [1905 n.Chr.] stierf, studeerde hij verder bij Khalîl Ahmad Sahâranpûrî. Khalîl Ahmad stierf in 1346 n.h. [1928 n.Chr.] in de stad Medina. In zijn boek dat hij schreef in het Urdu, vermeldt hij dat Iblîs meer geleerd is dan de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Rashîd Ahmad zegt op pagina 51 van zijn boek **Barâhîn-i qâti'a** dat dit boek van Khalîl Ahmad een gezegend boek is en bewaarde het op een plaats die **Bayt-i ayn-i islâm** ('Huis van de bron van de islam') werd genoemd. Rashîd Ahmad was de opvolger van Hâji Imdâdullâh al-Madanî. Hâji Imdâdullâh stierf in 1317 n.h. [1899 n.Chr.] in Mekka. Rashîd Ahmad studeerde eerst bij Ismâ'îl al-Dahlawî. Deze Ismâ'îl vertaalde het boek **Kitâb al-tawhîd** van Ibn 'Abdulwahhâb naar het Urdu en gaf het de titel **Taqwiyat al-îmân**. Op pagina 38 van dit boek zegt hij: "De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is gestorven en ontbonden. Hij is veranderd in stof. Wie gelooft dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) op de Dag des Oordeels voorspraak (shafâ'a) zal verrichten, wordt een kâfir, een mushrik." Een andere leraar van Ilyâs was Ashraf 'Alî Tahânawî. Hij was een van de opvolgers van Hâji Imdâdullâh, die behoorde tot de Chishtiyya-orde. In het 1e deel van zijn boek **Bahishtî Zîwar**, dat hij in het Urdu schreef, vermeldt hij zeer verwerpelijke zaken die de hoge rang van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) verlagen tot het niveau van een kind, een gek of een dier. Alle drie de leraren van Ilyâs hebben met zulke teksten in hun boeken de moslims doen verbazen. Ilyâs prijst en

verheft hen en toont hen een overdreven eerbied. Hij zegt over hen dat zij de awliyâ en aqtâb waren van hun tijd. Pagina 114 van het boek **Malfûzât-i hazrat-i mawlânâ Ilyâs rahmatullâhi ‘alayh** staat vol met zulke lofprijzingen. Over zijn shaykh Rashîd Ahmad zegt hij: “Als ik hem niet zou hebben ontmoet, dan zou mijn hart geen kalmte en vredigheid hebben bereikt. Wanneer ik ’s nachts wakker werd, ging ik naar zijn slaapkamer, keek naar zijn gezicht en kwam dan weer terug en ging slapen. De liefde voor hem heeft mij volledig doordrongen, net als het bloed in mijn aderen.” Deze woorden van hem staan geschreven op pagina 44 en 49 van het boek **Mawlânâ Ilyâs urankî**. In het laatste vers van **soera al-Mujâdala** staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Degenen die geloven in Allah de Verhevene en de Dag des Oordeels, houden niet van degenen die Allah en Zijn Gezant niet volgen** [dus de ongelovigen (kâfirûn)], **ook al zijn dit hun vaders, zonen, broers of familieleden. Allah de Verhevene zal de harten van degenen die de ongelovigen niet liefhebben, met geloof vullen.”** Alle personen die behoren tot de jamâ’at al-tablîgh verheffen en prijzen Ilyâs en zijn leraren heel erg. Wanneer ze hun namen uitspreken of horen, zeggen ze ‘rahmatullâhi ‘alayh’ (‘moge Allah hem genadig zijn’). Ze verspreiden overal hun boeken die we hierboven hebben vermeld.

De geleerden van de ahl al-soenna hebben veel boeken geschreven om de aanhangers van de jamâ’at al-tablîgh te weerleggen en om aan te tonen dat zij afgedwaald zijn. Zij konden helemaal geen antwoord geven op deze boeken. ‘Abdul’alîm al-Siddîqî schrijft dat Ilyâs en zijn leraren de islam van binnenuit probeerden te vernietigen. Dit staat ook uitgebreid geschreven in de boeken **al-Mustanad**, **al-Mutanabbî al-Qâdiyânî**, **al-Ustâdh al-Mawdûdî** en **al-Dawla al-Makkiyya** en aan het einde van het boek **Hadiyyat al-mahdiyyîn**. Deze vijf boeken zijn in het Arabisch geschreven. Ze werden in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] via offset opnieuw gedrukt in Istanbul door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.

Ilyâs stierf in 1363 n.h. [1944 n.Chr.]. Zijn zoon Muhammad Yûsuf nam zijn plaats in. Yûsuf werd in 1335 n.h. [1917 n.Chr.] in Delhi geboren en overleed in 1394 n.h. in Lahore. Hij werd begraven in Delhi. Zijn boek **Hayât al-Sahâba** (‘Het leven van de Metgezellen’) bestaande uit drie volumes, werd in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] naar het Turks vertaald en gepubliceerd. Omdat hij in dit boek de eervolle Metgezellen erg heeft geprezen, wordt het gewaardeerd door de lezers. Echter, een bekend spreekwoord luidt: “Het zijn de daden die een persoon weerspiegelen, naar zijn woord

wordt niet gekeken.” Iemand die gelooft in de superioriteit van de eervolle Metgezellen en die van hen houdt, moet zich ook op hun pad bevinden. Hun pad is het pad dat wordt getoond door de geleerden van de ahl al-soenna. Het teken van het liefhebben van de eervolle Metgezellen is dat men uit de **fiqh-boeken** van een van de vier rechtsscholen van de **ahl al-soenna** leert, tracht deze kennis te verspreiden en dienovereenkomstig leeft. Muhammad Yûsuf werd opgevolgd door Shaykh In’âm al-Hasan, die een hadîth-leraar was aan de madrassa Mazâhir al-‘ulûm in de stad Saharanpur in India. Abu’l-Hasan ‘Alî al-Nadwî, het hoofd van de **Nadwat al-‘ulamâ** die in 1310 n.h. [1891 n.Chr.] in de stad Lucknow in India werd opgericht, schreef een boek met de titel **al-Da’wa al-islâmiyya**, dat in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] in Lucknow werd gedrukt. In dit boek prijst hij eerst Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Sirhindî en zijn diensten aan de islam, en schrijft daarna vol lof en verheerlijking over Ismâ’îl al-Dahlawî die in 1246 n.h. werd vermoord; over Nazir Husayn al-Dahlawî die stierf in 1320 n.h.; over de madrassa van Deoband die in 1288 n.h. [1871 n.Chr.] werd opgericht door Muhammad Qâsim Nanawtawî, een van de opvolgers van Hâji Imdâdullâh; over Ashraf ‘Alî Tahânawî die stierf in 1362 n.h.; en over de jamâ’at al-tablîgh en de oprichter hiervan, namelijk Muhammad Ilyâs. Muhammad Qâsim Nanawtawî stierf in 1317 n.h. [1899 n.Chr.]. Wij lazen de Perzische vertaling van het boek **Taqwiyat al-îmân** van Ismâ’îl al-Dahlawî, dat de titel **Taqwîm al-bayân** draagt en in 1396 n.h. [1976 n.Chr.] in Pakistan werd gedrukt, en zagen dat Ismâ’îl net zo dwaas was als onwetend. We begrepen goed dat hij een madhhabloze is, die de waarheid in een kwaad daglicht probeert te stellen door het te vermengen met valsheid. Moge Allah de Verhevene de moslims ervoor behoeden om zulke verdorven teksten te lezen en zich erdoor te laten misleiden, en om zo naar eeuwige ondergang te worden gesleurd! Âmîn.

In de 9e editie – van de maand shawwâl 1399 n.h. [1979 n.Chr.] – en nog in enkele latere edities van het maandelijkse tijdschrift **al-Mu’allim**, dat werd gepubliceerd door de geleerdenraad genaamd ‘Samasta’ in de stad Malappuram in de provincie Kerala in Zuid-India, zegt Mawlawî Abû Ahmad, een van de geleerden van de ahl al-soenna, het volgende onder het kopje ‘De opheldering van de twijfels rond de **jamâ’at al-tablîgh**’: “In de noordelijke gebieden van India zijn er verschillende groeperingen opgedoken; ze zeggen dat ze de islam zullen doen heropleven en overal zullen verspreiden. Veel personen kijken alleen maar naar hun versierde uitspraken en sluiten zich bij hen aan zonder de geloofsovertuigingen van

deze mensen en hun oprichters te onderzoeken. Er zijn velen die, wanneer ze het ware gezicht van deze mensen zien, zich van hen afscheiden en hun leugens en sluwe tactieken vertellen. Als men in de geschiedenis kijkt, dan zal men veel van zulke afgedwaalde mensen zien. Dit zijn arme zielen die worden gedreven door hun ziel van begeerte (nafs) en door hun verdorven gedachten. Ze interpreteren de bronteksten van de islam verkeerd op een manier zoals het hen uitkomt. Ze glijden af naar de ongegronde principes van Ibn Taymiyya en Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb al-Najdî. Mensen die niets afweten van de islamitische kennis, denken dat zij zich op het rechte pad bevinden. Ze geloven dat zij de islam dienen. Een van deze afgedwaalde groeperingen is het pad dat Mawlânâ Ilyâs heeft geïntroduceerd. Ze noemen zichzelf **jamâ’at al-tablîgh**. Ze reizen de wereld rond. Met hun ‘ibâdât, aantrekkelijke woorden en manier van kleden wekken ze de indruk godvruchtige, rechtschapen mensen te zijn. Ze spreken helemaal niet over hun geloofsovertuigingen en het pad dat zij bewandelen. Ze zijn ook in Kerala begonnen met het strooien van hun zaadjes. De geleerden van **Samasta Kerala** zijn een jihâd tegen hen begonnen door hun boeken, geloofsovertuigingen, totstandkoming, het leven en het pad van hun oprichters bloot te leggen. Degenen die dit alles onderzochten, zagen hun sluwe tactieken in en begrepen dat zij afgedwaalden (ahl al-bid’a) zijn. Ze vaardigden fatwa’s uit waarin stond vermeld dat zij afgeweken zijn van het ware pad van de ahl al-soenna wa’l-jamâ’a en dat zij zich bevinden op het pad van bid’a en dwaling. Deze fatwa’s van de geleerden van de ahl al-soenna uit het noorden en zuiden van India en uit het eiland Ceylon (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), hebben de status van consensus bereikt. Ook wij zullen met de leiding van Allah de Verhevene en door ons vast te houden aan het pad van de rechtschapen Voorgangers, hun verdorven geloofsovertuigingen en afgedwaalde pad hieronder vermelden.

De oprichter van het afgedwaalde pad **‘jamâ’at al-tablîgh’** is Muhammad Ilyâs ibn Ismâ’îl. Hij werd geboren in 1303 n.h. [1886 n.Chr.] en stierf in 1363 n.h. [1944 n.Chr.]. Voorheen gaf hij les aan de madrassa ‘Mazâhir al-‘ulûm’. Toen hij hier niet succesvol in was, ging hij verder als zogenaamde ‘shaykh’. Hij verdiende de kost door amuletten en smeekbeden te schrijven voor de onwetenden onder het volk. Intussen richtte hij de groep **‘tablîgh’** op. Jamâl Muhammad Sâhib, de voorzitter van de madrassa **Kulliyat-i qaid-i millat** in de stad Madâris, geeft in de krant Jandarka van 24 juli 1976 uitgebreide informatie over deze groep.

De voorzitter van de in Delhi gevestigde **jamâ’at al-tablîgh**, en zijn vriend Muhammad Idrîs al-Ansârî verklaren in de verhandeling (risâla) getiteld **Tablîgh-i Dustûr al-‘amal** – die gedrukt werd in de uitgeverij Jamâl in Delhi – de reden van de oprichting van deze groep als volgt: *‘Als men goed nadenkt en de geschiedenis bestudeert, dan ziet men dat het niet gelukt is om met de vier basisbeginselen de mensen vrede en gelukzaligheid te doen bereiken. Dit wordt begrepen uit het 139e vers van soera Âl-i ‘Imrân dat als volgt luidt: “Jullie zijn eervoller en verhevener dan hen, want jullie hebben geloof.” Het eerste basisbeginsel is dat het doel van de islam is om valse ordes, dus afgedwaalde geloofsovertuigingen en gewoonten te veranderen. Het tweede is dat het veranderen van deze zaken enkel kan worden verwezenlijkt middels het pad dat de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) hebben gekozen. Het derde is dat de inspanningen die de moslims tot op de dag van vandaag hebben gedaan – of het nu individueel was of gezamenlijk – niet voor dit doel waren en dat zij zich niet bevonden op het pad van de profeten. Het vierde is dat het om die reden noodzakelijk is dat er een rechtschapen gemeenschap, dus een ‘jamâ’at al-islâmiyya’ wordt opgericht, en dat deze zich inspant op het pad dat de islam heeft getoond. Wel, deze taak werd gedaan door Muhammad Ilyâs, een van de rechtschapen dienaren van Allah. Hij verzamelde degenen die zich wilden inspannen op de weg van de islam, om zich heen en vormde zo een nieuwe gemeenschap die de* ***jamâ’at al-tablîgh*** *werd genoemd.’*

Kijk eens naar deze praatjes! De inspanningen van de gemeenschap (umma) van Muhammad (vrede zij met hem) gedurende 1400 jaar – of het nu individueel was of gezamenlijk – zouden dus niet het pad van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) zijn geweest en zouden er ook niet toe hebben gediend om de valse geloofsovertuigingen die zich onder de mensen hadden verspreid, te veranderen. Daarom was het dus noodzakelijk geworden om een nieuwe gemeenschap op te richten. Dit wordt verklaard door de leider van de jamâ’at al-tablîgh! Degenen die de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) wilden verscheuren en een nieuwe afgedwaalde beweging buiten de ahl al-soenna wilden introduceren, zijn altijd met zulke woorden naar voren gekomen. Door te beweren dat de hele islamitische gemeenschap was afgeweken van het rechte pad en was afgedwaald van het pad der rechtleiding, richtten ze een nieuwe groep op. Zo brachten ze hun verzonnen, verdorven en schadelijke ‘principes’ naar voren.

Op dezelfde manier richtte recentelijk een persoon genaamd

Abu'l-A'lâ Mawdûdî in Pakistan een organisatie op die **jamaat-e-islami** werd genoemd. De reden waarom hij het oprichtte, vertelt hij als volgt op pagina 15 van zijn verhandeling (risâla) 'Min muslimân ur mawjûduhû siyâsî', die hij uitgaf in het Urdu: 'Hij had veel onderzocht en bestudeerd. Hij had besloten om de ring van de huidige islam van zijn hals te verwijderen. Als hij dit niet had gedaan, dan zou ook hij op het pad van ilhâd en de 'dahriyya' genaamde ongodsdienstigen zijn gebleven. De religie die van zijn voorouders, zijn grootvaders had meegekregen, was ilhâd en ongodsdienstigheid. Daarom had hij een nieuw religie-begrip naar voren gebracht dat volledig overeenkwam met de betekenis van de kalimat al-tawhîd (het woord/de belijdenis van eenheid). Hij was dus de eerste ware moslim van zijn tijd. Hij riep iedereen – moslim of geen moslim – op tot dit nieuwe religie-begrip.'

Zo spreekt ook Muhammad Ilyâs, namelijk dat alles wat deze gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) sinds eeuwen heeft gedaan, niet in overeenstemming zou zijn met het pad van de profeten. Muhammad Manzûr Nu'mânî vermeldt op pagina 12 van zijn verhandeling (risâla) **Malfûzât** dat Ilyâs zei: 'De 'ibâdât die de gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) tegenwoordig uitvoert, zijn allemaal rituelen en gebruiken. Degenen die de religie onderwijzen en degenen die de religieuze zaken besturen, zijn verbonden gebleven aan rituelen en gebruiken.' Muhammad Hasan Khân, een van de leiders van de jamâ'at al-tablîgh, zegt in het voorwoord van **Miftâh al-tablîgh**: *'Omdat vandaag in onze tijd de religieuze zaken onbeheerd zijn gebleven, hebben veel mensen zich laten meeslepen door de stroming van shirk, kufr en ilhâd. Allah de Verhevene had medelijden met deze toestand van de mensen en stuurde Shaykh Muhammad Ilyâs als een wonder om de moslims te wekken uit onachtzaamheid en om bij hen de geest van de religie in te prenten. Deze mujâhid (strijder) probeerde in de stad Mewat ten zuiden van Delhi, de mensen te wekken voor zover de omstandigheden van zijn tijd dat toelieten.'* Als hen gevraagd zou worden hoe Ilyâs het rechte pad wist te vinden terwijl de hele gemeenschap (umma) in kufr en dwaling zou zijn geweest, dan denken we dat het voor hen niet gemakkelijk zal zijn om hierop een antwoord te geven.

Uit hetgeen hierboven werd vermeld, wordt duidelijk dat de groepering van **jamâ'at al-tablîgh** – net als andere soortgelijke 'struikrovers'– zegt dat deze gemeenschap van Muhammad (vrede zij met hem) in dwaling is vervallen en is afgeweken van het rechte pad. Deze uitspraken van hen zijn volkomen tegengesteld aan wat

onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld. Immers, in een eervolle hadîth die werd overgeleverd door Tirmidhî, zei hij (vrede zij met hem): **'Mijn gemeenschap komt niet overeen op dwaling.'** Deze eervolle hadîth geeft met zekerheid aan dat de kennis waarover de mujtahids, dus de islamgeleerden, een overeenstemming hebben bereikt, altijd correct zal zijn. Niet alleen geleerden, maar iedereen met gezond verstand, zal meteen begrijpen dat dit zo is.

Laten we nu vermelden hoe deze groepering van **jamâ'at al-tablîgh** tot stand is gekomen. Abu'l-Hasan 'Alî al-Nadwî, een van de beroemde geleerden van India op het gebied van religie en geschiedenis, vermeldt de volgende woorden van Ilyâs, de oprichter van de jamâ'at al-tablîgh: 'Ik begon deze zaak in 1345 n.h. [1926 n.Chr.] toen ik in de verlichte stad Medina was. In een droom werd mij de blijde boodschap gegeven dat deze beweging door mijn hand zou worden gerealiseerd.' Dit staat in het Urdu geschreven op pagina 77 van het boek **Mawlânâ Ilyâs uranki dînî da'wat** ('De uitnodiging van Muhammad Ilyâs tot de religie'). Een pagina erna wordt er gezegd dat hij na zijn terugkeer van Medina naar India, de mensen begon uit te nodigen tot het geloof. Uit deze twee regels tekst wordt begrepen dat deze uitnodiging begon op bevel van Allah de Verhevene en dat deze taak aan hem in een droom werd medegedeeld door Allah. Het ware gezicht van deze beweging wordt uitvoerig verklaard in het boek **Malfûzât van Ilyâs**. In dit boek geeft Muhammad Manzûr Nu'mânî – een van de leerlingen van Ilyâs – zijn vrienden de volgende 'blijde boodschap' uit de mond van zijn leraar: *'De droom is een van de 46 delen van het profeetschap. Spirituele vorderingen die niet verkregen kunnen worden door riyâda te ondergaan en mujâhada te verrichten, worden aan sommige uitverkorenen in dromen verleend. De kennis die hen in dromen wordt gegeven, zijn delen van het profeetschap. Hoe zou men hierdoor niet spiritueel kunnen vorderen? Kennis doet de inzicht (ma'rifa) toenemen, en inzicht brengt de mens dichter bij Allah. Om deze reden heeft Allah de Verhevene bevolen om te zeggen:* ***"O Allah, vergroot mijn kennis."*** *In een droom wordt er aan de mens authentieke kennis gegeven. Verricht daarom smeekbeden opdat deze leider van jullie veel slaapt! Wanneer ik slechtgehumeurd ben en mijn hoeveelheid slaap vermindert, raadpleeg ik een arts en gebruik ik de medicijnen die hij geeft om mijn slaap te doen toenemen. Deze manier van uitnodigen door middel van verkondiging (tablîgh) werd aan mij in een droom getoond. De verklaring (tafsîr) van het vers [interpretatie van de be-*

tekenis]: ***“Jullie zijn de beste van alle gemeenschappen. Jullie werden geschapen voor het welzijn van de mensen. Jullie bevelen het goede en verbieden het slechte”****, werd aan mij bekendgemaakt in een droom. Ik ben, net als de profeten, geschapen om de mensen uit te nodigen. De bewoording ‘jullie werden geschapen’ in dit vers wijst erop dat deze uitnodiging niet kan worden volbracht door het alleen op één plaats en in één stad te doen, maar dat het noodzakelijk is om de plaats waar men zich bevindt te verlaten en rond te trekken in de steden en de huizen te bezoeken.’* Dit alles staat geschreven op pagina 50 van het boek. Kijk eens wat voor uitspraken dit zijn! De edele Koran wordt verklaard in een droom. Hij beweert dat hem in een droom authentieke kennis werd gegeven en dat deze niet kan worden verkregen door middel van mujâhada en riyâda. Hij leidt voor het woord **‘ukhrijat’** in dit edele vers een nieuwe betekenis af die geen enkele Koranexegeet (mufassir) eerder heeft vermeld. Hij verzoekt zijn leerlingen om zich in te spannen zodat hij veel zou kunnen slapen en vermeldt nog vele andere zaken die uit zijn tekst kunnen worden begrepen. Betekent dit alles niet het interpreteren van de edele Koran volgens zijn eigen opvattingen? Middels de eervolle hadîth: **‘Moge de plaats van degene die de Koran volgens zijn eigen opvatting interpreteert, het Hellevuur zijn!’** verbiedt onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) de moslims om zulke tafsîrs te geven en waarschuwt hen. Deze eervolle hadîth wordt vermeld door Tirmidhî. Dat mensen die rechts niet van links kunnen onderscheiden en de farâid en soenna’s niet kunnen herkennen, reizen ondernemen om zogenaamd de islam te verkondigen, komt allemaal voort uit deze veronderstelde ‘tafsîr’ waarvan wordt beweerd dat het in een droom werd ontvangen. Ook het feit dat deze mensen, nadat de islam zich al overal, van het oosten tot het westen, had verspreid, van huis tot huis gaan om de aansporing tot het goede (al-amr bi’l-ma’rûf) te vervolmaken, werd allemaal in een droom ‘bevolen’. ‘Allâma ibn Jarîr al-Tabarî en vele Koranexegeten onder de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) hebben dit edele vers geïnterpreteerd en ‘allâma Imâm al-Suyûtî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) heeft deze interpretaties vermeld in zijn boek **Durr al-mansûr**. Op pagina 64 in het 2e deel van dit boek zegt hij: “Abd ibn Hamîd, Ibn Jarîr en Ibn al-Munzir zeiden – citerend van Imâm Mujâhid – dat in het vers [interpretatie van de betekenis]: **“Jullie zijn de gunstige gemeenschap. Jullie werden geschapen voor het welzijn van de mensen”**, met het woord ‘mensen’, de mensen buiten de Arabieren wordt bedoeld, en met het woord ‘gunstige ge-

meenschap', de Arabieren.' Men ziet dat geen enkele van de Koranexegeten dit vers heeft geïnterpreteerd zoals Ilyâs. Dit betekent dat zijn tablîgh-beweging niet in overeenstemming is met de edele Koran, de eervolle hadîth's en het pad van de rechtschapen Voorgangers. Het is gebaseerd op een interpretatie die in een droom, tijdens de slaap heeft plaatsgevonden. Dit is echter ibtidâ' (een vernieuwing) in de islam, dus het introduceren van een bid'a. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **'Wanneer iets dat niet aanwezig is in deze religie, opkomt in de religie, verwerp het dan!'** Deze eervolle hadîth staat geschreven in **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**.

[Ook Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) verklaart dit uitvoerig op pagina 128 van zijn boek **Hadîqa**. Op pagina 168 zegt hij: "Dromen die tijdens de slaap worden gezien, vormen net als spirituele ingevingen (ilhâm) geen basis voor de islamitische voorschriften (ahkâm al-islâmiyya)." Op pagina 170 zegt hij: "Het is mogelijk (jâiz) dat Allah de Verhevene het hart van iemand die nooit een boek heeft gelezen, opent en het vult met kennis en waarheden. Zo'n persoon zal dan, wanneer hij verzen van de edele Koran of eervolle hadîth's hoort, deze op zo'n manier interpreteren dat de geleerden verbaasd zullen zijn. Echter, zo iemand imiteren is niet geldig. Hij is een walî, maar geen imam en geen murshid. Om een islamgeleerde te kunnen zijn, moet men de voorschriften (ahkâm) in de edele Koran en in de eervolle hadîth's kennen." Op pagina 187 zegt hij: "Dat de islam wordt vergeten, dus dat het een gewoonte wordt en dat men dus niet de islam volgt, maar het verstand en zijn eigen opvattingen, komt voort uit vier zaken. Ten eerste, dat men niet praktiseert wat men heeft geleerd. Ten tweede, dat men handelt zonder de noodzakelijke kennis te hebben. Met andere woorden, dat men de geboden van Allah de Verhevene niet leert, maar handelt volgens zijn eigen verstand en opvattingen en ernaar streeft dat iedereen ook op deze manier handelt, en dat men gelooft dat het handelen op deze wijze correct en nuttig is en dat men vijandig is tegenover degenen die dit niet goedvinden. Ten derde, dat men de voorschriften (ahkâm) van de daden die men zal verrichten, niet van tevoren leert. Ten vierde, dat men verhindert dat mensen religieuze kennis opdoen. Dat men degenen die deze kennis willen leren en aan de jongeren willen onderwijzen, belastert door hen te bestempelen als 'reactionair' en 'ouderwets'.

De groten van tasawwuf, de awliyâ en de murshids (moge Allah de Verhevene hun geheimen zegenen) hebben de islam altijd

gevolgd. Zo hebben zij hoge rangen bereikt. De islam volgen betekent het volgen van de vier bronnen van de islam (adilla al-shar'iyya). Deze vier bronnen zijn de edele Koran, de Soenna, de consensus (ijmâ') van de gemeenschap (umma) en de analogie (qiyâs) van de rechtsgeleerden (fuqahâ). Zij die iets anders volgen dan deze vier bronnen, zullen de bestraffing van de Hel ondergaan. Zij zijn leugenaars die het pad der eeuwige gelukzaligheid blokkeren en valsheid presenteren als waarheid.” Het 1e volume van het boek **Hadîqa** werd gedrukt door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.]

Ibn Hajar al-'Asqalânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: 'De dromen van anderen buiten de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) gelden niet als basis voor de voorschriften van de islam. De islamitische voorschriften worden begrepen middels wahy (openbaring) en ijtihâd.' Hoe kan het dan mogelijk zijn om een vers van de edele Koran te interpreteren middels een droom? Hoe kan men op basis van een droom gezag hebben over mensen, en hoe kan men in navolging van een droom deze mensen naar alle plaatsen van de wereld sturen? Worden de islamitische voorschriften niet veranderd door zo te handelen?

Allah de Verhevene verklaart dat Hij de edele Koran heeft gezonden opdat het verkondigd, verklaard wordt aan de mensen. De leider van de jamâ'at al-tablîgh daarentegen zegt dat hem in een droom een verklaring (tafsîr) van de edele Koran werd verleend. Volgens hem en volgens hetgeen Abu'l-A'lâ Mawdûdî – die dezelfde visie heeft als hem – beweert in zijn boek **Tanbîhât**, is de verklaring van de edele Koran middels de bekende tafsîr-boeken onnodig en volstaan de Arabische woordenboeken om te kunnen begrijpen wat er in een droom wordt getoond. Deze twee hervormers interpreteren de edele Koran, net als elke afgedwaalde, volgens hun eigen opvattingen en zeggen tegelijkertijd dat ze zich bevinden op het pad van de Koran en de Soenna. Dit is echter een duidelijke leugen.

In hun verklaring, die zij **Dustûr al-'amal** noemen, staat vermeld: 'De doelstelling, de geloofsleer van de aanhangers van de jamâ'at al-tablîgh is drievoudig:

1. De verhoging van het Woord van Allah (i'lâ al-kalimatullâh),

2. Het verspreiden van de islam,

3. Het samenbrengen van de mensen die deze geloofsleer volgen. Het doorvoeren van hervormingen in de rechtsschool, de ethiek en het onderwijs.' Om deze mensen en hun geloofsovertui-

gingen goed te begrijpen, moet men hun boeken bestuderen. Laten we enkele van hun geloofsovertuigingen vermelden:

Uit de volgende uitspraak van Muhammad Ilyâs, de leider van de tablîgh-aanhangers: *'Ons doel is het onderwijzen van dat wat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) aan zijn Metgezellen heeft medegedeeld. Dat wij reizen naar alle landen en er spreken over het gebed en raad geven, is het begin van onze beweging'* [Malfûzât, p.31] wordt duidelijk dat zij dat wat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld, vertellen volgens hun eigen begrip, volgens hun eigen interpretatie. Zahîr Hasana, een van zijn vrienden, zegt: *'Ze denken dat onze weg enkel bestaat uit het onderwijzen van hoe men het gebed verricht. Ik zweer bij Allah dat onze beweging niet het vertellen van het gebed is. Wij leiden een nieuwe gemeenschap op.'* [De religieuze uitnodiging, p.205] Deze uitspraak van hem onthult openlijk zijn bedoeling. Hieruit wordt duidelijk begrepen dat het niet waar is dat de volgelingen van Ilyâs zeggen: 'Wij streven ernaar dat iedereen het gebed verricht.' Dat ze zich zo gedragen, is een begin, een valstrik om iedereen in hun midden te kunnen opnemen. Op pagina 66 van **Makâtîb** staat er immers: *'Volgens deze arme persoon [hiermee bedoelt hij zichzelf] omvat onze verkondiging de islam, de tarîqa en de haqîqa.'* Deze uitspraak toont aan dat deze groep, die is opgericht op basis van een droom van Ilyâs, een nieuwe islam en een nieuwe orde (tarîqa) voorstelt. Immers, religie betekent deze drie genoemde fundamenten. Ze introduceren een nieuwe religie die gemaskeerd is onder de naam 'islam' en die is gebaseerd op een droom. Het is duidelijk dat hun bovenstaande uitspraken bid'a en dwaling zijn.

Muhammad Idrîs al-Ansârî, een van de volgelingen van Ilyâs, zegt: 'Het geloofsprincipe van deze jamâ'a is 'Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh'.' [Dustûr, p.4] Dit geloof is het fundamentele geloof van de islam. Maar dat zeggen ook de qâdiyâniyya [ahmadiyya] en de bahá'ís, over wie op basis van overeenstemming werd vermeld dat zij geen moslims zijn. Ook zij brachten een nieuwe bid'a-groepering tot stand door zulke uitspraken te doen. Ze zeggen: *'Om een daad, een 'ibâda uit te voeren of om iets te verbieden, is het noodzakelijk dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) dit zo heeft medegedeeld. Een ander bewijs is niet nodig.'* [Dustûr, p.5] Daarmee ontkennen ze de consensus (ijmâ') en de analogie (qiyâs) [die behoren tot de vier bronnen van de islamitische wetgeving (adilla al-shar'iyya)]. Ondanks dit alles heeft hij niet gezegd dat hij een absolute mujtahid

was. Want als hij dit gezegd zou hebben, dan zou er onder degenen die zijn verleden en het niveau van zijn kennis weten, niemand zijn die hem zou geloven.

Hoe iemand zich bij deze groep kan aansluiten, wordt in **Dustûr al-'amal** als volgt beschreven: '*Iedereen die de **kalimat al-shahâda** (geloofsbelijdenis) uitspreekt en in de betekenis ervan gelooft, kan lid zijn van deze jamâ'a. Het maakt niet uit tot welke groepering of welk volk diegene behoort die wil toetreden tot deze jamâ'a, of in welk land hij zich bevindt.'* [p.5] Deze verklaring laat zien dat iedereen die zegt dat hij moslim is – ongeacht of die nu een qâdiyânî is of behoort tot een van de andere bid'a-groeperingen, dus zonder te kijken of hij een afgedwaalde is zoals de khârijieten, qadariyya, mu'tazila, mawdûdiyya of wahhabieten – zich kan aansluiten bij deze groepering. Degenen die zich hebben aangesloten, handelen enkel volgens de eervolle hadîth's. Zij hechten geen waarde aan dat wat de rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) deden en aan de consensus en de analogie. Zij volgen niet een van de vier rechtsscholen. Desondanks zeggen ze dat ze de islam, de tasawwuf en de waarheid volgen. Dit is echter een overduidelijke dwaling, een onbegrijpelijke, absurde afwijking. Deze 'jamâ'at al-tablîgh' genaamde beweging lijkt op de afgedwaalde groepering van Abu'l-A'lâ Mawdûdî die 'jamaat-e-islami' wordt genoemd.

Over de verkiezing van hun eigen leider staat vermeld: *'In de islamitische orde is het emir-zijn van groot belang. De emir die binnen de jamâ'at al-tablîgh wordt gekozen, betekent de ulû'l-amr die wordt vermeld in de islam. Dat elk individu zijn bevelen die in overeenstemming zijn met de islam gehoorzaamt, is net als het gehoorzamen van de geboden van Allah en Zijn Gezant verplicht (fard).'* [p.6] *'Het is wâjib om de bevelen van de emir die in overeenstemming zijn met de islam, zonder bezwaar te gehoorzamen. Het is niet toegestaan om de bewijsvoeringen, de bronnen van zijn bevelen na te gaan. Zijn bevelen niet uitvoeren of datgene doen wat niet overeenkomt met zijn goedkeuring, is een grote zonde. Dit leidt tot de berisping en de straf van Allah de Verhevene.'* [p.7] Men ziet dat zij hun emir verheffen tot het niveau van een profeet. Op pagina 8 staat vermeld: *'Wanneer de emir een belangrijk bevel wil geven, is het wâjib dat hij de vooraanstaanden van de gemeenschap raadpleegt en daarna de leden van de shûrâ-raad raadpleegt. Als hun meningen verschillend zijn van elkaar, geeft hij de voorkeur aan deze die hij wenst en beveelt dit.'* Men ziet dat deze mensen enkel de eervolle hadîth's en hun emir gehoorzamen. Alsof in

de edele Koran werd geboden dat enkel hun emir moet worden gehoorzaamd en dat gehoorzaamheid aan hem fard (verplicht) werd verklaard, en alsof Allah de Verhevene wraak zal nemen op degene die hem niet volgt. Zelfs als de emir niet volgt wat de leden en bestuurders van de shûrâ-raad zeggen, is het noodzakelijk om de emir te gehoorzamen. De leden en bestuurders van deze shûrâ-raad en hun emir zijn mensen uit hun midden, dus mensen bij wie niet werd nagegaan tot welke groepering ze behoren of hoeveel kennis ze hebben of enige andere voorwaarde, maar die bij elkaar zijn gekomen enkel maar op basis van het uitspreken van de geloofsbelijdenis. Echter, de rechtschapen Voorgangers [dus de geleerden van de ahl al-soenna] hebben vermeld welke eigenschappen de persoon moet bezitten die ulû'l-amr zal zijn. 'Allâma Abussu'ûd Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt: 'Ulû'l-amr zijn die bevelhebbers, die zich op het ware pad bevinden, en de rechtvaardige rechters. De vier kaliefen die de 'rechtgeleide kaliefen' worden genoemd, en degenen die zich op hun pad bevinden, vallen hieronder.' Imâm al-Karkhî zei: 'Dit zijn de bevelhebbers in de tijd van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en later. Rechters en militaire commandanten behoren hiertoe.' Echter, volgens sommige geleerden betekent 'ulû'l-amr' de islamgeleerden. Het is duidelijk dat de leiders die de aanhangers van de jamâ'at al-tablîgh uit hun midden kiezen, niet zulke emirs zijn. Het feit dat zij zeggen dat het wâjib is om deze leiders van hen te gehoorzamen, en dat degene die niet gehoorzaamt een grote zonde zal hebben begaan, steunt op geen enkele grondslag.

Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) vertelde over zaken waardoor zijn gemeenschap (umma) zou worden getroffen, zei hij: **'De zonen van Israël** (Banû Isrâîl) **verdeelden zich in 72 groeperingen. En mijn gemeenschap zal zich in 73 groeperingen verdelen. Van deze groeperingen zal enkel één groep gered worden, alle anderen zullen naar de Hel gaan.'** Toen de eervolle Metgezellen dit hoorden, vroegen zij: 'Welke groep is dit, o Gezant van Allah?' Hij antwoordde: **'Zij zijn degenen die zich op het pad bevinden van mij en mijn Metgezellen.'** Tirmidhî schrijft deze eervolle hadîth en vermeldt dat het werd bericht door 'Abdullâh ibn 'Umar. En volgens hetgeen Imâm Ahmad en Abû Dâwud hebben bericht van de edele Mu'âwiya, zei de Gezant van Allah (vrede zij met hem): **'Van deze groeperingen zijn er 72 in de Hel, en de enige, resterende groep is in het Paradijs. En deze enige groep is een jamâ'a.'** Deze eervolle hadîth staat

ook geschreven in het hoofdstuk **I'tisâm** van het boek **Mishkât**. O moslims! We moeten de enige geredde groep, die in deze eervolle hadîth wordt vermeld, en hun geloof dat ertoe leidt dat zij het Paradijs zullen betreden, zoeken en vinden, en moeten afgedwaalde groeperingen die dit geloof niet volgen, vermijden! Op deze wijze moeten we proberen te ontkomen aan het vuur en de vlammen van de Hel! De edele ghawth al-a'zam 'Abdulqâdir al-Jîlânî verklaart de **jamâ'a** die vermeld staat in de tweede hadîth, en de eerste eervolle hadîth als volgt: 'De moslim moet de Soenna en de jamâ'a volgen. De Soenna is het pad dat wordt getoond door de Gezant van Allah (vrede zij met hem). En de jamâ'a zijn de zaken waarover de eervolle Metgezellen in de tijd van de vier kaliefen – de **khulafâ al-râshidûn** – overeenstemming hebben bereikt. Een moslim moet verhinderen dat het aantal afgedwaalden (ahl al-bid'a) toeneemt en moet hen niet benaderen en niet begroeten. Ahmad ibn Hanbal, de imam van een rechtsschool, zei dat het begroeten van een afgedwaalde met de salâm-begroeting, erop neerkomt dat men hem liefheeft. Immers, in een eervolle hadîth wordt gezegd: **"Verspreid de begroeting onder elkaar en heb elkaar op deze wijze lief!"**' Dit staat geschreven op pagina 90 van zijn boek **Ghunyat al-tâlibîn**. Ook de grote geleerde Ahmad ibn Hajar al-Haytamî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) vermeldt deze zaken uitvoerig op pagina 149 van zijn boek **al-Sawâ'iq al-muhriqa**, en zegt daarbij: 'Degenen die het geloof van de ahl al-soenna verlaten, worden **mubtadi'** genoemd. Zij begonnen in de eerste islamitische eeuw te verschijnen.'

Ibn Hajar al-Haytamî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Fath al-jawâd**: 'Een mubtadi' is iemand die niet het geloof volgt dat de ahl al-soenna op basis van overeenstemming heeft medegedeeld. Deze overeenstemming werd overgebracht door Abu'l-Hasan al-Ash'arî en Abû Mansûr al-Mâturîdî (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn), en door de geleerden die zich op hun pad bevinden.' Op pagina 205 van het boek **Fatâwâ al-hadîthiyya** staat vermeld: 'Een afgedwaalde (ahl al-bid'a) betekent iemand van wie de geloofsovertuigingen verschillend zijn dan die van de ahl al-soenna. Het geloof van de ahl al-soenna is het geloof dat werd onderwezen door Abu'l-Hasan al-Ash'arî en Abû Mansûr al-Mâturîdî en door degenen die hen beide volgen. Iedereen die iets introduceert dat niet wordt goedgekeurd in de islam, is een afgedwaalde.' De shâfi'î geleerde Ahmad Shihâbuddîn Kalyûbî al-Misrî zegt in het 4e volume van zijn hâshiya (toelichting) op **Kanz al-râghibîn**: 'Wie op het gebied van het

geloof afwijkt van hetgeen Abu'l-Hasan al-Ash'arî en Abû Mansûr al-Mâturîdî hebben medegedeeld, is geen soenniet. Deze twee imams bevinden zich op het pad van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) en zijn Metgezellen.'

Uit hetgeen hierboven werd geschreven, wordt duidelijk dat deze gemeenschap (umma) zich in 73 groeperingen zal verdelen en dat enkel één hiervan zal worden gered van de Hel. Het is wâjib voor iedere moslim om deze ene groep te zoeken en te vinden, en deze te volgen. Zij zijn degenen die het pad volgen van Abu'l-Hasan al-Ash'arî en Abû Mansûr al-Mâturîdî. Hoe kan het nu correct zijn dat iemand die in onze tijd tevoorschijn komt en een nieuwe groepering in de islam opricht, alleen door **'lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh'** te zeggen, behoort tot de geloofsrichting van de ahl al-soenna wa'l-jamâ'a? De uitspraken en geschriften van deze nieuw opgedoken groepering genaamd **'jamâ'at al-tablîgh'** laten zien dat de enige voorwaarde om zich aan te kunnen sluiten bij deze groepering, het uitspreken van 'lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh' is. De persoon die dit zegt, kan toetreden tot deze groep, ongeacht tot welke afgedwaalde groepering hij behoort, en zelfs als hij buiten de Gezant van Allah niemand gehoorzaamt, zelfs niet de eervolle Metgezellen en de mujtahid-imams. We zien dat mensen zoals de qâdiyâniyya, nîjarî's, wahhabieten, aanhangers van de jamaat-e-islami, dus volgelingen van Mawdûdî en mensen van andere bewegingen die niet eens moslim zijn, tot deze groep behoren. Als deze gedragingen van hen niet het veroorzaken van oproer en het zaaien van verdeeldheid onder de moslims is, wat is het dan wel?

Corrigeren ze de afgedwaalde personen die ze in hun midden opnemen, later dan niet? Wat wordt begrepen uit hun boeken en wat wordt opgemerkt uit hun handelingen, blijkt het tegenovergestelde te zijn. Ze verbieden het om over de rechtsscholen te spreken. Ze laten iedereen vrij in hun eigen geloofswijze. Op pagina 16 van **Dustûr al-'amal** staat vermeld: 'Er wordt niet stilgestaan bij kwesties die verdeeldheid zaaien en onnodig zijn. De essentie van tawhîd en het fundament van de islam worden bestudeerd.' Ook op pagina 218 van hun boek **Miftâh al-tablîgh** staat hetzelfde geschreven. Muhammad Ilyâs, hun oprichter, zegt op pagina 116 van zijn **Malfûzât**: 'De basis van ons pad is het versterken van het geloof. Het is niet correct om de kennis van het geloof uit te breiden. Anders ontstaat er fitna in het hart en twijfels in het verstand.' Op pagina 142 van zijn **Makâtîb** zegt hij: 'Jullie gebruiken af en toe het

woord ‘bid’a’. Spreek zulke woorden niet uit! Zulke woorden leiden ertoe dat er fitna ontstaat tussen de mensen.’

Uit hetgeen hierboven werd vermeld, wordt duidelijk dat deze mensen niet het geloof van de ahl al-soenna bezitten. Eenieder uit een van de 73 groeperingen kan zich vrijuit tussen hen mengen. Zelfs niet-moslims kunnen zich aansluiten bij hen. Ze staan niet stil bij de kennis van het geloof. Ze verbieden zelfs dat deze wordt geleerd. Ze zeggen dat ze zich enkel op het pad van de profeten bevinden. Ze zoeken niet naar de enige groep met het correcte geloof, die vermeld wordt in eervolle hadîth’s. Ze zeggen dat het tot fitna zou leiden als men dit zou nagaan. Ze gebruiken niet het woord ‘bid’a’ of andere vergelijkbare woorden. Ze zeggen dat zulke woorden fitna veroorzaken. Ondanks al deze afwijkende gedragingen, zeggen ze dat ze behoren tot de geloofsrichting van de ahl al-soenna wa’l-jamâ’a. Echter, volgens degenen die behoren tot deze ware geloofsrichting, bestaat er geen enkel twijfel dat deze mensen in dwaling verkeren.

De islamgeleerden hebben het verboden dat de moslims met de afgedwaalden omgaan, hen benaderen of met hen spreken. ‘Abdulqâdir al-Jîlânî (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen) vermeldde dat het noodzakelijk is om te geloven dat de bid’a-groeperingen verdorven zijn en om hen niet te volgen, en dat het veel beloning oplevert om hen niet lief te hebben. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **‘Allah de Verhevene zal het hart van degene die een afgedwaalde** (ahl al-bid’a) **als vijand aanziet, met veiligheid en geloof vullen. Allah de Verhevene zal degene die een afgedwaalde als slecht beschouwt, beschermen tegen de verschrikkingen van de Laatste Dag. Allah de Verhevene zal degene die een afgedwaalde vernedert, honderd rangen in het Paradijs schenken. Wie een afgedwaalde met een blijmoedig gezicht ontvangt of hem goed doet, zal de islam die Allah de Verhevene heeft gezonden aan Muhammad** (vrede zij met hem) **niet goed hebben gevonden.’** En in een eervolle hadîth die Mughîra heeft bericht van ‘Abdullâh ibn ‘Abbâs, wordt gezegd: **‘Zolang de afgedwaalde niet afziet van zijn bid’a, zal Allah de Verhevene geen enkele ‘ibâda van hem aanvaarden!’** Fudayl ibn ‘Iyâd (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen) zei: ‘Allah de Verhevene zal de ‘ibâdât van degene die een afgedwaalde liefheeft, ongedaan maken en zal het licht (nûr) van het geloof verwijderen uit zijn hart.’ Zelfs als de ‘ibâdât van degene die een afgedwaalde niet liefheeft, niet veel zijn, wordt er gehoopt dat zijn zonden vergeven zullen worden. **‘Sla een andere weg in om onderweg niet een afge-**

dwaalde tegen te komen!' Deze eervolle hadîth's en adviezen staan geschreven op pagina 90 van het boek **Ghunya**. De aanhangers van de **jamâ'at al-tablîgh**, die zeggen dat ze moslim zijn en die zich voorstellen als 'ahl al-soenna', nemen mensen van alle afgedwaalde groeperingen in hun groep. Iedere moslim, of die nu behoort tot de ahl al-soenna of ahl al-bid'a, kan zich aansluiten bij hun groep. Ondanks dit alles beweren ze dat ze zich bevinden op het ware pad. Deze houding van hen is net als twee tegengestelde zaken [bijvoorbeeld vuur en buskruit] op dezelfde plaats willen houden. Dit is echter iets dat onmogelijk is.

Terwijl Muhammad Ilyâs, de oprichter van de jamâ'at al-tablîgh, hetgeen hij in een droom zag naar voren brengt als een nieuw religie-begrip, injecteert hij ook de virussen die hij heeft overgekregen van de madhhablozen. Op pagina 90 van **Makâtîb** zegt hij: *'Natuurlijk is het goed om bijeenkomsten van hatm al-Qur'ân (de recitatie van de gehele Koran) en dhikr bij te wonen. Dit werd medegedeeld door de grootheden van de islam. Maar het zou meer in overeenstemming zijn met de voorzichtigheid (ikhtiyât) om zich niet op zulke plaatsen te bevinden omdat het gevaar bestaat om in deze zaak te lijken op de afgedwaalden. Hetzelfde geldt voor het gevaar dat wanneer men voor onze Profeet 'zegeningen (salât) en begroetingen (salâm) zij met u' zegt, men denkt dat hij aanwezig is en ziet, of het gevaar om dit te zeggen zoals de afgedwaalden (?). Ja, hoewel het toegestaan is om zo te spreken in een staat waarbij men zijn bewustzijn verliest vanwege overvloedige liefde, kan de duivel ertussen komen en het geloof verderven. Dit is echter een nog groter gevaar.'*

Kijk eens naar deze woorden! Zegeningen en begroetingen uitspreken voor die verheven Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) waarbij men denkt dat de Gezant van Allah aanwezig is en ziet, zou zogenaamd niet toegestaan zijn, zelfs al zou dit buiten zijn eigen wil gebeuren vanwege overvloedige liefde. Men zou dit zogenaamd moeten vermijden omdat het kan leiden tot het verdorven worden van het geloof. Zulke uitspraken komen overeen met de geloofswijze van de wahhabieten. Sterker nog, het feit dat hij het verbiedt om het uit te spreken vanwege overvloedige liefde, is een afgedwaaldheid die zelfs verder gaat dan die van de wahhabieten. Iemand die moslim is, verbiedt dit niet. Wat zou deze man te zeggen hebben op het feit dat alle moslims tijdens het gebed: 'assalâmu 'alayka ayyuhan-Nabiyyu!' (vrede zij met u, o Profeet!) zeggen? Ziehier wat Hujjat al-islâm Imâm al-Ghazâlî (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Ihyâ al-**

‘ulûm: ‘Beeld je eerst in je hart de gezegende vorm van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) in. Zeg daarna ‘assalâmu ‘alayka ayyuhan-Nabiyyu’ en geloof erin dat hij deze woorden van jou zal horen en jou zal beantwoorden.’ (Volume 1, p.129) Muhammad Hakkı Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de Ottomaanse geleerden, overleed in 1301 n.h. [1884 n.Chr.] in Mekka. In de 1e paragraaf op pagina 166 van zijn boek **Hazînat al-asrâr** zegt hij: ‘De moslim moet zich voorstellen dat hij in de aanwezigheid is van de Gezant van Allah (vrede zij met hem) en moet zegeningen en begroetingen uitspreken voor hem op een eerbiedige, respectvolle en welgemanierde wijze, wetend dat hij een bemiddelaar, een middel en een helper in nood is tussen hem en Allah de Verhevene. Het meest gepaste in deze staat is het zeggen van: ‘assalâmu ‘alayka ayyuhan-Nabiyyu…’.’

De walî Sayyid Muhammad ‘Uthmân al-Mirghânî al-Makkî al-Hanafî overleed in 1268 n.h. [1852 n.Chr.] in Mekka. Hij zegt op pagina 14 van zijn boek **Aqrab al-turuq ila’l-haqq**: ‘Bedenk dat je je bevindt tegenover de Gezant van Allah (vrede zij met hem), dat hij jou ziet en je stem hoort! Zelfs al ben je ver weg van hem, Allah de Verhevene zal hem je stem laten horen en je laten zien. Hier is er geen verschil tussen dichtbij en ver weg.’ Al deze teksten laten zien dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) degenen die inbeelden dat hij (vrede zij met hem) tegenover hen is, ziet en dat hij hun stemmen hoort. Er wordt begrepen dat degene die de jamâ’at al-tablîgh oprichtte, hier niet in gelooft. Hij verbiedt dit ook al is het vanwege overvloedige liefde, en zegt dat de Gezant van Allah (vrede zij met hem) degenen die hem inbeelden, niet ziet en hun stemmen niet hoort. Deze uitspraak van hem komt neer op het geloof dat ‘doden niet horen’, hetgeen de basis is van het geloof van de wahhabieten. De meest correcte uitspraak over dit onderwerp is de volgende fatwa die geschreven staat op pagina 9 in het 2e volume van het boek **Fatâwâ al-kubrâ** van Ahmad ibn Hajar al-Haytamî, de laatste der diepzinnige geleerden:

‘**Vraag:** Wanneer de ziel (rûh) van een mens hem zal verlaten tijdens het sterven, ziet hij dan de Gezant van Allah (vrede zij met hem)? Er wordt gezegd dat wanneer hij hem ziet, de Profeet zal worden gevraagd: “Wat zeg je over deze persoon hier?” De uitdrukking ‘deze persoon hier’ wordt gebruikt voor iemand die dicht bij hem staat. Op hetzelfde ogenblik sterven er zeer veel mensen tegelijkertijd. Aangezien er voor elk van deze mensen ‘deze persoon hier’ wordt gezegd, wordt er begrepen dat de Gezant van Al-

lah (vrede zij met hem) tegelijkertijd op verschillende plaatsen wordt gezien. Hoe is dit te verklaren?

Antwoord: Ja, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) verschijnt aan elke stervende persoon en wordt gevraagd: 'Wat zeg je over deze persoon hier?' Dat dit zo is, toont de grootsheid van de Almacht van Allah de Verhevene aan. Het woord 'deze' wordt gebruikt om iemand aan te duiden die zich bij hem bevindt. Deze uitspraak is een antwoord op degene die niet gelooft dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) op hetzelfde ogenblik op verschillende plaatsen en in verschillende gedaanten kan worden gezien. Daarbij is het ook middels het verstand mogelijk om hierin te geloven. De verheven persoon van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) is als een spiegel en iedereen ziet in deze spiegel het beeld van zijn eigen schoonheid of lelijkheid. De schoonheid van de spiegel verandert hierbij helemaal niet. Het leven in het graf en het leven in het hiernamaals lijken niet op het leven in deze wereld. In deze wereld heeft ieder mens maar een enkele vorm/gedaante. Er werd veelvuldig gezien dat de awliyâ ook in deze wereld verschillende gedaanten kunnen aannemen. Het is welbekend dat Kadîb al-ban Hasan al-Mûsulî en anderen op deze wijze in verschillende gedaanten werden gezien.' Al-Mûsulî overleed in 570 n.h. in Mosul.

In de eerste van zijn twee fatwa's op pagina 29 zegt Haytamî: 'De doden herkennen degenen die hen komen bezoeken. In een eervolle hadîth die wordt bericht door Ibn Abiddunyâ, wordt gezegd: **"Als iemand het graf van zijn broeder in het geloof bezoekt en er gaat zitten, dan zal de overledene hem herkennen en zijn groet beantwoorden."** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **"Wanneer een persoon langs het graf loopt van een gelovige** (mu'min) **broeder die hij kende en hij hem begroet, dan zal de overledene hem herkennen en zijn groet beantwoorden."**' In zijn tweede fatwa zegt hij: 'De dode hoort de stemmen van de levenden. In een eervolle hadîth die vermeld wordt door Imâm Ahmad, wordt gezegd: **"De overledene herkent degenen die hem wassen, die hem naar zijn graf dragen en die hem in zijn graf plaatsen."**' [De diepzinnige geleerde en grote walî de edele Sayyid 'Abdulhakîm Efendi, die overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.] in Ankara, zei over Ibn Hajar al-Makkî: "Hij is een van de grootste islamgeleerden. Elk woord van hem is betrouwbaar en een bewijs."]

Hoe kan er getwijfeld worden aan het feit dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) aanwezig is en

ziet? Wanneer de reine zielen van de profeten en zelfs die van de awliyâ hun lichaam verlaten, stijgt hun rang. Ze verkrijgen dan volledige beïnvloedingsvermogen (tasarruf) zoals de engelen. Dit hebben de geleerden van de ahl al-soenna op basis van overeenstemming medegedeeld. Enkel Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb ontkent dit. Allah de Verhevene liet hem in dwaling. Ook Ilyâs, het hoofd van de jamâ’at al-tablîgh, liet zich meevoeren door zijn afgedwaalde stroming. Laten we nog een voorbeeld geven van de uitspraken van de geleerden om de ogen te openen van degenen die in hem geloven, en om de mulhidûn te beschamen:

Shâh Waliyyullâh al-Dahlawî, een van de groten onder de Indiase geleerden, zegt op pagina 35 in het 1e volume van zijn boek **Hujjatullâh al-bâligha** het volgende: ‘Wanneer de mens sterft, is er geen relatie meer tussen zijn ziel en de materiële wereld. Hij keert dan terug naar zijn oorsprong. Hij wordt net als de engelen. Hij kan dan net als hen, mensen ingevingen (ilhâm) geven en hen helpen. Hij helpt de religie van Allah de Verhevene te verspreiden en te versterken. Degenen die zich inspannen op deze weg schiet hij te hulp. Er wordt dan gezien dat zij in groepen komen om te helpen.’ Deze uitspraak laat zien dat gezegende zielen daden verrichten net zoals de engelen dat doen. Is deze uitspraak niet voldoende, om de persoon te overtuigen die niet gelooft dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) aanwezig is en hoort? De islamgeleerden hebben op basis van overeenstemming vermeld dat het hij is die de hoofdoorzaak is van al het bestaande en het enige middel dat dichter bij Allah de Verhevene brengt.

‘Allâma ‘Abdurraûf al-Munâwî zegt in zijn boek **al-Rawd al-nadîr**: ‘Wanneer reine zielen hun lichaam verlaten en worden verheven tot hun rang, dan wordt niets meer een sluier voor hen. Ze zien alles of vernemen het van de engelen. Dit is zo’n geheim dat aan slechts zeer weinigen werd medegedeeld. Als de gezegende zielen zich al in zo’n staat bevinden, dan moet men bedenken en goed begrijpen hoe de staat is van degene die superieur is aan hen allemaal!’

De edele Ahmad Zaynî Dahlân zegt in **Taqrîb al-usûl**: ‘Velen van de awliyâ hebben vermeld dat wanneer een walî sterft, de verbinding van zijn ziel met zijn leerlingen blijft bestaan. Middels zijn zegening (baraka), ontstaat er nûr en fayd. Dat dit het geval is, werd uitvoerig verklaard door de edele Qutb al-irshâd ‘Abdullâh al-Haddâd, waarbij hij onder andere het volgende zei: “Na zijn overlijden bekommert een walî zich om degenen met wie hij een nauwe band heeft. Hij bekommert zich om hen meer dan toen hij

nog leefde. Immers, wanneer hij levend is, is hij ook bezig met het volbrengen van zijn plichten als dienaar. Soms zijn deze bezigheden veeleisender. Vooral in deze tijd is dit meestal het geval. Wanneer de uitverkorenen sterven, verdwijnen hun vormen, hun lichamen. Maar hun werkelijkheid blijft bestaan. Zij zijn levend in hun graf. Omdat de walî levend is in zijn graf, veranderen zijn kennis en zijn verstandelijke en spirituele krachten helemaal niet. Integendeel, na zijn overlijden nemen deze allemaal zelfs toe.” [pagina 58] Als dit het geval is voor alle awliyâ, dan moet men begrijpen hoe het voor de profeten is en dan vooral voor de meest superieure onder hen. Deze overduidelijke waarheid wordt enkel ontkend door degenen die verdorven werden door het gif van madhhabloosheid en die in de valstrikken zijn gelopen van de mulhidûn die uit de islam zijn getreden. Moge Allah de Verhevene alle moslims beschermen tegen dit grote onheil! Âmîn.” Hierbij is de vertaling uit het tijdschrift **al-Mu’allim** voltooid. De Arabische originelen hiervan werden samen met het boek **al-Ustâdh al-Mawdûdî** offset gedrukt in Istanbul.

59. Ahmad Ridâ Khân Barilawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van de grote geleerden van India, geeft in zijn fatwa-boek **Fatâwâ al-Haramayn** antwoord op 28 vragen. Deze fatwa’s van hem zijn volledig in overeenstemming met de verklaringen van de geleerden van de ahl al-soenna. Tien daarvan zijn hieronder vermeld ter wille van hun zegeningen:

Vraag 1: Er zijn Britse spionnen in India die zichzelf **nayâshira** noemen. Ze zeggen dat het waar is dat Jabrâîl (vrede zij met hem) en de andere engelen, de jinn en shaytâns, de hemelen, het wonder van de Mi’râj, het Paradijs en de Hel bestaan en dat de lichamen zullen herrijzen zoals de moslims erin geloven. Echter, ze geven de edele verzen waarin deze zaken staan vermeld, verzonnen betekenissen zoals een deel van de **bâtiniyya** doet. Ze zeggen dat deze genoemde zaken niet uit materie bestaan, maar dat het betekenissen en denkbeeldige zaken zijn. Ze zeggen dat er niets kan bestaan buiten de wereldlijke gewoonten en de fysische wetten. Zo ontkennen ze dat Allah de Verhevene vele zaken buiten de natuurwetten kan scheppen. Ze geloven niet in wonderen. Ze geven deze betekenissen volgens hetgeen ze waarnemen in de natuur en wat ze uit de natuur leren. Ze zeggen dat het harâm en een onrecht is om de gevangenen die bij de jihâd – die wordt gevoerd om de religie van Allah te verspreiden – van de kuffâr worden genomen, als slaven te gebruiken. Ze zeggen dat dit iets is wat de wilden en barbaren doen. Over deze zaak, die zijn plaats heeft in alle religies,

zeggen ze dat Allah het niet geboden heeft. Ze geloven in geen enkele van de tafsîr- en hadîth-boeken. Ze zeggen dat alles wat in deze boeken staat geschreven, verzonnen is door de geleerden. Ze zeggen: "Het enige wat correct is in onze handen, is de Koran. Wij interpreteren de Koran volgens onze nieuwe inzichten. We geloven niet in hetgeen de eerste moslims hebben begrepen als betekenissen van de Koran en wat van hen aan ons is overgebracht." Kunnen mensen die zo spreken **moslim** en **ahl al-qibla** (mensen van de qibla) worden genoemd? Want deze spionnen geven aan dat zij moslim zijn, spreken de **kalimat al-shahâda** (geloofsbelijdenis) uit en verrichten het gebed in de richting van de qibla. Ze beweren zelfs dat zij de ware moslims zijn en dat de zuivere islam is zoals zij beschrijven. Moeten we deze mensen 'moslim' noemen of 'kâfir'? Moeten we hetgeen ze zeggen als verkeerd en verdorven beschouwen?

Antwoord 1: Het is absoluut niet zo. Bij Allah, zij hebben helemaal niets te maken met de islam. Dit zijn vijanden van de islam die worden gevoed door de Britten. Zij zijn de slechtsten onder de kuffâr en murtaddûn, omdat zij de zaken die als noodzakelijke kennis worden beschouwd in de islam, ontkennen. Dat zij de geloofsbelijdenis uitspreken en zeggen dat de Ka'ba de gebedsrichting is, toont niet aan dat zij **moslims** en mensen van de qibla zijn. Geen enkele van de geleerden en geen enkele van de 'aqîda- of fiqh-boeken heeft toegestaan om veranderingen aan te brengen in de religieuze kennis die als noodzakelijke kennis wordt beschouwd en die volkomen duidelijk en eenduidig is.

Vraag 2: Het is nu duidelijk geworden dat deze mensen Britse spionnen zijn. Wat zegt u over de personen, die dat wat ze horen van deze mensen, begrijpen en hen moslims noemen; of die zelfs zeggen dat zij islamgeleerden zijn en zeggenschap hebben in de religie; die hen prijzen met woorden die gebruikt worden voor islamitische grootheden; en die de namen van deze mensen noemen en zeggen: "Zij zijn de oogappels van onze tijd. Hun boeken zijn een zelden te vinden gunst voor de jongeren. Hun geschriften tonen aan dat zij volmaaktheid hebben bereikt. Zij zijn de zuilen van onze religie. Ze zijn de bewakers van de islam"? Wat zegt u over degenen die hen op deze manier prijzen, hun boeken drukken en erover schrijven, en die hun boeken promoten als 'boeken van de grootheden van de islam'?

Antwoord 2: Wie niet gelooft in een van de zaken die als noodzakelijke kennis wordt beschouwd in de islam, wordt een kâfir. Ook wie eraan twijfelt dat zo'n persoon een kâfir wordt en dat hij

eeuwig bestraffing zal ondergaan in de Hel, wordt een kâfir. Dat zo'n persoon een kâfir wordt, staat duidelijk vermeld in de boeken **Bazzâziyya**, in **Durr al-mukhtâr**, in **Shifâ** van Qâdî 'Iyâd, in **Rawda** van Imâm al-Nawawî en in **al-A'lâm** van Ibn Hajar al-Makkî (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Dat degene die eraan twijfelt, dat iemand die een christen, een jood of een persoon die de islam heeft verlaten niet als kâfir beschouwt, hierdoor een kâfir wordt, zelf ook een kâfir wordt, werd op basis van overeenstemming vermeld door de islamgeleerden. Deze overeenstemming staat geschreven in de hierboven genoemde boeken. Als degene die eraan twijfelt dat zo iemand kâfir wordt, zelf ook een kâfir wordt, dan moet men bedenken wat de toestand zal zijn van degenen die hem als moslim beschouwen en vooral van degenen die hem prijzen met woorden waarmee de islamgeleerden worden geprezen. Uit deze uitspraak van ons moet men goed begrijpen dat degenen die zulke mensen aanzien als islamgeleerden en die hun kufr zaaiende uitspraken en geschriften prijzen en verspreiden, kâfir worden. Prijzen, proberen te verspreiden en promoten, zijn tekenen dat men tevreden is met deze zaken en ze goedvindt. Tevreden zijn met kufr is zelf kufr. Tevreden zijn met kufr betekent niet dat men wenst dat de kâfir in een staat van kufr blijft. Het betekent dat men zijn kufr goedvindt.

Vraag 3: Wat betekent **ahl al-bid'a** (afgedwaalden, aanhangers van bid'a)?

Antwoord 3: Als de reden dat een afgedwaalde afwijkt van de ahl al-soenna, eruit bestaat dat hij gelooft dat de edele 'Alî superieur is aan de edele Abû Bakr en de edele 'Umar, dan behoort degene die zo gelooft tot de **ahl al bid'a** (afgedwaalden) zoals beschreven staat in **Khulâsa**, **Hindiyya** en nog vele andere waardevolle boeken. De fiqh-geleerden zeiden dat degene die niet gelooft dat deze laatste twee of een van deze twee een rechtmatige kalief was, een kâfir wordt. De kalâm-geleerden zeiden op hun beurt dat hij een afgedwaalde wordt. Uit voorzichtigheid moet men zeggen dat zulke personen afgedwaalden zijn. Als iemand zegt dat Allah de Verhevene geschapen is; of dat de edele Koran die we nu in handen hebben gebrekkig is en dat het delen bevat die door de Metgezellen en in latere tijden veranderd zijn; of dat Imâm 'Alî of een van de andere Twaalf Imams superieur is aan de profeten (vrede en zegeningen zij met hen), dan wordt hij absoluut een kâfir. Dat zo iemand behandeld zal worden als de afvalligen (murtaddûn), staat geschreven in **Hindiyya**, **Zahîriyya**, **Hadîqa al-nadiyya** en in verschillende andere fiqh-boeken. In het boek **Maqâlat al-**

mufassira an ahkâm al-bid’a al-mukaffira is er uitgebreide informatie over dit onderwerp te vinden.

[Ibn ‘Âbidîn zegt het volgende wanneer hij schrijft over degenen met wie het huwelijk niet toegestaan is: “Als iemand de edele ‘Alî aanbidt of zegt: ‘Jabrâîl (vrede zij met hem) werd bevolen om de edele Koran te brengen naar ‘Alî. Maar hij vergiste zich en bracht het naar Muhammad (vrede zij met hem)’, of zegt dat de edele Abû Bakr niet behoorde tot de Metgezellen; of de edele ‘Âisha beschuldigt van overspel, dan wordt hij een kâfir. Als iemand zegt dat de edele ‘Alî superieur is aan de eerste twee kaliefen of een willekeurig iemand van de Metgezellen beledigt, dus kwaadspreekt over hem, dan wordt hij geen kâfir maar een afgedwaalde.”

In het 3e volume zegt hij: “Als iemand de eerste twee kaliefen beledigt of vervloekt, dan wordt hij een kâfir. Hoewel de druzen, de mulhidûn en de personen die ‘ismâ’ilî’ worden genoemd, de vijf zuilen van de islam volbrengen, worden zij ongelovigen (kâfirûn) omdat ze geloven in reïncarnatie; wijn en overspel als halâl beschouwen; en verdorven betekenissen geven aan verzen van de edele Koran.”

In zijn boek **al-‘Uqûd al-durriyya** vermeldt Ibn ‘Âbidîn uitvoerig de fatwa van Shaykh al-islâm ‘Abdullâh Efendi (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) met betrekking tot de sjiieten en beschrijft hij degenen onder hen die in kufr zijn getreden.]

Vraag 4: Wat zegt u over degenen die de ‘bâtiniyya’ genaamde mensen prijzen; die hen ophemelen met woorden zoals ‘de sterren van de kennis’, ‘de zonnen onder de geleerden’, ‘de grote geleerde van onze tijd’ en ‘de leider van onze eeuw’; en die geloven in deze woorden?

Antwoord 4: Als degenen die geprezen worden, mensen zijn over wie wordt vermeld dat zij afvalligen zijn, en degenen die hen prijzen dit weten, dan worden ook zij afvalligen. Zelfs als degenen die geprezen worden geen afvalligen zijn, is het duidelijk dat het zeer verachtelijk en zeer slecht is om zulke mensen te prijzen. In een eervolle hadîth, die Ibn Abiddunyâ, Abû Ya’lâ en Bayhaqî berichtten van Anas ibn Mâlik, en Ibn ‘Adî van Abû Hurayra, wordt gezegd: **“Wanneer een zondaar** (fâsiq) **wordt geprezen, wordt de woede van onze Heer opgewekt.”** Zulke lofprijzingen toestaan, verspreiden en promoten, zijn tekenen dat men er tevreden mee is. Tevreden zijn met iets slechts is zelf ook een slechtheid. [Wij horen over mensen die lovend spreken over de zogenaamde Imâm Kho-

meini – waarvan duidelijk is geworden dat hij een vijand is van de eervolle Metgezellen en de gehele ahl al-soenna – en die zijn religieuze en politieke pad bewonderen. Deze mensen moeten deze eervolle hadîth en deze fatwa aandachtig lezen, er lering uit trekken en ontwaken uit hun onachtzaamheid.]

Vraag 5: Wat zegt u over de uitspraak dat Allah de Verhevene en de Profeet (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) zouden kunnen liegen?

Antwoord 5: Liegen is een gebrekkigheid en iets verachtelijks. Er werd op basis van overeenstemming medegedeeld dat bij Allah de Verhevene en Zijn Gezant (vrede zij met hem) niets verachtelijks mogelijk is. In mijn boek **Subhân al-subbûhan 'aybi kadhbin maqbûh** heb ik hierover uitgebreid geschreven. Ik heb bewijsstukken vermeld van kalâm- en tafsîr-geleerden. Arabische en niet-Arabische geleerden hebben in verschillende van hun boeken vermeld dat degenen die zoiets zeggen, verdorven personen zijn die van het rechte pad zijn afgeweken. In het boek **al-Durar al-saniyya** van 'Allâma Ahmad ibn Zayn ibn Dahlân al-Makkî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), een van mijn hadîth-meesters, wordt de dwaling van zulke mensen uitvoerig beschreven en zijn er teksten te vinden van Mawlânâ Abussu'ûd (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), de moefti van de verlichte stad Medina, die zulke mensen weerleggen. Hij zegt: "Deze mensen hebben zich laten meeslepen door het pad van de shaytân. Zij zijn soldaten van de shaytân geworden. De soldaten van de shaytân zullen voorzeker in ellende terechtkomen."

Vraag 6: In deze tijd zijn er personen opgekomen die **ghayr al-muqallidîn** (geen navolgers), dus 'madhhabloos' worden genoemd. Zij volgen geen enkele van de vier rechtsscholen en willen ook niet dat anderen deze volgen. Ze noemen zichzelf **'ahl al-hadîth'**. Ze zeggen dat ze enkel de eervolle hadîth's volgen. We zien dat sommige mensen die onwetend zijn, die een religieuze scholing ontberen, die waarheid niet kunnen onderscheiden van valsheid en recht niet van krom, in Egypte, de Hidjaz, Irak en Damascus een beetje Arabisch leren en zich vervolgens presenteren als religieuze geleerden en boeken over de islam schrijven. Wat zegt u over deze personen en hun boeken?

Antwoord 6: 'Allâma Sayyid Ahmad al-Tahtâwî, een van de geleerden van de hanafî rechtsschool, zegt het volgende in het gedeelte 'Zabâyih' in de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr**: "Wie het pad van de fiqh-geleerden, de siwâd al-a'zam, verlaat, zal afgeweken zijn naar het pad dat leidt naar de Hel. Daarom, o mos-

lims, houd jullie vast aan het pad van de **firqa al-nâjiyya**, dus de enige groep waarover onze Profeet heeft vermeld dat zij gered is van de Hel, en die **ahl al-soenna wa'l-jamâ'a** wordt genoemd! Immers, de hulp en bescherming van Allah de Verhevene en dat Hij gelukzaligheid doet bereiken, zijn enkel voor degenen die zich bevinden op dit pad. De woede en bestraffing van Allah de Verhevene zijn voor degenen die deze groep verlaten. Deze firqa al-nâjiyya bestaat vandaag de dag uit de vier rechtsscholen. Deze vier rechtsscholen zijn de hanafî, shâfi'î, mâlikî en hanbalî rechtsscholen. Wie niet behoort tot een van deze vier rechtsscholen, is een afgedwaalde en zal naar de Hel gaan." [Met andere woorden, hij is een afgedwaalde of een kâfir.] De grote Imâm Sufyân al-Thawrî (moge Allah tevreden zijn met hem) zei: "Als iemand die geen fiqh-geleerde is toch volgens de eervolle hadîth's handelt, dan zal hij naar dwaling worden gesleurd." De grote Imâm Ibn Hajar al-Makkî vermeldt dit evenzo in zijn boek **al-Madkhal**. In mijn boek **al-Bârîqa al-shâriqa 'alâ mârîqat al-mushârika** zijn mijn fatwa's en verhandelingen (risâlât) tegen de madhhablozen te vinden.

Vraag 7: Sommige personen zeggen dat de madhhablozen tot de ahl al-soenna behoren en dat ze zelfs religieuze geleerden met diploma's zijn. Ze zeggen dat deze mensen enkel in kleine zaken verschillen van de ahl al-soenna, en dat deze kleine verschillen nuttig zijn net als de kleine onderlinge verschillen tussen de hanafî, shâfi'î en mâlikî rechtsscholen, en dat deze dus zo de islam ondersteunen. Zijn de madhhablozen om die reden dan ook niet zoals degenen die bijvoorbeeld tot de hanafî of shâfi'î rechtsschool behoren, en moeten we hen niet accepteren als broeders in het geloof, hen van harte liefhebben en respecteren? Is het niet het pad van degenen die een grote liefde voor Allah voelen – die extatisch in de liefde zijn – om te handelen volgens de hadîth's, ook al is men geen mujtahid? Had Abû Dharr al-Ghifârî (moge Allah tevreden zijn met hem), die behoorde tot de eervolle Metgezellen, niet gehandeld volgens de eervolle hadîth: **"Maak van jullie bezittingen geen kanz** (schat) **door ze op te potten!"** Wat zegt u over mensen die zo spreken over madhhablozen?

Antwoord 7: Deze uitspraken zijn helemaal niet correct. Wie zo spreekt, wordt een van hen. Zo iemand is zelfs slechter dan hen. Hoe kan men nu de afgedwaalden eerbiedigen? In een eervolle hadîth, die Tabarânî bericht van 'Abdullâh ibn Bashîr, wordt gezegd: **"Wie een afgedwaalde eerbiedigt, zal geholpen hebben de islam te vernielen."** In een eervolle hadîth, die in de **Kabîr** van Tabarânî en in de **Hilya** van Abû Nu'aym bericht wordt van Mu'âdh

(moge Allah tevreden zijn met hem), wordt gezegd: **“Wie zich voortbeweegt om een afgedwaalde te eerbiedigen, heeft geholpen de islam te vernietigen.”** Er zijn veel van zulke eervolle hadîth’s. Dat degene die de rang van mujtahid niet heeft bereikt, zijn ‘ibâdât en andere zaken uitvoert door de eervolle hadîth’s te volgen, en dat hij niet een van de vier rechtsscholen volgt, is dwaling. Dit is het verlaten van het pad van de moslims. In het 43e vers van soera al-Nahl staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Vraag hetgeen jullie niet weten aan de mensen van dhikr!”** In een eervolle hadîth, die Abû Dâwud bericht van Jâbir ibn ‘Abdullâh, wordt gezegd: **“Vraag hetgeen jullie niet weten. Het medicijn voor onwetendheid is vragen.”** Dit edele Koranvers en deze eervolle hadîth bevelen dat degenen die het niet weten, het moeten vragen aan en leren van degenen die het weten. Hieruit wordt duidelijk dat degenen die over madhhablozen spreken zoals hierboven staat vermeld, en die hen accepteren en in hen geloven, zoals zij worden. Zij zijn dan medeschuldig en betrokken in hun dwaling.

Vraag 8: Sinds twee jaar zijn dit soort mensen opgekomen in India. Ze hebben een organisatie opgericht die ze **Nadwat al-‘ulamâ** noemen. Ze zeggen dat ze dit hebben gedaan om de islam te dienen en de moslims wakker te maken. In deze organisatie zijn allerlei soorten mensen, personen met een verdorven geloof, bijeengekomen. Madhhablozen en ook enkele personen die behoren tot de ahl al-soenna hebben zich geplaatst op hoge stoelen en houden toespraken. Wat zegt u hierop?

Antwoord 8: Wat zij doen is harâm. Het is afgedwaaldheid. Zo doen ze de moslims die weinig kennis hebben, afkeren van de rechtsscholen. Wanneer de moslims zien dat afgedwaalde religieuze geleerden samenwerken met degenen die gekend zijn als geleerden van de ahl al-soenna, en dat zij allemaal hebben plaatsgenomen op hoge stoelen en samen prediken, dan zullen ze denken dat ook de afgedwaalden grote en waardevolle persoonlijkheden zijn. Ze zullen ook hen eerbiedigen. Dit is echter een grote zonde. De islam beveelt om de afgedwaalden te minachten en streng te zijn tegenover hen, en verbiedt om respect te tonen voor hen. In ‘aqâid-boeken – zoals bijvoorbeeld het boek **Sharh al-maqâsid** – zeiden de islamgeleerden als volgt: “Men moet streng zijn tegenover de afgedwaalden, hen minachten, hen verwerpen en verdrijven.” Wanneer moslims hen op hoge plaatsen zien, zullen hun harten naar hen toe neigen. Ze zullen gehoor geven aan hun woorden. Middels de misleiding van de shaytân zullen ze hen beginnen lief te hebben. Degenen die veroorzaken dat zij wegglijden van het

rechte pad, zijn degenen die met deze afgedwaalden samenwerken. Dat mensen met verschillende geloofswijzen samenkomen, leidt tot het verval van de religie. Degenen die daar zeggen dat ze de moslims zullen wakker maken, vergiftigen hen in werkelijkheid en sleuren hen naar de ondergang.

Vraag 9: Ze zeggen dat hun bedoeling met de oprichting van de Nadwa is om de verschillen tussen de ahl al-soenna en de bid'a-groeperingen weg te werken. Ze zeggen dat deze elkaars woorden en geloofswijzen niet moeten verwerpen, maar broederlijk met elkaar moeten omgaan. De geleerden zouden hun van elkaar afwijkende geloofsovertuigingen en gedachten, niet moeten uitspreken en er ook niet over moeten schrijven. Zij zouden het voorbeeld geven aan alle moslims en hun leerlingen om zo te handelen. Deze mensen zeggen dat onderlinge verschillen en discussies leiden tot ondergang, en dat dit voortkomt uit de verlangens van de ziel van begeerte en uit het hebben van een hoge dunk van zichzelf. Kloppen deze uitspraken van hen? Of is dit alles verdorven en losbandigheid?

Antwoord 9: Wanneer bid'ât zich verspreiden is het verplicht (fard) om deze te verwerpen en te proberen de schades en het kwaad hiervan bekend te maken onder de mensen. Dat dit verplicht is, hebben de islamgeleerden op basis van overeenstemming medegedeeld. De rechtschapen Voorgangers en alle geleerden tot nu toe, hebben altijd zo gehandeld. Wie de afgedwaalden niet verwerpt en hen aan zichzelf overlaat, zal afgeweken zijn van de overeenstemming van de moslims. Hij zal zich afgescheiden hebben van de islamitische gemeenschap. Hij zal gehouden hebben van de bid'ât en van degenen die de bid'ât uitvoeren. Dit komt echter neer op het verachten van de geloofsrichting van de ahl al-soenna en van de moslims die zich bevinden op dit rechte pad. Het staat gelijk aan het verbieden van het goede en het bevelen van het slechte. Het betekent de moslims sleuren naar de vloek van Allah de Verhevene. De grote geleerde en de Imâm van de moslims, de edele Ahmad ibn Hajar al-Makkî, zegt het volgende in het voorwoord van zijn boek **al-Sawâ'iq al-muhriqa**: "Ondanks dat ik niet zo'n diepgaande kennis bezit om de werkelijkheid, de essentie van de teksten in dit boek te vatten, was de aanleiding die mij ertoe dreef om deze teksten te schrijven, de volgende eervolle hadîth die Khatîb al-Baghdâdî vermeldde in zijn boek **al-Jâmi'**: **'Wanneer de fitna's en de bid'ât zich verspreiden en er wordt kwaadgesproken over mijn Metgezellen, laat dan degene die de waarheid kent, verkondigen wat hij weet! Moge Allah de Verhevene, de engelen en**

alle mensen diegenen vervloeken die niet verkondigen wat zij weten! Allah de Verhevene aanvaardt geen enkele van de 'ibâdât en goedheden van deze mensen.'" De uitspraak: "Zo handelen is onrust veroorzaken en is een zonde. Degenen die zo handelen drijven zichzelf naar de ondergang", is een belastering tegen Allah de Verhevene. Het is kwaadsprekerij over de islamgeleerden en afwijken van de geloofsrichting van de ahl al-soenna. Het betekent een belangrijke fard ontkennen en dit harâm noemen.

Vraag 10: Ze zeggen dat het grootste doel van deze Nadwa is om de verschillen tussen de mensen van de qibla (ahl al-qibla) ongedaan te maken; de moslims die de geloofswijze van de ahl al-soenna volgen en deze die de geloofswijzen van de ahl al-bid'a volgen, te verenigen; de onenigheden uit de weg te ruimen; en hen allemaal in een nuttige en zoete staat te brengen zoals melk en suiker; en om ervoor te zorgen dat hun harten samen kloppen en dat het verlies, het verdriet van iemand wordt gedeeld met alle andere mensen; en om te verkondigen dat – ook al zijn hun geloofswijzen verschillend – iedereen die de geloofsbelijdenis (kalimat al-shahâda) uitspreekt, broeders zijn. Ze zeggen dat ze zo handelen om het gebod in de volgende eervolle hadîth te volgen: **"O moslims! Wees broeders van elkaar!"** Men zou in geen enkele zaak van elkaar moeten afwijken en elkaar niet moeten zwartmaken. Zich op deze manier verenigen zou een gebod, een verplichting (fard) zijn van Allah de Verhevene. Enkel de gebeden, het vasten en de daden van aanbidding van degenen die zich zo verenigen, zouden aanvaard worden. Degenen die zich niet op deze manier verenigen, zouden de gelukzaligheid in deze wereld en in het hiernamaals niet bereiken. Sterker nog, zolang de mensen van de qibla elkaar niet liefhebben, zouden ze geen geloof kunnen hebben en zouden ze het Paradijs niet kunnen betreden. Hoewel het mogelijk is dat alle zonden van de mens worden vergeven, zouden het niet met elkaar kunnen omgaan en hun onderlinge vijandigheid niet vergeven worden.

Antwoord 10: Geen van de bovenstaande uitspraken, komt overeen met de islam. Ze zijn schadelijk voor de moslims. Ze komen neer op het sleuren van de mensen naar dwaling. Verschillende eervolle hadîth's en uitspraken van de Imâms tonen aan dat dit zo is. Laten we enkele van de eervolle hadîth's vermelden die het verbieden om met afgedwaalden om te gaan en die bevelen om afstand van hen te houden. In een eervolle hadîth, die staat vermeld in **Sahîh Muslim** en die bericht wordt van Abû Hurayra, wordt gezegd: **"Ontvlucht hen, opdat ze jullie niet naar dwaling leiden en**

doen vervallen in fitna!" In een eervolle hadîth, die Abû Dâwud bericht van 'Abdullâh ibn 'Umar, wordt gezegd: **"Als ze ziek worden, bezoek hen dan niet!"** In een eervolle hadîth, die Ibn Mâja bericht van Jâbir, wordt gezegd: **"Wanneer jullie hen tegenkomen, begroet hen dan niet!"** In een eervolle hadîth, die 'Uqaylî bericht van Anas ibn Mâlik (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), wordt gezegd: **"Bevind jullie niet samen met hen! Eet en drink niet samen met hen. Trouw niet met hun vrouwen en laat jullie vrouwen ook niet met hen trouwen!"**

[Deze eervolle hadîth verbiedt om vriendschap te onderhouden met de afgedwaalden, om samen met hen te eten en te drinken en om met hun vrouwen te trouwen en vrouwen met hen te laten trouwen. De schrijvers van de boeken **Hindiyya** en **Bahr al-râiq** (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn) zeggen: "De ketters, de bâtiniyya, de ibâhiyya en alle madhhablozen wiens geloofsovertuigingen tot kufr leiden, zijn mushrikûn net als degenen die afgoden, dus standbeelden, of sterren aanbidden. Het is harâm om met zulke mushrikûn te trouwen, of als ze slavinnen zijn om met hen geslachtsgemeenschap te hebben."

Uit hetgeen hierboven staat geschreven, wordt duidelijk dat als het geloof van iemand die niet een van de vier rechtsscholen volgt, dus die niet tot de ahl al-soenna behoort, het niveau van kufr bereikt, deze persoon een mushrik wordt. Het wordt dan harâm om met hen te trouwen en om te eten van het vlees dat door hen is geslacht. Als hun geloof niet het niveau van kufr bereikt, dan zijn het afgedwaalden en is het niet harâm om met hen te trouwen. Hoewel een huwelijk met zulke mensen geldig (sahîh) is, dient men niet met hen te trouwen, omdat het samen leven met hen en zelfs het begroeten van hen verboden werd middels eervolle hadîth's. Men dient te trouwen met mensen die behoren tot de ahl al-soenna.]

In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door Ibn Hibbân, wordt gezegd: **"Verricht niet hun begrafenisgebeden! Verricht niet samen met hen het gebed!"** In de eervolle hadîth's, die Daylamî bericht van Mu'âdh, wordt gezegd: **"Ik ben niet van hen en zij zijn niet van mij. Jihâd voeren tegen hen is zoals jihâd voeren tegen kuffâr."** Imâm Ja'far al-Sâdiq overleverde van zijn vader Muhammad Bâqir, die het overleverde van zijn vader Zayn al-'Âbidîn 'Alî, die het overleverde van zijn vader Husayn, die het overleverde van Imâm 'Alî (moge Allah tevreden zijn met hen), dat in een eervolle hadîth die gericht was aan Abû Umâma, wordt gezegd: **"Ga niet om met mensen die behoren tot de qadariyya-, murji'a- en khârijiyya-groeperingen! Zij** (zijn afgedwaalden, zij) **zullen je**

geloof verderven. Zij plegen verraad net zoals de joden en de christenen dat deden.” In een eervolle hadîth, die Ibn ‘Asâkir bericht van Anas ibn Mâlik, wordt gezegd: **“Wanneer jullie een afgedwaalde tegenkomen, wees dan streng tegenover hem! Allah de Verhevene is vijandig tegenover alle afgedwaalden. Geen enkele van hen zal de sirât-brug kunnen oversteken; ze zullen vallen in het Hellevuur.”** In een eervolle hadîth, die Abû Dâwud en Hâkim berichten van de edele ‘Umar ibn al-Khattâb, wordt gezegd: **“Bevind jullie niet samen met degenen die behoren tot de qadariyya-groepering! Overleg niet met hen over jullie zaken!”** In een eervolle hadîth, die Ahmad ibn Hanbal, Abû Dâwud, Tirmidhî en Ibn Mâja berichten van ‘Abdullâh ibn Mas’ûd, en Tabarânî van Abû Mûsâ al-Ash’arî (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), wordt gezegd: **“De zonen van Israël** [dus de joden] **begingen zonden. Hun geleerden gaven hen raad, maar ze luisterden niet naar hen. Later begonnen hun geleerden met hen om te gaan. Ze aten en dronken samen. Allah de Verhevene liet vijandigheid ontstaan tussen hen. Hij vervloekte hen middels de woorden uit de mond van Dâwud** (vrede zij met hem) **en ‘Îsâ** (vrede zij met hem)**.”**

Tirmidhî, Abû Dâwud en Ibn Mâja overleveren van Nâfi dat een man naar ‘Abdullâh ibn ‘Umar kwam en de groet van iemand bracht. ‘Abdullâh zei tegen hem: “Ik heb gehoord dat die persoon een afgedwaalde is. Als dat zo is, breng hem dan geen groet van mij terug.” Hasan al-Basrî en Muhammad ibn Sîrîn zeiden: “Bevind jullie niet samen met afgedwaalden!” Ayyûb al-Sakhtiyânî zei: “Ik was aan het zitten met Talaq ibn Habîb. Sa’îd ibn Jubayr liep voorbij ons. Hij draaide zich naar mij en zei: “Zit niet met hem! Hij is een afgedwaalde.” Asmâ ibn ‘Ubayd zei: “Toen er twee afgedwaalden naar ‘Alî ibn Sîrîn kwamen en zeiden: ‘We willen jou vragen over een hadîth’, antwoordde hij: ‘Nee, stel geen vragen.’ Toen ze zeiden: ‘We willen jou vragen over een Koranvers’, zei hij: ‘Nee, ga hier weg. Anders ga ik weg.’ Hierop gingen ze weg. Degenen die daar aanwezig waren, zeiden: ‘Wat zou er nu zijn gebeurd als je over een vers uit de edele Koran zou hebben gesproken?’ Hij antwoordde: ‘Ik was bang dat zij het edele vers op een veranderde manier zouden reciteren en dat dit zich in mijn hart zou vestigen.’” Salâm ibn Abî Muti’ zei dat wanneer een afgedwaalde naar Ayyûb kwam en tegen hem zei: “Ik wil je een woord vragen”, hij antwoordde: “Ik wil niet eens naar een half woord van jou luisteren.” Iemand vroeg iets aan Sa’îd ibn Jubayr. Hij gaf geen antwoord. Toen hem naar de reden werd gevraagd, zei hij: “Hij is

een afgedwaalde. Met hem moet men niet praten.” Abû Ja’far Muhammad Bâqir (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) zei: “Zit niet bij mensen die ruziën en discussiëren! Zij interpreteren de edele Koranverzen zoals ze zelf willen.” Imâm Ahmad ibn Hajar al-Makkî zegt in de sharh (verklaring) op het boek **Mishkât**, wanneer hij schrijft over dat ‘Abdullâh ibn ‘Umar (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) zei dat men geen groet van hem moet overbrengen, het volgende: “We werden immers bevolen om de afgedwaalden te ontvluchten.” In het boek **Mirqât** wordt de volgende eervolle hadîth vermeld: **“Bevind jullie niet samen met mensen die behoren tot de qadariyya-groepering!”** en wordt gezegd: “Immers, omgaan met de aghyâr (dus met de afgedwaalden), sleurt de mens naar de ondergang, naar rampspoed.” In het boek **Shir’at al-islâm** staat vermeld: “De rechtschapen Voorgangers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) zaten niet samen met de afgedwaalden. Immers, in een eervolle hadîth wordt gezegd: **‘Bevind jullie niet samen met de afgedwaalden! Hun slechtheden zijn besmettelijk net als schurft.’**” In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Begroet niet de mensen die behoren tot de qadariyya-groepering! Bezoek hun zieken niet! Woon hun begrafenis niet bij! Luister niet naar hun woorden! Geef hen streng antwoord! Veracht hen!”** In een andere eervolle hadîth wordt gezegd: **“Allah de Verhevene vult het hart met geloof van degene die streng antwoord geeft op een afgedwaalde. Hij beschermt hem tegen schrikwekkende dingen. Allah de Verhevene zal degene die een afgedwaalde minacht, beschermen tegen de verschrikkingen van de Laatste Dag.”** In het boek **Irshâd al-sâri sharh Sahîh al-Bukhârî** staat vermeld dat zolang het niet duidelijk bekend is dat een afgedwaalde berouw heeft getoond voor zijn bid’a, men afstand moet houden van hem. Deze zwakke dienaar [Ahmad Ridâ Khân bedoelt hiermee zichzelf] is een verhandeling (risâla) aan het opstellen over dit onderwerp. Daarin verklaar ik met bewijsstukken uit de edele Koran en eervolle hadîth’s dat men de afgedwaalden moet ontvluchten en dat men streng moet zijn tegenover hen. Daarnaast vermeld ik ook de uitspraken van de geleerden over dit onderwerp. Dit boek van mij zal een licht voor de ogen en een genezing voor de harten zijn.

Als het samen zijn met de afgedwaalden al zo veel schades kent, dan moet men bedenken hoeveel schades er verbonden zijn aan het liefhebben en prijzen van hen. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De mens is samen met degene van wie hij houdt.”** In een eervolle hadîth, die overgeleverd werd door Imâm ‘Alî en

anderen, wordt gezegd: **“Ik zweer dat Allah de Verhevene de mens zal doen herrijzen samen met degenen van wie hij houdt.”** In een eervolle hadîth, die wordt vermeld door Tabarânî, wordt gezegd: **“Allah de Verhevene zal de mens doen herrijzen samen met degenen van wie hij houdt.”** In een eervolle hadîth, die Abû Dâwud en Tirmidhî berichten van Abû Hurayra, wordt gezegd: **“De religie van een persoon is als de religie van zijn vriend. Iedereen moet opletten met wie hij bevriend is!”** In mijn boek **Fih al-Nasrîn bi-jawâb al-as’ila al-ishrîn** zijn er uitgebreide verklaringen te vinden over de bovenstaande eervolle hadîth’s.

Het doel van Nadwa al-‘ulamâ is hetzelfde als dat van de vervloekte shaytân. Ze streven ernaar om de moslims met weinig kennis van het rechte pad af te brengen. Met hun uitspraak: “Het is verplicht (fard) om de moslims te verenigen”, introduceren ze een nieuwe religie. Hun uitspraak: “Hun ‘ibâdât worden niet aanvaard. Degenen die niet zo handelen, zullen zegening en gelukzaligheid niet kunnen bereiken”, is een belastering tegen Allah de Verhevene. Dat zij zeggen dat het een zonde is om te ruziën met de afgedwaalden en hen als vijanden te zien; dat zij veronderstellen dat deze zonde niet vergeven wordt; en dat zij zeggen dat de vergeving van deze zonde onmogelijk is, toont aan dat zij zijn afgeweken van het ware pad van de ahl al-soenna wa’l-jamâ’a en dat zij edele Koranverzen ontkennen. In een edele vers staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Allah de Verhevene vergeeft van degenen die Hij wil, alle zonden behalve shirk”** en **“Allah de Verhevene vergeeft voorzeker alle zonden.”** Hun uitspraak: “De vergeving van deze zonde is onmogelijk”, komt neer op het ontkennen van deze edele verzen. Ook de eervolle hadîth: **“O dienaren van Allah, wees broeders van elkaar!”** interpreteren ze verkeerd. Zoals vermeld wordt in **‘Umdat al-Qâri** en andere boeken, is de betekenis van deze eervolle hadîth als volgt: “Doe de dingen die ervoor zullen zorgen dat jullie broeders worden!” Daarom moeten de afgedwaalden hun bid’ât nalaten en de soenna aannemen opdat ze broeders kunnen zijn met de moslims die zich op het ware pad bevinden. Dat zij doorgaan met hun bid’ât en de moslims die behoren tot de ahl al-soenna oproepen om met hen te verbroederen, is een overduidelijke dwaling en een verachtelijke misleiding. Hierbij is de vertaling uit **Fatâwâ al-Haramayn** voltooid. Dit boek is in het Arabisch geschreven en werd offset gedrukt in Istanbul. Ahmad Ridâ Khân Barilawî (moge Allah hem genadig zijn), de schrijver van dit boek, overleed in 1340 n.h. [1921 n.Chr.] in India.

60. Wanneer de hervormers een gebod van de islam ongedaan willen maken, vallen ze als laatste troef de eervolle hadîth's aan. Ze zeggen dan: "De hadîth waarop dit gebod is gebaseerd, is 'verzonnen' (mawdû')." En wanneer ze inzien dat ze mensen ook niet in deze uitspraken van hen kunnen laten geloven, zeggen ze: "Zelfs al is de hadîth niet verzonnen, het is zwak (da'îf). Er mag geen voorschrift geformuleerd worden op basis van een zwakke hadîth." Bijvoorbeeld, het is harâm dat mannen gouden ringen dragen. De hervormers zeggen dat de eervolle hadîth waarin dit vermeld staat, zwak is en dat het dragen van gouden ringen niet harâm is. Met deze woorden weerleggen ze zichzelf. Want, aangezien men geen voorschrift mag formuleren op basis van een zwakke hadîth, moet de hadîth waaruit het voorschrift werd afgeleid dat het dragen van gouden ringen harâm is, authentiek (sahîh) zijn. Dit is ook hetgeen dat correct is. De geleerden van de ahl al-soenna zijn uiterst zorgvuldig en zeer nauwkeurig te werk gegaan bij de bestudering van de eervolle hadîth's, en hebben alle verzonnen hadîth's eruit gezeefd. Ze hebben de voorschriften van de zaken die fard, halâl en harâm zijn, enkel uit authentieke (sahîh) en welbekende (mashhûr) hadîth's afgeleid. Ibn Malak (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn boek **Sharh Manâr**: "Middels een zwakke hadîth wordt er geen wâjib (noodzakelijkheid) vastgelegd. Er wordt niet gehandeld volgens een hadîth, waarvan de hadîth- en fiqh-geleerden niet hebben kunnen begrijpen of deze authentiek is", en wijst hiermee op dit feit. Ibn 'Âbidîn (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende in de hâshiya (toelichting) op **Durr al-mukhtâr**, wanneer hij schrijft over de kleine rituele wassing: "Het is voor een navolger (muqallid) niet noodzakelijk om naar de bronnen, de bewijzen te zoeken van de voorschriften die de mujtahid heeft verkondigd."

Van degene die de geleerden van de ahl al-soenna aanvalt en die respectloos is tegenover de fiqh-boeken, is het duidelijk dat hij een madhhabloze is. 'Abdullâh ibn 'Îsâ San'ânî (moge Allah hem genadig zijn) toont in zijn boek **Sayf al-hindî fî ibânat tarîqat al-shaykh al-Najdî** met bewijsstukken aan dat degenen die authentieke hadîth's aanduiden als 'verzonnen', madhhabloos zijn en dat zij proberen de ahl al-soenna te vernietigen. Hij schreef dit boek in 1218 n.h. [1803 n.Chr.]. Sayyid 'Abdullâh Efendi (moge Allah hem genadig zijn), die een professor was, geeft in zijn boek **Irsâl al-maqâl** antwoord op degenen die belasteringen uiten door eervolle hadîth's als 'zwak' en 'verzonnen' aan te duiden; en weerlegt Ibn Taymiyya en Shawkânî, die de voorlopers waren van de mensen

op dit pad.

Er is een afzonderlijke wetenschapstak die **usûl al-hadîth** (de methodologie van de hadîth-wetenschap) wordt genoemd. In de terminologie van deze wetenschapstak betekent **hadîth mawdû'** niet dat de hadîth verzonnen is. Tegenwoordig denken degenen die niets afweten van deze wetenschap, bij het woord 'hadîth mawdû'' aan zijn betekenis volgens het woordenboek en veronderstellen dat het een 'verzonnen hadîth' betekent. Zij die uitgebreide informatie willen over deze wetenschap en over het onderwerp 'hadîth mawdû'', raden wij aan om het 5e hoofdstuk in het 2e deel van het boek **Se'âdet-i Ebediyye** te lezen.

Het boek **Usûl al-hadîth** van Imâm Muhammad Birgivî werd verklaard door Dâwud al-Karsî (moge Allah de Verhevene hen beide genadig zijn). Op deze sharh (verklaring) schreef Yûsuf Efendi uit Harput (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) op zijn beurt ook een sharh, die in Istanbul werd gedrukt. Wij vonden het nuttig om een stuk hieruit te vertalen vanuit het Arabisch, te beginnen vanaf pagina 91:

"Alle eervolle hadîth's die overgeleverd werden door iemand van wie bekend is dat hij bij het overleveren van een bepaalde hadîth opzettelijk heeft gelogen, worden allemaal als **mawdû'** of **muftarî** geclassificeerd. Immers, er bestaat de waarschijnlijkheid dat alle hadîth's die hij heeft overgeleverd, verzonnen of gelogen zijn. Men ziet dus dat zelfs als iemand, die betrapt wordt op een leugen in de context van de wetenschap van usûl al-hadîth, berouw toont en rechtschapen wordt, alle hadîth's die hij heeft overgeleverd als mawdû' worden geclassificeerd. Dat dit de procedure is, staat vermeld in het boek **Tadrîb** van Imâm al-Suyûtî en wordt verklaard door de meerderheid van de hadîth-geleerden. Mensen die behoorden tot de bid'a-groeperingen hadden hadîth's verzonnen om de moslims van het rechte pad af te brengen, en de ketters hadden hadîth's verzonnen om de moslims te misleiden. Ook onder de leiders van tekke's waren er sommigen die hadîth's hadden verzonnen om aan te moedigen tot 'ibâda en het begaan van zonden af te schrikken. Met zulke goede intenties hadîth's verzinnen, is harâm. Als het wordt gedaan om de moslims te misleiden, dan is het kufr. Er wordt beweerd dat de hadîth's in de tafsîrs van Tha'labî, Wâhidî, Zamakhsharî, Baydâwî en Abussu'ûd, die de waarde van soera's beschrijven en deze prijzen, mawdû' zijn. Het is duidelijk dat de hadîth's waarin soera al-Fâtiha, soera al-An'âm, soera al-Kahf, soera Yâsîn, soera al-Dukhân, soera al-Mulk, soera al-Zalzala, soera al-Nasr, soera al-Kâfirûn, soera al-Ikhlâs, soera al-Falaq en

soera al-Nâs worden geprezen, authentiek (sahîh) zijn. De schrijvers van deze tafsîrs hebben de hadîth's, waarvan wordt beweerd dat ze mawdû' zijn, in hun boeken geschreven omdat ze deze zelf als sahîh (authentiek), hasan (goed) of op z'n minst als da'îf (zwak) beschouwden; of omdat ze deze zo hadden overgenomen van hadîth-geleerden die zij vertrouwden; of omdat ze niet accepteerden dat deze mawdû' zijn. Immers, of hadîth's authentiek zijn of niet, wordt vastgesteld op basis van overheersende waarschijnlijkheid (zann al-ghâlib). Het kan niet met absoluutheid geweten worden. Er zijn veel hadîth's waarvan de meerderheid van de hadîth-geleerden zei dat ze authentiek zijn, maar die andere geleerden binnen deze wetenschap niet als authentiek classificeerden. Er waren ook velen die niet hebben kunnen begrijpen of deze hadîth's wel of niet authentiek zijn. Het is immers zeer moeilijk om vast te stellen of een hadîth niet authentiek is. Dit is enkel mogelijk op basis van overheersende waarschijnlijkheid. Het kan niet met absoluutheid vastgesteld worden. Om met zekerheid vast te stellen of een hadîth verzonnen is, moet een van de personen die het hebben overgeleverd, zeggen dat hij het heeft verzonnen; of moet bekend zijn dat de persoon over wie hij zegt dat die het aan hem heeft overgeleverd, gestorven is voordat hij werd geboren; of moet de uitspraak die 'hadîth' wordt genoemd, in tegenspraak zijn met de islam, het verstand, de berekeningen en ervaring; en moet het niet in overeenstemming met de islam te interpreteren zijn. En deze zaken worden enkel door de hadîth-geleerden begrepen. Ook deze diepzinnige geleerden kunnen zich vergissen in het begrijpen van deze zaken. Het is om deze reden dat er hadîth-geleerden zijn geweest die het merendeel van de hadîth's die Abu'l-Faraj ibn al-Jawzî in zijn boek **Mawdû'ât** als mawdû' classificeerde, als sahîh, hasan of da'îf hebben geclassificeerd. Imâm al-Dhahabî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zei: 'De meeste van de hadîth's die geschreven staan in het boek **Mawdû'ât** van Ibn al-Jawzî zijn betrouwbare, mooie hadîth's.' Wat wij [Imâm Birgivî bedoelt hier zichzelf] tot nu toe hebben geschreven, hebben we overgenomen uit het boek **Taqrîb** van Imâm al-Nawawî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn); uit het boek **Tadrîb** van Suyûtî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn); en uit het boek **Nukhba** van Shaykh al-islâm Ibn Hajar al-'Asqalânî." Hierbij is de vertaling uit het boek van Birgivî voltooid.

Denken dat de grootste geleerden zoals Baydâwî, Imâm al-Ghazâlî, Jalâluddîn al-Suyûtî, Sadruddîn al-Qûnawî en Thanâullâh Pâni-patî (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) zo onwe-

tend waren dat ze een authentieke hadîth en een verzonnen hadîth niet van elkaar konden onderscheiden; of denken dat ze zo ongodsdienstig waren dat ze verzonnen hadîth’s opzettelijk zouden schrijven als ‘authentieke hadîth’; of dat ze achteloos tegenover de religie of gewetenloos waren, is een zeer grote oneerbiedigheid, gewetenloosheid en oneerlijkheid. Onder punt 7 en 8 hadden we uitgebreid vermeld hoe zorgvuldig de islamgeleerden te werk gingen wat betreft de eervolle hadîth’s. Hoe kan een verstandige en eerlijke persoon die die teksten leest, geloven in een hervormer die zodanig onbeschoft is om te zeggen dat er verzonnen hadîth’s staan in de boeken van een grote geleerde zoals Imâm al-Ghazâlî? Zeggen dat die verheven geleerden (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) de eervolle hadîth’s niet hebben kunnen begrijpen, maar dat Ibn Taymiyya, een van hun leerlingen, het wel heeft kunnen begrijpen, is niet iets wat door een ander kan worden gezegd dan door degenen die vijandig zijn tegenover de geleerden van de ahl al-soenna. Zij die de grootsheid van de islamgeleerden niet begrijpen, denken dat die verheven Imâms, net als zijzelf, schreven met een kortzichtig verstand en verdorven gedachten. Ze gebruiken zodanig lage, verachtelijke woorden dat ze zeggen: “De beoordeling van Ghazâlî werd beïnvloed door de schadelijke effecten van sociale ideeën.” Ze kunnen niet vatten dat alle teksten van deze geleerden verklaringen zijn van de edele Koranverzen en de eervolle hadîth’s. Als de persoon die de edele Imâm al-Rabbânî prijst, oprecht is in deze woorden van hem en hij de teksten van die verheven Imâm werkelijk goedvindt, dan moet hij deze teksten volgen, de geleerden van de ahl al-soenna die de Imâm erg prijst goedvinden en moet hij niet respectloos zijn tegenover hen. De waarde van een geleerde begrijpt enkel een geleerde. De waarde van de geleerden van de ahl al-soenna niet begrijpen en proberen hen te bevlekken en kwaad te spreken over die gezegende persoonlijkheden, komt neer op het verlaten van deze **firqa al-nâjiyya**, dus de geredde groep. Dat degene die de ahl al-soenna verlaat, ofwel een afgedwaalde wordt, ofwel een kâfir, staat uitgebreid geschreven in het boek **al-Basâir li-munkirî al-tawassul**. Zoals vermeld staat op pagina 65 van het boek **Hidâyat al-muwaffiqîn** van de Indiase geleerde Abû Muhammad al-Wilturî, zegt ‘Allâma Ahmad al-Sâwî al-Mâlikî het volgende in zijn hâshiya (toelichting) op Tafsîr al-Jalâlayn, bij het Koranvers ‘Idhâ nasîta’ in soera al-Kahf: “Het is niet toegestaan om een andere dan de vier rechtsscholen te volgen. Wie niet een van de vier rechtsscholen volgt, bevindt zich in dwaling en sleurt ook anderen naar dwaling. Sommige

van deze mensen worden zelfs kâfir. Want, een van de zaken die tot kufr leiden, is het proberen voorschriften af te leiden uit de edele Koranverzen en de eervolle hadîth's."

61. De onderstaande vijf eervolle hadîth's zijn overgenomen uit het boek **Tarîqa al-Muhammadiyya** van Imâm Muhammad Birgivî en uit de **Hadîqa** genaamde sharh (verklaring) hierop van Nablusî:

1) In een eervolle hadîth, die vermeld wordt door Bukhârî en Muslim, wordt gezegd: **"Als iets, dat niet behoort tot deze religie die ik heb verkondigd, wordt geïntroduceerd met de verwachting er beloning voor te verkrijgen, dan wordt deze zaak verworpen."** Deze eervolle hadîth toont aan dat het introduceren van iets dat niet het geloof en de 'ibâdât betreft, geen bid'a is. Innovaties, veranderingen in bijvoorbeeld het eten en drinken, in kleding, woningbouw en vervoersmiddelen, zijn geen 'ibâdât, dus geen zaken die worden gedaan om de tevredenheid van Allah de Verhevene te verkrijgen. Wanneer de uitvoering van zulke zaken een 'ibâda niet ongeldig maakt of niet leidt tot het verrichten van iets wat verboden is in de islam, dan is dit geen bid'a.

2) In een eervolle hadîth, die wordt vermeld door Tabarânî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), wordt gezegd: **"Als de moslims na hun Profeet, in de religie die hij heeft verkondigd, een bid'a, een bepaalde innovatie introduceren, dan zal een soenna die lijkt op deze bid'a, onder hen verdwijnen."** Deze eervolle hadîth toont aan dat het uitvoeren van een verandering, een innovatie, die in wereldse zaken en in zaken die de gewoonten betreffen, wordt gedaan zonder er beloning (thawâb) voor te verwachten; die enkel wereldse nut heeft of beschermt tegen wereldse schade; of die een geloofswijze, uitspraak, daad of gedraging betreft waarbij er niet wordt gedacht aan de schade of het nut ervan en die ook niet verboden is in de islam, geen bid'a is. Dit soort veranderingen leiden er niet toe dat een bepaalde soenna verdwijnt.

3) In een eervolle hadîth, die wordt vermeld door Tabarânî, wordt gezegd: **"Totdat een afgedwaalde afziet van zijn bid'a, aanvaardt Allah de Verhevene zijn berouw** (tawba) **niet."** Na elke zonde moet men **berouw tonen**. Opdat het berouw correct is, zijn er drie voorwaarden: de zonde opgeven; spijt hebben dat men de zonde heeft begaan; en vastbesloten zijn, beslissen om de zonde nooit meer te begaan. Als er ook rechten van anderen zijn geschonden, dan moet men dit recht afbetalen, het goedmaken en hen om vergiffenis vragen. Een **afgedwaalde** (ahl al-bid'a) betekent iemand die een bid'a introduceert of iemand die een reeds

geïntroduceerde bid'a uitvoert. **Bid'a** betekent dat men een geloofswijze, een daad, een uitspraak of een gedraging die niet bestaat in de islam, achteraf introduceert of zo'n ongeoorloofde innovatie die later is opgekomen in de religie verspreidt en in beide gevallen er beloning (thawâb) voor verwacht. Als iemand die een bepaalde zonde begaat, berouw toont voor een andere zonde, dan zal dit berouw aanvaard worden. Een afgedwaalde verwacht echter beloning voor zijn bid'a; hij veronderstelt dat hij iets goeds doet en denkt er daarom ook niet aan om hiervoor berouw te tonen.

4) In een eervolle hadîth, die wordt vermeld door Ibn Mâja, wordt gezegd: **"Zolang een afgedwaalde niet afziet van zijn bid'a, aanvaardt Allah de Verhevene geen enkele 'ibâda van hem."** Van de persoon die een geloofswijze, een 'ibâda, een uitspraak of een gedraging die vaststaat in de religie verandert – dus van een islamitische hervormer – worden ook de correct uitgevoerde 'ibâdât niet aanvaard. Met andere woorden, hij zal onthouden zijn van de voordelen van deze 'ibâda. Hij moet afzien van deze bid'a.

5) In een eervolle hadîth, die vermeld wordt door Ibn Mâja, wordt gezegd: **"Zelfs al leidt een bid'a niet tot kufr, het vasten, de hajj, de 'umra, de jihâd, het berouw en alle goedheden van degene die deze bid'a introduceerde, worden niet aanvaard. Dat deze persoon uit de islam treedt, zal net zo gemakkelijk zijn als het weghalen van een haar uit zachte boter."** Hoewel de fard- en nâfila-'ibâdât, die ze verrichten overeenkomstig de voorwaarden, geldig (sahîh) zijn, dus zij vrijgesteld zijn van de straf voor het niet-verrichten hiervan, worden deze toch niet aanvaard. Met andere woorden, er wordt geen beloning voor gegeven. Als echter zijn bid'a tot kufr leidt, dus als hij een uitspraak doet, iets gebruikt of doet dat tot kufr leidt, dan verliest hij zijn geloof en zullen daarbij ook zijn 'ibâdât niet geldig meer zijn. Een afgedwaalde ziet zijn bid'a als iets goeds en verdienstelijks (thawâb). Om die reden treedt hij gemakkelijk uit het geloof. De persoon die een bid'a uitvoert, denkt dat het een 'ibâda is en verwacht er beloning voor. Iemand die een zonde begaat daarentegen, weet dat zijn zonde een overtreding is; hij schaamt zich voor zijn Heer en vreest Zijn bestraffing. Bid'ât zijn een grote zonde. Echter, niet elke zonde is een bid'a.

De originelen en de verklaringen van de bovenstaande vijf eervolle hadîth's staan geschreven in het Arabische boek **Hadîqa al-nadiyya** van Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), dat werd uitgegeven door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.

'Bid'a' (innovatie) is een Arabisch woord. Het betekent: 'Iedere zaak die voorheen niet bestond en later is voortgebracht.' In die

zin zijn de veranderingen, de hervormingen die zowel in de gewoonten, als in de ‘ibâdât worden gedaan, bid’ât. **‘Âda** (gewoonten, gebruiken) betekent: ‘Iets waarvoor men in het hiernamaals geen beloning verwacht en dat enkel voor zijn wereldse nut wordt gedaan.’ **‘Ibâda** is het tegenovergestelde hiervan en is ‘iets waarvoor men in het hiernamaals beloning verwacht’. Aangezien alles wat niet bestond in de tijd van de eervolle Metgezellen (Sahâba al-kirâm) en hun Opvolgers (Tâbi’ûn), maar later opkwam, een bid’a is, hebben de geleerden deze bid’ât ingedeeld in de categorieën mubâh, mustahabb, wâjib en harâm. De bid’ât die als mustahabb en wâjib waren geclassificeerd, noemden ze **bid’a hasana** (goede bid’a).

Echter, **bid’a in de religie** (bid’a in de dîn) betekent alle toevoegingen en verminderingen die na de tijd van de eervolle Metgezellen en hun Opvolgers worden gedaan in de islam, zonder dat er daarvoor een toestemming is van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), met andere woorden, alle veranderingen die als ‘ibâda worden gedaan en waarvan men veronderstelt dat ze verdienstelijk (thawâb) zijn. Ook **hervorming in de religie**, dus **hervorming in de islam**, betekent ‘bid’a in de religie’. Veranderingen die worden gedaan in de gewoonten, vallen buiten deze definitie van bid’a. De bid’ât waarvan in eervolle hadîth’s staat vermeld dat deze slecht zijn, zijn de bid’ât in de religie, dus de hervormingen in de islam. Deze bid’ât ondersteunen de ‘ibâdât niet. Ze veranderen, vervormen allemaal de ‘ibâdât.

De bid’ât in de religie worden onderverdeeld in twee groepen: de bid’ât in het geloof en de bid’ât in de ‘ibâdât. Hervormingen in het geloof vinden ofwel plaats middels ijtihâd – dus door het af te leiden uit edele Koranverzen en eervolle hadîth’s – ofwel doordat men het middels het verstand en het denken goedkeurt. Om ijtihâd te kunnen verrichten, moet men een diepzinnige geleerde, dus een **mujtahid** zijn. Als een mujtahid bij het verrichten van ijtihâd in zaken met betrekking tot het geloof zich vergist, dan zal dit niet vergeven worden; hij zal schuldig zijn en er verantwoordelijk voor worden gehouden. Als de te geloven zaak die hij verkeerd heeft begrepen, behoort tot de kennis die duidelijk, eenduidig is vermeld in de islam en die zelfs de onwetenden hebben gehoord en weten en die wijdverspreid is, dan worden deze mujtahid en degenen die in hem geloven, kâfir. De persoon van wie duidelijk bekend is dat hij een kâfir is geworden, kan zolang hij geen berouw toont voor deze kufr, niet verlost worden van zijn kufr, ook al zegt

hij dat hij een mu'min en een moslim is en hij zijn hele leven doorbrengt met 'ibâda. Als de zaak in kwestie echter behoort tot de kennis die eenduidig is vermeld, maar die niet iedereen heeft gehoord, of behoort tot de kennis die niet-eenduidig is vermeld, dan worden ze geen kâfir. Zij worden **aanhangers van bid'a**, oftewel **afgedwaalden**. Deze verkeerde geloofswijzen van hen zijn een grotere zonde dan grote zonden zoals moord en overspel. Dat er 72 verschillende bid'a-groeperingen zullen verschijnen en dat zij vanwege hun verdorven geloofsovertuigingen allemaal naar de Hel zullen gaan, werd medegedeeld in eervolle hadîth's.

Als geleerden die geen mujtahid zijn maar die van zichzelf denken dat ze dat wel zijn, kennis met betrekking tot het geloof verkondigen waarbij ze edele Koranverzen en eervolle hadîth's proberen te interpreteren of spreken volgens hun eigen opvattingen, en deze door hen verkondigde kennis verkeerd is, dan worden degenen die op deze wijze verkeerd geloven kâfir, zelfs al behoort het tot de kennis die niet-eenduidig is vermeld of die niet iedereen heeft gehoord. Bijvoorbeeld, een mujtahid die middels zijn ijtihâd niet gelooft in de Mi'râj (opstijging door de hemelen) van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) of in de ondervraging in het graf, wordt een afgedwaalde. Echter, als een geleerde die geen mujtahid is, niet gelooft in zulke zaken op basis van zijn verstand en opvattingen, dan wordt hij een kâfir omdat hij geen waarde zal hebben gehecht aan de religieuze kennis.

De islamgeleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) die zich niet hebben vergist in hun ijtihâds met betrekking tot het geloof, en de moslims die zoals zij op de correcte manier geloven, worden **ahl al-soenna** of **soennieten** genoemd.

De 'ibâdât van de mensen die behoren tot de 72 bid'a-groeperingen worden niet aanvaard, zelfs al zijn ze geldig (sahîh). De bid'ât die zij in hun 'ibâdât zullen uitvoeren op basis van ijtihâd, zijn daarbij ook een overtreding.

De kennis die de geleerden van de ahl al-soenna in de 'ibâdât hebben afgeleid middels ijtihâd, is geen bid'a. Als zij zich hierin vergissen, dan is dit geen overtreding en zullen ze niet schuldig zijn. De imams van de vier rechtsscholen hebben deze kennis met de toestemming van de Profeet (vrede zij met hem), afgeleid uit de bronnen en bewijzen die worden aangegeven in de islam. Deze kennis heeft de islam niet veranderd, maar ondersteund. In de zaken die duidelijk, eenduidig zijn vermeld in de edele Koran en de eervolle hadîth's, mag er geen ijtihâd worden verricht. Deze wor-

den geaccepteerd zoals ze zijn verkondigd. Zich vergissen bij het zoeken naar het bewijs van een niet-eenduidig vermelde zaak, is geen overtreding. Echter, als dit bewijs – dus de juiste weg – duidelijk is en de mujtahid zich vergist in het vinden van dit bewijs of als er niet uit een bewijs wordt afgeleid, maar het verstand wordt gevolgd, dan zijn de ‘ibâdât die worden uitgevoerd door zich hierop te baseren, een bid’a, een dwaling. Als zulke hervormingen ertoe leiden dat een soenna mu’akkada wordt opgeheven, dan is dit een nog grotere zonde.

Zaken die de Gezant van Allah (vrede zij met hem) als ‘ibâda verrichtte en die hij af en toe naliet, worden **soenna hudâ** of **soenna mu’akkada** genoemd. Voor degenen die deze af en toe niet uitvoeren, werd er geen straf bekendgemaakt. Zaken die hij nooit naliet en waarvan hij heeft vermeld dat degenen die het nalaten gestraft zullen worden, worden **wâjib** genoemd. De ‘ibâdât die hij af en toe verrichtte, worden **soenna ghayr mu’akkada** of **mustahabb** genoemd. De zaken die hij als gewoonte, als gebruik deed, worden **soenna zawâid** of **adab** genoemd. Zaken die als ‘goed’ worden geclassificeerd aan de rechterkant/van rechts beginnen; slechte zaken aan de linkerkant/van links beginnen; en het respectievelijk gebruik van de rechter- en linkerhand, vallen onder ‘adab’.

Veranderingen doorvoeren in de gewoonten, is geen bid’a in de religie. Voor bezitters van wara’ (religieuze zorgvuldigheid) is het beter om deze niet uit te voeren. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Houd jullie vast aan mijn soenna en na mij aan de soenna’s van de rechtgeleide kaliefen!”** Wanneer het woord ‘soenna’ alleen wordt gebruikt, betekent het alles wat is verkondigd in de islam. De Gezant (vrede zij met hem), die de verkondiger is van deze religie, heeft niets medegedeeld wat betreft de gewoonten. Immers, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd gezonden om aan de mensen hun religie te verkondigen. Hij kwam niet om te onderwijzen hoe de zaken moeten worden gedaan die zij nodig hebben op de wereld. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“De uitvoering van jullie wereldse zaken weten jullie beter!”** Dit betekent dat voor het vinden en uitvoeren van zaken die nuttig zijn voor hun wereldse leven, geen verkondiging van zijn kant nodig is. Het betekent echter ook dat ze hun religieuze plichten, de ‘ibâdât niet zelf te weten kunnen komen en dat ze deze van hem moeten leren. Om die reden vallen gewoonten/gebruiken buiten de islam. Veranderingen die worden doorgevoerd in zaken die buiten de islam vallen, zijn geen bid’ât in de religie.

Zaken die later zijn geïntroduceerd zoals minaretten, scholen en boeken, zijn geen bid'ât, dus hervormingen in de religie. Het zijn zaken die de religie ondersteunen. De islam heeft deze toegestaan en zelfs bevolen. Zulke zaken worden **soenna hasana** genoemd. Zaken die in de islam verboden zijn om te introduceren, worden **soenna sayyi'a** genoemd. Bid'ât in de religie, dus hervormingen in de islam, zijn soenna sayyi'a. Dat zaken, die een soenna hasana zijn, dus die de religie ondersteunen, niet werden gepraktiseerd in de **sadr al-awwal**, dus in de tijd van de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) en hun Opvolgers (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), was omdat zij geen behoefte hadden aan deze nuttige zaken. Zij hielden zich druk bezig met het voeren van jihâd tegen de kuffâr en het verspreiden van de islam over de wereld. In hun tijd waren er geen afgedwaalden (ahl al-bid'a) verschenen of was hun aantal niet toegenomen. Het is toegestaan en verdienstelijk (thawâb) om tot de Laatste Dag zaken te introduceren die een soenna hasana zijn.

Een bid'a uitvoeren in de 'ibâdât is erger dan het nalaten van een soenna. Het is harâm om een bid'a te begaan. Een soenna zonder een geldig excuus nalaten, is daarentegen makrûh. Als iemand echter denkt dat het zonder een geldig excuus nalaten van een soenna beloning oplevert, dan is ook zijn nalaten van deze soenna een bid'a. Wanneer men niet met zekerheid weet of een geloofswijze, een daad of een uitspraak een soenna is of een bid'a, dan moet men deze zaak niet uitvoeren. Immers, de bid'ât nalaten is noodzakelijk, terwijl het uitvoeren van een soenna dat niet is. Als iets dat niet noodzakelijk is niet wordt uitgevoerd, dan moet dit niet worden ingehaald. Om deze reden worden niet-verrichte soenna-gebeden, niet ingehaald. Een minuscuul beetje afstand houden van zaken die Allah de Verhevene harâm heeft verklaard, is verdienstelijker dan alle 'ibâdât van de mensen en jinn tezamen. Daarom werd er gezegd: "Daar waar er een moeilijkheid is, mag een wâjib worden nagelaten. Maar een harâm mag onder dezelfde voorwaarden niet worden begaan." Bijvoorbeeld, men mag de intieme reiniging (tahâra) niet uitvoeren in de aanwezigheid van andere mensen.

De overeenstemming van mujtahids die in dezelfde eeuw leefden, wordt **ijmâ'** (consensus) genoemd. De consensus moet gebaseerd zijn op een bron, een bewijs (dalîl). Dit bewijs is ofwel een edele Koranvers; of een eervolle hadîth – zelfs al is deze door slechts één persoon overgeleverd; of een analogie (qiyâs) die op

deze bronnen is gebaseerd. Qiyâs is het onthullen van iets dat niet-eenduidig wordt vermeld in Koranverzen of hadîth's. De edele Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (moge Allah hem genadig zijn) verrichtte ijtihâd door middel van analogie.

Iemand kan een 'ârif, een walî (vriend van Allah) worden zonder ook maar één boek te lezen. Hij kan dan verzen van de edele Koran interpreteren. Echter, zo'n persoon kan niet een wegwijzer in de religie zijn. Men kan zich niet aan hem binden. Een wegwijzer moet in de kennis de graad van ijtihâd hebben bereikt en in de ma'rifa (kennis van/over Allah) de 'wilâya al-khâssa al-Muhammadiyya' genaamde graad bezitten. Elke beweging, elke houding en elke uitspraak van zo'n wegwijzer [dus een murshid] is in overeenstemming met de islam. Met andere woorden, in elke zaak volgt hij de Gezant van Allah (vrede zij met hem). Om deze reden houdt Allah de Verhevene veel van hem. Omdat de moslims veel houden van Allah de Verhevene, houden zij ook veel van degene van wie Allah de Verhevene veel houdt. Houden van de wegwijzer komt voort uit het houden van Allah de Verhevene en Zijn Gezant (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem). Deze liefde wordt **hubb fillâh** (liefde omwille van Allah) genoemd. In eervolle hadîth's staat vermeld dat de liefde omwille van Allah de meest waardevolle is onder de 'ibâdât. De bevelen van een wegwijzer naleven betekent handelen volgens de islam. Immers, elke uitspraak en elke daad van de wegwijzer verkondigt de islam. In het leven, dus op deze wereld, is het de murshid al-kâmil, de volmaakte wegwijzer, die de aanbieder is van ware kennis. Hieruit kan men begrijpen dat de uitspraak die de vijanden van de islam over de moslims doen, namelijk: "Ze wenden zich af van Allah en hebben een dienaar lief. Ze laten de islam achterwege en aanbidden mensen", een belastering is die getuigt van onwetendheid.

Het is wâjib om de eervolle Metgezellen te volgen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen). Analogie toepassen op iets wat de eervolle Metgezellen hebben medegedeeld, is niet toegestaan. Echter, voor navolgers zoals wij, dus voor personen die niet de graad van ijtihâd hebben bereikt, is het niet toegestaan om de uitspraken van de eervolle Metgezellen rechtstreeks te volgen. De uitspraken en handelingen van de eervolle Metgezellen wijzen op bronteksten (nusûs; enk. nass) en hun eigen ijtihâds. En deze kunnen enkel door de diepzinnige geleerden worden begrepen die de graad van ijtihâd hebben bereikt. De imams van onze rechtsscholen hebben deze begrepen en hebben hetgeen dat noodzakelijk is voor ons om te leren, medegedeeld op een manier die wij

kunnen begrijpen. Men ziet dus, dat degenen die de eervolle Metgezellen willen volgen, de geleerden van de ahl al-soenna moeten volgen.

In een eervolle hadîth, die geschreven staat in **Sahîh al-Bukhârî**, wordt gezegd: **“Allah de Verhevene zegt: ‘Mijn dienaar kan Mij met niets benaderen zoals hij Mij benadert door de farâid uit te voeren. Mijn dienaar die Mij benadert door de nawâfil te verrichten, heb Ik erg lief.’”** Deze eervolle hadîth laat zien dat de ‘ibâdât waar Allah de Verhevene het meest van houdt, de farâid (verplichtingen) zijn. De nâfila-‘ibâdât (vrijwillige ‘ibâdât) die vermeld worden in de eervolle hadîth, zijn deze die samen met de farâid worden uitgevoerd. Wat wordt bedoeld, is dat Allah de Verhevene veel houdt van degenen die de farâid uitvoeren en daarbij ook doorgaan met de nawâfil.

Allah de Verhevene verklaart in het 35e vers van soera al-Mâida [interpretatie van de betekenis]: **“Zoek naar een middel om Mij te benaderen!”** ‘Interpretatie van de betekenis’ betekent: ‘volgens hetgeen de islamgeleerden hebben begrepen’. De wahhabieten zeggen: “Middel, oorzaak betekent de ‘ibâdât. Om de tevredenheid, de liefde van Allah de Verhevene te verkrijgen, moet men de fard- en nâfila-‘ibâdât uitvoeren. Zich aansluiten bij een orde (tarîqa), zich vastklampen aan de gewaden van een shaykh en smeken tot de doden en de levenden, brengt de mens niet dichter bij Allah. Integendeel, het verwijdert hem juist van Hem.” De geleerden van de ahl al-soenna zeggen het volgende: “Ja! Het middel, de oorzaak voor toenadering is het uitvoeren van de ‘ibâdât. Echter, het zijn de geldige, correcte en oprecht uitgevoerde ‘ibâdât die een middel worden. Opdat de ‘ibâdât geldig (sahîh) zijn, moet men een correct geloof en een rein, goed karakter hebben, en moeten deze uitgevoerd worden overeenkomstig de voorwaarden ervan. Bijvoorbeeld, opdat het gebed geldig is, moet men de kleine rituele wassing (wudû) verrichten, moet het water dat wordt gebruikt rein zijn, moet men het gebed binnen zijn tijd verrichten en in de richting van de qibla, moet men de Koranverzen, de lofprijzingen (tasbîhât) en smeekbeden in het gebed correct reciteren en moet men nog vele andere voorwaarden, middelen kennen en uitvoeren. Elke ‘ibâda heeft zulke specifieke voorwaarden, waarvan de naleving het middel is voor de geldigheid, de correctheid van de ‘ibâda. Deze zaken worden geleerd door zich jarenlang in te spannen. Ze kunnen niet geleerd worden door na te denken of middels dromen. Deze zaken worden geleerd door het te horen van geleerden die geloven in deze zaken, die er kennis over hebben en die deze

zaken zelf ook praktiseren; of door hun boeken te lezen. Ook de natuurwetenschappelijke kennis leert men van professoren over een lange periode. Zulke correcte islamgeleerden die geloof (îmân) hebben en wiens hart rein is, worden 'mudarris', 'mu'âllim' en 'murshid' genoemd. 'Murshid' betekent niet iemand die over water loopt, die in de lucht vliegt, die kennis heeft van het verborgene (ghayb) of die door te reciteren en te blazen zieken geneest. Murshid betekent een geleerde van de ahl al-soenna die de islamitische voorschriften, dus de 'ibâdât die met het hart, de ziel en het lichaam uitgevoerd worden, kent, uitvoert en deze ook aan anderen leert. Iedere moslim moet, om het gebod in soera al-Mâida te volgen, zo'n murshid of zijn boeken zoeken, en alle 'ibâdât – fard en nâfila – van hem leren."

Men moet zich niet laten misleiden door verkeerde uitspraken van onwetende geleerden die de islam niet kennen; door buitensporigheden van mensen met verdorven gedachten die de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna niet hebben gelezen; of door versierde, stralende teksten van verwarden, van mensen die iedereen verwarren, van ketters die zijn afgeweken van het rechte pad en van degenen die hun gebrekkige verstand volgen. De islamgeleerden hebben hun kennis uit de edele Koran en de eervolle hadîth's gehaald. De genoemde afgedwaalden daarentegen schrijven en spreken volgens hun eigen kortzichtige visie. Wat een schande voor zulke hervormers en voor degenen die zich laten misleiden door hun uitspraken en boeken, denkend dat zij geleerden zijn! Zij zijn oplichters in de religie en het geloof. Ze verwisselen de zaken die halâl en harâm zijn met elkaar. Ze ondermijnen, misvormen de islam. Hierbij is de vertaling uit de sharh (verklaring) van Nablusî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) voltooid.

Ibn 'Âbidîn (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende wanneer hij schrijft over de zaken die het gebed ongeldig maken: "Van de bid'ât in de gewoonten zoals eten, drinken en kleding, degenen die slecht, dus verwerpelijk zijn, overnemen van niet-moslims; of degenen die niet slecht zijn, overnemen en gebruiken met de intentie om op hen te lijken, is makrûh tahrîman. Het is echter niet makrûh om van de bid'ât in de gewoonten degenen uit te voeren en te gebruiken die niet slecht en schadelijk zijn, zonder daarbij te willen lijken op de niet-moslims. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) liet schoenen maken die door priesters werden gebruikt, en heeft deze gedragen."

Is het reciteren van soera al-Fâtiha na de gebeden en de smeekbeden een bid'a of niet? Het antwoord hierop schrijft Hâdimî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) uitvoerig op pagina 137 van zijn boek **Barîqa**. Laten we het in het kort vermelden: Er waren geleerden die zeiden dat dit een bid'a is, terwijl anderen zeiden dat dit geen bid'a is. Volgens de meesten van hen is het beter om op de plaatsen waarvan wordt aangegeven dat er smeekbeden worden opgelezen, soera al-Fâtiha te reciteren. Het verrichten van smeekbeden na de gebeden, wordt genoemd in eervolle hadîth's. **Bid'ât** zijn 'ibâdât die worden uitgevoerd zonder de toestemming van de verkondiger van de islam. Soera al-Fâtiha werd geopenbaard om de beste van alle smeekbeden mede te delen. Het zijn er niet weinig die zeggen dat het een bid'a is om soera al-Fâtiha te reciteren na de gebeden en de smeekbeden. Het is verboden dat alle aanwezigen het samen hardop reciteren. Wanneer de imam hardop het woordje "Al-Fâtiha" zegt, is het goed dat iedereen het stilletjes reciteert. Het is immers mustahabb om aan het einde van smeekbeden lofprijzing (hamd) uit te spreken voor Allah. En de beste vorm van lofprijzen is het reciteren van soera al-Fâtiha. Het is makrûh om het te reciteren tussen fard- en soenna-gebeden en om zijn wensen te verkrijgen.

De edele Koran en de gebedsoproep (adhân) reciteren via een luidspreker is een bid'a. Immers, levenloze voorwerpen, apparaten die worden gebruikt om geluiden te produceren, worden **mizmâr** (geluids- en muziekinstrumenten) genoemd. Hoewel donder, een kanon, een geweer, een uil of papegaai geluiden voortbrengen, zijn dit geen 'geluidsinstrumenten'. Geluidproducerende instrumenten die voor plezier worden gebruikt, zoals een trommel, een djembé, cimbalen, fluiten en luidsprekers, zijn allemaal muziekinstrumenten. Een muziekinstrument produceert niet vanzelf geluid. Opdat deze geluid produceren, dus gebruikt kunnen worden, moet men bijvoorbeeld op een trommel slaan, moet men op een fluit blazen of in de microfoon van een luidspreker spreken. Het geluid dat uit deze instrumenten komt, is het geluid dat wordt voortgebracht door deze muziekinstrumenten. Het is niet de stem van de persoon die blaast of erin spreekt, dus die het instrument gebruikt. Klanken van de edele Koran of de adhân die worden gehoord via luidsprekers, zijn allemaal geluiden die worden voortgebracht door de luidspreker. Het zijn niet de stemmen van de imam of de mu'adhdhin (gebedsoproeper). De stem van de mu'adhdhin is de gebedsoproep. Het geluid dat uit het 'luidspreker' genaamde instrument komt, is zowel wetenschappelijk gezien, als vanuit het

standpunt van de islam, niet de stem van de mu'adhdhin en daarmee dus ook niet de gebedsoproep. Omdat het op de gebedsoproep lijkt, neemt men aan dat dit de gebedsoproep is. Dat wat 'gebedsoproep' (adhân) wordt genoemd, is de stem van een mu'adhdhin die een rechtschapen mannelijke moslim is. Geluiden die op deze stem lijken, zoals de stem van een vrouw of een kind, of het geluid uit een luidspreker, zijn geen gebedsoproep maar een ander geluid. Verschillende muziekinstrumenten brengen verschillende geluiden voort. Hoewel het geluid uit een luidspreker erg lijkt op de menselijke stem, is het niet de menselijke stem zelf. Het is net als het beeld van een imam in een boek of op een televisiescherm. Ook al lijkt het erg op die imam, het is niet de imam zelf. Zelfs al ziet men zijn bewegingen op een televisiescherm en hoort men zijn stem, men mag het gebed niet 'achter hem' verrichten door deze beelden te volgen.

Geluiden en beelden via het **internet** zijn net als geluiden en beelden via de televisie. Het is toegestaan om zulke instrumenten voor wereldse zaken te gebruiken en er zo voordeel uit te halen. Echter, deze voor de 'ibâdât gebruiken is absoluut niet toegestaan.

62. In een Turks tijdschrift over religie stond er eens een artikel van een Egyptenaar genaamd Muhammad Qutb. Het artikel met de titel 'De drempel van afwijking' (İnhirâf çizgisi) was vertaald vanuit het Arabisch. Als het gaat om een correcte vertaling, dan zal men meteen opmerken dat de schrijver niet iemand is die zeggenschap heeft in de religieuze zaken. Ziehier wat voor onzin hij ergens in het artikel uitkraamt:

"De overwinningen die de Turken op de slagvelden behaalden, hebben de islam eer toegebracht. Echter, het is ook een feit dat de islam in de handen van de Turken veel van zijn betekenis heeft verloren. De islam werd in een starre toestand gebracht in de handen van de Turken en zijn (spirituele) ontwikkeling werd stopgezet. De Ottomanen hebben de islam op alle vlakken doen verstarren behalve op militair vlak en hebben het beschadigd. Zo hebben ze bijvoorbeeld aan kennis niet het nodige belang gehecht. Ze maakten een einde aan ijtihâd en de fiqh-wetenschap verstarde.

Maar uiteindelijk bevrijdde de islam zich van de restrictieve beperking van de Ottomanen; het verkreeg zijn onafhankelijkheid en begon vooruitgang te boeken. Deze vooruitgang wordt vooral gezien in de Hidjaz in de beweging van het wahhabisme, en in Soedan in de mahdisme-beweging die wordt geleid door Mahdî. Deze twee bewegingen waren van die aard dat ze de islam zijn werkelijke kracht en vermogen tot vooruitgang weer konden doen verkrij-

gen. De kruisvaarderlijke imperialisten die deze gelukkige ontwikkeling in de islam zagen, kwamen in actie.”

Antwoord: De diensten van de Ottomaanse Turken aan de islam zijn een meesterwerk, een monument. Om dit gigantische monument dat is opgezet op het plein van de geschiedenis niet te kunnen zien, moet men ofwel blind, ofwel een vijand van de Turken zijn. Van welke bron kwamen de dynamiek, de ethiek, het geduld en het heldendom die de Ottomaanse Turken – zoals ook deze Egyptische schrijver moest toegeven – van de ene overwinning naar de andere droegen? Is dit niet van de bron ‘islam’? Men kan geen eer toebrengen aan de islam, men krijgt juist eer dankzij de islam. De edele ‘Umar ibn al-Khattâb (moge Allah tevreden zijn met hem), de eervolle emir van de moslims, zei: “Wij waren verachtelijke, lage mensen. Allah de Verhevene verleende ons eer door ons moslim te maken.” Onwetenden die niet weten dat de islam de bron is van alle soorten deugden en eer, denken dat de islam eer kan worden toegebracht.

Toen eens het islamitische leger vanuit Istanbul op weg was naar Wenen, hield het pauze bij een waterbron nabij Belgrado. De waterfontein was omgeven door soldaten die de kleine rituele wassing uitvoerden of hun waterkruiken vulden met water. De priester van een nabijgelegen kerk liet mooie meisjes zich fraai opmaken, gaf hen elk een kruik in hun handen en stuurde ze naar de fontein. Stiekem keek hij uit het raam. Toen de meisjes bij de fontein aankwamen, stapten de soldaten onmiddellijk opzij. De meisjes vulden in alle rust hun kruiken en keerden terug naar de kerk. Toen de priester dit mooie gedrag, deze deugdzaamheid, dit fatsoen en mededogen van de islamitische soldaten zag, gaf hij de volgende boodschap door aan de commandanten van de kruisvaarders: “Dit leger zal nooit verslagen worden. Vergiet jullie bloed niet voor niets!” Vergist deze Egyptische schrijver zich misschien door te denken dat de Ottomaanse overwinningen barbaarse invasies waren zoals die van de legers van Atilla? Als hij bijvoorbeeld het boek van de Engelse Lord Davenport zou hebben gelezen, waarin staat vermeld: “De islamitische legers brachten rechtvaardigheid, deugdzaamheid en beschaving met zich mee, waar ze ook naartoe gingen. Ze behandelden de verslagen vijand die zich nederig overgaf, altijd met vergeving”, dan zou hij dit gegeven hebben geleerd en zou hij zich enigszins fatsoenlijk hebben gedragen in zijn teksten. Degenen die na de Abbasiden de islamitische kaliefen in Egypte als het ware een gevangenisleven lieten leiden en hun recht op het kalifaatschap ontnamen, schaamden zich niet om in

khutba’s (preken) zichzelf ‘Sultân al-Haramayn’ te noemen. In geschiedenisboeken staat geschreven dat toen Yavuz Sultan Selim (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) in 923 n.h. [1517 n.Chr.] Egypte veroverde en het kalifaat uit gevangenschap bevrijdde, de khatîb uit gewoonte ook hem ‘Sultân al-Haramayn’ noemde, waarop de sultan hem liet zwijgen en zei: “Voor mij kan er geen grotere eer zijn dan een dienaar te zijn van die gezegende plaatsen. Noem mij daarom **Khâdim al-Haramayn**!” Hieruit kan zeer goed begrepen worden of het de Egyptenaren of de Ottomanen waren die de islamitische ethiek deden verstarren. Sultan ‘Abdulhamîd Khân II (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) nam ieder jaar degene die als beste leerling afstudeerde aan de school voor politieke wetenschappen, als secretaris in dienst in het paleis. Zo moedigde hij de jongeren aan om hard te werken. Es’ad Beg (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die was verkozen als secretaris, zegt het volgende in zijn boek **Hâtırât-i Abdülhamîd hân-ı sânî** (‘Herinneringen aan ‘Abdulhamîd Khân II’): “Op een middernacht schreef ik een versleuteld bericht. Ik klopte op de deur van de slaapkamer van de sultan om een handtekening te vragen. Er werd niet geopend. Ik klopte nogmaals. Weer werd er niet geopend. Net wanneer ik voor de derde keer ging kloppen, ging de deur open. De sultan die voor mij stond, was zijn gezicht aan het afdrogen met een handdoek. Hij zei: ‘Mijn zoon! Ik heb je laten wachten. Neem me niet kwalijk! Ik stond op bij de eerste keer dat je klopte. Ik begreep dat je midden in de nacht voor een belangrijke handtekening was gekomen. Ik was niet in een staat van wudû (kleine rituele wassing). Ik heb nog nooit een document met betrekking tot de zaken van mijn volk getekend terwijl ik niet in een staat van wudû was. Ik was laat omdat ik de wudû aan het verrichten was. Lees nu maar voor, ik luister.’ Ik las het voor. Hij sprak de basmala uit, tekende het en zei: ‘Moge het goed zijn, inshâallah.’” Wel, dit laat zien hoe gehecht de Ottomaanse sultans aan de islam waren en hoe respectvol ze waren tegenover de islam. Ayyûb Sabri Pasha (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt het volgende in zijn boek **Mir’ât al-Haramayn**: “Toen sultan ‘Abdulmajîd Khân (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) erachter kwam dat Mustafâ Rashîd Pasha een vrijmetselaar was en hij een pad had ingeslagen dat niet overeenkwam met de islam, werd hij ziek van leed en verdriet. Hij kon niet zitten in zijn bed, maar lag altijd. Enkel belangrijke zaken werden voorgelezen voor hem om zijn bevestiging te krijgen. Toen eens de beurt was aan een volgend document, werd er medegedeeld dat een verzoek van

de bewoners van Medina zou worden voorgelezen. Hij zei: ‘Wacht! Lees het nog niet! Breng mij in een zittende houding!’ Ze legden een kussen achter zijn rug en lieten hem zitten. Hij zei: ‘Zij zijn buren van onze Profeet, de Gezant van Allah. Ik zou me schamen om in een liggende houding naar het verzoek van die gezegende mensen te luisteren. Wat ze ook willen, voer het meteen uit! Maar, lees het toch voor zodat mijn oren gezegend worden!’ Een dag later overleed hij.” Dit is hoe het karakter en de bescheidenheid van de Ottomaanse Turkse sultans was, en hun respect tegenover de islam.

Hoe kan men dit respect en fatsoen dat de Turken tegenover de islam hebben, vergelijken met de respectloosheid en onfatsoenlijkheid van de wahhabieten, die in de Masjid al-Nabawî (Moskee van de Profeet) languit liggen met hun vuile voeten uitgestrekt in de richting van het gezegende graf?

Uit de uitspraak dat de islam bij de Ottomanen geen vooruitgang zou hebben geboekt, walmt de walgelijke stank van een sluwe vijandigheid tegenover de islam. In welk rijk waren er dan persoonlijkheden opgeleid zoals Fanârî, Molla Khusraw, Hayâlî, Galanbawî, Ibn Kamâl, Abussu’ûd, ‘Allâma Birgivî, Ibn ‘Âbidîn, ‘Abdulghanî al-Nablusî, Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî, Suwaydî en ‘Abdulhakîm Efendi, alsook ‘Allâma Mustafâ Sabri Efendi die ‘Abduh ontmaskerde en ten schande bracht, en nog talloze fiqh- en kalâm-geleerden, kalligrafen, architecten zoals Mimar Sinan en staatsmannen zoals de Sokullu’s en Köprülü’s (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn)? Was dit niet bij de Ottomanen? Duizenden boeken over alle wetenschappelijke disciplines, die de Ottomaanse geleerden hebben geschreven, vullen de nationale bibliotheken in elke provincie. De lijsten met hun boektitels zijn bekend. Waren het niet de Ottomaanse shaykh al-islâm’s die gedurende 600 jaar fatwa’s uitvaardigden voor de gehele islamitische wereld, die elk probleem oplosten, die de zorgen van de moslims wegnamen en die weerleggingen schreven tegen het christendom en de afgedwaalde groeperingen, waarbij ze hen zo ontmaskerden en ten schande brachten? De toelichtingen (hawâshî; enk. hâshiya) van Hayâlî in de kalâm-wetenschap; het boek **Durar** van Molla Khusraw; het boek **Multaqâ** van Halabî; het boek **Radd al-muhtâr** van Ibn ‘Âbidîn; de tafsîr van Abussu’ûd Efendi; de hâshiya van Shaykhzâda op **al-Baydâwî**; en de brieven en preken van Sayyid ‘Abdulhakîm al-Arwâsî verlichten vandaag de dag nog steeds de gehele islamitische wereld. Waren het niet de Ottomanen die deze verheven geleerden en awliyâ opleidden? Ook van-

daag moeten degenen die hun religie correct willen leren, deze waardevolle boeken lezen. De meest waardevolle onder de tafsîrs zijn die van Shaykhzâda en Abussu'ûd Efendi. Wie nuttig wil zijn voor de moslims, dient deze tafsîrs naar andere talen te vertalen. De zogenaamde 'tafsîrs' van hervormingsgezinde schrijvers zijn niet zoals deze werken. Immers, zij hebben in hun boeken dat wat in hen opkwam met hun kortzichtige visie en gebrekkige kennis, vermengd als 'tafsîr' en voegden zo zwakke, roestige schakels aan de ketting toe. Wie vertrouwt op een ketting met zwakke schakels, zich eraan vastklampt en de zee induikt, zal zich ongetwijfeld vergist hebben en verdrinken. Om die reden moet men deze verzonnen 'tafsîrs' en de vertalingen ervan niet lezen. De Ottomanen waren 600 jaar lang de bewaker van de islam en de bron van de islamitische wetenschappen. Honderden fatwa-boeken zoals **Bahjat al-Fatâwâ**, waarin staat vermeld dat er drukkerijen moeten worden opgericht, hebben de weg gewezen volgens de vereisten van elke eeuw en boden nieuwe mogelijkheden voor vooruitgang. Het boek **Mecelle**, dat een meesterwerk is van de late 19e eeuw, is zelfs een soort monument geworden op het gebied van recht en wetgeving, waarvan er geen gelijke bestaat op de wereld. Als de hervormers zich de ethiek en de kennis van de Ottomanen hadden toegeëigend, dan zouden ze niet verslagen zijn geweest tegenover een handvol joden. Dan zouden de oorlogsplannen van de moslims niet door de verantwoordelijken in Londen voor een paar duizend pond aan Israëlische spionnen zijn verkocht en zou de Arabische Liga niet in schande zijn gevallen voor de hele wereld.

Dat de 'Qutb' genaamde Egyptische schrijvers roekeloos en onbeschaamd de eervolle Metgezellen aanvallen en na hen de heersers en bestuurders onder de Omajjaden, Abbasiden en Ottomanen, die oprechte moslims waren (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn), is niet voor niets. De reden hiervoor wordt door Muhammad Qutb zelf verklaard. Terwijl hij zich moedig voordoet, legt hij zijn misdrijf bloot. Hij zegt: "Het wahhabisme heeft de islam gered van gevangenschap", en zo komt de aap uit de mouw. Juist, om de madhhablozen te kunnen prijzen, spreken ze kwaad over de islamitische kaliefen en de islamgeleerden. De plannen en politiek van Mawdûdî, Sayyid Qutb, Muhammad Qutb en 'Abduh steunen allemaal op deze basis. Ze vallen allemaal de rechtschapen Voorgangers (Salaf al-sâlihûn) aan en spreken kwaad over de geleerden van de ahl al-soenna. In tegenstelling hiervan stellen ze Ibn Taymiyya en afgedwaalden zoals Jamâluddîn al-Afghânî als redders voor. Wat vinden ze zo lovenswaardig

aan de madhhablozen? Dat niet alleen hun waarde in de religie en kennis nul was, maar ook hun immoraliteiten ver onder de nul waren gezakt, heeft de in 1384 n.h. [1964 n.Chr.] onttroonde en in 1388 n.h. [1968 n.Chr.] gestorven Saoed aan de hele wereld laten zien met zijn genotzucht en onfatsoenlijke, immorele gedragingen in Europa, en doordat hij miljoenen uitgaf voor zijn plezier en genoegen. Heeft de Egyptische schrijver niet ook maar een beetje schaamte wanneer hij ziet en hoort dat de zedeloosheid, het overspel en de onfatsoenlijkheden in Caïro en in het paleis van Riyad zich via media over de hele wereld verspreiden? Deze mensen schamen zich niet om grote bedragen aan steekpenningen af te persen van elk van de miljoenen bedevaartgangers die uit alle moslimlanden komen. Als hun ‘broeders in het geloof’ dit bedrag niet betalen, laten ze hen de plicht van de bedevaart niet volbrengen. Echter, in het boek **Radd al-muhtâr** uit de Ottomaanse tijd staat vermeld dat het harâm is om van christenen die voor een pelgrimstocht naar Jeruzalem komen, een soort tolgeld te innen. De Ottomanen inden niet eens van niet-moslims dergelijk tolgeld. De wahhabieten daarentegen eisen het van moslims. Als ze het niet betalen, dan worden ze verhinderd om hun ‘ibâda uit te voeren. In het 114e edele vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Wie is onrechtvaardiger dan degene die verbiedt om in de moskeeën van Allah de Verhevene Zijn Naam te noemen?”** In tafsîr **al-Tibyân** staat vermeld dat de edele ‘Atâ zei: “Dit edele vers werd geopenbaard omdat op de dag van Hudaybiya de Mekkaanse kuffâr de moslims niet hadden binnengelaten in de Masjid al-Harâm (Heilige Moskee) en hen de bedevaart niet hadden laten uitvoeren.” In de edele Koran worden de ongelovigen ook als ‘onrechtvaardigen’ genoemd. Uit dit edele vers wordt duidelijk begrepen wat de toestand is van degenen die de niet betalende moslims de toegang tot de Masjid al-Harâm weigeren, en evenzo wat de toestand is van degenen die deze mensen prijzen. Ziehier nu enerzijds de Ottomaanse moslims waarover zij kwaadspreken en anderzijds de wahhabieten en hervormers die zij prijzen!

Ook zijn uitspraak dat de Ottomanen een einde zouden hebben gemaakt aan de ijtihâd is een leugen. Deze woorden zijn een walgelijke uitspraak geworden die de vijanden van de islam tot vervelens toe blijven herhalen. De Ottomanen hebben de poort van ijtihâd niet gesloten. Ze hebben verhinderd dat onwetenden die vijanden waren van de ahl al-soenna zoals Sayyid Qutb, Muhammad Qutb, ‘Abduh en soortgelijken, met hun vuile, smerige

pennen zouden binnendringen in het onbevlekte hof van de islam. Als de Ottomaanse Turken de islam niet hadden beschermd tegen de aanvallen en aantastingen van zulke onwetenden, dan zou vandaag ook de islam zoals het christendom zijn geworden en zou het een chaotisch en verdorven iets zijn geworden. Men ziet immers vol pijn en verdriet dat de islam aangetast, geschonden wordt in de handen van de afgedwaalden in Mekka en Egypte, en dat het tot een speeltje is gemaakt. Het waren de Turken die de ware islam, zoals die werd nagelaten door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), in al zijn reinheid en puurheid hebben bewaard tot op de dag van vandaag.

Zij die het ware gezicht van Ibn Taymiyya – de leider van de madhhablozen – en van degenen die heel ver gingen in madhhabloosheid, uitgebreider willen leren, raden we het boek **al-Basâir li-munkirî al-tawassul bi-ahl al-maqâbir** aan, dat geschreven is door de Indiase geleerde Mawlânâ Muhammad Hamdullâh al-Dajwî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), alsook het boek **al-Usûl al-arba'a fî tardîd al-wahhâbiyya** van Muhammad Hasan Jân al-Fârûqî al-Mujaddidî al-Sirhindî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn). Het eerste boek is in het Arabisch, het tweede in het Perzisch. Ze werden eerst gedrukt in India en later in 1395 n.h. [1975 n.Chr.] in Istanbul.

63. We zien dat een Indiase persoon genaamd Hamîdullâh, die behoort tot de afgedwaalde moslims in de islam, zijn gedachten die niet overeenkomen met hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna hebben vermeld, verspreid als 'islamitische kennis'. De afwijkende teksten van deze man – van wie men veronderstelde dat hij een islamgeleerde was omdat hij in Frankrijk de titel 'professor in de islamitische kennis' had gekregen – werden naar verschillende talen vertaald en gepresenteerd aan de moslimjongeren, en hebben er zo toe geleid dat vele moslims van het rechte pad afdwaalden. Toen we op pagina 34 van de Turkse vertaling van zijn boek **Le Prophète de l'Islam** ('De Profeet van de islam') de volgende regels lazen, waren we stomverbaasd:

"Weer zien we hem in de hoedanigheid van handelaar in Hubasha (in Jemen) en in het land van de 'Abdulqays (Oost-Arabië, Bahrein en Oman). Het is zelfs denkbaar dat hij misschien over zee naar Ethiopië was gegaan. Al deze reizen gaven hem de gelegenheid om de gebruiken en wetten te leren van Byzantium, Perzië, Jemen en Ethiopië wat betreft de handel en het bestuur. Op zijn leeftijd van rijpheid, op zijn veertigste, trachtte deze ervaren man zijn volk te hervormen."

Echter, de islamitische geschiedenisboeken vermelden unaniem het volgende: De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) werd drie dagen gezoogd door zijn moeder (moge Allah tevreden zijn met haar), daarna enkele dagen door Suwayba, de slavin van Abû Lahab, en daarna gedurende twee jaar door zijn zoogmoeder de edele Halîma. Toen hij zes jaar oud was, nam zijn moeder de edele Âmina hem mee naar Medina om daar zijn ooms van moederskant te bezoeken. Ze bleven er een maand en op de terugweg overleed zijn gezegende moeder op twintigjarige leeftijd op de plaats genaamd Abwâ. Samen met Umm Ayman, de slavin die ze van zijn gezegende overleden vader 'Abdullâh hadden geërfd, kwam hij naar Mekka en verbleef hij bij zijn gezegende grootvader 'Abdulmuttalib. Toen hij acht jaar oud was, overleed zijn grootvader en verbleef hij vanaf dat moment bij Abû Tâlib, zijn oudere oom van vaderskant.

Op zijn negende of twaalfde bevond hij zich de eerste keer samen met Abû Tâlib onder degenen die naar Damascus gingen, daarna op zijn twintigste samen met de edele Abû Bakr en daarna op zijn vijfentwintigste samen met de Mekkaanse karavaan van de edele Khadîja. Toen ze op al deze drie reizen aankwamen op de plaats genaamd Busrâ, zagen de priesters van de daar gelegen kerk – eerst Bahîra en daarna Nastûra – bij hem de tekenen van de laatste Profeet, die zij hadden gelezen in het Evangelie, en zeiden: "Reis niet verder naar Damascus! In Damascus zullen de joden dit kind herkennen en doden." Hierop dreven ze hun handel op die plaats en keerden ze terug. **Busrâ** ligt 90 km ten zuidoosten van Damascus en 130 km ten noordoosten van Jeruzalem. Toen hij veertien of zeventien jaar oud was, nam zijn oom van vaderskant Zubayr, die naar Jemen ging, de Gezant van Allah (vrede zij met hem) met zich mee opdat zijn handel gezegend zou zijn. Na zijn twintigste hoedde hij schapen buiten Mekka en verdiende hij zo zijn levensonderhoud. Er is geen betrouwbaar bericht dat aangeeft dat hij naar Bahrein zou zijn gegaan; en dat hij naar Ethiopië zou hebben gereisd, werd door niemand anders bedacht dan door degenen die niet in zijn profeetschap geloven. Er werd gezien dat hij sprak in de Ethiopische taal. Degenen die zeggen dat dit aanleiding geeft om te denken dat hij naar Ethiopië zou zijn gegaan, vergissen zich. Want, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) gaf aan de vreemden die naar hem kwamen in hun verschillende talen of dialecten antwoord. Dat hij zo kon spreken, was een van de talloze wonderen die Allah de Verhevene aan hem had geschonken. Aan geen van de bovengenoemde drie of

vier reizen heeft hij uit zichzelf deelgenomen. Hij werd meegenomen om middels zijn eervolle aanwezigheid zegeningen te verkrijgen. Toen bij de laatste reis naar Damascus Maysara, de leider van de karavaan, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) naar de edele Khadîja wilde sturen als een boodschapper van het goede nieuws, zei Abû Jahl, die zich ook in die karavaan bevond: “Muhammad (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) is nog jong. Hij heeft geen reizen ondernomen. Hij zal zich vergissen onderweg. Stuur iemand anders.” Dit toont aan dat de gedachten van Hamîdullâh verkeerd en afgedwaald zijn. Zeggen dat hij naar Byzantium, Perzië, Ethiopië en Jemen had gereisd en dat hij dan hetgeen hij daar had geleerd, naar voren bracht en zijn volk zo probeerde te hervormen; en zich onfatsoenlijk gedragen door onze Profeet, de Gezant van Allah (vrede zij met hem) ‘een ervaren man’ te noemen, is niet iets wat een moslim zou doen.

Op pagina 391 van **Kısas-ı Enbiyâ** staat vermeld: “De Gezant van Allah was ummî (ongeletterd). Met andere woorden, hij had van niemand iets geleerd. Hij schreef niet en las niet. Hij groeide op tussen mensen die ongeletterd waren. In Mekka was er geen geleerde die de omstandigheden van andere vroegere volken kende. Hij had niet naar andere plaatsen gereisd en had dus op die manier ook niet van iemand iets geleerd. Hij had geen specifiek werk om zijn levensonderhoud te verdienen. Hoewel dit de toestand was, berichtte hij over de kennis die stond in de Thora, het Evangelie en andere geopenbaarde boeken, en over de omstandigheden van vroegere volken. In die tijden was de kennis over de geschiedenis een warboel geworden en was het verdraaid. Er waren maar zeer weinigen die het juiste konden onderscheiden van het valse. Hij gaf antwoorden op religieuze geleerden van elke religie en bracht hen tot zwijgen. Deze successen van hem laten zien dat hij een Profeet is gezonden door Allah. Hoewel hij de letterkundigen en dichters uit zijn tijd uitdaagde, was geen enkele van hen in staat om zelfs maar een regel uit te spreken die leek op de edele Koran die hij had gebracht. De Mekkanen hadden echter veel belangstelling voor het voordragen van gedichten en het houden van toespraken; ze spanden zich erg in op deze weg en hielden zelfs wedstrijden. Ze pronkten ermee dat zij uiterst correct en zorgvuldig waren in het spreken van de taal. De edele Koran overtrof alle dichters. Ze konden niet op tegen de edele Koran. Vanwege hun verbijstering grepen ze naar het zwaard en waren ze bereid om te strijden en te sterven. Unays, de broer van de edele Abû Dharr

(moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem), was een beroemde dichter. Hij had twaalf andere dichters verslagen. Zodra hij de edele Koran voor de eerste keer hoorde, begreep hij dat dit het Woord van Allah de Verhevene was en werd hij meteen moslim." In het 48e vers van soera al-'Ankabût staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Voordat deze Koran was neergezonden, had jij niet een boek gelezen. Jij had niets geschreven. Als je had kunnen lezen en schrijven, dan zouden ze gezegd kunnen hebben dat je van anderen had geleerd."** Tegenover deze getuigenissen van Allah de Verhevene en de islamgeleerden, zal iedereen die geloof en verstand heeft, het niet moeilijk vinden om tot een definitief oordeel te komen over de bovenstaande tekst van Hamîdullâh.

Op pagina 40 van zijn boek zegt hij: *"Om een onbekende reden beet hij zo hard in de schouder van zijn zoogzus dat het litteken daarvan haar hele leven aanwezig bleef. Bij een veldslag bevond zich onder de krijgsgevangenen ook deze zoogzus Shaymâ. Toen zij vertelde over het voorval en de gebeten plaats liet zien, herkende de Gezant van Allah haar."*

De vijanden van de islam hebben vele belasteringen geuit richting de Gezant van Allah (vrede zij met hem). Ze betitelden hem als 'zwart' en om de jongeren te doen afkeren van hem, noemden ze zwarte honden 'Arabier'. Hamîdullâh gaat zelfs nog verder en probeert die verheven Profeet als een soort kannibaal te presenteren aan de jongeren. Echter, de edele Halîma hield de Gezant van Allah (vrede zij met hem) altijd dicht bij haar en liet hem niet ver weg gaan. Maar op een dag gebeurde het dat ze geen toezicht had gehouden. Samen met zijn zoogzus Shaymâ begaf hij zich tussen de lammetjes. Toen Halîma de Gezant van Allah niet kon zien, ging ze naar hem op zoek en vond ze hem. Ze vroeg Shaymâ waarom ze in de hitte naar buiten waren gegaan. Shaymâ antwoordde hierop: "Mijn liefste moeder! Boven het hoofd van mijn broer zweeft er een wolk. Het werpt altijd een schaduw over hem." Laat staan klagen, ze prees juist de Gezant van Allah (vrede zij met hem). Iedereen, jong en oud, die in zijn gezelschap was, prees hem en had hem lief. Er is niemand geweest die aangaf door hem gekwetst te zijn. Niet alleen heeft de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zijn zoogzus nooit gekwetst, hij respecteerde ook haar rechten en zelfs haar recht op borstvoeding, en dronk nooit van de borst waar zij van dronk. Halîma vertelt: "Wanneer hij dronk, dronk mijn eigen zoon niet en toonde respect voor hem." Dit wijst erop dat zijn zoogzus en -broer nooit door

hem gekwetst zijn geweest, en dat ze hem altijd liefhadden en respecteerden. "Wanneer hij aan het drinken was, kon ik maar geen genoeg krijgen van het aanschouwen van zijn mooie gezicht. Toen hij begon te spreken, was het eerste wat hij zei de **kalimat al-tawhîd** (het woord/de belijdenis van eenheid). Bij elk iets wat hij vastpakte, sprak hij de **basmala** uit. Hij mengde zich niet in de spelletjes van kinderen. Hij zei: **'Wij zijn niet geschapen om te spelen.'** Hij huilde nooit en kwetste niemand." In het 8e jaar van de hijra, na de Slag bij Hunayn, was er onder de krijgsgevangenen een vrouw genaamd Shaymâ, die zei: "O Gezant van Allah! Ik ben jouw zoogzus." Ze vertelde over een paar gebeurtenissen uit die tijd. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) luisterde naar de woorden van Shaymâ. Hij herkende haar en betoonde haar veel goedheid. De wonderen en buitengewoon mooie toestanden die al in zijn kindertijd bij hem werden gezien, waren zo talrijk dat er vele verschillende boeken zijn geschreven over dit onderwerp. Is het passend voor een professor in de islam om een eervolle dienst na te laten, zoals het schrijven van deze superioriteiten van de verheven Profeet (vrede zij met hem) – die de lezers ervan verliefd op hem maken – en het aanvullen van deze met die onbekend zijn gebleven, en in plaats daarvan iets wat onder kinderen kan gebeuren als 'het leven van de Profeet van de islam' te beschrijven in een religiewetenschappelijk boek? Sterker nog, kan men van iemand die een verachtelijke, achteraf verzonnen leugen uitkiest en deze presenteert, nog denken dat hij een ware moslim is? Wijzen zulke gedragingen op het leveren van een dienst aan kennis of op het streven om gebreken op te sporen? Iedere moslim moet huiveren om niet toe te laten dat er iets slechts wordt gezegd over zijn Profeet, in wie hij gelooft en van wie hij meer dan wat dan ook houdt. Op pagina 48 van zijn boek zegt hij:

"Om zich te beschermen tegen de brandende hitte van de middag, schuilde hij in de schaduw van de muur van 'Abdullâh ibn Jud'a."

In de siyar-boeken – dus boeken over het leven van de Profeet (vrede zij met hem) – staat geschreven dat er zich een wolk bevond boven het gezegende hoofd van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), dat het met hem meebewoog, dat het hem beschaduwde en dat hij tot aan de tijd van zijn profeetschap op deze manier tegen de zon werd beschermd. Zeggen dat hij schuilde in de schaduw, komt neer op het niet geloven in dit wonder. Het is goed mogelijk dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) in de schaduw

was gaan zitten om degenen die daar zaten op het rechte pad te wijzen, en niet om zelf de schaduw op te zoeken. Op pagina 48 zegt hij:

“Ibn Kalbî levert over dat Muhammad (vrede zij met hem) zelf een donkerkleurig schaap had geofferd vóór een afgodsbeeld.”

Deze teksten tonen aan dat de schrijver de islam van veraf ziet vanuit een vogelperspectief en dat hij niets afweet van de islam. In alle boeken staat geschreven dat hij reeds op jonge leeftijd de namen van afgoden niet liet uitspreken in zijn aanwezigheid en dat hij zijn vijandschap tegenover hen uitdrukte. Hamîdullâh vermeldt ook zelf op pagina 67 van zijn boek dat de Profeet afgoden haatte. Iedere moslim moet geloven dat geen enkele van de profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) op geen enkele leeftijd enig iets heeft gedaan dat in welke religie dan ook verboden was. Dat Ibn Kalbî – die door Hamîdullâh als bewijs wordt aangehaald om de moslims te misleiden – een extreme madhhabloze was, staat vermeld in de boeken **Tuhfa-i ithnâ ‘ashariyya** en **Asmâ al-mu’allifîn**. Ja, de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had een donkerkleurig schaap geslacht, maar dit had hij gedaan op een Offerfeest in Medina. Op pagina 58 zegt Hamîdullâh:

“Hij ontving een delegatie van de stam van de ‘Abdulqays. Hij vertelde hen dat hij vóór de islam daarheen was gereisd.”

De ambassadeurs die kwamen van de stam van de ‘Abdulqays in Bahrein, staan uitvoerig beschreven in vele boeken zoals **Sahîh al-Bukhârî** en **Mawâhib al-ladunniyya**. In geen enkele van deze boeken staat vermeld dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem) naar het land van de stam van de ‘Abdulqays had gereisd. Aan de ene kant beweren dat de Gezant van Allah (vrede zij met hem) naar verre plaatsen en handelscentra had gereisd en veel zaken had geleerd, en aan de andere kant fundamentele geloofsprincipes van de islam net als historische gebeurtenissen vaak vermelden, doet denken dat er sluwe en verachtelijke plannen in praktijk worden gebracht. Op pagina 54 van zijn boek zegt hij:

“Zijn wenkbrauwen die tot aan zijn neus reikten, waren gebogen. Zijn benen waren dun.”

Het lijkt wel alsof hij met deze respectloze woorden de Gezant van Allah (vrede zij met hem) als een boeman wil afschilderen. Echter, in **Kısas-ı Enbiyâ** staat het volgende vermeld: “Allah de Verhevene had alle schoonheden samengebracht bij Zijn geliefde

Profeet. Zijn gezegende armen en onderbenen waren fors gebouwd en stevig. Zijn wenkbrauwen waren gebogen als de halvemaan, hij had een mooi gevormde neus en lange wimpers.” In **Mawâhib al-ladunniyya** staat: “Zijn gezegende wenkbrauwen waren dun. Zijn gezegende handen en voeten waren stevig gebouwd.” Elke Metgezel vertelde over de geproportioneerdheid van zijn gezegende ledematen. Zijn schoonheid en liefelijkheid lagen als een legende op ieders lippen. Dat het aantal mensen dat reeds bij de eerste aanblik verliefd werd op zijn mooie gezicht en zonder te zoeken naar een andere reden het geloof aannam, niet weinig was, staat in boeken geschreven. Degenen die hem zagen en verliefd werden op zijn schoonheid, probeerden het te beschrijven voor zover ze het konden uitdrukken, maar zeiden tegelijkertijd dat het menselijke vermogen niet in staat is om die schoonheid werkelijk te beschrijven. In het 1e deel van het boek **Se’âdet-i Ebediyye** zijn enkele van de berichten te vinden die verteld zijn door die verliefden. Degenen die het lezen zullen meteen inzien dat Allah de Verhevene Zijn geliefde Profeet (vrede zij met hem) in een onvoorstelbare proportie heeft geschapen en in een schoonheid waar de ogen geen genoeg van kunnen krijgen. Ze zullen hem liefhebben zonder hem te hebben gezien. Zij die veel houden van de Lieveling van Allah, proeven de smaak van de liefde voor hem in elke ademhaling, in de koelte van de lucht die hun longen binnenstroomt. Elke keer dat zij naar de maan kijken, halen ze plezier uit het zoeken naar de weerkaatsingen van de stralen die uit zijn gezegende ogen kwamen. Elk deeltje van degenen die ook maar een druppel verkregen van de oceaan van zijn schoonheid, riep uit:

Wie eenmaal weet van jouw schone wang, kijkt nimmer naar rozen.
Wie smelt in jouw liefde, zoekt geen remedie om zich te verpozen!

Mawlânâ **Khâlid al-Baghdâdî** (moge Allah de Verhevene zijn geheim zegenen), een van degenen die verliefd op hem waren zonder hem gezien te hebben, beschreef in zijn Perzische ‘Diwân’ de schoonheid van de Profeet (vrede zij met hem) en zijn verhevenheid die door het menselijk verstand niet kan worden gevat, met woorden die ontsprongen aan zijn subtiele ziel en met zijn grote literaire vaardigheid en op een zeer kernachtige en prachtige wijze. Het wekt bewondering op bij degenen die het lezen en kunnen begrijpen. Ook al is het niet mogelijk om in een vertaling ervan die fijnzinnige kunst en diepe betekenissen uit te drukken, willen we toch ons boek verfraaien door de vertaling van enkele van de verzen te schrijven die hij had uitgesproken tijdens zijn bezoek aan

het gezegende graf, om enigszins iets te kunnen laten proeven van zijn meesterwerk, ook al is het zeer miniem:

O schoonste van alle schoonheden, door uw liefde sta ik in vuur en vlam!
ik zie niets meer staan, uw verbeelding is elk moment in mijn gedachten!

U bent de shâh van de 'Qâba qawsayn', ik daarentegen een ongehoorzame slaaf,
Hoe kan deze verwarde het hebben over te gast zijn bij u?

Wanneer u vol mededogen keek, bracht u dode harten tot leven, geheid!
ik klop bij u aan, mijn toevlucht zoekend bij uw oneindige barmhartigheid!

U bent de bron van goedheid, de oceaan der remedies!
O schenk mij een druppel, voor mijn probleem vind ik geen remedie!

Iedereen komt naar Mekka en de Ka'ba, naar al-Safâ en al-Marwa,
ik daarentegen heb bergen en heuvels doorkruist voor u!

Gisternacht raakte mijn hoofd de hemelen in een droom,
het was alsof de dienaren aan uw deur op mijn nek hadden gestapt!

O edele Jâmî, nachtegaal van mijn geliefde!
uit uw gedichten heb ik deze verzen gekozen:

"Als schurftige honden, met een uithangende tong,
ben ik, hopend op een druppeltje, tot uw zee der gunsten gekomen."

In een ander gedicht omschrijft hij het als volgt met deze mooie bewoordingen:

O toevluchtsoord van de zondaren, ik ben gekomen om bij u te schuilen!
veel fouten heb ik begaan, ik ben gekomen om tot u te smeken!

Ik week af naar duistere steegjes, in moerassen kwam ik vast te zitten,
ik ben gekomen naar de bron van het licht, die het rechte pad verlicht!

Ik heb enkel nog mijn leven om op te offeren, o allerliefste!
is het gepast om te zeggen: "Ik ben gekomen ter opoffering van mijn leven!"

U bent de geneesheer van degenen met ellende, en ik, ik heb een ziek hart,
ik ben gekomen om bij u aan te kloppen, voor een remedie voor de wond van mijn hart!

Het past niet om iets te brengen aan de deur van vrijgevigen.
ik ben gekomen om de aarde te kussen die vereerd is door uw betreding!

Mijn zonden zijn als een berg, zo talrijk, en mijn gezicht zwart, als teer,
ik ben gekomen om van deze last en zwartheid volledig te worden bevrijd!

Een druppel van uw zee der gunsten maakt dit alles ongetwijfeld rein,
hoewel ik ben gekomen met mijn dadenboek, die net zo zwart is als mijn gezicht!

Kon ik maar mijn gezicht over uw drempel wrijven, o geliefde die eervoller is dan mijn leven!
met die gezegende stof worden zaken bereikt, die met water niet mogelijk zijn!

Op pagina 82 schrijft Hamîdullâh dat het in tweeën splitsen van de maan werd bericht door historici. Hij schrijft niet dat dit staat vermeld in edele verzen van de Koran en in eervolle hadîth's. Of hij er zelf in gelooft of niet, verklaart hij al helemaal niet.

Hij zegt: *"Eerst overleed zijn echtgenote en daarna zijn oom van vaderskant. Een groot deel van de moslims was in Ethiopië. Nu had hij geen houvast meer buiten Allah."*

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hem), de eervolle Metgezellen en iedere moslim vertrouwen altijd en in elk van hun zaken, enkel op Allah de Verhevene. Zij houden zich vast aan de middelen (asbâb; enk. sabab), alleen omdat Hij het zo bevolen heeft. Ze vertrouwen niet op de middelen. Ze geloven niet dat deze teweegbrengend zijn, maar dat het middelen zijn voor het teweegbrengen door Allah de Verhevene. Op pagina 92 en 93 zegt hij:

"De Mi'râj (opstijging door de hemelen) is een toestand (hâl). Het vond plaats in een toestand waarin de mens zijn lichaam was vergeten en zijn ziel de overhand kreeg. In soera al-Isrâ staat vermeld dat de edele Profeet op een nacht vanuit een van de heilige centra van de aarde naar het centrum van 'ibâda in de hemel, genaamd 'Masjid al-Aqsâ', werd gebracht. Het is ondenkbaar dat de 'verre moskee' zich in Jeruzalem bevond, aangezien er in die tijd geen moskee was in Jeruzalem. In soera al-Rûm staat vermeld dat Palestina 'een meest nabije plaats' is. Een 'verre moskee' kan zich niet op een nabije plaats bevinden. Allah de Verhevene herinnert hem aan de geschiedenis van de vroegere profeten en troost hem."

Antwoord: In het edele vers van soera al-Isrâ staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **"Ik heb Mijn dienaar 's nachts van de Masjid al-Harâm** (Heilige Moskee) **naar de Masjid al-Aqsâ** (Verste Moskee) **gebracht."** 'Dienaar' ('abd) zegt men tegen de mens zelf. Men zegt niet 'dienaar' tegen de ziel (rûh) of een toestand (hâl) van de mens. In de lange eervolle hadîth in **Sahîh al-Bukhârî**, in de tafsîrs van de geleerden van de ahl al-soenna en in alle boeken staat vermeld dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei dat hij naar de al-Aqsâ mos-

kee in Jeruzalem was gegaan en het had gezien. De al-Aqsâ moskee bestond toen al in Jeruzalem. Sulaymân (vrede zij met hem) had het lang daarvoor laten bouwen. Later viel het in handen van de Perzen en de Grieken. Nadat ‘Îsâ (vrede zij met hem) ten hemel was opgeheven, viel het in handen van de Romeinen. Het werd enkele keren afgebroken en weer herbouwd. Als laatst liet de edele ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) het restaureren. Palestina is een gebied dat grenst aan Arabië. Omdat het dichter gelegen is dan andere landen, werd het aangeduid als ‘de meest nabije plaats’. De al-Aqsâ moskee was onder de moskeeën die in die tijd op aarde bestonden, degene die het verst lag van Mekka. Daarom werd het aangeduid als de ‘verste moskee’. Waarom zou de verste moskee zich niet kunnen bevinden op de meest nabije plaats? De moslims hadden hun gebeden tot zestien maanden na de hijra in de richting van de al-Aqsâ moskee verricht. Als er in die tijd in Jeruzalem geen moskee had bestaan, zou er dan bevolen zijn geweest om in die richting het gebed te verrichten? En zou de Gezant van Allah (vrede zij met hem) dan hebben gezegd dat hij in de al-Aqsâ moskee in Jeruzalem had gebeden? Omdat het verstand, het denken en het natuurwetenschappelijke begrip van Hamîdullâh niet kunnen vatten dat de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) met zijn gezegende lichaam naar Jeruzalem en van daaruit naar de hemelen werd gebracht, gelooft hij hier niet in. Hij wil zeggen dat de Mi’râj een geestelijke toestand was. En hiervoor interpreteert hij de edele Koran op een verkeerde manier. Hij probeert zijn gedachte middels ontwijkende formuleringen te bewijzen. Als de Mi’râj een toestand was geweest, dan zou niemand van degenen die het hoorden het hebben tegengesproken, en zouden de kuffâr hier niets tegen hebben gezegd. Het was juist omdat hij zei dat **hij met het lichaam was gegaan**, dat er velen niet in hem geloofden. Er wordt op basis van overeenstemming vermeld dat wie niet gelooft dat de Gezant van Allah (vrede zij met hem) van Mekka naar Jeruzalem werd gebracht, een kâfir wordt. Wie niet gelooft dat hij naar de hemelen werd gebracht, wordt een afgedwaalde.

Het zal op zijn plaats zijn om op deze tot kufr reikende verdorven tekst van de Indiase Hamîdullâh, ook antwoord te geven uit boeken van Indiase geleerden. De grote hadîth-geleerde de edele ‘Abdulhaqq al-Dahlawî zegt het volgende in zijn Perzische boek **Madârij al-nubuwwa**: “Een van de meest eervolle geschenken van Allah de Verhevene aan Muhammad (vrede zij met hem), is dat Hij hem de Mi’râj verleende. Dit wonder heeft Hij aan geen enke-

le andere profeet buiten hem verleend. Dat de Gezant van Allah (vrede zij met hem) van Mekka naar de al-Aqsâ moskee werd gebracht, staat duidelijk vermeld in de edele Koran. Wie hier niet in gelooft, wordt een kâfir. Dat hij vanaf de al-Aqsâ moskee naar de hemel werd opgeheven, staat vermeld in beroemde (mashhûr) hadîth's. Wie hier niet in gelooft, wordt een afgedwaalde en een zondaar (fâsiq). Dat de Mi'râj in een wakkere staat en met het lichaam heeft plaatsgevonden, werd bericht door de meerderheid van de eervolle Metgezellen, hun Opvolgers, en de hadîth-, fiqh- en kalâm-geleerden. Dat dit zo is, wordt ook door authentieke hadîth's getoond. Mi'râj had vele keren plaatsgevonden. Een van deze keren was in een wakkere staat en met de ziel en het lichaam tezamen. De andere keren waren enkel met de ziel. 'Âisha (moge Allah tevreden zijn met haar) berichtte over één van de mi'râjs die plaatsvonden in een droom en enkel met de ziel. Dit bericht van haar laat niet zien dat een mi'râj in een wakkere staat en met het lichaam niet kan plaatsvinden. Daarbij vermelden de islamgeleerden unaniem dat de dromen van de profeten (vrede zij met hen) openbaring (wahy) zijn. Er is geen aanwijzing om hieraan te twijfelen. Ook wanneer hun ogen gesloten waren, dus wanneer zij sliepen, waren hun gezegende harten wakker. De mi'râjs die voorheen alleen met de ziel hadden plaatsgevonden, waren ter voorbereiding op de Mi'râj die met het lichaam zou plaatsvinden. Omdat de kuffâr niet geloofden in de Mi'râj en informatie vroegen over de al-Aqsâ moskee om hem te testen, werd in soera al-Isrâ duidelijk vermeld dat hij naar de al-Aqsâ moskee was gebracht. Het feit dat in deze soera staat vermeld: **'Ik heb hem gebracht om Mijn tekenen te tonen'**, laat zien dat hij naar de hemelen werd opgeheven. In het 60e vers van deze soera staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **'Wij hebben de ru'yâ die Wij jou lieten zien, een beproeving voor de mensen gemaakt.'** De ru'yâ die hier wordt vermeld, wijst op de Mi'râj. Ja, er werd ook gezegd: 'Dit verwijst naar de droom waarin hij zag dat hij naar Mekka zou gaan en samen met zijn Metgezellen de rondgang (tawâf) rond de Ka'ba zou uitvoeren. Omdat ze in het jaar dat hij deze droom aan zijn Metgezellen vertelde, Mekka niet binnengingen maar terugkeerden bij Hudaybiya, hadden de huichelaars (munâfiqûn) fitna veroorzaakt.' Echter, deze droom had hij niet in dat jaar gezien, wil het een aanleiding kunnen zijn geweest voor fitna. De meeste tafsîrgeleerden hebben vermeld dat het woord 'ru'yâ' hier wordt gebruikt in de zin van ''s nachts zien in een wakkere staat'. Ze verwezen naar de 'Diwân' van de beroemde dichter Mutanabbî als

voorbeeld voor het gebruik van dit woord in die zin. Zij die behoren tot de bâtiniyya-groepering, dus de ismâ'ilieten, zeggen dat de Mi'râj niet een reis met het lichaam was, maar een opstijging van de ziel (rûh) door toestanden en rangen heen; deze uitspraken van hen zijn kufr en ilhâd. Met andere woorden, het is ketterij en vijandigheid tegenover de islam." De tekst van Hamîdullâh laat zien dat hij behoort tot de ismâ'ilî-groepering. Het feit dat hij uit de stad Hyderabad komt, het centrum van de ismâ'ilieten, bekrachtigt deze uitspraak van ons. De hadîth over de Mi'râj werd bericht door de meeste van de eervolle Metgezellen. Het staat uitgebreid geschreven in **Sahîh al-Bukhârî** en **Sahîh Muslim**. Zij die geloof hebben, moeten geloven in het wonder van de Mi'râj.

Men ziet dat Hamîdullâh in al zijn boeken ernaar streeft om de islam vanuit twee invalshoeken te verklaren: volgens historische gegevens en volgens zijn eigen begrip. Het meeste van wat hij uit geschiedenisboeken heeft overgenomen, geeft de gebeurtenissen correct weer. Echter, zijn eigen afwijkende opvattingen en verdorven geloofsovertuigingen, die hij tussen deze historische gegevens heeft gestopt, doen het geloof van de lezers en degenen die erin geloven wankelen, en vernietigen hun respect en liefde voor de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) en hun vertrouwen in de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn).

64. In 1270 n.h. [1853 n.Chr.] stuurden de Britten protestantse priesters naar India om daar het christendom te verspreiden. De grote geleerde Rahmatullâh Efendi voerde dagenlang debatten met hen en bracht hen in een zodanige toestand dat zij niet in staat waren om antwoord te geven. Op een nacht waren ze plotseling naar Londen gevlucht. Rahmatullâh Efendi beschrijft deze overwinning van hem uitvoerig in zijn boek **Izhâr al-haqq**. Om wraak te nemen voor deze nederlaag, verklaarde de Britse regering de oorlog aan India. In 1274 n.h. [1857 n.Chr.] hadden zij duizenden moslims als martelaar vermoord. Deze barbaarsheid, deze catastrofe staat uitgebreid geschreven in onze boeken **İngiliz Câsûsunun İ'tirâfları** en **Cevâb Veremedi**. Toen ze echter inzagen dat ze de islam ook niet door middel van wapengeweld ongedaan konden maken, pasten ze een tactiek toe om het van binnenuit te vernietigen. Ze zorgden ervoor dat in 1296 n.h. [1880 n.Chr.] in India een persoon genaamd Ahmad Qâdiyânî een nieuwe religie stichtte. Er werd verkondigd dat deze religie die **qâdiyânisme** of **ahmadiyya** werd genoemd, dezelfde is als de islam. De islamgeleerden in India schreven boeken waarin wordt bewezen dat de aanhangers van de-

ze religie ongelovigen (kâfirûn) zijn. De Britten hadden eerder het wahhabisme met dezelfde bedoeling versterkt en gesteund. 'Abdussalâm, die de Nobelprijs voor Natuurkunde won en zo beroemd werd, is een qâdiyânî. Ook de religieuze geleerde genaamd Ahmad Deedat, die debatteerde met de christenen en hen ontmaskerde en te schande maakte, behoort niet tot de ahl al-soenna. Enerzijds zijn er zulke mensen en anderzijds zijn er de wahhabitische en sjiietische geleerden; beiden misleiden ze de christenen die pas moslim zijn geworden, lokken hen naar hun eigen afgedwaalde groeperingen, en verhinderen zo dat zij de ware islam vinden. Op deze wijze brengt de politiek van de Britten een enorme schade toe aan de mensheid en de islam.

Wie een beetje Arabisch kent, of zelfs eenieder die weet hoe hij met een pen op een velpapier moet schrijven, probeert tegenwoordig boeken te schrijven over de islam. Ze doen zich voor als religieuze geleerden en eigenen zich schoonschijnende titels toe, waarbij elk van hen iets anders schrijft. Al deze ketters proberen de islam te vernietigen en verderven het geloof van de moslims. De reine jongeren zijn verward en weten niet meer welk boek ze moeten lezen en in wie ze nu moeten geloven.

Zij die de islam, die wordt goedgevonden door Allah de Verhevene, willen leren en zowel in deze wereld als in het hiernamaals vrede en gelukzaligheid willen bereiken door zich vast te klampen aan deze religie die werd verkondigd door de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem), moeten de boeken over de grondslagen van de islam **('ilm al-hâl boeken)** lezen, die zijn samengesteld uit de klassieke boeken van de geleerden van de ahl al-soenna en van de grootheden van tasawwuf, die behoorden tot de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn). Enkel de geleerden van de ahl al-soenna hebben de werkelijkheid van de edele Koran begrepen en deze kennis medegedeeld door duizenden boeken te schrijven. Deze geleerden zijn de oogappels van de islam. Zij werden geprezen in edele Koranverzen en eervolle hadîth's. Men moet de verzonnen en versierde teksten van zelfbenoemde religieuze geleerden, ketters, valse shaykh's, sluwe vijanden van de islam en Britse spionnen niet lezen, en zich niet laten misleiden door hun uitspraken en conferenties. Men moet op zoek gaan naar de correct geschreven boeken die zijn samengesteld door ware moslims die leven volgens de islam en die ervoor zorgen dat hun kinderen en familieleden eveneens volgens de islam leven; met andere woorden, die hun 'ibâdât verrichten en vermijden dat wat harâm is. Alle boeken die gepubliceerd worden

door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi, zijn vertalingen van zulke correcte boeken.

65. Ahmad al-Fârûqî al-Sirhindî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn), die bekend is als 'Imâm al-Rabbânî' en 'de vernieuwer van het tweede millennium', overleed in 1034 n.h. [1624 n.Chr.] in de stad Sirhind in India. In zijn 23e brief uit het 3e volume van zijn **Maktûbât** zegt hij: "Dat Allah de Verhevene profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) heeft gestuurd, is een barmhartigheid en geschenk voor alle schepsels. Middels deze grote profeten van Hem (vrede en zegeningen zij met hen) deelde Allah de Verhevene Zijn Bestaan en Attributen mee aan Zijn kortzichtige dienaren met een zwak verstand, zoals wij. Hij maakte door middel van deze profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) een onderscheid tussen de zaken die Hij goedvindt en die Hij niet goedvindt. Middels hen maakte Hij een onderscheid tussen de zaken die nuttig zijn voor de mensen op deze wereld en in het hiernamaals, en de zaken die schadelijk zijn voor hen. Als deze eervolle profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) niet waren gezonden, dan zou het menselijke verstand ('aql) niet in staat zijn geweest om te begrijpen dat Allah de Verhevene bestaat, en zou het het vatten van de grootsheid van Allah de Verhevene niet bereikt kunnen hebben. Immers, de oud-Griekse filosofen die van zichzelf dachten dat zij zeer intelligent waren, hebben het bestaan van Allah de Verhevene niet kunnen inzien. Ze ontkenden de Schepper. Met hun kortzichtige verstand dachten zij dat het de tijd is die alles doet. Iedereen kent de discussie tussen Nimrod, de toenmalige heerser van de wereld, en Ibrâhîm (vrede zij met hem). Dit staat vermeld in de edele Koran. Ook de onheilspellende farao had gezegd: 'Jullie hebben geen andere god dan mij.' Deze dwaze man had Mûsâ (vrede zij met hem) willen afschrikken door te zeggen: 'Als je gelooft in een andere god dan mij, dan zal ik je laten opsluiten.' Dit betekent dat het kortzichtige verstand van de mensen niet in staat is om deze grootste gunst te begrijpen. Zonder het bestaan van verheven profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) kan deze eeuwige gelukzaligheid niet bereikt worden.

Toen de Griekse filosofen van de profeten (vrede en zegeningen van Allah de Verhevene zij met hen) hoorden dat er een Schepper van de aarde en hemelen bestaat, en zij inzagen dat zijzelf afgedwaald waren en zich bevonden op het verkeerde pad, waren ze genoodzaakt om te zeggen dat Allah de Verhevene bestaat.

Ze zeiden dan dat alles een Schepper heeft. Dat Allah de Verhevene superieure Attributen heeft; dat Hij profeten heeft gezonden; dat de engelen zondeloos zijn; dat er een opstanding zal zijn na de dood; dat er in het Paradijs eeuwige gunsten, goedheden zullen zijn en in de Hel bestraffingen; en nog vele andere zaken die worden vermeld in de islam, kunnen niet met het verstand achterhaald worden. Zolang deze kennis niet van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) wordt gehoord, kan het niet gevonden worden met het kortzichtige verstand van de mensen.

De oud-Griekse filosofen zeiden dat het verstand zich nooit vergist en dat het in staat is om de waarheid van alles te begrijpen. Ze veronderstelden dat het verstand alles kan vatten en dat het onbegrensd is. Ze probeerden zaken die niet met het verstand kunnen worden gevat, op te lossen met het verstand. Echter, het verstand vergist zich zelfs in wereldlijke kennis. De kennis met betrekking tot het hiernamaals begrijpt het daarentegen helemaal niet. Net zoals dat het verstand zaken kan begrijpen die met de zintuigen kunnen worden waargenomen, zo worden de zaken die het verstand overstijgen, begrepen middels de verkondiging van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Net zoals dat het verstand boven de zintuigen staat, zo staat het profeetschap boven de vermogens van het verstand. Zaken waar men met de vermogens van het verstand niet bij kan komen, worden geleerd middels de verkondiging van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Enkel middels het begrijpen en accepteren van het verstand in het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene geloven, en zeggen dat het niet op een andere wijze kan worden begrepen en er niet in kan worden geloofd, komt neer op het niet geloven in de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) en is net als het ontkennen van de zon.

Het is Allah de Verhevene die de mensen doet ontstaan en die elke gunst stuurt die noodzakelijk is opdat zij in bestaan zouden kunnen blijven. Zonder adem te halen kan de mens geen moment leven. Daarom laat Hij de lucht elk ogenblik tot in onze longen stromen. Ook is er overal water. Voedingswaren worden door mensen bereid. Dat er een Bezitter van oneindige en onbeperkte kracht bestaat die de baby's en de jongen van dieren elk moment in leven houdt door regelmatige ademhaling, werd verkondigd door de profeten. Deze Bezitter van kracht schept in ieder mens een veelvoud aan organen en laat deze harmonieus functioneren. De oneindige kennis, macht en barmhartigheid van Allah de Verhevene is zo klaar als de zon. Iedereen weet dat het noodzakelijk

is om degene die goedheid betoont te bedanken. En om te weten hoe men dankbaarheid moet tonen voor de gunsten van Allah de Verhevene, zijn er wederom profeten nodig (vrede en zegeningen zij met hen). De dank en het respect die zij niet hebben verkondigd, kunnen Hem niet waardig zijn. De mens kan niet uit zichzelf weten hoe Hij moet worden bedankt. Hij kan denken dat iets dat in werkelijkheid respectloosheid is tegenover Hem, dankbaarheid en het tonen van respect is, waardoor hij in plaats van dankbaar te zijn juist respectloos zal zijn. Hoe men dankbaarheid dient te tonen tegenover Allah de Verhevene, kan enkel begrepen worden middels de verkondiging van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Ook de kennis die in de harten van de awliyâ opkomt en **ilhâm** (ingeving) wordt genoemd, komt voort uit het volgen van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Als ingeving zou voortkomen uit het verstand, dan zouden de oud-Griekse filosofen die enkel hun verstand volgden niet zijn afgedwaald, maar zouden zij Allah de Verhevene beter dan wie ook hebben begrepen. Echter, wat betreft het begrijpen van het bestaan van Allah de Verhevene en Zijn superieure Attributen, zijn deze filosofen de meest onwetenden van alle mensen. Hoewel enkele van deze filosofen – door het te horen van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) en het te zien van gelovigen die tasawwuf-geleerden waren – onthouding (riyâda) en inspanning (mujâhada) praktiseerden, hun ziel van begeerte (nafs) verfijnden door het te kwellen, en zij zo enkele waarheden konden vinden, hebben zij niet kunnen begrijpen dat het verfijnen van de ziel van begeerte en datgene wat ze middels deze weg bereikten, afgedwaaldheid is. Men moet het hart (de qalb) zuiveren. Nadat het hart gezuiverd is, begint de ziel van begeerte zuiver te worden. De lichten (anwâr; enk. nûr) komen eerst in het zuivere hart. De ziel van begeerte verfijnen zonder eerst het hart te zuiveren, lijkt op het aansteken van een licht zodat de vijand 's nachts kan plunderen. De vijand die door de ziel van begeerte wordt geholpen, is Iblîs (shaytân). Ja, het juiste en de gelukzaligheid kunnen ook bereikt worden door verhongering, door de wensen van de ziel van begeerte niet uit te voeren, door het te kwellen en door te zoeken met het verstand. Echter, dit is enkel mogelijk als men eerst gelooft in de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) en in hetgeen zij hebben gebracht van Allah de Verhevene. Immers, elk woord van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) werd aan hen medegedeeld middels engelen die zich niet vergissen. De shaytân kan zich hier niet tussen mengen. Zij die deze grote persoonlijkheden niet volgen, kunnen niet ontkomen

aan de misleiding van de shaytân. Plato, een van de groten onder de filosofen, had de eer gekregen om te leven in de tijd van de profeet 'Îsâ (vrede zij met hem). Echter, hij toonde grove onwetendheid en dacht van zichzelf dat hij van niemand iets hoefde te leren. Zo bleef hij ontbeerd van de zegeningen van die verheven profeet (vrede en zegeningen zij met hem).

Het is verbazingwekkend dat de oud-Griekse filosofen, dus degenen die ervan uitgingen dat het verstand zich niet kan vergissen, net zoals dat ze niet geloofden in Allah de Verhevene, ook niet geloofden in de Dag des Oordeels. Ze zeiden dat materie niet verdwijnt, dat alles altijd al zo is geweest en zich zo zal blijven voortzetten.

[Ook uitspraken van natuurwetenschappers die niet gebaseerd zijn op de ervaring en berekeningen, wakkeren deze afgedwaaldheid aan. Toen de Franse chemicus Lavoisier zag dat in chemische reacties materie niet verdwijnt, zei hij met zijn kortzichtige verstand dat materie nooit verdwijnt. De zogenaamde vooruitstrevenden die dit hoorden, konden niet bedenken dat de oneindige macht van Allah de Verhevene de fysische en chemische wetten kan overstijgen, en geloofden meteen in deze uitspraak van deze natuurwetenschapper, die in strijd is met de ervaring en de berekeningen. Echter, toen aan het licht kwam dat bij atoomsplitsingen, radioactieve processen en nucleaire reacties materie verdwijnt en wordt omgezet in energie, waren degenen die in Lavoisier geloofden stomverbaasd. Het werd duidelijk dat de zogenaamde vooruitstrevenden die niet hadden begrepen dat deze uitspraak enkel voor chemische reacties klopt, en die zeiden dat in de natuur niets kan verdwijnen, zich hadden vergist. Jammer genoeg zijn duizenden wetenschapsfanatici het slachtoffer geworden van deze verkeerde geloofswijze totdat de waarheid aan het licht kwam. Ze veronderstelden dat de uitspraken die Lavoisier deed op basis van zijn kortzichtige verstand, en ervan uitgaand dat deze juist waren, behoorden tot de natuurwetenschappelijke kennis, en ontkenden zo de Dag des Oordeels en stierven in een staat van ongeloof. Ze werden naar eindeloze rampen gesleurd. En voordat ze stierven, injecteerden ze hun schadelijke ideeën bij anderen. Alleen degenen die vertrouwden op hetgeen de geleerden van de ahl al-soenna hebben vermeld en die zich vasthielden aan hun boeken over de grondslagen van de islam, werden niet misleid door de wetenschapsfanatici. Enkel zij waren in staat om hun geloof te redden.

De lessen op de middelbare scholen en universiteiten en de

kennis van de wiskunde, materie en natuurwetenschappen zijn uiteraard nuttig. Deze beschermen het verstand tegen vergissingen binnen zijn eigen grenzen. Ze zijn nuttig om nieuwe zaken uit te vinden die ervoor zorgen dat de mensen op deze wereld comfortabel kunnen leven en hun werk gemakkelijk kunnen uitvoeren. Men kan gebruikmaken van deze kennis in wereldse zaken, bij zaken die met het verstand achterhaald kunnen worden. Met behulp van deze kennis kunnen vele succesvolle zaken worden uitgevonden zoals televisies, elektronische geheugens, radio's, supersonische vliegtuigen, nucleaire onderzeeërs, spionagesatellieten, maanreizen en het internet. Deze zaken zijn niet in strijd met de islam; integendeel, ze gaan hand in hand met de islam en versterken het geloof. Immers, in alle soorten kennis die binnen de grenzen van het verstand ligt, is de islam in overeenstemming met de natuurwetenschappen. Wanneer het verstand de ware feiten in deze soorten kennis vindt, dan ziet men dat ze in overeenstemming zijn met de islam. Moslims moeten ook deze kennis leren en ervan profiteren.]

In wereldse zaken nuttig gebruikmaken van de natuurwetenschappelijke kennis, maar er geen gebruik van maken om Allah de Verhevene en de kennis omtrent het hiernamaals te begrijpen; of sterker nog, een hoge dunk van zichzelf hebben nadat men deze heeft geleerd, en zijn verstand en ziel van begeerte volgend, ook zaken omtrent het hiernamaals proberen op te lossen met het verstand, en op deze wijze afdwalen en uit het geloof treden, is de grootste ramp en een schande voor de mensen. Hoe kan men in de zaken omtrent het hiernamaals vertrouwen op het verstand dat zich zelfs in wereldse zaken vergist? Hoe kan men vertrouwen op de uitspraken die het formuleert zonder te begrijpen? Deze toestand lijkt op die van een persoon die zich voorbereidt op de oorlog, die hiervoor veel moeite doet en geld uitgeeft, en dan op het moment van de oorlog in opstand komt en zich verzet tegen zijn eigen legitieme regering. Dit laat op zijn beurt zien dat alle natuurwetenschappelijke kennis nuttig is bij zaken die binnen het bereik van het verstand liggen. Het is niet correct om zaken die zullen leiden tot eeuwige gelukzaligheid of ondergang, op basis van deze kennis te beoordelen en om zaken met betrekking tot het hiernamaals proberen op te lossen aan de hand van deze kennis. Deze allerbelangrijkste zaken liggen buiten het bereik van het verstand en de natuurwetenschappelijke kennis. Deze meest noodzakelijke kennis niet van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen) leren, maar enkel middels het verstand proberen op te lossen, is on-

nodig en zelfs het verdoen van je tijd. Immers, de kennis die wordt bereikt middels het verstand, is niet van nut bij zaken die het verstand overstijgen. Deze zaken kunnen enkel begrepen worden middels hetgeen verkondigd werd door de profeten (vrede en zegeningen zij met hen). Imâm al-Ghazâlî (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) zegt in zijn boek **al-Munqidhu minad-dalâl** dat de oud-Griekse filosofen de kennis van geneeskunde en astronomie hebben gestolen uit de boeken van vroegere profeten (vrede en zegeningen zij met hen), en dat ze de methoden van ethiek en opvoeding hebben geleerd door het te zien bij de mensen van tasawwuf uit vroegere gemeenschappen.

Veel mensen veronderstellen dat de filosofen die volgens hun eigen verstand spreken over de religie, de materialisten en de wetenschapsfanatici die zaken met betrekking tot het hiernamaals proberen op te lossen met het verstand, geleerden zijn. Ze geven hen versierde en valse titels zoals ‘hervormer’, ‘vooruitstrevende religieuze geleerde’ of ‘shahîd’, en leggen hun destructieve uitspraken en boeken voor aan de jongeren. Ze verheffen zelfs hun verdorven, leugenachtige uitspraken boven de kennis die de geleerden van de ahl al-soenna (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) middels ijtihâd hebben afgeleid uit de edele Koran en de eervolle hadîth’s. Moge Allah de Verhevene de moslims beschermen tegen de schades van deze mensen! Veronderstellen dat de islamitische hervormers geleerden zijn, doet de mens in eeuwige ondergang vervallen.

Kennis, (natuur)wetenschappen betekent dat men alles correct probeert te begrijpen. Uitspraken die de islam vervormen en die de waarde van de islamitische kennis niet kunnen beoordelen, kunnen geen ‘kennis’ en ‘natuurwetenschappen’ worden genoemd. Dat wat leidt tot het ontkennen van de profeten (vrede en zegeningen zij met hen), kan geen kennis zijn. [Ontdekkingen van de 20e eeuw en de (natuur)wetenschappen die worden onderwezen, leiden niet tot het ontkennen van die kennis van de islam die binnen de grenzen van het verstand ligt – ze versterken juist de islam. Het is gevaarlijk om de (natuur)wetenschappen te gebruiken voor het begrijpen van de zaken met betrekking tot het hiernamaals, die buiten het bereik van het verstand liggen. Deze subtiliteit moet men goed begrijpen.] Onwetenden en mensen die denken aan hun eigenbelang en dwazen die gehecht zijn aan hun lust en plezier, gebruiken de (natuur)wetenschappen als een masker wanneer ze de islam aanvallen. Ze presenteren hun verdorven gedachten als ‘religieuze kennis’. Omdat de uitspraken van de islam-

geleerden (moge Allah de Verhevene hen allen genadig zijn) niet overeenkomen met hun verdorven gedachten, proberen ze deze in een kwaad daglicht te stellen. Of ze spreken over die religieuze kennis die het verstand overstijgt en zeggen dat het niet kan worden opgelost met behulp van de natuurwetenschappen, en dat de islam daarom een middeleeuwse religie is die niet overeenkomt met het verstand en de natuurwetenschappen, en dat het 'reactionairheid' is. De moslims moeten de (natuur)wetenschappen goed leren en zich niet laten misleiden door deze leugenaars en verachtelijke wetenschapsfanatici." Hierbij is de vertaling van de 23e brief voltooid.

"Astaghfirullâh al-'azîm, al-ladhî lâ ilâha illâ huw al-hayy al-qayyûma wa atûbu ilayh" ("Ik vraag Allah, de Grote, naast Wie er geen andere god is, de Levende en Zelfbestaande, om vergiffenis en wend me berouwvol tot Hem"). Deze **smeekbede van vergiffenis** staat uitgebreid geschreven op pagina 344 van het boek **Hak Sözün Vesîkaları**. Vragen om vergiffenis (istighfâr) betekent het opzeggen van: **"Astaghfirullâh min kulli mâ karihallâh"** ("ik vraag Allah om vergiffenis voor alles wat Allah afkeurt") of kortweg **"astaghfirullâh"** ("ik vraag Allah om vergiffenis").

Het boek **Maktûbât** van de edele Imâm al-Rabbânî Ahmad al-Fârûqî al-Sirhindî al-Hindî, de vernieuwer van het tweede millennium, bestaat uit drie volumes. Het 1e volume bevat 313 brieven, het 2e volume 99 brieven en het 3e volume 124 brieven. Hieronder volgen de vertalingen van twee brieven uit het 1e volume:

DE 213e BRIEF

Deze brief is geschreven aan de edele naqîb Sayyid Shaykh Farîd. Het bevat aansporingen en raad en prijst het volgen van de geleerden van de ahl al-soenna. [Naqîb betekent ‘leider’, ‘hoofd’.]

Moge Allah de Verhevene u beschermen tegen alles wat niet past bij uw persoon. Moge Hij mijn smeekbede aanvaarden omwille van de eer van uw verheven voorvader (vrede en zegeningen zij met hem)! In het 60e vers van soera al-Rahmân staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“De beloning voor goedheid is enkel en alleen goedheid.”** Ik weet niet met welke goedheid ik een wederdienst kan leveren voor de goedheden die ik van u heb ontvangen. Ik tracht slechts op bekende gezegende tijden smeekbeden te verrichten voor uw welzijn in deze wereld en het hiernamaals. Alhamdulillâh, deze taak wordt buiten mijn wil om aan mij verleend. Een andere goedheid dat mogelijk een beloning kan zijn, is aansporing en raad. Wat een grote gunst zou het voor ons zijn, indien dit zou worden aanvaard.

O nobele en eervolle heer! De essentie van de aansporingen en de meest waardevolle raad is het samenkomen met de awliyâ en het bevinden in hun gezelschap. De voorwaarde om een walî te kunnen zijn en zich vast te houden aan de islam, is dat men zich vastklampt aan het rechte pad van de ahl al-soenna wa’l-jamâ’a, die onder de verschillende groeperingen van de moslims middels een blijde boodschap als de geredde groep werd verkondigd. Zolang men niet het pad van deze grootheden volgt, kan er geen redding, geen verlossing zijn. Zolang men niet hetgeen volgt dat zij hebben begrepen, kan men de gelukzaligheid niet bereiken. De verstandigen, de geleerden en de onthullingen van de awliyâ bevestigen deze uitspraak van ons. Daar bestaat geen twijfel over. Vriendschap hebben met iemand die zich slechts een mosterdzaadje, dus een greintje, heeft verwijderd van het rechte pad van deze grootheden, moet men zien als dodelijk gif. Men moet het spreken met hem [en het lezen van zijn boeken] als iets afschrikwekkends beschouwen zoals het gebeten worden door een slang. Geleerden, die Allah niet vrezen, zijn ketters, ongeacht tot welke groepering ze behoren. [De meeste van de 72 bid’a-groeperingen zijn ketters.] Men moet vermijden met hen te spreken, vriendschap met hen te onderhouden, hen in hun huizen en dorpen te bezoeken en hun boeken te lezen. Alle fitna’s, die opkomen in de islam, en de extreme vijandigheid tegenover de islam, zijn allemaal het resultaat van het kwaad dat zulke ketters aanrichten. Om het

wereldse te verkrijgen, dragen ze bij aan de vernietiging van de religie. In het 16e edele vers van soera al-Baqara staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Ze gaven de rechtleiding en kochten de dwaling. Deze handel leverde hen niets op. Ze konden het rechte pad niet vinden.”** Dit edele vers beschrijft deze mensen. Toen iemand zag dat Iblîs comfortabel en vreugdevol aan het zitten was en niemand probeerde te misleiden, vroeg hij hem: “Waarom misleid je de mensen niet en zit je te niksen?”, waarop Iblîs antwoordde: “De slechte geleerden van deze tijd voeren mijn werk zeer goed uit. Ze laten geen werk over voor mij om de mensen te misleiden.” Mawlânâ ‘Umar, een van de leerlingen daar, is iemand met een goede aard. Men moet alleen achter hem staan en hem versterken zodat hij de waarheid vertelt. Ook de Hâfiz Imâm is iemand die zich met hart en ziel heeft toegewijd aan de verspreiding van de islam. Iedere moslim dient sowieso zo te zijn. In een eervolle hadîth wordt gezegd: **“Het geloof van iemand die niet als gek wordt bestempeld, is niet volledig.”** U weet dat deze faqîr – zowel door het te vertellen als het te schrijven – het belang probeert duidelijk te maken van het spreken met goede mensen [en het lezen van enkel hun boeken over de islam]. Ik word er niet moe van om keer op keer te vermelden dat men vriendschap met slechte mensen en het lezen van hun boeken moet vermijden. Deze twee zaken zijn immers de basis van al het goede. Het is aan ons om hierop te wijzen en aan u om deze woorden van ons te aanvaarden. Of beter gezegd: dit alles wordt uiteindelijk bepaald door Allah de Verhevene. Moge blijde tijdingen zijn aan de personen die Allah de Verhevene tot een middel maakt in de verrichting van gunstige daden! [In deze tijd doen Britse spionnen, madhhablozen en ketters zich voor als religieuze geleerden. Er zijn nauwelijks nog geleerden te vinden die het ware woord kennen en vertellen. Om gelukzaligheid te bereiken, is er geen andere mogelijkheid meer overgebleven dan het vinden en lezen van de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. Alle boeken van de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi zijn samengesteld uit de boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. Aan alle moslims raden wij deze boeken aan. ‘Boeken van de geleerden van de ahl al-soenna’ betekent de boeken van een van de geleerden van de vier rechtsscholen. De uitgeverij Hakîkat Kitâbevi in Istanbul publiceert alleen boeken van de geleerden van de ahl al-soenna. Deze boeken zou men moeten vinden en lezen. Allah de Verhevene zal het effect ervan verlenen, inshâallâh!]

DE 96e BRIEF

Deze brief is geschreven aan Muhammad Sharîf. Het gaat over dat degenen die de 'ibâdât en de goede daden niet op hun tijd uitvoeren en deze uitstellen tot morgen of later, zichzelf misleiden en over dat het noodzakelijk is om zich aan het pad van Muhammad (vrede zij met hem), dus aan de islam, vast te klampen.

O mijn gewaardeerde zoon! Je bevindt je vandaag in een toestand waarin je alles wat je maar wenst gemakkelijk kan uitvoeren. Je zit in een levensperiode waarin jeugdigheid, gezondheid, sterkte, kracht, bezit en rust tezamen aanwezig zijn. Waarom stel je het uit tot morgen om je vast te houden aan de middelen die je de eeuwige gelukzaligheid zullen doen bereiken, dus om nuttige daden te verrichten? De mens moet in de dagen van zijn jeugd, die de beste tijd van zijn leven zijn, trachten de geboden van de Heer, de Schepper uit te voeren – die de beste en meest nuttige zijn van alle zaken – en 'ibâda voor Hem te verrichten; en moet de zaken vermijden die in de islam als verboden of twijfelachtig worden beschreven. Het verrichten van de vijf dagelijkse gebeden in gemeenschap, moet men niet mislopen. Moslims die de nisâb-hoeveelheid aan handelswaren bezitten, werden geboden om een jaar later de zakât hiervan te betalen. Het is zeker noodzakelijk dat zij hun zakât betalen. Dus, men moet de zakât met plezier en vanuit het hart, en zelfs smekend aan de armen overhandigen. Omdat Allah de Verhevene zeer barmhartig is en een groot mededogen heeft met Zijn dienaren, heeft Hij binnen 24 uur enkel vijf momenten opgelegd voor 'ibâda, en geboden dat men van handelswaren en vierpotige slachtdieren die grazen op de wei, exact of ongeveer slechts een veertigste ervan als zakât moet overhandigen aan de armen. Hij heeft enkele schadelijke zaken harâm verklaard en een groot aantal nuttige zaken mubâh verklaard, dus toegestaan.

Wat voor een grote koppigheid en wat voor een onrechtvaardigheid is het dan om een tijdspanne die in totaal niet eens een uur bedraagt van de 24 uur, niet vrij te houden om het gebod van Allah de Verhevene te volbrengen, en voor de rijken om een veertigste van hun bezittingen niet aan de armen onder de moslims te overhandigen, en om van de geoorloofde zaken – die zo talrijk zijn dat ze niet te tellen zijn – af te zien en in plaats daarvan de hand uit te steken naar dat wat harâm of twijfelachtig is?

De jeugdtijd is een tijd waarin de ziel van begeerte (nafs) opwelt en gevoelens van lust opspelen en waarin de shaytâns onder de mensen en jinn aanvallen. Voor een kleine daad die in zo'n tijd

wordt verricht, wordt er zeer veel beloning gegeven. In ouderdom, wanneer de wereldse genoegens verminderen, men zijn sterkte en kracht verliest en er geen mogelijkheid en hoop meer is om verlangens te bevredigen, blijft er niets anders over dan spijt en gejammer. Aan vele mensen wordt deze tijd van spijt niet eens verleend. Deze spijt betekent berouw (tawba) en is nog steeds een grote gunst. Aan velen zijn ook deze dagen niet gegund.

De oneindige straffen, de verschillende vormen van lijden die onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) heeft medegedeeld, zullen zeker plaatsvinden en iedereen zal zijn straf krijgen. De shaytâns onder de mensen en de jinn brengen vandaag de dag als excuus de vergeving en het mededogen van Allah de Verhevene naar voren en misleiden de jongeren; ze weerhouden hen van de ‘ibâdât en sleuren hen naar zonden. Men moet goed weten dat deze wereld een plaats van beproeving is. Om deze reden zijn hier vrienden en vijanden vermengd met elkaar en zijn zij allen door barmhartigheid omgeven. Immers, in het 155^{e} vers van soera al-A’râf staat vermeld [interpretatie van de betekenis]: **“Mijn barmhartigheid omvat alles.”** Echter, op de Dag des Oordeels zullen de vijanden van de vrienden worden gescheiden. Dit wordt immers verkondigd in het volgende edele vers van soera Yâsîn [interpretatie van de betekenis]: **“O ongelovigen** (kâfirûn)**! Scheid jullie vandaag af van Mijn vrienden!”** Op die Dag zal er enkel aan de vrienden barmhartigheid worden getoond; voor de vijanden zal er absoluut geen medelijden zijn en zij zullen zeker tot de vervloekten behoren. Het volgende edele vers in soera al-A’râf geeft immers aan dat dit zo zal zijn [interpretatie van de betekenis]: **“Op die Dag is Mijn barmhartigheid voorbehouden voor degenen die enkel uit vrees voor Mij vermeden om ongelovig te worden en zonden te begaan, die hun zakât betaalden en die geloofden in de edele Koran en Mijn Profeet** (vrede zij met hem)**.”** Dit betekent dat op die Dag de barmhartigheid van Allah de Verhevene voorbehouden zal zijn voor de **abrâr**, dus degenen onder de moslims die een goed karakter hebben en nuttige daden verrichten. Ja, alle moslims, degenen die ook maar een greintje geloof (îmân) bezitten, zullen uiteindelijk, zelfs na een lange tijd in de Hel te hebben gebleven, barmhartigheid verkrijgen. Echter, om deze barmhartigheid uiteindelijk te kunnen verkrijgen, moet men met geloof sterven. Maar, als het hart is verduisterd door zonden te begaan en als er geen belang wordt gehecht aan de geboden en verboden van Allah de Verhevene, hoe kan het geloof dan deze persoon begeleiden bij zijn laatste adem? De grootheden in de islam

zeggen: “Doorgaan met het begaan van een kleine zonde, leidt tot het begaan van een grote zonde. En doorgaan met het begaan van een grote zonde, sleurt de mens naar het worden van een kâfir.” Wij zoeken onze toevlucht bij Allah de Verhevene om in zo’n staat te belanden! De vertaling van een in het Perzisch geschreven twee-regelige vers:

Ik heb weinig gezegd, ik heb erop gelet dat ik je hart niet zou breken,
ik weet dat je er verdrietig door zou zijn; anders had ik je nog veel mee te delen.

Moge Allah de Verhevene het voor ons allen mogelijk maken om de daden te verrichten die Hij goedvindt! Moge Hij onze smeekbede aanvaarden omwille van de eer van Zijn geliefde Profeet Muhammad (vrede zij met hem) en zijn gewaardeerde Familieleden en Metgezellen! Moge Hij ons niet doen afwijken van het pad van de geleerden van de ahl al-soenna! Dit pad is het pad van de geleerden van de vier rechtsscholen. Mawlânâ Ishâq die deze brief aan u bracht, is een van de kennissen en getrouwelingen van deze faqîr. Sinds vroeger heeft hij ook de rechten van een buur. Als hij om hulp vraagt, dan hopen wij dat u het niet zult afwijzen, inshâallâh. Zijn geschrift en schrijfvaardigheden zijn goed. Wassalâm.

DE KETEN VAN GROTE GELEERDEN
(Silsila al-‘aliyya)

De Profeet, Siddîq en Salmân, Qâsim, Ja’far en Bistâmî,
de bron van spirituele kennis werd Abu’l-Hasan al-Kharqânî.

Na hem verscheen de geleerde Abû ‘Alî al-Fârmadî,
hij leidde veel awliyâ op, waaronder Yûsuf al-Hamadânî.

Aan de hemel van de godskennis stond ‘Abdul-khâliq al-Ghujdawânî,
hij verlichtte de wereld, ook ‘Ârif al-Rîwagharî.

Zo werd het Mâwarâ’ al-nahr gebied verlicht net als de berg Sinaï,
een van die lichtbronnen was Mahmûd al-Injir al-Faghnawî.

‘Alî Râmîtanî was de ‘Azîzân en pîr al-Nassâj,
veel karâmât werden getoond door Muhammad Bâbâ Sammâsî.

Sayyid Amîr Kulâl, een parel in de oceaan der kennis,
middels hem kwam naar voren, Bahâuddîn al-Bukhârî.

‘Alâ’uddîn al-‘Attâr was de grootste van zijn tijd,
bij Ya’qûb al-Tjarkhî werden gezien, de lichten van Allah’s barmhartigheid.

‘Ubaydullâh al-Ahrâr en Qâdî Muhammad Zâhid,
Darwîsh Muhammad kwam en Khwâjaghî en Bâqî.

Aan de lichten afkomstig van hen allemaal, voegde hij er zelf ook nog aan toe,
en zuiverde hij duizenden harten, de grote Imâm Ahmad al-Rabbânî.

Muhammad Ma’sûm en Sayfuddîn en Sayyid Nûr,
en Mazhar en ‘Abdullâh, na hen kwam Khâlid al-Baghdâdî.

Ook zij verspreidden zegeningen, daarna werd dit licht door ‘Abdullâh,
verspreid naar Anatolië, alsook Tâhâ al-Hakkârî.

Sayyid Sâlih nam daarbij de plaats in van zijn broer,
fanâ fillâh (annihilatie van het zelf in Allah) *werd bereikt door Sibghatullâh al-Khîzânî.*

In het gezelschap van deze drie awliyâ vorderde hij,
en werd hij een volmaakte spirituele opleider, Sayyid Fahîm al-Arwâsî.

De harten van deze 34 awliyâ hebben, net als een spiegel,
de lichten van de Gezant van Allah over de hele wereld verspreid.

Al deze lichten verzamelden zich als laatst,
in een schat, zijn naam luidt ‘Abdulhakîm al-Arwâsî.

Wanneer de lichten van de millenium-vernieuwer de harten bereikten,
werden overal ware awliyâ opgeleid.

Toen vrijmetselaars en joden dit zagen,
vielen ze als beesten de moslims aan.

Deze aanvallen van hen waren om de islam te vernietigen,
dit wordt verklaard in soera al-Mâida van de edele Koran.

Deze soera vermeldt ook dat de islam zal worden aangevallen door de afgodendienaren,
en wijst erop dat de vrijmetselaars behoren tot de afgodendienaren.

De onwetenden misleidden zij met hun bekende leugens en praktijken,
duizenden moslims hebben zij van de ahl al-soenna doen afwijken.

Wie het vers ‘âyat al-kursî’ reciteert, zal tegen aanvallen beschermd zijn,
wie ‘de smeekbede van vergiffenis’[1] opzegt, zal onder de bescherming van Allah staan.

De Gezant van Allah zei: *“Wie mij volgt in wereldlijke zaken,*
zal geen bestraffing ondergaan in het hiernamaals.”

Wiens leider de shaytân is, zal de gelukzaligheid niet kunnen bereiken!
waar zijn nu je vrienden, je kennissen, je ouders? Niemand kan de dood ontwijken!

Een van onze leraren werd vrijmetselaar en viel continu de religie aan,
hij heeft een Engels diploma, maar zijn hoofd is inhoudloos, buitengewoon dwaas.

Door zich vriendelijk voor te doen en hoge cijfers te geven,
misleidde hij mijn vrienden, gemakkelijk met allerlei leugens.

Iedere persoon die verkeerd gelooft zegt dat hij geloof *(îmân)* ***heeft,***
maar weet goed: enkel de ahl al-soenna bezit het ware geloof!

Veel dank aan Allah, ik ontmoette een islamgeleerde, zijn woorden waren kennis en wijsheid,
hij zei: “Wie de natuurwetenschappen studeert, kan niet worden misleid!”

---

[1] Istighfâr (smeekbede van vergiffenis) is het uitspreken van ‘astaghfirullâh’. Het betekent: ‘O Allah, vergeef mij’. De geleerde Muhammad Ma’sûm al-Fârûqî las dit zeventig keer op na elk gebed en gebood zijn 140.000 leerlingen om dit ook te doen.

Mijn geloof leerde ik van hem, moge zijn ziel gelukkig zijn!
Europa en Amerika, kortom de hele wereld.

Verklaren: "Het Hellevuur bestaat!", ook al zijn hun religies verdorven.
de ongelovigen zullen branden, alleen een goed mens zal gered worden!

Geloof in Muhammad (vrede zij met hem), om een goed mens te zijn,
wie deze laatste Profeet volgt, zal niet naar de Hel gaan.

Lees en bestudeer de geschiedenis aandachtig, o jongeman, o jongemeid!
wie zich liet misleiden door bezit en positie, eindigde in gejammer en spijt.

O Allah, help ons! Het Einde der Tijden is eenzaam *(gharîb)* ***geworden!***
de islam is vergeten; zondigen en liegen is de nieuwe mode geworden!

De grootheid die in deze donkere tijd, overal licht verspreidde,
is Sayyid 'Abdulhakîm, die in de stad Arwâs geboren werd.

Iedereen ontving zegeningen van hem,
moge zijn bestemming het Paradijs zijn!

Hamîdullâh die de Gezant van Allah aanviel, toen hij professor werd in Parijs,
zal aan de eeuwige bestraffing niet kunnen ontkomen.

Het boek *'Het pad van de ahl al-soenna'* ***beschrijft zijn woorden,***
wie deze leest, zal zijn verachtelijkheid meteen inzien en begrijpen.

En de dwaas genaamd Sayyid Qutb, denkt een mujtahid te zijn,
Wie zijn woorden als correct beschouwt, zich erdoor laat misleiden, zal ten onder gaan.

Het leven zal voorbijgaan, alles zal eindigen, de bestemming van de ongelovigen,
is een donkere put; slangen, ongedierte zullen zijn vrienden zijn.

De Almachtige Allah heeft dit land veel waarde verleend en het gezegend,
op vele plaatsen van zijn grond hebben gelovigen neergeknield, gebeden.

Wie afkomstig is van deze streken, die de stemmen van onze voorouders hoort,
zal begrijpen dat wie Muhammad (vrede zij met hem) volgt, het Paradijs zal bereiken.

O Heer! Sta de commandanten bij die dit land beschermen,
verleen aan elk van hen dit volk te dienen en om nuttig te zijn.

De gelovigen dienen is een zeer grote gunst en een goedheid,
de bestemming van wie deze gunst verkrijgt, is het Paradijs.

Het graf van een moslim is een tuin van het Paradijs,
wie het hart van een moslim breekt, kan deze gunst niet verkrijgen.

Een walî die uit Van kwam, predikte in Istanbul,
jarenlang deze zaken, het ware geloof vestigde zich.

In 1362 n.h. bracht de aarde van Ankara twee tegengestelden bijeen,
de edele Hâji Bayrâm werd gelukkig en verheugd hierdoor.

Wanneer je smeekbeden wilt verrichten, lees dan meteen de Silsila op!
wanneer de rechtschapenen worden genoemd, komt de genade van de Barmhartige als regen over ons heen!

Moge te allen tijde begroetingen en smeekbeden zijn van deze schrijver,
aan de zielen van de geleerden van de Silsila, o Allah de Verhevene!

Vervolgens reciteert men één keer soera al-Fâtiha en de smeekbede van vergiffenis (du'â van istighfâr) en schenkt men de beloning hiervan aan de gezegende ziel van Muhammad (vrede zij met hem) en aan de zielen van de profeten, de awliyâ en de geleerden van de Silsila al-'aliyya en aan de zielen van familieleden en voorouders, en zoekt men zijn toevlucht bij hun verlichte harten.

1960 Erzincan

Register van persoonsnamen

Register van boektitles

Register van geselecteerde termen